

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

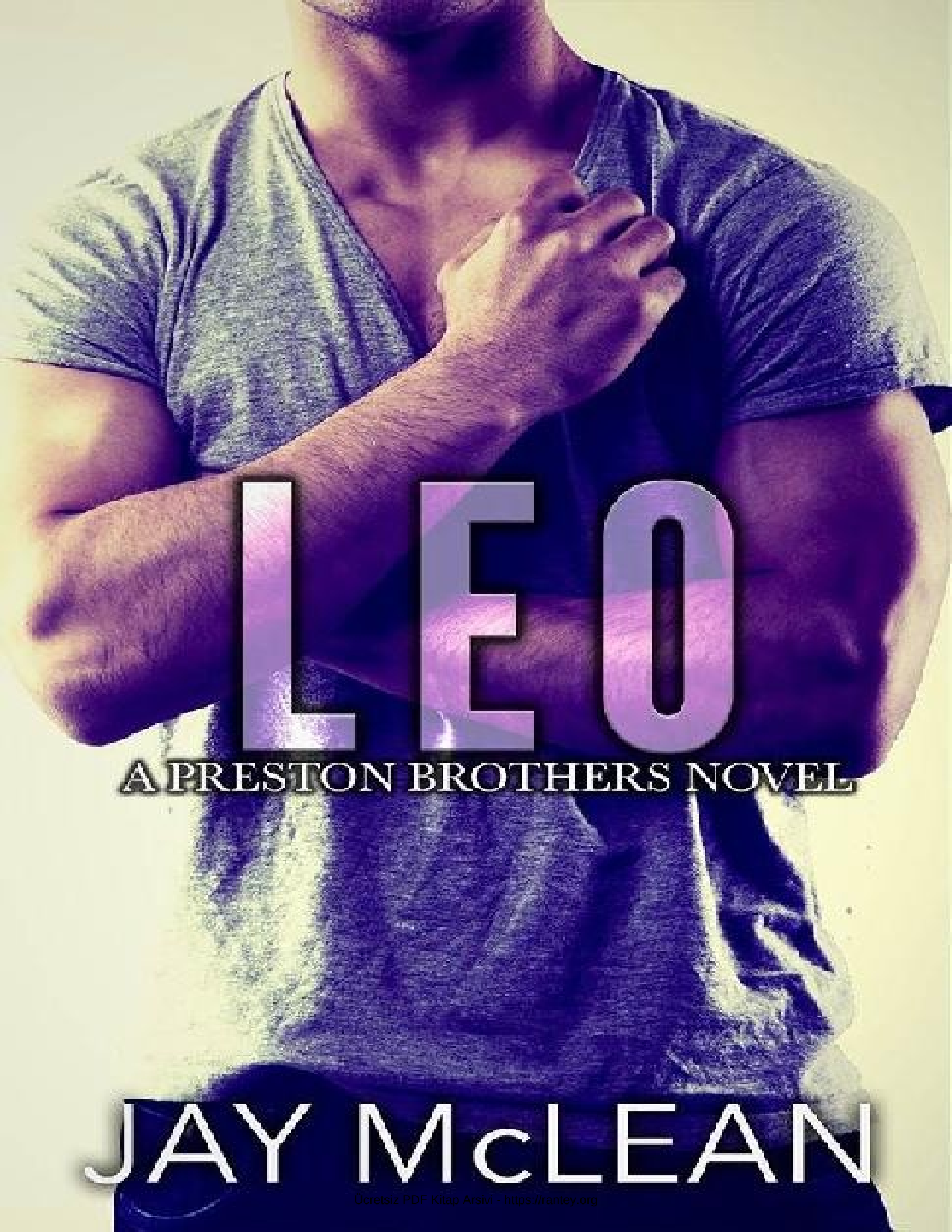
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LEO

A PRESTON BROTHERS NOVEL

JAY MCLEAN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

LEO

Bir Diziden Daha Fazlası Spin-Off

OceanofPDF.com

JAY MCLEAN

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2020 Jay McLean

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Düzenleme: Tricia Harden

Kanıt: Rebecca Fairest Reviews

Kapak Tasarımı: Jay McLean

Bıçimlendirme: Jay McLean

OceanofPDF.com

Papa Istvan için OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm I

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm II

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Kısım III

[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)

[Bölüm IV](#)

[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)
[Bölüm 71](#)
[Bölüm 72](#)
[Bölüm 73](#)
[Bölüm 74](#)
[Bölüm 75](#)
[Bölüm 76](#)

[Bölüm 77](#)
[Bölüm 78](#)
[Bölüm 79](#)
[Bölüm 80](#)
[Bölüm 81](#)
[Bölüm 82](#)
[Bölüm 83](#)
[Bölüm 84](#)
[Bölüm 85](#)
[Bölüm 86](#)
[Bölüm 87](#)
[Bölüm 88](#)
[Bölüm 89](#)
[Bölüm 90](#)
[Bölüm 91](#)
[Sonsöz](#)

[Daha fazlasını ister misiniz?](#)
[Ayrıca Jay McLean](#)
[Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](https://OceanofPDF.com)

PROLOGUE

OceanofPDF.com

MIA

Burada olmak istemiyorum.

Aklımdan geçen ve kanımın sinirsel enerjiyle dolmasına neden olan tek şey buydu.

Ve korku.

On yıl önce yaşadığım duygunun aynısı. Ancak o zaman yanımda oturan ve elleri direksiyonda olan kişi -şu anki ruh halimden tamamen habersiz bir şekilde- her şeyin yoluna gireceğine, burada mutlu olacağıma dair bana güvence veriyordu. Eminim bir varsayımdı, çünkü yanındaki on iki yaşındaki kızı çok az tanıyordu ve şimdi? Şimdi neredeyse yabancıyız. Annem olduğunu düşünürsek garip bir şey.

Preston'ların evine doğru son dönüşünü yaparken dimdik oturuyor, bunu yaparken de dikkat çekmeden aynada kendini kontrol ediyordu. Onunla geçirdiğim yazlarda da aynı şeyi yaparken yakalar, Bay Preston'ın onu farklı bir gözle göreceği günü dilerdim.

Evet, bu asla olmayacaktı.

Ona gözlerimi devirmemeye çalışıyorum ve bunun yerine nefes almak için bir an duruyorum. Sadece *nefes alıyorum*. Avuçlarımdaki endişeden kaynaklanan teri araba koltuğunun yıpranmış döşemesine silerek başımı koltuk başlığına yaslıyorum ve pencereden dışarı bakarak nabzımı sakinleştirmeye çalışıyorum. Ağaçlar yol boyunca sıralanıyor, parlak güneş ışığı biz geçerken kalın yaprakların arasından kırılıyor. Ağaçların arkasındaki kısa ahşap çit, yoldan herhangi bir ev göremesiniz bile buranın özel mülk olduğunu anlamanızı sağlıyor. Altımızda dönen lastiklerden gevşek çakıllar fırlıyor ve camı hafifçe indirdiğimde, keskin, temiz havanın burun deliklerime dolduğunu hissedebiliyorum.

Buraya ilk geldiğimde bana evimi hatırlattı. Bu hissin kaybolması uzun sürmedi.

Annem Preston'ın garaj yoluna girdiğinde araba yavaşlıyor ve nefesim göğsümde kesiliyor, alt dudağım dişlerimin sıkma kuvvetiyle acıyla sızlıyor.

Anıları uzak tutmaya çalışıyorum.

Gözyaşlarımı uzak tutmaya çalışıyorum.

Hiçbir şey farklı değil.

Ve yine de... her şey *değişti*. Burada
olmak istemiyorum.
Yine mi?

OceanofPDF.com

LEO

Kendimden geçtiğim anlar oluyor. Fiziksel olarak değil ama zihinsel olarak. Bayılmak muhtemelen doğru terim bile değil. Daha çok "*check out*" gibi.

Mia'nın adı geçtiğinde, ateşimin çıkmaya başladığını hissedebiliyorum.

Çocukken annemin beni götürdüğü farklı terapistler bunun DEHB'nin bir belirtisi olduğuna onu ikna etmeye çalıştılar. Çocukları arasında en az hiperaktif olan bendim ve elbette sıkıcı, sıradan şeylerin dikkatimi çekmesiyle ilgili sorunlarım vardı, ama kimin yoktu ki? Ayrıca, odaklanabiliyordum. Hatta aşırı odaklanabilirdim... sadece o kadar da önemli olmayan şeylere. Duvardaki bir sineğe bir saat boyunca bakabilir ya da topraktan çıkan, yerinde olmayan tek bir aptal çiçek tarafından tüketilebilirdim. *Oraya nasıl gelmişti?* Oraya ait değildi ama yine de çok anlamlıydı.

Annem beni götüremeyecek kadar hastalandığında terapist randevuları azaldı, sonra da öldüğünde tamamen kesildi. Onun ölümü ve onu *takip eden* haftalar, hayır, *aylar* benim en uzun kontrolüm oldu.

Laney neredeyse ölene kadar.

Muhtemelen bende teşhis edilmemiş yanlış şeyler olduğunun farkındayım.

Kardeşlerimin hâlâ Mia hakkında konuştuğunun da farkındayım; sadece ne söylediklerini gerçekten bilmiyorum. Annemle babamın yatak odasına tıkiş tikiş doluşmuşuz, hepimiz on bir üç kişiyiz ve buraya nasıl geldiğimizi hatırlamıyorum.

"Mia Virginia'nın kızı," diye açıklıyor Logan kız arkadaşı Red'e. "Ve Leo'yu çok *severdi*."

Çenem titriyor.

"Aşık mı?" diyor Lucy. "Karasevdaya *tutulmuştu*."

Alay etmeye çalışıyorum ama hepsi bunu gergin ve korkulu bir kahkaha olarak algılıyor.

Mia beni hiç *sevmedi*. Sevditse bile sevmemeliydi. Tek kız kardeşime döndüm. "Bu şeyde ne kadar kalmam gerekiyor?" Lucy gülüyor.

Verdiğim iç savaş hakkında hiçbir fikri yok.

Hiçbirinin yok.

Ne kadar zaman geçtiğini ya da neler konuşulduğunu bilmiyorum. Ta ki Lucy "Biz var olan en acımasız, en yargılayıcı fahişe suratlılarız" diye mırıldanana kadar.

Oda sessizleşir, genellikle en sevdiğim seslerdendir. Ama bu sefer öyle değil. Bu sefer, sessizlik zihnime hatırlaması için zaman veriyor.

Mia'yı son gördüğümde yüzündeki ifadeyi, gözlerindeki öfke ve kalp kırıklığıyla karışık hüznü, sözlerindeki yıkımı hatırlıyorum, hepsi beni hedef alıyordu. Mırıldanıyorum, "Yani, evet, öyleyiz, ama yine de... eğer hepiniz benim tamponum olursanız, minnettar olurum."

Şimdi anıların içinde boğuluyorum, her biri göğsüme saplanıyor, her biri duygularıma darbe vuruyor, her biri yıllarca inkâr etmeye, *saklamaya* çalıştığım gerçekler.

Yumuşak parmaklar bileğimin etrafında kıvrılıyor ve Lucy'nin elinin benimkini kavramaya çalıştığını görmek için aşağı bakıyorum. Elimi tutmasına izin veriyorum ve şans eseri ona bir göz atıyorum. Gözlerimin içine bakıyor, onları arıyor. Annemin tüm hayatım boyunca aradığı şeyi bulmaya çalışıyor. İçimde bir şey olmalı, bağlantı kurabileceği bir şey. *Daha fazlası.*

Onlara göre ben bir taşıyıcıyım. İçim boş.

Lucy'nin elini bırakıyorum, ona beni bırakmasını söylemek istiyorum. Bu gerçeklikten uzaklaşmama ve Mia'nın anılarına geri dönmeme izin ver. Çünkü biliyorum ki, tüm bu acı ve kalp kırıklığının ortasında *bir yerlerde iyilik* vardı.

İyiydim.

"İyi misin?" Lucy endişeyle kaşlarını çatıyor. Başımı sallıyorum.

Bir yalan.

Ben iyi *değilim*.

Ve burada olmak istemiyorum.

Ama daha çok, *onun* burada olmasını istemiyorum.

Onun burada ne işi var?

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

MIA - YAŞ 12

HER ŞEY BİR ŞAKAYLA BAŞLAR.

Aptalca, acınası bir şaka. Buna
kargaşa diyorlar.

İşin komik yanı, bu bana yönelik bile değil.

Şimdiye kadar, Preston'larda geçirdiğim yaz... yalnızdı. Tarif edebileceğim tek yol bu. Tek çocuk olarak büyüdüğüm ve büyükbabam tarafından nüfusu 200'den az olan bir kasabadaki eski bir çiftlikte yetiştirildiğim düşünülürse bu çok şey ifade ediyor.

Büyükbabam dışında düzenli olarak konuştuğum tek kişi en iyi arkadaşım Holden. Yaz tatillerini hep iple çeker, gün ışığının neredeyse her saniyesini birlikte geçirir, daha önce görmediğimiz ya da yapmadığımız yeni şeyler keşfetmeye çalışırdık. Yaşlandıkça bu daha da zorlaşıyor ve Kuzey Carolina'da, Hiçbir Yerin Ortası'nda ne kadar çok zaman geçirirsek, oradan gitmek için o kadar çok can atıyorduk. O istedi. Ben mi? Kendim için bir gelecek görebilseydim orada mutlu olurum. Bir önceki yaz Holden bana bir çıkış yolu bulacağına ve bulduğunda beni de yanında götüreceğine dair söz vermişti. "Bir gün Mia Mac..." dedi önümde çömelip sıyrılan dizimdeki kanla karışık kiri kazırken, "bu bok çukurundan siktir olup gideceğiz-"

"Holden!" Rahatsız bir şekilde kıpırdandım ve ensemdaki ter damlalarını tokatladım. Koşuyorduk. Neden bilmiyorum. Ama Holden koşun diye bağırды ve biz de koştuk. Sık çalılıkların arasından koştuk, sarkan dalları yolumuzdan çektik ve ben kaçtığım şeyden o kadar korkuyordum ki yerden çıkan dev ağaç kökünü görmedim. Ayağım takıldı, dört ayak üstüne düştüm ve işte oraya böyle geldim: kırımın üstüne düştüm, iki dizim ve sahip olduğum azıcık gururum acıyla sızladı. Holden bana baktı, bekliyordu ve yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. "Küfretmemelisin," diye mırıldandım, ona tam da istediği şeyi verdiğimi biliyordum. Kimsenin küfür etmesinden hoşlanmazdım, ama özellikle onun. Ayrıca, biz

on bir yaşındaydı. Böylesine masum ruhların ağzından böylesine kirli kelimelerin çıkması çok yanlış geliyordu.

Eğilmeden hemen önce kahkahasını tutmaya *çalışmasını* izledim, ağzı gittikçe yaklaşıyordu ve bir an için - bir an için - kendi kendime, "Eğer beni öpmeye kalkarsa, o masum ağzına bir yumruk atarım," diye düşündüm. Ama öpmek için yaklaşmadı. Onun yerine fısıldadı, "Siktir. Bok. Göt. Memeler."

Koluna yumruk attım.

"Kahretsin, Mia! Canım yandı!" diye bağırdı, az önce vurduğum yeri ovuşturarak. "Beni kışkırtma."

"Ooh, büyük kelime... bir kız için!"

Gözlerim kısıldı. "Bir tane daha mı istiyorsun?"

Yüz hatları düştü, başını sallarken gözleri büyüdü. "Büyükbaban sana bazı hareketler öğretiyor, ha?"

Omuz silktim. "Babam kendimi koruyabilmemi istiyor."

"Neyden?" neredeyse gülüyordu. "Ön verandadaki dev ağustos böceklerinden mi? Çünkü gerçekten korunman gereken tek şey bu." Bakışları yere düştü ve çekingen bir tavırla ekledi: "Şey, o ve ailen."

Eğer bu kadar haklı olmasaydı onu tekrar yumruklardım.

Preston'ların özel gölünün iskelesinde otururken, çıplak ayaklarım suda sallanırken hatırladığım şey dudaklarımı *çatlatıyor*. Cep telefonunu elime alıyorum - büyükbabamın tatil boyunca onunla iletişimde kalmam için bana verdiği telefon. Telefonda sadece iki numara kayıtlı, onun ve Holden'ın annesinin ve arama kayıtlarının çoğu Holden'ın annesine giden aramalar. Arkadaşıma dert yanmak büyükbabama dert yanmaktan daha güvenli geliyor, umursamayacağı için değil, burada geçireceğim zaman için büyük umutları olduğu için. Ona gerçeği söylemek istemiyorum -arkadaş edinemediğimi ya da Bay Preston dışında kimseyle iki kelime bile konuşmadığımı. Ya da Tom, ona öyle hitap etmemi istiyor. Hoş karşılandığımı ve olabildiğince rahat olduğumu hissettirmek için elinden geleni yapıyor. Annemle pek konuşmuyorum, üstünkörü bir günaydın ve iyi geceler, sonra o çalışıyor ve ben... unutuluyorum.

Tekrar.

Onunla kalmamı neden bu kadar büyüttüğünü gerçekten anlamıyorum. Ailenin dadısı ve tek yatak odalı bir evde yaşıyor.

Müstakil garajın üstündeki daire. Ben kanepede uyuyorum. Orada bana yer yok.

Ya da kalbinde.

Yine de hakkını vereyim; harika bir dadı. O çocukları sevdiği çok açık. Sadece kendi çocuklarını sevmiyor.

Telefonun kilidini açıyorum ve Holden'ın annesinin cep telefonundan bana gönderdiği son mesaja bakıyorum:

Üç gün daha, Mia Mac. Bunu yapabilirsin. Annem sen döner dönmez bizi dondurma yemeye götüreceğini söyledi. Üçlü çikolatalı ve yanında çilekli. Saçma sapan bir zaman geçirdiğin için üzgünüz. Seni özlüyoruz. Ve seni sevdiğini söylüyor. Sevmiyorum. Bu garip olurdu. Beni istediğin zaman arayabilirsin, kokuşmuş göt.

Dün bir mesaj gönderdi ve ben de gözyaşları içinde aklıma gelen tek şeyi söyleyerek cevap verdim.

Küfür etme.

Büyükbabamın numarasını bulmak için telefona dokunurken parmak uçlarım ter izleri bırakıyor. Öğleden sonra 3'e yaklaşırken güneş kavuruyor ve normalde solgun olan tenimi, özellikle de şortumun alt kısmının etimi kestiği kalçalarımı kızartıyor. Kalın, neredeyse siyah buklelerle kaplı başım güneşten en çok etkilenen yer gibi görünüyor ve birden bu kadar uzun süredir burada olduğuma pişman oluyorum. Baş ağrısı yaklaşıyor. Şimdiden kafatasımın arkasında zonkladığını hissedebiliyorum. Ağır bir iç çekişle arama düğmesine basıyorum. Ama bir saniye sonra Preston arazisinin ağaçlarının arasından sesler, ardından ayak sesleri ve kahkahalar geliyor. *Preston'ların çocukları geliyor.* Panik içimi sarıyor ve nabzımın düzensiz atmasına neden oluyor. Telefonu hızla kapatıp cebime atıyorum ve ayağa kalkıp parmak arası terliklerimi giyerek onlar burada olduğumu anlamadan ortadan kaybolmayı umuyorum. Ama nafile. Onları şimdi görebiliyorum, iskeleye doğru koşuyorlar. Bana doğru. Dört kişiler; büyük olan üçü ve arkadaşlarından biri. Beni görmediler. Henüz görmediler. Diğerleri onu kovalarken onlar öndeki çocuğa, Leo'ya seslenmekle meşguller, ona tekrarlısam dilimi yakacak sözler söylüyorlar. Benim

Ayaklarım tabanlarımın altındaki eskimiş ahşaba gömülüyor ve nereye kaçacağımı, nereye bakacağımı bilemiyorum.

Üç saniye içinde beni
yakalayacaklar. Üç saniye.
İki.

"Yakalayın onu!" Logan bağırır ve Leo da karşılık
olarak küfreder. Bir.

Leo başına gelecekleri sezmiş olmalı ki ceplerini boşaltmayı ve içindekileri rıhtıma atmayı akıl etti. Gözlerimi kırıştırıyorum ve gözlerimi açtığımda Leo yatay durumda, diğer çocuklar her bir uzvunu kontrol ediyor. Sonra havaya kalktı, diğer çocuklar iskelenin ucunda durup gülerek işaret ederken kollarını sallıyordu. Gürültülü bir *sıçramayla* suya çarpıyor ve ben ayaklarıma, birkaç saniye önce oraya düşen bozuk paralara bakıyorum. Onları toplamaya başlıyorum, böylece Leo çıktığında daha kolay olacak. Cüzdanı iskelenin kenarındaydı. Bir santim daha olsa suyun içinde olacaktı. Yere düştüğünde açılmıştı ve güneş ışığı genellikle kimliklerini tuttukları plastikten yansıyor. Gözlerimi kısarak cüzdanı güvenli bir yere geri atıyorum ve o zaman fark ediyorum: güneş ışığının yansıdığı yerde, ince bir şeffaf koruma tabakası tarafından korunuyor... benim bir fotoğrafım.

Ben.

Nefesim kesiliyor ve içimdeki her şey tutuşuyor, bir cehenneme dönüşüyor.

Kırpıklarımın arasından yukarı bakıyorum, Leo'nun ellerini iskeleye dayamış, sudan çıkmaya başladığını görece kadar.

Ve sonra koşarım.

Hayatım boyunca hiç koşmadığım kadar hızlı ve sert koşuyorum.

Garajdaki daireye kadar 110 derece sıcakta koştum. Kapıyı
arkamdan kapattım.

Kilitle.

Vücudumdaki her kasın efordan gerildiğini
hissediyorum. Ve sonra ilk tam nefesimi alıyorum.

Sonra bir tane daha.

Ve bir tane daha.

Ve düşüncelerimi toparlamaya
çalışıyorum. Hiç mantıklı
gelmiyor.

O gece büyükbabam arayıp her şeyin nasıl olduğunu sorduğunda kendimi gülümserken buluyorum.

Sonraki iki gün su gibi akıp geçti ve ayrılma vakti geldiğinde yaşadığım ani üzüntüye şaşırdım ama eve dönerken dedem bunun gelecek yaz tekrar yapmak isteyebileceğim bir şey olup olmadığını sorduğunda verdiğim cevaba şaşırdığım kadar şaşırmadım. "Evet," diye cevap veriyorum, hiç atlamadan. Sırtışıma engel olamıyorum. Ya da kızarmamı.

Leo Preston cebinde benim resmimle dolaşıyor. Ve ben nedenini bilmek istiyorum.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

MIA

Bir sonraki yaz her şeyin farklı olacağını bana düşündüren neydi BİLMİYORUM. Preston'lara ikinci gidişim bir önceki yılın karbon kopyası gibiydi. *Gerçek anlamda* sohbet ettiğim tek kişi Tom'du. Çok çalışıyor, bu yüzden sık sık evde olmuyor ama evde olduğu zamanlarda bana hayatım, evim ve zamanımı nasıl geçirdiğimle ilgili sorular soruyor. Bazen oğulları da aynı odada oluyor ama bana pek ilgi göstermiyorlar. Zalim ya da kaba değiller ama arkadaşım olmak için de ellerinden geleni yapmıyorlar. Ve annem - ne zaman onun yanında olsam bana ayak bağı oluyormuşum gibi hissettiriyor, bu da beni neden en başta buraya gelmemi istediğini sorgulamama neden oluyor.

Eve adımımı attığım anda gelmeyi kabul ettiğim için pişman oldum. Gözlerim hemen Leo'yu buldu ve kızarıklığının belli olmamasını umarak ona gülümsedim. Geçtiğimiz yılı hayal dünyasında geçirmiş, cüzdanında benim bir fotoğrafımı taşıması için bir sürü neden düşünmüştüm. Aklıma gelen çılgın fanteziler sadece fanteziydi. Kanepede oturmuş kitap okuyordu ve sonra kalktı, odadan çıkmadan önce bana zar zor baktı. Tek kelime etmedi. "Merhaba" bile demedi. Ve on üç yaşındaki küçük kalbimin o anda paramparça olduğunu hissettim.

Yazın ilk yarısının çoğunu tek başıma, annemin yolundan uzak durmaya çalışarak arazide dolaşarak geçiriyorum. Büyük çocuklar her zaman yapacak bir şeyler buluyorlar. Balık tutmaya, gölde yüzmeye ya da kasabaya at sürmeye gidiyorlar. Beni hiç davet etmezler. Preston'un tek kızı en büyükleri ve o da ana evde yaşamıyor. Orada olduğunda, ki bu nadiren olur, benimle konuşur. Ama benimle bir çocukmuşum gibi konuşuyor ve ben kendimi çocuk gibi hissetmiyorum. Kaç yaşında olduğumu bildiğinden bile şüpheliyim. Umursadığını da sanmıyorum. Buradaki hiç kimsenin beni umursadığını sanmıyorum.

Büyükbabamı aradığımda tüm bunları gizliyorum, yaşadığım tüm eğlence hakkında yalan söylüyorum. Bunu yaptığım için kendimi çok kötü hissediyorum ama gerçeği öğrenmesinin onu inciteceğinden eminim. Ben kanepede uzanıp telefonu kulağıma götürürken annem garajdaki dairenin mutfağında duruyor ve sesimi eşit tutmaya çalışıyor.

"Eğleniyor olman güzel *baba*," diye gürleyen derin sesi dudaklarımda bir gülümsemeye neden oluyor. Onu özlüyorum. Sesini, kalın Macar aksanını ve bana *bebeğim* anlamına gelen evcil hayvan ismini özlüyorum. Ben onun tek torunuyum ve kalbimin derinliklerinde onun her şeyi olduğumu biliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve onu oturma odamızda, televizyonun sesi kapalı bir şekilde koltuğunda otururken, telefonu kulağına götürürken solmuş ellerinin titrediğini hayal ediyorum. O da beni en az benim kadar özleyecek ama beni buraya gelmeye, bana sunabileceğinden daha fazla "dünya" görmeye teşvik etti. Holden dışında başka çocukları da tanımamı istiyor. "Böyle arkadaş edinirsin," dedi bana.

Aynı eyaletteydik, aramızda sadece üç saat vardı ama o haklıydı: *burası* başka bir dünya.

"Düşünüyordum da, döndüğümde-" diye başlıyorum ama annem sözümü kesiyor.

"Mia, bunu ana eve götür ve yarın için Tom'a ver." Tezgâhın üzerine bir güveç kabı koydu.

"Telefondayım," diye cevap veriyorum, bunu zaten biliyor olmasına rağmen. Cevap vermiyor; odasına gidip kapıyı kapatmadan önce tabağı bana bir santim daha yaklaştırıyor sadece. Bir dakika sonra duş açılıyor.

İç çekerek derme çatma yatağımdan kalktım ve telefona, "Gitmem gerek. Seni yarın ararım, tamam mı?"

"Tamam, tatlım. *Szeretlek*."

"Ben de seni seviyorum baba." Telefonu kapatıp telefonumu eşofmanımın cebine soktukten sonra bulaşık beziyle birlikte tabağı alıyorum. Fırından çıktığı için hâlâ sıcaktı. Ayakkabılarımı giymek için çabalıyorum ve apartman merdivenlerinden aşağı inmeden önce kapıyı açıp kapatıyorum. Ana evin verandasının ışıkları yanıyor ve Tom oğullarından biriyle verandadaki masada oturuyor. Çocuğun sırtı bana dönük olduğu için hangisi olduğunu anlayamıyorum. Ayaklarım verandanın basamaklarına çarpana kadar ikisi de beni görmüyor ve ikisi de sese doğru bakıyor.

Tom
gülümsüyor.

Leo'nun
yok.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Annem bunu getirmemi söyledi.

Buzdolabına koymamı ister misin?"

Tom ayağa kalkıyor, tabağı benden dikkatlice alıp masaya koyuyor. "Bekleyebilir," diyor, gülümsemesi hâlâ yerinde. "Neden biraz bizimle oturmuyorsun?"

Başımı hızlı ve hararetli bir şekilde sallıyorum. "Sorun değil. Ben sadece-" Çoktan bir sandalye çekmeye başladı.

Hayır diyemiyorum, bu yüzden oturuyorum, sıcaklığın boynuma tırmandığını hissediyorum. Leo'ya daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştım. Bir odaya girdiğimde hep gider ya da orada olduğumu görmezden gelirdi. Bu ortamda, tam karşısında otururken, beni görmezden gelmesi imkansız olacak. Ama elinde bir kitap var ve yüzünü kapatıyor, o yüzden belki numara yapabilir. Dürüst olmak gerekirse, kalkıp gitmemesine şaşırdım.

"Yazın nasıl geçti?" Tom kahve olduğunu tahmin ettiğim bir yudum alarak soruyor.

"Sorun yok. İyi yani. İyiydi." Gergin bir enkazım ve gergin olmak için hiçbir nedenim yok.

Tom boğazını temizliyor. "Anladığım kadarıyla çocuklarım seni meşgul ediyor? Ya da en azından eğlendiriyorlar? Buralarda her zaman yapacak bir şeyler vardır."

Gülümsemek acıtır. Yalan söylemek. "Kesinlikle öyle."

Gözümün ucuyla Leo'nun kitabının bir santim alçaldığını gördüm. Ve sonra bir santim daha. Delici bakışları benimkilerle buluştuğunda kaşları çatılıyor, her zamanki parlak mavi gözleri çözemediğim bir duyguyla kararıyor. Konuşmuyor.

"Oğlanlar çok fazla olmaya başladığında," diyor Tom, "Laney'e söyle, o da onlara hadlerini bildirsin."

Bakışlarımı Leo'dan ayırıp Tom'un söylediklerine odaklanıyorum. Gördüğüm kadarıyla Laney esas olarak Lucas'ın arkadaşı ama Preston'daki bütün çocuklar ona kendilerinden biri gibi davranıyor. Lucas ve Laney benden sadece birkaç yaş büyükler ama daha olgun görünüyorlar. Hayatta daha tecrübeliler.

"Tamam, öyle yapacağım," diye mırıldanıyorum. Gitmek, yalnızlığımın rahatlığına geri dönmek için can atıyorum.

Tom'un telefonu masanın üstündeki camda titriyor ve bir çıkış yolu bulduğum için minnettarım. Ayağa kalkıyor, aramayı cevaplıyor ve telefonu kulağına götürüyor. Ayağa kalkmaya başlıyorum ama iri, ağır eli omzuma hafifçe inerek beni yerimde tutuyor. "Kal." Sesi nazikti. "Seninle biraz daha konuşmak istiyorum."

Başımı sallıyorum, boynumu bükerek ona bakıyorum. Uzun boylu, 1.80'in üzerinde ve bir an için hangi oğlunun en uzun boylu olacağını merak ediyorum. Gözlerim onu evin içine ve ofisine kadar takip ediyor, orada hafif bir konuşma mırıltısı duyabiliyorum. Tamponum gittiğinde keskin bir nefes alıyorum ve bakışlarımı güveç kabına dikiyorum. Bir dakika geçiyor. İki dakika. Çenemin gergin olduğunu fark ettim. Kaslarımı gevşetmeye çalışıyorum.

Leo boğazını temizlerken. Bakışlarımı kaldırıyorum. Kitabı masanın üzerinde, düz bir şekilde uzanmış, sayfaları açılmış. "Babam bir çiftlikte yaşadığınızı söyledi?"

Sesini duyunca, bana yönelttiği sözlerle nabzım hızlandı.

Ben.

Tekrar başımı sallıyorum ama dudaklarımı sıkıca bastırıyorum ve ona bakmamaya çalışıyorum...

gözlerine. Çok fazla şey ele veriyor gibi görünüyorlar ama yine de hiçbir şey belli etmiyorlar.

Oturduğu yerde rahatlıyor, düz beyaz tişörtü hareketle esniyor. "Nasıl bir şey?"

Omuz silkerek, aklıma gelen tek şeyle cevap veriyorum: "Sessiz."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalkıyor. "Güzel olmalı."

Omuzlarımın gevşediğini hissediyorum.

"Sessiz mi?" Başını sallama sırası onda.

"Sanırım." Omuz silkiyorum. "Yine de bazen yalnız olabiliyorum." "Huh."

"Bahse girerim burada böyle bir sorunuz yoktur," diyorum gergin bir kıkırdamayla.

Nefesini içine çeker ve bir anda dışarı verir. "Şaşıracaksın." Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için cevap vermedim.

"Babam evde eğitim verdiğinizi söyledi?" "Evet."

"Bu da bazen yalnızlık olabilir mi?"

Merak ettiği için mi soruyor yoksa gerçekten bilmek mi istiyor bilmiyorum. Her iki durumda da, konuşacak birinin olması güzel. "Kasabamdaki çoğu çocuk evde eğitim görüyor. Bir saatten fazla yol gitmek istemiyorsak başka seçeneğimiz yok," diye cevap veriyorum, sesimin düzgünlüğüne şaşıracak.

Daha uzun oturuyor, daha yakına eğiliyor, gözleri kısılıyor. "Bu benim soruma cevap değil." Sesinde bir suçlama yok, sadece kararlı, soğukkanlı bir sözcük dizisi.

"Yalnız değilim," diye mırıldanıyorum. "Normalde bunu en iyi arkadaşım Holden'la yapıyorum. Annesi bize yardım ediyor. İşi onun evinde yapıyoruz ya da onlar bana geliyor."

Leo göz kırpmıyor.

"Duyduğuma göre normal bir okul gününü birkaç saate sığdırabiliyormuşuz..." diye ekliyorum.

Dudağının kenarını çiğniyor, sessiz kalıyor.

"...yani, işimiz bittiğinde, günün geri kalanında takılacağız ve..." Başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için sözümü kesiyorum.

"Ve?" diye zorlar.

"Ve, ne bileyim, yapacak başka şeyler bul."

İç çeker, bir an duraklar ve sonra sorar, "Yani bu Holden denen çocuk senin en iyi arkadaşın mı?"

"Evet." O benim *tek* arkadaşım ama bunu Leo'ya söylemiyorum. "Laney benim en iyi arkadaşım," diye kestirip atıyor.

Gözlerim açılıyor ve umarım bunu anlamaz. Ben hep Lucas ve Laney'nin sıkı fıkı olduğunu düşünürdüm ama belki de yanılıyordum.

"O senin erkek arkadaşın mı?"

Nefesim kesiliyor ve burnumu kırıstırarak geri çekiliyorum.

"*Holden*?" Leo başını sallıyor.

Başımı salladım. "Hayır. Biz sadece arkadaşız."

Bir an bile duraksamıyor. "Sence erkekler ve kızlar başka duygulara sahip olmadan arkadaş olabilirler mi?"

Bu konuşma beni aşıyor. Elbette, Leo Preston'a aşığım ve bu aşkın seviyesinin tamamen farkındayım: yaşıtım bir çocuğa karşı, on üç yaşında bir şekilde benden hoşlanabileceğini düşünmemden kaynaklanan bir çekimden başka bir şey değil. Ama *hisler*, duygular... Onu *tanımadığım* için ona karşı gerçekten bir şey *hissedemiyorum* ve şimdi bana sorular soruyor, BÜYÜK sorular... nasıl cevaplayacağımı bilmediğim sorular. Ben de "Laney'e karşı bir şeyler hissediyor musun?" diye sordum.

Sırıttıyor.

Ve şimdi fark ediyorum ki belki *de duygularım* var -*fiziksel duygular*. Tekrar yaklaştı. "Erkek arkadaşın var mı?"

Neredeyse yüksek sesle gülecektim. "Hayır."

Bunun üzerine başını sallıyor, sonra uzaklaşıyor ve koltuğunda rahatlıyor. Kitabını tekrar eline alıyor ve ben de düşüncelerimi toparlamak için bir anlık sessizlikten memnun oluyorum. Ama uzun sürmüyor. Bu sefer kitabı neredeyse masaya geri fırlatıyor. "Vajina ne pişirdi?"

Gözlerim şok içinde açıldı.

"*Virginia*'yı kastediyorum," diye aceleyle konuşuyor, gözleri sınımsıkı kapalı. "Özür dilerim," dedi ve gözlerini tekrar açtı. "Bazen annene öyle diyoruz çünkü... çünkü biz aptalız. Sana saygısızlık etmek istemem. Özür dilerim."

Kıkırdamamı bastırıyorum çünkü komik bir isim ama Leo Preston'dan geliyor olsa bile aynı zamanda kaba. Elimi uzatıp, gazetenin köşesindeki folyoyu kaldırıyorum.

ve içine baktım. "Biftek güvecine benziyor."

Leo hızla ayağa kalkıyor, sandalyesi altından sıyrılıyor. "Burada bekle," diye emrederek ön kapıya doğru ilerliyor. Birkaç dakika sonra elinde iki çatalla geri döndü. Önceki koltuğunu bir kenara bırakarak benimkinin yanına bir sandalye çekiyor ve tabağı yaklaştırarak bana bir çatal uzatıyor. Folyoyu soyuyor ve hemen içine dalıyor. "Vay be, annen nasıl yemek yapılacağını iyi biliyor," diyor yemeğini çiğnerken.

Bilemem, söyleyemem.

"Biraz alacak mısın?"

"Biz... Bilmiyorum... Bunun için değil-"

"Bu evde yedi erkek var Mia," diyor, ses tonundaki alaycı tını midemi bulandırıyor. "Söz konusu yemek olduğunda, her şey serbesttir. İlk giren..."

Yardım edemem ama sırtıyorum.

Benim bir tanesini bitirmem için gereken sürede o üç çatal dolusu daha idare ediyor. Ağzını doldururken, "Yani okula sadece iki saat mi gidiyorsun?" diye soruyor.

"Uh-huh."

"Kulağa harika geliyor."

Kıkırdıyorum. "Oldukça havalı."

"Ne tür bir çiftlik burası?" diye soruyor.

"Burası bir süt çiftliğiydi ama büyükbabam birkaç yıl önce emekli oldu ve işletmeyi, tüm hayvanları ve ekipmanları sattı. Arazi onda kaldı."

Leo çatalını indirmeden ve yutkunmadan önce bir süre bunu düşünür gibi olur. Elinin tersiyle ağzını siler ve düz bir ses tonuyla "Baban öldü mü?" diye sorar.

"Hayır," diyorum sessizce, bakışlarım ellerime düşüyor. Bu hassas bir konu, bırakın konuşmayı, düşünmemeye bile çalıştığım bir konu. Ve soruşundaki rahatlık göğsümün ağrımına neden oluyor. Benim için değil, onun için. Annesini biliyorum ve belki de -onun gözünde- sadece ölüm gibi nihai bir şey ebeveynlerin ayrılmasının nedeni olabilir.

"Peki, nerede o?" Leo

soruyor. "New York'ta

yaşıyor."

"Neden?"

"Bilmiyorum."

Sonunda garaj dairesine yerleşene kadar gözleri aynı anda her yerdeymiş gibi görünüyor. Sonunda bir tanesinde karar kılmadan önce yüz hatlarında uçuşan pek çok farklı tepkiyi izliyorum. Ağzı köşelerden aşağı doğru çekildi,

Bakışları apartmandan bana, gözlerimin içine doğru kayıyor. Ve o zaman ilk kez görüyorum; Leo Preston'dan kesin bir duygu: acıma.

Nefret ediyorum.

Çatalım büyük bir *gürültüyle* masaya düşüyor ve aramızda oluşan sessizliği bozuyor. "Büyükbabam beni seviyor," diye boğuk bir sesle söylüyorum. Kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman oluyorum. Çok acınası, çocukça ve *savunmasız*.

Konuşmaya başlıyor ama annemin sesi araya giriyor. "Mia, buraya gel! Şu çocuğu rahatsız etmeyi bırak!"

Leo ayağa kalkıyor, çenesi gergin. "Beni rahatsız etmiyor!" diye alay ediyor ve nefesim kesiliyor.

Ayağa kalkıyorum, verandanın basamaklarında sağlam bir şekilde duran Leo'yu omuzlayarak geçiyorum. "Gitmeliyim," diye mırıldanıyorum, sonra anneme sesleniyorum, "Geliyorum!"

Arkamda ayak sesleri ve ardından Leo'nun sesini duyduğumda daireye doğru güçle yürüyordum. "Bekle!" Dirseğimi çekiştirerek beni ona bakmaya zorladı. Hızla döndüm, burnum göğsüyle aynı hizadaydı. Ağır nefesi başımın tepesine çarpıyor. "Bazen erken kalkıp evden çıkıyorsun," diye söze giriyor. "Seni yatak odamın penceresinden görüyorum."

Çenemi kaldırıp ona bakarken titreyen bir nefes beni terk ediyor.

"Yarın yapacak mısın?" Annemin bizi izlediğinden emin olduğum daireye doğru bakıyor. "Dört buçukta. Seninle merdivenlerin altında buluşuruz."

Sessiz kalıyorum, çarpan kalbim konuşmamı imkânsız kılıyor. Leo'nun kaşları kalkıyor, cevabımı bekliyor. "Tamam," diye fısıldıyorum.

"Mia!" Annem bağırıyor.

Leo dirseğimi bırakıyor ve bir adım geri atıyor. "Dört buçuk," diye fısıldıyor ve sonra sırtarak anneme bakıyor ve "İyi geceler, *Vajina!*" diye bağırırken ona iki parmak selam veriyor.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

MIA

Ertesi sabah ön kapıdan baktığımda dışarısı hâlâ zifiri karanlıktı. Leo çoktan gelmiş, merdivenlerin dibinde duruyor, eşofmanının kapüşonunu yukarı çekmiş. Kapının açıldığını duymuş olmalı çünkü başını kaldırıp gülümsüyor, dişleri etrafımızdaki karanlığa tezat oluşturuyor. Merdivenlerin altından bir bisiklet çıkarıp "Hadi gidelim" dediğinde donup kalıyorum.

Ne yaptığımıza ya da nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yok ve dahası, davetinin ne *anlama geldiğine* dair hiçbir fikrim yok.

Dün gece, beni bazı sabahlar evden erken çıkarken gördüğünü söyledi. Bu beni izlediği anlamına mı geliyor? Yoksa erkenden kalkıp ergen bir psikopat gibi pencereden dışarı mı bakıyor? Ve şimdi bir bisikleti var, yani *sadece ikimiz* bir yerlere *gitmeyi* planlıyor. Onunla gitmemeliyim diye düşünüyorum; bir yerde bir kanalizasyon borusunda ölebilirim ve kimse-

"Geliyor musun?" diye fısıldayarak bağılıyor, ayaklarını sürüyerek sırt çantasını düzeltiyor.

Harika. Bir sırt çantası var. Ve beni ya da hayvanları öldürecek malzemelerle dolu olduğuna eminim. Lütfen, Tanrım, hayvanlar olmasın. Yine de, tüm bunları düşünürken bile, kendimi merdivenlerin dibinde, müstakbel katilimle neredeyse burun buruna buluyorum.

Belli ki fazla uyumamışım. Gecenin büyük bir kısmını dönüp durarak ve sabahın nasıl geçeceğine dair milyonlarca farklı senaryo üreterek geçirdim. İtiraf etmek ne kadar utanç verici olsa da, endişelerim arasında en yaygın olanı Leo Preston beni öptüğünde başımı nasıl egeceğimdi. Acınası, biliyorum, çünkü neden, sadece *neden?*

"Hazır mısın?" diye soruyor ve başımı sallayarak ona bakarken sinirlerimin bozulmasına izin vermemeye çalışıyorum.

Sırt çantasını bana verdi ve bisikletine oturmak için hareket etti. Ne yapacağımı bilemeden öylece duruyorum. "Atla," diyor gülümseyerek, başparmağını omzunun üzerinden atarak. Arka tekerlekteki mandalları fark ediyorum ve anında midemin bulandığını hissediyorum. Dünyanın en ince kızı sayılmam ve bu güvensizliğin ağırlığının omuzlarıma çöktüğünü hissediyorum.

Sönük bir şekilde bir adım geri atıyorum ve kelimelerimde tökezliyorum. "Belki biz... belki sadece yürüyebiliriz?"

Leo'nun gözleri kısılır.

"Neden?" Anlamıyor.

Boğazımdaki düğümü temizleyerek sırt çantasını ona geri veriyorum. "Biliyor musunuz? Kendimi pek iyi hissetmiyorum, o yüzden..." Gitmeye başlıyorum ama kolumdan tutup beni yere yatırıyor. Keşke beni bütünüyle yutsa. Gözyaşlarımı uzak tutmak için mücadele ederken gözlerim kapanıyor.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye soruyor, sesi çatlayarak.

"Hayır," diye cevap veriyorum hemen, ona bakmadan önce gözlerimi açıyorum. Başımı iki yana sallıyorum. "Sen hiçbir şey yapmadın."

"Yani..." Bakışları düşüyor. "Benimle takılmak istemiyor musun?"

"İstiyorum," diye atılıyorum, bir adım daha yaklaşarak. O da benim hissettiğim gibi bakıyor: hayal kırıklığına uğramış. Ama onun da kafası karışık ve bir şey yaptığını düşünerek gitmesini istemiyorum, bu yüzden nefesimi tutup ona gerçeği söylüyorum. "Ben tam olarak..." Cümlemi tamamlayamadığım için parmağımla vücudumu yukarı ve aşağı doğru işaret ediyorum.

Kıkırdıyor; havada, kalbimde yankılanan bir ses. "Cılız olduğumu biliyorum ama güçlüyüm. Söz veriyorum. Senin ağırlığını taşıyabilirim. Ayrıca sen çok *küçüksün*."

Kendimi üç kelimeyle tanımlamamı isterseniz, size şöyle derim: kısa, tumbul, *sade*.

Küçük değilim, hiçbir şekilde değilim, ama burada dururken, güvensizliklerim aramızda çıplak bir şekilde dururken, onun gözlerinde... beni böyle gördüğünü fark ediyorum ve bu... bu her şeyden daha önemli.

Olması gerekenden daha fazla.

Ne kadar sürdüğümüzü bilmiyorum ama sonunda yüksek bir tel örgünün önünde durdu. Yolculuk boyunca hiç konuşmadık, ben de bisikletten inerken sessiz kaldım ve o da gidonuna takılı el feneriyle bizi çitteki bir deliğe doğru götürdü. Kendisi ya da kardeşleri mi kesmişti yoksa daha önce de var mıydı bilmiyorum. Tek bildiğim, her ne yapıyorsak büyük olasılıkla yasadışı olduğu. Ben "Bunun için başımız derde girebilir mi?" diye sorarken o telin altını kaldırıp geçmemi sağlıyor.

Leo iç çekiyor, ama şakacı bir iç çekiş. "Hey, bisikletin arkasında seninle başa çıkamayacağımı düşündüğün zamanı hatırlıyor musun?"

Tabii ki hatırlıyorum. Yaklaşık on beş dakika önceydi. "Evet...?" "Ve hala biniyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum, dudağımın kenarını çiğniyorum. "Neden bindin?"

"Bilmiyorum. Deli olduğum için mi?"

"Hayır." Başını sallar, sonra daha uzun durur. Daha gururlu. "Çünkü bana güveniyorsun."

Leo terk edilmiş bir su kulesine gideceğimizi açıklarken uzun otların arasında yürütürüz. Hafta sonları bazı büyük çocuklar parti yapmak için oraya gidiyormuş. Ama sabahın erken saatlerinde etrafta başka kimseyi görmemiş. Burada bulunmanın büyük olasılıkla yasadışı olduğunu kabul ediyor, ancak polisler *gerçek bir* yasadışı faaliyet olmadığı sürece - bilirsiniz, *gençlerin içki içmesi* dışında - görmezden geliyorlar. Burayı kendisine gösterenin kız kardeşinin erkek arkadaşı Cameron olduğundan bahsediyor. "Sessizliği sevdiğimi bildiği için," diyor omuz silkerek. "O tek çocuk, bu yüzden bazen evde olmak ona biraz fazla gelebiliyor."

"Evet," diye cevap veriyorum sanki farklı bir şey anlıyormuşum gibi. Bazen annem ve ben akşam yemeğini Preston'larla birlikte yiyoruz ama çoğu zaman evde yiyoruz ve birbirimizle iki kelime bile konuşmuyoruz.

Su kulesinin dibine vardığında, "Yükseklikten korkmuyorsun, değil mi?" diye sorar.

"Hayır."

"Merdiveni tırmanabilecek misin?"

İçimden bir kıkırtı koptu. "Çiftlikte bunlardan bir tane var."

Kaşları kalkıyor, sonra da alay ediyor: "Şu süslü çiftliğine ve süslü su kulene bak."

"Kapa çeneni," diye gülerek omzunu itiyorum. O da benimle birlikte gülerek bir adım geri çekiliyor ve o anda bana çok anlamlı gelen bir şey var. Evden uzakta ilk kez gardımı indiriyor, kendim olmama ve *görülme* izin veriyorum.

Kulenin en yüksek çıkıntısına ulaştığında Leo sırt çantasının fermuarını açar ve bir termos, atıştırmalıklar ve ciltsiz bir roman çıkarır. Bir gece önce okuduğu kitabın aynısıydı. "Kitap ne hakkında?" diye sordum.

Yanıma otururken nefes nefese kalıyor, bacaklarımız kenardan sarkıyor. "Henüz emin değilim." Daha fazla detay vermiyor ve ben de öylece bırakıyorum. "Sana bir soru sormam gerekiyor," diyor tereddütle, atıştırmalıkları aramızda bölüştürmeye konsantre olurken. "Ve eğer istemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin..." Kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor, koyu renk saçlarından bir tutam alnına düşüyor.

Nabzım hızlanıyor, damarlarımda endişe dolaşiyor. "Tamam..."

Boğazını temizledikten sonra gözlerini şafak sökerken ileriye dikeyyor. Bana dönmeden önce parmaklarının her birini çıtlıyor, bakışlarındaki yoğunluk göğsümde korku yaratıyor. "Dün gece babam sana kardeşlerim ve benim-"

"Özür dilerim," diye araya girdim, başka tarafa bakarak. "Ona yalan söylememeliydim."

"Yapmış olman umurunda değil," diye atıldı. "Sadece *neden* yaptığını bilmek istedim."

Omuz silkerek, "Başınızın belaya girmesini istemedim," diyorum.

Cevap vermiyor ve beni izlediğini, dikkatle incelediğini hissedebiliyorum.

Leo sessizliği seviyor olabilir, ama ben sessizliği sevmiyorum, özellikle de aramızda olduğunda. Ses çıkarma umuduyla ayaklarımı ileri geri tekmeliyorum ve titremelerini gizlemek için ellerimi popomun altına sokuyorum.

Dakikalar geçiyor, ikimiz de tek kelime etmiyoruz ve ben başımı eğip gözlerimi kapatıyorum. Sonunda, "Bu yüzden mi annene karşı böylesin?" dedi.

Bakışlarım yukarı fırlıyor ve onunkilere kilitleniyor. "*Ne* gibi?"

Gözleri, bariz bir şey söylediğinizde olduğu gibi açılıyor. "Sanki sana bok gibi davranmasına izin verdin."

Küfrü karşısında irkiliyorum ve başımı sallıyorum, incinmeyle karışık kızgınlık gözlerimin arkasında ısı oluşmasına neden oluyor. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," diye mırıldanıyorum.

"Özür dilerim," diye neredeyse fısıldıyor. "Ben istemedim..." Ses tonu o kadar ciddi ki göğsüm ağrıyor. "Seni kızdırmak ya da üzme istemedim ya da... Hiçbir şey söylememeliydim."

Cevap vermiyorum, duygularımla savaşmaya çalışmakla meşgulüm. "Mia?"

"Öyle mi?"

"Özür dilerim."

"Sorun değil," diyorum, başımı kaldırıp ona bakarak. "Sadece-"

Başını sallayarak sözümü kesti. "Hiçbir şeyi açıklamana gerek yok. Bir daha asla bu konuyu açmayacağım." Kalbinin üzerine bir çarpı işareti çiziyor, hüzünlü bir gülümseme dudaklarını gölgeliyor. "Yemin et."

Yanıtına minnettar olarak başımı sallıyorum.

Ayağını benimkine vuruyor. "Vakit geldi," diyor ufku işaret ederek. Güneş uzakta yeni yeni beliriyor, ağaç silüetleri onun görüntüsünü parçalıyor. Yer bir sis, bir varoluş bulanıklığı. Ama beni nefessiz bırakan gökyüzü... Birkaç dakika önce bizi saran karanlığın yerini, gözün görebileceğinin ötesine uzanan kırmızılarını, pembelerin ve morların tüm tonları alıyor.

Sonsuz.

Sonsuz.

"Sanki dünya ikiye bölünüyormuş gibi," diye nefes alıyorum.

"Biliyorum." Bir süre duraklar. Sonra: "Bana seni hatırlatıyor."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

LEO

Daha önce hiç kimseyi su kulesine götürmemiştim. Orası her zaman benim yerim olmuştu; bağırış çağırıştan, ağlamaktan ve evin genel kaosundan uzaklaşabileceğim bir yer. Babam bazı sabahlar oraya gittiğimi biliyor ve kahvaltıya döndüğüm sürece bunu umursamıyor gibi görünüyor. Önemli olan şeylere "hazır" olduğum sürece yaptığım ya da yapmadığım pek çok şeyi umursamıyor gibi görünüyor. Fiziksel ve zihinsel olarak. Bu sabah zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Yanımda olduğu sürece tüm günü onunla birlikte, tam bir sessizlik içinde oturarak geçirebilirdim. Saniyeler gibi geldi ve keşke o saniyeler dakikalar, saatler, günler olabilseydi.

Bizi eve geri götürdüğümde bacaklarım yanıyor, babamın iş takımlarıyla verandanın merdivenlerinden indiğini gördüğümde içimden küfrediyorum. Bizi görünce duraklıyor ve ben de yavaşlayarak önünde duruyorum. "Özür dilerim," diye acele ediyorum, Mia'nın inmesine yetecek kadar bisikleti dengede tutmaya dikkat ederek. Yanakları kızarmış, ya rüzgâr yanığından ya da utançtan, emin değilim.

"Günaydın Bay Preston," diyor sessizce, ona verdiğim sırt çantasını çıkarırken. Onun dokunuşunu, ata binerken ellerinin omuzlarımı kavrayışını şimdiden özlüyorum.

Babam önce ona sonra da bana gülümsüyor. "Bütün gece yoktun, değil mi?"

"Hayır, efendim."

"Su kulesi mi?"

Başımı

salladım.

Başıyla onayladı ve tekrar Mia'ya odaklandı. "Annen evi terk ettiğini biliyor mu?"

Mia ayaklarına bakıyor. "Hayır, efendim."

Babam derin bir iç çeker ama başka bir şey söylemez. Kamyonetine biniyor ve motoru çalıştırıyor. "Büyük çocuklar hâlâ uyuyor," diyor bana. "Onlar kalkmadan yiyebildiğin kadar ye." Bana göz kırpmıyor, tam olarak anlayamadığım sessiz bir mesaj.

Mia ve ben kamyoneti garaj yolunda gözden kaybolana kadar izledik. Bisikletten inip sırt çantamı ondan alıyorum. "Yarın tekrar yapmak ister misin?"

Dudağını ısıyor, gözleri benimkilerle temas ettiğinde şimdiye kadar gördüğüm en hafif gözleri. Her zaman bana bakışında bir şey var, ne zaman aynı odada olsak bakışları bir saniyeliğine benim üzerimde duruyor. Bunu hem seviyorum hem de korkuyorum.

"Başın belada değil mi?" diye soruyor.

"Hayır." En azından babamdan duymadım. Kardeşlerim, o farklı bir hikaye. Ve umarım babam onlara bizden bahsetmez.

Daha önce de kızlarla birlikte oldum, çoğu yedinci sınıf öğrencisinin olduğu gibi. El ele tutuştum ve birkaçını öptüm ama hiç uzun sürmedi. Bazen bunun nedeni olmadığım bir şey olmamı istemeleriydi. Vermek istediğimden daha fazlasını istediler ve daha başlamadan bitirdiler. Dürüst olmak gerekirse, umurumda değildi. Onlar için gerçekten bir şey *hissetmiyordum*. Çoğu zaman kardeşlerim bunu mahvetmek için bir yol bulurlardı. Ya ikizler bizimle dalga geçerdi ya da Lucas var olurdu; onun yerine ona aşık olurlardı ya da Logan sırf Logan olduğu için onları çalardı.

Mia ile farklıydı. Nedenini bilmiyorum ve bunu açıklayamıyorum. Kendime bile. Arkadaş olarak bile benden hoşlanmamasına neden olacak bir şey söyleyeceğimden ya da yapacağımdan korkuyorum, bu yüzden ona kendimi çok fazla göstermemek daha kolaydı. Ya da yeterince değil.

Ama artık işin içindeydim ve çok derindeydim.

İsteyeceğim son şey kardeşlerimin bunu benim için mahvetmesi. *Bu* her neyse.

"Aynı anda mı?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum ve yollarımız ayrılana kadar acınası sırtışıma gizliyorum.

Günün büyük bir kısmını evde özgür olduğumu düşünerek atlattım. Kardeşlerimin bu sabah hakkında hiçbir fikri yoktu. Akşam yemeğinin yarısında babam, "Mia'yla gecenin bir yarısı gizlice kaçmanız hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum," deyince her şeyin bittiğini anlıyorum. Kalbim mideme inmeden hemen önce göğsümde bir burkulma oluyor. Logan ve Lucas, babam onlara sert bir bakış attığında kahkahalarını kesiyorlar. İkizler birbirlerine kıkırdıyor, sonra da bana gülüyorlar. Lachlan patates püresini masaya fırlatıyor ve Logan'ın suratının ortasına vuruyor. "Seni küçük pislik!" Logan bağıyor.

"Logan!" Babam azarlıyor. "O sadece bir bebek!"

"O üç yaşında!" diye bağıyor ve kaşığı sapan gibi kullanarak bir patates topağını en küçük kardeşimize fırlatıyor. Iskılıyor, bir tanesine çarpıyor

İkizler, 3. Dünya Savaşı başlıyor ve ben de böyle bir şey o l d u ğ u n d a her zaman yaptığım şeyi yapıyorum.

Kontrol
ediyorum.
Yemeğimi
ye.
Bulaşıklarımı
yık.
Ve yürü git.

Odama gidip yatağa uzanıyorum ve yumruklarımı sıkarak tavana bakıyorum. Kapımın pat diye açılması, Lucas ve Logan'ın habersizce içeri girmesi uzun sürmüyor. "Mia?" Luke söylüyor. "*Gerçekten mi?*"

"Gecenin bir yarısı gizlice kaçıyorlar." Logan kıkırdıyor. "Kötü olanın *ben* olduğumu sanıyordum."

Tepki vermiyorum.
Tepki vermek işleri daha da kötüleştirir.
"O biraz... tuhaf, sence de öyle değil mi?" Luke ekliyor. Logan alay ediyor. "Az bile söyledin. Ama Leo da öyle."

Lucas gülüyor. "Onu öptün mü?"
"Onu *becerdin* mi?" Logan kıkırdar.

Şu anda ikisinden de nefret ediyorum. Söyledikleri için değil ama. Tek istediğim sadece ve sadece bana ait olan *bir* şeydi. Ve Mia o "şey". Ve paylaştığımız zamanın önemini elimizden alıyorlar.

Onu götürüyorlar.

Her şeyi mahvediyorlar ve diğer her şeyi yaptıkları gibi bunu da daha kötü hale getirmenin yollarını bulmaya devam edeceklerini biliyorum.

Onlara izin
vermeyeceğim.
Bu sefer değil.

Benim için çok şey ifade ediyor ve bu sabah ya da dün gece, sadece ikimiz varken ve başka kimse yokken hissettiklerimi silmek istemiyorum ve biliyorum... Kardeşlerim bildiği için bir daha asla böyle anlar yaşayamayacağımı biliyorum.

O anıları canlı tutmak istiyorum. Ve bu duyguları güvende tutmak.

"Odamdan çık." Tek söylediğim bu, daha fazlasını söylemeliyim ama söylemiyorum. Gidiyorlar, giderken de birbirlerine gülüyorlar.

O gece hiç uyumadım. Gözümü bile kırpmadım. Ve alarmım 4:20'de çaldığında, yorganın altından kalkıp pencereden dışarı bakıyorum. Kapısının açılmasını bekliyorum, dışarıya bakmasını izliyorum. Karanlığın içinden baktım.

Merdivenlerin dibinde oturmuş, sürekli saati kontrol ederken odamda. Ve dakikalar geçtikçe zamanın akıp gittiğini, göğsümdeki çatlakların genişlemeye başladığını hissedebiliyorum.

Bir saat bekledikten sonra sonunda pes etti. Ve sonunda pes ettim.

Yatağımın altına uzandım, eski ayakkabı kutusunu çıkardım ve kapağını kaldırdım. Yüzlerce fotoğraf ortaya çıkıyor.

İlk gördüğüm onunki.

Yığının tepesinde, tam ortada, açık kahverengi gözleri

Ben.

Bir elimde tutarken diğer elimdekileri çevirip sırtlarını okuyun.

Üç kelime.

Hepsi farklı.

Çünkü annemin tek istediği buydu.

Kanser teşhisinden bir yıl önce başladı. Benim için endişeleniyordu; bunu bana bakışından anlayabiliyordum. Kardeşlerime hiç öyle bakmazdı. Onlar her zaman iyidiler, her zaman konuşurlardı ya da genel olarak konuşurlardı.

Sessizdim.

Çok sessiz.

Ta ki ben

olmayana

kadar.

Annemin deyimiyle "patlamalarım" olurdu. Bazen sözlü. Bazen de fiziksel. Bir gece babama "Leo duygularıyla başa çıkamıyor" dediğini duydum. "Sanki onları gömülü tutuyor ve sonra patlıyor."

Ertesi gün bana bir sürü rastgele fotoğraf getirdi, çoğu aileme aitti ama bazıları dergi ve kataloglardan kesilmişti. Masamda oturmuş, pencereden dışarı bakıyordum. Bir fotoğrafı bana doğru kaydırды. İkizleri doğduktan hemen sonra kucağıma almıştım. Lucy yanımdaydı ve doğru yaptığımdan emin olmaya çalışıyordu. Lucy'nin bana baktığı gibi ben de ikizlere bakıp sırtıyordum. "Bu olduğunda nasıl hissettiğini düşünüyorsun, Leo?" Sesi nazik ve yumuşaktı. "Ya da ona bakarken nasıl hissediyorsun?"

Ona bakmadan önce bir süre fotoğrafa baktım. "Mutluyum," dedim, sesim kısıktı.

Sonra gülümsedi ve resmi kendisine doğru sürükledi. Ters çevirdi ve arkasına yazdı: *Mutlu*. "Başka ne var?"

"Minnettarım," diye cevap verdim.

Gülümsemesi genişledi. "Neden minnettar?"

"Çünkü buradaydılar ve sağlıklıydılar." Başını salladı, yazdı: *Minnettarım*. "Bir tane daha?"

"Korkmuş."

Başını kaldırıp baktı; kaşları endişeyle çatılmıştı. "Şimdi mi, sonra mı?" Omuz silktim, tekrar pencereden dışarı baktım.

"İkisi de."

"Neden Leo?" diye sordu, elini omzuma koyarak.

Bakışlarımı önümdeki ağaç sırasına diktim. "Çünkü onları kırmak istemiyorum."

Uzun bir süre annem cevap vermedi ama beni izlediğini hissedebiliyordum ve kırık olanın ben olduğumu anlamasının ne kadar süreceğini merak ediyordum.

"Bunlardan biraz daha yapabilir misin?" dedi sonunda. "Benim için mi?" Sonra aceleyle ekledi, "Ya da sadece kendin için. Kimseye göstermek zorunda değilsin."

Cevap beklemeden kapıma doğru yürüdü. "Sadece üç tane düşün," dedi annem. "Onları yaz."

FOTOĞRAFTA Mia verandanın basamaklarının dibinde oturuyor, elinde telefonu var. Üzgündü. Bunu gözlerinden, dudaklarının köşelerini aşağı çekişinden anlayabiliyordum.

Beni kız kardeşime koşturan ve telefonunu ödünç istememe neden olan o özel anın ne olduğunu bilmiyorum. Fotoğrafı çektim, kendime e-postayla gönderdim, sonra da ne yaptığıma dair hiçbir iz bırakmadan cihazından sildim.

Mia'nın bizimle geçirdiği ilk yazdı ve başlangıçta birinin bizimle kalması garipti. Hepimiz annesinin burada olmasına alışmıştık ve şimdi... kimse fark etmeden bir görünüp bir kaybolan benim yaşlarımda bir kız vardı.

Yine de fark ettim.

Sanki o yanımdayken içimde bir *kapatma* düğmesi varmış gibi bir his vardı. Sanki kendimden geçiyordum ama aynı zamanda onun da farkındaydım.

Sadece o.

Ne anlama geldiğini
bilmiyordum. Hala da
bilmiyorum.

Belki de fotoğrafının arkasında hiçbir kelime olmamasının nedeni budur.

Tek bir tane bile.

Bu

Boş.

Geçers

iz.

Boş.

Tıpkı benim gibi.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

LEO

MIA sabahları evden *çıkıyor*. Biliyorum, çünkü ona göz kulak oluyorum. Bazen olduğu gibi kahvaltıda ya da öğle yemeğinde değil ve onu bahçede oynarken hiç yakalamıyorum. Evden çıksa bile ben görmüyorum. Bir yanımda etrafta olmadığı için, onu kardeşlerimin sataşmalarından ve eziyetlerinden korumak zorunda olmadığım için minnettar ama esas olarak kendimi suçlu hissediyorum.

Kulağa ne kadar acınası gelse de onu *özlüyorum*.

Sessiz sohbetlerimizi ve paylaştığımız sessizliği *özlüyorum*.

Su kulesine gittiğimizde Pazartesi günüydü ve Cumartesi günü aklımı kaybetmeye başladım. Sadece... Onunla konuşmak, özür dilemek istiyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Biliyorum ki her ne ise, düşünülmüş olmalı. Gerçekten varlığından haberdar olmadığım bir parçamdan gelmeli. Yine de bunu özel olarak yapmanın bir yolunu bulmalıyım.

Yatağında uzanmış, dışarıdaki kuş cıvıltılarını dinlerken, yeni bir günü karşılarken bir plan yapıyorum. Dairenin altındaki garajda sahte bir proje üzerinde çalışacağım. Böylece, o giderse, ilk fark eden ben olacağım. Dikkatini çekeceğim ve iki kelime söyleyeceğim: *Özür dilerim*. Sonra da oradan gideceğim. Gerisini beceremesem bile, en azından nasıl hissettiğimi bilecek.

Plan kusursuz ve Pazartesi sabahının erken saatlerinden beri ilk kez kendimi gülümserken buluyorum.

Neredeyse koşarak merdivenlerden iniyorum ve sonra kayarak merdivenlerin dibinde duruyorum. Babam oturma odasında. Mia da öyle. Kanepede oturuyorlar ve konuştukları her şey benim varlığımla bölünüyor. "Güzel, kalkmışsın," diyor babam ayağa kalkarken.

Mia'ya bakıyorum, babama onu ekmemle ilgili bir şey söylemiş olmasından korkuyorum ama bana bakmıyor. Gözleri kısık, duygudan yoksun, çok sık hissettiğim bir şey.

Babam elinde beş dolarlık bir banknotla bana doğru ilerliyor. "Lachie ve ikizlere bakabilir misin?" En küçük kardeşime işaret ediyor.

televizyonun önünde oturmuş, şaşkın. "İkizler bahçede," diye ekliyor babam. "Mia ve ben biraz dışarı çıkacağız."

Mia'nın dikkatini çekmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. "Nereye?"

"Önemli bir yere değil. Bir saat içinde döneceğiz."

Mia ayağa kalkıyor, babamı aramızda bir kalkan olarak kullanıyor.

"Leo?" Babam faturayı elime tutuşturuyor. "Bunu yapabilirsin, değil mi?" Başımı sallıyorum, pişmanlık göğsüme baskı yapıyor.

"Evet. Elbette."

Virginia eve girmeden önce Lachie'ye sadece beş dakika göz kulak olmam gerekiyor. Genelde hafta sonları çalışmaz ama işin başında benim olduğumu fark edince görevi devralıyor. "Baban nerede?" diye soruyor.

Gözlerim ona dikildi. "*Kızınla* bir yerde." Niyetimden daha sertti ama önceki yazdan sonra -Mia'yı gizlice izleyerek ve annesinin ona nasıl davrandığını fark ederek çok fazla saat geçirdim

-Virginia'ya asla aynı gözle bakamam. Bize karşı bu kadar iyiyken kendi kızına karşı bu kadar kötü olması hiç mantıklı değil... Mia'ya sanki bir baş belasıymış gibi davranıyor. Bir *yükmüş* gibi.

Mia hiç de öyle değil ve bunu görememesi beni kızdırıyor.

Odamdan bir kitap aldıktan sonra verandada oturup babamla Mia'nın dönmesini beklerken kitap okuyormuş gibi yapıyorum. Garaj yolumuzun gevşek çakılları üzerinde dönen tekerleklerin tanıdık sesinin kulaklarımı doldurması uzun sürmüyor. Virginia da duymuş olmalı, çünkü Lachlan'la el ele evden çıkıyor. Babamın kamyonetinin yavaşlayarak durmasını nefesimi tutarak izliyorum. O ve Mia aynı anda inip arkaya geçiyorlar ve babam kasadan bir bisiklet çıkarıyor. Pembe ve mor renkte, gidonunda beyaz bir sepet var. Oldukça tatlı bir bisiklet.

Bir kız için.

Tam ben de aynı şeyi söyleyecektim ki yanımdaki Virginia iç geçirdi. "Neden bir bisiklete ihtiyacın var ki Mia? Bunun için parayı nereden buldun?" Sonra soluk soluğa, kardeşimi de peşinden sürükleyerek merdivenlerden iniyor. Kızına birkaç santim kala durdu, parmağıyla Mia'nın yüzünü işaret etti. "Mia Mackenzie Kovács! Tom'dan seni satın almasını istemesen iyi edersin-"

Mia'nın gözleri korku dolu bir şekilde irileşiyor ve kendimi ona doğru ilerlerken buluyorum. "Ona sormadım," dedi Mia. "O teklif etti ve-"

"Ve sen *de evet* mi dedin?" Virginia tersledi.

Mia'nın elleri arkada, omuzları kambur, başı aşağıda.

Virginia babama bakarak, "Onu hemen geri götüreceğiz," diyor. "Çok üzgünüm Tom, o-"

"O bir *hediye*di Virginia," diye araya giriyor babam, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. Lachlan'ı kucağına alıp yanında tuttu. Sonra bir elini Mia'nın omzuna koydu. "Bu senin, tatlım. Tadını çıkar." Virginia'ya, "Bu konuşmayı ofisime taşıyalım," dedi.

Onlar içeri girerken Mia bir santim bile kıpırdamıyor. Ben de öyle. Ön kapı kapanır kapanmaz nefesimi bırakıyorum. "Vay anasını. Annen hiçbir şeyden zevk almama izin vermiyor, değil mi?"

Gözleri benimkilere kayıyor, sakladığı gözyaşları yüzünden kıpkırmızı ve çiğ. Sonra gidonu tutup uzaklaşmaya başladı. Omzunun üzerinden, zorlukla duyulabilen bir sesle, "Sanırım ikinizin ortak bir noktası var," dedi.

Dairenin ışıkları yandığında saat sabahın 4:42'siydi ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Son konuşmamızdan, onu son görüşümden bu yana dört gün geçti ve bir gün önce planladığımdan daha erken ayrılacağını öğrendim. Üç gün içinde gitmiş olacak ve geri dönüp dönmeyeceğini kim bilebilir?

Bu benim hatalarımı telafi etmek, özür dilemek ve onun beni affetmesi için yalvarmak için son şansım. Bu beni yiyip bitiriyor; her günün her saniyesi suçluluk ve pişmanlıkla doluyum. Ve *Mia*'yı düşünüyorum.

KIZ KARDEŞİM bir keresinde bana annemizin kadere derinden inandığını söylemişti. Babamla tanışmasının ve yedi güzel çocuğa sahip olmalarını sağlayan o kutsanmış hayatı yaşamalarının nedeni kadermiş. Tüm bunları bana anlattığında, bunun saçmalık olduğunu söyledim. Eğer kader anneme tüm bunları verdiyse, o zaman kader aynı zamanda bunları elinden almış, "yedi güzel çocuğunu" annesiz bırakmış ve onu yavaş yavaş, acı çektirerek öldüren tedavisi olmayan lanet bir hastalık vermişti.

Lucy gözlerini kocaman açarak bana baktı. "*Ben* kadere inanırım," demişti.

Ona aptal olduğunu, peri masalları ve günü kurtarmaya gelen prenslerle dolu bir hayal dünyasında yaşadığını söyledim. O bir prenses değildi ve

aşk romanlarından birinde yaşamadığını söyledim. Ona kaderin, hayatınızda olup bitenler üzerinde hiçbir kontrolünüz olmadığına sizi inandırmak için yaratılmış bir yalan olduğunu söyledim.

Sözde "patlamalarımın" birini yaşamış olmalıyım çünkü bu herkesi şok etmiş görünüyordu. Tüm ailem için Lucy bir prenesti ve çoğu zaman ona öyle davranırdık.

O gün kız kardeşimi ağlatmış olmam hiç de şaşırtıcı değil. Ve bundan pişman değilim. Kader saçmalıktır.

Ama şimdi sert pedal çevirirken, bacaklarımı yanana kadar zorlarken, güvenilebileceğim tek şey kader.

Mia'ya yetişebileceğimi ve onu takip edebileceğimi düşünmüştüm ama araziden çıktıktan sonra karanlığın ötesinde hiçbir şey göremiyorum.

Kader beni gidebileceğim tek yer olan su kulesine götürdü.

Mia'nın bisikleti burada, tam olarak çitteki açıklığın olduğu yerde. Bisikletimi onunkinin yanına bırakıyorum ve delikten sürünerek geçiyorum. Onu korkutmak istemiyorum, bu yüzden el fenerimi kullanıyorum ve oraya doğru yürürken adını sesleniyorum. Ben kuleye vardığımda o çoktan en üstteki çıkıntının üzerindeydi, bacakları kenardan sarkıyordu. "Mia!" diye seslendim ama cevap vermedi. Sese bakmıyor bile. Ağır bir iç çekişle el fenerini cebime sokup merdiveni tırmanıyorum. Çıkıntıda durup ona doğru ilerlediğimde nihayet konuşuyor. "Biliyor muydun?" diye soruyor, sesi etrafımızdaki sessizliği bozarak.

Yanına oturuyorum, nefes nefese kaldığımı saklamaya çalışıyorum. "Neyi biliyor musun?"

Cevap vermesi biraz zaman alıyor. "Beni buraya davet eden babandı." Bana dönüyor ve dışarıda neredeyse hiç ışık olmamasına rağmen bakışlarındaki hüznü görebiliyor, sözlerindeki kederli ifadeyi hissedebiliyorum. "Baban beni bisiklet için alışverişe götürdüğünde bundan bahsetti. Bunu bilmiyordu... sanırım bana söylememiştii."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. Bu çok aptalca, dikkatsiz, kişiliksiz bir söz ve en kötüsü de ne? Ne için üzgün olduğumu bile bilmiyorum. Annesinin davranışları için mi? Benimkiler için mi? Buraya bir şeye inanarak geldiği ve sonra her şeyi elinden alındığı için mi?

"Keşke..." diye mırıldanarak yanağındaki tek bir damla gözyaşını sildi.

Bu manzara karşısında irkildim, daha fazlasını yapabilmeyi diledim. Daha fazlası *olmayı*. "Neyi dilemek?" Ona yaklaşarak soruyorum.

Mia iç çekiyor, öyle ağır bir ses ki ruhumu boğduğunu hissediyorum.
"Keşke beni *isteseydi*."

Seni istiyorum,
söylemiyorum. Yüksek
sesle değil.

Ama bence öyle.

Varlığımın her zerresinde bunu *hissediyorum*.

"Özür dilerim," diyorum tekrar ve sonra elini elime
alıyorum. Elini bırakmıyorum.

O sabah değil. Ya da
ertesi sabah. Ya da
ondan sonraki.

Kalan birkaç günün her sabahını birlikte geçiriyoruz, bir kez bile tek kelime
konuşmuyoruz.

Her geçen gün daha da yakınlaşıyoruz.

Ama her gün doğumu bir şekilde farklı
hissettiriyor. Dünya artık ikiye bölünmüyor.

Parçalara ayrılıyor.

Parampar

ça.

Yakalandı

n.

Kırılmış.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

MIA

Preston'ların evine doğru son dönüşü yaparken dedemin kamyonetinin hoparlörlerinden The Temptations'ın "MY GIRL" şarkısı hafifçe çalıyor. Gergindim. Önceki yıllardan daha gerginim. Değişimin farkına varamıyorsunuz ama burada oturmuş Leo'yu son gördüğümünden bu yana geçen bir yılı düşünürken, önemli bir değişiklik göze çarpıyor.

Ergenlik.

Bazı çocuklar ergenliğe girdiklerinde film yıldızı gibi görünürler. Ben tam tersiydim.

Cildim bozulmuştu, babam beni diş teli taktırmaya zorlamıştı, daha da kilo almıştım ve en kötüsü? *Her yerimde* saç çıkmaya başlamıştı. Holden'a bu konuyu açtığımda, belki de geç olgunlaştığım için "olduğu kadar kötü" olduğunu söylemişti. Ağlamıştım. Sustu ve bir süre sonra gitmek için bir bahane uydurdu. O gece annesi Tammy elinde bir çanta dolusu epilasyon malzemesi, sivilce kremi ve kadın hijyen ürünleriyle eve geldi. İlk başta çok utanmıştım. Büyükbabam tavan arasındaki odamdan gelen çığlıklara ve ağlamalara bir anlam verememişti. Akıl sağlığım için endişeleniyordu. Ama Tammy konuştuğu, o açıldıkça ben de açıldım. Bana karşı çok sabırlıydı, çok nazikti, bir annenin olması gerektiği gibi.

"My Girl "ün yerini The Supremes'den "You Can't Hurry Love" alır ve babam direksiyonu çevirip Preston'ların uzun araba yoluna çıkar. Bir Macar göçmeni olarak, bu ülkede sevdiği ilk şeylerden biri "Amerikan müziği" dediği şeydir. Holden rap başta olmak üzere modern müzik dinlerken, ben büyükbabamın dinlediği eskilerle büyüdüm ve onları en az onun kadar sevmeye başladım.

Babam boğazını temizledikten sonra, "Adama iyi davran, tamam mı baba?" dedi.

"Evet, efendim."

"Ve sen de kendine iyi davran." Bana hızlıca bakıyor, dudakları bir çizgi gibi incelmış. O gece yatak odamda Tammy ile aramızda neler konuşulduğunu bilmiyor olabilir ama değiştiğimi biliyor.

Fiziksel olarak.

Duygusal olarak.

Tam ev görüldüğü sırada bir araba bize doğru yaklaşıyor. Direksiyonda Preston'ın en büyük oğlu Lucas var. Yanında Laney oturuyor, yatakta da en iyi arkadaşı ve tanımadığım bir kızla bir erkek daha var. Lucas elini kaldırıp el sallıyor, babam da karşılık veriyor ama kime el salladığı hakkında hiçbir fikri yok. Arabanın arkasından bisikletli çocuklar geliyor: Logan, ikizler ve sonra Leo. Leo grubun en arkasında ve bizi görünce yavaşlıyor. Onu izlemek için dönüyorum, biz geçerken ellerim koltuk başlığını kavlıyor. Tamamen duruyor, iki ayağı yerde, bisiklet bacaklarının arasında, tüm vücudu bana dönük. Onun beni izleyişini seyrederken kalbim hızla çarpıyor, sonra biri adını sesleniyor ve sanki bir sisin içindeymiş gibi başını sallıyor, düşüncelerinden arınıyor ve yoluna devam ediyor.

Benim gibi o da değişti. Saçları artık daha uzun, kulaklarının ucuna düşen dalgaları görünüyor. Ve daha uzun, daha *erkeksi*.

Son bir yıl içinde ne gibi değişiklikler geçirmiş olursa olsun, bunlar ona karşı nazikti. O kadar nazik ki, Logan'la birlikte bir saat sonra döndüklerinde yalnız değillerdi. Apartman merdivenlerinin altından, ikisi kendi bisikletlerinde, ikisi de bir oğlanın arkasında olmak üzere dört kızın onlara katılışını izliyorum. Uzaktan bile ne kadar güzel olduklarını anlayabiliyorum. Midemin dönmesinden ve kıskançlığın damarlarımda sert bir şekilde pompalanmasından nefret ediyorum. Onlar bisikletten iner inmez kalkıp arkamı dönüyorum. Merdivenleri yaralamıştım ki Leo'nun adımı söylediğini duydum. Donup kalıyorum ama ona dönmüyorum. Beni yakından görmesini istemiyorum. Henüz değil. Beni eve yeni getirdiği kızlarla bu kadar kolay kıyaslayabilecekken olmaz.

"Nasılsın?" diye soruyor ve bir şekilde onunla yüzleşecek cesareti buluyorum. Yakından bakınca bu kadar yakışıklı olması gülünç geliyor. Evdeki çocuklar gibi yapılı değil. Holden gibi çocuklar aile çiftliklerinde çalıştıkları için tıknazdırlar. Leo uzun boylu, atletik, neredeyse on beş yaşında bir çocuk için doğru miktarda kaslı. "Mia?" Konuşma şekli, duruşu bile değişmiş. Son bir yılda kendine güveni artmış.

Ve ben sadece daha güvensiz büyüdüm.

"Güzel." Tek söyleyebileceğim bu. Aynı zamanda tamamen yalan.

Başını sallayıp omzunun üzerinden bakıyor. Bakışlarını takip ettiğimde Logan'ın kızlar için ön kapıyı açık tuttuğunu görüyorum. "Yüzmek için göle gitmek üzereyiz. Bizimle gelmek ister misin?"

Neredeyse gülecektim. *Neredeyse*. Bu yapmak istediğim en son şey.
"Hayır, ben iyiyim."
Gözleri daralıyor, değerlendiriyor. "Emin misin?"
"Evet. Eşyalarımı yerleştirsem iyi olacak... belki annemi bulurum."
Leo daha uzun duruyor, bana bakarken omuzları dikleşiyor. "Onu henüz görmedin mi?"
Başımı sallıyorum.
"Ama bugün geleceğinizi biliyordu. Bize bundan bahsetti."
Omuz silkтім.
"Ne zaman geleceğini biliyor muydu?" "Uh-huh."
Dudakları sıkıca bastırıyor, yumruklarını sıkarken ön kollarındaki kaslar kasılıyor. İç çektikten sonra soruyor: "Gelmek istemediğine emin misin? Su gerçekten çok güzel."
Ben mi? Mayomla. *Onun* önünde. Peki ya *o* kızlar? Kendimi kafamdan vurmayı tercih ederim. "Eminim."
Geri çekilmeye başlarken ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Yani, yarın. Dört buçukta?" Şimdi gülümsüyor, omuzlarımdaki tüm gerilimi serbest bırakan türden bir gülümseme. "Beni bekletme, tamam mı?"

Kendimi başka bir eve kilitleyebildiğimde Leo Preston'ın varlığını görmezden gelmek kolaydı. Ama o yanımda otururken, yerden 130 metre yüksekte, etrafı **m ı z d a** sessizlik ve karanlıktan başka bir şey yokken, onu *her yerde* hissediyorum, nefes alışının sesi ve başımın yanındaki dikkatli gözleriyle güçleniyor.

"Geri dönüp dönmeyeceğinden emin değildim," diyor sonunda. Çok fazla şey belli etmemeye çalışarak bakışlarımı ileride tutuyorum.

"Gerçekten başka seçeneğim yoktu," diye cevap verdim. Geri dönmek konusunda ikilemde kalmıştım. Holden yazın ilk iki haftası büyükanne ve büyükbabasıyla kalıyordu ve bu yüzden beni *durduran* pek bir şey yoktu. Ama büyükbabam, gerçekliğimin ne olduğunu bilmeden, "Annen seni orada görmek isterdi, eminim," dedi.

Onun için buradayım.

Çünkü gerçek onu mahvedecekti.

Leo bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Yani burada olmak istemiyor musun?" diye sordu. İçimi çektim.

"Yoksa ben miyim?" diye soruyor. "Burada *benimle* olmak istemiyor musun?" Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Boğazının derinliklerinden bir alay fişkırıyor. "Burası *benim* yerim Mia, bu yüzden yalnız kalmak istiyorsan muhtemelen-"

Kalkmaya başlıyorum ama bir eliyle bacağıma bastırıp beni durduruyor. "Ne oluyor be?" diye tersliyor. "Neden bana kızgınsın?"

Tam olarak bu noktada oturmamızın üzerinden neredeyse bir yıl geçti. En son ayrıldığımda veda etmek için orada olmadığından beri bir yıl geçti. Yanımda olduğu için ona teşekkür ettiğim bir not yazalı bir yıl oldu. Numaramı da eklemiştim. Ama kabul etmek için orada değildi, ben de babasına verdim ve ondan iletmesini istedim. Her gün bir telefon bekledim. Bir mesaj. Paylaştığımız zamanın bir anlamı olduğunu gösterecek herhangi bir şey. Hiç iletişime geçmedi. Ve şimdi burada ve hiçbir şey değişmemiş, zaman geçmemiş, hareketsizliği beni incitmemiş gibi davranmak istiyor.

Yatak odamda, bacaklarımda tıraş kremi varken, Tammy bana tıraş bıçağının nasıl kullanılacağını gösterirken, duygularımı onunla paylaşacak kadar rahat hissettim. Bana baktı, gözlerinde iliklerime kadar hissettiğim bir hüznün vardı. Tammy bir nefes verdi, aklı kendi anılarında kaybolmuştu. "O sadece bir çocuk," dedi sessizce, gözyaşlarını geri kırarak. "Ve sen de sadece bir kızsın, Mia Mac. Bir gün geriye dönüp baktığında, şu anda hissettiklerinin kalp ağrısı olduğunu ve bu kalp ağrısının hiçbir şeye değmediğini anlayacaksın." Hayatımda ilk kez babamı düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Sonunda Leo'ya "Konuşmadığımız zamanları daha çok seviyorum." diyecek cesareti buldum.

Eli hala bacağımda. Onu itmeliyim. Yapmıyorum. Diyor ki, "Öyleyse I."

"Güzel."

Sırıttırıyor. *Ugh*. "O zaman neden bana numaranı verdin?"

Lanet olsun. Beni orada yakaladı. Bu konuyu açmasına bile şaşırdım. Ben **O n u n** yerine elini bacağımdan dikkatlice kaldırıp kucağına bıraktım.

Gülümsemesi genişler. "Göle gelmeliydin. Eğlenceliydi." "Sen ve kız arkadaşlarınla mı?" Mırıldanıyorum. "Zor pas."

Kıkırdaması içimde bir ateş yakıyor. "*Eski kız arkadaşım*. Ve sadece bir tanesi."

"Oh, öyle mi? Belki de senin aramanı beklemekten bıkmıştır."

"Aslında ondan ayrıldım."

"Neden?"

"Bilmiyorum," diyor ve omuz silkiyor. Sonra arkasına yaslanıyor, uzattığı kollarına dayanıyor ve gökyüzüne bakıyor. "Sanırım yaz için seçeneklerimi açık tutmak istedim."

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

LEO

HER SABAH 4:30'da ev ile apartman arasında buluşup yerimize gidiyoruz. Bazı günler konuşuyoruz; diğer zamanlarda o müzik dinliyor, ben de telefonumda bir şeyler okuyorum.

"Yarın birinin doğum günü olduğunu duydum," diye şarkı söylüyor, insanların kulenin korkuluklarına kazıdıkları kaba kelimeleri kapatmak için oje kullanıyor. Sanki onun hizmetkârıymışım gibi telefonumu ışık kaynağı olarak bana tutturuyor. Buna kızgın bile değilim.

"Öyle mi?" Şaka yapıyorum. "Kimin?"

Resim yapmayı bıraktı ve koluma bir tokat attı. "Seninki, *aptal*." Az önce saldırdığı yeri ovuşturarak incinmiş gibi yapıyorum. "Kaltak."

Nefes nefese, gözleri genişliyor ve benimkilere kilitleniyor. "Ne dedin sen-"

"Kaltak," diye tekrarlardım. Sonra bir kahkaha patlatıp boyaya kazınmış *kaltak* kelimesini gösteriyorum.

Gülümsemesini saklamak için çabılıyor ama ben yakalıyorum. "Bana... o *kelimeyi* söylediğini sanıyordum."

Daha sert gülüyorum. "O kelimeyi söyleyebilirsin Mia. Söylersen alevler içinde kalmayacaksın."

Homurdanarak telefonumu tutan elimi tutuyor ve ışığı görevine yeniden odaklıyor. "Peki, doğum günün için ne istiyorsun?"

En son ne zaman kutladığımı bile hatırlamıyorum. "Hiçbir şey."

Mia iç geçirdi. "*Bir şey* istiyor olmalısın."

Gerçekten bilmiyorum... Onunla geçirdiğim zaman dışında, ve o zaten bana bunu veriyor.

Uzun bir *sessizlikten* sonra, "En sevdiğin kek türü nedir?" diye soruyor.

Omuz silkerek, "Pastayı pek sevmem" diyorum.

Sinirli bir inilti onu terk eder. "Sana bir pasta yapacağım, çok beğeneceksin ve her bir parçasını yiyeceksin."

Göğsümün derinliklerinde bir kıkırdama oluşuyor. "Çok patronluk taslıyorsun."

Sinsi bir sırıtişla yan gözle bana bakıyor ve yemin ederim; onu görünce *başım dönüyor*. O kadar başım dönüyor ki muhtemelen ağzımdan çıkan en aptalca şeyi söylüyorum. "Yüzünü pastanın üzerine koy, ben de hepsini yiyeyim."

Bir kahkaha patlattı. "Bunu nasıl yapabildim ki?"

Aptallığımı yüzüme vurmadığı için o kadar memnunum ki, öylece devam ediyorum. "Bilmiyorum, ama bunu anlamak için bir günün var."

Doğum günümü hatırlayan tek kişi babam, ki bu hiç de şaşırtıcı değil. İşe gitmeden önce bana yeni bir Kindle ve birkaç hediye kartı verdi. Ona teşekkür ediyorum, minnettarım ama asıl istediğim Mia'yı görmek. Bir gece önce bana, ailem sabah benimle bir şeyler yapmak isterse diye ertesi gün su kulesine gitmememiz gerektiğini söylemişti. Kabul ettim ama şimdi pişmanım.

Gün diğerlerine benzer bir şekilde geçiyor ve gece çöktüğünde umudumu çoktan yitirmiş oluyorum. Akşam yemeğinden sonra odama gidip pencereden dışarı bakıyorum ve bir sürüngen gibi gözlerim onu arıyor. Kardeşlerim alt kattan adımı haykırana kadar gülümsemeyi başaramıyorum.

Belki sonunda hatırlarlar.

Her adımı dikkatle atıyorum, her yere aynı anda bakıyorum, belki bana bir şey fırlatırlar diye. Evde görebildiğim kadarıyla kimse yok ama ön kapı açık ve verandada gülüşüklerini duyabiliyorum -Lucas, Logan ve ikizler. Sırtları bana dönük, verandadaki masanın üzerinde bir şeye bakıyorlar. "Ne var ne yok?" diye soruyorum ve hepsi dönüyor.

Lucas yanımdan geçip telefonumu göğsüme çarpıyor. "Telefonunu mutfak masasının üzerinde bırakmamalısın."

Gözlerim şaşkınlıkla kısıldı.

Logan kıkırdar. "Mutlu yıllar, aşık çocuk!" Yanımdan geçerken omzuma tokat atıyor ve "İyi şanslar" diye mırıldanıyor.

Telefonumdan ikizlere bakıyorum. İkisi de pis pis sırıtıyor. "Neden kendi yüzünü koysun ki?" Lincoln kahkahalar atıyor.

"Çünkü o deli," diye gülüyor Liam.

Ne hakkında konuştuklarını görebilmek için onları yolumdan çekiyorum. Verandadaki masanın üzerinde orantısız bir çikolatalı pasta ve söz verdiğim gibi krema içinde Mia'nın yüzü var. Çok acınası ve üzgün görünüyor ama yine de... bu bana verilmiş en güzel hediye.

Tek kelime etmeden pastayı alıyorum ve sırıtışımı gizleyemeden mutfığa doğru ilerlerken dört aptal kardeşimin yanından geçiyorum. Bir kaptıktan sonra

Odama koşuyorum, kapıyı çarpıp kilitliyorum ve hemen içeri dalıyorum.

Tadı bok gibi. Ama

umurumda değil.

Telefonumu elime aldım ve kardeşlerimin benden önce ulaşmış olması gereken mesajı okudum:

Hediye verandada. Unutmayın: Her. Tek. Parça.

Pastayı yerken bir fotoğrafımı çekip mesajıma ekliyorum.

Yediğim en güzel pasta.

Bir cevap almak sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyor.

Kardeşlerinin bunu komik bulmasına sevindim :(

Omuzlarım çöküyor ve içimdeki öfke mantığımı zorluyor.

Leo: *Siktir et onları, Mia. Sik kafalıdır.*

Cevabı anında geldi.

Evet! Siktir et onları!

Gülmekten kendimi alamıyorum.

Leo: *Şu anda gerçekten küfür mü ettin?*

Mia artık burada değil. Şu anda alevler içinde yanıyor.

Hayır. Onu geri getir ki bana en güzel doğum günümü yaşattığını söyleyebileyim.

Mia: *Doğum günü *hediyesi* demek istiyorsun.*

Hayır, bilmiyorum.

4:30 mu?

Leo: 4:30.

Pastanın her bir parçasını
yiyorum. Sonra da hepsini
kusuyorum.
Buna değer.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

LEO

"BİR SORUM VAR," diye soruyor Mia, telefonundan gelen müziği durdurarak. Birlikte en sevdiğimiz şarkılardan oluşan bir çalma listesi yaptık. Onun seçtikleri hep soul/funk oldies, benimkiler ise her şeyin bir karışımı. İlk başta seçimleri konusunda onunla dalga geçtim ama sonra bana büyükbabasının müziğini dinleyerek büyüdüğünü söyledi. "Amerikan müziği" derdi. Bunun onun için daha fazla şey ifade ettiğini söyleyebilirdim ve bu yüzden benim için de daha fazla şey ifade etmesini istedim. Birkaç gün sonra şarkılarımı çalma listesinden teker teker silmeye başladım. "Ve sorduğum için bana gülme," diye ekliyor.

Başımı sallıyorum, yorgunum.

"Okul nasıl bir yer?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Okul gibi... insanlarla birlikte," neredeyse gülüyor. "Holden ve ben lise için gerçek bir okula gitmeye karar verdik."

"Yaptın mı?" Şaşırarak sordum.

Mia başını sallıyor. "Otobüsle kırk beş dakika falan. Kasabadaki çoğu çocuk gitmeyi tercih ediyor, yani..."

"Etrafında daha çok insan mı olacak?" Daha fazla *erkek*.

"Sizinkine kıyasla hâlâ küçük bir okul, eminim ama bilemiyorum.

Biraz gerginim."

"Korkma," diye söze giriyorum, korkularını yatıştırmaya çalışıyorum. "İyi olacaksın."

"Fazla düşündüğümün farkındayım ama... yani... bu *lise*, bilirsin. Bazı insanlar için ya başarırsın ya da yıkarsın."

"Evet, lisenin her şeyin başı ve sonu olduğunu düşünen aptallar için. Luke da öyle. Kendini lanet olası bir kral sanıyor-"

"Küfür etme Leo," diye araya giriyor, burnu kırmış. Bu kadar masum olması çok sevimli.

"Özür dilerim," derken buluyorum kendimi, öyle olmasa bile.

Önündeki havayı buğulandıran bir nefes çekmeden önce bir an sessiz kalıyor. "Bunu tek başıma yapmak zorunda olmadığım için mutluyum," diyor.

"En azından Holden orada olacak."

Onun için, umarım öyledir. Umarım Lucas'ın Laney'e yaptığı gibi liseye gidip onun varlığını unutmaz.

"Bir sorum daha var," diyerek düşüncelerimi yarıp geçiyor.

Kollarımın üzerine yaslanıp rahatlıyorum. Sanırım bugün "konuşma" günü ve sessizliği hiç özlemiyorum. "Devam et."

"Buraya ilk geldiğimde seninle birlikte olan kızlar, hangisiyle çıktın?"

Gülümsememi elimin arkasına saklıyorum. Kıskanıyor mu? Yoksa meraklı mı? İkisi de olabilir mi?

"Gerçekten *çıkmadık*. Sadece biraz takıldık ve-" "*Yaptım.*"

Kıkırdıyorum.

"Sanırım." "İğrenç."

"Öpüşmenin iğrenç olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Soruyu geçiştiriyorsun," diyor yan tarafını benimkine çarparak.

Ona hiç bir erkekle öpüşüp öpüşmediğini sormak istiyorum ama onu utandırmak istemiyorum. "Hangisi olduğunu tahmin et."

Geri çekildi. "*Nasıl?*"

Omuz silkiyorum. "Bakalım beni ne kadar iyi tanıdığını düşünüyorsun."

Gözlerini deviriyor, sonra başını kaldırıp bakıyor, dudakları konsantrasyonla kısıtılmış. "Şey, üç sarışın ve bir esmer vardı, bu yüzden bence sarışınlardan biri olma ihtimali yüksek."

"Hayır," diyorum hemen, "sarışınlardan hoşlanmıyorum." Saçlarının ucundan çekiştirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Siyah saçlı kızlardan hoşlanıyorum."

Eğer bu kadar karanlık olmasaydı, yemin ederim kızardığını görebilirdim.

Boğazını temizliyor, telefonunun *play tuşuna basıyor*, ikimizin de dikkatini dağıtıyor.

Duraklatmadan önce bütün bir şarkı çalıyor, sormak için cesaretimi topluyorum, "Peki ya sen? Ne tür erkeklerden hoşlanırsın?" Beni nasıl gördüğünü ya da bende ne *bulduğunu* bilmiyorum; sadece cevabı ne olursa olsun *beni* tarif etmesini istediğimi biliyorum.

"Bilmiyorum," diyor biraz düşündükten sonra. "O kadar çok erkek tanımiyorum. Holden dışında benim yaşındaki çocukları sadece kilisede görüyorum."

Kıkırdamamı gömdüm. "*Kiliseye* mi gidiyorsun?" "Kilisenin nesi var?" diye tersliyor.

"Hiçbir şey." Bunun yanı sıra, her şeyi bilen, her şeye gücü yeten, her yerde hazır ve nazır bir varlığa tam anlamıyla inanmak, Lucy'nin *kadere* olan inancı kadar inandırıcıdır.

Açıkçası, Mia ile aynı görüşü paylaşmıyorum.

"Yani bir *tipin* yok," diye zorluyorum. "Sanırım yok."

"Peki ya şu Holden denen adam?"

"O benim *en iyi arkadaşım*."

"Öyle demiştiniz."

"*Laney*'nin güzel olduğunu düşünüyor musun?"

"Yani, eğer ona bir kardeş olarak bakmasaydım, elbette," diye cevap veriyorum, omuz silkerek. Dudağının kenarını çiğneyerek başını sallıyor.

"Yani, eğer ona

Holden'ı kardeş olarak kabul edersek, evet, sanırım öyle."

Kıskançlık bir sürük ve içimi yakmasından nefret ediyorum. Her bir eklemi kırıyorum. Yavaşça. "Sence onu yenebilir miyim?"

Bir kez gülüyor. "Dürüst olmak gerekirse, hayır ve neden istediğini de bilmiyorum."

Gözlerim kısıldı. "Yani ben ve o, teke tek, sence kıcımlı tekmeler mi?"

Başını ellerinin arasına alıyor, kahkahalarıyla omuzları titriyor. "Bu çok anlamsız."

"Neden?" Parmağımla yan tarafını dürterek ciyaklamasını sağlıyorum. "O benden daha mı büyük?"

"Evet."

Vay anasını. "Benden daha *güçlü* demek istedim." "Evet."

Onu tekrar dürtmeye başlıyorum ama o hızlı, çok hızlı ve elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Neden bu konuşmayı yapıyoruz ki?"

"Ya *ne* için savaştığımıza bağlı olsaydı?" Çocuk gibi davranıyorum ama *b e n i m* gibi çok sayıda erkek kardeşle çevrili bir ortamda büyüyünce *her* şey bir rekabet halini alıyor.

"Herhangi bir gerçekçi senaryoda, ikiniz de ne istiyor olabilirsiniz ki bunun için kavga edesiniz?" diye soruyor, kahkahası azalıyor.

"Sen" demeden önce gözlerinin benimkilerle buluşmasını bekliyorum.

Gülümsemesi gitmiş, yerini şaşkınlık almıştır. Ve sonra yavaşça, yavaşça, anlamaya başlıyor. "Leo," diye nefes alıyor ve onu öpmeyi o kadar çok istiyorum ki. Mükemmel bir zaman. Ve sanırım bana izin verecek. Hatta belki beni geri öpecek. Ama fırsatım olmadı. Bir an tereddüt ediyorum ve telefonu çalıp bakışmamızı bölüyor.

O göz kırpmıyor, ben göz kırpmıyorum ve *puf*, an yok oluyor.

Telefonunda *Holden* ismi yanıp söner ve hemen cevap verir, *Holden*'ın ismini söylediğinde ses tonundaki panik belirgindir, ardından "Ne oldu?"

yanlış mı?"

Saat sabahın beş buçuğu ve aramanız için hiçbir neden yok.

-

"Bekle. Yavaşla."

Gözlerim daralıyor, sorguluyor, o ise parmağını kulağına götürüyor sanki Böylece daha iyi duyacak. İşe yaramaz, çünkü etrafımızda sessizlikten başka bir şey yok.

"Bekle." Telefonunu kulağına bastırarak etrafta dolanıyor. "Burada servis çok kötü. Bana on dakika ver, seni sonra ararım." Bir saniye sonra telefonu kapattı, gözleri çılgına dönmüştü. "Özür dilerim. Gitmem gerekiyor."

Aceleyle eve dönüyoruz ve kapıdan girer girmez bisikletini bırakıp telefonunu çıkarıyor. İyi olduğundan emin olmak için onunla beklemek istiyorum ama bana iyi olacağını, sadece onunla konuşması gerektiğini söylüyor.

Tek başına.

Her ne söylendiyse, ertesi sabah gelmemesi için yeterli.

Ya da ondan sonraki beş sabah.

Bu süre zarfında onu hiç görmedim ve aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermedi.

Ve hala, her sabah dört buçukta, oturup bekliyorum.

Unutulmuş,

terkedilmiş,

atılmış.

DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

LEO

Mia'sız geçen altıncı günde kendimi kanepede, Logan, Lucas ve Garra (Luke'un en iyi arkadaşı) ile yarı konsantre bir şekilde video oyunu oynarken buluyorum; Laney ise yerde oturmuş, muhtemelen Lucas için olan ve onun hoşuna gitmeyeceğinden emin olduğum bir şey örüyor.

İkizler bahçede, buldukları eski bir video kamerayla bir şeyler çekiyorlar ve Lachlan da Virginia'yla birlikte mutfakta.

"Tanrım, Leo," diye inliyor Logan. "Takımında Laney varken ikiye iki oynamayı tercih ederim."

"Hey!" Laney bağıyor. "Bir keresinde öldürdüğümü hatırlıyor musun?"

Lucas kıkırdar. "Evet, gözlerin kapalıydı ve tuşlara basıyordun."

"Yine de sayılır." Laney omuz silkiyor ve tekrar örgüsüne odaklanıyor.

Kumandayı yere attım. "Artık oynamak istemiyorum." "Başka ne

yapacaksın?" Logan mırıldanıyor, bir göz atıyor-

yuvarlan. "Odana git ve bir tane ovala?"

"Çok kabasın," diye azarlıyor Laney.

"Çok sıkıldım," diye inliyor Lucas, kumandasını benimkinin yanına atarak.

"Bu çok boktan."

"Dil!" Virginia mutfaktan sesleniyor.

Luke, "Üzgünüm," diye cevap verir ve Laney'nin yanında yere uzanır.

"Araban var," diyor Logan Luke'a. "İstediğin zaman gidebilirsin."

"Peki nereye gideceğim? Burada *yapacak* bir şey yok," diye karşılık verir Luke.

Garra hayalarını kaşıyor.

Laney "İğrenç." diyor.

Ve Mia'nın günlerini nasıl geçiriyor olabileceğini merak ederek içimi çektim. Ve neden artık onların bir parçası olmadığımı sorguladım.

Kapı çalınca hepimiz sese doğru bakıyoruz ama hiçbirimiz kalkmak için bir hamle yapmıyoruz.

"Kapıyı çalan da kim?" Lucas mırıldanıyor. "Leslee teyzen," diye cevap verir Laney.

Tüm gözler Logan'a çevrildi. "Ne yaptın sen?" Luke ona sorar.

"Hiçbir şey!" Logan savunmaya geçer.

Leslee Teyze babamın kız kardeşi ve babama kıyasla çok sert biri. Biz çocuklardan birinin başı belaya girdiğinde, *gerçekten* belaya girdiğinde, babam bizi onunla kalmaya gönderir. Logan'ın başı en çok belaya girer, *en kötü* belaya.

Leslee Teyze değil ama. Mia'ydı. Kimsenin cevap vermeyeceğini anlamış olacak ki kapıyı yavaşça açtı. Bakışları bana gelmeden önce cesetlerle dolu oturma odasını hızla tarıyor. Kalbim tekliyor, dudağını ısırıp "Hey" dediğinde aşırı hızlanıyor.

"Hey" diye cevap verdiğimde tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Mia bakışlarını indirmeden önce yanakları pembeleşerek tekrar odaya baktı. "Ah, özür dilerim, ben... boş ver."

Logan bir kıs kıs gülmeden önce kapının arkasından kapanmasını bekliyor. "Çok tuhaf biri," diyor, Virginia'nın duymayacağı kadar alçak sesle. Virginia'nın kızı hakkında en ufak bir fikri bile yok. Bunu sadece ben biliyorum ve bu göğsümde bir acı yaratıyor, Logan'ın alaylarına aldırmandan ayağa kalkıp ön kapıyı açıyorum ve onun peşinden gidiyorum. Ona yetiştiğimde apartman merdivenlerinin dibindeydi. Uzanmıyorum, ona istediğim gibi dokunamıyorum. "İyi misin?"

"Evet, önemli bir şey değil," diyor ve aceleyle merdivenleri çıkıyor.

Belli ki *bir şey yok*. Mia daha önce hiç beni aramak için eve gelmemiştir. "Yerimize gitmek ister misin?" Onu özlediğimi söylemekten kaçınarak sesleniyorum. Çünkü bu üzücü olurdu. Ve acınası olurdu.

Yarı yolda durdu ve yavaşça bana dönerek başını salladı.

Hayal kırıklığı içimi dolduruyor ve her ne kadar fiziksel bir tepki vermiş olsam da, bana doğru geri çekilmeye başlıyor. "Sadece... o nokta benim mutlu yerim ve bunu mahvetmek istemiyorum."

"Tamam," diye aceleyle çıktım. "Yürüyüşe falan çıkmak ister misin?" Hızlıca başını salladıktan sonra beni geçip yolu gösteriyor.

Ona endişelendiğimi söylemek istiyorum. Kontrol etmek için kapısını çalmaktan kendimi vazgeçirmek zorunda kaldığım o kadar çok zaman oldu ki. Zamana ihtiyacı olduğunu düşündüm. Boşluğa. *Yalnız kalmaya*. Tıpkı aramızdaki her şeyi değiştirmiş gibi görünen o telefon görüşmesi gibi.

Yürüyece

ğiz.

Sessizlik

içinde.

Avluya doğru.

Ağaçları geç.

Parmak arası terliklerimiz çıkana ve ayak bileğimize kadar göle girene kadar.

Sonra durdu ve bana döndü. "En büyük korkun nedir, Leo Preston?"

O anın dışına çıkmıştım, boşluğuma o kadar dalmıştım ki nerede olduğumu ve ne yaptığımı unutmuştum. Gözlerimi kırptırdım ve ona baktım. Mia'nın bakışları benimkilerin içine giriyor, koyu renk saçları rüzgârla birlikte yüzünün etrafında hareket ediyordu. Bir tutamı dudaklarının ıslaklığına takılıyor ve şimdi fark ediyorum; onu özlemekten fazlasını yapmıştım. Onun varlığı olmadan kendimi boşlukta hissediyordum; her günün her saati hiç bitmeyen bir boşluğa dönüşmüştü.

Kaşları kalkıyor, bekliyor, sorguluyor ve ben ne sorduğunu unutuyorum.

"Ha?"

Mia başını sallar. "Sorun değil. Cevap vermek zorunda değilsin." Dönmeye başlıyor ama ben elini tutuyorum.

"Hayır, seni duymadım."

Neredeyse tereddütle tekrarlıyor, "Sana en büyük korkunun ne olduğunu sordum."

"Hayatımın geri kalanında böyle olacağım" diye cevap vermeden önce bir an düşündüm.

Gözlerini kısarak, "Ne demek istiyorsun?" diye sorar.

Onun eli hâlâ benim elimdeyken, kıyıya kadar yürüyorum ve durgun, sakın göle bakarak oturuyorum. Bacaklarımı büküp kollarımı dizlerimin üzerine koyuyorum. "Bazen gerçekten *burada* olmadığımdan endişeleniyorum," diye itiraf ediyorum. Bu sözleri sadece ikinci kez yüksek sesle söylüyorum. İlkinin Laney'e söylemişim ama o pek anlamamıştı.

Mia'nın da yapacağından şüpheliyim.

Ve hayatım boyunca aynı şekilde hissedeceğimden korkuyorum" diye ekliyorum. Ama sanırım en büyük korkum hayatın bu *olması*. Ve bunun benim için yeterli olup olmadığını gerçekten bilmiyorum."

Mia nefesini içine çekmeden önce bir an sessiz kalıyor. "Hayatın seni geçip gittiğini ve ana oyuncu değil de sadece bir yan karakter olduğunu hissediyor musun?"

Yutkunuyorum, sertçe, sözlerini defalarca tekrarlıyorum ve yanılmışım. Mia anlıyordu. Açıklaması aşırı basitleştirilmiş olabilir ve *nasıl* hissettiğimi anlamıyor olabilir ama ne hissettiğimi anlıyor. Yüzümü ona döndüm. "Sanırım, evet." Kaşlarını çatıyor. Bu şimdiye kadar biriyle yaptığım en derinlemesine konuşma ve bunu Mia'yla paylaştığım için çok ama çok doğru hissediyorum.

"Bir şey söylemek istiyorum ama hissettiklerinden uzaklaşmanı istemiyorum, o yüzden-" diyor.

"Söyle," diye itiyorum. "Bilmek istiyorum."

"Belki de dünyaya ne kadar çok şey kattığını hafife alıyorsun." Bakışları düşüyor. "Buraya geldiğim her yaz, hikâyemin ana karakteri sen oldun."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum ve bu gülümseme, başka tarafa bakarken yanaklarının kızardığını fark ettiğimde daha da artıyor.

"Peki ya sen?" Belli etmeden yaklaşarak soruyorum. "En büyük korkun nedir?"

Alçak ve yavaş bir nefes alıyor, gözleri derin düşüncelere daldığı zaman yaptığı o uzak şeyi yapıyor. Parmaklarını yanındaki başıboş otlara dolayarak yumruğunu kapatıyor ve bir tutam koparıyor. Kökleri ve her şeyiyle. Sonra onları çıplak kalçalarının üzerine koyup her bıçağı tek tek ayırıyor. "Sürekli tekrar eden bir kâbus görüyorum," diye başlıyor, duygularını bastırmak için duraklıyor.

Daha uzun oturuyorum, yüzümü tamamen ona dönüyorum.

"Beş yaşındaydım ve büyükbabamın kamyonetindeydim. Beni kasabadaki antika dükkanına götürüyor, elime biraz para tutuşturuyor ve ne istersem almamı söylüyor." Sözleri yavaş ve metodik. "Böylece koridorları teker teker dolaşıyorum, arada sırada rastgele şeyler alıyorum. Sonra mağazanın çatısı yükseldikçe yükseliyor ve koridorlar genişliyor ya da ben küçülüyorum; emin olamıyorum. Ama sonsuzmuş gibi geliyor. Döndüğüm her köşe beni başka bir köşeye götürüyor ve büyükbabama geri dönüş yolunu bulamıyor gibiyim, ağlıyorum ve ona sesleniyorum ama o hiç görünmüyor, sonra otoparka bakan bir pencerenin önündeyim ve büyükbabamın kamyonetini hiçbir yerde göremiyorum... ve sonra uyanıyorum."

Bir kez burnunu çekiyor ve elinin tersiyle burnunu siliyor. Gözleri cam gibi, asla anlayamayacağım bir azapla ıslanmış. Kafamda, söylemek istediğim ama dile getiremeyeceğimi bildiğim tüm farklı şeyleri gözden geçiriyorum.

"Holden'ın ailesi boşanıyor," diyerek düşüncelerimi yarıda kesti. "Babası çiftlik yüzünden kalıyor, o ve annesi ise ayrılıyor." Bana dönüyor, tek bir damla gözyaşı yanağında iz bırakıyor. "Geçen gün beni bu yüzden aradı ve ben de son birkaç günümü neden bu kadar bencil olduğumu anlamaya çalışarak geçirdim-"

"Nasılsın-"

"Tek düşünebildiğim *beni* terk ettikleri. Tammy-Holden'ın annesi- o benim tanıdığım tek anne. Büyükbabamla birlikte beni neredeyse o büyüttü ve şimdi... şimdi ben..." Bir nefes alıyor ve sonra bir nefes daha. "Holden benim tek arkadaşım Leo ve planlarımız vardı. O söz verdi

Bizi o kasabadan çıkarmanın bir yolunu bulacağına ve beni de yanında götüreceğine söz vermişti ama bu sözünü tutmuyor." Kıskançlığımı bir kenara itiyorum ve onun sözlerine, kalp acısına odaklanıyorum. "Böyle düşünmem, o bunları yaşarken bunu yüzüne vurmam çok bencilce ama yapamam... Liseye onsuz gidemem. Ne yapacağımı bile bilmiyorum. Birlikte okula gidecektik, sonra üniversiteye, sonra da dünyayı gezecek ve gerçekten *yaşamaya* başlayacaktık." Şimdi özgürce akan gözyaşlarını siliyor. "Üç yaşımızdan beri yanımdaydı ve onsuz kim olduğumu bilmiyorum." Boğazının derinliklerinden bir hıçkırık kopuyor ve *sonunda* uzanıp onu kendime çekiyorum. "Bu ne kadar berbat bir şey?" diye göğsüme doğru ağlıyor. "Kendi başıma nasıl ayakta duracağımı bilmiyorum."

"Mia..." Göğsümdeki düğümü görmezden gelmeye çalışarak nefes veriyorum.

"Ve en çok korktuğum kısım bu bile değil," diyor omuz silkerek. Dizlerini göğsüne doğru çekiyor, nefes alış verişleri düzensiz, "Unutulmaktan korkuyorum Leo. İnsanların beni terk etmesinden."

"Ailen gibi mi?" Soruyorum, sesim duygusallıktan çatallaşıyor.

Başını iki yana sallıyor. "Hoşlarına gitse de gitmese de insanlara bağlandığımı hissediyorum. Büyükbabam, sonra Holden ve annesi ve sonra buraya annemle harika bir ilişki başlatacağımı düşünerek geldim ve o benden *nefret ediyor*."

"Hayır, öyle değil Mia. O sadece-" "Ve sonra *sen*."

Geri çekiliyorum. "Ben mi?"

"Sana yapıştım çünkü o orada değildi ve sen-"

"Hoşuma gitti," diye araya giriyorum, kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz yüzümü buruşturuyorum. "Ne?"

Düşüncelerimde tökezliyorum. "Hikâyedeki ana karakter olmak hoşuma gidiyor," diyorum ona. Ve *senden* hoşlanıyorum, yüksek sesle söylemiyorum. "Ve sana söz veriyorum, ne olursa olsun, seni asla ama asla unutmayacağım, Mia."

ONUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

LEO

"HAYIR," diye
tersledi Mia.

"Neden
olmasın?"

"Çünkü... hayır." Gözleri kısılmış, çenesi gergin bir şekilde yanıtında ısrar ediyor.

"Ama neden?"

"Çünkü hayır tam bir cevap ve detaylandırmam gerekmiyor." "Patlama gibi bir şey değil; sadece... bir tür *toplantı* yapıyoruz."

Avucuyla alnına vuruyor. "Ne oluyor
be!" O noktayı ovuyorum.

"Benimle konuşuyorsun, Leo. Patlama ile toplantı arasındaki farkı bildiğimi mi sanıyorsun? Ve hayır. Başka bir şeyden konuşalım."

"Ama seni orada istiyorum."

"Ve ben orada olmak istemiyorum."

"Neden istemiyorsun?"

Hırılıyor. Dudak hırıltısı ve hepsi. Ona gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Seni bu çıkıntıdan atmama iki saniye kaldı."

Alay ediyorum. "Peki."

Dört saattir su kulesindeyiz, müzik dinliyoruz ve konuşuyoruz... Bilmiyorum bile. Eve ne zaman döneceğimizi umursamayı bıraktık, sadece birimiz yorulduğunda ya da acıktığında ayrılıyoruz. Kimse nerede olduğumuzu ya da ne yaptığımızı sorgulamıyor.

"Bu sabah çok huysuzsun, bilgin olsun," diyerek kenara çekiliyorum, beni itmeye karar verirse diye çıkıntıya biraz daha sıkı tutunuyorum.

Mia telefonunu kontrol ederken iç geçiriyor. Duvar kâğıdında kendisinin ve büyükbabası olduğunu tahmin ettiğim kişinin resmi var ama bildirim yok. "İyi uyuyamadım," diye itiraf ediyor. "Büyükbabamla tartıştım ve sonrasında bunu düşünmeden edemedim."

"Berbat," diyorum, çubuğu bırakıyorum ve onu kendime yaklaştırmak için kazağını çekiştiriyorum. Göldeki günden beri biraz daha... *fiziksel* olduk, ama arkadaşlık ile *daha fazlası* arasındaki çizgiyi hiç geçmedik. Onun bu aşamaya hazır olduğunu sanmıyorum ve dürüst olmak gerekirse ben de değilim. Ayrıca, o anki halimizi ve birbirimize karşı *kim* olduğumuzu seviyorum. Yine de, ben

Ona yakın olmak için her türlü bahaneyi bulmak, geri alamayacağımız eylemlere yol açmadan ona bir şekilde dokunmak. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Yine de normal bir okula gitme planlarıma devam etmem gerektiğini düşünüyor ve ben bunu istemiyorum. Holden olmadan olmaz."

İçimdeki kıskançlık dağını bir kenara itip "Neden senin gitmeni istiyor?" diye soruyorum.

"Eğer yapmazsam, asla çıkamayacağımı düşünüyor." "Çıkmak mı?"

"O kasabadan. Çok küçük ve orada bana göre bir şey yok ama liseye gitmezsem üniversiteye gidemeyeceğimi ya da iyi bir iş bulamayacağımı düşünüyor. Kendime güvenimi artırmak için falan gitmem gerektiğini düşünüyor."

"Bana yeterince kendinden emin görünüyorsun," diye neredeyse güleceğim.

Bana bakıyor. "Çünkü sen benim başka kimsede olmayan bir yönümü ortaya çıkarıyorsun." Sanki hiçbir anlamı, ağırlığı, derinliği yokmuş gibi kayıtsızca söylüyor. Ama ben her kelimesini hissediyorum. Zevk alıyorum.

"Holden bile mi?" Bunu neden sorduğumu bilmiyorum. Sadece... beynim, bazen, yemin ederim.

Mia iç geçiriyor, kolumu tutup omuzlarına çekiyor, böylece yanıma yerleşebiliyor. Bunu ilk kez yapmıyor ve umarım sonuncusu da olmaz. "Dün gece aradı."

"Öyle mi? O nasıl? Ne dedi?" Dürüst olmak gerekirse, Mia'nın hayatında önemli bir yere sahip olması dışında, Holden denen bu adam umurumda bile değil. Sadece onun iyiliği için umursuyormuş gibi yapıyorum.

"Beni özlediğini söyledi." *İğrenç*. "Bunu daha önce hiç söylememişti." "Eminim bunu duymak güzeldi, ha?" *Kusmuk*.

"Öyleydi. Sonra telefonda geçirdi, sışması gerektiğini söyledi ve telefonu kapattı."

Kıkırdıyorum. "Harika bir adam." "Gerçekten öyle."

Onun hakkında konuşmayı bitirdim.

Ama konuşmamak sessizlik demek ve sessizlik düşüncelerimin yarışmasına, göğsümde çılgınca attığını hissedene kadar kalbimle oynamasına izin veriyor.

Bu fikir ilk kez aklıma gelmiyordu ama tepkisinden korktuğum için kendime saklamıştım. Her şeyi ortaya dökmeden önce bir tepki almaya çalışarak öne çıktım. "Hey, deden seni almaya geldiğinde onunla tanışabilir miyim?"

Yanımdayken vücudu geriliyor. "İstiyor musun?"

"İstemesem sormazdım."

"Onunla geçen yıl tanışabilirdin," diyor. "Ama sen orada değildin."

"Evet..." Bir nefes çektim. "Vedaları pek sevmem. Onlar bir tür berbat."

Bana daha da yaklaşıyor, ben de ona daha sıkı sarılıyorum. "Bundan sonra yazları çalışmaya başlamam gerekebilir, bu yüzden bu yıl son vedamız olabilir - en azından yüz yüze, yani evet... bu çok berbat olacak."

Ve... *Gitme zamanı*. "Kalmadığın sürece."

Arkasına yaslandı, başını eğerek bana baktı, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

"Sadece beni dinle, tamam mı?" Daha fazla ne ekleyebileceğimi bilemediğim için duraksıyorum. "Kal." Tek bir kelime, bir *yalvarış*.

"Leo, yapamam-"

"Kal," diye araya girdim. "Liseye burada gidebilirsin. Ben de orada olacağım. Aynı sınıfta oluruz. Senin yeni Holden'ın olabilirim." *Kusmuk*. "Ve eğer babamla konuşursam, eminim Lucy'nin eski odasında kalmana izin verir. Kampüste olacak." Saçmalıyorum, o neden kalamayacağına dair tek bir sebeple geri dönmeden önce kalması için tüm nedenlerimi dile getirmeye çalışıyorum. "Ve eminim seni büyükbabanı ziyaret etmek için eve götürebilecek bir otobüs falan vardır ve bu onu biraz mutlu eder, değil mi? Ve bu şekilde... bu şekilde veda etmek zorunda kalmayız."

Şurada.

Ben söyledim.

Aklımdan geçen her şey şimdi ikimizin arasında ortaya dökülüyor ve sonra bunu düşündüğüm için bile aptal olduğumu anlamam için bana karşı çıkmasını ya da gözlerini devirmesini bekliyorum. Bekledim, bekledim ve sonunda gözlerinde yaşlarla, sesi kırılarak sordu, "Yeni Holden'ım olur musun?"

İzin verseydi daha fazla olurdu. Sinirlerimi yutuyorum ve başımı sallıyorum. "Ee?" "Yani..." diyor, bastırılmış bir nefesi serbest bırakarak. "Belki."

"Belki mi?"

"Belki," diye tekrarlıyor, sonra tekrar başka tarafa bakıyor. "Sorun olur mu?"

Gülümsemem aptalcaydı. "Belki hayır değildir, yani bu iyi bir şey. Çünkü hayır hakkında ne derler bilirsin. Hayır tam bir cümledir, bu da ikna edici argümanıma ekleme yapamayacağım anlamına gelir ve eğer hayır deseydin, kendimi bu çıkıntıdan aşağı atıyor olurdu."

Mia kıkırdıyor, tek bir ses midemi alt üst ediyor. "Gerçekten hiçbir şey söylemeyen biri için çok konuşuyorsun."

Gülüyorum. "Çünkü kimsenin yapamadığı bir yanımı ortaya çıkarıyorsun."

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

MIA

Büyükbabama bir sömestr "normal" okulda okuyacağıma söz verdim ve eğer işe yaramazsa, *bana* hiçbir soru sormadan hemen eve dönebileceğime söz verdi. Ancak bu süre zarfında onu pek göremeyeceğim için yazın geri kalanını onunla geçirmek istedim, bu da Leo'ya veda etmek anlamına geliyordu - ama sadece kısa bir süreliğine.

Garipti... Bu kadar kısa sürede bu kadar çok şeyin değişebilmesi.

Ergenlik, arkadaşlıklar, aile.

Bay Preston planı kabul etti ve kendi banyosu olan bodrum katında kalmama izin verdi. Hatta bana sahip olduğu için *mutlu* olduğunu bile söyledi.

Öte yandan annem başka bir hikayeydi. Nedense benim orada kalmamın, *annem* olma sorumluluğunu daha da artıracığını düşünüyordu. Onsuz on iki yıl geçirmiştım. Gayet iyi idare ederdim. Bunu ona söylediğimde, "küstahlığım" yüzünden babamı aramakla tehdit etti.

Numarasının onda olduğundan
bile şüpheliyim.
Umursayacağından bile
şüpheliyim.

Büyükbabamla vakit geçirmek güzeldi. Öğleden sonra ona kahve yapmak ve onunla verandada oturmak gibi günlük hayatımızla ilgili küçük şeyleri ne kadar özlediğimi fark etmemiştim, o sallanan sandalyesinde, ben de salıncakta. O bana uzakta olduğum süre boyunca olanları anlatırken arka planda müzik çalıyordu. Emekli olduktan sonra sadece bir avuç arkadaş edindi, bu yüzden anlattığı hikayelerin çoğu markete, bankaya ya da kiliseye yaptığı gezileri içeriyordu ve insanlarla yaptığı tüm konuşmaları neredeyse kelimesi kelimesine aktarıyordu. Bazen yalnız olduğundan endişelenirdim ama o kadar huzurlu ve sakin bir hayat yaşıyordu ki, sadece var olmaktan çok memnun görünüyordu.

Orada olmak evim gibi *hissettirse* de, içimde var olan boşluğun sürekli farkında olmama engel olamıyordum. Ne zaman bir araba geçse, Tammy ya da Holden'ı göreceğim için heyecanlanıyordum ve artık orada olmadıklarını hatırlamam bir anımı alıyordu. Bisikletime atlayıp

ve onları görmek için on dakika pedal çevirdim. Garaj yolunun kenarındaki ağaçta Tammy tarafından monte edilen ve büyükbabam tarafından kurulan lastik salıncağın lastiğine isimlerimiz kazınmıştı ve çocukça kahkahalarımızın anıları aklımı sürekli kurcalıyordu. Şimdilik Tammy'nin Tennessee'deki ailesinin yanında kalıyorlardı. Tammy tüm yetişkin hayatını bir anne ve eş olarak geçirmişti ve şimdi... şimdi ne yapacağını bilmiyordu. Holden her gün arıyor ve taşınmanın ve ayrılığın onu ne kadar etkilediğini göstermemek için elinden geleni yapıyordu, ben de aynısını yapıyordum. Ama ben onun kadar güçlü değildim. Onsuz pek bir şey olamamıştım. Ne zaman ağlasam, telefonu annesine verirdi. Ve sonra ben biraz daha ağlardım. Ne zaman vedalaşsak, *lütfen, lütfen*, beni hatırlayın demekten kendimi alıkoymak zorunda kalıyordum.

Bir de Leo vardı. Ara sıra arardı ama çoğunlukla mesaj atardı. Kısa mesajlar. İstesem de bir şey ifade etmeyen mesajlar.

Dört haftalığına gitmiştim ve gerçekten de bu süre zarfında ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve teknik olarak söz hakkım da yoktu. Yine de bu onu özlememe engel olmadı. Saat 4:20'de alarmsız uyanıp, orada olmasını, yüzünde sinsi bir gülümsemeyle merdivenlerin dibinde beklemesini, bazen sessiz, bazen bilgilendirici bir maceraya daha hazır olmasını dilemekten. Onunla geçirdiğim ilk birkaç dakika kelebeklerin en güçlü olduğu andı ve asla gerçekten yok olmadılar. Sadece soldular. Birazcık.

Belli ki ona vurulmuştum. Hem *de çok*. Ama bu duygularla ne yapacağımı bilmiyordum ve şimdi bunu çözmek için en az bir sömestrimiz olduğuna göre, zaman konusunda o kadar da endişeli değildim.

"SENİNLE GURUR DUYUYORUM *BABA*," diyor babam, iki eli direksiyonda önümüzde uzanan otoyola odaklanmış bir halde. "Holden'ın gidişinin senin için zor olduğunu biliyorum. Sen her zaman onun mantıklı sesiydin ve o her zaman senin gücündü, bu yüzden kendini ortaya koymanın, konfor alanının dışına çıkmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Koltuğumda kıpırdanıyorum.

"Bence senin için en iyisi bu. Kendini sınırlaman senin için iyi değil. Hayat boyu sürecekte arkadaşlar edindiğiniz, ilişkiler kurduğunuz ve olmak *istediğiniz* kişi haline geldiğiniz yaşıtasınız." Bana bir bakış attı,

Gülümseyerek. "Ve sen de istediğın her şey olabilirsin. Bir avukat, doktor ya da Amerika Birleşik Devletleri Başkanı olabilirsin."

İçimden bir kıkırtı koptu.

"Ben ciddiym," diyor ve radyoyu açıyor. Sam Cooke'un "A Change is Coming" şarkısı taksiyi dolduruyor, büyükbabam kıkırdadığında kalbim neşeyle doluyor. "Burası Amerika," diye bağıyor müziğın üzerine, kalın aksanıyla. "Özgürlerin ülkesi. Cesurların evi." Yanağımı okşadığında ona doğru eğiliyorum. "Sen her zaman tanıdığım en cesur kız oldun Mia Mac. Ve beni gururlandıracağını biliyorum."

Leo'ya en büyük korkumun unutulmak olduğunu söyledigimde ona yalan söyledim.

En büyük korkum, bana inanmaktan asla vazgeçmeyen tek adamı hayal kırıklığına uğratmaktı.

Telefonum bir mesajla beni uyardığında Preston'ların evinden yarım saat uzaktaydık.

Okul hakkında düşünüyordum. Senin Holden'ın olabileceğimi sanmıyorum.

Mesaja bakıyorum ve kelimeleri tekrar tekrar okuyorum, göğsümdeki ağır nefes almamı imkânsız hale getiriyor. Büyükbabama bakıyorum, umarım benim şu anki çöküş halimi görmüyordur. *Neden?* Bunu bana neden *şimdi* söylüyor? Fikrini değiştirmek, bana nasıl hissettiğini söylemek için dört haftası vardı. Büyükbabamdan geri dönmesini isteyemem, bu *acınası* olurdu. Ve çok hayal kırıklığına uğrardı.

Leo *biliyor*... Bunu onsuz yapamayacağımı biliyor.

Cevap verirken ellerim titriyor, başparmaklarım öfkeyle ekranın üzerinde uçuşuyor:

Şu anda ciddi misin?

O bir yanıt yazarken üç noktanın belirip tekrar belirmesini izliyorum ve geçen her saniyede solunum yollarımın kapandığını, gözlerimin ve burnumun arkasındaki sıcaklığın dayanılmaz olduğunu hissedebiliyorum.

Leo: *Holden'in sadece arkadaşın olduğunu söylemiştin, değil mi? Sadece arkadaşın olmak istemiyorum Mia. Daha fazlası olmak istiyorum. Senin Leo'n olmak istiyorum.*

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, telefonumu kucağıma bırakarak. "İyi misin, *baba*?" Babam soruyor.

Başımı sallıyorum, gülümsememin gücüyle yanaklarım acıyor.

Yolun geri kalanı çok uzun sürdü ve sonunda Preston'ın garaj yoluna girdiğimizde yapmak istediğim ilk ve *tek* şey Leo'yu bulmaktı. Onu gördüğümde ne yapacağımı bilmiyorum. Muhtemelen ona sarılacağım ve kendisi konuyu açana kadar mesajı hiç olmamış gibi davranacağım.

Tom, küçük Lachlan'ın bacağına tutunarak evden ilk çıkan kişi oldu. Bizi karşılamak için arabaya geliyor, bana sarılıyor ve büyükbabamın elini sıkıyor. "Teşekkür ederim," diyor babam ona. "*Babama* bu fırsatı vermenizin anlamı çok büyük." Sonra elini cebine atıyor ve cüzdanını çıkarıyor. "Paranın bir kısmını şimdi, bir kısmını sonra vereceğim."

Tom ellerini kaldırır. "Hayır, efendim. Gerek yok."

Babam gururlu bir adam ve burada bedavaya kalmama izin vermesine imkan yok.

Ben Tom'un omzunun üzerinden Leo'nun yatak odasının penceresine ve bahçenin etrafına bakarken onlar gidip gelmeye devam ediyorlar. Leo'yu hiçbir yerde göremiyorum.

"Tamam, gitme zamanı," diyor babam ve beni şimdiki zamana geri getiriyor. Bana sıkıca sarılıyor ve kulağıma, "Adam için iyi ol. O iyi bir adam."

Gülümseyerek ben de ona sarılıyorum. "Yakında eve geleceğim. Sadece iki otobüs yolculuğu."

Ben daha hazır olmadan çekip gidiyor. "Önce sen yerleş, tamam mı?" Başımı salladım.

"Sırt çantana para koydum," diyor kamyonetinin kapısını açarken.

"Baba, bunu yapmak zorunda değildin-"

Elini kaldırıp beni susturuyor. "Okul malzemeleri, kıyafetler, neye ihtiyacın varsa. Tamam mı?"

"Evet, efendim."

Tekrar bana dönüyor, gözleri benimkilere yerleşiyor. Sonra uzanıp iki eliyle yüzümü tutuyor. "Seni özleyeceğim," diyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "*Szeretlek*."

"Ben de seni seviyorum baba."

Arabayla uzaklaşmasını izlemenin bu kadar acı vereceğini tahmin etmemiştim. Sanırım o artık görüş alanımdan çıkana kadar fark etmedim. Holden'ın gidişiyle ve Leo'yla yaşadığım yeni duygularla o kadar meşguldüm ki, değişmezim olan tek kişiden ayrı kalacağım hiç aklıma gelmemişti.

"İyi olacaksın Mia," diyor Tom, kolunu omzuma atıp beni kendine çekerek. "Sana çok iyi bakacağım. Söz veriyorum." Hıçkırıklarımı tutuyorum, onun sözlerinde boğuluyorum, çünkü ne kadar takdir etsem de, keşke bu sözler uzakta durup benim parçalanışımı izleyen kadından gelseydi.

"Teşekkür ederim." Onunla yüzleşmeden önce gözlerimi silerek geri çekiliyorum. "Leo burada mı?"

Tom başını sallar. "Büyük çocuklar yaz sonu partisindeler." Saatine bakar. "Birkaç saat içinde dönerler."

"Oh." *Oh.*

"Çantalarınızı bodruma getireyim," diyor. "Aç mısın?"

"Hayır. Sadece yürüyüşe çıksam olur mu? Bir süredir arabada oturuyorum."

Bana gülümsüyor. "Mia, burası artık senin evin. Bir şey yapmak için izin almana gerek yok."

Benim *evim*.

Burası artık *benim* evim ve böyle hissetmeye başlamak için sabırsızlanıyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

MIA

Bir süre arazide dolaşıyorum ve sonunda göle varıyorum. Buraya çok sık gelmiyorum çünkü büyük çocuklar çok sık burada oluyor ve çoğu zaman yalnız değiller. Buraya son geldiğimde Lucas'ı bir kızla yakaladım. Ağızları kilitliydi, elleri kızarmadan tarif bile edemeyeceğim yerlerdeydi.

Ama şimdi sessiz, etrafta kimse yok ve rıhtım görüldüğünde kendimi gülümserken buluyorum. Ayaklarım hafifçe yere basıyor, Leo'nun cüzdanının buraya geldiğim ilk yaz düştüğü yere doğru yürüyorum. Ona fotoğrafı hiç sormadım, o da hiç bahsetmedi.

Bu mezara götüreceğim bir sır.

Parmak arası terliklerimi çıkardıktan sonra iskelenin kenarına oturuyorum, ayaklarımı suya bırakıyorum ve Leo'dan gelen mesajı tekrar tekrar okuyorum. Ne diyeceğimi bilemediğim için cevap vermedim, bu yüzden orada öylece duruyor, arafta, sanki olduğumdan daha fazlasıymışım, olduğumdan daha cesur ve daha büyükmüşüm gibi hissettiriyor - ve bu duygu, bu önemli, önemli umut dalgası etrafıma bakmamı, yalnız olduğumdan emin olmamı sağlıyor.

Başkalarının beni nasıl gördüğünün gerçekten farkına vardığımdan beri ilk kez, mücadele edemediğim bir güvensizlik yaratarak, kendime bir anlık özgürlük tanıyorum. Ayağa kalkıp kot şortumu ve tişörtümü çıkarıyorum ve koşuyorum. Rıhtım boyunca koşuyorum, göğsümde kabaran umut içimdeki adrenalini ateşliyor. Suyu atlayıp göbek atarken gülüyorum. Acıyı hissetmiyorum. Sadece özgürce yüzerken içimi kaplayan neşeyi, etrafımda çağlayan suyu.

Sırt üstü yüzüyorum, güneşle doğrudan temas ettiğimde gözlerim yanıyor.

Ben özgürüm.

Ben cesurum.

O anda, büyükbabamın olmamı istediği her şeyim.

Holden burada olsaydı benimle birlikte güler, beni alkışlar ve cesaretlendirirdi. Sesini duyabiliyorum ve onu iskelede ellerini ağzına götürmüş, "Evet, Mia" diye bağırırken hayal edebiliyorum.

Mac. Seni kötü kaltak!" Daha çok gülüyorum. Ve sonra duruyorum. Çünkü o burada değil ve yakında hiçbir yerde olmayacak.

Suda ne kadar zaman geçirdiğimi bilmiyorum, kendi düşüncelerimde, en iyi arkadaşımın anılarında kayboldum.

Sadece isimlerimizi kazıdığımız lastik salıncak değildi. Kasabada yeterince uzun süre dolaşırsanız, neredeyse her yüzeyde *Holden + Mia* sözcüklerinin yazılı olduğunu görürdünüz. Bir keresinde bana bunu, geçmişimizin izini ve o kasabadaki varlığımızın mirasını bırakabilmemiz için yaptığını söylemişti. Yeterince dikkatli bakarsanız, zaman içinde solmuş başka isimler de bulabilirdiniz. *Joseph + Tammy*.

Benim babam, onun annesi.

Preston'larla geçirdiğim zamanın geride bir şey bırakıp bırakmayacağını ya da gittiğimde basitçe yok olup gideceğimi merak ediyorum. Bu yerin benim için bu kadar çok anı barındırması, özellikle de Leo'yla geçirdiğim zamanın, ama yine de bunu gösterecek hiçbir şeyin olmaması çok utanç verici görünüyor.

Mia

burad

aydı.

Bu düşünceyle suyun altına dalıp elimi dipte gezdiriyorum ve bir kaya ararken gözlerimi açık tutuyorum. Küçük ve keskin bir şey. Bir tane bulduğumda yüzeye çıkıyorum ve güneşin batmaya başladığını fark ediyorum. İskeleye doğru yürüyorum ve altına giriyorum. Yerimi işaretleyeceğim. Tam burayı. Cesaretimi keşfettiğim ve büyükbabamı onurlandırmak için yemin ettiğim yer. Vuruşları teker teker kazıyorum. *M, I ve A*. Sonra bu cesareti bir adım daha ileri götürüyorum, umutla karıştırıyorum ve taşı aşınmış tahtaya koyuyorum. *L*'yi çiziyorum ve *E*'nin ilk v u r u ş u n a geldiğimde bana doğru gelen bir araba sesi duyuyorum. Donup kalıyorum, dinliyorum.

Harfleri oymak için o kadar uzun zaman harcadım ki güneş neredeyse battı. İlk başta Bay Preston'ın beni aradığını düşündüm. Ama bir kapı çarpıyor, sonra diğeri ve sesler duyuyorum, erkek sesleri.

"O parti berbattı." Lucas arıyor.

Ve sonra en iyi arkadaşşı Garray. "Buradaki tüm partiler berbat olmaya başladı."

İskeleye adım attıklarında başımın üstündeki tahta çingirdiyor. Ses çıkarmak istemediğim için ağzımı kapatıyorum. Orada olduğumu bilmelerini istemiyorum.

Hareket etmemeye çalışıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, gitmelerini diliyorum.

Ayak seslerinden ve gölgelerden rıhtımda üç ceset olduğunu anlıyorum. Dördüncünün onlara katılması bir dakika sürüyor. *Hepsi* buradalar. Lucas, Garray, Logan ve Leo.

Kıyafetlerim hala iskelede. Onları görürlerse, anlarlar. Beni çağıracaklar ve ben de kendimi göstermek zorunda kalacağım. *İç çamaşırlarımla*. Binlerce kez ölürüm.

Tanrı'ya dua ediyorum, gerçek bir dua; *lütfen, lütfen, lütfen git*. Kalbim hızla atıyor, kulak zarımda zonkluyor.

Güm, güm.

Güm, güm.

"Yazın neredeyse bittiğine inanamıyorum," diyor Lucas ve Logan konuşuyor.

"Okuldan nefret ediyorum. Bırakmak için sabırsızlanıyorum."

"Sanki babam *bırakmana* izin verecek de," diye alay ediyor Lucas.

"Yapacak. Bunu zaten konuşmuştuk. On altı yaşına geldiğimde onun için çalışabilirim ve tek yapmam gereken GED'imi almak."

"Sence babam da aynısını yapmama izin verir mi?" Leo'nun sesini neredeyse bir ay sonra ilk kez yüz yüze duymak kulaklarımdaki gümbürtünün dağılmasını sağlıyor. Sadece bir saniyeliğine. Gözlerimi açıyorum, boşluklardan bakmaya çalışıyorum ama karanlığın ötesinde pek bir şey göremiyorum.

"Hayır," dedi Lucas. "Bu aptalın aksine sende gerçekten beyin var." Havada bir tokat sesi duyuldu ve Logan irkildi.

"Siktir git." Üstümde, ayak sesleri rıhtımda bir ileri bir geri koşarken tahta kalaslar gümbürdüyor. Logan'ın Lucas'ı kovaladığını varsayıyorum.

Sonra bir anlığına sessizlik oluyor ve ben ağırlaşan nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Partide eğlendin mi?" Konuşan Garray ve konuşabileceği tek bir kişi var.

Leo cevap verir, "İyi idi."

"Seni şu kızla çıkarken gördüm-Luna, değil mi?"

Eğer bir kalbin düştüğünü, bir midenin burkulduğunu duymak mümkün olsaydı, Leo'nun sessizliğini bozardı.

"O ne? Bu yıl son sınıf mı?" Garray güldü. "Tanrım, dostum. Daha birinci sınıfta bile değilsin ama şimdiden kendinden büyük kızları tavlama başladın."

Logan ve Lucas kavgalarından vazgeçip sohbete katılırlar. "Leo lisede çok eğlenecek," diyor Lucas. "Kızlar onun bu sessiz, düşünceli haline bayılıyor."

Leo cevap vermiyor.

Bunu yapan Logan. "O *koca kıçlı* Mia'dan bir adım önde olduğun kesin." Kahkahalar patlar.

Ve ilk sıvı kalp ağrısının beni terk ettiğini hissediyorum.

Lucas, "Yani, buraya ilk geldiğinde bakılacak bir şey değildi ama her yıl daha da kötüye gidiyor," diyor.

Logan kıkırdayarak, "Diş telleri ona hiç iyi gelmiyor," diyor.

"Ve sivilceleri..." Bu sefer Garraı.

"Aman Tanrım! Bu *çok* kötü," diye gülüyor Logan.

Sonra Lucas: "Ve zavallı Leo. Babam okulda ona göz kulak olması için onu görevlendirdi."

Bir kahkaha daha.

"Sözümü geri alıyorum," diye ekliyor Lucas. "Gittiği her yerde ona asılan *koca kıçlı, brace suratlı* kızlarla boktan bir zaman geçirecek."

"Ve ayrıca bodrumu aldığı için onu becermek," diye tersliyor Logan. "Bunu *ben* istedim."

Leo hiçbir şey söylemiyor.

Hiçbir şey *yapmıyor*.

Logan devam ediyor: "*Evinin* olmaması benim suçum değil. Ya da ailesinin onu istememesi."

Leo'nun sessizliği sağır edici.

"Evet," diyor Lucas. "Vajina'nın etrafta olması yeterince kötü ama en azından geceleri orada değil. O oradayken kendi evimizde nasıl rahat edebiliriz ki?"

"Sorun yok, Leo." Logan bir kahkaha patlatır. "Geceleri odana gizlice giremeyecek. O şişko düveyi merdivenlerden çıkarken hepimiz duyarız." Rıhtım onun gümbür gümbür adımlarıyla sallanıyor, benimle alay ediyor. Gevşek tahta parçaları çatlıyor, parçalanıyor, üzerime yağıyor. Tek yapabildiğim direğe tutunmak, gözyaşlarımın düşmesine izin vermek, tuttuğum hıçkırıkların gücü nefes almamı imkansız hale getiriyor.

Sadece *nefes al*.

Histeriler yatıştıktan sonra Lucas, "Gidelim. Açlıktan ölüyorum. Umarım düvenin annesi iyi bir şeyler yapmıştır."

Sığ bir nefes alıyorum, ayak sesleri **a z a l ı r k e n** kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Ölmek istiyorum.

Kendimi boğmak isteseydim, bunu yapardım.

Arabanın kapıları çarparak kapanana, motor çalışana ve artık sesini duyamayana kadar bekliyorum ki iskelenin etrafına bir göz atma şansım olsun ve arka lambaların gittiğinden emin olayım. Tekrar yalnız olduğuma emin olduğumda, kendimi iskeleye çıkarmak için mücadele ediyorum, kaslarım zayıf, uzun süre suda kaldığım için soğuk. Atılmış giysilerime doğru ilerliyorum, ayaklarımın altından gelen *güm güm* sesini duyduğumda bir hıçkırık kaçıyor.

"Mia?"

Her santimim kilitlendi, acı içinde asılı kaldım.

Bu Leo. Ona dönmek istemediğim için kollarımı kullanarak kendimi olabildiğince örtüyorum ve yarı karanlıkta kıyafetlerimi arıyorum.

"Mia?" Sesi şimdi daha yüksek, daha yakın ve ona dönüp *neden şimdi* diye sormak istiyorum. Neden sesini şimdi buluyor?!

"Ne zamandır-"

"Kıyafetlerim nerede?" Feryat ediyorum, gözyaşlarım yüzünden görüşüm doğru düzgün göremeyecek kadar bulanık. Titriyorum, ondan uzaklaşırken dişlerim takırdıyor.

"Dur, bekle." Elleri omuzlarımda ve ben onları silkiyorum. Kendi kanından bir zehir gibi tükürdüğü nefret ve tiksinti sözcükleriyle kirlenmiş bedenimde kirli hissediyorum. "Ne halt ediyorsun sen-"

Rıhtım boyunca yürüyorum, gözlerim çılgınca, kalbim aynı. "Neredeler?"

"Ben-"

İğrenç bedenimi ondan koruyarak dönüyorum. Leo'nun gözleri -o kadar karanlık, o kadar *çarpık ki-* çıplak tenime, kemiklerimden ayırmak istediğim kısımlarıma dikiliyor.

"Bana bakma!" Sözlerim çevremizde yankılandığında irkilerek bağıriyorum.

Sakinleşmeye çalışıyorum. Ama yapamıyorum. "Kıyafetlerim nerede lan?"

Leo'nun gözleri küfrümle irileşiyor ve bir adım geri çekilerek ellerini iki yanına indiriyor. "Sanırım Luke onları geri getirdi. O düşündü-"

Bir hıçkırık tüm bedenimi sarıyor.

"Al," diyor Leo, kapüşonunu çıkarıp bana uzatarak.

Hızlı bir hareketle omuz silkiyorum ama korkumu, utancımı, *çirkinliğimi* örtmeye yetmiyor.

Nefes nefese kaldı. "Mia, ben-"

"Kapa çeneni," diye bağıriyorum, sesim kısık. Burada olmasından, çöküşüme şahit olmasından nefret ediyorum. Etrafıma bakıyorum, zihnim doğru düşünemeyecek kadar uyuşmuş.

"Ev ne tarafta?" Elime uzanmadan önce alt dudağını çiğniyor. Geri çekiliyorum, safra boğazıma takılıyor. "Lütfen, bana dokunma."

Yumruklarını sıkıyor. "Seni geri götüreceğim."

Kapüşonu dizlerime kadar iniyor, kolları kollarımın bittiği yeri geçiyor ve acımın kanıtlarını silmek için onu kullanıyorum. "Sadece işaret et," diye mırıldanıyorum. Kalbimdeki acıya ve ruhumdaki yıkıma rağmen ona "Seni yanımda istemiyorum" diyorum.

Bir an için, benim hissettiklerimi hissettiğine yemin edebilirim. İçimde solmakta olduğumu görüyor. Sanki içimdeki ışık sönüyor. Ve düğmeye basan da o.

Beni kontrol etmesine asla izin vermemeliydim.

Elini kaldırıp doğuyu işaret ediyor, ben de onu geçip yalınayak eve doğru yürürken dizlerimin bağı çözülüyor. Tüm bu süre boyunca benimle birlikte, bir adım arkamda ve onun varlığından *nefret ediyorum*.

Ama kendimden nefret ettiğim kadar değil.

Ev görüldüğünde nereye gideceğimi bilemiyorum. Annem dairede olacaktı ve ben... Ben artık orada yaşamıyorum bile. Ana evde, bodrumda, Logan'ın olmak istediği yerde yaşıyorum.

Oraya giremem. Hiçbiriyle yüzleşmeyi midem kaldırmıyor.

Ve Lucas kıyafetlerimi aldı. Telefonum şortumun cebindeydi.

Panik girdapları organlarımı ısıyor ve keşke hepsinden kurtulmanın bir yolu olsaydı.

Olduğum yerde durdum ve Leo'ya döndüm. Ani hareketime şaşırarak bana çarpıyor ve düşmemi engellemek için dirseklerimden tutuyor. "Telefonum cebimdeydi," diyorum ona. "İçeri girip onu almalısın."

Gözlerini siliyor ve şimdi onun da ağlıyor olabileceğini fark ediyorum.

Benim çılgınlıklarım gürültülü ve kontrolsüzken;
onunkiler sessiz. Tıpkı onun gibi.

"Burada *yaşıyorsun* Mia. Alabilirsin-"

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

Başını sallıyor, elleri ceplerinde yavaşça evin içine doğru ilerliyor. Gölgelere, düşüncelerimin karanlığına saklanıyorum.

Bir süre sonra elinde telefonumla geri döndü. Ondan aldıktan sonra apartman merdivenlerinin altından bisikletimi aldım. Hâlâ yalınayak, üzerimde sadece ıslak iç çamaşırım ve o n u n kapüşonlusu varken, bisiklet sallanarak yanından geçiyorum

Altımda. "Beni takip etme," diyorum ona, emrimle birlikte gelen sahte güçle gurur duyarak.

Nereye gittiğimi ya da ne yaptığımı bilmiyorum. Sadece gitmem gerek.

Araziden çıktıktan sonra yollar açılıyor ve aklımda hiçbir hedef olmadan viraj üstüne viraj alarak pedal çeviriyorum. Kendimi kilisenin merdivenlerinde buluyorum, kafamdan, karanlığımdan bir çıkış yolu için dua ediyorum.

Gidebilirim, diye düşünüyorum kendi kendime, bir türlü dinmek bilmeyen gözyaşlarımı silerek. Burada benim için hiçbir şey yok. Hiçbir yerde benim için bir şey yok. Bu kasabayı terk edebilirim.

... Bu *hayatı* terk edebilirim.

Adım bulunduğum her yere kazındı, ama bu dünyada geçirdiğim zaman geride hiçbir şey bırakmayacak.

Kuleye gidebilirim, bir zamanlar mutlu olduğum yere, ama şimdi sahte umutların ve unutulmuş vaatlerin anılarıyla yara bere içinde.

Tepeden atlayabilirim.

Hissetmem bile.

Ve kimse beni özlemeyecek.

Bu şişko kıçlı, destek yüzlü

düve. Kimsenin umurunda

olmaz.

Holden üzülecek ama bunu atlatacaktır.

Ve babam.

Yüksek sesle hıçkırıyorum, elimi göğsüme götürerek acımı dindirmeye çalışıyorum.

Babam *mahvolacak*. Tüm umutları. Tüm hayalleri. Benim için dilediği her şey.

Onu arkamda bırakamam.

Ama ben de ona geri dönemem.

Onu hayal kırıklığına uğratamam.

Nefes alıyorum, yavaşça, yavaşça veriyorum ve sonra telefonumu elime alıp rehberime bakacak sakinliği ve cesareti bulana kadar tüm düşüncelerim büyükbabamdayken hareketleri tekrar tekrar yapıyorum. İkinci kez düşünmeden önce çevir tuşuna basıyorum ve telefonu kulağıma tutuyorum.

Bir yabancı cevap verir.

Gururumu bir kenara bırakıyorum. "Baba?"

İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

LEO

GÖZLERİM bana oyun oynuyor. Öyle olmalı. Çünkü son yarım saattir yeşilden başka bir şey görmüyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum ve telefonumdaki haritayı tekrar kontrol ediyorum. Neredeyse üç saattir yoldayım ve varış noktama hâlâ on beş dakika uzaklıktayım.

Bana bir çıkış yolu öneren babamdı.

Gerçeklikten bir kaçış.

Birinci sınıftan önceki yazı yaşlı bir adamın evini onarmasına yardım ederek geçirmenin nasıl bir faydası olacak emin değilim ama işte buradayım.

"Seni tüm bunlardan uzaklaştıracak," demişti. "*Tüm bunlar*", en iyi arkadaşım Laney'nin, ona sayısız kurşun sıkmaya karar veren eski erkek arkadaşının elinde neredeyse ölmesinin ardından yaşananlardı. Ve Lucas, ağabeyim, Laney'nin şimdiki *erkek arkadaşı*, bunun farkına varamayacak kadar kalın kafalıydı.

Öfkeliydim ama babamın alışık olduğu türden bir öfke değildi. Vanası olmayan lanet bir düdüklü tencere gibi demlendikçe demlenen türden değildi. Bir gün patlayacak ve her şey bitecek değildi. Hayır, bu öfke sürekli ve hiç bitmiyordu.

Ve bundan çok korkuyordum.

Nasıl hissettiğimden, ne kadar az kontrol sahibi olduğumdan korkuyordum.

Ailem için korkuyordum çünkü onlar benden korkuyordu.

Ben de her zaman yaptığım

şeyi yaptım. Kontrol ettim.

Kendimi kilitledim.

Odamdan zar zor

çıktım. Zar zor

yemek yedim.

Zar zor konuştu.

Ta ki babam bana bu teklifle gelene kadar. "Lucas ve Laney ile burada olmanın zor olduğunu biliyorum." Babam ve Logan, Laney'e aşık olduğumu düşünüyorlardı. Aşık değildim. Luke'u kıskandığımı düşündüler. Bu gerçeğe uzaktan yakından alakası yoktu. Ama gerçeği duymak onlar için çok zor olacaktı, bu yüzden istedikleri şeye inanmalarına izin verdim. Hatta bazen bunu teşvik ettim.

"Seni uzağa gönderdiğimi düşünmeni istemiyorum," demişti babam.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim, sesim kullanmadığım için cızırtılıydı.

"Bunun senin için iyi olacağını düşünüyorum. Düşüncelerinden arınmak için biraz alanın olacak ve zihnini meşgul edecek bir şeyler bulacaksın."

Sonra bana baktı, *gerçekten* bana baktı. Gözlerindeki acıyı, azabı görebiliyordum. "Tüm bunlar" onun için de kolay değildi. O gece üç oğlu da oradaydı. Logan suça tanık bile olmuştu. Ve Laney... Laney onun için kızı gibiydi ve bir kez olsun kimse *ona* iyi olup olmadığını sormamıştı.

Ben de gitmeyi
kabul ettim. Onun
için.

Eski çiftlik evi görünür görünmez ne kadar bakımsız olduğunu fark ettim. Çakıllı yoldan eski ahşap dış cephe kaplamasının çürüdüğünü ve kat kat boyanın soyulduğunu görebiliyorum. Oluklar daha iyi günler görmüş ve ön sundurmayı tutan direkler işlerini *zar zor* yapıyor.

Onları değiştirmek ve onarmak tüm yazımı alacak ve belki de bu iyi bir şeydir. Yine de tüm bunları tek başıma nasıl yapacağımı bilmiyorum. Evin kendisi, yanından geçip gittiğim aynı yeşil otlakların dönümlerce üzerinde oturuyor gibi görünüyor. Yanında evle benzer durumda dev bir ahır var. Her şey dökülüyor gibi görünüyor.

Garaj yoluna girdiğimde, verandadaki sallanan sandalyede oturan yaşlı bir adam fark ediyorum. Beni görünce ayağa kalkıyor ve elini kaldırarak küçük bir el sallıyor. Tam da hayal ettiğim gibiydi: kır saçlı, kır sakallı, kambur duruşlu. Üzerinde kırmızı flanel bir gömlek ve verandanın merdivenlerinden inerken esneyen askılarla tutturulmuş yıpranmış bir kot pantolon var.

Kamyonum durduğunda inip elini sıkıyorum. "Sen Leo olmalısın," diyor, sesi derin, kelimeleri aksanlı.

"Evet, efendim."

Elleri sert, babaminkine benziyor, büyük olasılıkla yıllarca el işçiliği yaptığı için.

"Ben John." Elimi bırakıyor ve verandanın merdivenlerini çıkmaya başlıyor. "Geldiğiniz için teşekkürler."

"Sorun değil efendim." Babamın ona *neden* burada olduğuma dair ne kadar ayrıntı verdiğini bilmiyorum, bu yüzden "Kalmama izin verdiğiniz için minnettarım" diye ekliyorum.

Sallanan sandalyesine geri oturur ve verandadaki salıncağı işaret eder. "Otur." "Sorun değil," diye teminat veriyorum. "Üç saattir aralıksız oturuyorum."

Evin içinden müzik çalıyor, açık bir pencereden dışarı süzülüyor. Bill Withers'ın "Lean on Me" şarkısı kulaklarımı dolduruyor ve bir kızın, bir su kulesinin ve ona aşık olarak geçirdiğim yazların anılarını hızla uzaklaştırıyorum.

"Evet, uzun yol," diye inleyerek tekrar ayağa kalktı. "Sana odanı göstereyim." Beni evin içine götürüyor, kahve ve eski gazete kokusu tozla kaplı kalın havaya sinmiş. İçerisi karanlık, perdeler çekili ve... yavan. Tüm mobilyalar birbiriyle uyumlu -*tabanın* farklı tonları uyumlu sayılırsa tabii- ve duvarları, yerleri süsleyen hiçbir şey yok. Kapının sağında basit bir mutfak, solunda ise oturma odası var. Hemen ileride kısa, dar bir merdiven seti var. John her birini yavaşça tırmanırken korkuluklara tutunuyor, nefesleri her adımda daha yüksek ve daha ağır hale geliyor. Ev iki katlıdır, bu yüzden normalde on iki merdiven yerine sadece altı merdiven vardır. Dar geçit, başka bir kahverengi kanep ve eski bir kutu televizyonun bulunduğu bir sahanlığa açılıyor. Beni sahanlığın dışındaki bir odaya götürüyor. "Senin odan," diyor bana dönerek, gür sakalı gülümsemesiyle yer değiştiriyor. Yatak odasının yanındaki kapıyı işaret ediyor. "Banyo." Sonra bir kapıyı işaret ediyor. "Orası tavan arasına açılıyor, *girilmesi yasak bölge*."

"Anladım." Başımı sallayarak etrafıma bakıyorum, yazlık evime. "Nerede uyuyorsun?"

"Aşağıda," diyor. "Oturma odasının merdivenleri."

"Doğru."

"Senin için uygun mu?"

"Kesinlikle." Tekrar başımı salladım. "Tek ihtiyacım olan bir yatak."

"Evet," diyor parmağıyla beni göstererek. "*Apa'n* fazla bir şeye ihtiyacın olmadığını söyledi."

"*Apa*?"

"Baba." Telefonumda *apa*'ya bakıp tercüme etmeyi aklıma not ediyorum, böylece nereli olduğunu anlayabiliyorum. "Her neyse," diye homurdanıyor. "Sen yerleş, dinlen, istersen etrafa bak. Akşam yemeği altı buçukta."

"Oh, beni beslemek zorunda değilsin," diye atılıyorum. "Kasabaya gidebilirim ya da-" "Yarın işe başlıyoruz," diye araya giriyor. "Ama bu gece birlikte yiyeceğiz." Gülümsemeye zorluyorum. "Evet, efendim."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

LEO

LANEY eve ilk kez gelip Lucas'ı bir yarışta yendiğinden beri, her şeyini koşu parkuruna vermişti... hepsi onu etkileyebilmek içindi. On yaşındaydılar ve onunla tanıştığı andan beri onu seviyordu. Ya da en azından Luke'un anlatmayı sevdiği hikâye buydu.

Açıkçası, onun hayatını yaşamadım, bu yüzden onun gerçeklerini konuşamam, ama bana sorarsanız, saçmalıklarla dolu.

Her neyse... koşmak her zaman Lucas'ın işi olmuştur. Onun için koşmak bir spor, bir yarışma. Ya da en azından öyleydi.

Laney'i neredeyse kaybettikten sonra, bundan vazgeçmiş gibi görünüyor.

Sadece Laney ve ben varken, artık koşmamasından nefret ettiğini ve hayatının her anını onunla ilgilenerek geçirdiğini söyledi. Ona *iyi* olduğunu söylemek istedim. En azından bunu yapabiliirdi. Ama tek söylediğim "Berbat" oldu.

Onunla aynı sebeplerden dolayı koşmuyorum. Kaçmak için koşuyorum, bedenim ve içindeki her canlı artık çalışmayana, artık *düşünmeyene* kadar kendimi fiziksel ve zihinsel olarak yormak için. Düşünmek anıları, öfkeyi, hiddeti yaratır; hepsi de pişmanlıktan kaynaklanır.

Alarma gerek kalmadan 4:20'de uyandım. John işe ne zaman başlamamızı istediğini söylemedi, ben de altı civarına kadar bekledim ve hiçbir yaşam belirtisi olmayınca koşu takımlarımı giyip dışarı çıktım. Ön kapıyı açar açmaz sabah güneşi irislerime vurdu. Odaklanmaları bir an aldı ve odaklandıklarında görebildiğim tek şey yeşil bir okyanustu. John'un dün akşamki yemek sırasında bana verdiği ev anahtarını çorabımın içine soktum, koluma bir kayışla bağlı olan telefonumdaki play tuşuna bastım ve kulaklıklarımı ayarladım. Verandadan inerken "Sucker For Pain" kulak zarımı taciz ediyor.

Yavaş başlıyorum ama ritmi bulmam, bacaklarımın sadece kas hafızasıyla çalışması uzun sürmüyor. Zamanı ya da mesafeyi takip etmiyorum. Sadece koşuyorum. Eve döndüğümde virajlarda yavaşlamam ya da arabalara veya kaldırımdaki çatlaklara dikkat etmem gerekirdi. Burada, düz bir yoldan başka bir şey yok.

devam ediyor ve devam ediyor. Vücudum çökene kadar koşuyorum. Sonra duruyorum, geri dönüyorum ve tekrar başlıyorum.

Eve döndüğümde saat neredeyse yedi buçuktu. Ön kapı çoktan açılmış, eski bir müzik setinden hafif bir müzik çalıyor. Kahve kokusu havayı dolduruyor, ciğerlerimi dolduruyor ve etrafta John'u arıyorum. Görebildiğim hiçbir yerde yok, bu yüzden merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve doğrudan duşa gidiyorum.

Kapıyı açtım ve gözlerim yuvalarından fırladı, nabzım durdu ve çenem... çenem lanet olası yere düştü. Bir zamanlar çıplak olan kız şimdi etrafına bir havlu sarıyor ve ağzı hareket ediyor ama ne dediğini anlayamıyorum. Temel içgüdülerim bana dudaklarımdaki kuruluğu yalamamı söylüyor ve ben de öyle yapıyorum, kızın pürüzsüz, soluk omuzlarına odaklanmamaya çalışıyorum; ıslak, siyah saçları el değmemiş kumun üzerine dökülmüş bir yağ illüzyonu yaratıyor.

Açık bir el bana doğru uçuyor ve tam zamanında eğiliyorum.

Açık kahverengi gözler, geniş ve öfke dolu, sonra dudakları... pembenin mükemmel tonu. Dudaklara odaklanıyorum, beynimde bir parça aşinalık titreşiyor, statik elektrik gibi vızıldıyor, vızıldıyor, her hücrede, her damarda vızıldıyor.

"Çık dışarı!" Lil Wayne'in bağırışını kulaklarımda duyuyorum.

Bir el omzumu iterek beni geri itiyor ve ardından kapı burnuma bir santim kala çarpıyor.

Kapıyı açtığımdan beri ilk kez göz kırptım. Nefes verdim. Havayı tekrar ciğerlerime çekmeye çalıştım.

Kapı tekrar açıldığında geçen zamanın farkında değilim. Kılımı bile kıpırdatmadım. Kız şimdi giyinik ve gözleri... o dudaklar...

Mia.

Yüksek sesle söyledim mi bilmiyorum ama başını sallıyor ve eli yanağıma degecek şekilde uzanıyor.

Gözlerim kapanıyor.

Tüm bu düşünceler, iki yıl boyunca görmezden gelmeye çalıştığım, savaşımaya çalıştığım tüm bu anılar - vurdular. Hepsi birden. Karnıma bir yumruk, cehenneme bir kibrit gibi.

Lil Wayne kayboluyor ve benim adımları söylüyor. Gözlerimi açıyorum.

Kulaklığımla aramızda tutuyor, tek kaşı havada. "Tanrım. Çok mu bakıyorsun?"

Yüksek sesle konuşmamak ya da genel olarak konuşmamak her zaman benim seçimimdi, ama şu anda... Sesimi bulamıyorum.

Lanet dengemi bile bulamıyorum.

Elimi tutuyor, kulaklığı avucuma bırakıyor ve sonra merdivenlerden aşağı koşuyor. "Baba!"

Takip ediyorum.

Çünkü *yapamam*. Mia

burada.

John onun *babası*.

Ve ben bunu nasıl anlamadım?

John oturma odasında bir yerden belirir. "Sorun nedir?

Baba?"

"Eve yardım eden bir oğlunuz olduğunu söylemiştiniz..." Sesi değişti, biraz derinleşti. Biriyle sık sık konuştuğunuzda fark edemeyeceğiniz şekilde olgunlaştı.

"Evet," John beni işaret ediyor. "Bu Çocuk." Ona bakıyor ve ben de ona bakıyorum...

Tıpkı on üç yaşındayken kız kardeşimin telefonunun ekranından çektiğim fotoğrafta olduğu gibi... Neredeyse dört yıl sonra hala sakladığım bir fotoğraf.

"Bana öyle olduğunu söylememiştin-" diye başlıyor Mia ve sonra bana bakıyor. Ne gördüğünü bilmiyorum ama sesindeki öfke biraz olsun azalmış gibi görünüyor. "Burada mı kalıyor?" diye soruyor büyükbabasına, ama hâlâ bana bakıyor. "Evde mi?"

"Evet," diye cevap veriyor John ve Mia ile benim birbirimiz için ne ifade ettiğimizi bilmediği açık... ya da bir zamanlar... *öyleydik*. "İyi misin, *baba?*"

Mia başını sallıyor, yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Evet." Başını sallıyor, saçlarından damlacıklar ahşap zemine düşüyor. "Ben iyiyim."

O *iyi*.

Öte yandan ben *değilim*.

Güçlü parmaklar omuzlarımı kavırıyor ve beni o ana geri getiriyor.

Gerçekliğe. "Tamam," diye bağırıyor John neredeyse. "Önce duş alalım, sonra çalışırız."

Gözlerimi Mia'dan ayırıp büyükbabasıyla yüzleşmek için inanılmaz bir çaba sarf etmem gerekiyor. "Evet, efendim."

Ama ben hareket etmiyorum. Ama oda hareket ediyor. Duvarlar yavaşça üzerime geliyor, gittikçe yaklaşıyor ve hava değişiyor, gittikçe kalınlaşıyor.

"Tamam... o zaman *git*," diye ısrar etti John. Ben de öyle yaptım. Sadece bir ayağımı diğerinin önüne atıyorum. Sabahtan beri bunu yapıyordum ve o adımların hiçbir merdivenleri çıkmak için attığım birkaç adım kadar ağır gelmemişti. Sersemlemiş bir halde odama gidip üzerimi değiştirdim ve dışarı çıktığımda Mia'nın eli yasak bölgenin kapısındaydı, vücudu yarı dönük bir şekilde bana bakıyordu. "Burada olacağını bilmiyordum." Ses tonunda bir tonlama yoktu. Kızgınlık yok. *Sevinç* yok. Ama bunu gözlerinde görüyorum, bakışlarındaki durgunlukta. Onu son gördüğümde bana baktığı gibi.

En azından bu sefer gözyaşı yok.

Ağzım açılıyor, kapanıyor ve söylemeyi düşünebildiğim tek şey birkaç dakika önce söylediğim şey oluyor. "Özür dilerim."

Sonra banyoya girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Kilitledim. Lavaboya tutunuyorum, omuzlarım kamburlaşıyor, göğsüm her zor nefes alışımında inip kalkıyor.

Mia burada.

Ve burası da onun evi.

Ve hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

LEO

ZİHNİM BİR YARIŞ PİSTİ, düşüncelerim arabalar, dönüyor, dönüyor ve dönüyor. Elimdeki işe odaklanmaya çalışıyorum - gözlerimin önündeki ölçüm bandına damgalanmış bulanık sayılara. Bir ter damlası şakağımdan aşağı, çeneme doğru süzülüyor ve omzumla siliyorum. "Ee?" John verandadaki sallanan sandalyede otururken sesleniyor. Bir elinde kalem, diğerinde küçük bir not defteri, ölçüleri söylememi bekliyor.

Teknik olarak, sayıları okumakta sorun yaşamıyorum. Beni mahveden harfler ama şu anda hiçbir şeye anlam veremiyorum.

"Aç mısın?" John soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Ateşli misin?" Bir baş sallama daha. "Ara vermek ister misin?"

"Ben iyiyim, efendim."

Bana baktığının tamamen farkındayım. Bana *nasıl* baktığının da farkındayım. Muhtemelen temel görevleri yerine getirme becerimi sorguluyor ve babamın onca oğlu arasından neden beni göndermeye karar verdiğini merak ediyor. Ekibinde çalışırken ara sıra babamı bana aynı şekilde bakarken yakalıyorum. Asla bir şey söylemez. Benim "sorunlarıma" alışkın.

Ama bu o zamanlar gibi değil. "Kontrolden çıkmış" değilim. Aslında, *aşırı hassaslaştım*. Mia'nın dokunuşunu, gözlerimin içine bakışını, şampuanının kokusunu ya da onu bu kadar güzel kokutan şey her neyse onu hâlâ hissedebiliyorum. Dürüst olmak gerekirse, önümde durmasını yeniden yaşıyorum. *Çırılçıplak*. Ve bu görüntüyü aklımdan çıkaramıyorum.

Eğer John torunu hakkında benim düşündüğüm gibi düşündüğümü bilseydi, muhtemelen kıcıma tekmeyi basardı ve buna da hakkı vardı.

On beş yaşındayken o su kulesinde Mia'nın yanında oturuyordum ve evet, benzer düşüncelerim vardı. Ama az önce tanık olduğum şey kadar ileri gitmiyorlardı. Onu öpmenin, elini tutmanın, hatta belki ona belli şekillerde, belli yerlerde dokunmanın nasıl bir şey olacağını hayal ederdim. Ama şimdi? İki yıl oldu ve fiziksel şeylerle ilgili *daha fazla* deneyimim oldu. Tüm bunlara bir de tüm bu "deneyimlerin" Mia ile yaptığım gibi biriyle duygusal bağ kurmaya çalışma yöntemim olduğu gerçeğini ekleyin ve *siktir* edin. Mahvoldum ve kendimi nasıl kurtaracağıma dair hiçbir fikrim yok.

Kendini odası olduğunu tahmin ettiğim yere kilitlemesinin üzerinden sadece üç saat geçti ve önümde koca bir yaz var. Nasıl başaracağımı bilmiyorum.

"Belki biraz su?" John düşüncelerimi çıplak torunundan uzaklaştırarak soruyor.

Hâlâ bana beceriksizmişim gibi bakıyor ve gerçekten daha fazla çaba göstermem gerekiyor. "Evet, bu işe yarayabilir," diye mırıldanıyorum, tam da eski püskü bir kamyonet garaj yoluna girerken mezurayı geri çekiyorum. Güneş camlardan parladığı için içeride kimin olduğunu göremiyorum ama iğrenç korna sesi beni sinirlendiriyor. Bir dakika sonra, kirli sarı saçları alnına kadar çekilmiş bir kasketin altında gizlenmiş bir adam dışarı çıkıyor. Elini ağzına götürüyor ve evin tepesine bakıyor. "Mia Mac!"

Tepki anında gelir. Önce bir ciyaklama, sonra gürleyen ayak sesleri ve ardından John'un sallanan sandalyesinden sekerek açılan kapı. Mia, verandanın basamaklarından aşağı, İğrenç Boynuzlu Honker'ın açık kollarına doğru koşarken büyükbabasını fark etmez bile. Neredeyse üzerine atlayacaktı ve John onu yakalamak için çok geç kalmıştı. *Zayıf*. İkisi de toprağa düşer, adam sırt üstü yatar ve Mia onun gövdesine biner.

Kıskançlık göğsümde bir delik açıyor ve başka tarafa bakmalıyım. Yapmam gerektiğini biliyorum. Ama yapamıyorum.

"Tanrım, Mia," diye gülüyor adam. "Beni gördüğüne çok mu sevindin?"

İki elini de adamın yanaklarına bastırmış. "Bütün yüzünü öpebilirim."

Yüzünü buruşturuyor, onu üzerinden itmeye çalışıyor.

"Lütfen yapma." Mia yumruğunu kaldırıyor. "Bütün suratını yumruklayabilirim."

Adam kıkırdar, sırtışı genişir. "Lütfen bunu da yapma."

John şimdi yanımda duruyor, alçak bir kahkaha sesi omuzlarını zıplatıyor. "*Baba*, bırak çocuğu gitsin."

"Evet, *baba*," diye alay ediyor adam, elleri Mia'nın omuzlarında, onu yana doğru itiyor. Mia adamın üzerinden yuvarlanıp sırt üstü yatıyor ve daha önce hiç görmediğim bir şekilde gülüyor. Hiç duymadığım bir şekilde. Adam ayağa kalktı ve ona elini uzattı. Ve kız ona baktığında, saçları yüzünü perdeliyor, onun sadece birkaç kez görebildiğim bir versiyonunu görüyorum.

Bir keresinde bana onun başka kimsede olmayan bir yönünü ortaya çıkardığımı söylemişti ama yalan söylemişti. *Bu* Mia, şu anda giysilerindeki kirin tozunu alan bu kendinden emin, kaygısız kız daha önce de vardı. Ve saçındaki yaprakları toplayan adam, ben ortaya çıkmadan önce onu ortaya çıkarmıştı.

"Seni görmek güzel Holden," diyor John, kollarını kavuşturmuş onları izlerken.

Mia sanki ilk kez bir dinleyicileri olduğunu ve bu dinleyicilerin *arasında benim de olduğumu* fark etmiş gibi ona bakıyor. Holden bize doğru gelirken yanakları kızarıyor. John'la el sıkışıyor ve "Ne var ne yok, Papa John?" diyor.

"Artık her şey yolunda," diye yanıtlıyor John. "İkinizi bir arada görmeyi özlemişim. *Any*a'n nasıl?"

Holden hızla bana bakıyor ve aynı hızla beni görmezden geliyor. "Annem iyi. Yine de seni özlüyor."

"Peki ya ben?" Mia arkasından sesleniyor. Adamın sırtına atlıyor ve bu sefer adam onu yakalıyor. Bacakları Holden'ın beline dolanmış, kolları dizlerinin altında kilitli, ona bakabilmek için öne doğru eğiliyor. "Beni özlüyor mu?"

"Bundan şüpheliyim." Holden kıkırdıyor. "Senden hiç bahsetmiyor bile." "Yalancı," diye karşılık veriyor Mia ve ona gülümsemekten kendini alamıyor.

John, Holden'a "Bu Leo," diyor ve birden boyum uzuyor, onu ölçüp biçiyorum.

"Hey, dostum," diyor, selamlamak için başını sallıyor. "Elini sıkardım ama..." Mia'nın bacaklarını ayarlayarak onu sırtında daha yükseğe kaldırıyor. Sırtışı duraksıyor, gözleri hafifçe açılıyor. "Bekle. Leo mu?" Bakışları John ve benim aramda gidip geliyor. "Leo Pre'deki gibi-" Mia bir eliyle ağzını kapatıyor, diğer eliyle alnına dokunup başını geriye çekiyor.

"Gidiyoruz baba," diyor dişlerini sıkarak.

Holden avucunun altından küfreder ve Holden onu bıraktığı anda o da Holden'ı bırakır. Kamyonetine doğru yürüyorlar, Holden şoför kapısını açıyor ve Mia içeri girip yolcu koltuğuna geçiyor. Bu o kadar hızlı ve zahmetsiz bir hareket ki; sanki daha önce binlerce kez yapmışlar gibi. Holden bize dönüp John'a, "Gulaş yapacağın zaman bana haber verirsin, değil mi?" diyor.

"Ne zaman istersen, evlat." John kıkırdar. "Onu tek parça halinde geri getir, tamam mı?"

"Her zaman, efendim." Holden bakışlarını bana dikti. "Görüşürüz, *Preston*."

Kamyonun geri dönüşünü, sonra yola girişini, uzaklaşırlarken bir ömür boyu süren dostluğun kahkahalarının soluşunu izliyorum. Sanki yeryüzü kayıyormuş gibi hissediyorum. Sanki altımdaki toprak diğerlerinden ayrılmış ve ben süzülüyorum, süzülüyorum, *gidiyorum*.

Acaba Mia bizimle kaldığı yazlar da böyle hissetti mi? Ve Holden denen adama benim hakkımda neler anlattığını merak ediyorum. Umarım her ne ise, o da bizi benim hatırladığım gibi hatırlar.

Bir noktada, içimdeki *iyiliği* gördü. Ve iyilik kötülükten ağır bastı.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

MIA

"sooooo..." Holden tek kelimeyi sanki birden fazla heceden oluşuyormuş gibi uzatır.

"Yani?" Ne yaptığını biliyormuş gibi davranarak kamyonetinin motoruyla oynamasını izlerken kıkırdamamı engelliyorum. Bir elinde bir şişe su var, ama soğutma sıvısı kabını çözüyor.

"Leo Preston geldi," diye mırıldanıyor ve onu yolumdan çekmeden önce suyun kapağını açmasını ve şişeyi eğmesini bekliyorum.

"Soğutma suyu oraya gidiyor, dingil!" Güldüm, onun için su kabının kapağını açtım.

"Oohhh, *dingbat*," diye alay ediyor, elini kalbine götürerek. "Bu *fiziksel olarak acıttı*."

"Kapa çeneni!" Kabı doldurup kapağını kapatırken onu izliyorum. "Ve bariz olanı belirttiğin için teşekkür ederim."

Kafası karışmış görünüyor.

"*Dingbatlar* hakkında mı?" "Hayır! Leo hakkında..."

"Ah evet." Beni gömleğimden tutup geri çekiyor ve kamyonetine yaslanmadan önce kaputu indiriyor. "Geleceğini biliyor muydun?"

Başımı salladım. "Hiçbir fikrim yok." Hayatımdaki herkes arasında Leo hakkında en çok şey bilen Holden'dı ve belli ki sadece ona anlattıklarımı biliyordu, ki bu da çok fazla bir şey değildi. Tüm Preston çocukları arasında benimle *konuşan* tek kişinin Leo olduğunu ve ara sıra birlikte bisiklete bindiğimizi biliyor. Su kulesindeki konuşmalarımızı, paylaştığımız duyguları ya da yeni evim olması gereken yeri terk etmeme neden olan olayları bilmiyor.

O zamanlar, onunla dalga geçilmesinden korktuğum için çok fazla şey açığa vurmak istemiyordum, ama aynı zamanda Leo'yla sahip olduğumuzu *düşündüğüm* şeyi paylaşmak da doğru gelmiyordu. Çok *büyük* görünüyordu. Çok anlamlı. Bunu dünyaya açıklamak, karşılaşmalarımızı başka kimler biliyorsa onlarla paylaşıyormuşum gibi hissettiriyordu ve hepsini kendime saklamak istiyordum. Şimdi düşününce aptalca geliyor ama on dört yaşında bir çocuk olarak bu çok mantıklıydı.

İki yıl önce evinden ayrıldığımdan beri Leo'nun adını anmıyorum ama bu onu düşünmediğim anlamına gelmiyor. Neyse ki, Leo'yu

Düşüncelerimin çoğu birlikte geçirdiğimiz o son birkaç dakikaya ait. İskelenin altında boynuma kadar suya batmış bir şekilde dururken, beni tanımayan insanlar tarafından bedenimin ve hayatımın ayıplanmasını dinlerken üşümenin ve utanmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Ve sonra beni tanıyan tek kişinin tüm bunların olmasına izin verdiği için duyduğum öfkeyi ve üzüntüyü hatırlıyorum.

Küçük, anlamlı anları, o işkence dolu anla geçersiz kılmak çok kolaydı.

Holden, "Onunla hâlâ görüştüğünü bilmiyordum," diyor.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum. Çok yüksek sesle. Çok savunmacı. Ve şimdi en iyi arkadaşım tepkime şüpheyle yaklaşıyor. *Harika*. Sesimi alçaltıyorum. "Nasıl ya da neden burada olduğunu bilmiyorum. Babamın bana tek söylediği, bir çocuğun yaz boyunca evi onarmasına yardım ettiğiydi. Kim olduğunu ya da evde kalacağını söylemedi."

"Bekle." Holden daha uzun durur. "Evde mi *kalıyor*?"

Başımı sallıyorum.

"Tanrım, Mia." Başını omuzlarının arasına düşürdü, eliyle ensesini ovuşturdu. "Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum."

"Leo *tehlikeli* değil." Onu neden koruduğumu bilmiyorum. Ya da yalan söylediğimi.

Leo tehlikeli ama Holden'ın düşündüğü şekilde değil.

Yüzü buruşmuş bir halde bana bakıyor. "Endişelendiğim şey bu değil." Ona bakmak için bir an duruyorum. *Gerçekten* ona bakıyorum. İki yıl içinde çok değişmiş. Gittiğinde, yetişkinliğin eşiğinde bir çocuktü. Şimdi ise -on altı yaşında- çene çizgisi ve kirli sakalı olan yetişkin bir adam. Ne zaman arasam yanında yeni bir arkadaş, yeni bir kız olması şaşırtıcı değil. Leo'nun aksine, beni kimseden saklamadı. Onlara her zaman onun için kim olduğumu söylerdi ve bunu her yaptığında sesinde bir parça gurur vardı. Dün gece yarısından hemen sonra şehre indiğimde ilk aradığım kişi oydu. Bazen Leo'dan çok fazla şey bekleyip beklemediğimi merak ediyordum çünkü onu karşılaştırabileceğim tek erkekler Holden ve büyükbabamdı ve onlar da standartları oldukça yüksek tutuyordu.

Geçtiğimiz iki yıl boyunca Holden ve ben sosyal medya sayesinde uzaktan birbirimizin büyümesini ve olgunlaşmasını izledik ama aynı şey değildi. Geçen yaz geri dönmüştüm ama o gelememişti, sporla ve sosyalleşmeyle çok meşguldü. Burada geçirdiğim zaman aynı değildi. Ama şimdi, onun geri dönmesi, benimle birlikte olması, burayı yeniden evim gibi hissettiriyor.

"Değişmişsin Mia," diyor Holden.

Yanıındaki kamyonu yaslanıyorum, gözlerim ayaklarımda ve sesim çatallaşarak cevap veriyorum, "Sen de öyle." Neden aniden hüzünlendiğimi bilmiyorum ama onu yeni hayatında, *daha iyi* hayatında kaybetme fikri... dehşet verici.

"Ama senin gibi değil," diyor yüzünü bana dönerek.

Bakışlarımı alçak tutuyorum. "Bu ne anlama geliyor?" Zaten biliyor olmama rağmen soruyorum. Bir cilt bakım rejimi buldum, bir egzersiz rutini keşfettim, birkaç santim uzadım ve birkaç kilodan fazlasını verdim.

Fiziksel olarak nasıl görüldüğünüzün insanların size nasıl davrandığını etkilemesi biraz acınası bir durum.

İçimde hiçbir şeyi değiştirmiyor. Hala aynı kızım, nasıl giyindiğim konusunda güvensiz olduğumda, "Siktir git. Siktir et onları. Sen de siktir git, çünkü harika görünüyorsun."

"Yani," diye başladı Holden, "bunu söylediğime pişman olacağım ama sen bir tür duman gösterisisin, Mia Mac." Öğürür gibi bir yüz ifadesiyle beni güldürüyor.

Şapkasının kenarına bir fiske vurdum. "Kapa çeneni."

"Ciddiyim," diyor kasketini tekrar yerine yerleştirirken. "Ve bu Leo denen adam seni oradan ayrıldığından beri görmedi, değil mi?"

Başımı salladım.

"Sadece dikkatli ol, tamam mı?"

"Bu bir sorun değil Holden. Gerçekten."

Omuz silkiyor. "Belki senin için." Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Sadece bana söz ver."

"Dikkatli olacağım," diye teminat veriyorum.

"Yani... kalbinle."

Bana bakarken bir nefes veriyorum ve belki de... konu Leo olduğunda, Holden'ın satır aralarını okumada benden daha iyi olduğunu fark ediyorum. Ya da *öyleydi*. "Söz veriyorum."

Holden'a Leo'nun yanlışlıkla beni duştan çıkarken bastığını söylemek bir hataydı. Yüzü kıpkırmızı oldu ve "Tabii..." diye alay etti, sonra da "*Kazara*." diye havadan alıntı yaptı. Sonra bizi yarım saat uzaklıktaki en yakın hırdavatçıya götürdü ve banyo kapısı için bir kilit aldı.

Akşam yemeği için market alışverişı yaptıktan sonra beni eve bıraktı, "önceden ayarlanmış bir buluşması" (takılma) vardı ve oraya gitmesi gerekiyordu.

Eve girdiğimde babam oturma odasındaaydı ve *MacGyver*'ın daha önce yüzlerce kez izlediğinden emin olduğum bir bölümünü izliyordu. "Leo nerede?" Poşetleri mutfak tezgahının üzerine bırakarak soruyorum.

Gözlerini televizyondan ayırmadan, "Duş" diye cevap veriyor.

Hızlı bir akşam yemeği hazırlıyorum ve Leo görüldüğünde neredeyse bitirmiştım. Koyu renk kot pantolon ve düz gri bir tişört giymiş, bir elinde anahtarlar, diğesinde kitap. Holden gibi o da iki yıl içinde çok değışmiş.

Baktığımdan değil.

Umursadığımdan

değil.

Beni görünce olduğu yerde durdu. Sonra başını büyükbabama doğru çeviriyor ama gözleri benden ayrılmıyor. "Bu gece daha sonra geleceğim," diyor.

Salataya odaklanmış gibi yapıp "Yemeğe kalmıyor musun?" diye soruyorum. "Um..." Bana doğru ilerliyor; bunu hissedebiliyorum. Yanımda duruyor, önü yanıma değıyor ve onu aynı anda her yerde hissedebiliyorum. Sesini alçaltarak, "Seni ve büyükbabanı biraz yalnız bırakayım dedim. Bırak sen yetiş." Sanki bir soru soruyormuş gibi.

izin veya kabul.

Sanki ne yaptığı umurumda. "Bana söylemeliydin. Bu kadar çok kazanmazdım." *Blahhh*. Cevap olarak basit bir "tamam" yeterli olurdu.

Leo hareket etmiyor. Tek bir kası bile. Geniş göğsünde bile nefes aldığını gösteren bir şey yok. Ona bakıyorum, kaşlarım kalkık.

O sadece bakıyor. Ve çok

yakın. *Çok* yakın. Şimdi

nefes alamıyorum.

Ugh!

Körü körüne market poşetine uzandım ve aradığım şeyi bulmam bir saniye sürdü. Çıkarıp Leo'nun kaya gibi sert karnına çarpıyorum. Kilide bakabilmek için bakışmamızı kesiyor. Dudaklarını yalayarak kilidi benden alıyor ve parmaklarının arasında çeviriyor. "Bu da ne?"

Babam duymasın diye sesimi fısıldayarak, "Banyo kapısı için bir kilit," diyorum. Tek kaşını kaldırıyor ve ben de ekliyorum, "Holden benim için aldı." Pshh. *Çünkü bu kısım önemli.*

"Akşama görüşürüz," diyor, o kadar soğukkanlı, o kadar sakin, o kadar soğukkanlı. Bir adım geri atıyor ve sonra...

Sırıttıyor.

Lanet olsun!

Holden haklıydı. Bu orospu çocuğu tehlikeli.

Mümkün olan her şekilde.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

LEO

Bir lokanta bulmak kolay. Açık olan tek şey orası. Mia geçmişte bana kasabasını tarif etmişti ve küçük olduğunu söylemişti, ama ben de küçük bir kasabada yaşıyordum, o yüzden ne kadar farklı olabilir ki diye düşündüm.

Çok ama *çok* farklı. Girişteki tabelada şöyle yazıyor: "Nüfus 200." Beyaz boyayla 200'ün üzeri çizilmiş ve yerine 198 yazılmış. Yaşlı bir çiftin uykularında huzur içinde öldüğünü ve tüm kasabanın yas tuttuğunu hayal ettim. Sonra da enayinin biri tabelayı değiştirmekle görevlendirildi. Umarım yakında kimsenin bebeği olmaz çünkü o tabelanın bir kez daha yenilenmesi gerekecek. Garip bir düşünce, biliyorum, ama benim aklıma çok geliyor.

Lokantada sadece bir müşteri daha var ve sanırım o da ön tarafa park etmiş 18 tekerlekli aracın şoförü. O tezgâhın ucuna oturuyor, ben de köşedeki bir kabine geçiyorum. Ağarmış sarı saçları ve siyah saç dipleriyle orta yaşlı bir kadın olan garson masama uğruyor. Gülümsemesi taklit edilemeyecek bir gülümseme ve "Yaz için mi buradasın bebeğim?" diye sorarken gülümsemesini doğrudan bana yöneltiyor. Sözlerinde Mia'nınkine benzeyen güneyle bir tını var - gerçi konuyu açsanız aksanı olduğunu inkâr ederdi.

"Evet, hanımefendi."

"Çalışıyor musun?"

"Evet,
hanımefendi."

"Hangisi?"

Başımı eğip yaka kartına odaklanıyorum: *Sandra*. "Hangisi... ne?"

Hâlâ aynı şekilde gülümsüyor. "Hangi çiftlik, tatlım?"

"Hayır, sadece bir arkadaşına yardım ediyorum. Sayılır," diye geveliyorum. "Eskiden bir çiftlikti ama artık değil, sadece-"

"Papa John's'da mısın?"

Başımı salladım.

"O iyi bir adam." Kalemi kağıda koyuyor. "Sana ne getireyim, tatlım?"

Siparişimi veriyorum ve sonra onun hareketlerini takip ederek sunucu penceresine gidiyorum, orada anlayamayacağım kadar hızlı bir şekilde bir sürü kelime bağırıyor.

Gitmeden önce kız kardeşimin çantama tıktığı kitap yanımdaki bankta duruyor ama okuyabilecek kadar konsantre olamayacağımı şimdiden biliyorum. Evden iki nedenden dolayı ayrılmıştım. Bir: John ve Mia'ya arayı kapatmaları için zaman tanımak. İkincisi: Gerçeklikten kaçmam gerekiyordu. Bir saatliğine bile olsa, farklı bir dünyada, farklı bir hayatta olmam gerekiyordu ve bunun için bir kitabın içinde kaybolmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi?

Lucy okuyor. Her zaman. Benim birkaç bölüm okumam için gereken sürede o uzun bir roman okuyabilir. Aşk romanları okumayı sever ve bazen hoşuma gideceğini düşünürse bana da verir. Sonunda bitirdiğimde de kitabı bütünüyle tartışmayı sever. Tartışma konuları "Aman Tanrım, şu adam ne kadar seksiydi!" gibi şeylerden oluşurken Ya da "Şu seks sahnesi ne kadar seksiydi!" -ki evet, kız kardeşinizle derinlemesine incelemek için inanılmaz derecede garip şeyler- gibi şeylerden oluşurken, benim tartışmalarım daha çok "Ne düşünüyorlardı ki?" çeşitliliğine dayanıyor.

Filozof Edmund Burke bir keresinde insan zihninde keşfettiğimiz ilk ve en basit duygunun merak olduğunu yazmıştı. Burke kesinlikle doğru bir şey söylüyordu çünkü yemin ederim, *insanları* merak etmekten asla vazgeçmeyeceğim. Benim hakkımda. Bazen farklı bir yapıya sahip olduğumu düşünüyorum, sanki beynimin içinde bir sorun varmış gibi. Basit durumları felaketleştiriyorum, ancak gerçek bir felaket olduğunda, bunun ciddiyetini kavrayamıyorum.

Ta ki çok geç olana
kadar. Örnek
olarak: Mia.

Ben *bu* tren enkazının içinde kaybolamadan Bayan Sandra yemeğimle geri döndü. "Afiyet olsun bebeğim," diyor ve siparişimi masaya bırakıyor. "Papa John'a selamımı söyle, tamam mı?"

"Tamamdır." Gülümsemeye zorluyorum ve yemeğe dalmadan önce onun gitmesini bekliyorum.

Beş dakika içinde işim bitiyor, diğer beş büyüyen çocukla yemek paylaşmaya alıştım.

Sonra oturup pencereden dışarı bakıyorum ve bekliyorum.

Ne beklediğimi gerçekten bilmiyorum, belki de eve geri dönmemin uygun olduğunu bildirecek bir tür işaret. Ya da belki kendimi bekliyorum. *Benim* iyi olmamı.

Telefonum muşamba masanın üzerinde titriyor ve onu elime alıyorum, kardeş grup sohbetinden bir mesaj olduğunu fark ediyorum.

İyi misin, Leo? Oraya sağ salim vardın mı?

Sanki babammış gibi beni kontrol etmesinden nefret ediyorum. Dün *gerçek* babamızla konuştum ve ona her şeyin yolunda olduğunu söyledim.

Evet.

Hiç orospu var mı?

Leo: Bahçıvanlık çeşitlerinden, eminim çok vardır. Senin çapaların mı? Hayır.

Berbat.

Lucy: O kitabı bitirdin mi? **Leo:** Dün

bana vermiştin... **Lucy:** Bahhhh!

Hiç ateşli piliç var mı? Çıkmalarına bile gerek yok.

Kapa çeneni, Bakire.

Annen bir bakire.

Çocuklar!

Hey, Leo. Geri dönmeden önce çarşaflarını yıkmak isteyebilirsin.

Küçük bir kaza geçirdim.

Leo: Ne oluyor lan?! Çık yatağımdan.

Çok iğrençsin, Logan!

Ne? Lanet bir kaza olduğunu söyledim!

Gitmeliyim.

Telefonumu Rahatsız Etme'ye ayarlıyorum ve yüz üstü masanın üzerine koyuyorum. Ağır bir iç çekişle pencereden dışarı bakıyorum. Dışarısı hâlâ aydınlık. Yaz günleri burada daha uzun görünüyor.

"Kontör ister misin, şekerim?" Bayan Sandra sordu. Yanımda olduğunu fark etmemiştim bile.

"Evet, teşekkürler."

Az önce gitmişim gibi pencereden dışarı bakıyor. "Birini mi bekliyorsun?"

"Hayır. Sadece ben varım."

"Bir şey bekliyorsun demek ki," diye mırıldanıyor. "Dürüst olmak gerekirse, sanırım sadece karanlığın çökmesini bekliyorum."

Dudakları köşelerinden aşağı doğru çekiliyor. Tek söylediği "Hmmm," oluyor. Sonra: "Başka bir şey ister misin?"

Uzun bir nefes alıp veriyorum ve kollarımı uzatıyorum. "Hiç kekin var mı?"

"Sadece ikolatamız kaldı."
Gölümsüyorum. "ikolatalı pasta benim favorim."

GÜNEŞ BATTIĞINDA arabama biniyorum, yolda Bayan Sandra'ya teşekkür ediyorum ve on dakikalık bir yolculukla eve dönüyorum. Farlar Mia ve John'un ayakta durup birbirlerine sarıldıkları verandada parlıyor. Hayır. *Dans* ediyorlar.

Geri ekilmeliyim, onlara daha fazla zaman vermeliyim. Ama beni zaten gördüklerini düşünürsek bu garip olurdu. Yine de arabada bir dakika boyunca oturuyorum ve motoru durdurup dışarı çıkmadan önce tam olarak bunu yapmayı düşünüyorum.

Müzik yumuşak, o kadar yumuşak ki arabanın kabininden aldığını duymadım bile. Su kulesinde tekrar tekrar çalan, Mia'nın bana tanıttığı bir şarkı. Etta James'in duygulu sesi havayı dolduruyor ve verandaya doğru yürürken başımı eğiyorum. Ama sonra Mia'nın "At laaaaaaaast..." dediğini duyunca başımı kaldırıyorum.

İleri geri sallanırken başını büyükbabasının göğsüne yaslıyor, yavaş daireler çizerek dönüyorlar. "Ah," diyor John, "New York'un sana bazı şeyler öğrettiğini görüyorum."

Bekle. Ne? *New York mu?*

John bana bakıyor, gözleri uzakta, ve bana diyor ki, "Benim *feleség'im* - *bu* onun en sevdiği şarkıydı."

Verandada durmuş, ellerimi ceplerime sokmuş, parmaklıklara yaslanıp soru sorarcasına kaşlarımı kaldırıyorum. Konuşan Mia oldu. "*Karısı*, büyükannem, onun en sevdiği şarkıydı." Büyükbabasına bakacak kadar arkasına yaslanıyor. "Düğün şarkınızdı, değil mi?"

John başını sallıyor ve elini Mia'nın yanağına götürüyor. "Onun gözlerini almışsın, *baba*."

Başka tarafa bakıyorum. Çok samimi, çok kişisel ve yine de... çok tanıdık. Babam ve Lucy'nin tam olarak bu şekilde konuştuklarına tanık olmuştum ve o zaman da şimdi hissettiğim gibi hissetmiştim: keder.

Aradaki fark, ben anneme ne olduğunu *biliyorum*. Mia ona ne olduğunu biliyor. Ama bana büyükannesinden hiç bahsetmedi. Şimdi düşünüyorum da, hayatının çoğunu benimle paylaşmadı.

Holden'in yanında.

"İyi geceler," diyor John, Mia'yı alnından öperek. Mia onu serbest bırakır. "İyi geceler, baba."

"*Szeretlek.*"

"Ben de seni seviyorum."

John'a "İyi geceler," diyorum, o da başını sallayarak karşılık veriyor ve içeri giriyor.

Ve şimdi sadece Mia var. Ve ben. Ve etrafımızdaki karanlık.

Parmaklıkları itip verandadaki salıncağa oturuyorum, ağırlığım altında inlediğinde irkiliyorum. Çatıya bağlı zincirleri çekiştirerek, "Bu şey benim ağırlığımı taşıyabilecek mi?" diye soruyorum.

Mia hâlâ ayakta, ellerini ovuşturuyor. Şüpheli, tereddütlü, kararsız.

Gözleri kısık bir şekilde, "Holden ve ben birlikte oturuyoruz, yani iyisin," diyor.

Siktir et o adamı.

Yere tekme atıyorum, yavaşça sallanıyorum. "Demek New

York'taydın?" Mia başını sallıyor ve bana bakıyor. "Hı-hı."

"Babanla mı?" Onu oraya bağlayan tek şey bu. "Evet."

"Biliyorsun..." Nefes vererek söyledim. "Sen gittikten yaklaşık bir hafta sonra, kasabanın her yerinde kayıp bir bisikletin sahibini arayan tabelalar vardı. Pembe ve mor renkteydi. Beyaz sepeti vardı. Seninkine çok benziyordu."

Mia sallanan sandalyeye oturur ve sanki bu konuşmanın kaçınılmaz olduğu gerçeğini kabullenmiş gibi bir nefes verir.

"Tabelada kilisenin önünde bulunduğu yazıyordu."

Mia alt dudağını çiğniyor, gözlerimle buluşmayı reddediyor.

"Çok komik. O gece her yeri aradım... kilise dışında her yeri."

Nefesleri artık sığ, yumuşak ve düzensiz. Yine de sanki lanet olası kafamın içindeymiş gibi kulak zarlarımda güçleniyorlar. "O gece onu aradım," diyor bana. "Kilisenin merdivenlerinden. Beni alması için bir araba gönderdi."

Gözlerim şok içinde açıldı. "New York'a kadar arabayla mı gittin?"

"Evet."

"Kıyafetiniz yoktu, hiçbir şeyiniz yoktu."

"O geceki durumumun son derece farkındayım Leo," diye ısıırıyor. Ve adımı söyleme şekli -böyle bir nefret ve küçümsemeyle- göğsüme saplanmış bir bıçak, kanayan bir yara gibi.

Acıyı bir kenara itip *merakla* soruyorum: "Yani babanla mı yaşıyorsun?" "Evet." Bir çıkış yolu arıyor.

Ama ona bir tane vermeye hazır değilim. "Bu nasıl bir şey?"

"Bu..." Yutkunurken boğazı kayıyor. "Bu *farklı*. Yatılı bir kız okuluna gidiyorum, bu yüzden onu pek görmüyorum. Ama her şeyi o finanse ediyor." Omuz silkiyor. "Yani, bu da var."

İnançsızlığım içime işliyor ve bunu zamanında saklayamıyorum. Alay ediyorum ve onun daralmış, hararetili gözlerini görmezden geliyorum. "Bekle. Yani New York'a, *babanın* yaşadığı eyalete kadar gidiyorsun ve sonra o seni bir pansiyona bırakıyor-"

"Yapma bunu," diye araya giriyor, sesi havayı yarıyor. Geri çekiliyorum. "*Neyi* yapmayayım?"

"Beni en ufak bir şekilde umursuyormuş gibi davranma."

Ayağa kalktım, neredeyse ona doğru yürüyordum. "Mia, tabii ki seni önemsiyorum.

Bu da ne-"

"Öyle diyorsun..." diye atıldı, elleri aramıza girdi. Bir bariyer. Bir duvar. Başını arkaya eğdi, ona doğru baktığımdan emin olduktan sonra ekledi, "...ama davranışların aksini kanıtlıyor."

"Bu saçmalık," diye çıkışıyorum.

"Öyle mi?" Omuzları dik, meydan okuyor. Bakışlarımızı kırmıyor. "İfademin neresi yalan?"

Ağzımı açıyorum ama bir şey çıkmıyor. "Aynen öyle," diyor.

Peki ya kalbimdeki o bıçak? Onu büküyor. Söylediği her doğru ile yeni bir kesik, daha büyük bir yara açıyor.

"Gitmemi istiyor musun?" Ben soruyorum. "Çünkü burada olmam seni kızdırıyorsa"

"Neden buradasın?" diye araya giriyor.

Başımı sallıyorum, alçak sesle. "Beni babam gönderdi."

Sesi şimdi daha yumuşak ama her kelimesi kısa ve öz. "Neden? Ne yaptın?"

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye karşılık veriyorum. *İşte sorun da bu.*

I.

Yapma

dım.

Yap.

Herhangi bir şey.

Kırmızı bayrakları gördüm. Laney'nin eski sevgilisi Cooper'ın ona nasıl davrandığını gördüm. Saklamaya çalıştığı morlukları bile gördüm.

I.

Yapma

dım.

Yap.

Herhangi bir şey.

Laney'nin, sözde en iyi arkadaşımın, kendisinin bir gölgesine dönüşmesini izledim. Uzaklaşmasını izledim. Cooper etraftayken gözlerindeki korkuyu gördüm,

I.

Yapma

dım.

Yap.

Herhangi bir şey.

"Leo?" Mia beni izliyor, gözleri gözlerimi arıyor ve az önce nereye gittiğimi bilmiyorum ama burası değildi.

Hiçbir yerde yoktu.

O gece kardeşlerimin Mia hakkında söylediği her şeyi duydum. Her ismi, her hakareti. Ve onun da orada olduğunu ve her şeyi duyduğunu fark ettiğimde,

I.

Yapma

dım.

Yap.

Herhangi bir

şey. "Leo?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, kendime geliyorum ve ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltıyorum. Dizlerimin bağı çözülüyor, tekrar oturuyorum ve sadece rahat olduğum şeyleri itiraf ediyorum. "Şu anda sadece bazı şeyler yaşıyorum, hepsi bu."

"Sen iyi misin? Ailen... herkes..." Artık kızgın ya da kararsız değil... Bir zamanlar aşık olduğum kızın on beş yaşındaki hali. "Baban-"

"Biz iyiyiz," diye araya girerek zihninin dağılmasını engelliyorum. "Ben Laney." Öne doğru eğilip kollarımı dizlerime dayıyorum ve nefes alıyorum. "Taciz içeren bir ilişkisi vardı ve adam onu öldürmeye çalıştı. Onu yakın mesafeden vurdu. Hayatta kalması bir mucize."

Bir yanıt bekliyorum ama bakışları da ifadesi de boş.

"Ben sadece... Bunu kabullenmekte biraz zorlanıyorum, bu yüzden babam her şeyden uzaklaşmama yardımcı olabileceğini düşünerek beni buraya gönderdi."

"Doğru," diyor ve sonra nefes almayı unutmuş gibi soluk alıyor. "Onun başına gelenler için üzgünüm. Ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum." O bana bakıyor, ben de ona bakıyorum ve aramızda sadece bir metre var ama bu dünya, üzerinde yaşadığımız gezegenin tamamı ve üzerinde meydana gelen her şey bizi ayırıyor gibi görünüyor.

"Seni önemsiyorum," diye mırıldanıyorum ve bu çok boş bir ifade gibi geliyor, bir boşluğa haykırılmış gibi.

Ayağa kalkar, konuşmayı bitirmiştir. "Laney ve iyileşmesi için dua edeceğim." *Evet, bu çok işe yarayacak.* "İyi geceler Leo."

İç çektim. "İyi geceler, Mia."

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

LEO

Sanırım suçluluk duygumdan kaçıyorum.

Bu düşünce tamamen sebepsiz bir şekilde aklıma geliyor ve kendi ayaklarıma takılıp tökezliyorum ve önce dizlerimin, sonra ön kollarımın üzerine düşüyorum, kığım havada.

Zarafet her zaman en iyi özelliklerimden biri olmuştur. *Belli* oluyor. Neyse ki etrafta bunu görececek kimse yok.

Bir iniltiyle sırtüstü yuvarlanıyorum, gevşek çakılların keskin kenarları içime batıyor. Sabah güneşi tam gözbebeklerime vuruyor ve ben de onu korumak için kolumu kullanıyorum, derimin yırtıldığını fark ettiğimde acı içinde irkiliyorum. *Müthişti*.

Gün daha yeni başladı ve ben şimdiden çıkmak istiyorum.

Dün gece Mia ile yaptığım konuşmayı defalarca tekrarladıktan sonra saatlerce uyuyamamıştım. Bu sabah neredeyse yedide uyandım, alışkın olduğum 4:20'den çok daha geç ve ilk düşüncem şuydu: nasıl giderim?

İkinci düşüncem? Yapamam.

Sadece babamı ve hatta belki John'u hayal kırıklığına uğratmakla kalmayacaktım, aynı zamanda eve dönmek de istemiyordum. Buraya gelmemin bir sebebi vardı ve tek yapmam gereken bunu beklemektir. Ancak, tıpkı dün geceki lokantada olduğu gibi, neyi beklediğimden emin değilim. Tıklayacak bir şey mi? Bir işaret mi? Lucy *kaderden* bahsederken bunu mu kastediyor? Bir gün uyanacağım ve aniden her şeyin *daha iyi* olduğunu mu anlayacağım?

Belki Mia'dan benim için de dua etmesini istemeliyim.

Bu düşünceyle alay ederek doğruldum ve kollarımı inceledim. Bok gibi sıyrılmışlar. *Yaşasın*.

Eve koşarak dönmeye zahmet etmedim. Yürüyorum, acele etmiyorum ve manzarasızlığın tadını çıkarıyorum. Geri döndüğümde Mia garaj yolundaki sert bir ATV'nin önünde duruyordu, saçları omuzlarından gevşekçe sarkıyordu. Hiç görmediğim kadar uzun ve Laney'e göre bazı kızların uğruna cinayet işleyeceği doğal dalgalar var. Mia'nın üzerinde o kadar uzun, bol bir atlet var ki, kot pantolon giydiğini fark etmem bir anımı alıyor. Bacakları

kısa, kalçaları kalın ve lanet olsun ki ona mükemmel bir şekilde uymuyorlar. Önünde yavaşlıyorum ve bir kulaklık çıkarıyorum. "İyi misin?"

Başını motor bölümünden kaldırmadan, kontakta duran anahtarlara doğru başını sallıyor. "Şunu benim için çalıştırabilir misin?"

İstedigini yapıyorum ama hiçbir şey olmuyor.

"Dadgum," diye fısıldıyor ve ben kıkırdamamı zamanında durduramıyorum. "Dadgum?"

Bakışlarını kaldırdı, kaşları sıkıntıyla çatılmıştı. Alay etmeme aldırmadan, "Baba!" diye bağırıyor.

Hemen ardından paravan kapı açılır ve John kapı aralığında durur.

Mia elinin tersiyle alnındaki teri siliyor. "Bana bunu her hafta yaptığını söylemiştin."

John mahcup görünüyor, elleri ceplerine gidiyor.

"Terminal aşınmış," diyor ona.

Etkilendim. Kabul ediyorum, biraz da cinsiyetçi ama Mia'nın bunları bildiğini hiç bilmiyordum.

"Özür dilerim," diyor John ama yüzündeki gülümseme aksini söylüyor.

"Sadece Holden'inkini al."

Mia büyük kapıların açık olduğu ahıra doğru bakıyor. "Çalışıyor mu?"

"Evet," diye yanıtlıyor John ve eve geri dönüyor.

Burada durduğumdan beri Mia ilk kez bana bir saniyeden daha uzun süre bakıyor. "Koşuya mı çıktın?"

"Evet."

"Hangi yoldan gidiyorsunuz?"

"Benim bir rotam yok; ben sadece... koşuyorum."

Başını sallıyor, sonra nefes nefese kalıyor. Burada olduğum için sinirlenmiş görünüyor. "Kollarına ne oldu?" Şimdi bana doğru ilerliyor. yüz ifadesi endişeli bir ifadeye dönüşüyor.

Boğazımı temizliyorum.

"Düştüm." "Belli ki."

Ona göstermemi işaret ediyor, ben de utancımı bir kenara itip kollarımı kaldırıyorum ve inceleyebilmesi için döndürüyorum. Yüzünü buruşturdu. "Acıyor mu?"

"Evet, biraz." Dürüst olmak gerekirse, orada olduğunu unutmuştum. Ama bu anı değerlendireceğim. Ayrıca, bir süt çiftliğindeyiz. Uygun görünüyor. Gülüyorum

yüksek sesle söyledim ve gözleri benimkilere
kaydı. "Komik olan ne?"
Yüz hatlarımı düzleştiriyorum. "Bir şey yok."
İç çekti. "Enfeksiyon kapmadan önce temizlesen iyi olur."
Sırıttıyorum. "Evet, hanımefendi."

Duş alıp yaralarımı temizlediğimde -ki o kadar da kötü değiller- ve dışarı çıktığımda Mia başka bir ATV'nin yanında duruyordu ve bu ilkinden daha büyük ve daha kötüydü. John verandanın merdivenlerinde, kollarını kavuşturmuş, ben de yanında duruyorum. Ben de kollarımı kavuşturdum. "Salonları en son ne zaman kontrol ettin?" Mia John'a soruyor. Motoru çalıştırıyor ve kükreyerek çalıştığında gülümsüyor.

"Bir süre. Oraya mı gidiyorsun?" Mia
başını sallar.

John, "Peki, çocuğu da yanına al." dedi.

"Çocuğun bir adı var baba," diye mırıldanıyor Mia ve benim yanımda olmak istediği son şeyin bu olduğunu söyleyebilirim.

"Evet," diyor John omzuma vurarak. "*Çocuk.*" Mia'nın
gözleri benimkilerle buluşuyor. "Gelmek ister misin?"

Omuz silkerek ona doğru ilerliyorum. "Ellerini buraya koy," diyerek beni uyarıyor ve arka koltuğun iki yanındaki tutamaçlara dokunuyor. "Başka bir yere değil."

Çelikten yapılmış bir dizi büyük yapıya ulaşmamız yaklaşık beş dakika sürüyor. Ben de aynısını yapmadan önce Mia'nın ATV'den inmesini bekliyorum. Binalardan birine doğru yürümeye başladı ve omzunun üzerinden, "Babana burada olduğumu söyledin mi?" diye sordu.

"Hayır" diye cevap verdim, "Neden?"

Durdu, bana döndü, güneşi gözlerinden korumak için elini alnına götürdü. "Yapamaz mısın? Yani ona söyle. Annemle hâlâ konuşuyorlar mı bilmiyorum ama evde olduğumu bilmemesini tercih ederim."

Kafam karıştı, omuz silktilim ve "Tabii." dedim. Dürüst olmak gerekirse, babamın hala Virginia ile konuşup konuşmadığını bilmiyorum. Bir yıl önce artık onun hizmetlerine ihtiyacımız yoktu.

Ehliyetimi aldığımda. Araba kullanmayı öğrendiğimde Lucas'la birlikte belirli sorumlulukları üstlenmemiz hep planlanmıştı. Ayrıca, en küçük kardeşimiz Lachlan tam zamanlı olarak okula gidiyordu, bu yüzden onun etrafta olması mantıklı değildi. Bildiğim kadarıyla Wilmington'da başka bir ailenin yanında çalışıyor ve bunu bilmemin tek nedeni Lucas'ın Laney'nin doğum günü için brownie tarifi almak üzere onu aramış olması.

Cevabımdan tatmin olan Mia konuyu değiştirerek, "Burası süt sağım odası," diyor.

Evin yanındaki ahıra benzer büyüklükte bir binanın önünde duruyoruz, sadece bunun yanları yok, sadece bir çatısı var. Zemin beton ve her birkaç metrede bir, hayvanları ayırmak için olduğunu tahmin ettiğim parmaklıklar var. Yükseltilmiş beton bir bankın üzerine çıkıyor ve iki eliyle bir çubuğa tutunuyor.

"Demek sihrin gerçekleştiği yer burası, ha?" Etrafıma bakıyorum ama görececek pek bir şey yok.

"Bunlardan birini daha önce hiç gördün mü?" Başımı sallıyorum.

"Burada bir sürü makine vardı ama babam hepsini sattı. Çatıdan aşağı sarkardı ve inekler bu kısımda yemek yedi," diyor işaret ederek. "Sakinleştiklerinde ve tüm makineler kontrol edildiğinde, ineklere meme kaplarını takardık *ve bom, süt.*"

Gülümsedim. "*Boom, süt?*"

"Pekâlâ," diyor ve basamaktan atlıyor. Koridorda yavaşça yürümeye başlıyor, her tarafı kontrol ediyor. "Bundan daha karmaşıktı ama *İnek Nasıl Sağılır* konusunda uzun bir eğitime ihtiyacın olmadığını düşündüm." Sona geldiğinde duruyor ve bana doğru geri yürüyor.

"Çok yaptın mı?" diye sordum.

"Süt sağma mı?"

Başımı sallarken dudaklarımın kenarları yukarı kalkıyor. "Seni küçükken, lastik çizmeler, tulumlar ve hasır şapkayla tüm yetişkinlere patronluk taslarken hayal ediyordum."

Mia kahkaha atıyor ve bu kahkaha o kadar gürültülü ve özgür ki çevremizden yansıyıp göğsüme çarpıyor. "Bunu ben yapmadım."

"Ama lastik çizmeler ve tulumlar?" Alay ediyordum.

Bir şeylerin farkındayım çünkü yanakları pembeleşiyor. "Kapa çeneni." Omzumu itti.

"Hayır, çok şirin!"

Beni tekrar itmeye çalışıyor ama bileğini kavrayıp tutuyorum. Gülüyorum, birbirimize *dokunduğumuz* ve benden sadece birkaç santim uzakta olduğu gerçeğini görmezden geliyorum. "Bekle." Bileğini sıkıyorum. "Atkuyruğun var mıydı?"

"Aman Tanrım, dur!" Elini avuçlarımdan çekiyor, bir adım geri çekilirken gülümsemesi azalıyor. Ve sonra bir adım daha.

Birdenbire onun için kim olduğumun ve beni nasıl gördüğünün farkına vardım. Benim yanımda olmak istemediği çok açık ve bir saniye bile gülmesine izin verdiği için çok kızgın. Boğazımdaki ağrıyan düğümü temizliyorum. "Yani beni buraya etrafı gezdirmek için mi getirdin?"

"*Bunu ben seçmedim.* Babam seni buraya getirmemi istedi." Üzgün bir şekilde, "Doğru." diye mırıldandım.

İkimizin de konuşması bir an alıyor ve onun nereye baktığını bilmiyorum çünkü utançtan ellerime bakıyorum. Mia sessizliği bozuyor. "Buraya yalnız gelmemi istemedi." Dar çelik merdivenlerden yukarı doğru yürümeye başladı ve ona katılmamı işaret etti. "Bir keresinde, emekli olduktan sonra..." diye başladı. Merdivenler iki kişinin yan yana yürüyebileceği kadar geniş değil, bu yüzden onun arkasında yürüyorum, kremşi, soluk bacakları bir santim önümde. Başka hiçbir şeye değil, onun sözlerine odaklanmaya çalışıyorum. "Holden ve ben ATV'lerle buraya geldik ve evsiz bir adam burada uyuyordu."

"Vay anasını."

"Uh-huh." Kalçaları her adımda hareket ediyor, kasları yer değiştiriyor ve *lanet* olsun, onlara dokunmak için neler vermezdim.

Tutun

onları.

Sadece bir

kere.

Kendimden nefret ediyorum.

"Bizi görünce bıçak çekti." diye ekliyor. Nefesim kesildi. "Sen ne yaptın?"

Şu anda merdivenlerin tepesinde ve sahanlıkta ona katılmamı bekliyor. Buradan aşağıdaki her şeyi görebiliyorsunuz. John'un daha genç bir versiyonunun burada durup herkese tepeden baktığını hayal ediyorum.

Mia şöyle diyor: "Holden bana gidip ATV'min yanında beklememi söyledi. Birkaç dakika sonra ikisi de dışarı çıktı. Holden eve gitmemi ve beni daha sonra arayacağını söyledi. Ve ben... Yani, onu bir yabancıyla bırakmak *istemedim* ama bana iyi olacağına dair güvence verdi."

İyi yazılmış bir romanın akışı gibi bu hikâyeye bağlandım. "Ve...?" Mia omuz silkiyor. "Ve sonra ne olduğunu bana hiç anlatmadı. Sanırım adamı evine, annesine geri götürdü. Endişelenmedim. Tammy

Her zaman ne yapacağını bilirdi." Başparmağını çiğniyor, "Babam kayıp ruhları beslemeyi sevdiğini söylüyor" diye eklediğinde gözleri uzaklara dalıyor. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda gülümsüyor, ama niyeti bu olmasa bile acıma hissi uyandıran hüzünlü bir gülümseme bu.

Virginia'nın ona nasıl davrandığını ve Holden'la annesinin gideceğini öğrendiğinde Mia'nın söylediği ve hissettiği her şeyi hatırlıyorum.

"Her neyse," diyor, nefesi ağırlaşıyor. "Sana bunu göstermek istedim."

Çatıya bağlı bir mandala hafifçe vuruyor ve şimdi bunun bir çeşit pencere olduğunu anlıyorum. Kilidi açtıktan sonra her iki tarafı da iterek açıyor ve manzara... biraz gülünç. Dünya buradan farklı. Yerdeyken sadece önünüzdekileri görebiliyorsunuz. Sıkıcı ve tekrarlayıcı. Ama buradan? Çok geniş, çok muazzam.

Mia'nın dünyası tek bir karede.

"Hayatım boyunca bildiğim tek şey buydu Leo," diye mırıldanıyor, kollarını çıkıntıya dayamış. "Ve nedense babam bunun yeterli olmadığını düşündü."

Onun pozisyonuna uyuyorum, gözlerimi ileriye dikiyorum.

"Annem ailenizle kalmam için aradığında, üç yıldır ondan ilk kez haber alıyorduk. İlk başta şüpheyle yaklaştı ama sonra baban onu aradı. Yaptıkları ilk konuşmayı hatırlıyorum. Babam sürekli 'tamam, tamam, tamam' diyordu ve her tamam deyişinde gülümsemesi daha da genişliyordu." Bir süre duraklıyor. "Benim için doğru şeyi yaptığını düşünüyordu, bu yüzden onu suçlayamam. Doğduğumdan beri verdiği her karar benim içindi. Ama beni sadece ilk yıl gönderdi. Ben geri dönmeyi *seçtim*. *İki kez*. Ve bu... bu benim suçum."

Burnumun arkasındaki ısı yanıyor ve onu geri kokluyorum. "Neden burada olduğunu anlıyorum Leo. Ben anlıyorum."

Yüzünü bana dönüyor ve isteksizce ben de aynısını yapıyorum.

"Belki henüz anlamadınız ama babanız ve büyükbabamın pek çok ortak noktası var. Bizim için en iyi olduğunu düşündükleri şeyi yapıyorlar ve bunu tek başlarına yapıyorlar. Buna ve onlara, seninle aynı çatı altında yaşayacak, seninle ilgili olduğunda büyükbabam benden ne isterse yapacak kadar saygı duyuyorum." Gözleri buğulu, gücünü bir zamanlar hayran olduğum yanlarında buluyor ve şöyle diyor: "Senin bir insan olduğundan şüphe etmeleri için onlara asla bir neden vermeyeceğim. Açıkçası, seni tanımıyorum bile. *Gerçekten tanımıyorum*."

"Mia..." Hayal kırıklığımı kontrol altında tutmaya çalışarak mırıldanıyorum.

"Ben sadece..." Nefesini içine çekiyor. Tutuyor. "Leo, belli bir şekilde hissetmeden senin yanında olamıyorum."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum, kalbim ağırlaşıyor, kendi lanet suçluluğum tarafından tartılıyorum. "Ama yanıyorsun." Tam boyumla ayağa kalkıyorum. "Beni tanıyorsun." *Bu lanet gezegende beni herkesten daha iyi tanıyan tek kişi sensin.* "Sadece sen ve ben varken, Mia, ben buyum. Ben buyum. Ve bunun yeterli olmadığını anlıyorum. Benden nefret ettiğini de anlıyorum."

"Ben kimseden nefret etmiyorum," diye araya giriyor.

Nefes alıp veriyorum, ona bakarken parmaklarımı tek tek kırıyorum. "Arkadaş olmak istemiyorsun," dediğimde bakışlarını indiriyor ve başını sallıyor.

"Seninle arkadaş olamam Leo."

Göğsümdeki burkulmayı, karnıma inen yumruğu görmezden geliyorum. "Ve koşullarımız düşman olmamıza izin vermiyor, değil mi?"

"Sanırım." Bana bakıyor.

"Çok basit," diyorum ona. "Yoluna çıkmayacağım ve büyükbaban birlikte bir şey yapmamızı isterse bahaneler uyduracağım. Ve eğer kendimizi mecbur kaldığımız bir durumda bulursak, beni görmezden gelebilirsin ve ben de..."

"Ne yapacaksın?"

Sinirlerimi yutuyorum. "Senin etrafında olmak beni mümkün olan en iyi şekilde delirtmiyormuş gibi davranmaya devam edeceğim. Hayatım boyunca beni gerçekten *gören* tek kişinin benimle hiçbir şey yapmak istemediği gerçeğini kabul edeceğim. Ve bunun beni nasıl hissettirdiğini görmezden geleceğim. Beni nasıl *mahvedeceğini*."

Gözleri yaşlarla doluyor ve hemen uzanıp yüzünü avuçluyorum ve başparmağımı yanaklarında gezdirerek gözyaşlarını siliyorum.

"Hepsini görmezden geleceğim, tamam mı?" Gözlerine bakıyorum ama benimkilerle buluşmayı reddediyorlar ve ben de ellerimi bırakarak onu tamamen serbest bırakıyorum. Kollarımı tekrar çıkıntıya dayıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum, uzaktaki su kulesini fark ediyorum. Göğsümdeki acıyı bastırıyorum. "Senin için Mia," diye mırıldanıyorum. "Sana bu kadarını borçluyum."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

MIA

Bir yerde insan vücudunun her yedi yılda bir kendini yenilediğini okumuştum. Bu düşünce daha sonra aylarca aklımdan çıkmadı, ta ki bu fikir o kadar ilgimi çekti ki sonunda araştırdım. Görünüşe göre, saçmalıklmış. Hayattaki pek çok şey gibi.

Hücrelerin sınırlı bir ömrü olduğu doğru olsa da, bu belirli zaman dilimini destekleyen gerçek bir bilim yoktur. Ayrıca, eğer düşünürseniz, bu her yedi yılda bir daha genç hissedeceğimiz anlamına gelir. O kadar bariz bir şekilde yanılttı ki, şimdi bu düşünceye gözlerimi deviriyorum. Ama yemin ederim, o birkaç ay boyunca dört gözle beklediğim bir şey varmış gibi hissettim. Hatta takvimden baktım ve Preston'larda geçirdiğim son günden yedi yıl sonra, tam o tarihte telefonuma bir hatırlatıcı kurdum. O tarihte, en azından fiziksel olarak, bana o geceyi hatırlatacak hiçbir şey olmayacaktı. Doğduğum bedenden nefret etmenin nasıl bir his olduğunu. Yeni bir *ben* olacaktım. Sanırım bir bakıma bu yüzden araştırma yapmak için bu kadar uzun süre bekledim. Bunun doğru olmasını çok istedim, ki bu aptalca. Yaşanan onca şeyden sonra, bir şeye ya da *birine* inanmanın onu gerçek kılmak için yeterli olmadığını fark edeceğimi düşünürdünüz.

Saçlarımı düğümünden çekip ayağa kalkıyorum, tam boyuma geldiğimde bacaklarım titriyor. Aynadaki görüntüm bulanık, kir, pislik ve yıllardır dokunulmamış yüzeyleri kaplayan her şey tarafından bozulmuş. Kapıyı açtığımda, güneş ışığı çatıdaki çatlaklardan süzülüyor ve odayı toz dolu ışınlarla parçalıyor. Her iki tarafta sıra sıra yataklar, bir uçta kanepeler ve eski bir televizyon. Diğer tarafta küçük bir mutfak, yemek alanı, tuvaletler ve duşlar var.

Bir noktada ahır, gelen tüm işçilerin uyuduğu yerdi. Çoğu serseri ya da otostopçuydu ve yollarına devam edebilmek için kısa yoldan para kazanmaya çalışıyorlardı. Ama bazıları kaldı, tam zamanlı çalışan oldular. Babam, başlangıçta tarlada çadır kurduklarını, ama ninemin -büyükannemin- banyoyu ve duşu kullanmak için eve girip çıkmalarından şikâyet ettiğini söyledi.

Bu yüzden babam, iş günü sona erdiğinde dinlenmeleri ve uyumaları için ahırını inşa etti. Hatta yoğun sezonda, genellikle yazları, diğer çiftliklerden gelen işçilerin küçük bir ücret karşılığında yatakları kullanmasına izin verirdi. Bunların çoğunu sadece hikayelerden biliyorum. Anlattığına göre, özellikle ben küçükken etrafımda yabancıların olmasından pek hoşlanmazmış, bu yüzden önlem olarak tanımadığı erkekleri işe almayı bırakmış. Sonra da kadınları. Sonunda, güvenilir bir referansla gelmeyen herkesi işe almayı bıraktı. Çok geçmeden, çalışan eksikliği işlere yetişmesini zorlaştırdı, bu yüzden para kaybetmeye başlamadan önce emekli oldu ve sattı. İlk başta, daha küçük ve daha az bakım gerektiren bir yere taşınmamızı isteyeceğinden endişelendim. Endişelenmemeliydim. Bu arazi, yaşadığımız ev, sahip olduğumuz hayat, onun hayali. Onun *Amerikan* rüyası.

Kapıya doğru yürürken telefonumu çıkarıp Holden'a uyandığımı ve gelip beni almasını söyleyen bir mesaj gönderiyorum. Leo'yla salonda olduğumuzdan beri üç gün geçti ve ben bu sürenin çoğunu Holden'la geçirdim - Leo'nun sözlerini kafamda bozuk bir plak gibi tekrar tekrar dinleyerek *değil*. Tam ahırın kapısını iterek açmaya başlamıştım ki, biri kapıyı benim için açtı. O biri, az önce düşünmediğim çocuktü. "Özür dilerim," diye aceleyle dışarı fırlıyor ve bana bakmıyor. Üzerinde koşu kıyafetleri var: lacivert bir şort, düz beyaz bir tişört ve arkası dönük bir şapka. Boynundaki ve göğsündeki ter, kumaşın köprücük kemiğine yapışmasına neden oluyor. Açıkta kalan etleri parlıyor; kolları, bacakları, hepsi iki yıl önce olmayan kaslarla belirginleşmiş. Yüce Tanrım, başka bir şey olmasa bile, çocuk kesinlikle bakılacak bir şey. *Baktığımdan değil*.

Konuşuyor.

Ateş et!

"...ahırdaki evsiz adam." Gülümsüyor, az önce *tam olarak* ne düşündüğümü bildiğini ima eden bilmiş bir tür sırıtış.

Zihnimi yaşadığım *saçma* anı atlatmaya ve onun sözlerine odaklanmaya zorluyorum, sonra arkama bakıyorum. "Hangi evsiz adam?"

Bir adım geri çekilmeden önce onunla yüzleşmemi bekliyor. "Dedim ki, koşudan yeni döndüm ve kapıyı açık gördüm ve geçen gün söylediklerinizi hatırladım, bu yüzden ahırda evsiz bir adam olup olmadığını kontrol etmek istedim."

"Doğru." Bakışlarımı indiriyorum. "Sadece ben varım."

"Orada ne var?" diye soruyor ve başımı kaldırıp bana baktığını görüyorum.

O benim yüzüme bakmadığı için ben de fırsattan istifade onun yüzüne bakıyorum. Her zaman yaşımdan daha büyük, biraz daha *yetişkin* görünüyordu ve bu değişmedi. Ya ben çok yavaşım ya da o çok hızlı, çünkü beni *bakarken* yakalıyor. Bu sefer gülümsemiyor. Hatta bir adım daha geri atıyor. "Unutmuşum. Beni görmezden geliyorsun."

Onu görmezden gelmiyordum. Çünkü doğrusu, görmezden gelmeyi unutmuşum. "Ve yolundan çekilmem gerekiyordu."

Dudağımı ısırdım.

"Duş alacağım," diyor neredeyse utangaç bir ifadeyle, ensesini ovuştururken. "Yani... Seni daha sonra göremeyeceğim sanırım."

Artık resmileşti. *Dilsizim*.

Nefesini içine çekerek bir kez başını sallıyor ve ardından eve giriyor.

Verdiğim nefesin gücü bir rahatlama gibi geliyor. "Lanet olsun!" Fısıldıyorum ve sonra telefonumu kontrol ediyorum. Holden'a gönderdiğim mesajın üzerinden tam *bir dakika geçmişti*. Leo ve ben burada dururken sanki bir ömür geçmiş gibi hissediyorum. Bir mesaj geldiğinde hâlâ şaşkınlıkla telefona bakıyordum.

Holden: *Şu an yapamam. Kafam meşgul.*

Bu da ne demek oluyor?

Bir kızla birlikteyim.

Öğürüyorum.

Saat sabahın 8'i gibi.

Holden: *Dün gecedan beri burada. Gitmesi için uğraşıyorum.*

Tavsiyen var mı?

Cehenneme gideceksin Holden. Annen bilseydi.

Seni sonra ararım.

Kaçamayışına sinirlenerek, bir velet gibi ayaklarımı yere vurarak eve kadar gidip verandanın merdivenlerini çıkıyorum. "Senin derdin ne be?" Babam her zamanki gibi sallanan sandalyesinde oturuyor.

Surat astım. "Holden meşgul," diyorum ona, verandadaki salıncağa uzanarak. Yerden kalkıp yavaşça ileri geri hareket ediyorum.

"Görünüşe göre Yaşlı Adam ve Çocuk'la baş başa kaldın," diyor kıkırdayarak ve ben de ona gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Daha kötü şeyler de düşünebilirim." Onunla vakit geçirmeye gelince, tabii ki. Diğer yandan çocuk.

"Söyle bana,"
diyor. "Neyi
anlatayım?"

"Her şey. Her şeyi. Okul mu? Nasıl gidiyor? Baban nasıl? O nasıl? New York? Beğendin mi?"

Nefesimi dışarı veriyorum. "Okul iyi," diyorum. "Kızlar iyi. Farklılar ama iyiler." O kadar iyiler ki bana şimdi iyi olduğunu düşündüğüm kötü şeyleri öğretiler. "Babam... *babam*."

"Yani, onunla sık sık konuşmuyor musun?"

Başımı salladım. "İşle meşgul."

"Hep iş," diyor babam, ses tonunda biraz küçümseme var. Babam buradan ayrıldığında üniversite için ayrılmıştı ve o zamandan beri her bahanesi *çalışmak* oldu. Babamın hayali, Dallas Mavericks'in milyarder sahibi olan ve zenginliğini teknoloji alanında kazanan Mark Cuban gibi olmak. Babam henüz milyarder statüsüne ulaşamadı, ancak yakın olduğundan eminim. Parasını, fazla görünürlüğü olmayan uygulamaları satın alarak, onları değiştirerek ve ardından doğru kişilere pazarlayarak kazanıyor. Geçen yıl yurttaki kızlardan biri bana internette bir arkadaşlık uygulamasını 2,8 milyona sattığına dair bir makale gösterdi. Ben de zaten biliyordum gibi davrandım. Ve okuldaki kızların hepsi paralı olsa da, bana sık sık bunun *benim paramla* aynı olmadığını söylüyorlar. Evet, doğru olabilir ama bu *benim* param değil, büyükbabamın da değil. Öyle olmasını istemiyoruz. Ayrıca, ikimiz de bu parayı kazanmanın ona neye mal olduğunu biliyoruz. Ve o masraflar bu verandada duruyor.

Büyükbabamın da benimle aynı şeyleri düşündüğünü sakalının altına gizlediği hafif kaşlarından anlayabiliyorum ve konuyu değiştiriyorum. "New York'a biraz daha alışıyorum," diyorum ve endişelerini hafifleteceğini bildiğim bir gülümseme sunuyorum. "Ama insanlara alışabileceğimi hiç sanmıyorum. İnsanların tipinden bahsetmiyorum. Sayılarından bahsediyorum."

Babam kıkırdıyor.

"Bu kasabadaki tüm insanları oradaki bir Starbucks'a sığdırabilirsiniz."

"Evet, eminim," diyor. "Ama bu senin için iyi *baba*. Daha çok insan görürsün. Arkadaş edinarsın. Belki *kırk* yaşına geldiğinde kocanla bile tanışırsın."

Tam kapı açılırken içimden bir kıkırdama yükseliyor. Leo dışarı çıkar, yeni duş almıştır. Artık iş kıyafetlerini giymişti: düz lacivert V yaka, haki

şortlar ve kum rengi botlar. *Aynı kaslar.* "Hey," diyor, büyükbabamla benim arama bakarak. "Böldüğüm için özür dilerim..." diye devam ediyor.

Babam ona bakıyor, sonra garaj yolunda duran kamyonetini işaret ediyor. "Arkada. Senin için. Sürpriz."

"Benim için mi?" Leo kaşlarını kaldırarak sorar. Babam başını sallar.

Leo kamyonete yöneliyor ve yataktan bir sallanan sandalye kaldırıyor. Sandalyeyle geri dönüp büyükbabamın yanına yerleştirdiğinde geniş bir sırıtışı var. "Bunu yapmak zorunda değildin," diyor, üzerine oturarak. Ellerini kolçaklarda gezdirip ileri geri sallanarak bir gösteri yapıyor. "Bu mükemmel. Teşekkür ederim."

Babam gülümser. "Tabii ki. Bütün yaz buradasın. Oturman gerek."

Leo'nun telefonu çalıyor ve cebinden çıkarıyor. "Hırdavatçıdan arıyorlar," diyor büyükbabama. Sesine, sesinin derin tınısına ya da telefonu kapatmadan hemen önce "Birazdan orada olacağım" demesine odaklanmıyorum.

"Güzel!" Babam ellerini birbirine sürtüyor. "Şimdi başlıyoruz."

Leo ona sırıtıyor. "Sonunda, ha?"

Evde pek fazla iş yapılmadığını fark etmişim ama bu konuyu açmamıştım. Dürüst olmak gerekirse, tüm bu ev işlerinin Leo'nun burada olmasını örtbas etmek için yapıldığını düşünüyordum.

"Mia, sen çocukla git. Ona yardım et."

Leo bakışlarını kaçırmadan önce benimkilere bakıyor. Gözlerini kocaman açıp önüne bakarak, "Sorun değil; tek başıma iyi olacağım. Eminim Mia'nın planları vardır."

Telefonumu kontrol ettim, Holden'dan mesaj yok. Gerçek bir mazeret yok.

Ben daha konuşmadan Leo ekliyor: "Ve daha küçük şeyler için yolcu koltuğuna ihtiyacım olabilir... vidalar ve... şeyler gibi."

Babam iç çekti.

"Gitsin." "Gerçekten, sorun değil."

"Gidiyor," diyor babam ve cüzdanını almak için cebine uzanıyor. Bir banka kartı çıkardı ve bana uzattı. "Ödeyecek. Gördün mü?"

"Oh, parasını ödeyebilirim ve sonra-"

"Saçmalık," diye tersliyor babam ve onunla bu konuda tartışmak zorunda kalmanın Leo'yu rahatsız ettiğini söyleyebilirim. Kuşkusuz, onun adına bundan nefret ediyorum. "Gitsin." Babam bana bakıyor. "Sen mi gidiyorsun?"

Sinirlerimi yutuyorum. "Evet, baba."

YİRMİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

LEO

Bu düşündüğümünden daha zor olacak. Bahane bulma ya da görmezden gelme kısmı bile değil. Sadece basitçe *var olma* kısmı. Mia kamyonetimin yolcu koltuğunda oturuyordu ve üzerinde bir elbise vardı ve ben onu daha önce hiç elbise içinde görmemiştim. Gösterişli ya da açık bir şey değil ama içinde olması ve yanımda olması bile beni çıldırtıyor.

"Yanlış yöne gidiyorsun," diyor ve garaj yolundan daha yeni çıktığımızı düşünürsek nasıl olduğunu bilmiyorum. "Hırdavat dükkânı ters yönde."

Doğru. Sürekli aklımda olmasının, onun orada *yaşadığı* anlamına gelmediğini unutmuştum. "Kahvaltı etmedim," diyorum ona, sesim boğazımın kuruluğu yüzünden çatlayarak. "Lokantadan hemen bir şeyler alacağım. Sorun olur mu?"

"Elbette."

Lokantaya vardığımızda garip bir sessizlik oldu, bir duraklama. Bir pencerenin arkasından dünyayı seyretmeyi sevdiğim için içeride yemeyi planlamıştım, ama şimdi o buradayken... "Paket yaptırayım. Sen bir şey ister misin?"

Başını sallar. "Ben iyiyim." Sonra gözleri dışarıdaki masalarda oturan bir grup erkeğe takılıyor. Etrafımızdakilere pek uymuyor gibiler. Bir öğrenci birliğine aitmiş gibi görünüyorlar. Mia onun bakışlarını takip ettiğimi anlamış olmalı ki, "Onlar sezonluk." diyor.

"Yaz elleri gibi mi?"

Başını sallıyor, onları izlerken kaşları çatılıyor.

Hepsi kamyonetime bakıp onu süzen çocuklara dönüp bakıyorum. "Belki de benimle gelmelisin."

"Evet," diye nefes alıyor.

"Orada bekle," diyorum ona, kamyonundan inerken. Yanına gidiyorum ve kapısını açıyorum. Birbirimize dokunmuyoruz. Yanımda yürürken, özellikle de kardeşlik ekibinin yanından geçip lokantaya girerken, temas etmiyoruz. Burada daha önce gördüğümünden daha fazla insan var ve Bayan Sandra'yı bulmak için etrafa bakıyorum ama onu bulamıyorum.

"Mia Mac," diye sesleniyor tezgâhın arkasından bir kadın. O da Mia gibi ufak tefekti, kızıl saçları ve çillerle dolu bir yüzü vardı. "Artık New York'ta yaşadığını duydum!" Bağırmasına gerek olmamasına rağmen bağırıyor çünkü tezgâhtan biraz uzakta duruyoruz. "Baban nasıl?"

Mia'nın tek söylediği "Güzel," oldu.

"Onu çocukken hatırlıyorum..." diyor kadın. "Babasının çiftliğinde koştururdu. Umarım buna değmiştir, bilirsiniz, her şeyi geride bırakmaya."

Bekle.

Babasının çiftliği mi? Ben hep Virginia'nın John'un kızı olduğunu düşünmüştüm.

Elbette, bu gerçeği bilmem gerekirdi. Sanırım hiç sormadım.

"Rita seni rahatsız mı ediyor, tatlım?" Bayan Sandra mutfaktan çıkıyor, beni fark edince doğal sırtışı iki katına çıkıyor. "Selam bebeğim."

Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Merhaba, Bayan Sandra."

Bayan Sandra Mia ile benim aramda tekrar tekrar bakıştıktan sonra bana karar veriyor. "Hâlâ o karanlığın çökmesini mi bekliyorsun?"

Hızlıca Mia'ya bakıyorum. "Kararsızım," diye cevap veriyorum.

Bayan Sandra başını iki yana eğerek beni değerlendiriyor. "İyi cevap," diyor. "Her zamanki kahvaltıyı mı istersin tatlım, yoksa bu sefer bir değişiklik mi yapacaksın?"

"Her zamanki gibi."

Siparişimi yazmakla uğraşmıyor, sadece mutfak personeline "Kahvaltı burgeri!" diye bağırıyor. Bana göz kırptı. "Sana çikolatalı kek getireyim."

Mia konuşuyor. "Pasta sevmediğini sanıyordum?"

Hatırlıyor ve bu küçük bilgi midemi alt üst ediyor. "Bir keresinde biri bana doğum günüm için pasta yapmıştı," diyorum, dağıtıcıdan birkaç peçete çıkararak. "Fikrimi çok çabuk değiştirdim."

MIA'nın ehliyeti yok, bu yüzden ben yemek yerken araba kullanamıyor ve bu yüzden ben yemeği neredeyse süpürürken otoparkta oturmaktan başka çaremiz yok. İşim bittiğinde kamyoneti vitesine takıyorum ve hareket etmeden önce ona, "Virginia'nın hep dedenin kızı olduğunu düşünmüştüm." diyorum.

"Bu tüyler ürpertici bir düşünce," diye mırıldanıyor arkamıza bakarak.

"Bu çok açık.

Geri çekilebilirsin."

Tekrar yola çıkıp *doğru* yöne gidene kadar bekledim, "Bu çok garip görünüyor. Yazı onunla geçirmeni istedi ve o da

onun çocuğu bile değil."

Mia iç çeker, kucağına bakar.

Ve beni görmezden gelmeye geri döndü. *Not edildi.*

DONANIM MAĞAZASI arabayla yarım saat uzaklıkta ve yemin ederim; sesler içinde boğulmanın mümkün olduğunu düşünmemiştim. Ya da bizim durumumuzda, çünkü tüm yolculuğu sessizlik içinde geçirdik. Müzik setini açmalıydım ama açmadım ve artık çok geç çünkü mağazanın teslim alma rıhtımına girmiştik bile. Mia benden önce kamyondan iniyor ve kasaya doğru ilerliyor. Biraz ilgi bekleyen üzgün, zavallı bir köpek yavrusu gibi peşinden gidiyorum. Banka kartını çoktan eline almış ve sabırsızlık belirtisi olarak tezgâha vuruyor, vuruyor, vuruyor. Bahse girerim Holden'la kaçmak ya da son üç gündür yaptığı gibi kendini odasına kilitlemek için eve dönmeyi bekleyemiyordur.

Ofis olduğunu tahmin ettiğim bir yere açılan kapıdan benim yaşlarımda bir adam beliriyor. Genel bir gülümseme ile "Sizin için ne yapabilirim?" diye soruyor.

Mia cevap verir, "Almam gereken bir sipariş var. John Smith'in altında olmalı."

Zaten bana kızgın görünüyor, o yüzden konuşmuyorum.

Adam sanki onu tanıyormuş gibi bir an ona bakıyor ve sonra klavyede bir şeyler yazıyor. "John Smith adına hiçbir şeyim yok."

Mia hemen, "Bunu gerçek adıyla yazmış *olabilir-János Kovács*" diyor.

Hah. Çenenizi kapalı tuttuğunuzda öğrenebilecekleriniz inanılmaz. "Bunu benim için hecelemeniz gerekecek," diyor adam ve hala sanki onu bir yerden tanıyormuş gibi bakıyor. Muhtemelen tanıyor ama tam olarak tespit etmesi zor. Eskiden nasıl göründüğüne kıyasla şimdi nasıl göründüğüne kör değilim. Sadece umurumda değil. Ama bu adam açıkça umursuyor, çünkü Logan'ın birini istediği zaman yaptığı gibi ona bakıyor.

Onu yumruklamak istiyorum.

Tezgâhın üzerinde duran iki-dörtlüğü alıp kafasına vurmak istiyorum, hem de defalarca.

"Burada da o isimde bir şey yok," diyor ona.

Sonunda ben konuşuyorum. "Leo Preston'ın altında."

"Oh," diyor adam, parmakları klavyenin üzerinde hızla ilerlerken. "*Bu* isim bizde var."

Hadi canım, Sherlock. Az önce söyledim ya.

"Peki John Sm-Oh kim?" Gözleri yanımdaki kıza kaydı, banka kartı hâlâ tezgâhta duruyordu. "Mia'ydı, değil mi? Papa John'un Mia'sı mı?"

"Hı-hı," diyor Mia.

"Sen, uh..." Adamın genel gülümsemesi uğursuzlaşıyor - en azından benim gözümde. "Büyümüşsün."

Yüzümü ona dönüyorum ve yanaklarının kızarmasını izliyorum. "Olur böyle şeyler," diyor omuz silkerek.

Yaka kartında *Brent* yazan adam, sipariş benim adıma olmasına rağmen ona "Faturanız burada" diyor. "Erkek arkadaşın mı ödüyor, yoksa..." derken bana bakmıyor.

Sık kafalı düzgün biri, hakkını vereyim, ama aynı zamanda bok çuvalının teki, o yüzden siktir et onu.

"Erkek arkadaşım değil," diye yanıtlıyor Mia ve o... o *flört mü ediyor?* İnledim.

Şimdi elime iki dördü alıp kendi kafama vurmak istiyorum.

Brent omzunun üzerinden sesleniyor, "Hey, benim yerime geç." Arkasında kimse yok. "Bu adamlara keresteleri yüklemelerinde yardım edeceğim."

Keresteleri ya da sipariş ettiğimiz başka bir şeyi yüklememe yardım etmiyor. Mia kamyonuma yaslanırken o kamyonumun yanında duruyor ve havadan sudan konuşuyorlar, bu da kahkahalara yol açıyor, bu da kulaklarıma ve gözbebeklerime bir çivi çakmak istememe yol açıyor, sonra Mia'nın numarasını istiyor, Mia da ona veriyor ve-"Benden bu kadar!" Bağırıyorum, kelimelerim çelik duvarlarda yankılanıyor. Kamyonetin kasasından atladım, aralarında durmak için hareket ederken ortak şaşkınlık bakışlarını görmezden geldim. Sonra Mia'nın etrafından dolanıp kapısını açarken aynı anda geri çekilip bok çuvalını iterek yoldan çekiyorum. "Hadi gidelim. Büyükbaban bekliyor."

Mia'nın ifadesi hiçbir şey ele vermiyor. Sadece kamyonete biniyor, ellerini kucağına koyup oturuyor ve ön camdan dışarı bakıyor. Kapıyı kapatırken Brent, "Seni arayacağım," diye seslendi.

Kapıyı çarparak kapattım ve ona döndüm. Artık bu kadar yakın olduğumuz için ona birkaç santimden fazla yaklaştığımı fark ettim ve bunu kendi avantajıma kullandım. Onun üzerinde yükseliyorum, ona pek çok "patlamamdan" hemen önce kardeşlerime attığım bakışın aynısını atıyorum.

"Hayır, yapmayacaksın."

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

MIA

Hırdavatçıya yaptığımız küçük geziden bu yana bir hafta geçti ve o zamandan beri her gün, gün doğumundan gün batımına kadar, Leo buraya yapması için gönderildiği işle meşgul oldu. Ne yazık ki Holden da babasının fidanlığında çalışmakla meşgul, bu da benim çok daha fazla zamanım olduğu anlamına geliyor.

Anladığım kadarıyla Leo verandanın çatısını tutan direkleri geçici olanlarla değiştirdi ve zemini sökmeye başladı ama *sanırım* bir sorunla karşılaştı çünkü babamla araba yolunda durup bir saat boyunca ona baktılar ve onun hakkında *konuştular*. Dürüst olmak gerekirse, onları birlikte izlemek, birbirleriyle olan ilişkilerini görmek çok güzel. Babam bir şey söylüyor, Leo da aynı fikirde oluyor, sonra tartışıyorlar, ara sıra birbirlerine bir şey göstermek için hareket ediyorlar ve babam kollarını kavuşturduğunda Leo da kavuşturuyordu. Leo şapkasını düzelttiğinde, babam da elini Leo'nun kafasındaki azıcık saçta gezdiriyor. Birbirlerini çok fazla yansıtıyorlar, bunu büyüleyici buluyorum. O kadar büyüleyici ki, araştırdım. Görünüşe göre, bu "aralarında rahatlık, güven ve uyum" olduğunu gösteriyor.

Bu.. *tatlı*.

Çoğunlukla çatı katındaki yatak odamın penceresinden izliyorum, bu yüzden oradan gerçek verandayı göremiyorum, ancak Leo'nun odun kesmek veya aletleriyle uğraşmak için araba yoluna çıktığını görebiliyorum - evden getirmiş olmalı.

Çoğu gün öğle yemeği için ayrılıyor ve Bayan Sandra'nın onu lokantada karşılamasına bakılırsa, *sanırım* oraya gidiyor.

Biz konuşmayız.

Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz yok. Ve etkileşime girmiyoruz.

Çünkü bu anlamsız olurdu.

Her gece yemek sırasında Leo yine ortalıkta görünmüyor. Ne yaptığını ya da nereye gittiğini bilmiyorum ama büyükbabamla geçirdiğim zaman için minnettarım. Tıpkı bankaya ya da mağazalara yaptığı gezilerde olduğu gibi, babam bana günlerinin özetini, kelimesi kelimesine bir özetini veriyor ve günlerinin çoğu Leo ile geçtiği için, o etrafta olmasa bile "Çocuk" hakkında bir şeyler duyabiliyorum.

Babam Leo'nun ona soru sormayı sevdiğini söyledi. Benim hakkımda değil, onun hakkında. Leo, Budapeşte'deki çocukluğunu ve İkinci Dünya Savaşı sonrasında Sovyet Ordusu'nu yenmiş bir ülkede büyümenin nasıl bir şey olduğunu sormuştu. Leo'ya ailesinden, dört çocuğun en küçüğü olduğundan ve ailesinin bir Yahudi aileyi arazilerindeki bir ahırda sakladığından bahsetmişti. Babam 1945'te, yani savaşın hemen sonunda doğduğundan, bu olaylarla ilgili bilgisi tamamen babasının anlattıklarına dayanıyor.

Leo'ya donanmadaki görevinden ve sonrasında dünyayı nasıl gezdiğinden bahsetmişti. Amerikan hayatına aşık olması, Amerikalı bir kıza aşık olması ve ardından Amerikan rüyasını inşa etmesi uzun sürmemişti.

Babam Leo'nun pek konuşmadığından bahsetti ki bu benim için sürpriz olmadı. Konuşmanın çoğunu babam, sormanın çoğunu da Leo yapardı. Bir yanım bunun babamın kasabaya gittiği ve insanların onun saçmalıklarını dinleyerek onu eğlendirdiği zamanlardaki gibi olup olmadığını merak ediyordu. Leo ile bundan şüpheliydim. Leo her zaman iyi bir dinleyiciydi, gerçek bir önemi olmasa bile söyleyeceklerinizle her zaman ilgilenirdi. Hikayelerin, yolculukların ve maceraların içinde kaybolmayı severdi ama kendi hikayesini yaşamayı pek sevmezdi.

Babam ona bu çiftlikte önceki sahibinin ona satmadan önce nasıl çalıştığını bile anlattı. Eski ev bir barakaydı ve baraka Amerikalı karısı için yeterince iyi değildi ve bu yüzden kendi elleriyle hayatının aşkına layık bir Amerikan Evi inşa etti. Babam on beş yaşındayken vefat etmiş. Sanırım babamın bir parçası da onunla birlikte öldü, peki ya babam? Babama göre, o asla eskisi gibi olmadı.

Elbette tüm hikâyeleri daha önce duymuştum ama babamın bunları Leo'ya nasıl anlattığını duymak ve Leo'nun ne kadar büyülediğinden bahsederken dudaklarındaki gülümsemeyi ve gözlerindeki ışıltıyı görmek kalbimi biraz olsun yumuşattı.

Üzgün olduğumda elimi tutan, *beni* özel yerine götüren ve bunu *benimle* paylaşmak istemesinden başka bir nedeni olmayan o çocuğu hatırladım. Leo'nun içinde çok fazla *iyilik* vardı, bu inkar edilemez ve belki de...

Belki de o mal benim için değildi.

Gün boyunca Leo'yu uzaktan izliyorum. Geceleri, dünya karardığında ve ev sessizleştiğinde, gizlice yaptığı işi hayranlıkla izliyorum. Bu benim için bir ödül gibi. Babamın uyuduğunu ve Leo'nun uyuduğunu bilene kadar bekliyorum.

Sonra da koşu ayakkabılarımı giyip dışarı ıkıyorum. Leo gibi benim de bir rotam yok. İhtiyacım da yok; ahırda bir koşu bandım var. Geçen yıl bir gecede 5 mil koşmuştım. Bu yıl, yedi mili zorluyorum. Okuldayken pistte koşardım. Orada da geceleri koşuyordum ve bu ilk başlarda bazı sorunlara yol açıyordu. Kurallara aykırıydı ve okul babamı aradı. Bana bunu neden yaptığımı sorduğunda omuz silktim ve ona "Sadece istiyorum" dedim. Soru sormadı, çünkü zamanı yoktu ve böylece sokağā çıkma yasağını delmeme izin verecekleri anlaşmasıyla okula açıklanmayan bir miktar "bağışta" bulundu. Sözleşmede herhangi bir sınır yoktu. "Sadece pisti kullanmak için" türünden bir anlaşma değildi. İstedığım gibi gelip gidebiliyordum ve para, tüm itaatsizliklerimi ortadan kaldırıyordu.

Vücudum bozulmadan önce *nerede* yedi mil yapıyordum. Terden sırlıklam olmuştum, ciğerlerim yanıyordu, kaslarım az önce onlara verdiğim eziyetten dolayı güçsüzdü. Koşu bandını yürüme hızına yavaşlatıyorum ve mide bulantısının başlaması bir dakikadan az sürüyor. Titreyen bacaklarımla, rutinimin sonraki birkaç adımını tatmin olmuş bir şekilde atlatıyorum ve yarı bitmiş verandaya doğru yürürken hafif bir gülümsemeye engel olamıyorum. Temeline kadar sökülmüş ve üzerinde üç farklı korkuluk örneğı gibi görünen bir şey yatıyor. Eğilip parmağımı direklerden birinin üzerinde gezdiriyorum ve sonra boğazımdan bir ses gelince irkiliyorum. Zifiri karanlık ve Leo kirişlerden birinin üzerinde oturuyor, elinde hiçbir şey yok, burada *ne* yaptığını gösterecek hiçbir şey yok, bir sürüngen gibi, lanet bir *sosyopat* gibi. "Odunumu okşarken eğleniyor musun?"

Nefesim kesildi, çenem çözüldü.

"Özür dilerim," diyor bir eliyle yüzünü kapatarak. "Kendimi tutamadım. İma *tam oradaydı*."

Onu görmezden gelerek fısıltıyla bağırdım, "Ne halt ediyorsun? Beni korkuttun."

"Üzgünüm," diyor tekrar, sonra omuz silkiyor. "Uyuyamadım, o yüzden buraya geldim. Senin de burada olduğunu bilmiyordum." Kirişin üzerinde ayağā kalkıyor ve birinden diğerine atlıyor, kenardan atlıyor ve yanıma iniyor. "Dışarıda koşuyor muydun?" diye soruyor, parmağıyla boyumu işaret ederek.

Birden nasıl görüldüğümün ve neleri örtmediğimin farkına varıyorum. Başımı sallıyorum, kollarımı kısa üstümün ortaya çıkardığı çıplak karnımın üzerinde kavuşturuyorum. Karanlık olduğı için, kalalarımdaki ve karnımdaki çatlakları göremediğı için minnettarım.

"Geceleri tek başına koşmamalısın."

"Ve benim için endişelenmemelisin." Neden bu kadar hırçın olduğumu bilmiyorum ve elbette ona ahırda bir koşu bandı olduğunu söyleyebilirdim, ama o alan benim tesellim. Benim sırrım.

Leo'nun ağır nefesi başımın tepesine iniyor ve tam gitmek için bir bahane uyduracakken, "Hangisini beğendin?" diye soruyor. Üç farklı korkuluk örneğini işaret ediyor.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, bulunduğumuz yerden görünmeyen tavan penceresine dikkat çekmeden bakıyorum. Orada olmak istiyorum. Orada olmayı *arzuluyorum*.

"Büyükbaban yarın senden seçim yapmanı isteyecek. Bu yüzden hepsini hazırladım."

"*Benim* seçmemi mi istiyor?"

"Evet." Sesi havada, ciğerlerimde dolaşüyor, sanki sesi içime çekiyorum. Oksijen gibi içime çekiyorum.

"Emin değilim," diyorum, dönüp ona bakarak. Parmaklıklara odaklanmış; profili sadece ay ışığıyla aydınlanıyor. Çenesi kare şeklinde, burnu dar, gözleri kasketinin siperliğinin arkasında saklı. Bir süre sonra ekliyorum, "Hangisini seçerdin?"

"Benim için mi?" diyor ve soldakini işaret ediyor. "Ben bunu seçerdim."

İşaret ettiğine bakıyorum. Bu en basit olanı. Kare kenarlar ve simetriden başka bir şey yok. "Çok sade," diyorum ona.

"Bu yüzden *kendim için* seçeceğimi söyledim. Ama senin için" -sağdakini işaret ediyor, içlerinde en karmaşık olanı- "onu seçerdim."

Nefeslerim sığlaşıyor, sinirlerim bozuluyor ve sorduğuma pişman olacağımı bilsem de yine de soruyorum. "Neden o?"

Hâlâ parmaklıklara odaklanmış bir halde cevap veriyor: "En karmaşık olanı bu. Ama açık ara en güzeli bu. Çok daha fazla çalışmam ve çok daha fazla zaman ayırmam gerekse de..." Bana dönüp başını öne eğerek gözlerimle buluştuğunda onu izlemeye başlamıştım bile. "Buna degecek, Mia. *Senin için*."

BÖLÜM YIRMI İKİ

OceanofPDF.com

LEO

"ÖNÜMÜZDEKİ HAFTA SONU EVE GELECEĞİM," diyorum telefona, bir yandan da musluktan bir bardak dolduruyorum. Koşudan her zamankinden biraz daha geç dönmüştüm ve eve girer girmez telefonum çaldı. Arayan Laney'di.

"Bunu geçen hafta sonu da söylemiştin," diyor.

Bu doğru, yaptım ama eve gitmek istemiyordum, bu yüzden ona yapacak işlerim olduğunu söyledim. Babama gerçeği söyledim: Hazır değilim.

Laney iç çekti. "Lachlan seni orada isteyecektir."

Orada derken beyzbol maçını izlemeyi kastediyor. Zaten Lucas ve Logan'ın yanı sıra kayınbiraderimiz Cameron da takımın başında ve benim orada *olmadığımı* fark edeceğini hiç sanmıyorum.

"Ayrıca seni özledim," diye ekliyor ve işte böyle. Laney ile arkadaşlığımın karmaşık olduğunu söyleyebilirim ama aslında değil. Büyürken hem Lucas'la hem de benimle yakındı ama onu farklı bir gözle gördüğü belliydi. Aralarındaki bağ kopmazdı, bizimki ise... uygun bir bağdı. Ne zaman tavsiyeye ihtiyacı olsa bana gelirdi, özellikle de Lucas hakkında, ben de ona giderdim çünkü -doğrusu- bana annemi hatırlatırdı, yani onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederdim.

"I..." Sözümü kesiyorum çünkü Mia az önce merdivenlerden çıktı ve üzerinde başka bir elbise var. Bu beyaz, açık mavi dikey çizgili, ortadan düğmeli. Dizlerini geçiyor, kolları dirseklerine kadar uzanıyor ve hiç de açık bir yanı yok ama onun üzerinde *sarhoş edici*. Daha önce kızların kıyafetlerini hiç fark etmemiştim, en azından şu anda fark ettiğim şekilde. Mia'ya on üç yaşından beri ilgi duyuyordum ve o da büyük boy tişörtler ve şortlardan başka bir şey giymiyordu. Ama şimdi? Şimdi patates çuvalı giyse iyi görüneceğine ikna oldum.

"Sen ne?" Laney soruyor ve ben Mia'ya baktığımı fark ediyorum, bardak ağzımın yarısına kadar gelmiş. Tuhaf olan ne? Mia da bana bakıyor.

"Ben... Ben seni sonra ararım," diyorum telefona ve telefonu kapatmadan önce bir yanıt beklemiyorum. Sanki sesim Mia'yı sersemliğinden çekip çıkarıyor ve gözleri tekrar açılmadan önce sıkıca kapanıyor.

Suyu bir dikişte içiyorum, sonra bardağı indiriyorum. "Güzel görünüyorsun."

Mia kendine bakıyor. "Teşekkür ederim," diyor ama bu bir soru gibi çıkıyor.

Sonunda gözlerimi ondan başka bir yere bakmaya zorlayarak bardağı durulamakla meşgul oluyorum ve bu sırada *neden* böyle giyindiğini merak ediyorum. Ben daha sormadan, "Baba!" diye seslendi. Hazır mısınız?"

"Yakışıklıyı aceleye getiremezsin," diyor oturma odasında belirerek. Pantolon, tüvit ceket giymiş ve parlak kırmızı bir papyon takmıştı.

Mia ona doğru ilerleyerek, "Çok şık görünüyorsun baba," diyor.

Sevimli görünüyor. Küçük yaşlı adam gibi sevimli. Bana *Up* filmindeki yaşlı adamı hatırlatıyor. Bu düşünceye sırtarak, mutfak lavabosuna yaslanıp kollarımı ve bileklerimi kavuşturarak soruyorum: "Siz nereye gidiyorsunuz?"

Mia bana dönüyor ve o da gülümsüyor. "Kilise. Gelmek ister misin?"

Cevabım anında geldi. "Hayır, teşekkürler."

Mia başını eğip beni değerlendiriyor ve ben ne tepki verdiğimi ya da nasıl bir hava yaydığımı bilmiyorum. "Bir potluck var," diye ikna etmeye çalışıyor.

İlk kez benden kendi isteğiyle ona katılmamı istiyor ve gerçekten çaba göstermeliyim. Ama yapamam. Bununla olmaz. "Ben iyiyim."

"Tamam," diye şarkı söylüyor ve büyükbabasının kravatını düzeltmek için dönüyor.

John ona sıcak bir şekilde gülümser. "Bana çok iyi bakıyorsun *baba*. *Dadı annen* gibi."

"Deniyorum baba," diyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Babam kiliseden sonra arkadaşlarını ziyaret ediyor, ben de Holden'la takılıyorum, o yüzden akşam yemeğinden sonraya kadar dönmeyeceğiz."

"Anladım."

Günün geri kalanını verandada çalışarak ve yapılması gereken diğer şeylerin bir listesini yazarak geçirdim. Bu iş bittikten sonra, olukları tamir etmeyi ya da değiştirmeyi ve ardından dış cephe kaplaması üzerinde çalışmayı planlıyorum. Evin etrafında dolaşırken ahır fark ediyorum ve John'a biraz para kazandırmak için kullanabileceğim bir şey olup olmadığını sorguluyorum. Kapıyı açmaya gittiğimde kilitli olduğunu gördüm. Öyle olacağını tahmin etmiştim ama John bana her kilidi açabilecek bir anahtar seti gösterdi. Her bir anahtarı tek tek gözden geçirdim; bazıları uyuyordu ama hiçbirisi gerçekten dönmüyordu. Mia'yı birkaç kez oradan çıkarken görmüştüm, çoğunlukla sabahları ve

Bazen geceleri, belki de anahtarı o almıştır. Her iki durumda da, yarın John'a soracağım.

Gün hızla geçiyor ve ben farkına varmadan öğle yemeğini atlamışım ve çoktan akşam yemeği vakti gelmiş. Sanki bir işaretmiş gibi, midem gurulduyor. Aletleri topladıktan sonra hızlı bir duş alıyorum ve buradaki ikinci favori kızımı görmeye hazır bir şekilde yola çıkıyorum.

Bayan SANDRA, lokanta kalabalık olmasına rağmen içeri girer girmez beni fark ediyor. İnsanların çoğu dışarıdaki masalarda toplanıyor, bu yüzden içerisi hâlâ biraz bana kalıyor. "Yerin boş bebeğim, devam et," diye sesleniyor ve ben de başımı sallayarak her gece oturduğum masaya doğru ilerliyorum. Bayan Sandra siparişimi zaten biliyor, o yüzden sormak için geri gelmeyeceğini biliyorum.

Yerleşiyorum, elimde ciltsiz bir kitap, ve sayfanın neresini karaladığımı buluyorum. Sırtını kırdığımdan emin olarak açıyorum. Lucy kitaplarına davranışından *nefret eder*. Sanki hiç dokunulmamış gibi bozulmamış olmalarını istiyor. Ben buna katılmıyorum. Kitaplar okunmak içindir, aynı bölümlere tekrar tekrar bakmaktan sırtları aşınmıştır. Bazen, bir kitabı gerçekten sevdiğimde, cümlelerin altını çizerim ve kenar boşluklarına yazarım. Bunlar kaçınılmaz olarak bana hediye edeceği ve kendisi için başka bir kopya alacağı, rafta duracak ve asla gerçekten takdir edilmeyecek kitaplar.

Daha iki cümle yazmıştım ki lokantanın kapısının üstündeki zil çaldı ve dışarıdan gelen gürültü içeri doldu. Pencereden dışarı bakıyorum ve dışarıda dolaşan insanların benim yaşlarımda çocuklar olduğunu fark ediyorum. Kamyonetinden buraya gelirken bu ayrıntıyı gözden kaçırmış olmalıyım. Kapıdan giren üç adam da buradaki çoğu erkek gibi uzun boylu ve geniş omuzlu. Tuvalet giderken benim kabinin önünden geçiyorlar ve grup halinde işeyen erkekleri hiç anlamamışımdır. Yani, *neden*? Birbirlerinin çüklerine bakmak için mi? Hiç mantıklı değil.

Başta kamyonlar olmak üzere giderek daha fazla araba park yerini doldurmaya başlıyor ve daha fazla çocuk ortaya çıkıyor. Bu kasabadaki on dört ila on sekiz yaş arası çocukların yüzde doksanının şu anda burada olduğuna bahse girerim. Tuvaletin kapısı açılıyor ve klozetteki penis ölçücüler dışarı çıkıyor, içeri girdiklerinde yaptıkları gibi iğrenç bir şekilde yüksek sesle konuşuyorlar. "Yemin ederim, bu o."

"Mia?" diyor içlerinden biri ve ben kulak kesiliyorum. "Papa John's Mia mı?" "Evet," diye cevap veriyor ilk adam, *p*'yi patlatarak.

"Olamaz. Şişman bir sürtük değil miydi o?"

Kalbim küt küt atıyor, çenem gergin, kitabı masanın üzerine koyuyorum, parmaklarım onların saçmalıklarını dinlerken kıvrılıyor. Çok dinlememe gerek yok. Tam standımın yanında duruyorlar ve içlerinden biri işaret ediyor. "Gördün mü? Mavi beyaz elbiseli olan."

"Kahretsin, öyle!"

İşaret ettikleri yere bakıyorum ve Mia'nın orada olduğuna emin oluyorum. Dışarıda bir masada oturuyor, ayakları bankın üzerinde. Tek başına. Holden görebildiğim hiçbir yerde yok ve onu orada savunmasız bıraktığı için çok kızgınım.

"Kahretsin," diye konuşur üçüncü kişi.

İçlerinden biri "Acaba söndürüyor mu?" diyor ve ben nefesimi tutuyorum, öfkem artıyor, artıyor.

"On dolarına bahse girerim ki gecenin sonuna kadar onu dizlerinin üzerine çöktürüp sikimi ağzına sokacağım."

Dünyadaki tüm para sana izin vermeyeceğini söylüyor, söylemiyorum. Yüksek sesle. Ama düşünüyorum ve öfkemin dinmesine izin vermekten başka bir şey yapamadan kapıya doğru yürümeye başlıyorlar.

OceanofPDF.com

MIA

Holden bir kızla birlikte tabii ki, yatağında yatan ve bir türlü "kurtulamadığı" kızıdan farklı bir kızla. Bu kadar erkek bir şıfıntıya dönüştüğünü fark etmemiştim ve bu kızların nereden geldiğini bilmiyorum çünkü biz burada yaşarken bu kadar çok kız yok gibiydi. Konuyu ilk açtığımda Holden'ın yüzü kızardı, ki bu *onun hiç* yapmadığı bir şeydi. "Lütfen benim hakkımda farklı düşünme, Mia Mac. Sadece... seks *eğlencelidir*."

Ona umurumda olmadığını söyledim. İkisinin de rızası olduğu ve onlara karşı açık ve dürüst olduğu sürece, yargılamak bana düşmezdi. Bu *Tanrı'nın işiydi*.

Bu onu şaşırttı... Ta ki ben bir kahkaha patlatana kadar.

Bir kızı hamile bırakıp sonra da çocuğu terk etmek dışında Holden'ın içinde çok fazla *iyilik* vardı, özellikle de bana karşı, bu yüzden bu dünyada beni hayal kırıklığına uğratmak için yapabileceği çok fazla şey yoktu.

Kamyonetine bakıyorum ve onu yatakta otururken görüyorum, bacaklarının arasında bir kız duruyor, ağızları kilitlenmiş.

Burnum kırışıyor. "İğrenç," diye fısıldıyorum kendi kendime. Ama bunu duyan tek kişi ben değilim.

"Ne oldu?" Colton Lockwood önümde duruyor, bakışları Holden'dan bana kayıyor. "Holden ve Kaleigh Rogers mı?"

"İşte bu o," diye mırıldandım. "Kafasının arkasından anlayamadım."

Colton kafasını geriye atarak gülüyor ve bu o kadar sahte ki beni rahatsız ediyor. Colton, genel olarak, beni rahatsız ediyor. Eğer söylentiler doğruysa, on yaşından beri kızları kilise ayinlerini bırakıp oyun odasına gitmeye, öpüşmeye ve birbirlerinin uzuvlarını okşamaya ikna ediyormuş. Neden *benimle* konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Sen Mia'sın, değil mi?"

Başımı salladım. "Colton, değil mi?"

Gülümsemesi o kadar geniş *ki neredeyse* gerçekmiş gibi görünüyor.

"Beni hatırlıyor musun?" "Hatırlıyorum." Yine de beni hatırlamasına şaşırdım.

"Büyükbaban nasıl?" diye soruyor, yanımdaki masaya oturarak. Uzun bacakları yere kadar uzanabilirdi ama onları bankın üzerine kaldırdı, böylece

Benim pozisyonumla eşleşiyor. "Son zamanlarda onu dükkânda görmedim." Colton'ın ailesi buğday çiftliğinin ve onunla birlikte küçük bir fırının sahibi.

"O iyi," diyorum ona.

"Bu iyi," diyor ve ekliyor: "Açıkçası, gideceğini duyduğumda onun için endişelendim."

Kaşlarım kalktı. "Sen mi yaptın?"

"Şey, sadece... Yani, o artık yalnız ve siz ikiniz ekmek ya da başka bir şey almaya geldiğinizde hep birlikteydiniz, bu yüzden düşündüm ki... belki de sensiz bir münzevi ya da başka bir şey olur..."

Hah. Belki de Colton'ı hiç doğrulamadığım söylentilere dayanarak yargıladığım için berbat bir insanım. "Ve onun için *endişeleniyorsun*?"

Colton omuz silkti. "Sanırım."

"Şey," diyorum gülümseyerek. "İyi olduğunu bilmek sizi mutlu edecektir."

Dudaklarının bir köşesi kalkıyor ve evet, kör değilim. Eğer söylentiler doğruysa, kızları Tanrı'nın öğrettiği dersleri bırakmaya ikna etmenin onun için neden bu kadar kolay olduğunu anlayabiliyorum. Şimdi daha geniş gülümsüyor ve beni ona bakarken yakalayıp yakalamadığını merak ediyorum. "Peki... bu gece için planın nedir?"

Sisi yararak Holden'ın genel yönüne doğru başımı sallıyorum. "Sanırım buraya kadar," diye mırıldanıyorum. "Orada işi bittiğinde muhtemelen eve döneceğiz."

Colton başını sallıyor ve sonra dizime sıcak bir şey konuyor. Bir kez sıkıp, "Gelmelisin" dediğinde eline bakıyorum... Bir rüzgâr yanağıma çarpmadan ve altındaki masa sallanmadan önce söyleyebildiği tek şey bu.

Biraz zaman alıyor ama etrafımdan gelen çığlık ve bağrışmalar beni ayağa fırlatıyor ve bir kolu çekiştiriyor. Colton'ın sırtı masaya dayanmış, boğazı kaslı ön kollara bağlı güçlü, sert bir el tarafından tutulmuştu - tanıdığım kollar. "Leo! Ne yapıyorsun?!"

Kolunu çekiştiriyorum ve başka bir adam da Leo'ya "Bırak lan onu!" diye bağırırken aynı şeyi yapmaya çalışıyor.

Leo kımıldamıyor. O katı bir duvar. Bir heykel.

"Holden! Yardım edin!" Gözlerimde yaşlarla bağıriyorum ve her şey bir anda oluyor. Colton uzanıp Leo'nun parmaklarını boynundan çekmeye çalışıyor ama Leo sadece daha sıkı sıkıyor.

"Bu ne lan, ahbap!" Beni kenara itip ikisinin arasında durduğunda sesin Holden'a ait olduğunu fark ediyorum. "Dostum, bırak onu!"

Leo sonunda onu serbest bırakır ve ayağa kalkar.

"Sen de kimsin lan?" Colton ayağa kalkarken boynunu ovuşturarak öfkelenir.

Omuzları dik, Leo sağlam duruyor. "Ona bir daha asla dokunma," diye haykırıyor. "Onunla konuşma. Ona bakma bile." Öne doğru tehditkâr bir adım atıyor ve birden ortalık sessizleşiyor, kalbimin atışları hariç. Ağzını Colton'ın kulağına dayayan Leo, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Seni yakalarsam öldürürüm," diye fısıldıyor.

Neden ağladığımı bilmiyorum -şok mu, öfke mi, yoksa korku mu? Leo dönüp çenesi gergin, burun delikleri açılmış bir şekilde bana bakarken gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Ağlama," diye kestirip atıyor. "O buna değmez."

Göz ucuyla Holden'ın bizi izlediğini görüyorum. Diyor ki, "Onu eve götürebilir misin, Leo? Ben hallederim."

"Neyi buldun?" Ben soruyorum.

Ama kimse bana cevap vermiyor. Onun yerine Leo üst kolumdan tutup beni kamyonetine sürüklüyor. Kapımı açıp oturmama yardım ederken şaşkınlık içindeyim. Kendi tarafına doğru ilerliyor ve arabaya binip motoru çalıştırıyor. Sonra park yerinden çıkıyor, ama Holden'ın "Mia hariç herkes, seni pislik!" diye bağırdığını duymadan önce değil.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

OceanofPDF.com

MIA

"Ne olduğunu açıklayacak mısın, yoksa bu konuda konuşmayacak mıyız?" Kamyona bindiğimizden beri ilk kez konuşuyorum ve sesim kabinin her santimini dolduruyor gibi görünüyor.

Leo oturuyor, gergin, elleri direksiyonu kavlıyor. Ne zaman bir hıçkırık bıraksam, irkiliyor. Hâlâ neden ağladığımı bilmiyorum. Bunu şoka ve aynı zamanda korkuya bağlıyorum. Leo beni *korkuttu*. Hareketleri, sözleri... Bunlar onun daha önce hiç görmediğim, hatta olabileceğini hiç düşünmediğim bir yönü.

-Ve dehşete kapıldım. Ondan değil, yapabileceklerinden. "Fark etmez," diye homurdanıyor, önündeki yola odaklanmış bir halde.

Evi çoktan geçtik, bu yüzden nereye gitmeyi planladığına dair hiçbir fikrim yok.

"Benim için önemli," diyorum ona, bir hıçkırığı daha geri çekerek. "Ne oldu da sen-"

"Rahat bırak, Mia," diye tersliyor.

Ve şimdi kızgınlım, çünkü sanki anlamayacakmışım gibi benimle aşağıdan konuşuyor ya da belki de anlamamı istemiyor. "Bilmeye hakkım var."

Sadece başını sallıyor, çenesi çalışıyor.

Ayaklarımı koltuğun üzerine çekiyorum ve yüzümü tamamen ona dönüyorum. "Anlat bana!"

Yoldan o kadar gizli bir ara sokağa sapıyor ki, varlığından nasıl haberdar olduğunu bilmiyorum. "Hayır!"

Etrafımız karanlık ve sık çalılıklardan başka bir şeyle çevrili değil ve o sanki lanet bir otoyoldaymışız gibi sürüyor. Sinirle ona "Burası çıkmaz sokak" dedim.

"Ne?" Büyük bir ağaç kökünün üzerinden geçerken araba savruluyor ve aracı tekrar düzeltmesi için iki elini birden kullanması gerekiyor.

Tekrar ediyorum, bu sefer daha yüksek sesle, "Burası çıkmaz sokak!" Konsola uzanıp direksiyonu tutuyorum ve aynı anda el frenini çekiyorum. "Bizi öldüreceksin!" Lastikler toprakta patinaj yapıyor ve bir o yana bir bu yana savrulurken direksiyonu düz tutmak için mücadele ediyorum.

Kamyon, bariyerlere yansıtıcı işaretlerle iştirilmiş Çıkma Sokak tabelasından sadece birkaç metre ötede durdu. El frenini çekmek için bir saniye daha bekleseydim, bariyerleri aşp yirmi metrelik bir uçurumdan aşağı yuvarlanacaktık.

Göğüm bir inip bir kalkıyor, nefesim titreyerek arkama yaslanıyorum. "Sen bir aptalsın!" Tükürdüm.

Leo kucağına bakıyor, başı öne eğik, ama tek kelime etmiyor.

"Sana ne oldu bilmiyorum Leo, ama yapamazsın-"

"O orospu çocuğu arkadaşlarıyla on dolarına bahse girdi ki sen..." Sanki devam etmek ona acı veriyormuş gibi sözünü kesiyor.

"Ne yapacağımı?" Talep ediyorum.

Başını kaldırıyor, başını yana çevirirken arkasını koltuk başlığına dayıyor, bana bakıyor. Gözleri kırmızı, çığ, ıssız. "Seni dizlerinin üzerine çöktüreceğini söyledi... onun-"

"Anlıyorum," diye fısıldıyorum, düşünceyle midem bulanıyor.

Leo kasketini çıkarıp gösterge panelinin üzerine atıyor ve gözlerini ovuşturuyor.

"Seni öldürebilirdim Mia," derken sesi sertti.

Bunu biliyorum, ama bunu söylerken, söyleme şeklini duyunca öfkem azalıyor, yerini bir parça acıma duygusu alıyor. "Sorun yok."

"Değil," diye mırıldanıyor, sonra nefesini içine çekip ön camdan dışarı bakıyor. "Ne olduğunu bilmiyorum." Konuşurken ağzı zorlukla hareket ediyor. "Yani, biliyorum, ama... nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Nasıl sözelleştireceğimi. Ne dediğini duydum ve sana dokunduğunu gördüğümde, ben sadece..." Dudaklarını yalıyor, parmaklarını teker teker çatlatıyor.

"Sen sadece... beni korudun mu?" Teklif ediyorum.

Başını iki yana sallar. "Mesele de bu Mia. Hepsi bu muydu bilmiyorum. O adam... bana Laney'nin eski sevgilisini hatırlattı; çok ukala ve kibirli ve... Bilmiyorum. Kendimi *kaybettim*."

Yani, benimle ilgili
değildi. *Onunla*
ilgiliydi.

Küçükken, Laney'e karşı yarıştığımı düşünürdüm - her zaman etrafta olan güzel, yaratıcı kız. Bütün Preston erkeklerinin hayran olduğu kız. Asla onun gibi olamayacağımı anlamam üç yazımı aldı. Yanına bile yaklaşamazdım.

Leo kapısını iterek açarken, "Biraz hava almam lazım," diye mırıldanıyor. Kamyonun önüne, bariyere doğru yürümesini izliyorum. Onu sallamaya başladı. Önce öfkeyle yaptığını düşünüyorum ama bariyere yaslanıp neredeyse üzerine oturuyor,

Aksi kanıtlandı. Kollarını açmış, ön kollarındaki kaslar metale tutunurken kayıyor, başı eğik, bacakları önünde tekmeliyor. Bir dakika bekledim. İki dakika. Gökyüzüne baktığında, ağzı hareket ediyor, kiminle konuştuğunu, ne söylediğini merak ediyorum. Merakım beni yeniyor ve kamyonundan inip yanına oturuyorum.

Sanki beni bekliyormuş gibi, çünkü oturur oturmaz, "Geçen gün beni o süt sağma yerine götürdüğünde bir şey söylemiştin..." dedi.

Yere, ayaklarımın altındaki toprağa bakıyorum. "Bir sürü şey söyledim."

Nefes nefese kaldı. "Kimseden nefret etmediğini söylemiştin. Sanırım ben de bunun nasıl mümkün olduğunu merak ediyorum. O gecedен sonra benden nasıl nefret etmezsin? ...Ya da kardeşlerim? Ne dediler-"

Boğazımdaki dev düğümü temizleyerek daha fazla konuşmasını engelliyorum. Söylediklerini hatırlatmaya ihtiyacım yok. Her gün bunu yaşıyor ve soluyorum. Gözlerimin arkasında bir sıcaklık oluşuyor ve onlar kaybolana kadar gözlerimi kırpiyorum, kırpiyorum, kırpiyorum. O gece için bir daha tek bir damla gözyaşı dökmeyeceğime yemin ettim ve bunu sonuna kadar götürmeye kararlıyım.

"Soruyorum çünkü..." Leo başladı ve ben ona baktım. Yine yıldızlara bakıyordu. "Çünkü sanırım kalbimde çok fazla nefret var ve bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum." Bir süre duraklıyor. "Ve kurtulmak istiyorum. Çünkü beni yok ettiğini biliyorum. Bunun olduğunu görebiliyorum ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum." Konuşurken sesi kırılıyor ve bunun onun için ne kadar zor olduğunu ve söylediği şeyleri söylemek için kendini ne kadar zorladığını anlayabiliyorum. Söze dökemediğini söylemişti ama döküyor. İşte. Şimdi. Benimle birlikte. Bunu yapıyor. Ben de bir zamanlar annemin beni istememesi üzerine ona ağladığımda yaptığı şeyi yapıyorum. Elini tutuyorum, tutuyorum ve bırakmıyorum.

Parmakları birbirine bağlı, sanki ben onun can simidiymişim gibi bana tutunuyor. Onun çapası.

Bir zamanlar ben de onun için aynı şeyleri hissediyordum.

"Nefret tek yönlü bir duygudur" diyorum, sesim alçak ve çekingen. Nefes alıyorum. "Bu sadece o nefrete tutunan kişiyi etkiler. Örneğin Laney'nin eski sevgilisini ele alalım..." Yüzümü ona dönüyorum ama o zaten beni izliyor. "Sence ondan ne kadar nefret ettiğini biliyor mu? Sence bunu *umursuyor* mu?"

Leo gözleri benimkileri ararken dudağının kenarını çığnıyor. "Senin varlığından bile haberi var mı?"

Kirpiklerini indirdi.

"Peki, ne anlamı var, değil mi?" Mırıldanıyorum. "Nefretin yükünü sadece *sen* taşıyorsun Leo. Ve bu acıyı bırakmak, ona tutunmaktan çok daha kolay."

Anlıyormuş gibi başını sallıyor ama aklında daha başka bir şey olduğunu söyleyebilirim. Daha ağır bir şey. Bakışlarını kaldırdığında, bakışları boş, gözleri bulutlu. "Ya..." diye devam ediyor ve ben kendimi ona yaklaşıırken buluyorum.

"Ya ne olursa?" Israr ediyorum.

Tekrar uzaklara bakıyor ve "Ya en çok nefret ettiğim kişi *kendimsem*?" diye mırıldanıyor.

Hava göğüs kafesime çarpıyor, boğazıma takılıyor. Solunum yollarımı açmak, onun sözlerini içime çekmek için içimdeki her şey gerekiyor. "Kendinden nefret etmiyorsun Leo Preston," diye boğuluyorum. "Çünkü nefret etseydin burada olmazdın."

Güven bana, ona söylemek istiyorum. Ben bilirim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DÖRT

OceanofPDF.com

LEO

Yanımdaki lokantada genç bir çift var ve birbirleriyle konuşuyorlar ama *gerçek anlamda* değil. Birinin konuştuğu ve diğerinin onu *duyduğu* ama gerçekten *dinlemediği* o şeyi yapıyorlar. Diğer kişi konuşmasını bitirdiğinde ne söyleyeceklerini düşünmekle meşguller çünkü sessizlik çok garip olur ve bu da çok zor.

Şahsen ben aradaki sessizliği seviyorum. Az önce söylenen her şeyi zihninize yerleştirdiğiniz o birkaç saniye, hatta birkaç dakika. Konuşmak için konuşmak bana anlamsız geliyor - bir nevi duymak ama dinlememek gibi. Konuştuğum zaman soru sormayı severim. Ve insanlar cevap verdiğinde, bunu bir hediye olarak görüyorum.

Bayan Sandra standımın yanında beliriyor ve siparişimi neredeyse masanın üzerine bırakıyor. "Onu da mı öldürmeye çalışacaksın?"

İçimden homurdanıyorum, ona baktığımda yüzüm sessizce özür dileyen bir şekilde buruşuyor. Aslında "özür dilerim" demiyorum çünkü bu bir yalan olurdu ve Bayan Sandra'ya yalan söylemek istemiyorum.

Başını yana eğiyor ve yanıt vermeyişimi değerlendiren bir "Hmm" diyor ve sonra geldiği gibi gizlice tekrar gidiyor.

Sahte çiftle artık ilgilenmiyorum, yanımdaki bankta duran Lucy'nin kitabını alıyorum ve sırf onu özlediğim için sırtını kırıp ona bir resim gönderiyorum.

*Senden nefret
ediyorum. **Leo:** Bir
şey değil. **Lucy:**
Nasılsın?*

Ben nasılım?

Bu konuşmayı başlatmamalıydım çünkü şimdi bir yanıt bekliyor ve ben ne diyeceğimi bilemiyorum. *Vasat* biriyim, yeterli olmaz. Ama iyi de değilim, kötü de değilim. Yine de... dün olduğumdan daha *hafifim*, Nefret'in ağırlığından çok daha az yüklüyüm.

Sanırım hiçbir zaman Mia'nın tarif ettiği şekilde bakmadım. Benim için nefret her zaman sadece bir duyguydu, kontrol edemediğim bir şeydi. Dört harfli bir şeydi.

Birçok fotoğrafın arkasına karaladığım bir kelime.

Lucy'nin endişelerini gidermek için ona cevap veriyorum.

Daha iyiyim.

Sevindim, Leelee.

Lucy'nin bana taktığı evcil hayvan ismine gülümsedim. Biz çocukken, ismimin "O" harfinden nefret ettiğini fark etti ve bana Lee demeye başladı, daha sonra bu Leelee'ye dönüştü. Ben daha küçük bir çocuktum ve neden birdenbire adımı değiştirdiğini anlamamıştım ama bunun bir oyun olduğunu düşündüm ve o da Lulu oldu. Birlikte LuLee olduk. Ve düşününce, çok fazla birlikteydik. Hatta yatak odasında bize yaptığı derme çatma kütüphanenin girişine asılan bir tabelaya ortak isimlerimizi bile yazmıştı. Duvarlar gök mavisi yatak çarşaflarından yapılmıştı. Gök mavisiydi, yani çok kızsı değildi, böylece orada onunla birlikte olmak *isterdim*.

Bir köşeye bir puf ve küçük bir masa kurdu ve o bana kitap okurken ben de onun kolunun altında o pufun içinde birlikte otururduk. Oluşturduğu karton kutu raftan istediğim kitabı seçmeme izin verirdi ve parmağıyla her satırı işaret ederek her kelimeyi dikkatle söylerdi. Kafam karıştığında, soru sormak için sözünü keserdim ve o asla sinirlenmezdi. Durur ve benden sadece beş yaş büyük biri için elinden geldiğince cevap verirdi. Sonunda bana okumayı, harfleri tanımayı ve bu harflerin kelimeleri oluşturmak için nasıl birleştiğini öğretmeye başladı.

Okuma becerilerimde çok geride olduğum için üçüncü sınıfı tekrar etmek zorunda kaldığımda, kendini suçladı.

Ondan sonra bana bir daha kitap okumadı.

Sekiz yıl sonra bana disleksi teşhisi kondu.

Tuhaf, anılar ne kadar değişken. Lulee'nin Kütüphanesi'ni uzun zamandır düşünmemiştim; hatırlamak neredeyse acı vericiydi. Telefonumu elime aldım, ona mesaj atmaya hazırdım. Mesaj attım:

Hey, hatırla

silmeden önce. Benim için bu kadar önemli bir şeyi bir mesajla paylaşmak israf gibi görünüyor, bu yüzden onunla yüz yüze konuşmak için bir söz veriyorum.

Çift masalarını terk etti ve dışarı çıkıyorlar. Bayan Sandra onların masasını topladıktan sonra elinde çikolatalı kekle bana döndü. Kahvaltımdan bir ısırık bile almadım. Benimle bırakmak yerine,

Karşıma oturuyor, sırtı köşeye dönük, bacaklarını koltuğa uzatmış. "İnsanları izlemeyi seviyorsun, değil mi bebeğim?"

Başımı sallıyorum.

İnsanları *izlemeyi* sevmem.

Dinlemeyi severim.

Dün gece Mia ile olduğu gibi. Ben söyleyeceğimi söyledikten ve o da aynısını yaptıktan sonra, ellerimiz bağlı bir şekilde yarım saat boyunca sessizce oturduk. Kafamın içinde onun sözlerini neredeyse kelimesi kelimesine tekrar ettim, çünkü *dinledim*.

Dinledim ve *öğrendim*.

"Birlikteler mi?" Çiftin olduğu yere doğru başımı sallayarak soruyorum.

"Nedenmiş o?" diye soruyor boynundaki kasları gererek. Bu ilk benimle oturdu ve ben buna kızgın değilim.

Omuz silkiyorum. "Merak ettim."

"Bir skandal mı arıyorsun, tatlım?" Sırıttıyor ve ben yemeğimi görmezden gelip kolumu koltuğun arkasına dayayarak yıpranmış deriye yaslanıyorum. "Dün geceki küçük şovunuzdan önce, buralarda on altı yıldır bir skandal yaşanmadı mı?" diye ekliyor.

Ne demek istediğini anlıyormuş gibi başımı sallıyorum, peki ya ben-skandal? *Pek olası değil*.

"Karanlığın geri döndüğü yılı da sayarsak on üç yıl."

Benim karanlığım mı? Gözlerim şaşkınlıkla kısılmış, onu izliyorum ve bekliyorum.

"Dedikodu mu yapıyorum?" Bayan Sandra soruyor ama bu bir soru değil. Gerçekten değil. Dedikodu yapıyor. Yine de bunu ona söylemeyeceğim. Başını sallayarak kabinden çıktı. "Şey, durmalıyım. Dedikodu hakkında ne derler bilir misin?"

"O da ne?" diye sordum.

"Sana dedikodu yapan, senin dedikodunu da yapar." Beni el değmemiş bir yemek, bitmemiş bir kitap ve aklımda uçuşan milyonlarca soruyla baş başa bırakarak tekrar ortadan kayboluyor.

Bir saat sonra ayrıldığımda, Bayan Sandra dışarıda masalardan birinde sigara molası veriyordu. "Akşama görüşürüz bebeğim," diye sesleniyor.

Acelem yok, bu yüzden yanına oturup ona eşlik ediyorum. "Çok fazla çalışıyorsun," diyorum ona. "Sürekli buradasın, *kelimenin tam anlamıyla*."

Yanımdan itiyor. "İşe ihtiyacım var," diyor. "Evde üç bebeğim var ve kocamın hayat sigortası sağlık masraflarını zar zor karşılıyor."

Bu tek cümlede işlenmesi gereken çok fazla bilgi var. Bayan Sandra bir anne, bir ești -şimdi dul- ve kocasının ölümüne her ne sebep olduysa ya ölümcül bir hastalıktı ya da

En azından hastanede yatmak ya da en fazla ameliyat olmak, başarısız olanlar, hatta belki birden fazla. "Özür dilerim," diyorum ona.

Bir nefes çekip, bana ulaşmaması için yana doğru verirken bir süre sessiz kalıyor. "Tanrı'nın hepimiz için bir planı var" diyor.

Dudaklarımı birbirine kenetliyorum çünkü *bu* konudaki fikrimi duyması gereken son kişi o.

"Peki ya sen?" diye soruyor. "Hiç erkek ya da kız kardeşin var mı?" "Beş erkek, bir kız kardeşim var."

Dumanı içine çekerken boğuluyor ve göğsünü yumrukluyor, gözleri sulanıyor. "Besleyecek çok boğaz var," diye geveliyor. "Aileniz size iyi bakıyor olmalı, üniversite falan derken."

"Sadece babam," diyorum ona, buraya geldiğimden beri kimseye anlatmadığım kadar çok şey anlatıyorum kendimle ilgili. "Annem yaklaşık yedi yıl önce öldü... Hayatı boyunca sigara içmedi ve akciğer kanserinden öldü." Bu da Tanrı teorisinin saçma olmasının nedenlerinden sadece biri. Ya öyle ya da Tanrı seçip seçip alıyor ve bu adil görünmüyor.

Dilini şaklatıyor. "Kahretsin bebeğim," diye ofluyor ve yanan sigarasını yere atarak bir gösteri yapıyor. "Özür dilerim."

Cevabına kıkırdıyorum. "Sorun değil."

Benim gibi Bayan Sandra da sesler arasındaki sessizliğe aldırıyor. Bir dakika kadar sonra beni şaşırtarak, "Adın ne?" diye soruyor.

Gülüyorum. Bunca zamandır benimle ilgileniyordu ve ben ona bir kez bile adımı söylememiştim. "Leo."

Başını sallıyor. "Leonard'ın kısaltması mı? Leopold? Hayır.

Leonardo?" "Hayır, sadece Leo."

"Aslan Leo," diye düşünüyor. "Hayvanlar aleminin kralı."

"Ben bir kral olmaktan çok uzağım," diye mırıldanıyorum, ellerime bakarak.

Bayan Sandra masadan kalkıp kapıya doğru ilerliyor. "Bir gün Leo, birinin krallığında kral olacaksın."

Kapıyı iterek açtı ve ben de onu durdurarak sordum: "Ne demek istedin? Karanlığımın geri dönmesi hakkında mı?"

Elini bırakarak sırtıyla kapının açılmasına destek oldu. "Buraya geldiğin ilk gece, karanlığın çökmesini beklediğini söylemiştin... Beklediğin şey Bayan Mia Mac'ti, değil mi?"

Başımı sallayarak ayağa kalkıyorum. "Mia benim karanlığım değil," diyorum ona. "O benim gündeğümüm."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

OceanofPDF.com

MIA

Uyandığımda Leo çoktan gitmişti. Hiç şaşırmadım. Dönmesi için bir saat bekledim ve dönmeyince ATV'yi önceki gece kamyonetini bıraktığımız yere götürdüm. Tüm yolu geri geri gitmektense eve kadar yürümenin daha güvenli olduğunu düşündük, sadece arka ışıklar bize yol gösterecekti. Kamyonetin tam olarak nerede olduğunu biliyorum: benim evimle Holden'ın evi arasındaki yarı yolda. O noktaya o kadar çok gitmiştik ki gözlerim kapalı bile bulabilirdim.

Oraya gittiğimde Leo'nun kamyonu gitmişti.

Eve döndüğümde Leo çoktan gelmişti. Holden da öyle.

Verandanın girişlerinden birine otururken Holden'ın bana söylediği ilk şey "Neden benim ATV'mdesin?" oldu.

"Şarjım bitti." Atlarken omuz silkiyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Ayağa kalkmıyor, sanki o gün için yerini bulmuş ve orada kalacakmış gibi. "Nasıl olduğunuzu görmeye geldim."

Siz çocuklar. Leo ve ben gibi. İkimiz gibi. Birlikte. Ama ayrı. Leo dönüp bana bakmadı, oyununu okşamakla meşguldü.

"Ben iyiyim," diyorum, onlara doğru yürürken. Bu... keşfedilmemiş bir bölge. Hayatımda bir anlam ifade eden iki çocuğun aynı yerde olması

-Bu.. *garip*.

Holden, sanki bensiz konuşuyorlarmış gibi, "Seyahat takımı falan mı?" dediğinde bu gariplik daha da kötüleşiyor.

Leo bir omzunu kaldırır. "Hiç sanmıyorum."

"Seyahat takımı olmayan ne var ki... ya da her neyse?" Verandanın güvenli olduğunu bildiğim kısımlarına tırmanarak soruyorum. Leo başını oynatmıyor ama gözleri kayıyor, adımlarımı ve *beni* izliyor. Ben başka bir girişin üzerine güvenle oturana kadar gözlerini kaçırmıyor.

"Leo bana bu hafta sonu eve gideceğini söylüyordu." Yüzümde nasıl bir ifade oluştuysa Holden hemen ekliyor: "Sadece küçük kardeşinin oyununu izleyecek ve sonra geri dönecek."

Bunu hissedebilir miydi? Leo'nun gideceği düşüncesiyle o tek ifadede hissettiğim ani korku mu? Dün gecedен sonra, onun gitmesini istemiyordum.

Hâlâ mesafemizi korumaya çalıştığımızı düşünürsek bu zor olacak.

Sanırım.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve görmezden geliyorum. Sabahtan beri çalıyor.

"Ne zaman gidiyorsun?" Leo'ya soruyorum. Holden'ın kafası karışmış bir şekilde beni izlediğini görebiliyorum.

"Perşembe," diye kestirip atıyor, sonra önündeki kâğıt torbayı karıştırıyor. Bir avuç dolusu farklı renkte boya örneği çıkarıyor ve bana bakmadan onları aramızda tutuyor. "Büyükbaban yeni dış cephe kaplaması için boya rengini senin seçmeni istiyor."

Gri ve mavinin farklı tonlarını ondan aldım ve "Ne zaman döneceksin?" diye sordum.

"Belki Pazar." "Belki mi?"

Gözleri benimkilere kayıyor ama cevap vermiyor. "Beyzbol oynuyor musun?" Holden ona soruyor.

"Eskiden öyleydim," diye yanıtlıyor Leo. "Ve basketbol. Futbol. Güreş."

Holden, "Demek sen de her şeyde iyi olan o pisliklerden birisin," diye şaka yapıyor. "Senin gibi adamlardan nefret ediyorum."

Leo gülüyor. Aslında *gülüyor*. "İyi olduğumu söylemedim. Bu yüzden *alıştım*."

"Doğru." Holden sırtıyor. "Peki, senin olayın ne?"

"Benim şeyim mi?" Leo bir kereste parçası üzerinde bir nokta işaretledikten sonra kalemi kulağının yanına, şapkasıyla şakağı arasına kaydırarak soruyor.

Holden kendini işaret etmeden önce, "Evet, senin şeyin," diye cevap veriyor. "Tıpkı *benim şeyimin* kuku olması gibi."

"Holden!" Nefes nefese kaldım, bu da ikisinden de bir kıkırdama aldı. Onlar... *arkadaş* mı? Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum.

"Çok namuslu biri," diyor Holden.

"Hayır," diye yanıtlıyor Leo, parmaklarının arkasını açıkta kalan dizimde gezdirerek. "O çok sevimli."

Isı yanaklarımı yakıyor ve en iyi arkadaşıma bakıyorum, gözlerim kocaman, çünkü *ne?* Kimse *bu* açıklamaya cevap vermeden telefonum tekrar çalıyor. Ve yine görmezden geliyorum. Bu sefer Holden görmezden gelmiyor. "Kahretsin, Mia Mac. Bir erkekle falan mı takılıyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Benim peşimde değiller."

"Yanlış numara mı?"

Başımı sallayarak Leo'ya doğru ilerliyorum. "Leo'yu arıyorlar." "Beni mi?" Leo'nun gözleri benimkilerle buluştu.

"Uh-huh."

Holden elini uzatarak telefonumu istedi. Telefonu ona veriyorum ve kilidi açmak için şifremi kullanıyor. Başparmağı ekranda geziniyor, sayfalarca cevaplanmamış aramayı tarıyor. "Bütün bu kızlar onu mu arıyordu?" Leo'ya hayranlıkla bakar. "Evet, sanırım dün gecedен sonra..."

"Kızlar kötü çocukları çok sever," diye mırıldanıyorum.

"Holden neredeyse şarkı söylüyor ve Leo'nun yumruğuna vurmak için yumruğunu kaldırıyor.

Leo eğlenerek başını sallıyor ve en iyi arkadaşına istediğini veriyor. "Sen kötü çocuk olmak hakkında ne bilirsin ki?" Suçluyorum.

"Peki." Holden gözlerini devirir. "Onlar da iyi bir taşralı çocuğu severler."

Bu yeni - karışık kahkahalarımızın sesi - ve aynı zamanda *güzel*. Gerçekten güzel.

Holden gülerken, Leo'nun gördüğü ilgiyi kıskandığını anlayabiliyorum, her ne kadar Leo herhangi bir tepki vermiyor gibi görünse de. Holden cebinden telefonunu çıkararak, "Takıldığım şu kıza baksana," diyor. "Bana bu resimleri gönderip duruyor..."

Leo bir elini kaldırır. "Yok, ben iyiyim." "Gerçekten mi?"

Leo az önce işaretlediği noktalara delik açmaya odaklanır. "Eminim bu resimler başkalarının gözleri için değildir."

Ona gülümsüyorum ama sözlerim Holden için. "Gördün mü? Leo iyi bir çocuk."

Leo başını kaldırıyor, dudağını çiğnerken gözleri benimkilere kilitleniyor. Bir kaşını çatıyor, sadece bir kaşını ve sonra sırtıyor. "Ben de kötü olabilirim, Mia. Sen sadece söyle."

Bu da ne demek oluyor?

Holden aramıza bakıyor, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor ve sonra arkasına yaslanıp kollarını iki yana açarak, "Bu verandadaki cinsel gerilim ASTRONOMİK!" diye bağırıyor.

Bir vida alıp kafasına fırlatıyorum. "Kapa çeneni! Babam seni duyacak!"

Leo kıkırdar, tekrar işine odaklanmıştı bile.

"Bu kızların numaralarını telefonundan çekebilirim, değil mi?" Holden zaten yapıyor olmasına rağmen sorar.

"Umurumda değil," diyorum ona. O meşgul olduğu ve Leo da meşgul olduğu için boya örneklerine bakıyorum ve onları iki yığına ayırıyorum. Kesinlikle hayır ve belki.

Ara sıra çıkan matkap sesleri dışında hepimiz sessiz kalıyoruz. Ta ki Holden "Bekle. Neden burada Brent Silva'nın numarası var?"

Neredeyse kırıktan atlayıp telefonumu ondan almaya çalışıyorum, ancak başka bir kırıış beni engelliyor ve aniden delme işlemi durdu.

Holden susmuyor. "Ondan gelen aramalar var. Gerçekten cevap verdiklerin. Bekle bir dakika. *Yirmi dakika* mı?" Yanaklarım kızarıyor çünkü ne olacağını biliyorum. Benimle dalga geçmek üzere ve bu dalga geçme eziyete dönüşecek.

"Holden, telefonumu ver!"

Benden daha uzakta tutuyor - sanki gerçekten ulaşabilirmişim gibi.

Leo yine sondaj yapıyor. Ve aşağı baktığımda, işaretli bir yeri delmiyor, sadece... deliyor.

"Benden bir şeyler mi saklıyordun, Mia Mac?"

İçimi çektim, boyun eğdim ve kırışe oturdum. "Birkaç kez aradı, evet. Ve o sordu..."

"Ne?" Holden iter. "Göğüslerini görmek mi istedin?"

Matkabın vızıltısı daha da artıyor ve Leo'ya bir göz attığımda gözleri kısılmış, çenesi gergin.

"Kapa çenenin, Holden! Kaba olma. Ve hayır. Bana çıkma teklif etti, tamam mı? Bu kadar."

Holden bir an sustu. "Ee, gidecek misin?"

Delme işlemi, Leo'nun cevabımı duymak istemesi dışında görebildiğim başka hiçbir amaç için durmuyor.

Kollarımı kavuşturuyorum, başımı eğiyorum, utanıyorum. "Bilmiyorum."

"Kötü bir adam değil," diyor Holden. "En azından hatırladığım kadarıyla. Belki de gitmelisin. New York'a dönmeden önce biraz tecrübe edin."

"Deneyim mi?" Leo konuşuyor ama sesi o kadar kısık ki onu zar zor duyuyorum. "Biriyle çıkarken," diyorum ona. "Ben hiç..."

Holden benim yerime, "Hiç randevuya çıkmamış," diye bitiriyor ve sonra bana, "Gitmelisin," diyor.

Leo rastgele delikler açtığı tahta parçasını alıp arkasına fırlatır. Kargaşasız bir şekilde garaj yoluna düşer. Sonra da

aynı boyutta başka bir parça alıyor. Bunun üzerindeki noktaları işaretlemiyor. Sadece deliyor. Bir delikten diğerine.

"Yani?" Holden ısrar eder. "Gidecek misin?"

"Bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe. "Kararsızım."

"*Korkuyorsun*," diyor Holden ve keşke bu konuşmayı Leo ile burada yapmıyor olsaydık diyorum. "Bunu benimle konuş. Neden korkuyorsun?"

Yüksek sesle inliyorum ve bu Holden'ı güldürüyor. "İhtiyacım olduğunda annen nerede?" Mırıldanıyorum.

"*Seninki* nerede?" Holden karşılık verir.

Leo kafasını kaldırıyor; Holden'a bakarken gözleri yarıklara dönüşmüş. Koluna dokunup, "Şaka yapıyor," diyorum. Leo sözümü kabul ediyor ve işine geri dönüyor. Holden'ın annem hakkındaki küçümseyici sözlerine o kadar alışmışım ki, üzerimden atıp geçmelerine izin veriyorum. Ayrıca, ona olan düşmanlığı sadece ne kadar önemsedığını gösteriyor. Eğer gerçekten *sevebilseydi*, bu onun sevgi dilinin tuhaf bir versiyonu olurdu.

Holden ellerini sıkar, tavana bakar. "Tamam, içimdeki Tammy'yi yönlendirmek üzereyim. Bana bir dakika ver."

"Bu iyi olacak," diye mırıldanıyorum.

Ona istediği dakikayı veriyorum ve zamanı geldiğinde gözleri üzerime yerleşiyor. "Biriyle çıkmakla ilgili en önemli şey saygıdır." Bunu beklemiyordum. "Ve saygı iki yönlüdür. Ama senin için Mia, sana saygı duyan ve sana hak ettiğin şekilde davranan birini bulman daha önemli."

Göğsümde ani bir ağrı var ve nereye bakacağımı bilemiyorum. "Peki ya... fiziksel şeyler?"

Holden nefesini verirken Leo tarif edilemez bir ses çıkarır. "Nasıl rahat ediyorsan öyle yap," diyor Holden. "Eğer el ele tutuşmak istiyorsan, sorun değil. Eğer seni öpmesine izin vermek istiyorsan, bu da sorun değil. Sana dokunmasına izin verirsen-"

Matkap vınıyor, ardından Leo'dan bir "Siktir!" sesi geliyor. Ona baktığımda parmağını ağzına sokmuştu.

"İyi misin, kardeşim?" Holden ona sorar.

Leo dudaklarındaki kanı yalarken elini sallıyor. "Evet."

Holden odağını bana çeviriyor. "Sana dokunmasına izin verme. İlk randevunuzda olmaz."

Bakışlarımı tekrar tahtaya odaklanmış olan Leo'dan ayırıp Holden'a bakıyorum. "İlk buluşmada orada mı durursun?"

Holden güler. "Senin gibi kızlarla çıkmam, Mia."

Geri çekildim. "Bu da ne demek şimdi? Seni pislik!" Neredeyse bağıracaktım. "Sorun ne-"

"Demek istediğim..." Ellerini uzatmış, avuç içleri teslim olmuş bir halde araya giriyor. "Senin gibi kızlarla *evlenirim*."

Ne kadar acınası olsa da cazibesine teslim oluyorum. "Awww."

"Yani, muhtemelen birkaçıyla evleneceğim ama yine de..."

Kafasına bir vida daha attım.

Gülüyor.

Ve Leo.

Leo uzaklaşıyor.

BÖLÜM YİRMİ ALTİ

OceanofPDF.com

LEO

Ertesi sabah kahvaltıdan döndüğümde MIA ahırdan uzaklaşıyor. El sallıyor, ben de aynısını yapıyorum ve eve geri dönmesini bekliyorum. Ama dönmedi. Eskiden verandanın basamaklarının olduğu yerde beni bekliyor, ben de kamyondan inip onunla orada buluşuyorum. "Merhaba" dedi. Parmak arası terlikleri ve kırmızı ekose pijamaları var: kısa şort ve düğmeli tişört ve lanet olsun ki çok sevimli değil. "Kahvaltı için lokantaya mı gidiyorsun?"

Başımı salladım.

Tek gözünü kısmış, bana bakarken güneşi engellemeye çalışıyor, ben de yana doğru bir adım atıp güneşi onun için engelliyorum. "Nasıldı?" diye soruyor.

Yemeklere hiç gelmiyorum ve belli ki nereye gittiğimi biliyor ama bunu ilk kez kabul ediyor. "İyiydi."

"Yemek için gitmene gerek yok, biliyorsun. Burada yemeğimiz var."

Bu onun davet versiyonu mu yoksa sadece kibarlık mı yapıyor bilmiyorum. "Bunu aklımda tutacağım."

"Tamam," diyor.

"Tamam," diye

karşılık

veriyorum.

Gülümsüyor.

Gülümsüyorum.

Ve şimdi birbirimize bakıyoruz, sanki aramızda gizli bir konuşma geçiyormuş gibi gülümsüyoruz, ancak ne söylediğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Bakışmamızı ilk bozan o oldu. "Neden bana bakıyorsun?"

Çünkü sen güzelsin. "Önce sen bana baktın."

Mia gözlerini deviriyor, bu pek sık görmediğim bir hareket. Gitmeye başladı ama ben onu durdurdum ve "Ahırın anahtarı sende mi?" diye sordum.

Gözlerinin neredeyse fark edilmeyecek şekilde açılmasını kaçırmıyorum. "Evet, neden?"

"Sadece etrafa bir göz atacak ve kullanabileceğim herhangi bir malzeme olup olmadığına bakacaktım."

"Hayır." Elini havada sallayarak bu fikri reddetti. "Orada senin için bir şey yok."

"Emin misin? Çünkü-"

"Eminim," diye araya giriyor ve bakışlarını benden verandaya çeviriyor. "Bugün ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Güverte döşeniyor."

Cevap vermiyor, en azından hemen değil. Sanki ne yapacağını, ne söyleyeceğini düşünüyor gibi. Sonunda bana döndü, tek gözü yine kısılmıştı. "Yardım ister misin?"

Şaşkınlığımı gizleme zahmetine girmedim. "Gerçekten mi?"

Başını sallayarak, "Holden'ın babasına yardım etmesi gerekiyor, o yüzden..." diyor. "Oh, yani ben teselli ödülü gibiyim. Anladım."

"Hayır!" diye atıldı, dizlerimin bağını çözen bir kahkaha atarak.

"Kastettiğim bu değildi."

"Sorun değil," diye teminat verdim. "Ben alırım. Ama daha uygun ayakkabılar giysen iyi olur." Gülümsedim. "Pijamalar sende kalabilir."

Yanakları kızarıyor ve ağzı açılıyor, kapanıyor, tekrar açılıyor. "Anlaştık."

Tahtaları yerleştirmek kolay ve monoton bir iş ve eğer birimiz kesip diğeri vidalasaydık iki kişilik bir iş olarak çok daha hızlı olurdu. Mia bu şekilde yapmamızı öneriyor ama ben onun tek başına testere ve elektrikli aletler kullanması fikrine sıcak bakmıyorum. Tabii ki bunu ona söylemiyorum ve bunu yapamayacağından da değil, yapabiliyor. Sadece onu bu şekilde izlerken bedenlerimizin birbirine yakın olması hoşuma gidiyor. Mia çabuk öğrenen, iyi bir dinleyici ve iki saat içinde onu kendi başına bırakabileceğimden ve işin biteceğinden neredeyse eminim. Bir noktada Mia bir Bluetooth hoparlör seti çıkardı ve telefonundan müzik çalmaya başladı, eskiden su kulesinde dinlediğimiz şarkıların aynısı. Hayatı boyunca dinlediği müziğin bu olduğunu düşünürsek, çalan şarkıların onun için de benim için olduğu gibi aynı anıları canlandırdığından şüpheliyim. Bir an için bu düşüncede, onun hatırlayabileceği anılarda kayboluyorum.

MIA

Büyükbabam bir keresinde bana anıların, onları en son hatırladığınız zamana göre değiştiğini söylemişti. Somut, gerçeklere dayalı olayları hatırlamazsınız ve bu nedenle aynı olaylara ilişkin anılar zaman içinde değişir. Hoparlörlerden "Midnight Train to Georgia" çaldığında, onunla geçirdiğim son yazda Leo ile birlikte o su kulesinde olduğumu hatırlıyorum. Onu, profilini izliyordum ama o şarkı sözlerine o kadar dalmıştı ki baktığımın farkında bile değildi. Şarkı bittiğinde bana döndü ve "Aşk için her şeyi geride bırakabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

Ben on dört
yaşındaydım.

O on beş
yaşındaydı.

Daha önce *aşkı* hiç yaşamamıştım ama o an bana bakışı... Şu anda *aşkı* yaşayıp yaşamadığımı sorguladım.

Cevap vermeye fırsat bulamadan ekledi: "O şarkıdaki adam, bir yıldız ya da öyle bir şey olacağını düşünerek Los Angeles'a taşındı ve bunun işe yaramayacağını anlayınca köklerine dönmek istedi. Georgia'daki evine. Ve kadın... sadece onu takip etti çünkü ondan ayrı kalmak istemiyordu." Durakladı, zihni çalışıyordu. "Adam onunla ya da onsuz gidecekti ve kadın kendi seçimini yaptı."

Bir an bunun hakkında düşündüm. "Bence bu aşk," dedim ona. "Yani, onu takip edecek kadar seviyor."

Bunun üzerine başını salladı ve başka bir şey söylemedi.

Bana kalmamı, onunla okula gitmemi teklif etmesinin ertesi günüydü. Bu olay gerçekleştiğinde, bunun bana *gerçekten* kalmamı istediğini söylemenin bir yolu olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Şimdi geriye dönüp baktığımda bunun tamamen başka bir şey olduğunu anlıyorum. Ne olursa olsun orada olacaktı ve ben olsam da olmasam da hayatını yaşayacaktı. Onu takip edip etmemek benim seçimimdi.

"Ögle yemeği için ara vermek ister misin?" Leo beni şimdiki zamana geri iterek soruyor.

Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Ben iyiyim."

"Pekâlâ," diyor dudaklarının arasından bir vida çıkararak. Vidayı döşeme tahtasında önceden açılmış bir deliğe hizalıyor ve şöyle diyor

Her neyse. Ön kapıdan geçmek istedim ki deden en azından dışarı çıkıp verandada oturabilsin. Özlediğini biliyorum." Sanki binlerce kez yapmış gibi vidayı deliyor. Muhtemelen yapmıştır. İşi bitince bana baktı. "İyi misin?"

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Evet, neden?"

Sırtını ve omuzlarını gererek, "Biraz dinlenmiş gibi görünüyorsun," diyor.

Çalışırken üzerinde diz çökebileceğimiz kadar sundurma açmayı başardık, bu yüzden bir sonraki delik setine doğru kayıyorum ve bana sunduğu matkabı alıyorum. "Ben iyiyim."

Holden'ın kamyoneti garaj yoluna giriyor ve ben onun varlığına minnettar oluyorum. "Ne var ne yok?" diye seslenerek bize doğru ilerliyor.

Ben bir vidayı delerken Leo, "Sadece çalışıyorum," diye cevap veriyor. Tekrar yukarı baktığımda Holden dün oturduğu kirişin üzerinde oturuyordu. Yardım etmeye zahmet etmiyor. Etmeyecek de.

"Selam, Holden!" Babam evin içinde bir yerden sesleniyor. "Merhaba, John Baba!" Holden bağırır.

Bir vida daha taktım.

Holden alçak sesle, "Mia, bu vidalardan kaç tane yaptın?" diye sordu.

Yerlerine yerleştirilmiş tahtalara bakıyorum. "Yarısı gibi." Ona dönüyorum, dudaklarındaki sırıtişı fark ediyorum. Tereddütle, "Neden?" diye soruyorum.

Beni, özellikle de göğsümü işaret ediyor. "Matkabı kullanmak için her eğildiğinde, üstünün altını görebiliyorum."

Nefes nefese kaldım, üstümün yakasını kıvırdım ve göğsüme doğru tuttum.

Holden başını sallarken kıkırdar. "Seni asla siyah sütyenli bir kız olarak seçmezdim."

Leo'ya ters ters bakıyorum ama o benden başka bir yere bakıyor. Dudağını çiğniyor, gülmemek için kendini zor tutuyor, yüzünün kızarmasına engel olamadığı kahkahası neden oluyor. Ayağa kalkıyorum. "Senden nefret ediyorum!" Onların ortak kahkahalarını görmezden gelerek ayağımı yere vuruyorum. "İkinizden de!"

Leo konuşur. "Kimseden nefret etmediğini sanıyordum."

Gözlerim kısıldı. "Her şeyin bir ilki vardır." Kapıya doğru dönüyorum ve iterek açıyorum. "Üstümü değiştireceğim," diyorum onlara.

Kapıyı arkamdan çarparak kapatmadan önce Holden'ın "Üzgünüm dostum" dediğini duydum.

Ve sonra Leo gülüyor. "Her şey yolunda."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDİ

OceanofPDF.com

MIA

"Preston İnşaat hesabına yazabilir misin?" Ertesi gün verandanın neredeyse bitmek üzere olan güvertesine çıkarken Leo telefona bakıyor. "Evet, teyit etmek için babamı arayabilirsin." Buzlu su bardağını benden alırken gözlerini deviriyor. "Cuma günü alacağım." "Tamam, görüşürüz o zaman." Telefonu kapatıyor, içecek için teşekkür ediyor ve ardından iki yudumda içiyor.

"Malzeme mi sipariş ediyorsun?" Ben soruyorum.

Leo etrafta gördüğüm bir deftere bir şeyler işaretlerken başını sallıyor. "Evet, sadece korkuluklar için kereste. Evdeki tedarikçimizden almak daha ucuza geliyor, o yüzden gitmişken alayım dedim." Güvertede oturuyor, bacaklarını önüne uzatmış, kollarını arkasına yaslamış. Her hareketinde ön kollarındaki ve pazularındaki kasların nasıl oynadığına bakmamaya çalışıyorum.

Babam arkamdaki sallanan sandalyede otururken ben de onun karşısında bağdaş kurup oturuyorum. Bir kamyon garaj yoluna girdiğinde babam ayağa kalkarak, "Philip geldi," diyor.

Ona dönerek, "Yine nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Birkaç buzağı almak için yardımımı istiyor."

Leo bıyık altından güler. "Bu duyacağımı hiç düşünmediğim bir cümle."

"Yol uzun," diyor babam. "Geç döneceğim."

Ayağa kalkıyorum ve onunla birlikte Philip'in kamyonetine doğru yürüyorum. "Dikkatli ol," diyorum ona, yanağından öperek. Sonra da arkadaşı Philip'e, "Onu tek parça halinde geri getir, tamam mı?" diyorum.

Philip bana göz kırpmıyor. "Tamamdır, Bayan Mia."

Kamyon çoktan gidene kadar garaj yolunda bekliyorum, sonra verandaya geri dönüyorum. Leo, "Sen ve deden ikinizden biri ayrıldığında aynı şeyi söylüyorsunuz," diyor.

"Şu 'tek parça halinde dönme' olayı mı?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "Nasıl başladığını bile bilmiyorum."

Leo bir an sessiz kaldıktan sonra yumuşak bir sesle, "Seni çok seviyor, biliyorsun değil mi?" dedi.

Tekrar oturup vidaları sıralamaya başladım. Omuz silkerek, "Her iki taraf için de geçerli," diyorum.

Cevap vermiyor ve ona baktığımda beni izlediğini görüyorum. Ve Leo size baktığında, gerçekten baktığında, sanki her kasınız, her hücreniz, her bir parçanız çıplak, açık, *korunmasız* hale geliyor.

Bilinçaltımda kendimi korumak için kollarımı kavuşturarak soruyorum, "Yani... sence bugün güverteyle işimiz bitecek mi?"

Gözlerini benden ayırmıyor. "Büyükanne'nin adı ne?"

Boğazımdaki düğümü yutuyorum, konuşulan kelimeler arasındaki sessizliği dolduran kalbimin gümbürtüsünü görmezden geliyorum. "Mackenzie. Neden?"

"Göbek adın gibi mi?"

"Nereden biliyorsun?"

Çenesindeki kaslar kıpırdıyor ama sözleri ifadesiz. "Annen bir keresinde söylemişti. Sanırım bu yüzden insanlar sana Mia Mac diyor."

Başımı sallıyorum, tekrar vidalara odaklanıyormuş gibi yapıyorum. "Neden bilmek istiyorsun?"

Bir vuruş
geçer. İki.

Sonra o kadar yüksek ve sert bir sesle nefes veriyor ki, sanki boğulmak üzereyken hava almaya çıkmış gibi. Tek bir baş hareketiyle yanındaki defteri alıp kalemi kâğıda değdiriyor ve bir şeyler yazmaya başlıyor: "Büyükbaban için parmaklıklara bir şey yapmak istedim. İçine birkaç isim kazıyabilirim diye düşündüm. Duygusal bir şey..."

Şimdi ona bakan benim, nasıl bu kadar tatlı olabiliyor diye merak ediyorum, yanlışlıkla olduğunu düşündüğüm her şey...

"Baban mı?" diye soruyor, yüzünü hafifçe buruşturarak bana bakıyor. "Evet mi hayır mı?"

"Evet," diye nefes
alıyorum. "Adı ne?"

"Joseph."

"P H mi yoksa...?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, zihnimi ergen erkeklerden ve beraberinde getirdikleri sahte vaatlerden arındırmaya çalışıyorum. "Evet. İngilizce yazılışı böyle."

Leo başını sallıyor, yazarken dudaklarını yalıyor. "Peki ya büyükbaban? İngilizce adını mı kullanmalıyım yoksa...?"

"İngilizce iyidir."

Leo defteri yanına koyuyor ve kalemi şapkasıyla şakağının arasına sıkıştırıyor. "*János Kovács*'ın en yaygın İngilizce isme çevrilmesi çok havalı." Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor ve o da şaşkınlığımı anlamış olmalı ki, "Hırdavatçıda bahsetmiştin, ben de merak edip araştırdım," diyor.

Çok merak ediyor, fark ettim.

"Peki ya annen? Virginia'yı oraya koymalı mıyım?"

Homurdanıyorum, ki bu *çok çekici*. Olmaya çalıştığımdan değil. "Oraya *ördög nő* koymak istemiyorsan hayır." Babam Leo'nun çok soru sorduğunu ama bunları bana ya da benim hakkımda sormadığını söylüyor ve ben bu konuda ne hissedeceğimi tam olarak bilemiyorum. Leo beni izliyor, detaylandırmamı bekliyor. "Babam ona Şeytan Kadın diyor."

Sessiz kahkahası göğsüme bir sarsıntı gönderiyor. Ve şimdi izleme sırası bende. Bekleme sırası. Dakikalar geçiyor. Hiçbir şey yok. Başını omuzlarının arasına indiriyor, kucağına bakıyor. Sabırsızlığım ve belki de kendi merakım beni yeniyor. "Nasıl oldu da ailem hakkında hiç soru sormadın?" Ağzımdan kaçırıyorum.

Sorumdan rahatsız olmuş gibi görünmüyor, sadece ustalaşmış gibi görüldüğü o tembel omuz silkme hareketini yapıyor. "Bilmemi isteseydin bana söylerdin diye düşündüm."

Hah. Ona dik dik bakıyorum. "Lokantada kimse bundan bahsetmedi mi?"

Yukarı bakıyor, sonra tekrar aşağıya. "Bayan Sandra on altı yıl önce, sonra da on üç yıl önce meydana gelen bir skandaldan bahsetmiş olabilir ama hemen kendini tuttu ve başka bir şey söylemedi." Başını kaldırıp gözlerini benimkilere dikti. "Daha fazlasını istemedim ve o da bir şey söylediği için kendini kötü hissetti, bu yüzden lütfen ona kızma." Çocuk tam bir muamma ve Bayan Sandra'ya karşı gösterdiği bu zaaf da bu düşünceyi daha da güçlendiriyor. "Babamın ve Holden'ın annesinin ergenlik yılları boyunca birlikte oldular mı?"

Gözleri hafifçe açılıyor ve başını sallıyor. "Hayır."

"Evet." Etrafında aletler olan ahşap bir güvertede otururken ne kadar rahat olunabilirse o kadar rahat oluyorum. "On iki yaşındayken çıkmaya başladılar ve birbirlerinden hiç ayrılmadılar. Eğer buradaki yaşlılara sorarsanız, size ikisinin kaderlerinin aynı olduğuna inandıklarını söylerler, sanki Tanrı onları kimsenin bilemeyeceği kadar büyük nedenlerle aynı zamanda aynı yere koymuş gibi." Leo can kulağıyla dinliyor ve ben de boğazımı temizleyerek ekliyorum: "Liseye gittiklerinde bile kasaba halkı

Bir şeyin onları ayırmasından korkuyorlardı. Ama onları ayıran şey lise değildi, en azından tam *olarak* değil. Babam son sınıftan önceki yaz New York'ta bir teknoloji şirketinde stajyer olarak çalışmaya başladı. Tammy'yi arayıp işi bitirdiğinde iki haftadır oradaydı. Bana bundan hiç bahsetmedi, o yüzden sadece babam ve Tammy'nin bana anlattıklarını biliyorum. İşin içinde başka bir kız var mıydı, yoksa şehir ya da yaşam tarzı mı onu etkilemişti bilmiyorlar. Her iki durumda da, bu hayatı istemedi ve Tammy'yi de istemedi."

Leo homurdanıyor. "Baban şu şarkıdaki adam, 'Midnight Train to Georgia'..."

Kaşlarım çatıldı. "Sanırım bunu hiç anlamadım."

Leo'nun gözleri beni izlerken sertleşiyor ve "Peki... sonra ne oldu?" diye sorarken sesindeki tereddütü duyabiliyorum.

"Sonra... Tammy'nin kalbi kırılmıştı, ama içi de dışı da çok *güzeldi* ve onunla çıkmak için kenarda bekleyen pek çok erkek vardı, ama o her zaman babamındı. Babam yazın sonuna doğru geri döndüğünde, kız çoktan Big H ile çıkmaya başlamıştı."

"Büyük H?"

Başımı salladım. "Holden Senior. Buralarda Büyük H olarak bilinir, çünkü... şey, o *büyük*. Her neyse, kız on yedi yaşındaydı ve Holden daha büyüktü, yirmi beş yaşındaydı ve zaten aile işini yürütüyordu. Holden onun için güvenliydi ve ona babamın elinden aldığı türden bir güvence sunuyordu."

Leo başını sallar, tüm bunları içine sindirir.

"Annem," diyorum ona, "sadece buradan geçiyordu. Bir gün kapıyı çaldı ve babam ona sezonluk bir iş teklif etti." Arkamdaki ahır gösteriyorum. "Orada kaldı."

Leo ahıra bakıyor. Orada ne olduğunu biliyor mu ya da içeriyi gördü mü bilmiyorum ama başka bir şey sormuyor ve ben de minnettarım. "Yani, annen ve baban tanıştılar ve sonra..."

"Babam, o Şeytan Kadın babamı görür görmez bir şeylerin *ters* gittiğini anladığını söylüyor. Kadın yirmi yedi yaşındaymış, babamdan on yaş büyükmüş ama kadın... babamı ya da babamdan bir şey istiyormuş ve babam..." Bir nefes alıyorum. "Babam Tammy için çok üzüldüğünü söylüyor, özellikle de Holden'ın babasıyla çok mutlu görüldüğü için. Ama babam da aptalca gururluymuş ve ona nasıl hissettiğini hiç söylememiş. Çok geçmeden babam onun gece yarısı gizlice evden çıktığını duydu ve neler olduğunu anladı. Bunu hissedebiliyordu."

"Tanrım," diye mırıldanıyor Leo, nefesini dışarı iterek. "Daha da kötüleşiyor," diyorum.

Leo çilli burnunu kırıstırarak, "Korkuyorum," diye yanıtlıyor.

"Okul yılı bittikten bir ay sonra Tammy nişanlandığını açıkladı." Yüzü düştü. Bunun nereye varacağını biliyor.

"Bir hafta sonra evlendiler, ondan bir ay sonra Tammy kendini göstermeye başlamıştı."

"Holden?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Tammy asla normal okuluna dönmedi ve annem de yaz sonunda ayrılmadı. Annem ve babam ilişkilerini babamdan saklamayı bıraktılar ve çok geçmeden..." Kendimi gösteriyorum.

Leo karnına yumruk yemiş gibi görünüyor. Ve anlıyorum. Ben aşktan yaratılmadım ve o da bunu şimdi anlıyor.

"Holden ve ben üç ay arayla doğmuşuz. Ama ben babamın bir intikam planından ve annemin uğursuz bir planından başka bir şey değildim. Onun için kalacağını, babam öldüğünde çiftliğin ve onunla birlikte gelen tüm paranın ona miras kalacağını düşünerek ona pençelerini geçirdi... en azından babam böyle görüyor."

Leo şapkasını çıkardıktan sonra bir elini saçlarında gezdirerek uçlarını çekiştiriyor. "İkisi de hâlâ lisede okuyorlardı -Tammy ve baban?"

Başımı salladım. "Skandal, değil mi?"

Leo'nun gözleri bir bulmacanın eksik parçalarını arar gibi aynı anda her yerde.

"Babam, babamı doğru olanı yapmaya ve annemle evlenmeye zorladı." "İmkânı yok," diye nefes verdi.

Başımı sallayarak, "Bildiğim kadarıyla teknik olarak hâlâ evliler," diyorum.

Leo dudağını çiğniyor, hâlâ her şeyi anlamaya çalışıyor ve o bunu yaparken ben devam ediyorum. "Holden ve ben doğduk, ama bu arada annem ana eve taşındı ve babam da MIT'den tam burs kazandı."

"MIT mi?"

Başka bir baş sallama. "Tam da o."

"Ve?" Leo ısrar ediyor, gözleri kocaman, bekliyor.

"Ve zamanı geldiğinde, bir iş bulacağına, gönderebildiği kadar çok para göndereceğine ve mümkün olduğunca sık geri geleceğine söz vererek ayrıldı. Babamı bunun *benim* geleceğim için yapabileceği en iyi şey olduğuna ikna etti. Ama geri dönmeyi hiç planlamamıştı ve annem de bunu hissetmiş olmalıydı.

Çünkü o gittikten bir hafta sonra, o da gitti. Benimle birlikte. Ve kimseye söylemedi. Babama bile."

Leo'nun gözleri kapanır, elleri kucağında toplanır.

"Üç yıl sonra geri geldi. Babamın anlattığına göre, kapıyı açtı ve vücudundaki her bir kas jöleye dönüştü." Boğazımda bir düğüm oluşuyor ve onu aşağı itmek için elimden geleni yapıyorum. "Eğer kapının çerçevesine tutunmasaydı, o anda dizlerinin üzerine düşeceğini söylüyor. Benim bir melek olduğumu düşündü, atkuyruklu ve kahverengi gözlü bu üç yaşındaki küçük kız o kadar hafıftı ki, onların arasından geçip doğruca cennete gidebileceğine yemin etti."

Leo'nun tek ve sessiz kahkahası neredeyse acı verici.

"Annem ona bir iş görüşmesi olduğunu, bana bakacak kimsesi olmadığını ve birkaç gün içinde geri geleceğini söylemiş. Beni tam burada, bu verandada, yarısı kıyafet ve çocuk bezi dolu bir sırt çantasıyla bıraktı."

İç çekiyor. "Karanlığım geri döndüğünde," diye mırıldanıyor.

"Neymiş o?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey." Başını sallıyor. "Geri geldi mi?"

"Hayır," diyorum kollarıma yaslanarak. "Babam birkaç gün bekledi. Diyor ki

- "Bu kez yüksek sesle gülüyorum. "O birkaç günün hayatının en zor günleri olduğunu söylüyor. Beni tanımıyordu -gerçekten tanımıyordu- ve bir *çocuğa*, özellikle de bir kıza nasıl bakacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Babam için her şeyi büyükannem yapardı. Bir gün, Tammy ortaya çıktığında kendini markette bebek reyonunda, hangi beden bebek bezi alacağını bulmaya çalışırken buldu.

Diğer meleği

-Onu çağırıyor. Holden'ın elini benimkinin babamınkinde olduğu gibi tutuyordu ve... Tammy onu hiç bu kadar kaybolmuş, bu kadar korkmuş görmediğini söylüyor, karısı öldükten sonra bile..." Gözlerimi ovuşturuyorum, aniden yaşlar akıyor. "Tammy bir keresinde bana, konu benimle ilgilenmek olduğunda asla bir seçeneğin olmadığını söylemişti. Bir doğru vardı, bir de yanlış. Ve ben bir ömür boyu yetecek kadar haksızlığa uğradım..." Söylediğim kelimelerin sayısından ve bu kelimelerin taşıdığı ağırlıktan sesim kısılıyor. "Gördün mü?" Leo'ya bakarken gülümsemeye çalışarak söylüyorum. "Skandal."

"Bu skandal değil Mia," diye nefes alıyor. "Bu yürek parçalayıcı."

YIRMI SEKIZINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

LEO

John saat 22:00'den sonra döndüğünde son zemin kaplama tahtalarını elle zımparalamayı NEREDEYSE BİTİRMİŞTİM. Yarın eve gitmeden önce tamamlamak istedim, böylece gelecek hafta döndüğümde korkuluklara odaklanabilecektim.

Narin, karmaşık, Mia-railings.

Sadece bir zımpara bloğum vardı ve tahtalar döşendiğinde nalbur kapalıydı. Mia'ya benimle dışarıda kalmak zorunda olmadığını söyledim ama o ısrar etti. Çok fazla konuşmasak da burada olmasının güzel olduğunu itiraf etmeliyim. Yakınımda olması. Yapmaya çalışıp da başaramadığımız görmezden gelme olayından çok daha iyi.

John arkadaşının kamyonetinden inip verandaya çıktığında, parmağımı dudaklarıma götürüp Mia'nın yayılmış, mışıl mışıl uyuduğu verandadaki salıncağı gösterdim. O kadar huzurlu görünüyordu ki onu uyandırmaya kıyamadım.

John ilk adımda durur, ona bakarken gülümsemesi anlaktır, başı sevgi dolu ebeveynlerin çocuklarına baktığı şekilde eğilir. "Onu uyandırmayı denedin mi?" Sesi derin, yüksek ve kasıtlı değil. Ne söylediğinin bir önemi yok, sadece böyle konuşuyor.

Başımı sallıyorum.

"Derin bir uykucudur," diyor, botları basamakları çıkarken. "Gördün mü?" Mia'ya bakıyorum ve eminim ki hiç kıpırdamamış.

Eli kapı kolundayken, "Neden hâlâ çalışıyorsun?" diye sorar. "Yarın ayrılmadan önce bu kısmı bitirmek istedim."

Bir kez başını salladı, sonra gözlerini Mia'ya dikti. "Bunu yapmayalı uzun zaman oldu."

"Verandada uyuyakaldın mı?" Ben soruyorum.

Bakışları alçalıyor ve tekrar başını sallıyor. "O küçükken ve ben çalışırken, Tammy -Holden'ın annesi- onlara bakardı. Bazen burada, bazen onların evinde. Bazı günler *Baba* ve Holden çok fazla oynarlardı ve yorulduklarında Holden senin odanda uyurdu, o da orada..."

Mia'ya bakıyorum ve onun daha küçük, daha genç bir versiyonunu şimdiki gibi kıvrılmış halde hayal ediyorum.

"Sanırım..." John düğmeyi çevirerek, "Sanırım onun için geri gelmeyeceğimden korktu" dedi.

Bazen bir kitapta sizi duraklatan, düşündüren, aynı birkaç kelimeyi tekrar tekrar görmek için o sayfayı tekrar tekrar açmanıza neden olan tek bir satır, bir cümle ya da bütün bir paragraf vardır. Onları yeniden yaşayın. Onları yeniden düşünün. Bunlar, omurganın en az mürekkebe, en çok hasara sahip kısmına bağlanan sayfalardır.

Sanırım onun için geri gelmeyeceğimden korkuyordu.

Kafa karıştırıcı olduğu kadar yürek parçalayıcı da çünkü hepsi doğru.

Bu dünyada onu terk eden, yüzüstü bırakan ve hayal kırıklığına uğratan çok fazla insan var.

Annesi.

Babası.

Ben.

Bu düşünce ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltıp, boşalan yerlerin yerine

utanç,

pişmanlık,

ısk,

iğrenme

e.

"İyi geceler," diyor John, aramızdaki kapıyı kapatmadan önce bir cevap beklemeden.

Acıtıyor.

Onu izlemenin, kara kirpiklerinin yanağında dalgalanışını, dudaklarının her nefes alışta, her nefes verişte hafifçe kıpırdanışını görmenin nasıl bir his olduğunu ancak bu şekilde tarif edebilirim.

Acıtıyor.

O dudakların bana karşı hissini asla bilemeyeceğim gerçeğini kabul etmek zorundayım. Bunu asla hak etmeyeceğim.

Acıtıyor.

Uyanıkken ona asla böyle bakamayacağımı, çünkü gözlerini çok hızlı kaçıracağını, çünkü onun için...

Onun için *daha çok* acıtıyor.

İşimi bırakıp zımpara taşını kenara atıyorum ve ona doğru ilerliyorum. Dizlerimin üzerinde uzanıp bir tutam saçı yüzünden uzaklaştırmak için parmağımı alnında gezdiriyorum. "Mia," diye fısıldıyorum ama yerinden kıpırdamıyor.

Çok ama *çok* yanılmışım. Süt sağım odasının tepesinde durduğumuzda ve ona hissettiklerimi görmezden gelebileceğimi söylediğimde yalan söyledim. Çünkü yapamadım ve yapamam. Belki de yarın gidiyor olmam iyi bir şeydir. Belki de ara vermeye, dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var.

"Mia," diyorum tekrar, bu sefer daha yüksek sesle ve omzunu tutup hafifçe sarsıyorum.

Gözleri fıldır fıldır açık, gördüğüm en açık kahverengi gözler.

Gülümsüyor. Tembelce, kasıtsız ve hiç de benim için değil. Öyle *sanıyorum*. Ama sonra uzanıyor, parmaklarının ucunu çenemde gezdirmeden önce derin bir nefes alıyor. Başparmağını burnumun üzerinde gezdiriyor ve dokunuşuyla gözlerimi kapanmaya zorluyor. "Çiller burada," diye mırıldanıyor.

Gözlerimi tekrar açtığımda onunkiler yarı kapalı, yorgun ve bitkin. "Ne çili?"

"Yazın başında orada değillerdi ama yaz sonunda..." Gözleri sanki bir rüyadan uyanmış gibi açılıyor. Ya da bir *kabustan*. Doğruluyor, omurgası dikleşiyor ama gözlerini benden ayırmıyor. "Sonunda..." diye tekrarlıyor şaşkınlıkla, sesi boğuk.

Acıtıyor.

Birinin gözlerini, siz artık onları net bir şekilde göremeyene kadar, acı dolu anları yeniden yaşarken izlemek, çünkü sıvı acı bunu engelliyor. Gözyaşları çok hızlı, çok yaygın geliyor ve sonra ayağa kalkıyor, onları siliyor ve ben iki kelime edemeden kapıya doğru koşuyor.

İki yıl önce söylemem gereken iki basit kelime.

Özür dilerim.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

OceanofPDF.com

LEO

Eve döndüğümde ev bomboştu. Lucas ve Logan artık babamla birlikte çalışıyor ve ikizler mantık çerçevesinde istedikleri her şeyi yapabilecek yaşta. Lachlan çoğunlukla Laney ya da Lucy ile kalmak zorunda. Tuhaf... hayatım boyunca tek istediğim bir anlık sessizlikti ve şimdi buna sahip olduğum için biraz *boş* hissediyorum.

Kirli çamaşırlarla dolu çantamı kapının önüne bırakıyorum ve merdivenleri ikiye ikiye çıkıyorum, tüm vücudum yorgunluktan ağrıyor. Dün gece hiç uyumadım. Gözümü bile kırpmadım. Gece yola çıkacaktım ama yola çıkmadan önce John'a veda etmek istedim. Utanç verici bir şekilde, Mia uyanmadan ayrıldım.

Yatak odam bıraktığım gibi duruyor ve ayakkabılarımı çıkarma zahmetine bile girmiyorum. Yüzüstü yatağa düşüyorum ve bir dakika sonra rüyamda kırmızı ekose pijamalı ve gözleri yaşlı bir kız görüyorum.

UYKUYA DALMAMALIYDIM.

Bu benim ilk hatamdı.

İkincisi ise kapımı kilitlememektir.

"Biri uyurken saçını kestirme" şakası çok basit ve zahmetsiz ve sanırım beni en çok kızdıran da bu. Logan tıraş makinesiyle, Lucas da bebek yağıyla - *tabii ki* tıraş edilmiş saçların cildime yapışmasını sağlamak için. Hangisinin daha çok güldüğünü bilmiyorum ve ikisi birlikte tuhaf bir ses çıkarıyorlar. Genelde kavga eden onlar olur, ben de ortada durup ayırmaya çalışırım.

Hâlâ yarı uykudayım ve onlarla fiziksel olarak mücadele etmek anlamsız olacaktı çünkü bu saçlarımın yeniden uzamasını sağlamayacaktı. Bu yüzden yatak çarşaflarını kapıp bebek yağı/saç karışımını yüzümden ve boynumdan silmeye başladım.

"Neden kızgın değilsin?" Lucas soruyor ve bu bir suçlama gibi geliyor.

Omuz silkiyorum. Sanırım tepkisizliğim *onları* kızdırıyor. Ve bu beni mutlu ediyor.

Logan, "Belki de babam onu meditasyon yapıp duyguları olmayan zombilere dönüştükleri bir hippy zen ohmmmm yerine göndermiştir," diye öneriyor. İkisi de hâlâ iş üniforması giyiyor, yani muhtemelen eve gelmez yaptıkları ilk şey benimle uğraşmak oldu.

Bir omuz silkme daha yapıyorum ve birbirlerine şüpheyile bakıyorlar. İşler planladıkları gibi gitmiyor ve içten içe kızgın olsam da, şimdiden intikam için fikirler üretmeye çalışsam da, bunu **b e l l i** etmeyeceğim. Gerçek duygularımı açığa vurmama konusunda *ustalaştım*. Yatağın kenarına oturuyorum ve elimi saçlarımın arkasında gezdiriyorum. Kocaman bir parça eksik. Bir anlığına, sadece bir anlığına, Mia'nın yaklaşan saç kesimime nasıl tepki vereceğini merak ediyorum.

"Birazdan çok kızacak," diyor Logan. Sırıttıyor. Logan'ın sırıttması asla ama asla iyi bir şey değildir.

"Neden?" Lucas sorar.

Logan bir kahkaha patlatarak, "Çünkü az önce yüzüne sildiği o çarşaflara boşaldım!" diye bağırır.

"KARDEŞLERİN SENİ ÖZLÜYOR," diyor babam, elini artık traşlı olan başımda gezdirerek.

Bir kez güldüm. "Bundan şüpheliyim."

Babam saçımla uğraşırken ben arka güvertede bir taburede oturuyorum. Neyse ki bu tür saç bakımı konusunda çok tecrübeli. Eğer altı kızı olsaydı, çok şanssız olurdu.

"Göstermiyor olabilirler," diyor. "Ama gösteriyorlar. Özellikle de Lucas. Senin için endişeleniyor."

"Luke mu?" Bu düşünceyle neredeyse alay ediyordum. "Onun benden daha önemli dertleri var." Hayatının geri kalanında muhtemelen bir çeşit fizik tedavi görecektir olan kız arkadaşı gibi.

Babam iç geçirir. "Muhtemelen öyle ama bu onu durdurmuyor. Hepiniz için endişeleniyor."

Ona yarım döndüm. "Luke mu?" İnanamayarak tekrar sordum. Kendinden başka hiç kimse umurunda değil. "Lucas Preston gibi mi?"

Babam gülümsüyor ama üzgün. "Başını aşağıda tuttuğunu biliyorum Leo, sessizsin ve *dinlemeyi* seviyorsun ama belki... belki şimdi yukarı bak ve

ve *izle*." Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum. Hissettiklerimin haklı olduğunu anlamak için bir şeyler *görmeme* gerek yok ve Lucas'tan artık nefret etmiyorum olsam da ona karşı çok fazla saygım da yok.

Babam tekrar iç çekiyor, bu sefer daha yüksek sesle ve boynumdaki ve başımdaki dökülmüş saçları temizlemek için bir bulaşık havlusu kullanıyor. "John'larda işler nasıl gidiyor?" diye soruyor havluyu üzerimden kaldırırken. "Sence orada olmak yardımcı oluyor mu?" İkimizin de hangi konuda yardıma ihtiyacım olduğunu gerçekten bildiğini sanmıyorum ama başımı sallayarak ona gerçeği söylüyorum. "Evet, oluyor." Mia'nın isteği üzerine ona orada olduğunu söylemedim ama her zamanki gibi *merak ediyorum*. "Mia'nın büyükbabası gittikten sonra onunla görüşmeye devam ettiğini bana hiç söylemedin." Bu bir soru değil. Bir ifade ~~de~~ değil. Ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Yem mi? Balık tutuyorum.

Bilgi.

Saçımla işi bitti, ben de ayağa kalktım ve ona bakarken elimi saçımda gezdirdim. "Sırasında. Sonra." Babam omuz silkiyor. "Mia hakkında çok konuşuyor mu?"

Şimdi omuz
silkiyorum. "Biraz." "O
nasıl?" diye sorar.
"O..."

Güzel,
Cesur, Kırık.

"Şu anda babasıyla birlikte New York'ta." Gerçi muhtemelen bunu zaten biliyordu.

"Şey," diyor babam, bu özel konuşmayı bitirdiğini ima eden bir ses tonuyla. "Umarım daha iyidir."

Daha mı iyi?
Neyden daha iyi?

Cumartesi günü geldiğinde, 200'den az kişinin yaşadığı bir kasabaya dönmek için can atmaya başlamıştım bile. Son birkaç haftadır nerede olduğuma dair kardeşlerime verilen bilgilerin "Babam onu gönderdi" kadar belirsiz olduğunun farkına vardım. Bir sürü soruları var, özellikle de ikizler ve Lachlan'ın. Preston'ın en küçük üç oğlu hayal güçlerinin yaratabileceği en çılgın hikayeleri ve senaryoları üretiyor. Dürüst olmak gerekirse, bazı önerileri Ernest Cline'in *Ready Player One* kitabını bile gölgede bırakabilir.

gerçekçi görünüyor. Açıkçası, onlara şaka yapıyorum ve sonra onları asılı bırakıyorum - özellikle Lachlan.

"Yani burası bir çiftlik mi?" Laney soruyor, parmakları bir iplik karmaşasına karışmış. Ya da en azından öyle görünüyor. Annem bir keresinde bana örgü örmeyi öğretmeye çalışmıştı ama ben bir türlü kavrayamamıştım.

Beyzbol sahasının tribünlerinde oturuyoruz ve ben neden burada olduğumu gerçekten bilmiyorum. "Burası bir çiftlikti. Yıllardır öyle değil."

"Ne tür bir çiftlik?"

"Mandıra."

"Süt ve tereyağı gibi mi?" Omuz silkiyorum.

"Sanırım."

"Kaç dönüm?" diye soruyor.

"Leo!" Lachlan kale sahasından bana el sallıyor, hem de atıcıdan kendisine doğru gelen bir top olmasına rağmen, çünkü maçın ortasındalar.

Omzuna çarptı ve o "Kahretsin, kaltak!" diye bağırırken ben de aynı anda tısladım.

Düdük çalınır, Lachie yedek kulübesine gönderilir ve Laney tekrar sorar, "Kaç dönüm?"

"Bilmiyorum. Çok fazla." Sohbetimiz hep bu kadar durgun muydu? Elbette hayır, çünkü onu bunca yıldır en iyi arkadaşım olarak görmem mantıklı olmazdı. Belki de sorun bende? Ya da belki de aklımdan çıkaramadığım bir kızla daha derin, daha tatmin edici etkileşimlere alışmışımdır.

"İyi misin, Leo?" Bakışlarımı Lachlan'dan ayırıp Laney'ye dönüyorum. Çoktan beni izlemeye başlamıştı, kaşları çatılmıştı.

"Ben iyiyim. Neden?"

"Uzak görünüyorsun."

150 mil güneydeki gibi mi? Evet, kesinlikle öyleyim. "Ben iyiyim," diyorum ona, göz ucuyla kız kardeşimi görerek. Kocası Cameron'ın arkasından yaklaşıyor ve bir daha asla görmek istemediğim bir şekilde onun kışını avuçluyor. Cam ona dönüyor, yüzünde bir sırıtma, eğilip onu çabucak öpüyor. Laney'nin koluna dirsek atıyorum. "Sana sonra yetişirim, tamam mı?"

Tık, tık, tık, örgü şişleri gidiyor. "Uh-huh."

Tribünlere doğru ilerliyorum ve Lucy'yi çıkmadan hemen önce yakalıyorum. "Luce!" Sesleniyorum ve hızla dönüyor, beni gördüğünde gülümsemesiyle birlikte gözleri de açılıyor.

"Leelee," diye bağırıyor ve ben geri çekilemeden kollarına atılıyorum. Kısa boyludur, boyunu annemizden almıştır, bu yüzden sarılmaları beni sıkın türdendir.

Beline.

"Gitmek üzere misin?" Uzaklaşarak soruyorum.

Lucy başını sallar. "Ben de arabada kitap okuyacaktım. Burası Şeytan'ın kış çatlağından daha sıcak."

Kıkırdıyorum. "Konuşmak için bir dakikan var mı?"

Başını sallayarak arkasındaki park yerini işaret ediyor. "Bunu arabada yapabilir miyiz?"

"EE, NE VAR NE YOK?" Lucy direksiyonun arkasından klimayı *Gözbebeklerini Patlat'a* ayarlarken söylüyor.

Havalandırmalarımı onun üzerine gelecek şekilde ayarlıyorum. Sıcağa alışmıştım. "LuLee'nin kütüphanesini hatırlıyor musun?"

Gözleri benimkilere kayıyor, dudaklarında yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Elbette hatırlıyorum. Yine de hatırlamana şaşırdım."

Başımı sallayarak ona, "Geçen gün aklıma bir anı geldi ve... Bilmiyorum..." dedim. Birden utandım. "Güzeldi... düşünmek için."

Koltukta bağdaş kurmuş oturuyor ve tüm vücudunu bana doğru çeviriyor. "Konuşmak istediğin şey bu muydu?"

"Sanırım." Omuz silktim. "Sadece bunu hatırladığımı ve o fasulye torbasında bana kitap okuduğunu hatırladığımı bilmeni istedim, yani... aslında bana okumayı sen öğrettin, yani..."

"Çok işe yaradı," diye mırıldanıyor, kıpırdayan ellerine bakarak. "Sınıf tekrarı yapmak zorunda kaldın."

"Senin yüzünden değil," diyorum ve başını sallıyor. "Luce, bana bak."

Yukarı bakıyor, dudaklarının kenarları aşağı doğru çekilmiş.

"Dinle," diye başladım. "Bende disleksi var. Bu bir öğrenme farkı ve geçen yıldan *çok* daha önce teşhis edilmesi gereken bir şey.

-*On altı* yaşımdayken. Bunu fark etmek senin suçun değildi." "Yine de," diyor. "Bilmem gerekirdi."

"Bu yüzden mi bana kitap okumayı bıraktın?"

Omuz silkiyor. "Durumu daha da kötüleştirdiğimi düşündüm."

Nefesimi tutup ön camdan dışarı bakıyorum. "Beni okumayla tanıştıran sensin. Bana kitaplara, kurgusal dünyalarda kaybolmaya olan sevgimi veren sensin." Bir an duraksıyorum. "Nasıl olduğunu biliyor musun?"

Bir kitabı elime almak beni kaç kez... kendi düşüncelerimden, kendimden kurtardı?" Dudaklarımdaki kuruluğu yalıyorum. "Sadece bu da değil, Luce; her şey. Annem öldüğünde, her şey *sendin*. Bunu bilmediğimizi sanma, hepimiz biliyoruz. Ve hiçbirimizin sana teşekkür ettiğini sanmıyorum. O yüzden... teşekkür ederim." Eve geldiğimden beri bu kadar çok kelimeyi bir araya getirdim ve ondan hiçbir tepki alamıyorum. En azından sözlü olarak. Onunla yüzleşecek cesareti bulduğumda ağlıyordu. Gözyaşları, birçoğu, yanaklarından aşağıya ve çenesine doğru süzülüyor. İçimi çektim. "Neden kızları ağlatıp duruyorum?"

Bunun üzerine gülüyor, yumuşak, ince bir ses. "Hangi kızdan bahsettiğini bilmiyorum ama belki de onlara ne hissettiğini söylemek için çok uzun süre beklediğin içindir."

Sözlerinin aklımda yer etmesine izin verdiğim sırada telefonum bir mesajla çalıyor.

Bilinmiyor: Hey.

Leo: Bu kim?

Holden. Numaranı Papa John'dan aldım.

Gözlerim kısıldı.

Leo: Ne oldu? Her şey yolunda mı?

Bilinmiyor: Evet. Hayır. Bilmiyorum. Mia'nın bu gece Brent denen adamla buluşacak olmasından korkmam garip mi?

OTUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

MIA

PEKALA. Artık resmileşti. Randevular berbat. Belki de çıkma konusunda berbatımdır.

"Bu gece çok eğlendim," diyor Brent Silva evime yaklaşırken. Elini kucağıma koydu. Çıplak kalçama aktif olarak dokunmuyor, daha çok üzerinde *dinleniyor*. Bu beni rahatsız ediyor, ki bu garip, çünkü gecenin çoğunda onunla el ele tutuştum - Holden'a göre ilk adım. İkincisi ise beni öpmesine izin vermek ki henüz bunu denemiş değil. "Mia?" diye soruyor ve bir an için ne söylediğini unutuyorum.

Bu gece eğlendi mi? Gerçekten mi? Etrafta olmak çok eğlenceli olamazdı. Neredeyse hiç konuşmadım, bu yüzden tüm sessizliği sıradan konuşmalarla doldurmak zorunda kaldı. Hangi günler, hangi saatlerde çalıştığı ve o saatlerde ne iş yaptığı gibi. Brent on dokuz yaşında ve ailesiyle birlikte yaşıyor. Annesinin evde bir kreşi var ve babası da ülkenin dört bir yanında boru döşeyerek çalışıyor. Hayatıyla ilgili ne yapmak istediğini ya da şehirde kalıp kalmayacağını bilmiyor ve ben onun bu yönüne hayranım. *Hayranlık* muhtemelen yanlış kelime. İmrenmek mi? Seçme şansını olması bile beni kıskandırıyor.

Randevunun yarısında Brent'in New York'a döneceğini bildiği ve yine de beni dışarı çıkarmak istediği aklıma geldi, bu yüzden randevunun sonunda ne beklediğinden çok emin değilim. Eğer seksse -tek gecelik bir ilişki- benimle yaptığı telefon görüşmeleri için onca zaman ve akşam yemeği için onca para harcadığı için kendimi kötü hissediyorum. Ona geri ödemeyi teklif etmeliyim. Yapılacak en doğru ve mantıklı şey bu gibi görünüyor.

Şu anda garajımın önündeyiz ve kamyonetini park etmiş durumda ama motor hala çalışıyor. Sırtını kapıya dayamış, gülümseyerek beni izliyor. "Anladığım kadarıyla sen benim yaşadığım deneyimi yaşamadın?" Çünkü o *eğlendi* ve ben... ben...

Bütün geceyi Leo Preston'ı düşünerek geçirdim.

"Bak," diyor ve gülümsemesi daha da genişliyor. "Gergin olduğunu biliyorum. Bu senin ilk randevundu, değil mi?"

Dudaklarımı büzüp başımı sallıyorum.

"Buna inanmak zor." Gözleri bir an için göğsüme düşüyor. "Ama inanacağım çünkü bunu sen söylüyorsun. Nasıl yaptım?"

"*Harikaydın.*" Ve bu yalan deęil. Her Őey dűŐünűldűđűnde, temelde kendisiyle bir randevuya çıktı, ama beni asla gűrmezden gelmedi. "űzűr dilerim," diye ekledim. űnkű ben *űyleyim.* "Kafam... doęru yerde deęil ve sanırım kendimi gelmeye zorladım űnkű-"

"Seni itmekten vazgeemediğim için mi?" diye araya giriyor.

"Hayır," diye gűldűm. "űnkű bunun iyi bir deneyim olacaęını dűŐűndűm." Elini kendi elime aldım. "Ve űyleydi de. Sadece bundan sonra nereye gideceęimi bilmiyorum."

"Őey, normalde," diyor ve sonra elimi kaldırıp arkasından űpűyor. "Seni kapına kadar geçiriyorum, iyi geceler diliyoruz ve sonra yarın seni arayıp tekrar yapmak isteyip istemedięini soruyorum."

"Bunu tekrar yapmak ister miydin?" İnanılmaz bir Şekilde sordum.

Brent cevap vermiyor. Onun yerine elimi bırakıyor, kamyondan iniyor ve ben de kapımı açmasını bekliyorum. DıŐarı çıkmama yardım ediyor, elini elime doluyor ve űn kapıya kadar űyle tutuyor. Verandanın ıŐıęı yanıyor, ki bu sűrpriz deęil. Babam benim dűnmemi beklerken hep açık bırakır. Kapının űnűnde durup Brent'e dűnűyorum. "Seni arayacaęım," diyor, parmaklarımızı birleŐtirerek. Uzanıp bir tutam saçı kulaęımın arkasına kaydırıyor. Eli orada kalıyor, avuç içi çenemde, gűzleri kapanıyor ve aęzı gittikçe yaklaŐıyor- "Randevun iyi miydi?" Leo verandadaki salıncakta oturduęu yerden sűylűyor.

Brent inlerken aynı anda ben de soluk soluğa kalıyorum, Leo'ya bakarken başını yenilgiyle eğmiş. "Hey, adamım."

"Yarına kadar dűnmeyeceęini sanıyordum?" O bendim, sesim zar zor duyuluyordu. Neden kendimi... bir Őekilde *aldatmıŐım* gibi hissediyorum?

űnkű benim var.

Başka kimse bilmese bile kalbim biliyor.

Leo omuz silkiyor ama sűzlű olarak yanıt vermiyor, sadece Brent'in elinin benimkiyle birleŐtięi yere bakıyor.

Brent aęır bir i çekiŐle eęilip alnımdan űpűyor. "Seni yarın ararım," diyor ama ben gűzlerimi Leo'dan ayırmıyorum. Sanki gűrdűęű Őey ona fiziksel olarak acı veriyor.

Brent'e "Tamam," diyorum ve bırakmadan űnce elini bir kez sıkıyorum. Leo'nun yanındaki sundurma salıncaęına oturmadan űnce o kamyonetine binene ve kamyonet garaj yolundan çıkana kadar izliyorum. "Erken dűnműŐűŐűn."

"Evet." Ayakları yere bastığı için koltukta sallanmıyor. Sırtı kambur, başı omuzlarının arasında, ellerine bakıyor.

Elleri büyüktü, Brent'inkilerden daha büyüktü ve Brent benimkileri ilk kez eline aldığında zihnimde karşılaştırmıştım. Leo'nun elini daha çok sevdim. Uyuş şeklini. Hissedişini. "Nasıldı?" Leo başını hafifçe çevirerek sordu. Gözlerime bakmıyor ve bu... bu korkutucu.

"O, uh..." Nefesimi üfledim. "Beklediğim bu değildi." Leo'nun gözleri benimkilere kilitlenince açılıyor. "O şerefsiz mi yaptı-"

"Hayır," diye araya girdim, küfrü karşısında irkildim. "Ben sadece... Ben istedim ki..." Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor ama bir Leo anı yaşıyorum. Ne söylemek istediğimi biliyorum ama bir türlü dile getiremiyorum. "Burada bekle, tamam mı?"

Kaşlarını kaldırdı, bir kez başını salladı. Eve girdiğimde babam kanepede yarı uykulu yatıyordu. "Baba," diyorum kanepenin arkasından, elim omzunda, eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Ben geldim. Artık yatabilirsin."

Elimi okşadı. "Tamam, *baba*. İyi geceler."

Yatak odamda, fotoğrafı panodan indiriyorum ve verandaya geri koşuyorum. Leo tam olarak onu bıraktığım yerde, bıraktığım *şekildeydi*. Oturmadan önce fotoğrafı ona uzattım. "Bu," diyorum ona, yüzümü ona dönmek için yan otururken bacaklarımı altına alarak. "*Bunu* hissetmek istedim."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

LEO

Evdeki su kulesinin fotoğrafına bakıyorum. Yerden çekilmiş, çitteki delikten ona doğru yürüdüğünüzde ortaya çıktığı gibi - Mia ve benim sayamayacağım kadar çok yaptığımız bir şey. Yıllardır görmemiştim. En son oraya gittiğimizden beri. Onsuz orada olmak bana doğru gelmiyordu.

"Bunu hissetmek istedim," diyor Mia.

Bıraktığım nefes bir vanayı gevşetmek gibi: yavaş, yavaş, yavaş.

"Orada seninleyken hissettiklerim, sinirler, kelebekler ve aynı sinirler ve aynı kelebeklerin bir sonraki anını sürekli beklemek... Bu gece hissetmek istediğim şey buydu ama hissetmedim."

Sözleri karşısında gözlerim kapanıyor, bir suçlama gibi, tam kalbime nişan alınmış zehirli bir ok gibi.

"Ve bu beni korkutuyor, Leo. Bir daha hiç kimseye karşı bu şekilde hissedemeyeceğimden endişeleniyorum. Ve bundan nefret ediyorum. Böyle hissettiğim kişinin *sen olmasından* nefret ediyorum. Çünkü her şey bitmeden önce nasıl başladığını asla unutamayacağım ve *nasıl* bittiğini de asla unutmayacağım."

Gözlerimi açıyorum ama ona bakmaya, gözlerindeki acıyı ve yıkımı görmeye dayanamıyorum - sahte bir nirvanaya götüren gözler. "Kalemin var mı?"

"Ne?"

"Kalemin var mı?" Tekrar ediyorum, daha yüksek sesle, daha net.

Çantasına uzanıyor ve bir kalem çıkarıp bana uzatıyor. Resmi çeviriyorum, kalemi kağıda koyuyorum ama aklıma hiçbir kelime gelmiyor. Ya da belki *çok fazla* var. "Ben küçükken..." Göğsümdeki keskin ağrıyı bastırarak başlıyorum. "Duygularımı ifade etmekte zorlanıyordum. Duygularımın kontrolü ele geçirmesine izin veriyordum ama çok geç olana kadar bu konuda hiçbir şey yapmıyordum. Böyle *patlamalar* yaşırdım." Mia'nın nefes alışları sığılıyor ama tek kelime etmiyor. Söyleyecek bir şey yok. O da dinliyor. "Annem hayattayken-" Sesim çatlıyor ve hala ona bakamadığım için sesimi temizliyorum. "Bana bu fotoğrafları verirdi. Çoğu ailemdendi, bazıları rastgeleydi ve o... benden arkalarına üç kelime yazmamı istedi; sıfatlar, *duygular*. Nasıl hissettiğimi anlatacak her neyse.

o resimlere bakarken." Dudaklarımdaki kuruluğu yalıyorum. "Eve geldiğin ilk günlerden birinde, verandamızın merdivenlerinde otururken bir fotoğrafını çekmiştim."

Nefesi kesiliyor, yaklaştıkça koltuk kayıyor.

"*Yıllarca* yanımda, cüzdanımda taşıdım ve yıllarca boş kaldı. Hâlâ da öyle. Çünkü sana baktığımda hissettiklerimi kelimelerle anlatabileceğimi hiç sanmıyorum, bu yüzden şimdi sana bakamıyorum bile." Gözlerimin arkasında bir sıcaklık beliriyor ve acıyı geri kırıyorum. "O fotoğrafın, arkasına yazmak için çektiğim son fotoğraftı. O zamana kadar seninle hiç konuşmamıştım bile, *gerçekten*, ama resmin bendeydi ve-" Gülüyorum çünkü bu çok acınası bir durum, keşke az önce sarf ettiğim her cümleyi geri alabilseydim. "Senin resminle konuştum, kafamın içinde. Hissettiğim her şeyi, yaşadığım her şeyi sana anlattım. İkinci yaz döndün, verandada oturmuş babamla kitap okuyordum, sen geldin ve sonunda seninle konuşacak cesareti buldum."

"Leo..." diye nefes alıyor ve omzuma dokunuşunun zihnimde fırtınalar koparan, kurşunlar yağdıran, anılarımda delikler açan her anla, her kalp kırıklığıyla, her pişmanlıkla çarpıştığını hissediyorum.

"O geceden önce sen sadece benim uydurduğum biriydin, hayali bir dünyadaki kurgusal bir karakter gibiydin. Sen bir hayaldin Mia ve yarattığım bu hayali gerçekleştiremeyeceğinden korkuyordum. Ama yaşadın. Düşündüğüm ve olmanı umduğum her şeyin *ötesine geçtin*."

Ağlıyor, kontrol edilemeyen nefes alma tipi *hıçkırıklarla* ağlıyor ve sonunda onunla yüzleşiyorum, çünkü o bunu fazlasıyla hak ediyor.

Ama acıtıyor.

Onu böyle görmek.

"Temelli olarak geri döneceğın o gün, tüm korkularımı bir kenara bıraktım ve sana mesaj attım. Bunu hatırlıyor musun?"

Mia bir damla gözyaşı daha dökerken başını sallıyor.

"Senden benim olmanı istedim ve..." Uzanıyorum, başparmaklarımı yanaklarında gezdiriyorum, etimi onun sıvı ıstırabına maruz bırakıyorum. Gözlerim onunkileri arıyor ve keşke ciğerlerimde onun acısından başka bir şey kalmayana kadar gözyaşlarına gömülebilseydim diyorum. Onun kalp acısında boğulmak isterdim. "Mesajı gördüğünü ve cevap vermediğini biliyorum. Ve bu bir mazeret değıl," diye acele ediyorum. "Bu düşünceye, aramızdaki her şeyi mahvettiğim korkusuna o kadar dalmıştım ki... Seni kaybetmekten o kadar korkuyordum ki, seni başka kimseyle, özellikle de *kardeşlerimle* paylaşmak istemiyordum." Ellerim kucağıma düştü ve ben

su kulesinin resmine odaklanıyorum. Utanç içimde bir sığınak inşa ediyor, ama düşüncelerimle, duygularımla boy ölçüşemiyor. İtirafım patlamayı bekleyen bir el bombası gibi. "Mia, o gece gölde söylediklerini duydum. Sana taktıkları isimleri, senin hakkında söyledikleri şeyleri duydum. Hepsini duydum."

"Kes şunu, Leo. *Lütfen*, dur!" Yalvarıyor, kolumu çekiştiriyor ama durmuyorum. Duramıyorum.

"Bir şeyler söylemem gerektiğini biliyorum ve söylemediğim için her gün pişmanlık duyuyorum. Sonrasında seni görmek, senin de her şeyi duyduğunu bilmek... beni mahvetti. Beni *yok etti*. Onları öldürmek istedim ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Seni hayal kırıklığına uğratan onlar değildi; *bendim*. Seni olabilecek en kötü şekilde hayal kırıklığına uğrattım ve ben bile... Uzun süre konuşmama izin vermediğin için seni suçlamaya çalıştım, ama gerçek şu ki, kelimeleri çıkaramadım, söze dökemedim, o zaman değil. İki lanet kelimeydi. Tek istediğim sana üzgün olduğumu söylemekti ve..." Gözlerim onunkilere kayıyor. Çünkü söylediğim, içimi döktüğüm her şey arasında en çok inanması gereken kısım bu. Ve beni görmesini, ona gerçeği ve yaşayacağım tek duayı söylerken gözlerimin içine bakmasını *istiyorum*. "Bunu söylediğimde bana inanmalısın Mia. Seni asla, bir saniye bile onların gördüğü gibi görmedim." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sen benim için her zaman güzeldin." Ve sonra ağzım onunkinin üzerinde ve bu, yıllar ve yıllar süren boğulmanın ardından alınan ilk nefes gibi. Onu öpüyorum. Son dört yıldır aşık olduğum tüm versiyonlarını. O ilk fotoğraftaki kızıdan, yanımda oturan ve bana bu hediyeyi veren kıza kadar ve aniden, artık onu öpmüyorum çünkü *o* beni öpüyor. Ağzını benimkine dayıyor, dilini gezdiriyor, arıyor ve ben ona istediğini, ihtiyaç duyduğu şeyi veriyorum. Ona her şeyi, her şeyimi ve *onun* gördüğü dünyayı veriyorum, çünkü daha azı ona layık değil. Gözyaşları etime, kalbime işliyor ve sonra bir inilti geliyor, sadece bir tane, hareketleri yavaşlamadan önce ve bunun ne olduğunu biliyorum. O bu gece bu verandaya adımını atmadan önce bile bunu hissettim. Kemiklerimin, ruhumun derinliklerinde hissettim ve hala burada olmasına ve beni öpmesine rağmen, ben de onu öpüyorum...

Bunun ne olduğunu

biliyorum. Bunun ne

anlama geldiğini.

Ve bu yüzden onlardan

kaçınıyorum. Vedalardan nefret

ediyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ İKİ

OceanofPDF.com

LEO

"ONUNLA KONUŞTUN MU?"

"Evet," diye yanıtlıyor
Holden. "Peki... o
nasıl?"

"Dün ve daha önceki günlerde bana aynı lanet soruyu sorduğunda nasılsa bugün de öyle."

Küreği kavrayışım sıkılaşıyor. "Elimde ölümcül bir silah olduğunun farkındasın, değil mi?"

Gülüyor. "Sen o çukurları kazmaya devam et, kardeşim." Garaj yolunun gevşek çakıllarına oturmuş, bacaklarını önüne uzatmış, kollarını iki yana açmış, arkasına yaslanmış, az önce teslim ettiği bitkiler için kazdığım çukurları izliyor. Bacaklarını bileklerinden çaprazlayarak, "Dostum, bana sormak istediğin bir soru varsa, sadece sor." diyor.

Boyun eğerek içimi çektim ve şapkamı çıkarıp elimin tersiyle alnımdaki teri sildim. Onun ukala kıcıyla gözlerimi kilitliyorum. "Benden bahsetti mi?"

Sırıltması çok aptalca ve keşke s u r a t ı n a bir yumruk atabilsem.
Ne yazık ki, adamı sevmeye başladım. "Bir kere bile."

Mia'ya içimi döktükten bir gün sonra New York'a geri döndü. Dramatik bir veda ya da aşırı duygusal bir vedalaşma olmadı. Sadece çantalarını alıp aşağı indi ve "Ben gidiyorum. Yazın geri kalanında iyi eğlenceler!" Holden çoktan kamyonetine binmiş, onu havaalanına götürmek için bekliyordu.

Bu iki hafta önceydi ve son iki haftadır Holden neredeyse her gün uğruyor. Asla yardım etmeyi teklif etmiyor. Ama oturuyor ve konuşuyoruz -daha doğrusu o konuşuyor, ben dinliyorum- ve John etraftayken *çok* konuşuyorlar. En sevdiğim, Mia hakkında hikayeler paylaştıkları zamanlar. Bunu benim dinleme zevkim için yapmıyorlar. Sadece ortak noktaları olduğu için, her ikisinin de farklı şekillerde sevdiği bir şey olduğu için yapıyorlar.

"Bekle," diyor Holden, baş ve işaret parmağıyla çenesini bir dangalak gibi ovuşturarak. "Bir şey vardı."

Kaşlarım kalktı. "Ne şeyi?"

"Yaz tatilini seninle geçirdiği için mutlu olduğunu, çünkü bunun ona bir kapanış sağladığını söyledi."

"Kapanış mı?"

"Evet." Holden başını sallayıp ayağa kalktı. John'un artık tamamlanmış olan verandanın yanı için seçtiği bitkilerden birini alıp çukura atıyor. "Artık ikinizin de geçmişe tutunmak zorunda olmadığınızı söyledi." Sırtına vuruyor. *Sertçe*. "Ve ikiniz de hayatınıza devam edebilirsiniz."

"Devam etmek mi?"

"Evet. Hayatına devam etmelisin, Preston. O devam edecek."

"Yapacak mı?" Onun sözlerini bir ahmak gibi tekrar ediyorum. Omuz silkiyor. "Yaptı."

"Öyle mi?"

Motoru kükreyen kamyonetine binene kadar yanımdan hareketlerini takip ettim. "Yarın görüşürüz!"

"ZORLU ÇALIŞMAN İÇİN," dedi John bana bir zarf uzatarak. Babam bana bunun olacağını zaten söylemişti, John'un vereceği her türlü ödemeyi kabul etmem konusunda uyarmıştı çünkü John gururlu bir adamdı ve bunu yapmamak onu aşağılamak olurdu. Babam ayrıca paranın John'un kendisinden değil Preston Constructions'tan gelmesini önceden ayarladığından bahsetmişti, bu yüzden parayı ondan almakta bir sorun yaşamadım. "Para gerçekten benim mi?" Babama sormuştum. "Yani, onunla istediğimi yapabilir miyim?"

Muhtemelen parayı mutfak için bir striptiz direği gibi saçma bir şeye harcayacağımı düşünerek cevap vermesi biraz zaman aldı. "Mantık çerçevesinde, Leo."

Verandada durup John'a elini sıkarak, "Minnettarım efendim. Gerçekten buna gerek yoktu."

"Yardıma oldu mu? Buraya mı geliyorsun?" John narin, karmaşık Mia-railings'e bakarak soruyor. John için her şeyi ve her şeyi ifade eden isimleri ve kelimeleri oymadan önce bir torna tezgahı kullandım ve her birini elle çevirdim. Fark ettiğinde gözleri doldu ve sonra uzaklaştı. Holden bana bunun onun için ne kadar önemli olduğunu göstermenin bir yolu olduğunu söyledi.

"Evet, öyle oldu. Hem de çok." Onun bilebileceğinden çok daha fazla.

"Güzel." Gülümsüyor ve bana bakarken bir elini omzuma koyuyor. "Ne zaman geri dönmek istersen evlat, gelebilirsin."

"Evet, efendim."

Elini bırakır, cebine sokar. "Şey... *Baba* vedaları sevmediğini söyledi, o yüzden..." Bana başka bir zarf uzattı. "Bu *ondan*."

Lokantaya her gün aynı yoldan gidiyordum, bazen günde üç kez, ama şimdi farklı bir şey var, anlamlı bir şey.

Bayan Sandra beni her zamanki gibi "Kabinin boş bebeğim, buyur" diyerek karşılıyor ve ben de oraya gidip oturuyorum. Lucy'nin yaz başında bana ödünç verdiği kitap masanın üzerinde duruyor, birçok sayfanın köşeleri katlanmış, açılmış ve tekrar katlanmış. Sırt kısmı soluk mürekkebin tırtıklı çizgileriyle aşınmış, paragrafların tamamı vurgulanmış ve kenar boşluklarında okurken *hissettiğim* her şeyin notları var. Kendimi sadece üç kelimeyle sınırlamadım çünkü hikayenin kendisi daha fazlasını hak ediyordu.

Bayan Sandra sabah kahvemi doldururken, "Yemeğin uzun sürmez tatlım," diyor. Başka bir müşteriye hizmet etmek için ayrılıyor ve sadece birkaç dakika sonra siparişimle geri dönüyor. "Sonunda kitabı okumayı bitirdin mi?" diye soruyor, başını kitaba doğru sallayarak.

Koltuğumda geriye yaslandım. "Evet, dün gece." "Ne hakkında?"

"Bu, uh..." Bir nefes çektim. "Aile, kayıplar, dostluk, trajedi ve aşk hakkında. *Gençlik* aşkı."

"Kulağa hoş geliyor," diyor, o içten gülümsemesi gözlerine ulaşıyor. "Bir ara okumam gerekecek. Kim yazmış?"

Gurur sesimi, kalbimi dolduruyor. "Kız kardeşim."

Bayan Sandra'nın bahşış olarak masaya bıraktığım zarfa vereceği tepkiyi BEKLEMİYORUM, çünkü bunu yapmamın nedeni bu değil. Ona gideceğimi de söylemiyorum. Çünkü vedalaşma konusunda gerçekten berbatım.

"Ziyaretiniz için teşekkür ederiz" tabelasının yanından geçiyorum ve dikiz aynasından artık Hoş Geldiniz yazan tabelaya bakıyorum: Nüfus 199. İlk kez bebek sahibi olan ebeveynleri, göçmenleri ve o çocuğu dünyadaki her şeyden daha çok sevdiklerini hayal ediyorum. Karısının ve yeni bebeğinin arkasında duran babayı hayal ediyorum, ikisine de bakıyor ve şöyle düşünüyor: "İşte bu. İşte *Amerikan rüyası* bu." Sonra kenara çekip kamyonu park ediyorum. Mia'nın mektubunun cebimde bir delik açtığını hissederek bir nefes alıyorum, sonra bir nefes daha.

Lokantada çıkarmıştım ama orada, açıkta olduğum ve tepkimi kontrol etmem gereken bir yerde açmak doğru gelmemişti. Yine de hissettim, keskin köşeli kalın kâğıt. Ne olduğundan şüphelendim ve zarfı yırttığımda gülümsedim. Evimizdeki su kulesinin fotoğrafı: özel yerimiz, tesellimiz.

Ters çeviriyorum.

Üç kelimeden daha fazlası.

Üç sıfat.

Üç duygu.

Leo,

*Tanrı size bir sebepten dolayı ses
verdi. Onu kullan.*

*Çünkü bir şeyin arkasında durmazsan, her şeyin altında kalırsın. Seni
seviyorum,
Mia.*

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

MIA

Önce gözlerini, sonra da diğer her şeyi aynı anda fark ediyorum.

On dakika önce, babamın kullandığı ülke çapındaki araba servisinin şoförü evimin garaj yoluna girdi. Ama burası benim evim gibi görünmüyordu, en azından dışarıdan. Bir an için burayı evim olarak görmekten ne zaman vazgeçeceğimi ya da vazgeçip geçmeyeceğimi merak ettim. Teknik olarak, okuldaki yurtlarda yaşıyordum, yani gerçekten bir ev değildi ve babamın şehirdeki dairesinde hiç bulunmadım, bu yüzden o da sınıflandırılmadı.

Gözlerimin tüm değişiklikleri algılaması biraz zaman aldı. Geçen yaz ayrıldığımda, yapılan tek büyük iş verandadaydı. Solmuş, yıpranmış dış cephe kaplaması gitmiş, yerine kendi seçtiğim gri tonunda yenileri gelmişti. Oluklar iki ton daha koyuydu ve her ikisi de evi çevreleyen parlak renkli bitkilerle iyi bir kontrast oluşturunuyordu.

Babamın kamyoneti evle ahır arasındaki her zamanki yerine park edilmişti ve verandaya çıktığımda yeni korkulukların ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Onlara bakmak için çok fazla zaman harcamadım. Babamın Leo'nun onlar için harcadığı emeği bana göstermek isteyeceğini biliyordum.

Leo.

Bu bir isim, bir *çocuk*, düşünmemeye çalıştığım bir anı çünkü tıpkı "ev" kavramı gibi onu da zihnimde nereye yerleştireceğimi tam olarak bilmiyorum.

Ve kalbimde.

Eve adımımı atar atmaz nostaljinin etkisine girdim. İçeride hiçbir şey değişmemişti ve gözlerimi kapattığımda babamın ocakta pişirdiği yemeklerin kokusunu alabiliyor, Otis Redding ve Marvin Gaye'in yumuşak melodilerini duyabiliyordum. Birden, daha önce geri dönmediğim için kendimde hayal kırıklığına uğradım. Neredeyse bir yıl olmuştu, babamı görmeden geçirdiğim en uzun süreydi ve onu özlemiştim. Ve gerçekten de geri dönmek için hiçbir mazeretim yoktu... bilirsiniz, burada olmanın bana sonsuza dek benim olan, sonsuza dek güvende olan bir sundurma salıncağında çılgınca açıklamalar yapan mavi gözlü bir çocuğu hatırlatacağı korkusu dışında... ta ki bir anlık muhakeme hatasına düşüp o çocuğa aynı koltukta ilk öpücüğümü vermeye karar verene kadar.

Tamam, dramatik
davranıyorum. Onu
öpmeyi seçtim.

Pişmanlık yok.

Yine de onun etrafında olamadım ve ayrıldım.

Evimin girişinde dururken, evin ne kadar hareketsiz olduğunu fark ettim. Ne kadar sessiz. Bu nadir görülen bir şeydi. Babam evdeyken her zaman müzik çalar, müzik yoksa televizyon olurdu. Hiçbir şey yoktu. Çantalarımı ön kapının yanına bıraktım ve odasına gittim. Yatağı yapılmıştı ama orada değildi. Herhangi bir ses var mı diye banyosunu kontrol ettim ve güvenli olduğunu düşündüğümde kapıyı açtım. Orada da yoktu. Onu aramayı düşündüm ama bu sürprizi mahvederdi. Geleceğimi bilmediğinden emin olmuştum. Aslında, sırf beni gördüğündeki şaşkınlık ve (umarım) sevinç ifadesini görebilmek için gelememem için nedenler uydurmuştum.

Sonunda, tüm evi ve çevreyi yirmi dakika boyunca aradıktan ve adını seslendikten sonra, ahırın yan kapısının aralık olduğunu fark ettim.

İşte şimdi orada durmuş, gömleksiz bir çocuğun -ya da *adamın* demeliyim- sırtına bakıyorum. Sırtı kaslardan başka bir şeyle şekillendirilmemiş. Beli dar, omuzları geniş. Elinde bir süpürge var ve yerleri süpürüyor. Mobilyaların çoğu kenara itilmiş, bazıları parçalanmış ve yaklaştığımda her iki kulağındaki beyaz kablolu kulaklıkları fark ediyorum.

Beni duymamasına şaşmamalı.

Şapkasını arkaya doğru taktığı için saçlarını net göremiyorum ama kim olduğu belli ve neden burada olduğunu bilmiyorum ama burada olduğu için çok mutluyum. Ben de ona sürpriz yapmayı umuyordum. Çok uzun zaman oldu ve son bir yıldır telefon görüşmelerimiz giderek azaldı. Arkasında durup bir elimi kaldırarak omzuna dokunduğumda döşeme tahtaları ayaklarımın altında gıcırıyor. "Holden!"

Çabucak dönüyor.

Önce gözlerini fark ediyorum, sonra diğer her şeyi, hepsini birden.

Leo'nun adı boğazımda düğümleniyor, sanki yüksek sesle söylemek onu yok edecekmiş gibi. Bir şeyler söylediğinden eminim, ya da en azından dudakları kıpırıyor, ama kalbimin gümbürtüsünden hiçbir şey duymuyorum. Başını eğip bir kulaklık çıkarıyor, gözleri beni tepeden tırnağa içine alıyor ve ben yine hissediyorum: çıplak, açıkta, *korunmasız*.

Ama şimdi farklı. *Elektrik var*.

Ve sonra dudakları yukarı kalkıyor. Önce bir köşe, sonra diğeri ve sonra kollarındayım, beni yerden kaldırıyor ve ben de ona izin veriyorum. Ve ben

ona izin vermemeliydim çünkü en başta aniden ayrılmamın sebebi buydu. O öpücükten sonra durmak istemedim. Onunla birlikte yatağa girmek, yorganın altına girmek, bana sarılmasına, dokunmasına ve beni öpmeyi asla bırakmamasına izin vermek istedim ve bu çok, çok mükemmel olurdu. Ta ki öyle olmayana kadar.

Beni tekrar yere, gerçekliğe indirirken yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor. "Tanrım, Mia. Burada ne işin var senin?"

Göğsümün derinliklerinde patlayan bir balon gibi gülüyorum. "Ne yapıyorsun burada?" Elleri belime yerleşirken, benimkiler de onun pazularına yerleşiyor. Bir şekilde hem sert hem de yumuşak. Bırakmalıyım. Ama bırakmıyorum.

"Önce sen."

"Burada yaşıyorum," diyorum ona, sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi.

Leo dilini şaklatıyor, burnunu kırıstırıyor. "Hayır, New York'ta yaşadığına eminim ve büyükbaban bu yaz gelmeyeceğini söyledi, yani..." Bir anlığına

Leo'nun buraya *benim* için geldiğine inandım. Belli ki öyle, Yanılmışım. Kimsenin geldiğini bilmediğini düşünürsek bu imkânsızdı. Ellerimi iki yanına indirdim ve üstsüz Leo Preston'ın mükemmelliğine bakmamaya çalıştım. *Tanrım, direksiyona geç.*

Bir adım geri çekildim -küçücük, minicik bir adım- "Peki, neden buradasın?" diye sordum. "Benden istedi, ben de aradım-"

"Sen mi aradın?"

Sonunda belimi bırakıyor ve kendi adımlarını atıyor. Omuz silkerek, "Ara sıra onu kontrol ediyorum" diyor.

Göğsüme sıcaklık doluyor. "Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Bu yaz gelmeyeceğini söyledi," diye tekrarlıyor. "Ona sürpriz yapmak istedim."

Dişlerinin arasından bir tıslama sesi geliyor ve yine o sevimli burun kırma hareketini yapıyor.

Ve sonra aklıma geldi. "O burada değil, değil mi?" Leo neredeyse özür diler gibi başını sallıyor.

Kalbim sıkışıyor ve somurtuyorum. Elimde değil. "Nerede o?"

"Arkadaşı Philip ile karavan yolculuğu gibi bir şey..." Sona doğru sanki bu bilgiyi bilmem gerekiyormuş gibi sözlerinin tonu yükseliyor. Bilmiyordum.

Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışıyorum. "Ne kadar süre için?"

Leo, elleri beni kaldırmakla meşgulken düşürdüğü süpürgeyi almak için çömeliyor. "Birkaç hafta," diyor, hâlâ çömelmiş vaziyette. Gözleri çıplak bacaklarımla aynı hizada ve bir süre oraya odaklandıktan sonra

Boyumdan yukarı ve yüzüme doğru yavaş bir iz bırakarak. "*Erkek arkadaşınla* ziyaret edemeyecek kadar meşgul olduğunu söyledi."

Hayal kırıklığı içinde başımı geriye attım. "Onu şaşırtmak için öyle söyledim."

"Çok meşgul kısmı mı yoksa erkek arkadaş kısmı mı?" Leo soruyor, boyunun ölçüsünü alarak. Neden onun Holden olduğunu düşündüğümü şimdi anlıyorum. Leo en az birkaç santim uzamış ve vücudu... Tanrı'ya inanmama şaşmamalı çünkü vücudu *kesinlikle* kadınlara ilahi bir armağan.

Ve ben bakıyorum.

Ve kızarıyorum.

Saçmalık.

"Çok meşgul kısmı," diyebildim.

"Yani erkek arkadaş kısmı gerçek mi?" diye soruyor, tek kaşını kaldırarak.

Başımı salladım. "Evet, erkek arkadaş kısmı gerçek." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz üç adım geri atıyorum, çünkü *lanet olsun Mia!* Senin bir erkek arkadaşın var ve diğer erkeklere Leo Preston'a baktığın gibi bakmamalısın.

"Huh," diye mırıldanıyor Leo, süpürgeyi ileri geri iterek. "Demek küçük Mia Mackenzie Kovács büyüdü."

Gözlerim yarıklara kadar kısılıyor ve ifadesinin ilk önce hangi kısmına kızmak istediğimi bilmiyorum. "*Ko-vatch* diye telaffuz ediliyor," diyorum ona. *Evet, çünkü bu konuyla alakalı.*

"Ben de öyle dedim." Omuz silkiyor.

Başımı salladım. "Hayır, Ko-vax dedin, *pro-vax* gibi. Ko-vatch diye telaffuz edilir."

Çocuk *sırıttıyor* ve benim göz kırpmamla aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Üzerimde yükselen gözleri ağzıma düşmeden önce benimkileri inceliyor. "Tekrar söyle."

"Ko... *vatch*," diye nefes alıyorum, sesim hissettiğim kadar küçük.

"Bir kez daha," diye emrediyor, ağzı benimkinden bir santim uzakta. Dudaklarımı yalıyorum, kendimi tekrarlıyorum.

Geri çekildiğinde gülümsemesi ukalaca. "Sadece söylerken ağzının hareket edişini çok seviyorum."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

MIA

SAÇMALIK.

Saçmalık.

Ve, bekleyin.

Sikeyim.

BU DURUM KESİNLİKLE lanetlenmeye değer çünkü *lanet olsun*. Buna hiç hazırlıklı değildim.

Telefonum şortumun cebinde çalıyor ve bakmama gerek kalmadan kim olduğunu biliyorum. Eve girdiğimde onunla telefonda konuşuyordum ve bir dakika içinde onu arayacağımı söylemiştim. Bu ne kadardı? Otuz mu? Kırk dakika önce mi? Kim bilir ne kadar zamandır Leo burada olmasına neden olan her şeyi anlatırken onunla birlikte ahırda duruyordum? Dediğine göre, birkaç haftada bir kontrol etmek için büyükbabamı ararmış. Bu telefonlardan biri gerçekleştiğinde yaz tatilinin ikinci günüydü. Leo ona ekstra krediler için bazı ödevler yaptığından ve zamanının çoğunu kütüphanede geçirdiğinden, çünkü evinin ona ihtiyaç duyduğu sessizliği sağlamadığından bahsetmişti. Sonra büyükbabam ona rastgele bir yolculuğa çıkacağını söylemiş, ki bu büyükbabam için en azından garip bir şeydi ve Leo o yokken gelip eve bakarsa minnettar olacağını söylemiş. Birkaç gün önce buraya geldi ve dedem, Leo buradayken ahırını temizlerse çok memnun olacağını söyledi, ki şu anda bulunduğumuz yer de burası.

Ben, Leo Preston'ın önünde duruyorum, o bana *o* gözleri ve sırtışıyla bakarken ve telefonum hala çalarken. *Taşaklar.*

"Buna cevap verecek misin?" Leo soruyor. Süpürge hâlâ elinde, bir ileri bir geri gidip geliyor. Yer değiştirmiyor. Sadece zaten temiz olan yerleri temizlemeye devam ediyor.

Tereddüt ediyorum çünkü Leo orada duruyor, tek kaşı havada bekliyor ve Drake - *erkek arkadaşım* - Leo Preston'ın önümde durmasının muhtemelen iyi bir şey olmadığını bilecek kadar beni tanıyor... her şey için

taraflar dahil. Leo, telefonumdan Al Green'in "Let's Stay Together" şarkısının çaldığı genel bel bölgeye bakıyor-Drake'in zil sesi.

Sonunda çalmayı bıraktığında Leo bana bakıyor, o delici mavi gözleri beni yargılıyor. "Karmaşık bir durum," diyorum o sormaya fırsat bulamadan.

Karmaşık kelimesi hafif kalır ve Leo'nun yüzünde bir değişiklik olmayınca kollarımı kavuşturup gözlerimi kısıyorum. Leo bir tarafa gülümsüyor, bakışlarını indiriyor ve tekrar süpürmeye odaklanıyor. "Holden arkanı biliyor mu, yoksa ona da sürpriz yapmayı mı planladın?"

Ona "Hayır ve evet" dediğimde kollarım hâlâ kavuşturulmuştu. Bu sırayla. Tabii onu da mahvetmeyi planlamıyorsanız."

"İşleri nasıl mahvettim?" Leo başını kaldırıp sadece gözlerine bakıyor ve o yargılama yine geri geliyor. "Değişmişsin." dediğinde sesi eşit ve sakindi.

"Bu da ne demek oluyor?" Şak diye söyledim.

Tembel bir omuz silkme hareketi yapıyor ve süpürgeyi en yakın duvara dayıyor. "Çok *alıngansın*."

Gözlerim kocaman, ağzım açık ona bakıyorum. *Alıngan* değilim. Sadece kendimi koruyorum. Onun etrafında olmalıyım, aksi takdirde... aksi takdirde kendimi yine onun içinde kaybederim ve bu istediğim son şey. Ya da ihtiyacım olan.

Zihnimde dolaşan düşüncelerden tamamen habersiz bir şekilde gömleğini silkiyor. Bana döndüğünde, o yargılayıcı gözleri artık fazlasıyla aşına olduğum bir duyguyla kararmış bir halde, "O ağzını kapatsan iyi edersin Mia *Ko- vatch*, yoksa doldurmak için bir şey çıkarırım," diyor.

Çenem kapanıyor, sıcaklık etimin her santimini yakıyor. Ve sonra omzuna yumruk attım. Sertçe. Çocuk *gülüyor*, sesi duvarlarda yankılanıyor. "Sadece seni deniyordum," diyor, sanki karşıdan karşıya geçmek için yardıma ihtiyacı olan bir çocukmuşum gibi elimi tutuyor ve beni kapıya doğru götürüyor.

"Neyi test ediyorsun?"

"Ne *kadar* değişmişsin." Beni büyükbabamın kamyonetine götürürken bırakmıyor, yolcu kapısını açıyor. İçeri girmemi işaret ediyor, ama ben yerimde duruyorum ve onu tuttuğu yerden çekiyorum.

"Ve?" Merak ettiğim için sordum. İletişim kurmayalı bir yıl oldu. Her şey değişti. "Ne kadar değişti?"

Leo başını sallıyor, gözlerinde ne yapacağını bildiğinden daha fazla güç var. "Çok değil," diyor ve beni belimden tutup koltuğa kaldırıyor. "Sen hâlâ *benim* Mia'msın."

Tek bir an, bir dakika, bir ömür. Kulaklarımın az önce yuttuğu şeyi zihnimin yakalaması işte bu kadar zaman alıyor.

Nefes almıyorum. Tek bir tane bile. Hâlâ beni izliyor, gözleri küçük hareketlerle yer değiştiriyor. Sanki yüzümün her santimini ezberliyor. Ete batan bir sıgır sopası gibi, her bir çukuru, her bir tümseği, her bir özelliğin her bir tonunu alıyor ve beynine kazıyor.

Çok geç, sesim fısıltının biraz üzerinde, "Ben *senin* hiçbir şeyin değilim" diye cevap veriyorum.

Benim aksime, tepkisi anında oldu. "Göreceğiz." Sonra kapımı kapatıyor ve sanki tüm bunlar tamamen normalmiş gibi arabaya doğru ilerleyip direksiyona geçmesini nefesimi tutarak izliyorum.

Sinirlerimi yutarak, emniyet kemerimi çekiştirip "Nereye gidiyoruz?" diye sorarken zihnim hâlâ toparlanmaya çalışıyor.

"Holden ve benim öğle yemeği için lokantada buluşma planlarımız vardı. Ona orada sürpriz yapabilirsin."

Gözlerim şaşkınlıkla açılmış, profiline bakıyorum. "Çok fazla soru var," diye mırıldanıyorum ve Leo kıkırdıyor.

"Şanslıyız ki bütün yaz buradayız." Kamyonu çalıştırıp vites takıyor ama gitmek için bir hamle yapmıyor. Bana döndüğünde, bugün içeri girdiğim, cinsel imalarla dolu Leo'yu göremiyorum. Hatta ilk öpücüğümü verdiğim halini bile görmüyorum. Bu Leo on beş yaşında ve bana hayattaki en büyük korkusunu söylemek üzere. "Bu sefer kalacaksın, değil mi?"

Gözlerimi kaçırıyorum, çünkü gözlerindeki kırılma beni kör edebilir. "Belki," diye nefes alıyorum.

"Belki," diye tekrarlıyor. "Bu iyi bir şey."

Gözlerim, kalbim, *her şeyim* yeniden ona yöneliyor. "Öyle mi?"

"Belki hayır demek değildir." Gülümsüyor. "Çünkü hayır hakkında ne derler bilirsin. Hayır-"

"Tam bir cümle," diye bitiriyorum ve sonra hareket ediyoruz.

Nabzımın etime sürekli vuruşunu ve kokusunu içime çektiğimde ciğerlerimin genişlemesini görmezden geliyorum. Her vites değiştirdiğinde parmak eklemlerinin arkasının çıplak dizimi sıyrmasını ve vücudumun küçük küçük şişlikler halinde patlamasını görmezden geliyorum. Ve bu şişliklerin tenimde süzüldüğünü, aradığını, midemdeki keleklerin konması için güvenli bir alan yaratmaya çalıştığını görmezden geliyorum.

Lokantaya vardığımızda telefonum tekrar çaldı.

Ve bunu da görmezden geliyorum.

OceanofPDF.com

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

LEO

Onunlayken kim olduğumu bilmiyorum.

Lokantaya giderken yol boyunca aklımdan çıkmayan düşünce bu. Dönüp duruyor, zihnimin duvarlarından sekiyor ve o kadar çok istiyorum ki neredeyse yüksek sesle söyleyeceğim.

Neredeyse.

"BRO, yeterince uzun sürdü. Gitmem gerek..." Holden sonunda telefonundan başını kaldırıp Mia'nın yanında durduğunu gördüğünde sözleri havada kayboluyor. Sırtışı önce yavaştı, sonra her şeyi tüketti. Ayağa kalkmaya başlıyor ama nedense kendini tutup tekrar oturuyor, dudakları bir çizgi haline geliyor. "Nasılsın?" diye soruyor, yine telefonuna odaklanmış. Ses tonunda bir küçümseme belirtisi var ve bunun nereden geldiğini bilmiyorum.

Yanımda Mia nefes nefese kaldı. "Ben... *iyiyim*. Sen?"

Kabine girmek için bir hamle yapmıyor, sadece yanımda duruyor. Sanki benim korumama ihtiyacı varmış gibi bir santim daha yakın.

Holden telefonu bırakarak, "Güzel," diye cevap verir. Başını kaldırıp ona bakıyor ve sonra tekrar aşağıya iniyor. "Ne zaman geldin?"

"Bu sabah."

Holden şimdi ona bakıyor, *gerçekten* bakıyor. Ve onun da benimle aynı şeyi görüp görmediğini sorguluyorum, Mia'nın *değiştiğini*. Onun tanıdığı Mia benim tanıdığım gibi aynı. Kot pantolonlar, atletler ve ekose gömleklerle yaşayan küçük kasaba kızı. Bir saat öncesine kadar onu makyajlı bile görmemiştim. Bugün onu gördüğümde, bir kez daha bakmam gerekti. Saçları aynı, sadece doğal dalgaları düzleştirilmiş ve kıyafetler hakkında hiçbir şey bilmediğimi ilk itiraf eden ben olacağım, ama giydikleri ipek ya da keten gibi yumuşak görünüyor. Şortu soluk mavi ve lokantanın ışıkları altında parlıyor, aynı büyük boy blazer ceket gibi. Üstü daha çok bir bluz, aynı parlıtlı kumaştan, şortunun içine sokulmuş. Ve sonra *altın*. Çok fazla altın. Boynunda, bileklerinde, parmaklarında ve kulaklarında. Ve *topuklu* ayakkabı giymiş. Evet, seksi, ama sadece... Bilmiyorum. *Bizim* Mia'ya benzemiyor. On yedi yaşında biri için bile fazla yetişkin görünüyor.

Birinin bir şey söylemesi gerektiği için diyorum ki, "Üzgünüm geciktim. Gitmek üzereydim ama o içeri girdi ve..."

"Her şey yolunda," diyor bana ama ona bakıyor. "Senin için sipariş verdim bile." Gözleri benimkilerle buluştuğunda, hemen anladığım sessiz bir istek var.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diyorum dinleyenlere ve onları yalnız bırakmadan önce bir yanıt beklemiyorum.

Acele etmiyorum ve geri döndüğümde Mia kabinde tüm konuşmayı yapıyor. Holden arkasına yaslanmış, gözlerini tavana dikmiş, yumruklarını masaya vuruyor. Ne dediğini duymuyorum ama boğazımı yüksek sesle temizleyip varlığını belli ediyorum. Holden başını sallarken Mia arkasına yaslanıp kollarını iki yana açıyor.

Bayan Sandra siparişlerimizle çıkageldi ve Holden ona gülümsedi. "Özür dilerim, Bayan Sandra. Siparişimi alıp gitsem sorun olur mu?" *Neler oluyor?*

"Elbette bebeğim," diyor ona. "Baban seni f a z l a d a n çalıştırıyor, huh?"

Holden başını sallayıp onun gitmesini bekledikten sonra bana, "Sana sonra yetişirim, dostum," diyor. Sonra ayağa kalktı ve siparişi için tezgâhta bekledi.

Mia'ya döndüm. "İkinizin nesi var?"

Bir kez gülüyor, boyalı kırmızı dudakları kızgınlıkla bükülmüş. "Mesafe zordur."

Daha önce birçok kez yaptığım gibi Mia'nın yüzünü inceliyorum. Neredeyse tüm farklı versiyonlarını biliyorum. Üzgün, çaresiz, yalnız, özgür, komik ve hayranlık dolu hallerini gördüm. Ama şimdiye kadar sahtekâr olanını hiç görmemiştim.

MIA eve dönerken sessizdi, tıpkı lokantada olduğu gibi. Eve döner dönmez telefonunda mesajlaşmakla meşgul oluyor ve neredeyse eve girerken tek kelime etmiyor. Kızlar hakkında onu yalnız bırakacak kadar bilgim var, bu yüzden ortalıkta görünmemeye çalışıyorum ve ahırdaki işime geri dönüyorum. Geçen yaz, Mia gittikten sonra, John bana ahırın içinde ne olduğunu ve arkasındaki tarihi gösterdi. Benden temizlememi istediğinde

Dışarıda, orada ne istediğine dair bir fikri olmadığını, ancak olduğu gibi durmasının yer kaybı gibi göründüğünü söyledi.

Güneş batana ve eve tekrar girmenin güvenli olduğunu hissedene kadar kulağımda kulaklıklar, bangır bangır müzikle çalışıyorum. Dışarı çıktığımda Mia verandada, parmaklıkların önünde yerde oturuyordu, elinde bir kupa vardı, üstünden buhar çıkıyordu. Üzerinde hâlâ aynı giysiler var ama topuklu ayakkabıları yalancı bir yalancı gibi atılmış halde yanında duruyor.

Temkinli bir "Hey" ile yaklaştım. Büyükbabasının en sevdiği şarkılardan biri olan Wilson Pickett'ın "In the Midnight Hour" şarkısı açık kapıdan içeri süzülüyor.

"Bu korkuluklarda gerçekten iyi iş çıkarmışsınız," diyor, başını kaldırıp Ben.

Verandanın basamağında oturuyorum, bacak bacak üstüne atmışım.

"Hepsini aldılar

Yazın," diyorum ona. "Narin, karmaşık küçük şeyler." *Tıpkı senin gibi.* "Yine de buna değdi."

Elini uzatırken başını sallıyor, tahtaya kazınmış ismi parmaklarken bakışları kayboluyor. Hangisinin izini sürdüğünü bakmama gerek kalmadan biliyorum. Her birinin yerini ezberlememiş olsaydım bile, gözleri özlem ve hüznü ortaya çıkaracak kadar acı dolu. *Holden.*

"Büyükbabama burada olduğumu söylemesen olur mu?" diyor nefes vererek. "Sadece... eğer öğrenirse geri gelir ve ben gelmesini istemiyorum. Her ne yapıyorsa onunla eğlenmesini istiyorum."

Dudaklarımdaki kuruluğu yalıyorum ve ona bakmamaya çalışıyorum.

"Elbette."

"Ve biliyorsun, geçen yılki gibi... burada olduğumu kimseye söyleme."

Başımı salladım. "Hiçbir şey söylemeyeceğim."

İç çektikten sonra, gözleri benimkilerle buluşarak, "Kalacak mıyım bilmiyorum," dedi.

"Tamam."

Wilson Pickett'ın sesi Ben E. King'in sesiyle yer değiştiriyor ve birilerinin onun yanında durması için mırıldanıyor, biz de sessizlik içinde oturup şarkının tamamını dinliyoruz. İlk konuşan Mia oluyor ve o konuştuğunda sesinin kırılışındaki kalp acısını duyabiliyorum. "Değiştim mi, Leo?"

Omuz silkiyorum çünkü nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Herhangi bir cevap onun şu anki duygu durumuna göre değişken olacaktır.

Cevap vermeyişim yeterli bir cevap oluyor ve başını sallayıp kupasına bakıyor. "Değişmek *istemiyorum.*"

"Yani," diye başlıyorum, sonra bir nefes alıyorum. "Sadece farklı *görünüyorsun*, hepsi bu. Holden ve ben seni böyle görmeye alışık değiliz."

"Ne gibi?"

Yine omuz

silkiyorum.

"Hayır, söyle bana." Fincanı yere bırakıyor ve yaklaşıyor. "Beni nasıl gördüğünü bilmek istiyorum."

Tereddüt ediyorum, çünkü onu *gerçekten* ama *gerçekten* incitmek istemiyorum. "Sadece süslü kıyafetler ve makyaj, hepsi bu." Ve bacaklarını delicesine seksi gösteren topuklu ayakkabılar. Belli sebeplerden dolayı o kısmı atlıyorum.

Kendine bakarken kaşlarını çatıyor.

"İnsanlar büyür, Mia... Ve senin yaşadığın yer, senin büyüdüğün yerden çok farklı, yani... Yani, böyle olması kaçınılmaz, değil mi?" diye ekliyorum.

Derin nefes alıyor.

Ve devam ediyorum, "Ve eğer bu değişim senin istediğin şeyse ve kendinle mutluysan, o zaman biz kimiz ki sana aksini söyleyelim? *Pislikler*. Biz buyuz işte. Holden ve beni unut. Biz bok çuvalıyız."

Yüzünde bir gülümseme belirir.

"Sadece buna alışık değiliz, hepsi bu. Birlikte büyüdüğümüz Mia'yı seviyoruz, anlıyor musunuz? Genel olarak değişimle mücadele ediyoruz. Bizler böyle sik kafalıyız."

Bir kez gülüyor.

Ve onun kahkaha sesini sevdiğim için devam ediyorum: "Ayrıca Holden muhtemelen erkeklerden gördüğün tüm ilgiyi düşünüyor ve o da bir erkek gibi düşünüyor ve muhtemelen o hayali erkeklerin beynine soktuğu her düşünceden nefret ediyor ve seni korumak istiyor ama koruyamıyor çünkü orada değil." Havam bitiyor, yerine yenisini koyuyorum ve ekliyorum, "Seni önemsiyor. Hepsi bu."

Dudağının kenarını çiğniyor ve bir süre sonra boğazını temizliyor. "Peki ya sen? Değişikliğimi beğendin mi?"

Ona gerçeği söyledim. Her yürek parçalayıcı kelimesini. "Bunun beni nasıl etkilediğini anlamıyorum." Ya da benim ne düşündüğümün neden önemli olduğunu. Bir erkek arkadaşı var, yani belli ki hayatına devam etmiş. Ayrıca, onunla çok az zaman geçirdim, bu yüzden yargılayamam. Benim için önemli olan şeyler görülemez. Fiziksel değil. Hiçbir zaman da olmadı.

Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor, gözleri benimkilerde cevaplar, gerçekler arıyor. Sonunda başını çeviriyor ve cam gibi gözlerle mırıldanıyor: "Asla en iyi arkadaşımın sevmediği bir insan olmak istemiyorum."

"Eminim öyle değildir-"

"O da değişti," diye araya giriyor, sesi daha yüksek, daha net. "Gittiğinde başka biri oldu. Yatıp kalkıyordu ve ben onu bu yüzden yargılamadım." Hemen ekliyor: "Yattığımdan değil; yatmıyorum. Sadece diyorum ki..."

Cevap vermiyorum çünkü söyleyecek bir şeyim yok. "Sana bir şey söyledi mi?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hiçbir şey." nk bu, arkadaşlığımızın getirdiği anlaşmanın bir parçası: Onun hakkında konuşmayacağız. Asla. "Bu konuşmayı yapman gereken kişi ben değilim Mia."

"Biliyorum," diyor, nefes verirken yanakları şişiyor. "Seni ona götürmemi ister misin?"

"Beni görmek istediğini sanmıyorum."

"Pekâlâ," diyorum ayağa kalkarak. "Yapacak devlerim var, o yüzden..." Geçerken omzunu sıkıyorum ve mutfakta durup Holden'a bir mesaj göndermek için telefonumu çıkarıyorum:

Aranızda ne oldu bilmiyorum ama kız berbat durumda. Ve sanırım seninle konuşmaya korkuyor. Bunu düzeltecek kişi sen olmalısın. Onu böyle görmeye dayanamıyorum.

Ben daha telefonu cebime geri sokamadan cevap veriyor.

Beş dakikaya oradayım.

Farları garaj yoluna girene kadar mutfak penceresinin yanında bekliyorum ve sonra inip verandaya doğru başını eğerek yürümesini izliyorum.

Mia'nın "zr dilerim." dediğini duydum.

Ve sonra Holden cevap verir, "zgn olmanı istemiyorum, Mia Mac. Ben sadece..." Sahanlığa ıkıyorum, dizüstü bilgisayarım ve ders kitaplarım etrafımı sarmış bir şekilde kanepeye oturuyorum. Kulaklıklarımı takıp sesi en yükseğe ayarlıyorum. Her ne söylüyorlarsa, benim kulaklarım için değil.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

LEO

Mia eve girdiğinde tam üç saat geçmişti. Holden'la konuştuğu süre boyunca işgal ettiğim yerde oturduğumu görünce sahanlıkta durdu. Gülümsüyor; öyle bir gülümseme ki ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı atıyor. Kulaklığımın birini çıkarıp kaşlarımı kaldırıyorum. "İyi konuştun mu?"

Tek söylediği "Teşekkür ederim," oluyor ve banyoya doğru ilerliyor. "Ben duş alacağım. Sorun olur mu?"

"Uh-huh." Başımı salladım.

Beş dakika sonra, benden sadece birkaç metre ötede duş almasının ne kadar *havasız* olduğunu fark ediyorum. Yanında yedek kıyafet getirmemişti, bu da demek oluyor ki duştan çıplak, sırlıklam ve havluya sarılmış bir şekilde çıkacaktı.

Ve en k ö t ü s ü ? O havlunun altında ne olduğunu gördüm. Bir iniltiyle kucığıma bakıyorum, şortumun altındaki ereksiyona dik dik bakıyorum. "Aptal vücut," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Aptal, aldatıcı pislik!" En yakın ders kitabını kapıyorum ve belli ki tüm kan beynimden sikime doğru akıyor, çünkü yasadışı düşüncelerimin kanıtını saklamak için kitabı kucığıma bıraktığımda bunun sonuçlarını düşünmüyorum bile. "Orospu çocuğu!" Acı içinde bağıyorum. "İyi misin?" Mia sesleniyor. Ve onu orada hayal ediyorum, solgun tenine sabun köpükleri bulaşmış ve sonra elleri o tene dokunuyor.

"Leo?!"

"Evet!" diye bağıyorum. "Ben iyiyim." Hiç de iyi değilim. Gözlerimde yaşlar var ve bu yaşlar junk iğnesinin acısından mı yoksa muhtemelen gerçek hayatta asla göremeyeceğim sırlıklam ıslak Mia'nın görüntüsüne mi ağlıyorum bilmiyorum.

Kitabı kucığımdan itiyorum ve eminim ki ereksiyonum acı noktasını aşmış ve hala orada, bana bakıyor, "Haha. Senin yerinde olmak ne kötü."

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum ve resmen çıldırıyorum.

Duş kapandığında borular tangırıyor ve ben de küçük bir sürtük gibi odama koşuyorum, kapıyı kapatıyorum, yorganın altına dalıyorum ve saklanıyorum.

Ve sonra dinliyorum.

Banyo kapısının açılışını dinliyorum, sonra yukarı yatak odasına çıkarken ayak seslerini. Yatak odasının kapısının açılıp kapandığını duyuyorum ve dışarı çıkmadan önce ona kadar sayıyorum. Telefonumu, dizüstü bilgisayarımı ve kitaplarımı alıp hepsini odama götürüyorum ve nabzımın durulması için bir süre bekliyorum.

Yatağa oturup sırtımı duvara vererek dizüstü bilgisayarımın ekranındaki kelimelere odaklanmaya çalışıyorum:

Toplumun korunması, ceza adaletine yardımcı olma, kriminoloji, yasal sistem.

Tüm bu kelimeleri yüksek sesle okuyorum ama yine de gözlerimden ağzıma, oradan da beynime bir şeyler oluyor çünkü hiçbir şey yerine oturmuyor. Birdenbire buraya gelme nedenimin dikkatimi dağıtmadan odaklanabilmek olduğunu fark ediyorum. Ama şimdi? Şimdi Lucy'nin *kader* dediği o saçma şey her şeyi bir kenara bıraktı ve bana en büyük dikkat dağınıklığını verdi.

Kapımda hafif bir tıkırtı var. "Leo?"

Dizüstü bilgisayarı kapatıp yere atıyorum. Bu gece hiçbir şey yapmamın imkanı yok. "Evet?" Sesleniyorum.

"İçeri girebilir miyim?"

Elimi yüzüme sürüyorum. "Elbette."

Mia önce içeri bakıyor, sonra da odaya doğru adım atıyor. Saçları hâlâ ıslak, makyajı akmış ve üzerinde kırmızı ekose pijamaları var.

"Bölüyor muyum?" diye soruyor kararsızca, odaya bakarak. O yine *benim* Mia'm.

Ve lanet olsun, o *kusursuz*.

"Hayır," diyorum ona, daha yükseğe oturarak. "İyi misin?"

Dişlerini alt dudağına kenetleyip başını salladığında alt dudağı kızarıyor. Yatağa oturuyor, bacak bacak üstüne atmış, dişlerimi o kalın kalçalarına geçirmek için neler vermezdim. Boğazımı temizliyorum, çarşafı kapıyorum ve çok da gizli olmayan bir şekilde kucağıma yerleştiriyorum. Gözleri her hareketimi takip ediyor, ta ki ne olduğunu anlayıp başka tarafa bakana kadar, yanakları solgun tenini lekeleyen o güzel pembeyi açıyor. "Burası çok karanlık," diye mırıldanıyor ve ben de komodinin üzerindeki lambayı yakıyorum.

"Karanlıkta çalışmayı seviyorum. Dikkatimi dağıtacak bir şey yok, anlıyor musun?"

Başını sallayarak, " Holden'la konuşmanın çok yardımı oldu.

Buna *gerçekten*

ihtiyacımız

vardı." "Bu çok

iyi."

"Evet."

Sessizlik çöküyor ve bu... bu neredeyse rahatlatıcı. Sonunda yanıma oturmak için hareket ediyor, yan tarafı benimkine değiyor. "Haklıydın, benim değişmem konusunda."

"Öyle mi?"

"Yani, bir *bakıma*, ama bundan daha fazlası da var." Başını yastığa yaslayıp tavana bakana kadar eğiliyor. Parmakları karnının üzerinde yayılıyor, tık tık tıklıyor.

Sessiz kalıyorum.

"Geçen yıl ayrılıp eve döndüğümde babam kendi şirketinde benim için bir iş ayarladı. Üniversiteye hazırlık ve transkript için iyi olduğunu söyledi." "Üniversite" kelimesini duyunca gözleri kısılıyor ama detay vermiyor, ben de sormuyorum. "Beni çoğu üniversitede okuyan bir grup ücretli stajyerle birlikte çalıştırdı. Yaşça daha büyük ve çok daha sofistike insanlardı ve kendilerini toparlamış görünüyorlardı, anlıyor musun?"

Pek sayılmaz, ama yine de başımı sallıyorum.

"Başlangıçta beni hiçbir şeye dahil etmediler ve ilk başta bunun patronun kızı olduğum için olduğunu düşündüm. Kendimi en büyük yabancı gibi hissettim. Bu bana senin evinde olduğumu hatırlattı." Son kısmı fısıldıyor, sanki çok geç olana kadar ne söylediğini fark etmemiş gibi.

Dudaklarımı sıkıca bastırıyorum.

"Alınma," diyor ve ben yine başımı sallıyorum. "Her neyse, onlar gibi giyinmeye ve onlar gibi davranmaya başladım ve farkına bile varmadan *arkadaşlarım oldu*. Yurtta yedi gün yirmi dört saat benimle yaşayan ve benimle konuşmaktan başka çaresi olmayan kızlar gibi değildi... Bilmiyorum," derken sesi titriyor ve yataktan aşağı kayarak yüzüme bakacak şekilde yan yatıyorum. Elini karnından çekip arıyor ve ben de elini kendi elime alıyorum. "Beni tanıyorsun Leo. Dünyadaki herkes içinde bu şeylerle ne kadar mücadele ettiğini *biliyorsun*." Şimdi bana dönüyor, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. "Sadece *bir yere* ait olduğumu hissetmek istedim."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Ama bunu yapmak için değişmek zorundaymışsın gibi hissetmenden nefret ediyorum."

Bunu bir süre düşündükten sonra, "Holden satıldığımı düşünüyor," diyor.

"Satıldı mı?"

Başını

sallıyor.

"Nasıl?"

"Çünkü bu *görüntüyü* yaratmak için babamın parasını kullanıyorum. O kadar zengin ki kredi kartında yaptığım harcamaların farkında bile değil. Ya öyle ya da umurunda değil."

"Bu nasıl satış oluyor?" Ben soruyorum.

"Holden bunun babamı affettiğimi gösterdiğini düşünüyor. Sanki bana para atması, ailesini terk etme olayını normalleştiriyormuş gibi." Nefes alıyor. "Sanki bunu kabullenmişim, unutmuşum ve hayatıma devam etmişim gibi."

"Böyle mi hissediyorsun?"

"Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum," diye hızlıca cevap veriyor. "Ama bunu taşımanın..." diye devam ediyor.

"Nefret mi?" Ben teklif ediyorum.

Burnu kırılıyor. "Nefret değil, sadece *hayal kırıklığı* sanırım. Hayatımın geri kalanında bunu aklımın bir köşesinde tutarak yaşayamam ve bir gün tamamen mutlu olmayı bekleyemem. Bu imkansız."

"Babanı seviyor musun?" diye sormadan önce bir süre sessizliğin geçmesine izin veriyorum. "Onu seviyorum," diye cevap vermekte gecikmedi.

Başımı salladım. "Sorduğum bu değildi. Ondan *hoşlanıyor* musun? Bir insan olarak. Genetiği ne olursa olsun."

Sırt üstü dönüyor, gözleri yine tavanda. "Onu pek *tanımıyorum*. Çok çalışıyor ve-"

"Onun için bahaneler uydurmamalısın, Mia."

"Biliyorum," diye bağırıyor neredeyse. "Ama korkuyorum." "Neyden korkuyorsun?"

Şimdi bana dönüyor, alt dudağı dışarı fırlamış. "Beni tekrar terk edeceğini." O kadar sessiz söylüyor ki neredeyse onu duymuyorum.

Onu kendime getirdiğimde, bu alışılmış bir şey. Ve ilk gözyaşının gömleğimi ıslattığını hissettiğimde, içgüdüsel olarak "Özür dilerim bebeğim" diyorum. Vücudunun gerildiğini ve nefesinin sıkıştığını hissedene kadar ne söylediğimin farkında değilim. "Özür dilerim," diyorum, çünkü özür dilerim. Bunu söylememeliydim. Ona bu kadar yakın bile olmamalıyım. Benim değilken ona sarılmamalıyım.

Gözlerini siliyor ve sonra bana bakmak için geri çekiliyor. O kadar yakın ki nefesini içime çekebilirim. Nefesimi tutabilirim. Hiç bırakmayabilirdim. Ondan bir parçanın sonsuza dek içimde yaşamasına izin verirdim.

Yumuşak bir sesle, "Oradayken burada kim olduğumu unutmak çok kolay," diyor. Göğsüne, kalbinin hemen üstündeki noktaya dokunuyor. "Ben hiç

kim olduğumu ya da nereden geldiğimi unutmak istemiyorum. Unutmama asla izin verme, tamam mı?"

Gözlerim onunkileri ararken, "Kimsin sen, Mia Mackenzie Kovács?" diye soruyorum.

Burnunu çekiyor, tekrar içime sokuluyor, kolu bana dolanıyor. "Ben at kuyruklu, tulum ve lastik çizme giyerek büyümüş göçmen bir mandıra çiftçisinin torunuyum ve dünyada en sevdiğim yer tam olarak 130 feet yükseklikte."

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ YEDİ

OceanofPDF.com

MIA

BİR BULUTA DOĞRU BASTIRILIYORUM. Hayır, bulut olmak için çok zor. Belki de bir kayadır? Bulutlu bir kaya. Ve sıcak. Çok sıcak. Bir battaniye gibi etrafımı sarıyor. Kafamın içinde bir bip sesi, bir yangın alarmı çalıyor. Sert bulut hareket ediyor ve sonra konuşuyor. Bulutlar konuşmaz. "Kapa çeneni," diye mırıldanıyor ve bana daha sıkı sarılıyor.

"Sen kapa çeneni," diye mırıldanıyorum, gözlerim tekrar kapanıyor. Rüya alemine dönmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım bip sesi kesilmiyor. Sinirlenerek doğruluyorum ve gözlerimi odaklamaya çalışıyorum. "Bu da ne?"

"Alarm," diye mırıldanıyor bulutlu kaya.

"Yangın nerede?"

"Ne?"

Komodinden gelen bir ışık kaynağı var ve ben de kayaya tırmanıp ona uzanıyorum. Bir telefonun yanındaki düğmeye bastım. Telefon mu? Bulutlu bir kayanın üzerinde neden bir telefon var-

Birden uyandım. Çok uyanık.

O sıcak, bulutlu kaya Leo Preston. Kolları belimi sarmış, beni sabit tutarken ben onun üzerine yayılıyorum. Ağzı -sıcak nefesi- karnımda, tam gömleğimin yukarı kalktığı yerde duruyor. Dudakları orada, göbek deliğimin hemen üzerinde ayrılıyor ve beni bir kez öpüyor. Sadece bir kez. Nefeslerim pürüzlü, ateşli küçük şeyler gibi ağızımdan fırlıyor ve bir daha geri gelmiyor. Elleri kayıyor, çıplak sırtıma karşı ısı topları. Yutkunmaya çalışıyorum ama boğazımın kuruluğu buna engel oluyor. Dışarısı hâlâ karanlık, o kadar karanlık ki bu odada hiçbir şey göremiyorum. Ama her şeyi hissediyorum. Ellerinin omuzlarıma yapıştığını, beni aşağı çektiğini hissediyorum. Bedenim onunkine doğru alçaldığında, ağzı gömleğimin üzerinden göğsümün ucunu bulduğunda ve hafifçe ısırıldığında içimde ıslaklık birikiyor. Bir inilti çıkarıyorum, bedenim onunkine doğru eğiliyor. "Tanrım, Mia," diye fısıldıyor ve beni kaydırıyor, çıplak bacaklarından biri benimkinin arasında hareket ediyor, dizi merkezime bastırıyor. Beline sarılana kadar beni tekrar indiriyor, sertliği sadece hayalini kurduğum bir yerde. Göğsümden boynuma doğru öpücükler konduruyor, bir eli saçlarıma gidiyor. Parmakları kıvrılıyor, ben ona sürtünürken hafifçe çekiyor.

serbest bırakılmamı arıyor. "Siktir," diye tıslıyor ve popomu avuçluyor, sıkıyor, bastırıyor, birleştığımız kısımlara daha fazla baskı uyguluyor. Tekrar tekrar itiyor ve sonra-

Durdu.

Hızlı bir hareket.

Bu yüzden ne olduğunu anlamam biraz zaman alıyor.

"Lanet olsun, Mia!" Ve sonra altımdan yuvarlanıyor, nefesinin altında küfrediyor. "Siktir, siktir, siktir!"

Yaptıklarımın ağırlığı göğsümde sabit bir şekilde, yavaş yavaş, bir mengene gibi kalbimin etrafını sarana kadar düşüyor. Birdenbire soğuk, çok soğuk ve hissettiğim tek sıcaklık, göz kapaklarımın arkasından sızıp yanaklarıma yapışan suçluluk duygusu.

Ne yaptım ben?

"Gitmeliyim," diye fısıldıyorum karanlığa.

"Evet," diyor Leo ve sesindeki ıstırabı duyabiliyorum. "Gerçekten yapmalısın."

LEO

Koşuyorum.

Bacaklarımı hissetmeyene kadar koşarım. Ya da vücudumun herhangi bir parçasını. Ciğerlerim iflas edene, zihnim uyuşana ve artık onun üzerimde, kollarımda, ağzım *yıllardır* hayalini kurduğum yerlerde olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlayamayana kadar koşuyorum. Ve sonra yere yığılıyorum, yüzüm yola dönük, sabah güneşinin beni canlı canlı yakmasının tadını çıkarıyorum.

Her nefes alış işkence.

Her nefes veriş aynı.

Durdurmak zorunda değildim. Onu çıırılçiplak soyana kadar devam edebilirdim, parmaklarım o lanet kalçalarında izler bırakabilirdi. Ellerim ve dilim günlerce ondan başka hiçbir şeyin tadını almayana kadar da durmazdım. Sonra ona sahip olabilirdim, o yatakta kıvranıp daha fazlası için yalvarırken sikimi amının derinliklerine sokabilirdim. Onu ters çevirebilir, belinden kavrayabilir, yüzünü yatağa bastırabilir ve onu hayal ettiğim şekilde becerebilirdim.

Ona sahip olabilirdim.

Düşündükçe inliyorum.

Her şey bittikten bir yıl, bir gün, hatta bir dakika sonra nerede duracağımızı umursamasaydım, *ona sahip olabilirdim*.

Ama umurumda.

Bu yüzden bıraktım.

Çünkü bu bir hata olurdu, bir zayıflık anı.

Ve beş yıl sonra, emin olduğum tek bir şey var: Mia ve ben-
Birlikte - bir andan daha fazlasını hak ediyoruz.

Bir ömrü hak ediyoruz.

Eve döndüğümde Mia çoktan beni bekliyordu. Verandaya yaklaşırken adımlarımı yavaşlatıyorum, verandadaki salıncakta oturmuş zayıf bir gülümseme sunuyor. "Selam," diyor elini kaldırarak.

"Hey," diye cevap veriyorum, nefes nefese.

Büyükbabasının sallanan sandalyesiyle benimkinin arasındaki küçük masayı işaret ediyor; masaya buzlu suyla dolu bir sürahi koymuş. "Koşudan sonra yirmi tane falan içiyorsun."

Başımı sallayarak sandalyeme uzandım ve bir bardak doldurdum. "Ee, ne var ne yok?" Önüme bakarak soruyorum.

Verandadaki salıncağın zincirleri o yer değiştirirken gıcırıyor. "Olanlar hakkında konuşmamız gerektiğini hissediyorum."

Ciğerlerimin kaldırabileceği kadar havayı içime çekiyorum, bardağın tamamını bitiriyorum ve tekrar dolduruyorum. "Konuş öyleyse," diyorum ama niyetimden daha sert çıkıyor.

"Yetişkinler gibi," diyor bana ve ben kucağıma bakıyorum.

Bu konu hakkında konuşmamamız gerektiğini düşündüğümünden değil; sadece ne söyleyeceğimi bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse, dudaklarından çıkabilecek her bir kelimedenden korkuyorum. "Bunu yapabilirim," diye yalan söylüyorum.

"Nasıl Leo?" diye soruyor. "Bana bakamıyorsun bile."

Gözlerim kapanıyor, bir iki dakika sonra tekrar açtığımda gözlerim onun üzerinde. Dizlerini göğsüne çekmiş, çenesini dizlerine dayamış, kollarını bacaklarına dolamış oturuyor. "Özür dilerim." Neredeyse kelimeler boğazında düğümleniyordu.

"Yapma." Başımı sallıyorum. "Üzgün olduğunu ya da pişman olduğunu söyleme ya da bunun olmasını istemediğine beni ikna etmeye çalışacak başka bir şey söyleme. Çünkü istedin Mia. Bir saniyelğine bile olsa, sen de benim kadar istedin. Ve bu saçmalığı söylemen her şeyi alıp götürecekt."

"O zaman ne söylememi istiyorsun?" diye neredeyse bağırıyor. "Yanlışlıkla uyuyakaldım ve sen-"

"Ne?" Kaşlarımı kaldırarak araya girdim. "Senden faydalandım mı?"

"Hayır! Tanrım, hayır, Leo. Bunu asla yapmayacağını biliyorum. Ben sadece..." diye devam ediyor, göğsü hava almasıyla birlikte yükseliyor.

"Bak," diyorum sesimi eşit tutmaya çalışarak. "Bu oldu ve şahsen ben bunun tekrar olmasını *istiyorum*. Ama senin bir erkek arkadaşın var-"

"Kesinlikle!"

"Tam olarak

ne?"

"Benim bir erkek arkadaşım

var, Leo." "Bunun

farkındayım *Mia*."

Başını sallıyor ve "Senin yatağında uyumamalıydım" diye mırıldanıyor.

İçimi çekiyorum, hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışıyorum. "Bir fikrim var." Sandalyede arkama yaslanıp ağırlığımı ileri geri sallamasına izin veriyorum. "Ve hayır demeden önce beni bir dinle, tamam mı?"

Bir süre sessiz kaldı. "Söyleyeceğin şeyden neden korkuyorum ki?"

Sırıtarak ona bakıyorum. "Erkek arkadaşından ayrılmalısın."

Güldüğünde homurdanıyor, ki evet, *bana* gülmüyor olsaydı çok seksi olurdu. Yüz hatları eşitleniyor ve şaka yapmadığımı anladığında sessizleşiyor. "Ciddi misin?"

"Evet."

"Leo..."

Omuz silkiyorum. "Ondan ayrılmalısın."

"Hayır," diye kestirip atıyor.

"Hayır mı?"

"Hayır."

Sallanmayı bıraktım. "Neden?"

"Çünkü ondan hoşlanıyorum."

"Uh-huh, sen pu-" nu taşlarken ondan çok hoşlandığın kesin.

"Leo!" Başını sallıyor. Ama orada, o geniş gözlerinde, bana bir saniyeden fazla bakamayışında görebiliyorum. Gösterdiği öfke ve masumiyetin ardına gizlenmiş şehvet orada. Ve lanet olsun ki bunu kendi avantajıma kullanmayacağım.

Tekrar omuz silkiyorum, soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. İçimde nabzım hızla atıyor, etime çarpıyor.

Konuşurken kekeliyor, "Ben-ben-sadece seninle konuşmak istedim çünkü ben..." Kucağına bakıyor, yanakları kızarmış. "Düşünmeni istemiyorum..." Yutkunuyor, gergin.

"Neyi düşünmemi istemiyorsun?"

Bakışları tekrar benimkilerle buluşuyor. "Bir *fahişe* olduğumu."

"Mia." Neredeyse gülecektim. *Neredeyse*. "Senin için öyle düşünmüyorum. *Asla* da *düşünmeyeceğim*." Sonra ayağa kalkıp kapıya yöneldim. Elimi kapının tokmağına koyarak, "Ayrıca, eğer bir fahişe olsaydın, odamdan çıkmazdın. Kalırdın, seni yatağa atmadan önce çırılçıplak soymama izin verirdin." Ona baktığımda gözleri kocaman, ağzı şok içinde açıktı. "Sonra da erkek arkadaşının varlığını o güzel kafandan söküp atmama izin verirdiniz."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

LEO

MIA 'NIN AHIR KAPISININ ORTASINDA BİR SILHOUETTE'İ VAR, şekiller ve açılardan başka bir şey yok. "Hiç rahatlamıyor musun?" diye bağılıyor yataklardan birinin altında bulduğum eski bir müzik setinden gelen müziğin üzerine.

Küçük "olayımızın" üzerinden üç gün geçti ve o zamandan beri başka bir aksilik yaşamadık. Onu kırmızının elli farklı tonunda kızarttıktan sonra birkaç saatliğine ortadan kayboldu ve geri döndüğünde bize öğle yemeği hazırladı ve sonra beni oturtup doğrudan bana verdi. Bana ciddi, kararlı bir ilişkisi olduğunu ve bu nedenle o sabah olanların tüm sorumluluğunu üstlendiğini söyledi. Her ne kadar uyku sersemi bir anında bir parçasının da bunu istediğini inkar etmese de, bu kadar ileri gitmesine izin vermemeliydi ve çok ileri gitmeden önce bunu durdurabildiğim için bana minnettardı, çünkü istediği son şey ilişkisini mahvetmekti. İlişkisi onu *mutlu ediyordu*.

Orada oturup söylediği her kelimeyi dinlemek zorunda kalmak benim için kulağıma tekrar tekrar tornavida sokmakla eşdeğer olsa da, bunları bana şahsen söylemesinin onun için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordum ve buna saygı duymalıydım. Ben de ona bunu söyledim. Sonra gülümsedi, bana elini uzattı ve "Arkadaş mıyız?" diye sordu.

Yani şu anda bulunduğum yer burası: arkadaş bölgesi.

Mia'yla ilk konuşmamdan beri onunla *sadece* arkadaş olmak istemedim. *On üç* yaşındaydım.

Ders çalışmak ve ahırdaki işler yüzünden kafamı duvara çarpmak istemeden önce *üç saniye* kadar zihnimi meşgul edebiliyorum.

Bu *harika*.

Mia klasik Mia tarzıyla bana doğru yürüyor: parmak arası terlikler, kot pantolon ve bol bir atlet. Buraya geldiği ikinci gün süslü kıyafetlerini ve makyajını bıraktı. Ben, kendi adıma, onları özlemeyeceğim. Belki topukluları, ama o benim aletim.

Bir adım önümde duruyor, başını geriye eğip yukarı bakıyor. "Ahıra ihtiyacım var."

Etrafıma bakıyorum. "*Belli* ki bir şeyler yapıyorum."

Yüklü gülümsemesi şeker gibi tatlı ve tamamen sahte. "Daha sonra yapabilir misin?"

"Buna neden ihtiyacın var?" Omuzlarımı dikleştirip burnumun ucuyla ona bakarak söylüyorum.

Omuz silkiyor. "Egzersiz yapmam lazım."

"Egzersiz mi?" Gözlerim kısıldı. "Holden'la öğle yemeğinden yeni dönmedin mi?"

Bir omuz silkme daha.

"Peki bunu, ne bileyim, başka *bir yerde* yapamaz mısınız?"

Mutfaktaki koşu bandını göstererek, "Ben bunu kullanıyorum" diyor.

"Tamam, git kullan o zaman."

"Etrafta insanlar varken yapamam." Kahkahamı bastırıyorum, o da omzumu itiyor. "Gülme. İnsanların beni izlemesi *tuhafıma* gidiyor."

"Seni *koşarken* izlemek *mi*?"

Başını sallıyor. "Kendimden utanıyorum, tamam mı?"

"Tuhaf bir şeysin sen," diyorum başını okşayarak.

Elimi uzaklaştırıyor. "Ben de yoga yapacağım."

Elimdeki çöp poşetini bırakıyorum ve ilgimi çeken bir kaşımı oynatıyorum.

"Yoga, ha?"

Başını sallıyor.

"Esnek misin?"

Dudakları bir çizgi

halinde inceliyor.

Yemin ederim, sırtışıma kasıtsızdı. "Ne kadar esnek?"

"Sen pis bir devsin..." Duraklıyor, gözleri çıplak göğsümde geziniyor. "...kaslı şey."

"Hakaretlerin yetersiz," diyorum kıkırdayarak. Sonra ciddi bir şekilde, "Ayaklarını başının arkasına koyabilir misin?" diye soruyorum.

Mia dudağını ısıırıyor, yanakları kızarmış. Mia'nın bacakları başının arkasında, çıplak görüntüsü görüşümü bulanıklaştırıyor. Kendimi ayarlamak için bir elimi şortuma sokarken iniltimi bastırma zahmetine bile girmiyorum. Artık kimin umurunda? O her şeyi hissetti.

"Leo!" diye bağılıyor.

"Ne?" Güldüm. "Ben on sekiz yaşında bir erkeğim, Mia."

"Evet, ama sen diğer on sekiz yaşındaki erkeklerden daha iyisin,

Leo." "Bunu kanıtlamam için bana bir şans vermedin, o yüzden..."

Hayal kırıklıklarını bastırmak için zoraki bir nefes aldıktan sonra şöyle diyor

lütfen ahırını alır mısınız?"

"Tamam." Kıyafetlerine bakıyorum. "Parmak arası terliklerle mi koşuyorsun?" "Üzerimi değiştiriyorum. Sadece önce dışarı çıkmanı söylemek istedim."

"Yani şu anda işgal ettiğim alanı kullanmak için benden izin mi istiyorsunuz?"

Arkamda ilerliyor, ben kapıdan çıkana kadar sırtımı itiyor. Holden'ın kamyoneti hâlâ garaj yolunda ve direksiyonun başında telefonu ile konuşuyor. Mia'nın eve girişini izliyorum, sonra Holden'ın kamyonetine yaslanıyorum. Bir dakika sonra döndüğünde dar bir şort ve spor ayakkabı giymiş, üstünü de değiştirmişti. Gözlerim onu ahıra kadar takip ediyor, orada anahtarı kapı kolundan çıkarıp yanında götürme gösterisi yapıyor. Ahırın kapısı kapandığında Holden'ın kamyonetinin kapısı açılıyor. "Çok fena yakaladın," diye mırıldanıyor; yanımda durup ağırlığını kamyonu verdiğinde kamyonun kasası protesto edercesine iniyor.

"Kapa çeneni. Onun hakkında konuşmuyoruz."

"Peki," diyor kollarını kavuşturarak. "O zaman Drake hakkında konuşalım mı?" "Ne gibi? Kimsenin 'Hotline'ı gerçekten sevdiğini itiraf etmek istememesi gibi mi?

Bling'?"

Holden bir kahkaha patlatıyor ve ben de şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak ona dönüyorum. "Hayır, Drake, yani Mia'nın erkek arkadaşı."

Boğazımda asit yanıyor. "Adı bu mu?" "Sana söylemedi mi?"

Başımı sallıyorum, kapalı ahır kapısına bakıyorum. "Ortaya çıkmadı." "Bu konuda ne yapacaksın?" diye soruyor, sanki seçeneklerim varmış gibi.

"İlişkilerine saygılı olacağım." Yavaşça, her kelimeyi telaffuz ederek söylüyorum çünkü Holden gibi bir adamın konu ulaşamaz kızlar olduğunda muhtemelen saygı kavramından haberi yoktur.

"Ya da..." diyor, şimdi önümde duruyor, bir parmağı aramızda işaret ediyor. "Yapabilirsin ve burada sadece bir öneride bulunuyorum, bu yüzden lütfen güzel yüzümü yeniden düzenleme, çünkü şu anda seri katil gözlerin var ve bu beni çok korkutuyor."

Ona ters ters bakıyorum.

"Gördün mü?" diyor. "Seri katil gözleri."

Duruşumu genişletiyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Siktir git."

Buna gülüyor. "Onun için savaşıyorsun, biliyor musun?"

"Yapabilirim," diye kabul ediyorum. "Ama ne anlamı var ki? O beni istemiyor. O istiyor..." Boğazımdaki safra onun adının ağzımdan çıkmasını engelliyor.

"Drake," Holden benim yerime bitiriyor. "Ve ifadenizin ilk noktası -Mia'nın seni istememesi konusunda bunu öneriyorum." Gözlerini devirerek dramatik bir gösteri yapıyor. Gözleri o kadar geriye gidiyor ki irisleri artık görünmüyor ve görüyor olması gereken yıldızların parlaklığından titriyor.

Kıkırdıyorum. Elimde değil. "Sen bir aptalsın."

Normal insan duruşuna geri döner. "Bunu kaç yıldır bir kıza aşık olan adam mı söylüyor?"

Başımı sallıyorum.

"Doğru," diye kestirip atıyor. "Onun hakkında konuşmuyoruz." Tekrar kamyonetine yaslanır. "Şu Drake denen adam tam bir ahmak. Bu yüzden Mia ve

Geri döndüğünde garip bir his vardı içimde. Onu değiştirmeye çalıştığını düşünüyordum ve ne zaman bu konuyu açsam onu savunuyordu."

Söylediği her şeyi anlıyorum. "Belki de adamı seviyordur." Bunu söylemek ne kadar acı veriyorsa, bunun benim gerçekliğim olduğunu kabul etmek de o kadar acı veriyor.

"Belki," diye mırıldanır Holden. "Ama birini sevmek onu iyi bir insan yapmaz."

Elimi yüzümde gezdirip bir nefes alıyorum, sonra bir nefes daha. Ona dönüyorum. "Ona aşık mı, dostum? Çünkü eğer öyleyse..."

"Eğer o *neyse*?" diye zorlar.

"Bilmiyorum dostum," diyorum, başım öne eğik, *kelimenin tam anlamıyla* taşları tekmeliyordum. "Bütün bunlara değecek mi bilmiyorum."

"Neyin hepsi?"

"Bana söyletme."

Holden görüş alanıma giriyor, eğiliyor, böylece gözleri benimkilerle buluşuyor. Başımı kaldırıyorum, sadece bir santim.

"Kalp ağrısı mı?" diye alay ediyor, surat asıyor. Göğsünü itiyorum. "Siktir git."

"Umutsuzluk mu?" diyor kıkırdarak ve ben başımı sallıyorum. Burnunu havaya dikerek iki kez kokluyor. "Kokuyu alıyor musun?" diye soruyor ve ben cevap vermeye zahmet etmiyorum çünkü bu bir soru değil. "Sanırım bu çaresizlik..." Yaklaşıyor, gömleğimi kokluyor. "Ve bu senden geliyor."

Onu yere itiyorum ve ikimiz de yuvarlanırken gülüyoruz, gevşek çakıllar sırtımıza batıyor. Araba yolunda sahte güreşler yapıyoruz ve onu öyle bir tutuyorum ki oflayıp pufluyor, beni üzerinden itmeye çalışıyor. "Eskiden güreştiğini unutmuşum."

"Benim de beş kardeşim var, seni yalnız tek çocuk!"

Gölerek gülüyor. "Sen üstteyken ne kadar tahrik olduğumu fark etmeden önce üzerimden kalksan iyi olur."

Ben cevap veremededen Mia'nın spor ayakkabılarla kaplı ayakları hemen yanımızda beliriyor. Gözlerim yavaşça vücudundan yukarı, bizi izlediği, başını yana eğmiş yüzüne doğru kayıyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Holden'ın kahkahası boğazında düğümленir. "Bir oyun oynuyorum." "Ne tür bir oyun?"

Holden'dan inip ayağa kalkıyorum. Ayağa kalkarken ona, "Buna Mutfak Savaşçısı deniyor," diyor. Gizli kıkırdamasıyla yüzü kızarıyor. "Sandviç yapmaya çalışıyorduk."

Mia başını sallıyor, gözleri sırayla ikimizi de tarıyor. "Oynamak ister misin?" Holden ona soruyor.

"Tamam," diyor Mia omuz silkerek.

Noktaları birleştirmekte çok yavaşım, ama birleştirdiğimde Holden'a bir uyarı olarak başımı sallıyorum. *Sakın söyleme.*

"Güzel," diyor ona. "Ortadaki et sen ol."

Mia hevesle başını sallayarak "Tamam, ne yapmam gerekiyor?" demeden hemen önce dudaklarımdan acınası bir inilti döküldü.

Holden ve ben yavaşça birbirimize dönüyoruz, gözlerimiz inançsızlıkla buluşuyor. Kıs kıs gülmeye başladık ve sonra kendimizi kaybettik. Tamamen. Mia aramıza bakarken biz kahkahalarla inliyoruz. "Ne?" diye soruyor. "Bu kadar komik olan ne?" Ve bu her şeyi daha da kötüleştiriyor. Holden gözlerini siliyor, ben karnımı tutuyorum ve Mia, "Anlamıyorum! Bu kadar komik olan ne?"

Holden elini kamyonetin kaputuna koyup nefes alışını sakınleştirmeye çalışıyor. Kendini toparladığında Mia'nın başının arkasından tutup onu kendine doğru çeker. Alnından öptükten sonra ona, "Lütfen hiç değışme Mia Mac," der.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

LEO

"SORU," diyor Mia, ahırdaki bir banka oturmuş, bacaklarını ileri geri sallıyor. Bu artık bizim yeni normalimiz. Ben ders çalışırken, o beni yalnız bırakıyor. Ben ahırdayken o da burada oluyor.

Ona "sandviçin ortasındaki et "in ne anlama geldiğini açıkladıktan sonra Holden'ın ve benim onu affetmemiz için *çok* yalvarmamız gerekti. Holden'a, "İğrençsin." dedi. Bana da "Sen! Beni hayal kırıklığına uğrattın." dedi. Ve sonra eve doğru yürüdü. Holden ve benim onunla yüzleşip özür dileyecek kadar kendimizi toparlamamız tam yarım saat sürdü. Aptalca bir şakaydı. Çok komikti ama yine de aptalcaydı.

"Kamyonun nerede?" diye soruyor.

"Benim kamyonum yok. Bir arabam var. Anneme ait boktan eski bir Honda ve buraya kadar gelebileceğinden şüpheliyim ve babamın filosunda hiç boş kamyon yoktu, bu yüzden beni buraya bıraktı ve büyükbaban kamyonunu kullanmama izin veriyor."

"O kamyonun seyahat edemeyeceğini biliyorsun-"

"Saatte 50 milden daha hızlı, evet. Büyükbaban beni uyarmıştı."

Cevabım üzerine başını sallıyor ve kaseden bir Skittle alıp havaya kaldırıyor. Bir karyola parçasını odanın içinde sürüklemeyi bırakıp ağzımı açıyorum. "Kahretsin," diyor beni tamamen ıskaladığında.

Bugün üzerinde antrenman şortu ve üzerinde GOALDIGGER yazan büyük boy gök mavisi bir tişört var. Çıplak omzu, siyah sütyen askısını gösteriyor ve ben "Soru" diyorum.

Başını sallıyor.

"Şu anda neden bu kadar tatlı görünüyorsun?"

"Ben her zaman şirin görünüyorum," diye cevap veriyor ve şaka yapıyor olsa da bana göre verebileceği en doğru cevap bu. "Soru."

"Evet," diyorum, karyola iskeletini köşedeki bir yığına taşıyorum. Sonra elimde bir İngiliz anahtarıyla başka bir yatağın yanına çömeliyorum.

"Üniversite için planların nedir? Sanırım bu yüzden ekstra kredi için bu kadar çalışma yapıyorsun. Belirli bir şey için bir yere gitmek istediğin için mi?"

"Hedefim, ki bu şu an için oldukça ulaşılmaz bir hedef, bir devlet üniversitesine girip dört yıl kriminoloji okumak, çıkmak ve kolluk kuvvetlerine katılmak."

Gözleri kocaman, "Polis mi olmak istiyorsun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, çelik karyolanın paslanmış cıvatalarını gevşetmeye odaklanıyorum. "Planımız bu."

"Buna ne zaman karar verdin?"

"Geçen yıl," dedim ona. "Buradan ayrıldıktan sonra ampulün yandığı an gibi bir şey oldu. Laney'nin babasının kız arkadaşı - memlekette kolluk kuvvetlerinde çalışıyor, bu yüzden bana her konuda yardımcı oluyor, bu harika bir şey çünkü nereden başlayacağımı bilemezdim."

"Baban bu konuda ne düşünüyor?" Onunla yüzleşiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Aile işinin bir parçası olmak istememen onun umurunda mı?"

"Hayır." Sürgüyü tamamen gevşetip yere düşmeden yakalıyorum. "Ben mutlu olduğum sürece o da mutlu olur."

"Elbette Tom öyle," diyor ve ses tonunda kötü niyet ya da kıskançlık yok, sadece gerçek bir samimiyet var.

"Soru," diyorum ve yanıt beklemiyorum. "Erkek arkadaşın burada olduğumu biliyor mu?"

Sessizlik.

Ardından daha fazla sessizlik.

Ona döndüğümde kucağındaki Skittles kâsesine odaklanmıştı. "Bunu *hayır* olarak mı anlıyorum?"

Bana bakıyor. "Bu soruları geçebilir miyiz?" İçimi çektim, sonra "Soru" dedim.

"Sonuncusu" diyor.

"Seni beş dakikalığına yoga yaparken izleyebilir miyim?" Bir kez gülüyor. "Bunu neden yapmak isteyesin ki?"

Ona bakmadan mırıldanıyorum, "Çünkü kendime işkence etmeyi seviyorum." *Belli oluyor.*

Cevap veremedi telefonun çalıyor ve hemen cevap veriyor. "Ne oldu?" Holden olmalı. Ne zaman onun yanında olsam ve bok çuvalı erkek arkadaşı arasa, ya görmezden geliyor ya da odadan çıkıyor. "Ona sorup sana mesaj atarım." "Tamam, görüşürüz." Telefonu kapattığında, "Holden bir sonraki kasabada bir arkadaşlık uygulamasından bir kızla buluşuyor. Bir çeşit

tezgahları ve yiyecek kamyonları olan bir gece pazarı. Kızın bir psikopat olmasından korkuyor, bu yüzden onunla gitmek isteyip istemediğimizi sordu."

İlk düşüncemin "Çifte randevu gibi mi?" olması acınası bir durum. Bu düşünceyi yüksek sesle söylemem daha da acınası.

"Arkadaşın arkadaşı araması gibi," diye cevap veriyor. Omuz silkiyorum. "Elbette. Neden olmasın."

OceanofPDF.com

MIA

"Yani, bu kız...?" Holden sandviçini mideye indirirken ben mutfak tezgâhında Leo'nun ders kitaplarından birini karıştırıyorum.

"*Delicesine* ateşli," diye cevaplıyor Holden bir lokma yutkunurken. Yutkunurken boğazı hareket ediyor ve ekliyor, "Ama o biraz... *sen-imsi*."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Savunmaya geçme; bu sadece... o da senin gibi tatlı, masum küçük bir şey demek."

Hafifçe geri çekildim. "Ve *seninle* çıkmak mı istiyor?"

Yemeğinin geri kalanını bitiriyor, sonra tabağını lavaboda yıkamak için harekete geçiyor. "Ben lanet bir avım. Sadece bunu göremiyorsun çünkü tüm kalp gözlerin tek bir adama ait ve o adam senin erkek arkadaşın bile değil."

"Kapa çeneni!" Tıslıyorum ve Leo'nun odasında giyinmekte olduğu merdivenlere doğru bakıyorum. "Ve küfür etme."

Holden kıkırdar. "Leo olduğundan hiç bahsetmedim ama kendini ele vermekle iyi iş çıkardın."

"Çok kabasın." Suratımı astım, o da başını salladı.

Kollarını kavuşturup lavaboya yaslanarak, "Ne halt ediyorsun Mia? Bu sen değilsin."

"Ben olmayan ne?"

İç geçiriyor, kaşları kalkık bir şekilde *sana gerçeği açıklamak üzereyim*. "İki farklı adamı peşinden sürüklüyorsun."

Şimdi başımı sallama sırası bende. "Ben *hiçbir* erkeği oyalamıyorum. Drake benim erkek arkadaşım ve Leo... Leo..."

"Leo ne?" Leo, koyu renk kot pantolon ve geniş göğsünü, sert karnını ve kaslı kollarını gösteren açık gri bir Henley giymiş halde kapıda durmuş soruyor. Üstteki birkaç düğme açık, köprücük kemiğinin açılarını ortaya çıkarıyor ve bu onun en sevdiğim fiziksel özelliği olabilir.

Holden boğazını temizliyor ve *sana söylemiştim* der gibi bana bakıyor. "Leo'nun hazırlanması çok uzun sürüyor," diyerek beni idare ediyor. "Hadi gidelim!"

Leo buzdolabının üstünden telefonunu ve cüzdanını alıp ceplerine koyduktan sonra bana doğru ilerliyor. Holden çoktan yolu yarılamıştı.

Leo'nun elini sırtımda hissediyorum, beni kapıya doğru götürüyor. Şakağıma değen sıcak nefesiyle, "Güzel görünüyorsun." diyor.

Söylenen üç kelime ama ben daha fazlası olarak okudum.

Güzel görünüyorsun. Elbise giymeni seviyorum. Benim için mi böyle giyindin?

Evet, Leo Preston, yaptım. Bacaklarımı ve kışımı gösterdiğini bildiğim soluk sarı bir yazlık elbise giydim - seni en çok bakarken yakaladığım iki şey çünkü birlikte olamasak da, hala beni istemeni istiyorum. Ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

"Av tüfeği!" Leo bağırarak beni gerçeğe döndürdü. Holden'ın kamyonetine doğru koşuyor, ben de peşinden koşuyorum.

"Bekle, hayır! Ben en iyi arkadaşım." Parmakları kapı koluna ulaştığında ayağımı yere vuruyorum.

"Benim bacaklarım daha uzun," diye itiraz ediyor, ateşli bakışları ayak bileklerimden başımın tepesine kadar boyumu takip ediyor.

Holden direksiyona geçerken, "Şimdi, şimdi, çocuklar," diye azarlıyor. "Neden taş-kağıt-makas oynamıyorsunuz?"

Elimi yumruk yapıp Leo ile aramda birleştirdim. "Hazır mısın?" diye soruyorum ve iri eli yumruğumun tamamını kaplıyor, parmaklarının uçları bileklerimi çevreliyor. Üç gün boyunca bana dokunabileceği kadar ona yakın olmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Leo'nun dokunuşu ten tene temastan çok daha fazlası. Bastırılmış duygularla öylesine yüklü ki, elimi tutmak kadar masum bir şey bile nefesimi kesiyor, dizlerimin bağı çözülüyor.

Çok kötü durumdayım ve nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Kapıyı açtı ve binmem için işaret etti. Teklif ettiği koltuğa oturuyorum ve kapıyı kapatmadan önce emniyet kemerimi takmamı bekliyor. Arka koltuğa tikiş tikiş oturduktan sonra, sirkte minyatür arabanın etrafında dolaşan palyaçolardan biri gibi, Holden motoru çalıştırarak, "Brianna'yı aldığımızda, ikiniz de arkada oturacaksınız," diyor.

Holden'ın flörtünün evine varmak yirmi dakika sürüyor ve o kızı almak için kapıya giderken ben de inip Leo'yla birlikte arkaya atlıyorum. Bacakları o kadar uzun ki sığabilmek için ayakları karşı tarafta olacak şekilde yarı yan oturmak zorunda kalıyor. Hareket etmek zorunda kalmasın diye bacak bacak üstüne atarak oturuyorum. Hiç utanmadan beni izliyor. "Hareket etmemi ister misin?"

"Hayır, sorun değil." Elim havada salladım ve ona döndüm. "Hiç arkadaşlık uygulaması aracılığıyla biriyle tanıştın mı?"

Leo başını sallıyor.

Evet, onun gibi görünen bir çocuk kızlarla tanışmakta hiç sorun yaşamaz. İlişki için bile. *Özellikle de* takılmak için. Bu düşünce beynimi boyarken, bir öğürmeyi bastırıyorum.

Leo'nun dudakları köşelerinden yukarı doğru çekilir. "Peki ya sen?"

"Hayır," dedim. "Ayrıca, o şeyleri kullanmak için on sekiz yaşında olmanız gerekiyor."

Bir kahkaha patlatır. "Aslında kimse o yasalara uymuyor. Bu kadar masum olman çok tatlı." Ve sonra saçımı çekti. Ve her şey üzerine yemin ederim, saçımı çekmesinin nedenini ya da ne olduğunu bilmiyorum, gözlerimi zevkle kapatıyor ve... inliyorum. Yüksek sesle.

Oh, hayır.

Neyse ki Leo fark etmiyor ya da en azından tepki vermiyor. Sözlü olarak. Ama gözlerim hâlâ kapalı ve başımı ona doğru eğiyorum, tek gözümü açıyorum, burnum kıvrılıyor, yüzüm utançtan alev alev yanıyor. Beni izliyor, dolgun alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmış. "Böyle şeyler yapamazsın, Mia. *Tanrım.*" Sonra daha uzun oturuyor, bir elini kalçasında gezdirirken kalçaları oynuyor. "Biliyorsun..." diyor, o alçak, derin mırıltısıyla ve ben bunun nereye gittiğini biliyorum ve bunu durdurmam gerektiğini biliyorum. Ama yapmıyorum. "Daha küçük bir adam olsaydım, seni dört ayak üzerine çevirir, elbiseni kaldırır ve hemen arkadan becerirdim." Bir süre duraklıyor. "Yapmamı ister misin?" Kelimelerin dudaklarından dökülüğü çok *tembelce*. Çok zahmetsiz. "Onlar buraya gelmeden seni boşaltabilirim."

"Leo." Ekleyecek bir şeyim yok. Sadece adı. Hepsi bu.

"Tabii insanların seni izlemesinden hoşlanmıyorsan, çünkü ben varım. Nasıl istersen, bebeğim."

Vücudumun tepki verme şekli, bacaklarımın arasında biriken kanıtlar inkar edilemez. Böyle olmaktan nefret ediyorum. Onunlayken. Başka kimseyle değil. "Durman gerek." *Zar zor* bir fısıltı.

"Tamam." Omuz silkiyor, sözleri kadar zahmetsiz bir hareket. "Yani senin için arkadaşlık uygulaması yok mu?"

Hangi hız trenindeyim ve şimdi inebilir miyim? "Hayır," diye cevap veriyorum, nefesimi düzene sokmaya ve zihnimi boşaltmaya çalışarak. Ona bakıyorum ve gözlerinde artık sıcaklık yok. Leo'ya geri dönmüştü. *Arkadaşıma*. Boğazımı temizliyorum ve "Sanırım bir yabancıyla tanışmak zorunda kalsam ölürdüm" diyorum. Bakışlarımı indirip elbisemin yıpranmış kenarlarına odaklanıyorum. "Yani kız arkadaşlarının çoğuyla okulda mı tanışıyorsun, yoksa...?"

Leo kendini ayarlıyor ve ona döndüğümde sırtı kapıya dönük. "Sanırım. Gerçi uzun zaman oldu. Biriyle çıkmadım bile..." Bunu düşünürken gözleri kısılıyor. "Bir yıldan fazla oldu."

"Gerçekten mi?" Şaşırarak sordum.

Omuz silkiyor. "Bir tür aydınlanma yaşadım." "Anlat," diye şarkı söylüyorum.

"Kızla bir gelecek göremediğim sürece çıkmamanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Yerleşip evlenmek, çocuk sahibi olmak gibi bir gelecek. Ve etrafta bu tanıma uyan hiç kız yok, o yüzden... çıkmak yok."

"Ama onlarla çıkmaz ve onları tanımazsanız bunu nasıl bilebilirsiniz?"

Uzun bir nefes çekiyor ve hışımla bırakıyor. "Çünkü istediğim kız... o aynı durumda bile değil."

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum ve o da sanki bir meydan okumamış gibi bana bakıyor. Bir oyun gibi. Gözlerimiz ancak bir kapı açıldığında ayrılıyor. "Merhaba!" Brianna ikimize de el sallayarak "Merhaba!" diyor. Uzun boylu, tereyağı sarısı saçları ve iri kahverengi gözleri var. Toparlayabildiğim kadarıyla ona gülümsüyorum. "Merhaba, Brianna. Ben de Mia." Leo'yu işaret ediyorum. "Bu Leo. Bu güzel."

"Aman Tanrım," diye araya girerek koltuğuna yerleşiyor. Brianna, "Holden bana hepinizden çok bahsetti ve bizimle geldiğiniz için çok mutluyum. Gergindim, biliyor musunuz? İlk kez böyle bir şey yapıyorum, ama sonra bana arkadaşlarını da getirebileceğini ve bunu çifte randevu haline getirebileceğimizi söyledi ve bu korkularımı çok hafifletti." Holden'la dikiz aynasından bakışmalarını izlerken Leo kıkırdamasını bastırıyor. "Holden on üç yaşıınızdan beri çıktığınızı söyledi!" Brianna dönüp arka koltukta bize bakıyor, ellerini çenesinin altında birleştirmiş. "Bu çok tatlı."

İnanamayarak başımı sallıyorum. "Oh, biz-" diye başlıyorum ama Leo araya giriyor, kolunu omuzlarıma atıyor ve beni kendine çekiyor.

"Burada olmaktan mutluyuz," diyor ona, yan oturana kadar bedenimi kaydırıyor, bacaklarını koltuğa uzanmış, sırtım göğsüne dönük. Kolları gövdeyi sarmış, beni yerimde tutuyor. Çıplak omzuma yumuşak bir öpücük konduruyor ve fısıldıyor, sözleri sadece benim için, "Rahatla, Mia."

Rahatla, diyor, sanki böyle bir şey yapmak mümkünmüş gibi. Leo bir ayağını koltuğa koyacak şekilde ayarlıyor ve ben de onun bacaklarının arasına sıkışıyorum. Bir elini karnımda gezdirirken burnunu omzumda gezdiriyor ve ağzı kulağıma gelene kadar boynumu okşuyor. "Vücudun benimkine o kadar mükemmel uyuyor ki."

Kekeleyerek nefes alıyorum.

Beni tekrar öpüyor, bu sefer kulağımın arkasındaki yumuşak noktadan. "Ne kadar mükemmel uyduğumuzu kanıtlayacak başka kaç pozisyon bulabileceğimizi merak ediyorum."

"Leo," diye nefes alıyorum ve bu hem bir yalvarış hem de bir uyarı. Boynumu büküp ona bakıyorum. "Kötü davranıyorsun."

Sırıttırıyor, saçlarımı avuçluyor ve sonra hafifçe çekiştirerek boynumu daha da geriye itiyor. "Sana kötü olabileceğimi söylemiştim, Mia." Sonra yer değiştiriyor ve uyarılmışlığının kanıtlarını arkamda hissediyorum. Gözlerim kapanıyor, nefesim kesiliyor. Bir daha açılmadılar. Ta ki birkaç dakika sonra elinin sıcaklığını iç uyluğumda hissedinceye kadar. Doğrulup ona döndüğümde bileğini kavriyorum. "Bunu yapamayız Leo."

Gülüyor ama hüzünlü bir gülüş bu ve sonra başını sallıyor, gözleri dudaklarıma odaklanmış. "Sadece bu gece benimle oyna, Mia? Bir gece. Rol yapalım."

OceanofPDF.com

KIRKINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

MIA

Böyle anları hep düşündüm, hayalini kurdum. Preston'lara döndüğümüz o son araba yolculuğundan daha fazla değil. Leo bana arkadaştan daha fazlası olmak istediğini söylemişti ve ben cevap veremeyecek kadar şok olmuştum. Bunun yerine pencereden dışarı baktım ve geleceğimizin neye benzeyeceğini hayal ettim. En sevdiğimiz filmleri birlikte izleyecek ve en sevdiğimiz şarkıları dinleyecektik. Ve yeni favoriler yaratacaktık. Birlikte. Randevulara giderdik; filmler, akşam yemekleri ve kasabalarının düzenlediği gece pazarları gibi küçük şeyler. Şehirde ve okulda el ele yürürdük, çünkü *benimle gurur* duyardı ve beni herkese *kız arkadaşı* Mia olarak tanıttırdı.

El yapımı takı tezgâhının arkasındaki küçük kız, elimdeki dokuma kordon bileziği göstererek, "Elbisene uyuyor," diyor. Soluk sarının iki farklı tonu ve metal bir tokası var.

"Çok güzelmış. Sen mi yaptın?" Arkasındaki, annesi olduğunu tahmin ettiğim kadına gülümseyerek soruyorum.

On yaşından büyük olmayan kız, çarpık dişleri gülümsemesinin arkasından görünerek hararetle başını sallıyor. Zavallı kızın diş tellerine ihtiyacı olacak ve bu hiç kimse için eğlenceli değil. Yanımdaki çocuğa sırtırken çenesi birkaç santim yukarı kalkıyor. "Bende daha büyükleri var," diyor Leo'ya. "Eşleşenlerden alabilirsin! İki tane için sana indirim yapabilirim!"

Leo'nun kahkahası sessiz, elini sırtımın küçük kısmına yerleştiriyor. Göz ucuyla Holden ve Brianna'nın bitkilere baktığını görüyorum. Acaba Holden'ın koca bir fidanlığı olduğunu biliyor mu?

Kız masanın üzerindeki stokları karıştırıyor ve ben neredeyse kendimi kötü hissederek, "Sadece bunu alacağım. Ben-"

"Ben de bir tane istiyorum," diye araya giriyor Leo, elini sırtımdan boynuma, saçlarımın altından geçiriyor. Parmakları sıkılaşıyor, omzumu o kadar nazik ve samimi bir dokunuşla sıkıyor ki yanaklarımda anında oluşan sıcaklığı hissedebiliyorum.

"İşte burada!" Kadın bileziği ona uzatıyor, bant açılıyor ve adam bileğini ona uzatıyor. Bileğini sarıyor ve yerine oturtuyor, gülümsemesi daha da genişliyor.

"Mükemmel," diyor ona, sesi de dokunuşu kadar nazik. Elini omzumdan indirerek bana döndü ve bileziği elimden aldı. O

Küçük kızın onun için yaptıklarını benim için de tekrarlıyor ve sonra elimi tutup parmaklarımızı birleştiriyor ve ikisini de önümüzde tutuyor. "Şuna bak," diyor. "Mükemmel uyum." Ön kolu benimkine kıyasla çok bronzlaşmış, elleri çok daha güçlü ve büyük.

"Yani onları alacak mısınız?" diye soruyor kız, aramıza bakarak.

"Kesinlikle," diyor Leo ve cüzdanını çıkarmak için elimi bırakıyor. "Ne kadar?"

"Normalde tanesi sekiz dolar, yani on altı, ama ben şey yapabilirim..." Annesine bakıyor, o da cesaretlendirici bir gülümsemeye omuz silkiyor ve bize dönüyor. "On iki gibi mi?"

Leo yanımda daha uzun duruyor, kolları iki yanında kaskatı. "Bir tane yapman ne kadar sürüyor?"

Omuz silkiyor. "Her biri otuz dakika falan, ama annem bana yardım ediyor." Korkmuş görünüyor, sanki bir satışı kaybetmek üzereymiş gibi.

Leo'nun yanına dirsek atıyorum ve o da şöyle diyor: "Yani bunları yapmak için harcadığın zamanı ve malzemeyi hesaba katarsak, muhtemelen ne kadardır? Bilezik başına birkaç dolar mı kazanıyorsun?" Kız başını sallıyor, gülümsemesi siliniyor. Leo başını sallıyor, bir iç çeker ve biraz para gösterir. "Seninle bir anlaşma yapalım," der kıza. "İkisi için sana kırk veririm ama fiyatını yükseltmen gerek, tamam mı?"

Gülümsemesi geri dönüyor ve tekrar tekrar annesinden Leo'ya bakıyor. "Evet, efendim."

Parayı ona uzatıyor ve sonra elimi tekrar tutuyor. "Sana bir şey söyleyeceğim ve beni duyma gerçekten çok önemli..."

Başını sallıyor. "Evet, efendim."

"Değerinizi küçümsemek asla ama *asla* doğru değildir."

Kızın annesi kızına sarılırken boğazımdaki ani düğümle boğuluyorum ve sonra Leo hiçbir şey olmamış gibi bizi uzaklaştırıyor. "Leo," diyorum elini sıkarak. "Yaptığın gerçekten çok güzel bir şeydi. O küçük kız seni sonsuza dek hatırlayacak."

Buna cevap vermiyor ama bir sıcak içecek standı gördüğünde "Sıcak çikolata ister misin?" diye soruyor.

Ellerimiz hâlâ birbirine bağlı, şimdi aynı bileziklerle. "Elbette."

İçeceklerimizi aldıktan sonra -benim için sıcak çikolata, onun için kahve- bizi ahırların yanındaki küçük piknik masasına götürüyor ve masaya oturuyor, bacaklarını bankın üzerine uzatıyor. Ben de aynısını yapıyorum, ellerim kağıt bardağın sıcaklığını kavlıyor. Bugün dışarı çok sıcaktı, ama şimdi güneş

gitti, havada bir ürperti dolaşıyor. Sessizce oturuyorum, ara sıra yudumlarken yanımdaki çocuğa gelişigüzel bakıyorum. İleriye bakarken mavi gözleri peri ışıklarının altında parıltıyor ve keşke ne düşündüğünü bilseydim. Sonunda, dakikalar süren sessizlikten sonra, bana bakmadan, "Palto getirmeliydim" diyor.

"Üşüdün mü?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Senin için."

"Ben iyiyim."

Ve sessizliğe geri dönüyor.

Benim içkim neredeyse bitmişti ama o kendi içkisine dokunmamıştı bile. "Bana Laney'i hatırlattı," dedi durup dururken. "Şu bilezikleri olan kız. Laney de aynı şeyi yapardı ve bilmiyorum..."

Suratımı asarak ona doğru eğildim.

"Ve bu bilezikler..." diyor elini kaldırıp inceleyerek. "Bana evi hatırlatıyorlar... su kulesinin yanındaki tarlada... bu çiçekler filizlenirdi. Bunlar gibi sarıydılar, elbisen gibi." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Çiçekleri hatırladığımı bilmesine gerek yok. Bu elbiseyi alma sebebimin o çiçekler olduğunu. Ya da gardırobumdaki diğer soluk sarı elbiseleri. "Etrafları yabani otlar ve toprakla çevriliydi ve o *lanet* çiçeklerin orada işi yoktu." Çenesi de ses tonu kadar gergin. "Sarı annemin en sevdiği rengi."

"Özür dilerim," diyorum ama bu yeterli olmuyor.

Başını sallıyor ve bir kez gülüyor. "Bazen tek istediğim oradan uzaklaşmak ve şimdi... o kız ve bu bilezikler ve o çiçekler ve annem... Sanırım ailemi özlüyorum." Bir an duraksıyor. "Sanırım evimi özlüyorum," neredeyse gülüyor.

Kolunu tutuyorum, hafifçe sallıyorum. "Belki Holden sana kamyonetini ödünç verebilir ve birkaç günlüğüne eve gidebilirsin."

Şimdi bana bakıyor, gözleri benimkileri takip ediyor. "Benimle gelmek ister misin?"

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyorum ve başka tarafa bakıyorum.

Leo beni kendine çekiyor ve başımın üstünü öpüyor. Elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdirerek, "Yarın kiliseye gideceksin, değil mi?" diye soruyor.

"Evet." Ve tepkisini görmek için "Benimle gelmek ister misin?" diye sordum.

Kıkırdıyor. "Hayır."

Kendimi geri çekip profiline bakıyorum. "Kiliseye gitmen neden bu kadar komik?"

"Kiliseye gitmek için *inanmak* zorunda değil misin?" "Tanrı'ya ya da inanca inanmıyor musun?"

Şiddetle başını sallar. "Azıcık bile değil."

"Peki." Daha uzun oturuyorum. "Yanlış anlama ama bu beni senin adına üzüyor."

"Neden?" Bu sefer gülüşü daha çok alaycı. "Her şeye gücü yeten bir varlığın gücüne inanmadığım için mi? Haftada bir kez bir binaya girip bir insanın konuşmasını ve anlattığı hikâyeleri dinlemenin tüm günahlarımı yok edeceğini düşünmediğim için mi?" Bir nefes alır. "Yoksa bu hayatta *korkunç* şeyler yapabileceğime, sonra önceden ayarlanmış birkaç kelime söyleyebileceğime ve aniden affedileceğime inanmadığım için mi?"

Cevap vermedim. Sadece kucağıma bakıyorum ve eteğime bastırıyorum, sözlerinin beni bu şekilde incitmesine izin vermemeye çalışıyorum.

"Benim için üzülme Mia. Ben *iyiyim*. Yaptıklarımı kabul ediyorum ve yanlış yaparsam bunun sonuçları olacağını biliyorum."

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Beni rahatsız ediyor," diye uysalca cevap veriyorum.

Bir süre sustu ve tam bırakacağını düşündüğüm anda, "Yani Laney'i vuran adamın bir kiliseye girip af dileyebileceğini mi söylüyorsun?" dedi.

"Hayır, söylediğim şey bu değil. Ve bunu yapma, Leo. İnançlı oldukları için insanlarla alay etme."

"Faith?!" Şimdi bağırıyor ve onu kimsenin duymaması için herkesten uzakta olduğumuza seviniyorum. "İnanç *da kader* kadar saçmalık taşır."

Bu konuşmaya nasıl girdiğimizi bilmiyorum ama bundan çıkmak istiyorum. Ayağa kalkmaya başlıyorum ama bileğimden tutup beni kalmaya zorluyor.

"Özür dilerim," diyor, sesi alçalmış. "Bağırarak istememiştim; ben sadece... Anlamıyorum. İnsanların fiziksel olarak var olmayan bir şeye nasıl bu kadar körü körüne inandıklarını anlamıyorum."

"Bir şeyin orada olduğunu bilmek için onu görmene gerek yok." Gözlerini deviriyor.

"*Aşk* gibi," diye söze giriyorum. "Birini sevebilirsin ve bu sevginin ölçüsü yoktur, gerçekten var olup olmadığını belirlemenin bir yolu yoktur, ama onu *hissedebilir* ve orada olduğunu bilirsin."

"Bu kaçamak bir cevap Mia ve bunu sen de biliyorsun."

Kızgınlığımı bastırıyorum. "Senin için neden önemli?" diye soruyorum. "Birinin inancı *seni* nasıl etkiliyor?"

"Öyle değil," diyor omuz silkerek. "Sadece saçmalık, hepsi bu."

Orada oturuyor, sessiz, rahat, neredeyse sıkılmış. Bu sırada ben tedirgin ve sinirliyim çünkü o kim oluyor da *benim* neye inandığımı yargılıyor. Zıplayıp önünde duruyorum, çünkü onu doğru dürüst görmek istiyorum ve onun da beni görmesini, duymasını istiyorum. "Ya inanç tek bir Tanrı'ya inanmakla ilgili değilse?" diyorum sessizce. "Ya bu dünyada iyiliğin olduğuna inanmaksa ve bu iyilik tam önünüzde olmayabilir, şu anda gerçekleşmiyor olabilir, ama geleceğini biliyorsunuz... çünkü *inanıyorsunuz*. Daha iyi bir şey olması gerektiğine inanıyorsun çünkü *buradasın*, hayattasın ve bunun bir nedeni olmalı." Yutkunurken adem elmasının kayışını izliyorum. "Bunu bir örnek olarak ele alalım. Bu yılın başlarında Avustralya'nın Sidney kentinde beş çocuk kaldırımında yürüyordu. Sarhoş bir sürücü aracının kontrolünü kaybetti ve beşine birden çarptı. Çocuklardan dördü öldü. Üçü kardeşti. Yıkıcı bir kazada, bir anne ve baba *tüm çocuklarını* kaybetti. Neden her gün uyanıp yaşamaya devam ettiklerini biliyor musunuz? Çünkü *inançları* var ve bu inançları sayesinde o sürücüden nefret edemiyorlar. Onu affetmeyi seçtiler ve bu düzeyde bir affedicilik insani değildir Leo. İlahi bir şeyden geliyor olmalı."

"Mia," diye iç geçiriyor ve hâlâ başını sallıyor, sonsuza dek inanmayacakmış gibi. "Tamam, şuna ne dersin? "Bir kız al" -kelimelerde boğuluyorum- "kimin

Ailesi onu ilk fırsatta terk etmiş ve o da tüm çocukluğunu kendisinde bir sorun olduğunu düşünerek geçirmiş. Yeterince zeki, güzel ya da *zayıf* olmadığını ve ne yaparsa yapsın onun için asla geri dönmediklerini düşünerek."

Leo bana dönerken nefesleri kesiliyor, gözleri acıma dolu. "Ya birinin sahip olduğu tek şey inançsa, Leo?"

"Mia..." diyor derin bir nefes vererek, eli yüzümü avuçlamak için uzanıyor.

Dokunuşuna doğru eğildim. "O gece ayrıldığımda birinin bisikletimi kilisenin merdivenlerinde bulmasının bir nedeni olduğunu düşünmüyorsun değil mi?" Ona soruyorum. "Peki ya Laney? Hayatta kalmasının bir *mucize* olduğunu söylemiştin, değil mi? Ya da bizi neredeyse uçurumun kenarına sürüklediğin geceye ne demeli? Seni *gördüm*, Leo. Seni yıldızlara bakarken gördüm, dudakların hareket ediyordu ve konuşuyordun.

birine." Dudaklarımı avucuna bastırıyorum ve sonra iki elimle avucunu kavırıyorum. "Kiminle konuşuyordun Leo?"

Başını sallıyor çünkü bunu kabul etmek istemiyor.

"Kim?" Ben zorluyorum.

"Annem," diye mırıldanıyor.

"Doğru." Başımı salladım. "Yani annenin bedeni, ruhu yerin altı metre altında çürümüyor. En azından senin *inanmak* istediğin bu değil."

"Elbette buna inanmak istemiyorum Mia.

Kahretsin." "Ve tarladaki o çiçekler..."

Gözleri kısıldı. "Peki ya onlar?"

"Kendin söyledin, etrafları yabani otlar ve pislikle çevriliydi ve orada bulunmaya hakları yoktu. Ama oradaydılar, Leo. Neredeyse her gün gittiğin bir yerde. Sen, sadece *sen*. Oradaydılar ve sarının hangi tonu olduklarını hatırlayacak kadar dikkatini çektiler. Sarı... annenin en sevdiği renk."

Bana bakıyor, nefesleri kısa ve sık, sonra eğiliyor ve boğazını temizlemeden önce alnımı bir kez öpüyor. "Ne olmuş yani? Bunun bir işaret falan olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesi çatlıyor. "Ne için bir işaret?"

Geri çekiliyorum. "Buna karar vermek bana düşmez Leo. Hiçbir şey olmayabilir. *Her şey* olabilir. Neye *inanmak* istersen."

Bir kez gülüyor ve sonra beni kendine çekiyor, elleri çıplak kollarımı okşuyor. "Donuyorsun," diyor ve bu konuda konuşmayı bitirdiğini bana söyleme şekli bu. Ama onu tanıyorum. Bu konuyu düşüneceğini, o karmaşık zihninin içinde düşünüp duracağını biliyorum. Elleri benimkilerle buluşana kadar parmak uçlarını kollarımda gezdiriyor, sonra ikisini de kaldırıp avuçlarının içine alıyor ve ağzına götürüyor. Dudaklarının ayrılışını, nefesinin yavaşça onu terk edişini ve ellerimi ısıtışını izliyorum. Bu o kadar romantik ve samimi bir hareket ki nefesimi kesiyor.

Ve kendimi yakaladım.

Çünkü bunu yapamam.

Bir daha olmaz.

"Mia," diye fısıldıyor ve cam gibi gözlerimi onunkilere dikiyorum. O da bana bakıyor.

Bir saniye.

İki.

Sonra başını eğiyor, nefesi boynumun kıvrımında ağırlaşıyor.

Kıramıyorum, kırmayacağım.

Yine mi?

"Seni benim kadar istemenin ne kadar acı verdiğini bilemezsin." diye fısıldıyor.

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum, kendime bu anı yaşıyorum. Hepsi yalan olsa bile. Pırıltılı ışıkların altında, ilk ve tek randevumuzda bana sarılmasına izin veriyorum.

Çünkü beni istemesi onu ne kadar incitiyorsa, ben de onu o kadar incitiyorum.
onu geri isteyemem. Onu kalbimdeki gibi sevemeyeceğimi.

OceanofPDF.com

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

LEO

Sadece bir geceliğine Mia'nın benim, benim de onun olduğumu ve çıktığımız bu randevunun birlikte olduğumuz yıllar boyunca çıktığımız birçok randevudan sadece biri olduğunu düşünmenin eğlenceli olacağını DÜŞÜNMÜŞTÜM. Yanılmışım. Hiç de eğlenceli değildi. Aslında, biraz iç karartıcıydı. Mia da aynı şekilde hissediyor olmalı, çünkü Holden'ın kamyonetine bindiğimizden beri tek kelime etmedi.

Ona gülümsüyorum ama daha fazlasını söyleyemiyorum. Ya da daha fazlasını yapamıyorum. Çünkü gerçek şu ki, yıkılmış durumdayım. Başka birine aşık olma ihtimali olan bir kıza aşığım ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Ona nasıl hissettiğimi söyledim ama o bana cevap vermedi. Hiçbir şey söylemedi.

Holden bizi bıraktığında, Mia ve ben verandada el ele tutuşup ona ve sevgilisine el sallayarak veda ediyoruz. Onlar gözden kaybolur kaybolmaz elini bırakıyorum.

Mesafeye

ihtiyacım var.

Artık dokunmak

yok. Daha fazla

hissetmek yok.

Artık *numara yapmak* yok.

Telefonu çalıyor, defalarca duyduğum o aptal zil sesi ve ben artık onun yanında olamıyorum. "Cevap ver," diyorum ona. "Ben yürüyüşe çıkıyorum."

"Şimdi mi? Saat neredeyse on bir."

"Sadece kafamı boşaltmaya ihtiyacım var." Ellerimi ceplerime sokarak garaj yolundan aşağı inip yola çıkıyorum ve sonra yürüyorum. Yürüyorum, yürüyorum ama bu koşarken yediğim dayak kadar tatmin edici olmuyor.

Gidebilirim.

Yapılacak en mantıklı şey bu olurdu. Ahırını bitirip John eve döndüğünde hazır hale getirmek birkaç gün sürerdi, ayrıca evde bakıcılık yapmama da *ihtiyacı yok*. Mia burada. Holden burada.

Gidebilirim.

Birden en ufak bir dikkat göstermediğimi fark ediyorum ve şimdi nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Ağır bir iç çekişle GPS'i kullanmak için telefonumu çıkarıyorum. İki saat önceki aile grup sohbetinden kaçırmış olmam gereken bir sürü mesaj var.

Lucas: Leo, orada mısın?

Leo.

Lucy: LEEEEEEEEEEEEEE!

Liam: LEEOOOO

Lincoln: LEO!!

Pek öyle görünmüyor. Aradın mı?

Lucas: Hayır, ders çalışıyor olabilir.

Lincoln: Yemin ederim, tanıdığım herkesten daha fazla öz disipline sahip.

Hadi canım.

Lucy: Umarım istediği üniversiteye girer. Girecek. Onu hiç bir şeye bu kadar odaklanmış görmemiştim.

Artık dışarı çıkmıyor. Parti yapmıyor. Sürekli o kitapların içinde. Tembel kıçımda böyle bir şey olmamasını kıskanıyorum.

Lucas: En azından çalışıyorsun ve tembel tembel oturmuyorsun.

Onu özlüyorum. :(

Hey, Luce. En sevdiğin kardeşin kim? Dürüst ol. Benim favorim yok. Sizinle her dakika değişiyor.

Lucas: Lol. Annem de böyle söylerdi.

Lucy: Kesinlikle. :)

Neden bu sohbetten başka hiçbir bildirim almıyorum? Ve kızlar. Obvs.

Liam: Hiç arkadaşın olmadığı için mi?

Hiçbirimizin arkadaşı yok.

Lucas: Arkadaşa hiç ihtiyacımız olmadı. Her zaman birbirimize sahiptik.

Mesajları tekrar tekrar okudum ve içimdeki vatan hasreti hissi iki katına çıktı. Hiç düşünmeden Lucas'ın numarasını arıyorum. Cevap verdiğinde neredeyse fisıldıyordu. "Selam, kardeşim."

"Kusura bakma dostum. Sen ve Laney uyuyor musunuz?"

"Bana bir saniye ver," diyor ve örtülerin değiştiğini, sonra da bir kapının açılıp kapandığını duyabiliyorum. "Orada mısın?"

"Evet. Ben sadece..." *Seni özledim mi?* Bunu söyleyemem. Bu garip olurdu. "Sohbette beni aradığını gördüm."

"Evet," dedi, sesi öncekinden daha yüksekti. "Henüz üniversiteye karar vermediğini biliyorum ama NC State'in Ekim'de açık bir evi olduğunu gördüm."

"NC State mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Tabii buralarda kalmak istemiyorsan," diye aceleyle söze girdi. "Yani, tabii ki bu biraz sana bağlı, ama... Bilemiyorum, seni sadece yazları ve tatillerde görebiliyor olsaydık çok kötü olurdu."

Boğazımda büyüyen düğümü bastırıyorum. "NC State... Yani, bu harika olurdu."

"Kampüse falan bakabilirsin. Bunu UNC için yaptım ve çok şey öğrendim, yani..."

"Evet ama senin üniversiteye gidiş yolun benimkinden çok daha farklı." UNC, Lucas'a oraya gitmesi için adeta yalvarmış, ona tam bir spor bursu teklif etmişti.

"Atletizm yolunu seçtim çünkü aptalın tekiyim. Atletizm yapmasaydım bir yıl içinde başarısız olurdu. Sen farklısın, yani evet, sanırım haklısın."

Bir süre sessiz kaldık, ikimizin de ekleyecek bir şeyi yoktu. Sonunda, "Düşünüyordum da... eğer istersen... seninle açık ev şeyine gelebilirim. Yakınlarda bir otel odası tutar ve bir hafta sonu geçiririz. Hatta biraz komiklik olsun diye Logan'ı da getirebilirim."

Göğsümde bir ağırlık var ve bunun nereden geldiğini tam olarak kestiremiyorum. "Evet, kulağa hoş geliyor." Gerçekten de öyle.

"Pekala, sen en kısa sürede kaydını yaptır, ben de bize harika bir otel bulayım." "Tamam."

"Her neyse, orada iyi misin? Sana bir şey göndermemi ister misin ya da...?" Luke'u hep bir şehit olarak görmüşümdür; ihtiyacımız olmadığı ve istemediğimiz halde bize bakma sorumluluğunu üstlenen biri. Ama kimse onu böyle olmaya zorlamadı. Bunu gerçekten önemseydiği için yapıyor. Annem öleli sekiz yıl oldu ve ben bunu ancak şimdi görebiliyorum.

-Şimdi onu ağabeyim, sırdaşım olarak görüyorum.

"Hey, Luke?" Sorusunu duymazdan gelerek söylüyorum. "Laney Cooper'la birlikteyken bunu nasıl yaptın? Nasıl öylece... *bekledin?*"

Hoparlörleri parazitlerle dolduracak kadar yüksek bir iç çeker.

"Beklememeliydim," diyor. O kadar sessiz ki zar zor duyuyorum. "Belli ki."

Geri döndüğümde, bir buçuk saat geçmişti ve sorunlarımla ilgili basit bir sonuca vardım: Bunu yapmaya devam edemem.

Ama Holden'ın dediği gibi onun için savaşabilirim.

Eve girdiğimde daha önce hiç çıkmadığım merdivenlerden çıkıyorum ve kapıyı çalıyorum. "Evet?" Mia sesleniyor ve kapıyı açıp içeri bakıyorum. Yatağında doğrulup oturmuş, yorganını kucağına çekmiş, telefonu hâlâ kulağında. Muhtemelen sessize almak için ekrana dokunuyor ve "Ne oldu?" diyor.

"Seninle konuşabilir
miyim?" Başını
sallıyor. "Bir saniye."

Telefonuna tekrar dokunuyor, sonra "Gitmem gerek. Seni yarın ararım."

Başucu lambası odasını loş bir ışıkla aydınlatıyor ve odasının neye benzediğini merak ederek saatler geçirmiş olsam da mahremiyetine girmeyi hiç istemedim. Taba rengi mobilyalarla dolu evin geri kalanından çok farklı. Mia'nın odası açık pastel renklerle ve duvarlara iliştirilmiş, çoğunlukla Holden ve onun resimleriyle dolu. Bir çalışma masası, bir çekmeceli dolap, bir boy aynası ve soluk sarı örtüleri olan beyaz ferforje bir yatak var. Yatağın kenarına oturup elimi yumuşak kumaşın üzerinde gezdiriyorum. Yeni bilekliğime uyuyor ve gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Telefona "Tamam, hoşça kal," diyor ve sonra bir tuşa dokunup kucağına bırakıyor. "Neler oluyor?" diye soruyor bana. Duvarları gri, o kadar açık ki neredeyse beyaz görünüyorlar. Yere saçılmış birkaç parça giysi ve yanındaki yastığın üzerinde bir dizüstü bilgisayar var. Erkek arkadaşıyla görüntülü sohbet ederken uyuyakaldığı görüntüsü zihnimde canlanıyor ve aynı hızla onu uzaklaştırıyorum.

"Demek odan burası," diye mırıldanıyorum etrafa bakarak.

"Daha önce hiç görmedin mi?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Geçen yıl ben yokken içeri bakacak kadar bile merak etmedin mi?" Bir kafa sallama daha. "Huh."

"Odamı hiç gördün mü?" diye sordum.

"Hayır."

Ona gülümsüyorum. "Hiç merak etmedin mi?"

"Sadece zihnimde," diyor ve sonra utanç içinde başını öne eğiyor. "Yani, aslında hiç gizlice bakmadım ya da başka bir şey yapmadım, sadece... hayal ettim." Son kelime ağzından çıkarken gözlerini deviriyor.

"Nasıl bir şey olduğunu hayal etmiştin?"

"Bilmiyorum." Etrafına bakarken dudakları büzülüyor. "Muhtemelen böyle bir şey değildir."

"Düz beyaz duvarlarım ve ahşap mobilyalarım var. Çalışma masası, yatak ve üç kitaplık."

"Bu kadar mı?"

Başımı salladım.

"Kıyafetler yerde mi?"

Bu düşünceyle neredeyse yüzümü buruşturuyorum. "Yani, temiz misin?"

"Ben... *düzenliyorum*. Ayrıca, orada çok zaman geçiriyorum, yani..."

"Yani..." diye cevap veriyor ve odadaki fil aramızda havada asılı kalıyor.

Burada tam olarak ne yapıyorum?

Parmak uçlarımla çenemi kaşırken bir an durup odaya tekrar bakıyorum. İşte o zaman sayısız resmin arasındaki boşluğu fark ediyorum: *su kulesi*.

Başım omuzlarımla arasına düşerek bir nefes verdim. "Geçen yıl ne oldu? Senin verandandandayken beni öpmüştün."

"Hayır," diyor. "Beni öptün."

Alayımı geri çekip onunla yüzleşiyorum. "Sen de beni öptün Mia. Bunu inkâr edemezsin."

Kucağına bakıyor.

"Ve sonra gittin, sadece beni terk etmedin, o resmi de bıraktın ve bana-"

"Sana ne söylediğimi biliyorum," diye araya giriyor.

İç çekiyorum, pes etmeye çok yakınım. "O zaman yüksek sesle söylememe izin ver." Yutkunurken boğazı hareket ediyor.

"Beni sevdiğini söylemiştin." Aramızda sessizlik uzanıyor ve ben bu sestten hiç bu kadar nefret etmemiştim. Sordum çünkü bilmem gerekiyordu: "Erkek arkadaşınla ne zamandır birliktesiniz?"

Nefesi kesiliyor ve kaslarının her biri kilitleniyor gibi görünüyor. Bakışları kalkıyor ve benimkine kilitleniyor. "Neredeyse bir yıl."

"Yani, sen gittikten hemen sonra mı?" "Evet."

Tüm bedenim çöküyor, sanki içimdeki tüm yaşam gitmiş ve ben et ve kemikten başka bir şey değilmişim gibi. Keşke başka bir yerde olsaydım, ama buradayım ve

Bu savaşın nafile olup olmadığını bilmek istiyorum. Bilgiye ihtiyaım var ve sadece bir kaynağım var. "Nasıl tanıştınız?"

"Sana bahsettiğim stajyerlerden biriydi." Ses tonunda hiç yumuşaklık yok. Onun hakkında konuşurken heyecan yok. *Hiçbir şey yok.*

"Yani, üniversitede mi?"

"Evet. NYU."

Başımı sallıyorum, gözlerim kapanırken çenem alışıyor. Onları kapalı tutuyorum. Saniyeler, dakikalar, saatler. Kafamın içinde, kalbimde bir savaş var ve gözlerimi tekrar açtığımda onunkilere odaklanıyorum. Bir nefes çekiyorum. "Sana iyi davranıyor mu?"

Benden başka bir yere bakıyor ve sesimdeki acıyı duyabildiğini biliyorum.

"Mesela, sana iyi davranıyor mu? Nazik mi? Saygılı mı?"

Gözleri hüznü ve kalp acısıyla kaplı, bir kez başını sallıyor.

Ve gerçekten ama *gerçekten* bilmek istemesem de, "Seni seviyor mu?" diye sormak zorundayım.

Cevabı anında geldi. "Evet."

"Onu seviyor musun?"

Onun sessizliği bana ihtiyaım olan tüm cevapları veriyor. Onu seviyor.

Ve beni *sevdi*.

Bilekliğimin tokasıyla oynuyorum, ona bakamıyorum. "Az önce Lucas'la konuştum. şu anda işi ve Laney'e bakmakla oldukça meşgul, bu yüzden önümüzdeki hafta sonuna kadar izin alamaz. Bu bana ahırını bitirmek için yeterli zamanı verecek ve sonra-"

"Gidiyor musun?"

Nefesim kesiliyor ve tüm sağduyuma rağmen gözlerim yine onunkilere kayıyor. Gözyaşlarının kalıntıları yanağında bir iz bırakıyor ve neden ağladığını bilmiyorum. "Burada seninle olmak çok zor, Mia. Artık bu saçmalığa katlanamıyorum." Mia ve ben uçurumun kenarında sallanıyoruz, ipte parmak ucunda yürüyoruz ve tek bir kayış var. Birimiz düşecek, yere çakılacak ve paramparça olacak. Diğerisi ise zarar görmeden kurtulacak.

Ben olsam kabul ederdim.

Tekrar ve tekrar.

Mutlu ayrıldığı sürece. Ama bir şey vermek zorunda.

Ayağa kalktım, konuşmayı bitirdim ve kapıya yöneldim.

"Leo, bekle."

Ona dönüyorum.

"Az önce ona senden bahsettim... burada kalmandan." "Ve?"

"Ve..." Tereddüt ediyor. "Beni görmeye geliyor."

Yumruklarım sıkılıyor. "Ne zaman?"

"Yarın."

Aramızdaki kapıyı çarpıyorum, nabzım hızla atıyor, öfkem ve kızgınlığım gittikçe artıyor, tıpkı eski ben gibi, kalbimde çok fazla nefret taşıyan ben gibi. Ama şimdi daha kötü çünkü o nefreti yönlendirecek bir yerim yok.

Ondan nefret etmek imkansız.

Çünkü o hatalıydı.

Çok yanlış. Aşkı

görebiliyorum.

Ve ona her baktığımda bunu görüyorum.

OceanofPDF.com

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

MIA

LEO uyandı, etrafta dolaşıyor ve ben yataktan çıkmak istemiyorum. Onu görmek istemiyorum, çünkü beni hangi versiyonunun karşılayacağını bilmiyorum.

Dün gece Drake'e Leo'nun burada olduğunu ve bunca zamandır burada olduğunu söylediğimde sessizliğe gömüldü. Tek duyduğum klavyedeki tuşların tıkırtısıydı ve sonra bana bir sonraki uçuş için yer ayırttığını ve onu alması için bir araba servisi ayarlamamı söyledi. Ben de öyle yaptım. Ve sonra konuşmamız ne kadar hızlı düştüyse, o kadar hızlı normale döndü. Leo'nun adını söylemedi. Bir kere bile.

Beni aldatmakla, ihmal ederek yalan söylemekle suçlamasını bekliyordum ve adil olmak gerekirse buna hakkı vardı. Ama yapmadı.

Mesele şu ki, eğer bunları sorgulamış olsaydı, inkar eder miydim bilmiyorum. Elbette, Leo ve ben hiçbir şey yapmadık. *Teknik olarak* değil. Fiziksel olarak da. Ama duygusal olarak... Parçalanmışım. Ve bunu inkar edemezdim.

Yastığa doğru inleyerek komodine uzanıyorum ve telefonumu kontrol ediyorum.

Drake: Kalkmak üzere. GPS, havaalanından arabayla bir buçuk saat uzaklıkta olduğunu söylüyor. Yakında orada olurum.

Cevap vermeye zahmet etmedim. O zaten havada.

Su boruları tıngırdıyor, duş açılıyor ve ben gözlerimi kapatıp yüzümü yastığa gömüyorum. Tekrar ve tekrar.

Dakikalar geçer ve duş biter.

Yarım saat bekledikten sonra, bir süper sürünge gibi, Leo'nun orada olmadığından emin olmak için parmak uçlarımla merdivenlerden aşağı iniyorum. Hem banyonun hem de yatak odasının kapısı açıktı ama ikisinde de yoktu. Sahanlıkta da değil. Hemen banyoya koşuyorum ve bilinen en hızlı duşu alıyorum. Kıyafetlerimi getirmeliydim ama o kadar acelem vardı ki (histerik) bunu düşünemedim. Üzerime bir havlu sararak kapıyı hafifçe açıyorum ve etrafın temiz olduğunu hissettiğimde dışarı çıkıyorum. Tam bir adım attım.

Leo mutfağa giden merdivenlerde belirdiğinde. Üzerinde düzgünce ütülenmiş bir pantolon ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış düğmeli bir gömlek vardır. Bronzlaşmış ön kolu, elinde tuttuğu dizüstü bilgisayarın parlak gümüş rengiyle tam bir tezat oluşturuyor. Havluyu köprücük kemiğine doğru tutarak donup kalıyorum. Yüzünde hiçbir duygu izi olmadan, utanmadan bana bakıyor. Ortalık sessiz, çok sessiz olduğu ve ikimiz de hareket etmediğimiz için, "Güzel görünüyorsun" diyorum. Bunu söylediğim için kendimden nefret ediyorum ve dünyanın beni bütünüyle yutmasını diliyorum.

Bana bakıyor, gözlerimin içine, kaşları çatık. Konuşmuyor.

Boğazımı temizleyip odama doğru bir adım daha atıyorum. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

Göz kırpıyor. "Holden'la kiliseye gidiyorum."

Gözlerim açılıyor. "Öyle mi?"

Sahanlığa çıktı ve bazı kitapları sırt çantasına doldurmaya başladı. Sırtını bana dönerek, "Sanırım gelmiyorsun?" diye sordu.

Beni göremiyor olsa da başımı sallıyorum. "Drake... o şey..." Leo'nun yanında Drake'in adını söylemekten hoşlanmıyorum. Gökkuşağının arkasından çakan şimşek gibi yanlış geliyor.

Leo dönüyor, sırt çantasını omzuna atıyor ve bana bakmadan, "Sonra görüşürüz," diyor. Merdivenleri yarılamiento ki, alaycı bir ifadeyle, "Adamla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı.

LEO

Dün gece Mia'yla *inanç* hakkında yaptığımız konuşmadan sonra, nasıl bir şey olduğunu görmek için kiliseye gitmeye niyetliydim. Ama Holden park yerindeki bir noktaya yanaştığında her şeyden pişmanlık duymaya başladım. Eski binanın eteklerinde insanlar dolaşüyor, çocuklar oynuyor, yetişkinler konuşuyor ve sayıları çok fazla. Hepsi gülüyor ve gülümsüyor ve burası olmak istediğim en son yer. "Bu papaz," diyor Holden, saçları ağarmış yaşlı bir adamı göstererek. "Yanındaki kadını görüyor musun?"

"Öyle mi?"

"Kızına benziyor, değil mi?"

"Sanırım" diyerek omuz silktim.

Holden kıkırdayarak, "Bu onun karısı," diyor ve ben ona dönüyorum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda iç geçiriyor. "Gerçekten burada olmak istemiyorsun, değil mi?"

"Yaptığımı sanıyordum, dostum, ama..."

"Bu harika," diyor arabayı geri vitesine takarken. Otoparktan çıkarken lastikleri gıcırıyor ve ben neredeyse gülümsüyorum. "Sanırım ruh halinin Mia'yla bir ilgisi var ve bu yüzden bu konu hakkında konuşmayacağız."

"Doğru tahmin ettin."

Arabayı sürerken başka bir şey söylemiyor ve tam beni cehenneme geri götürdüğünü düşünürken Mia'nın evini geçip onun evine varıyoruz. Evine daha önce sadece bir kez gitmişim, o da telefonunu almak içindi. Kamyonetten hiç inmedim.

"Tamam," diyor, anahtarları kontaktan çıkarıyor ve bana dönüyor. "Dürüst olacağım; daha önce hiç senin durumunda olmamıştım. Yani, aşık ya da her neyse." Aslında *aşk* kelimesini duyunca acı çekmiş gibi görünüyor. "Ama ne zaman boktan bir ruh haline girsem, kendime dört seçenek sunarım."

"Tamam..."

"Hazır mısın?"

Bir kere güldüm. "Vur bana."

"Birinci seçenek: PlayStation. Sanal insanları vurmak mı?"

"Eh."

Başını sallıyor. "İkinci seçenek: Gerçek silahlarla ateş etmek mi?"

"Yaklaşıyorum."

"Üçüncü seçenek," diyor ve torpido gözünü işaret ediyor. Kapağı açıyorum, içindeki tek şeyi çıkarıyorum, o da jelibon dolu bir çanta.

Ona baktım. "Şekerin yüksek mi?"

Gülümsüyor. "Edibles, dostum."

"Saat sabahın dokuz buçuğu gibi..."

"Uyumadım." Omuz silkiyor. "Dördüncü seçenek için hazır mısın?"

"Sanmıyorum," diye mırıldanıyorum, otlu sakızları incelerken.

"Dördüncü seçenek yukarıdakilerin hepsi."

Gülümsedim.

"Dördüncü seçenek o zaman." Eve doğru bakıyor. "Babam evde, o yüzden eğer sorarsa, bunlar sadece sıradan jelibonlar. Onları cebine koy, tamam mı?"

Onları cebime atıyorum ve onu eve kadar takip ediyorum. Holden'ın babası *kocaman*. Holden'ın yapısını nereden aldığı da belli. En azından onunla geçirdiğim iki dakika içinde görebildiğim kadarıyla ortak noktaları bu kadar. Sessiz, yumuşak dilli ve kibar. Holden'ın olmadığı her şey. Beni odasına doğru götürüyor ve arkamızdan kapıyı kapatıyor. Ergen erkek, seks ve kirli çorap gibi kokuyor. Logan gibi kokuyor. Logan'ın odası değil. Sadece genel olarak Logan. Tepkimi anlamış olmalı çünkü kıkırdıyor, sonra pencereyi açıp, "Brianna dün gece burada kaldı. Uyandığımda gitmişti. Tanrıya şükür."

Başımı sallayarak odaya bakıyorum. Bir köşede bir kraliçe yatak, diğer köşede de bir ikiz yatak var. "Bu Mia'nın yatağıydı," diyor bana. "Yastıkları koklamaya zahmet etme. Yıllardır içinde uyumadı. "

"Kapa çeneni." Ve ayrıca: Nereden biliyordu?

Her birimiz bir yenilebilir yemek yiyoruz, PlayStation'da birkaç ezik öldürüyoruz, bir yenilebilir yemek daha yiyoruz ve bir şekilde gerçek hayatta bir silaha dokunmanın en iyi fikir olmadığına karar verecek kadar zekiyiz.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Holden söylüyor. Yerde sırtüstü yatıyor, bacaklarını duvara dayamış. Ben Mia'nın eski yatağında, yastığına sarılıyorum. Kafamız *iyi değil*. Muhtemelen. "Neden kendini Mia'yla bu cehenneme sokuyorsun? Neden rastgele bir kızla takılıp bunu aşmıyorsun?"

"Çünkü işler öyle yürümüyor." "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü denedim." Dakikalar süren rahat bir sessizlikten sonra, "Nasıl oluyor da sadece takılma işini yapıyorsun?" diye sordum.

Holden o kadar uzun iç çekiyor ki, sanki sadece tek bir ses için bu evdeki tüm havayı içine çekmiş gibi. Her iki bacağı da saat yönünün tersine, tüm vücudu bana dönene kadar duvara doğru kayıyor. "Annem, çoğunlukla." Zihnim alev alev yanarken aklıma gelen ilk şey ensest oluyor ve bu pek çok açıdan çok yanlış. "Mia sana annem ve babamdan bahsetti, değil mi?"

"Evet, öyle yaptı."

"Çok fena yandı ve annem - o, en iyisi gibi bir şey. Kelimenin tam anlamıyla. Ama çok genç yaşta aşık oldu ve aşkla birlikte gelen tüm bu duygular gençlerin elinde olmamalı. Bu yüzden katil olan reşit olmayanların müebbet hapis cezalarını kaldırdılar. Beyinlerimiz, bu yaşta, bu saçmalığı kaldıramaz. Ama işte buradayım, Mia da öyle ve şimdi ailelerimizin müebbet mahkûmlarıyız. Beni yanlış anlamayın; annem beni seviyor. Beni hak ettiğimden çok daha fazla seviyor ama otuz dört yaşında ve hiç yaşamadı. Mia ve ben, on yedi yaşından beri onun tüm hayatıyız ve bu yüzden... istediğim son şey tarihi tekrarlamak." Acaba bana ne kadarını açıkladığının farkında mı? "Yine de güzel olurdu," diye devam ediyor, "bir kızın beni sevmesi... Mia'nın sana baktığı gibi bana bakması."

Alay ediyorum. "Sanki beni uykumda zehirlemek istiyor? Mia benden nefret ediyor, kardeşim." "Senden nefret etmiyor. Onun nesi var bilmiyorum. Belki de aynı şey, biliyor musun? Aşktan korkuyor çünkü ailesi kafasını çok fena karıştırmış. Ya da belki de yaş meselesidir. Yani, bu kadar genç yaşta tanışıp aşık olan ve birlikte kalan birini söyleyin. Eminim söyleyemezsin."

"Kız kardeşim ve kocası."

Gözleri hafifçe açılıyor. "Öyle mi?"

"Evet. On beş yaşındaydılar. Neredeyse tüm hayatları boyunca birlikte okula gittiler, ama kız kardeşim utangaç, sessiz kitap kurdu tipiydi ve Cam her zaman popüler bir sporcu oldu, bu yüzden gerçekten aynı çevrelerde koşmadılar."

Holden şimdi doğrulup esniyor ve "Peki nasıl bir araya geldiler?" diye soruyor.

"Küçük ikiz kardeşlerim var ve Cameron onlara beyzbol koçluğu yapıyordu. Sanırım onu orada gördü. Ve sonra..." Dudaklarımdaki kuruluğu yalıyorum. "Sonra annem öldü ve nasıl ya da neden olduğunu bilmiyorum ama Cameron ortaya çıkıp yardım etmeye başladı. O küçük kardeşime bakarken bizimle oynadı ve bizi oyaladı. O sadece sekiz aylıktı.

Annem öldüğünde, yani... her neyse, birlikteler ve evliler ve evet, kolay olmadı ama mümkün."

Gözlerini hiçliğe dikeyor ve belki de söylediklerimin tek kelimesini bile duymamış olabileceğini düşünüyorum. Ama sonra mırıldandı: "Belki de Mia'yla aranızdaki fark budur."

"Ne demek istiyorsun?"

"İşlerin ne kadar *iyiye* gidebileceğini görüyorsun ve onun elinde sadece kötünün kanıtı var." Telefonu bir mesajla çalışıyor ve hemen kontrol ediyor. "Kahretsin. Mia arıyor. Ne zaman geleceğimi soruyor." Yüzünü bana döndü. "Kendine gel kardeşim. İşler ciddiye binmek üzere."

HOLDEN, Mia'nın evine gitmek için evinden çıkıp iki dakikalık yola koyulurken soruyor: "Buna hazır mısınız?" *Bununla* Drake'i kastediyor.

"Hayır," diyorum ona dürüstçe. "Neye benzediğini biliyor musun ki?" Aklımda, müzisyen ve aktör Drake'e benziyor.

Holden kravatını gevşetirken başını sallıyor, sonra tamamen çıkarır ve arka koltuğa atar. Kız ve erkek kıyafetlerinin karışımından oluşan diğer kıyafetlere katıldı. Hâlâ kilise kıyafetlerimizi giydiğimizi unutmuştum. "Lord Farquaad'a benziyor."

Kıkırdamamı bastırıyorum. "Kapa çenenini."

"Minyatür görünümlü adam, kare kafa, omuz hizasında siyah saçlar ve berbat kaküller," diye şaka yapıyor.

Shrek karakterinin gerçek hayattaki versiyonunu hayal ediyorum ve bir kahkaha patlatıyorum.

Holden benimle birlikte gülüyor ve sonra omuzlarını dikleştirip derin bir nefes alıyor. "Hayır, dürüst olmak gerekirse, biraz sana benziyor. Senin tiki, Walmart versiyonun gibi." Saçımı karıştırıyor. "Yakışıklı orospu çocuğu."

Saçımı yeniden düzeltmeye çalışıyorum. "Sen bir aptalsın."

Sessizlik geçer ve sonra şöyle der: "Bak, arkadaş olduğumuzu biliyorum - sen ve ben- ve umarım adama iyi davranırsam bunu kişisel olarak algılamazsın."

Ona dönüp başımı sallıyorum.

"Sadece..." Omuz silkiyor. "Mia benim kızım, biliyorsun değil mi?" "Anlıyorum, dostum."

"Ve bu adam onun için bir şey ifade ediyor, yani..." "Bunun için endişelenme bile."

"Öyle mi?" Tekrar yola odaklanmadan önce hızlıca bana bakıyor. "Çünkü aramızdaki bu küçük kankalık ilişkisini gerçekten seviyorum." Oturuyor

uzun boylu, boğazını temizleyerek. "Her neyse, papazın karısının üzerindeki askıyı gördün mü? Geçen sene aldım. Neler vermezdim..."

"Sende bir sorun var dostum." Bana bir
öpücük gönderdi. "Yine de sev beni."

Arabayı garaj yoluna çekiyoruz ve motoru durdurup bana dönüyor. "Ciddiyim, kavgaya falan hazır olmam gerekiyor mu? Çünkü onu alt edebilirsin... eğer istersen."

Başımı salladım. "Onunla dövüşmeyeceğim."

"Güzel," diyor kapıyı açarken. "Yüzüm senin zavallı, aşk hastası kışın için darbe alamayacak kadar güzel."

DRAKE... kazak yelek giyiyor.

İlk fark ettiğim şey bu.

İkincisi ise mutfak adasında oturuyor ve Mia bacaklarının arasında duruyor. Kapının hemen önünde durduğumuzda ikisi de bize dönüyor ve Drake tezgahdan atlayıp göz kamaştırıcı sahte bir gülümsemeyle bize yaklaşıyor ve elini önüne uzatıyor. "Holden, dostum, sonunda seninle tanışmak güzel."

Holden'ın elini sıkabilmesi için kenara çekiliyorum. "Evet, kardeşim, senin de."

Kollarımı kavuşturuyorum, Mia'ya bakıyorum - süslü kıyafetleri ve makyajıyla *sahte* Mia'ya ve gözlerimi deviriyorum. Fark ediyor ama tepki vermiyor.

"Ve sen de Leo'sun." Drake önümde, elini uzatıyor ve ben ona bakıyorum... Mia'ya sadece hayal edebileceğim şekillerde dokunan ellere.

Burnumdan hava emiyorum.

İçimde bir şey çatlıyor, *patlıyor*. Holden
fısıldıyor, "Yüce İsa."

"Yapamam." Mia'ya bakıp omuz silkiyorum. "Üzgünüm." *Ben değilim.*
Drake'i iterek geçtim ve yukarı çıktım.

"İyi çocuk," diye geveliyor

Drake. "Siktir git," diye
mırıldanıyorum.

"Leo!" Mia bağılıyor ve peşimden gelen yalancı topuklu ayakkabılarının çıkardığı tıkırtıları duyabiliyorum. Kapımı kapatmaya çalışıyorum ama o hemen orada, iterek açıyor.

"Neyin var senin?" diye bağırdığı sırada gömleğimi çıkarıp silkindim. Sonra da kapıyı arkasından çarptı.

Ona doğru dönüyorum. "Ben mi?" diyorum, ondan çok daha sessiz bir şekilde. "Neyin var *senin* Mia? Şu anda kimsin sen?"

"Kapa çeneni!" diye fısıldıyor, mükemmel bir şekilde düzeltilmiş saçlarını okşayarak.

Nefes almak, sakinleşmek için kendime bir an veriyorum ve sonra onu tepeden tırnağa süzüyorum. Kapıya dayanmış, kolları iki yanında kaskatı, kırmızı boyalı dudakları hırıltıyla bükülmüş. Dekolteli, ince askılı bir bluz giymiş, dökümlü bir eteğin içine sokmuş ve her şey yerli yerinde. Ve sonra aklıma geldi. "Sana dokunmasına izin vermedin, değil mi?" Ona yaklaşıyorum, o kadar yakınım ki her nefesinin etimi ısıttığını hissedebiliyorum.

Gözlerini kısarak, "Neden bahsediyorsun sen?" diye mırıldandı.

Elimi uzatıp saçlarının ucunu tutuyorum. "Saçların mükemmel. Kıyafetlerin de öyle." Omuz silkiyorum. "Demek istediğim, eğer benim kızım olsaydın ve seni haftalardır görmemiş olsaydım, gördüğüm anda seni *mahvederdim*."

Gözleri çıplak karnıma dalıyor, sonra tekrar yukarı bakıyor. Tepkisini, şehvetini gizlemeye çalışıyor, ama ben onu orada, cephesinin altında saklı görüyorum.

"Neden kıyafetlerini değiştirmen gerektiğini anlamıyorum," diyorum ona. "Bence çok seksi görünüyorsun-"

"Kıyafetlerimi beğenmek zorunda değilsin," diye araya giriyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Bir parmağını köprücük kemiğimde gezdiriyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Sonra bir parmağını göğsüme bastırıyor. "Onları *senin* için giymiyorum. Sen-sen..."

Bir kaşımı çattım. "Ben bir... neyim?"

Yanakları kızarıyor ve sanki söylemek acı veriyormuş gibi "Küçük sürtük" diye fısıldıyor.

Kahkahamı zamanında bastıramadım. "Bu kadar saf, masum bir ağızdan böyle kirli bir kelime."

"Kapa çeneni," diye gülüyor ve omzumu itiyor. Bileğini kavriyorum, elini çıplak göğsümde tutuyorum. Elini avuç içi karnıma değene kadar indirmeyi seçen *o oluyor*. Gözleri benimkilerle buluştuğunda sikim kıpırdıyor ama o başka tarafa bakmıyor.

Hmm. Oynamak istiyor. "Kıyafetlerinden bazılarını beğendim," diyorum ve kemerimi çıkarıyorum, önlerimiz neredeyse birbirine değene kadar yaklaşıyorum. Sonra başımı eğiyorum, ağzımı kulağına götürüyorum. "Bu topukluları beğendim." Nefesi kesiliyor ve tekrar yaklaşıyorum, elim beline gidiyor. "Burada olduğun ilk gece, sen benim yatağında uyurken, ben onları hayal ediyordum." Sözlerim alçak sesle, ağzım tenine o kadar yakın ki eminim

sesimin titreşimini hissediyorum. "Sen. Topuklularınla. Başka bir şey yok. Ben seni bu kapıya karşı öyle bir becerdim ki bütün ev sallandı."

Bir inilti. *Mükemmel.*

Gülümsememin yayılmasına izin vermeden önce dudaklarımı boynuna bastırıyorum. Bir elim kalçasında, diğeri saçlarında, "Yapmalı mıyız?" diye mırıldanıyorum.

"Leo."

"Sence bizi duyarlar mı?"

İnliyor, başını yana eğiyor, bana erişim izni veriyor. Bana izin veriyor. Dudaklarımı ayırıyorum, köprücük kemiğinden boynuna, çenesine kadar bir iz bırakıyorum, hafifçe ısııyorum ve beni başka bir zevk sesiyle ödüllendiriyor. Siktir, onu böyle seviyorum. Benim merhametimle. Şimdi onu kapıya sıkıştırmış durumdayım, ereksiyonum ona baskı yapıyor ve beni itmedi, durmamı istemedi. Geriye çekildim, bir avuç saçını avuçladım ve çektim.

İniltisini durdurmak için alt dudağını ısıırıyor ama ben duyuyorum. *Hissediyorum.* Aletim aramızda seğiriyor ve boynunu eğmiş, şehvet dolu gözleri yine benimkilerde. "Seni o topuklularla gördüğümünden ve o rüyayı gördüğümünden beri, her gece boşalırken bunu kullanıyorum." Burnundan nefes veriyor, dudakları sıkıca bastırılmış, nabızı köprücük kemiğinin dibinde çılgınca atıyor. "Ama sanırım artık yeni bir fantezim var," diyorum başparmağımı parlak kırmızı dudaklarında gezdirerek. "Rujun. Tam bu tonda. Sikimin her yerine bulaşmış."

Gözleri kapanıyor ve öyle kalıyorlar ve tam bu küçük oyunu bitirmek üzere olduğunu düşündüğüm anda dudakları ayrılıyor, başparmağımı ağzına alıyor, emiyor, dili dönüyor. Bu o kadar beklenmedik bir hareket ki dizlerimin bağı çözülüyor ve neredeyse boşalıyorum.

Neredeyse.

"Tanrım, *kahretsin* Mia," diye inliyorum omzuna doğru. Yavaşça geri çekilirken, dişleri başparmağımın üzerinde kayarken ve ağzını daha aşağıda, tam olmasını istediğim yerde hayal ederken, ön kolumu kapının üzerine, başının tam üzerine koyarak kendimi sabitlemek zorunda kalıyorum. Pantolonumun fermuarını açıyorum, bir elimi oraya sokuyorum ve neden olduğu baskıyı hafifletmeye başlıyorum. Gözleri pompalayan elimden gövdemin yukarısına doğru kayıyor, o kadar yavaş ki işkence gibi. Ve gözleri benimkilere kilitlendiğinde, geçen yıl beni öptüğünden beri birlikte olduğum her kızı onunla kıyasladığımı fark ediyorum. Ve ne zaman onlarla yatsam, gözlerimi kapatıp Mia'ymış gibi yapıyorum, çünkü ancak bu şekilde boşalabiliyorum. Tüm bunları ona anlatıyorum. Oyunun bir parçası bu. Ve gözleri şehvetten başka bir şeyle dolup genişlediğinde, yok edilmek üzere olduğumu hemen anlıyorum.

"Bir yıldır kimseyle çıkmadığını söylemiştin," diyor beni iterek.

İki elimi de saçlarımda gezdirdim, hüsrana uğramıştım. Çok yaklaşmıştım. Neye? Hiçbir fikrim yok. "*Hiç çıkmadım.*"

"Yani, sadece yatıyor musun?" Ses tonunda suçlama var ve buna hakkı yok.

Daralan gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Bu konuda kızgın olmaya hakkın yok."

"Nasıl hissetmek istersem öyle hissetmeye iznim var."

"Mia, *erkek arkadaşın* bu lanet kapının hemen dışında!" Mutfağı işaret ederek fısıltıyla bağıriyorum ve sesimi neden alçalttığımı bilmiyorum. Neden onu koruyorum ki?

Başını sallıyor, yere bakıyor. "İyi ki sen söylediğinde ondan ayrılmamışım" diyor, sesi çatallaşarak bana bakıyor, gözleri akmamış yaşlarla dolu. "Belki de yattığın ve hiçbir şey ifade etmeyen kızlardan biri olurdum."

"Benim için öyle olmadığını biliyorsun Mia. Şu anda acınası bir haldesin."

Alay ediyor. "Ben *zavallı* mıyım? Hayır, Leo. Acınası olan, ondan ayrılıyordum ve sen ve ben-" tırnak işareti yapıyor "-çıksaydık *olurdu.*" Kapıyı itip yanımdan geçerek uzaklaşmaya çalışıyor. "Ben New York'ta olurdum, sen de burada olurdun ve ben yokken kim bilir neler yapardın."

Gözlerimi deviriyorum. "Çok saçmalıyorsun. Bunu sana yapmayacağımı biliyorsun."

"Benim için yapacağın ya da yapmayacağın şeylere güvenemem!" diye çıkışıyor. "Bu kanıtlanmadı mı?"

"Bu hiç adil değil Mia," diye mırıldanıyorum, konuyu değiştiriyorum çünkü *oraya* geri dönmek çok acı veriyor. "Sen yaz için uzaktayken sana bulaşmasından endişelenmiyor musun?"

"Hayır," diye cevap vermekte gecikmedi. "İstemiyorum."

Alay ettim. "Belki de kazak yelek giyen devasa bir inek olduğu içindir."

O anda her şey durur. Mia hareket etmeyi bırakır.

Kalbim atmayı bıraktı.

Gözyaşları durdu.

Nefesim kesildi.

Sonra dudakları aralanıyor, verdiği nefes odadaki tek ses oluyor. Konuşmaya başladı, sonra durdu ve sonra hepsini dışarı bıraktı - keşke bırakmasaydı. "Tıpkı kardeşlerin gibi konuşuyorsun Leo." Gülümsüyor ama üzgün. "Ve ben bundan hoşlanmıyorum."

OceanofPDF.com

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

MIA

DRAKE ve ben neredeyse bir yıldır çıkıyoruz.

Tarihli.

Yani, randevulara çıkıyoruz ve temelde bu kadar oluyor. Tüm günlerimizi ya da *gece*lerimizi birlikte geçirmiyoruz ve bu yüzden onun burada olması ve ne yapacağımıza dair hiçbir planımızın olmaması... garip. Ve korkutucu. Sanki bir şey bekliyormuş gibi yan gözle bana bakıp duruyor ve ben bunun ne olduğunu bilmiyorum. Suçluluğumun itirafı mı?

Drake öğrenci evinde üç oda arkadaşıyla birlikte yaşıyor, bu yüzden çok fazla yalnız vakit geçirmiyoruz. Ve teknolojiyle ilgileniyor. Düz ekran televizyonumuz bile yok. Ya da Wi-Fi.

Bizi kasabaya bile götüremiyorum çünkü Leo, Holden'la olan o küçük... her neyse ondan hemen sonra ayrılırken büyükbabamın kamyonetinin anahtarlarını aldı. Tüm gün boyunca Drake ve ben oturmaktan başka bir şey yapmadık. Yan yana. Kanepede. El ele tutuşarak. *Saatlerce.*

Babamın DVD koleksiyonunu karıştırdık ve sonunda *Rocky*'de karar kıldık. Sonra *Rocky II*'yi izledik. Şimdi de babamın favorilerinden biri olan *Esaretin Bedeli*'ni izliyoruz. Gerçi ben pek izlemiyorum, Drake'in de izlediğinden şüpheliyim.

Başparmağını bileğimin iç kısmında gezdiriyor, başparmağı soluk sarı bileziğin kopçasına takılıyor. Daha yakından bakmak için elimi kaldırıyor. "Nedir bu?"

"Bu... hiçbir şey," diyorum, diğer elimle kapatıyorum.

"Normalde giydiğin gibi değil. Gerçek mücevherlerin nerede?" "Odamda," dedim ona. Hiçbirini takmaya zahmet etmemiştim ama "süslü" kıyafetler ve makyaj için çaba sarf etti. Benim bildiği tek versiyonum bu.

Drake kolunu omuzlarıma doluyor ve başımı göğsüne yaslayana kadar beni kendine çekiyor. Gözlerimi kapatıyorum, kelebekler diliyorum. Hiç gelmiyorlar. Onu haftalardır ilk kez gördüğümde bile ortaya çıkmadılar - hain küçük şeyler.

Çünkü o güvende, kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Ve bu güvenlik tam da ihtiyacım olan şey.

Jenerik dönmeye başladığında Drake uzun bir nefes alıyor ve ben de bombanın düşmesini bekliyorum. "Odan neye benziyor?"

Yutkunurken boğazımı yakıyor. "Bu gece göreceksin," diyorum ona, bacaklarımı altına çekip vücudumu ona doğru çevirerek. "Ben babamın yatağında uyuyacağım. Sen de orada kalabilirsin."

Bana yan gözle bakıyor, bütün gün yaptığı gibi. "Leo'yla daha önce ne konuştunuz? Onun odasında mı?"

Çabucak ayağa kalkıyorum. "Aç mısın? Akşam yemeği hazırlayabilirim." Mutfağa doğru yürümeye başladım. "Neyimiz var bilmiyorum ama eminim bir şeyler hazırlayabilirim."

"Sorumu duymadın mı?" diye soruyor, koltuktan beni izlerken. Buzdolabını açtıktan sonra içindeki eşyaları tarıyorum ve ona zayıf bir bakış atıyorum, "Ha?"

"Leo," diye mırıldanıyor Drake, ayağa kalkıp yanımda durarak. "Onun nesi var?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "O bir tür pislik, Mia."

Buzdolabının içindekileri taramaya geri dönüyorum. "Basit bir makarna yapabilmeliyim-"

"Onu neden koruyorsun?" Drake tükürür. "Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyor musun?"

"Hayır!" Bu bir yalan. Kocaman, kocaman, kocaman bir yalan. "Ama o benim arkadaşım, bu yüzden onun hakkında kötü konuşmak istemiyorum, özellikle de arkasından." Ayrıca, bunun nasıl bir his olduğunu bilirim ve berbattır.

Drake'in omuzları çöküyor ve buzdolabını kapatıp iki elimi de avuçlarının içine alıyor. İç çektikten sonra bana, "Sen çok iyi bir insansın Mia," diyor. Öne doğru ilerliyor, burnunun ucunu çenemde ve kulağında gezdiriyor. "Seni bu yüzden seviyorum, biliyor musun?"

Bunu ilk kez söylemiyor ve ben de karşılık verebilmeyi *gerçekten* çok isterdim. Ellerimi bırakıyor, sadece belimi kavırıyor ve sonra beni yavaşça buzdolabına doğru itiyor. Dudakları boynumda birleşiyor, beni öpüyor ve ben uzanıp saçlarını avuçluyorum.

Gözlerim kapandığında Leo'yu görüyorum. Onları açmaya zorluyorum.

Ve... Leo'yu görüyorum.

Yanındaki en iyi arkadaşımın birlikte kapının önünde duran Leo, ellerini ceplerine sokmuş yere bakıyor. O yapmayacak

Yukarı bak. Zaten yeterince gördü.

Drake'in göğsüne bastırıyorum. "Hey..."

Drake şortunun önünü düzeltmeden önce onlara döner. "Özür dilerim. Geldiğinizi duymadım."

Holden kızgın görünüyor ve Leo... Onun tepkisinin ne olduğunu bile bilmiyorum. Yutkunuyorum, sinirlerim etimi sokan bir arı sürüsü gibi içimde yüzüyor. Sonunda Leo başını kaldırıyor, gözleri yarı kapalı ve merdivenlere doğru ilerliyor. "Sadece yatağımı alıyoruz," diyor. "Onu ahıra götüreceğim. Sizi biraz yalnız bırakayım." Holden arkasından geliyor, bakışları odayı karartmaya yetiyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum, aynı anda Drake "Takdir et," diye mırıldanıyor.

Holden alay ediyor ama başka bir şey söylemiyor. Dışarıdan gelen sesleri duyduğumda merdivenleri çıkıp gözden kaybolmuşlardı. Kapıya doğru ilerliyorum ve iki araba, iki kız görüyorum.

Göğsümdeki ağrı gözlerimi sımsıkı kapatmaya zorluyor. Sadece gördüğüm şeyi görmek istemediğim için değil, aynı zamanda ani gözyaşlarımı saklamam gerektiği için. Çabuk ol. Çünkü Drake tam arkamda, önünü sırtıma dayamış durumda. Elleri yine belimde, ağzı çıplak omzuma bastırıyor. İçgüdüsel olarak, gözlerimi kızlardan ayırmadan uzanıyorum ve bir elimi saçlarında gezdiriyorum. Brianna, Holden'ın dün geceki randevusu ve başka bir kız... ve bu kız benim olmadığım her şey. Benim asla yapamayacağım bir şekilde seksapeli sızdırıyor ve o burada.

Leo için.

Uzun boylu, bronzlaşmış ve saçları her zaman istediğim kumralın mükemmel tonunda. Kot pantolonu dar, ince askılı atleti daha da dar. Kıvrım üstüne kıvrımları ve özgüvenle gelen bir gülüşü var.

Bahse girerim ona hiç şişko, brace suratlı bir düve dememişlerdir.

"Hareket edebilir misin?" Holden tersler. Sonra da "Lütfen" diye ekler.

Drake beni geriye, göğsüne doğru çekiyor ve ben orada, erkek arkadaşımın kolları bana sarılmış, kendi evimde bir yabancı gibi hissederek duruyorum.

Kirpiklerimi indiriyorum, tek bir gözyaşının akmasına izin veriyorum ve başımı kaldırdığımda, bir ıstırap okyanusunun ardında donuk mavi gözlerden başka bir şey yok.

"Bana odanı göster bebeğim," diyor Drake, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Gözlerimi Leo'dan ayırmıyorum ve ona bir zamanlar sessizlik teklif ettiği
Be
n. muamelenin aynısını yapıyorum.

OceanofPDF.com

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

MIA

DRAKE ve ben odama çıkmıyoruz. Akşam yemeği hazırlıyorum, bir film daha izliyoruz ve sonra bana yorgun olduğunu söylüyor. *Ona* büyükbabamın haberi olmadan onun çatısı altında aynı yatakta yatmamızın ona saygısızlık olacağını söylüyorum. Ve Drake, Drake olduğu için, bunu olduğu gibi kabul ediyor: diğerlerinin yanına eklenecek dev bir yalan daha.

Babamın yatağında yatıyorum, gözlerim kocaman, tavana bakıyorum. Yatağın arkasında bir pencere var ve pencereden onların sesleri geliyor. Kahkahaları. Dördünün de. Müzik çalıyor, bas sesi beynimi sarsacak ve beni çıldırtacak kadar yüksek.

Yavaşç

a.

Kesinli

kle.

Leo'nun sesini çok yüksek ve sınırsız duyduğumda bir avuç battaniyeyi yumrukluyorum. Savruluyorum. Dönüyorum. Vücudum ve çarşaf lar suş i rulosuna benzeyene kadar defalarca. Yataktan kalkıyorum, örtüleri düzeltiyorum ve sonra tekrar içeri dalıyorum.

Güm, güm.

Güm, güm.

Bir kız ciyaklıyor ve Holden bağı rıyor, ben de komodinin üzerindeki saate bakıyorum. Gece yarısına yakındı. Komşularımız olsaydı, bunun bir Pazar gecesi olmasına çok kızarlardı. Ö nemsiz biri olsaydım, polis çağ ırırdım. Büyük boy bir gömlek ve iç çamaş ırından başka bir şey giymediğim için kendimi zavallı hissetmeseydim, oraya gider ve onlara çenelerini kapamalarını söylerdim.

Bunların hiçbirini yapacak kadar kendime güvenmiyorum, bu yüzden bunun yerine orada uzanıyorum ve zihnimi başka bir zamana götürmeye çalışıyorum.

Küçükken, yedi ya da sekiz yaşlarındayken, Holden ve ben yolun kenarında yaralı bir yavru sincap bulduk. Bisiklete biniyorduk ve hava kararmak üzereydi, bu yüzden ona kendi haline bırakmasını söyledim. Ama yapamadı. Onu kucağına aldı ve evine dönene kadar bir futbol topu gibi kucakladı. Ailesine gösterdi ve ilk başta sinirlendiler. Sincaplar her yerdeydi ve çiftçilerin çoğu onları baş belası olarak görüyordu, bir de oğulları vardı,

evlerine bir tane getirmişti. Holden'ın yüzüne bir kez bakmaları yetti,

gözlerindeki hüznün, ailesinin pes etmesini sağladı. Onu havlularla kaplı bir karton kutuya koydular ve bize sabah ilgileneceklerini söylediler. O gece onun odasında, karşısındaki boş yatakta uyudum. Ailesinin konuşmasını duyduğumda çoktan horlamaya başlamıştı. Annesi Tammy, bu kadar şefkatli bir çocuk yetiştirdiği için gurur duyduğunu söyledi, babası da aynı fikirdeydi. Merhametin ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ertesi sabah uyandığımda Tammy'ye tanımını sordum.

*Merhamet: sempatik acıma ve endişe için ve
 acılar ya da başkalarının talihsizlikleri.*

Tammy bana "Holden kırık, yaralı ya da üzgün olan şeyleri alıp onları tamir etmeyi seviyor" dedi.

Başımı eğerek ona baktığımı hatırlıyorum. "Benden bu yüzden mi hoşlanıyor?"

Bir saat sonra, mırıltılı seslerle birlikte müziğin sesi yükselir. Pencereden ahır kapısının açık olduğunu gösteren bir ışık parlıyor. Biraz doğruluyorum, kulaklarım duymak için zorlanıyor. Bir an sonra bir arabanın kapısı açılıp kapanıyor, sonra bir başkası. Motor çalışıyor, sonra tekerlekler gevşek çakılların üzerinde dönüyor. Ahırın ışığı sönüyor ve daha yakından dinleyip daha çok dua ediyorum. Garaj yolunda iki araba vardı ve sadece biri gitti.

Bekliyorum.

Ve

bekliyorum

. Ve

beklerim.

Sonra beklemekten sıkılıyorum ve ayağa kalkıp oturma odasına geçiyorum ve perdelerin arasından bakıyorum. Holden'ın arabası gitmiş. Bir yabancı arabası hâlâ burada.

Olanların gerçekliği göğsüme çarpıyor ve düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Boğazımdaki safra kadar ekşi bir acıyı daha önce hiç tatmamıştım ve acıdan, kalp ağrısından nefes alamıyorum. Kalbim ayaklarımın dibinde, ayak sürüyerek yatağa dönüyorum ve yorganın altına giriyorum. Bas gitarın gümbürtüsü devam ediyor, ama şimdi sesi iki katına çıkmış. Duvarları sarsıyor, pencereleri sallıyor ve aniden, sadece bir dakika önce hissettiğim tüm duyguların yerini tek bir duygu alıyor: *öfke*.

Büyükbabamın dolabını açıyorum ve yedek anahtarları sakladığı kasanın kilidini açıyorum. Ellerim titreyerek, öfkeli gözyaşlarım hızla ve serbestçe akararak dışarı çıkarken sessiz olmaya zahmet etmiyorum. Ahırın kapısını açıyorum, çalan müziğin gürültüsünden irkilirken gözlerim anında kapanıyor.

Sonra gözlerimi açtım. Ve keşke açmasaydım diyorum.

Leo bir kanepede oturuyor, kız da kucağında, dizleri iki yanında. İkisi de altlarına kadar soyunmuş, üstleri yanlarında yere atılmış. Adamın iri elleri - hayalini kurduğum eller- kızın poposunda, öyle sıkı kavriyor ki parmakları bembeyaz. Kadın ona sürtünüyor, başı geriye atılmış, mükemmel kumral saçlarının uçları her hareketinde adamın dizlerine sürtünüyor. Ellerinden biri adamın saçlarında, çekiştiriyor, diğeri denge için adamın geniş omzunu kullanıyor. Leo bir elini sırtının küçük kısmına doğru kaydırıyor, parmaklarını açıyor, başparmağı sütyeninin kopçası boyunca okşuyor. Elinin tamamı kızın minik beline uzanıyor ve başka tarafa bakmam gerektiğini biliyorum.

Ama yapamam.

Çünkü içimde bir parçanın bunu görmeye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Bunu *sahiplenmeye* ihtiyacı var.

Böylece yıllar önce kırdığı kalbimin paramparça olmuş parçalarını nihayet toplamaya başlayabilirim.

Müzik setine ulaştım ve kapattım. "Çık dışarı!" Feveran ediyorum.

"Kahretsin! Çekil üstümden!" Leo oflayarak kızı kucağından itiyor. Atletini alıp kıza uzatıyor ve -kendine zarar veren bir şey olsa da- kızın üstünü giymesini, sonra da çantasını, anahtarlarını ve ayakkabılarını almak için çırpınmasını izliyorum. İş bittiğinde Leo elini dirseğine koyarak onu kapıdan dışarı çıkarıyor. Ben içeride bekliyorum, kollarımı kavuşturmuşum, içimde bir duygu kasırgası dönüyor, gittikçe yükseliyor ve görmezden gelinemeyecek kadar hararetli gözyaşları şeklinde ortaya çıkıyor. Araba çalışıyor, farlar parlıyor ve sonra kayboluyor ve bir dakika sonra Leo kapıyı arkasından çarparak ahıra giriyor. Konuşmak için ağzını açtı ama ben ondan önce davrandım. "Bu ne cüret!"

"Ne cüretle, Mia?" diye tükürüyor.

"Bana böyle saygısızlık etmeye!"

"Ne gibi?!" diye bağıyor, bana doğru yaklaşıyor. Bir dizi dolaba yaslanana kadar geri çekiliyorum. O kadar yakın ki, sıcak nefeslerinin her birini başımın tepesinde hissedebiliyorum. "Erkek arkadaşın şu anda senin yatağında uyuyor, bu yüzden yapma-"

"Bunu biliyorum!" Araya giriyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum. "O zaman ne halt etmeye buradasın!" diye kükrüyor, kapalı yumruğunu Başımın hemen yanındaki metale karşı.

Ani ses ve hareket karşısında irkiliyorum ve ellerimle yüzümü kapatarak korku içinde çılgık atıyorum.

"Kahretsin, üzgünüm bebeğim," diye fısıldıyor telaşla ve sözleri o kadar acı ve pişmanlıkla dolu ki başımı göğsüne yasladığında ona izin veriyorum. "Çok özür dilerim." Kollarında titriyorum, nefesimi tutamıyorum ve duyabildiğim onun nabzı mı yoksa benimki mi bilmiyorum ama çok yüksek, çok sağır edici. Tüm vücudu benimkini sarıyor, tüm boş alanları sıcaklıkla dolduruyor. "Özür dilerim," diyor tekrar, yüzü boynuma gömülmüş. "Asla böyle olmak istemedim Mia... seninle değil." Beni daha sıkı tutuyor ve ben bir inilti çıkarıyorum; ellerini üzerime koyduğundan beri çıkardığım ilk ses.

Sonra hava aniden soğuyor ve o uzaklaşıyor, avuçlarının topukları gözlerine batıyor. Bir kez gülüyor ama hüznü ve boş. "Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun Mia?" Kelimeleri zar zor çıkarabiliyor.

Zaten zayıf olan bacaklarımın üzerinde daha uzun durmaya çalışıyorum ve ellerimi yanlarıma indiriyorum.

"Seni başka bir adamla görmek zorunda olmak beni öldürüyor!" derken sesi yükseliyor. Sana nasıl dokunduğunu görmek! Ellerini üzerinde gezdirmesi! Seni *öpme* şekli!" Söylediği her kelime zehirle doluydu ve yüzü azapla buruşuyordu. "Bu beni mahvediyor, Mia! Ve bunu nasıl göremiyorsun anlamıyorum!" Nefesleri düzensiz, etrafımızdaki durgunluğa karşı sert. "Sen hep benimdi!" diye bağılıyor, sonra kendini toparlamak için bir an duruyor. "Kafamda"-şakağını işaret ediyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor-"ve kalbimde"-avuç içi göğsünde düzleşiyor-"sen her zaman *benimdin*." Keskin bir nefes alıyor. "On üç yaşımdan beri. Beş lanet yıl. Seninle geçirdiğim her yaz ve aradaki her gün, *sana aşık* oldum Mia!" Sesi kırıldı. "Her zaman sendin!"

Göğsüm her nefeste yükselip alçalıyor, nabzım az önce söylediği her kelimenin ritmine göre atıyor. Beyan ettiği her gerçeğin. Ve söylenmemiş her yalan.

"Ve şimdi burada durmuş sana içimi döküyorum ve sen hiçbir şey söyleyemiyorsun!"

"Kapa çeneni!" Tıslıyorum.

Gülüyor, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmış. "Buna dayanamıyorum amina koyayım-" Ağzını kendi ağzıyla kapatmadan önce ancak bu kadarını söyleyebildi. Ben parmak uçlarımda durup onun her bir parçasına ulaşmaya çalışırken, o belimi bulmakta, o iri ellerini bedenime dolamakta gecikmiyor. Her yerine dokunuyorum, ellerimi çıplak omuzlarında, göğsünde, karnında gezdiriyorum ve tekrar yukarı kaldırıyorum. Ağızlarımızı ayırmak için saçlarını çekiyorum, ciğerlerimi yaşam kaynaklarıyla doldurmaya ihtiyaç duyuyorum. Dudakları boynumu bulup emerken, ısırırken, alay ederken nefes nefese kalıyorum. Elleri yanlarıma doğru hareket ediyor ve başparmakları üstümden göğüslerimin uçlarını okşadığında, başımı zevkle geriye atan gırtlaktan bir inilti çıkarıyorum. Dudakları tenime doğru kıvrılıyor. "O kadar mükemmel ki" diye fısıldıyor.

Ağzını tekrar buluyorum, dilim dudaklarına doğru kayıyor, içeri girmek için yalvarıyor ve bana onun tadını hediye ettiğinde, neredeyse kollarında parçalanıyorum. Gömleğimin alt kısmını kaldırabilmek için çömeliyor. Ama çıkarmıyor. Elleri, sert ve sıcak, kalçamla göğsüm arasındaki her santim deriyi keşfediyor ve bilinçaltımda sırtımı eğiyorum, dokunuşuna ihtiyaç duyuyorum, kendimi ona sunuyorum. Sadece bir santim geri çekiliyor. "Erkek arkadaşın nerede şimdi?" diye mırıldanıyor, koyu, karanlık gözleri benimkileri arıyor.

"Konuşmayı kes." Onu tekrar öpüyorum, ellerini karnına dayıyorum ve bu sefer inleme sırası onda. Boğazının derinliklerinden geliyor ve o kadar seksi ki, bu sesin etkilerini içimde hissediyorum. Ve sonra elleri kıçımda, sertçe sıkıyor ve havaya kaldırılıyorum, bacaklarım onun etrafında katlanıyor, kollarım boynuna dolanıyor ve onu öpmeyi bırakmıyorum. Bir saniye bile. Onun öpücüğünde ölebilirim. Ve ölümümde mutlu bir şekilde yaşayabilirim. Beni şiltenin üzerine bırakmadan hemen önce gömleğimi çekiştirerek "Çıkar" diye emrediyor. Bir bez bebek gibi düşüyorum ve kendimi sabitliyorum. Her santimi mükemmel bir şekilde önümde duruyor. Gözlerim kot pantolonunun içindeki şişkinlikle aynı hizada ve uzanıp düğmesini açıyorum, sonra fermuarını indiriyorum. Aşağı doğru çekmeye başlıyorum ama bileğimi sıkıca kavırıyor ve daha ileri gitmemi engelliyor. Başımı kaldırıp baktığımda, gözleri yarı kapalı bir şekilde bana bakıyor, burun delikleri açık, çenesi gergin. Göğsümü işaret ediyor. "Kapalı."

Bir an tereddüt ediyorum ve odaya bakıyorum. Tek ışık kanepenin yanındaki lambadan geliyor ve bu yüzden kalçalarımındaki çatlakları göremeyeceği kadar karanlık.

"Mia," diye mırıldanıyor ve sabrı tükeniyor. Bir eli boxer şortunun içinde, aletini okşuyor. "Çık." Bu sefer bir emir değil. Bu bir yalvarış.

Yavaşça, kendimden utanarak gömleğimi başımın üzerine kaldırıyorum ve kendimi ona gösteriyorum. Tepkisi anında oldu. Gözleri biraz daha açılıyor ve dudağını ısıyor. Gözlerimi sadece bir saniyeliğine kapatıyorum, biraz güç toplamaya çalışıyorum ve onları tekrar açtığımda, kot pantolonundan sıyrılıyor, ereksiyonu boxer'ını çadırıyor. O kadar yakın ki, ağzımı bir santim ileri götürüp kumaşın arasından onun tadına bakabilirim. "Yapma," diye uyarıyor ve ne düşündüğümü anlamış olmalı. Yüzümün yan tarafını tutuyor, başımı yukarı kaldırıyor, böylece gözlerim onunkilere odaklanıyor. "Sen bunun için fazla safsın," diye mırıldanıyor ve sonra dudaklarının kenarları kıpırdıyor. "*Şimdilik*."

Saf olmak istemiyorum, söylemiyorum. Başımın arkasını tutmasını ve beni zevki için kullanmasını istiyorum. Kirli, pis, iğrenç olmak istiyorum.

Onun.

Üstüme tırmanıyor, ağırlığını ön kolundan alıyor. Eli yan tarafımda kayarken ağzı boynumu buluyor. Öpücükleri göğsümde bir ıslaklık izi bırakıyor ve o kadar yakın ki. Eli göğsümü kaplıyor, nazıkçe dokunuyor, keşfediyor ve dizlerimi kaldırıyorum, bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum, serbest kalmamı kolaylaştırmak için sürtünme yaratmaya çalışıyorum.

Çok yavaş. Çok metodik.

Gözlerimi kapatıyorum, bekliyorum, bekliyorum.

Ve sonra ağzı meme ucumda, tadına bakıyor, alay ediyor ve ben karşılık olarak sarsılıyorum, tüm vücudum alevler içinde. Bacaklarım titriyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor, uzandığımda parmaklarım saçlarında kıvrılıyor. "Tanrım," diye fısıldıyorum ve ağzı bir göğsümden diğerine geçiyor. O kadar ateşliyim, o kadar tahrik oldum ki yanmaktan korkuyorum. Tam burada. Şu anda. Ama sonra parmaklarının arkasının karnımdan aşağı kaydığını ve iç çamaşırlarımın bel bandıyla alay ettiğini hissediyorum. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ama o çoktan beni izliyor, dili sivri etimin etrafında dönüyor. Sonra dudaklarını ayırıyor, göğsümü ağzına alıyor ve sonra yavaşça, yavaşça dişlerini geri çekip hafifçe ısıyor. Göbeğim nabız gibi atıyor, aldığım zevkin kanıtlarını serbest bırakıyor ve sonra eli saçlarımın arasından aşağıya doğru iniyor ve neredeyse beni tamamen çözerek, "O mükemmel bacaklarını benim için aç, bebeğim" diyor.

"Oh, Tanrım," diye nefes alıyorum ve dizlerim parçalanıyor ve açılıyorum. Ona karşı. Onun *için*.

Beni ne kadar ıslattığını hissettiğinde göğsüme doğru inliyor. Ve sonra bu ıslaklığı kullanıyor ve kıvrımlarımı ayırmak için parmağının ucunu bastırıyor, iki parmağının uzunluğu klitorisime doğru kayıyor. "Leo," diye yalvarıyorum, onu kendime çekiyorum. "Daha fazla dayanamıyorum."

"Hepsini alacaksın," diyor, o kadar tembel ve özgürce. Ona yalvarıyorum, "Öp beni!"

Ve öyle de yapıyor. Beni susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi öpüyor ve ben de onun vahası oluyorum. Aşağı uzanmaya, ona dokunmaya, ten tene temas etmeye, parmaklarımı sikinin etrafında dolaştırmaya ve bana verdiği zevke karşılık vermeye çalışıyorum. Çok uzun boylu, uzanamıyorum ve kalçalarını çekerek ağzıma karşı, "Önce sen Mia," diyor.

Sığ nefesler, ter ve ateşten başka bir şey değilim. Ve o alay etmeyi bırakmıyor ve ben itmeyi durduramıyorum çünkü daha fazlasına ihtiyacım var, daha fazlasına, daha fazlasına ve sınıra çok yakıным, "Lütfen Leo" diye yalvarıyorum.

Parmakları içime kaymadan hemen önce ağzıma gülümsüyor. Nefesim kesiliyor, ani acı o kadar şiddetli ki nefesim kesiliyor ve tüm kaslarım kilitleniyor. İçimden çıkan yüksek sesli bir çığlık mı yoksa bir inilti mi bilmiyorum. Bacaklarımın arasındaki ağrının keskinliğinden gözlerim yaşıyor ve ben onları durduramadan dışarı çıkıyorlar, serbestler ve Leo beni izliyor, parmakları hareketsiz ama derinlerde. "Mia," diye nefes veriyor ve yüzünde hiç renk yok. Gözleri kocaman, yavaşça, dikkatlice içimden çıkıyor ve ben hıçkırıklara boğuluyorum, korku ve utancımdan. Parmaklarına bakıyor, uçlarına masumiyetle karışık zevkim bulaşmış. Çok fazla kan yok ama bilmesi için yeterli ve bana bakıyor, dudakları ayrılmış. Ona baktığım saniyeler boyunca tek bir nefes bile almadı. Sonra ayağa kalkıyor, o kadar hızlı hareket ediyor ki zavallı gözlerim onu takip edemiyor. Mutfak lavabosunda, parmaklarındaki pisliği yıkıyor. "Bana söylemeliydin, Mia!" diye bağırıyor omzunun üzerinden.

Dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum, aniden çok açıkta kaldım ve mırıldanıyorum, "Hiç sormadın."

"Bir yıldır erkek arkadaşınla birliktesin!" diye suçluyor, yine karşımda duruyor, elleri kalçalarında. "Ben sadece..."

Söylediği başka hiçbir şeyi duymuyorum çünkü aklım *erkek arkadaş* kelimesine takılıyor ve orada kalıyor, benimle alay ediyor, benimle alay ediyor, bana günahlarımı hatırlatıyor. Gömleğimi toplayıp omuz silkerek geri giyiyorum. Ayağa ilk kalktığımda bacaklarım sallanıyor ve ayaklarım kurşun gibi. Her adım, döşeme tahtalarına çarpmış gibi hissettiriyor. *"Hepimiz o şişko düveyi duyardık"*

merdivenler!" Logan'ın sesini duyuyorum -merdivenleri çıkarken beni tarif ediyor. Gözyaşlarım, altında durduğum rıhtımdan kopan tahta parçaları gibi, çatlıyor, kıymıklanıyor, üzerime yağıyor.

"Mia, hey." Leo'nun ağzı kulağımdayken beni arkamdan tutuyor, kolları beni sıkıca sarıyor. "Sana bağırdığım için özür dilerim. *Tekrar*. Ben sadece..." Beni zorla kendisine çeviriyor ve başımı arkaya yatırarak yüzümü kucaklıyor. Başparmakları birbiri ardına gözyaşlarımı siliyor. "Sadece korkuyorum," diyor. "Çünkü bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum-senin burada olman ve bizim... *bunu* yapmamız."

Boğazımdaki yumruyu bastırıyorum. "Ben de bilmiyorum," diye mırıldanıyorum.

Beni tutuşu gevşiyor. "Ne olmuş yani? *Ona* geri dönecek, yatağına girecek ve sen ve ben gibi davranacaksın-"

"Hayır, Leo. Aynı yatakta bile yatmıyoruz."

Bakışları benimkileri arıyor ve sonra gözlerini kırıştırıyor, gözleri sanki birden berraklaşmış gibi açılıyor. Acaba o da *benim hissettiklerimi* mi görüyor: kirli, pis, aşağılık. Beni daha yakın tutuyor. "Gerekirse senin için onunla savaşırım.

"Bunu yapmak zorunda değilsin

Leo." "Neden yapmayayım?"

Geriye yaslanıp iç çekiyorum - yıllar süren eziyet ve kalp ağrısına nihayet boyun eğmenin sesi. "Çünkü sen zaten kazandın." Onu kendimden uzaklaştırmak beni öldürüyor. "Gitmek zorundayım."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

MIA

Gözlerimi zorla açıp babamın yatağından çıktığımda güneş yeni doğmaya başlamıştı. Drake'e kahvaltı için bir şeyler almak üzere dışarı çıkacağımı bildiren bir mesaj gönderiyorum, ardından hızla üstümü değiştirip dışarı çıkıyorum. Sabah havası burun deliklerime keskin bir şekilde çarpıyor ve ciğerlerimi tahriş ederek zaten üzgün olan ruh halimi daha da kötüleştiriyor. Holden'ın evine yürümek sadece yirmi dakika sürüyor. Babası çoktan kalkmış ve çalışıyor olsa da, ön kapıyı çalmıyorum. Onun yerine yan tarafa yürüyorum ve yatak odasının penceresine kapalı bir yumruk indiriyorum. Perdeler açılıyor ve yarı uykulu, üstsüz bir Holden beliriyor. Arkasında Brianna, yorganı göğsüne kadar çekmiş. Gözlerimi deviriyorum ve "Seninle konuşmam gerek" diyorum.

Başını sallayıp parmağını kaldırıyor ve ben de evin önüne doğru yürüyorum. Holden'ın gri bir eşofman ve atletik bir tişört giymiş olarak dışarı çıkması uzun sürmüyor. Bizi kapıdan uzaklaştırıp ön bahçeye götürüyorum. "Baban evde bir kız olduğunu biliyor mu?"

Gözleri parlak güneş ışığına karşı kısılıyor. "Bu yüzden mi buradasın?" diye soruyor, sesi kullanılmadığı için çatlıyor.

Kollarımı kavuşturduğumu, savaşa hazır bir duruş sergilediğimi fark ediyorum. Rahatlamaya çalışıyorum ama tedirginlik etimin altında geziniyor, içimi kemiriyor. "Onu neden eve getirdin?"

"Kim?"

Başımı sallıyorum, dudaklarım büzülüyor. "Kim olduğunu biliyorsun Holden. Aptalı oynama."

"Neden umursuyorsun?" diye soruyor, ellerini ceplerine sokarak. "Erkek arkadaşın sana yeterince ilgi göstermiyor muydu?"

"Siktir git."

"Hayır, siktir git Mia," diye tükürüyor ve benimle ilk kez bu şekilde konuşuyor.

Öne doğru eğildim, gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Özür dilerim, ne dedin sen?"

Geri çekiliyor. "Yani verebiliyorsun ama alamıyor musun?" Alay ediyor. "Klasik Mia."

"Kapa çeneni."

"Hayır."

"Evet!"

"Hayır!"

"Evet!"

Başını bana doğru sallıyor. "Artık çocuk değiliz Mia Mac," diyor ve sesinde gardımı düşürmeme neden olan bir hüznün var. "Yaptığımız seçimler geri döndürülemez ve sadece bizi etkilemekle kalmaz, aynı zamanda

."

Ön kapı arkasından açılıyor ve Brianna beliriyor. Holden gözlerini benden ayırmıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Evet," diye seslenir Holden. "Yatağına dön. Ben orada olacağım... ne zaman olursa."

Brianna aramıza bakıyor, sonra kapıyı kapatıyor ve söyleneni yapıyor. "İyi, itaatkâr küçük bir kızınız var," diye takılıyorum.

Holden bir nefes verdi. Sonra başını yana eğiyor, gözleri beni içine çekiyor. "Böyle giyindiğinde seni daha çok seviyorum."

"Haggard mı?" Tek kaşımı kaldırarak soruyorum.

Bir kez gülüyor. "Hadi gel." Dirseğimi tutuyor, beni arka bahçeye ve babasının biz çocukken bize yaptığı oyun evine götürüyor. Eskiden çok büyük görünürdü, ya şimdi? Artık ondan daha büyüğüm. Holden ve benimle ilgili pek çok şey gibi.

Holden kapıdan geçmek için sonuna kadar eğilmek zorunda kalıyor ve ben de eğilerek onun peşinden gidiyorum. Duvarlardan birine yaslanıp oturuyoruz, ben bacak bacak üstüne atmışım, o da bacaklarını uzatmış. "Sence buraya gelmeyeli ne kadar olmuştur?"

"Yıllar," diye mırıldanıyor. "Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor."

Parmağımı, her yerde yaptığımız gibi isimlerimizi kazıdığımız pencere pervazında gezdiriyorum. *Holden + Mia*.

"Biliyorsun, geçen yıl, sen gittiğinde..." Holden diyor ve ben ona bakıyorum. "Büyükbabanı kontrol etmek için eve giderdim. Başlangıçta birkaç günde birdi, sonra her gün olmaya başladı ve onu tanımaya başladım."

"Büyükbabam mı?" İnanamayarak

sordum. "Hayır, seni aptal. Leo!"

"Oh."

"Başlarda çok konuşmazdı. Bütün konuşmayı ben yapıyordum ama aslında söyleyecek çok şeyi olmadığını fark ettim. O dinlerdi. Hem de çok. Ve dinlediğinde

Konuştı, açıldı ve açıldığında onu dinlemekten başka seçeneğiniz yoktu."

Göğsümde bir ağırlık oluşuyor ve isimlerimizin harflerini takip etmeye geri dönüyorum.

"Bana her şeyi anlattı, Mia. Birlikte geçirdiğiniz tüm yazları, uyanıp su kulesine gitmek için bisikletlerinize atlayıp kaçışlarınızı. Çaldığınız müziği, yaptığınız sohbetleri..."

Ciğerlerimi onların yaşam kaynağıyla
dolduruyorum. "Ama bana aynı
zamanda..."

Bir anda gözlerim doluyor ve diliyorum, dua ediyorum... Tanrım, *lütfen hayır*.

"Bana dün gece orada olduğunuzu anlattı... onların gölünde, nasıl-"

"Dur," diye fısıldıyorum.

"Ağladı Mia... bana anlatırken. Ve bizim gibi adamlar ağlamaz. Özellikle de birbirimize karşı. Bu onu harap etti ve ben-"

Duygularımı saklamadan ona dönüyorum. "O zaman nasıl hissettiğimi sanıyorsun?" Fısıldayarak bağıriyorum. "Bu hayatımın en aşağılayıcı, en utanç verici deneyimiydi!"

"Bu yüzden mi ona bir şans vermiyorsun, çünkü-"

"Hayır," diye homurdandım. "Nedeni bu değil!"

Holden bana bakıyor, gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor, beni okumaya çalışıyor, imkânsızı yapmaya çalışıyor. O kadar çok duvar ördüm ki, kat kat tuğla ördüm ki kimse bana ulaşamıyor. Kimse beni *göremez*.

"O zaman neden-" diye bağıriyor, sonra hayal kırıklığı içinde inliyor, avucunun topuğu şakağına sürtünüyor. "Bu ona haksızlık, erkek arkadaşını davet ediyorsun-"

"Onu ben davet etmedim."

"-ve bunu yüzüne vuruyorsun!" "Kimin
tarafındasın sen?" Talep ediyorum.

Holden başını omuzlarının arasına düşürür. "Tarafların olduğunu bilmiyordum, Mia. Ama Leo seni önemsiyor. Sana delicesine aşık olduğuna eminim ve ben de seni önemsiyorum ve senin için en iyisini istiyorum."

"Ve Leo'nun bu olduğunu mu
düşünüyorsun?" Neredeyse alay ediyorum.
Şimdi bana bakıyor. "Evet, Mia. Öyle
düşünüyorum."

Aramızdan sessizlik geçiyor ve ben bunu şimdi görebiliyorum, bir ömür boyu süren arkadaşlık onun asla anlayamayacağı bir şey yüzünden çöpe atılıyor. "Hiçbir şey bilmiyorsun," diye fısıldıyorum, boğazım daha yüksek sesle konuşamayacak kadar gergin. O sessiz kalıyor

Aklımdan milyonlarca düşünce geçerken, bu konuşmadan, bu duygusal cehennemden bir çıkış yolu arayıp duruyorum. Ve bulabildiğim tek şey: "Ben de onu seviyorum, biliyorsun... Bu tek taraflı değil."

"O zaman sorun ne?"

Göğsümden bir hıçkırık kopuyor ve Holden yaklaşıp kolunu omuzlarıma doluyor. Mükemmel, sempatik Holden ve onun kırık küçük oyuncağı. Gözyaşlarımı elimin tersiyle silip kucağıma bakıyorum, çünkü ona bakmak - en derin, en karanlık düşüncelerimi, sırlarımı, kargaşamı duyacak başka birinin orada olduğunu bilmek- çok fazla. "Leo beni her öptüğünde, bana her dokunduğunda, hatta bana her baktığında..." Duraklıyorum, düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. "Ona teslim olmanın ne kadar kolay olacağını düşünüyorum. *Bize*. Gözlerimi kapatıyorum ve bir an için onunla olan hayatımı, sonsuza dek sürecek bu mükemmel hayatı hayal ediyorum. Evlilik. Çocuklar. Hepsini." Bir nefes alıyorum, sonra bir nefes daha. "Ama bu sadece bir saniye sürüyor. Çünkü bir sonraki gördüğüm şey, o gölün soğuk sularında titreyen, kardeşlerinin benim hakkımda söylediği tüm korkunç şeyleri duyan, nasıl hissettiklerini anlayan, zavallı, güvensiz, on dört yaşında bir kız çocuğu olduğum..."

"Mia..." diye iç geçiriyor ve her zaman yaptığı gibi acımı ve kalp kırıklığımı içine çekerek başımın arkasını göğsüne bastırıyor.

"Ve bunun için onu affedebilirim. Onu affettim." Geriye çekilip ona bakıyorum. "Ama bir daha asla o araziye adımımı atamam. Kardeşlerinin gözlerinin içine bakıp bana o zamanlar hissettirdiklerini asla hissedemem. Hastalanıyorum Holden. *Fiziksel olarak hastalanıyorum*."

Holden'ın gözleri en iyi arkadaşının düşüşünü duymaktan dolayı buğulu, kırmızı ve çiğdir.

"Onun için hissettiklerimi bir başkası için asla hissedemeyeceğimi biliyorum. Hayatımın sonuna kadar. Ve eğer birini bulursam, içten içe biliyorum ki yerleşmiş olacağım. Ama... Leo ve ben birlikte olamayız, çünkü birlikte olmak onun ailesi ve benim aramda bir seçim yapmak zorunda kalması demek ve ben ona *asla* seçim yaptıramam."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

LEO

GARIP.

Drake önümde dururken aklıma gelen tek kelime bu. Göz teması kurmamaya çalışıyorum ve o sanki her şey çok normalmiş gibi havadan sudan konuşurken ben ikinci bardak suyumı dolduruyorum.

Koşudan yeni dönmüştüm ve herkesin hâlâ uyuyor olacağını düşünerek eve girdim.

Mutfak adasında oturmuş telefonuyla konuşuyordu, üzerinde ipek boxer vardı, *başka bir şey yoktu.*

Hala başka kıyafet giymedi.

"Z kuşağı için hisse senetlerini ve kripto para birimlerini takip etmenizi sağlayan gerçekten harika bir uygulama var," diyor bana.

Güzel hikaye. Bu arada, dün gece parmaklarımı senin kızın amının derinliklerine soktum.

Açıkcası, bunu söylemiyorum, ama söyleseydim harika olurdu. Bunun yerine başımı sallıyorum, dudaklarımdaki suyu yalıyorum ve bardağı yeniden dolduruyorum.

"Biliyorsun..." diyor ve çenesini kapatmak için boğazına yumruk atmak istiyorum. "Egzersizden sonra çok hızlı ve çok fazla su içmemen gerektiğini söylerler. Özellikle de sıcakta."

"Mia'yı aramayı denedin mi?" Ben soruyorum. "Buralarda yiyecek bulabileceğimiz pek fazla yer yok, o yüzden..."

Omuz silkiyor. "Denedim. Burada telefon çekmiyor. Lanet olası taşra kasabası." Kaşlarım kalktı.

"Alınma." Gözleri büyüdü. "Mia'ya bunu söylediğimi söyleme." Çenemi kaldırıyorum. "Hı-hı."

Telefonum bir mesaj için beni uyarıyor ve hemen okuyorum.

Lucas: *Laney'nin cumartesi günü son dakika randevusu var, o yüzden sana gelemem ama babam boş olduğunu söyledi. Sorun olur mu?*

Cevap veriyorum:

Evet. Her şey yolunda.

"Yani..." Drake söylüyor ve ben gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Mia buraya ders çalışmak için geldiğinden falan bahsetmişti..."

"Bir şey."

"Kariyer planlarınız nedir?"

"Kolluk kuvvetleri."

Dişlerinin arasından bir nefes tıslıyor ve dilini şaklatıyor. Bileğindeki Rolex'i ayarlarken ses tonunda ukalaca bir eğimle, "Kolluk kuvvetlerinin maaşının çok düşük olduğunu biliyorsun," diyor.

Mia'nın *bu adamı* seçtiğine gerçekten inanamıyorum. Bardağı dudaklarıma götürüp ona baktım. Onu yenebilirdim. Şimdi onu gömleksiz gördüğüme göre, bundan eminim. İpeksi donu sayesinde daha büyük bir aletim olduğundan da eminim ama bunun konuyla ilgisi yok. *Belki de.*

Beni rahat olduğumdan daha uzun süre süzüyor ve sonra yere bakıp "Güzel bilezik" diye mırıldanıyor. Bunu neden söylediğini *çok* iyi bildiğim için soluk sarı bileziği düzeltiyorum. Dün gece Mia ahıra geldiğinde hâlâ onunkini takıyordu. Fark etmiş olmalı. Ve şimdi de benimkini gördü. Sırtışımı saklamaya zahmet etmedim. Küçük bir kızın yaptığı bu mücevher parçası onun lanet Rolex'inden daha değerli.

Ben karşılık vermeye fırsat bulamadan Mia kapıyı açıyor. Aramıza bakıyor, gözleri kocaman, korku dolu. *Hayır*, hiçbir şey söylemedim, diye sessiz bir mesaj göndermeye çalışıyorum, çok ama *çok* istememe rağmen.

"Selam bebeğim," diyor Drake, tabureden aşağı atlayarak. Ona yaklaşıyor ve öpmek için hamle yapıyor. Onu bir şahin gibi izliyorum, tepkisini bekliyorum.

Gülümsüyor.

Ve sonra onu öpüyor. Ve ben

ölüyorum.

Binlerce ölüm. Tekrar

ve tekrar.

"Yemekler nerede?" diye soruyor ona.

"Ne yemeği?"

"Kahvaltı için dışarı çıkacağınızı söylediğinizi sanıyordum."

"Ah evet...." Mia söylüyor ve ben lavabonun üstündeki pencereye dönüp tezgahın kenarını sıkıca kavıyorum.

"Neden böyle giyindin?" diye soruyor ona.

Nefes alıyorum, her bir duygumu dizginlemeye çalışıyorum.

"Tüm kıyafetlerim odamdaydı ve oraya girerek seni uyandırmak istemedim."

"Elbette," diye yanıtıyor. "Peki, nerelerdeydin?"

Mia'nın ses tonu değişmiyor. "Büyükbabamla telefonda konuşurken yakalandım. Nasıl olduğunu bilirsin." Yalana dair en ufak bir ipucu bile yok. Ve şimdi bana kaç kez yalan söylediğini ve benim bunu hiç fark etmediğimi merak ediyorum. Beni sevdiğini söylediği zamanki gibi. Bu hepsinden daha büyük bir yalandı.

"Giyinmeme izin ver, sonra lokantaya gidebiliriz," diyor ona.

Drake yüzünü yumruklamak istediğim bir sırtışla bana dönerek şöyle diyor. "Gelmek ister misin? Bize katılman benim için gerçekten sorun değil."

Bir kez gülüyorum, ama acı, sert ve aradaki her şey. "Evet, nasıl hissettiğin gerçekten umurumda değil." Mutfak kapısından çıkıyorum, böylece yanlarından geçmek zorunda kalmıyorum ve sonra ahıra gidip hoparlörlerden müzik açıyorum ve kanepeye uzanıp buraya ne için geldiğime odaklanmaya çalışıyorum. Aynı paragrafı on sekiz kez okudum ve pes ettim.

Bugün pazartesi.

Babam cumartesiye kadar gelmeyecek.

Bu cehennemden çıkmadan önce beş günüm daha var. Beş gün.

"Sikerim böyle işi," diye fısıldıyorum tavana, sonra sehpadan telefonumu alıyorum. Holden'a bir mesaj gönderiyorum.

Beni eve götürmen için sana ne kadar ödeyebilirim?

Dakikalar geçmesine rağmen yanıt alamadım ve tam bir Uber'in fiyatını kontrol etmek üzereyken kapı çalındı. "Siktir git!"

"Bu Holden!"

Ağır, acı dolu bir iç çekişle kapının kilidini açıyorum ve kanepeye oturuyorum. İçeri giriyor, kapıyı arkasından kapatıyor ve derme çatma sehpanın üzerine altılı bira paketini bırakıyor. "Eğer benim boktan kamyonum senin evine kadar gelebilseydi, bunu bedavaya yapardım. Cidden dostum."

O biliyor. Dün geceyi biliyor, bu da Mia'nın ona söylediği anlamına geliyor ve Mia'nın ona hangi versiyonu verdiğine dair hiçbir fikrim yok. Uzanıp bir bira çıkarıyorum.

"Saat sabahın 8'i dostum."

Ona bakıyorum. "O zaman neden getirdin?"

Omuz silkiyor. "Barış teklifi."

"Ne için?"

"Söyleyeceğim şey için."

Birayı masaya geri koyup nefesimi içime çekiyorum ve birazdan indireceği darbeye kendimi hazırlıyorum.

"Onun için savaşma, dostum. Üzgünüm ama o seni seçemez."

OceanofPDF.com

MIA

Holden'in evinden ayrılmadan önce telefonuma sarıldım ve New York'a dönüş için bir sonraki uçuşu ve oraya zamanında varacak bir araba servisini ayırttım. Sonra da müzikle yüzleşmek için eve gittim.

Halka açık bir yere gitmek Holden'in fikriydi. Ben de Drake'i lokantaya götürdüm ve onu oturtup gerçeği söyledim: Ona aşık değildim.

Ona asla aşık olmazdım.

Kalbim başka birine aitti ve Leo'dan bahsettiğimi bilmesine rağmen asla onun adını söylemedi.

Drake de bundan şüpheleniyordu ve şaşırtıcı bir şekilde bunu kabul etti. Bana buraya işlerin nasıl gideceğine dair iki farklı beklentiyle geldiğini söyledi. Ya yakınlaşacaktık ve sonunda ilişkimizde bir sonraki, son adımı atacaktık... ya da bitirecektik. İlkini umuyordu ama ikincisini bekliyordu.

Drake ve ben bir kez denedik, tüm seks olayını. Bedenim fiziksel ya da duygusal olarak hazır olmadığımı anlamış olmalı ki beni dondurdu. Gözyaşlarımı tek tek öptü. Sonra ona Leo'dan bahsettim, kalbimi kasten kırmayan bir çocuktuk ve ben de onunkini kasten kırmamıştım. Yine de kalpler kırılırdı ve ben o sırada söz konusu kırık kalbi onarma sürecindeydim.

Hiç şüphesiz en kötü zamanlamaydı.

Ama Drake anladığını söyledi. Böylece çıkmaya başladık. Ve çıktık. Ve çıktık. Ve daha fazlası olmadı.

Çünkü Drake'le ilgili her şey *güvenliydi*.

Neredeyse yedi saat sonra araba garaj yoluna girdiğinde, birlikte, el ele dışarı çıktığımızda ve beni son bir kez öptüğünde bile heyecan yok, kelebekler uçuşmuyor. Sadece... *güvenli*.

Ahırın kapısı açılıyor ve Leo kapı aralığında duruyor, elleri cebinde, yüzünde hiçbir ifade olmadan bizi izliyor. Drake arka koltuğu açıp çantasını içeri attı, sonra bana döndü. "Babanın bana iyi bir referans verme şansı var mı?"

Alay ediyorum, inanmıyorum. "Benimle sadece babam yüzünden birlikte değildin, değil mi?"

"Hayır." Gülümsüyor ve bu gerçek. "Ama ben de bir şeyler alıp gidebilirim, değil mi?" Alnımdan öpüyor ve elimi sıkıyor. "Kendine iyi bak, Mia."

Arabanın gidişini kalbimde hiç beklemediğim bir ağırlıkla izliyorum. Ahırın kapısına döndüğümde çoktan kapanmıştı ve Leo ortalıkta görünmüyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM KIRK YEDİ

OceanofPDF.com

MIA

Sonraki iki gün boyunca Leo ve ben birbirimizi neredeyse hiç görmedik. Sürekli ahırda çalışıyor -şu anda uyuduğu yerde- ya da saatlerce ortadan kayboluyor. Nereye gittiğini, ne yaptığını ya da kimlerle görüştüğünü bilmiyorum ve aslında bu beni hiç ilgilendirmiyor.

Holden gün boyunca babasıyla deli gibi çalışıyordu, bu yüzden işi bittiğinde genellikle Brianna denen kızla birlikte oluyordu.

Peki ya ben? Dışçide yıllık kontrolüm için randevu almak dışında tek yaptığım sürekli New York'a dönüş uçuşlarına bakmak ve sonra da rezervasyon yaptırmaktan vazgeçmek. Leo kapıdan girdiğinde şu anda yaptığım şey de buydu. Beni görünce durdu ve ben de telefonumu mutfak adasına bırakıp fırına döndüm ve sırf yapacak bir şeyim olsun diye sıfırdan yaptığım lazanyaya baktım. "Özür dilerim," diyorum ve ne için özür dilediğimi bile bilmiyorum.

Ağır iç çekişini ve ardından kapının kapandığını duyduğumda gözlerim kapanıyor. "Az önce büyükbaban aradı," diyor ve hemen ayağa kalkıp ona dönüyorum, söyleyeceği her neyse onu beklerken gözlerim kocaman. "Yarın eve geliyor."

Yüzüm bir gülümsemeyle gerildiğinde, eskitilmiş derinin yeni bir şekle bürünmesi gibi çok yabancı bir his veriyor. "Bu iyi," diyorum, sesim kırılarak. Şu ana kadar büyükbabama ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettiğimi sanmıyorum.

Leo başını sallar, bakışları düşer. "O zaman New York'a geri dönmek için uçak bileti almak iyi bir fikir değil..." Telefonuma, American Airlines'ın ödeme sayfasını gösteren ekrana baktığını fark ediyorum.

Başımı salladım. "Gitmiyordum. Zaten oraya gerçekten gidemem." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman oluyorum.

Özellikle de Leo gözlerini kısmış, çenesini dikmiş ve başını yana eğmiş bir şekilde bana bakarken. "Neden olmasın?" Bir adım daha yaklaşıyor ve elini adanın üzerine, telefonumun hemen yanına koyuyor.

Sinirlerimi yutuyorum ve gözlerine bakmak zorunda kalmamak için eline bakıyorum. Yıllar önce verandasında ilk kez karşısına oturduğumda, gözlerinin çok fazla şey ele verdiğini düşündüğümü hatırlıyorum.

hiçbir şey yok. Hâlâ aynı gözlere sahip ve o gözlerde kaybolmamak için her şeyimi vermem gerekiyor. "Bir şey yok."

Eli yumruk oluyor ve sonra parmak eklemlerini teker teker kırıyor. "Neden eve gidemiyorsun Mia?" Bunu söyleme şekli... bu bir soru değil. Bu bir talep. Ve o kadar güçlü ki nefesim kesiliyor.

"Gerçekten önemli değil." Konuşmamı aceleye getiriyorum, çünkü ne kadar çabuk söylersem bu iş o kadar çabuk bitecek. "Babamın onunla yaşayan bir kız arkadaşı var ve benden pek hoşlanmıyor. Ya da özellikle benden değil, çünkü beni *tanımıyor*, ama sadece... *varlığımdan* hoşlanmıyor, sanırım, bu yüzden... orada olmamam daha iyi... herkes için."

Leo bir an sessiz kalıyor ama gitmek için bir hamle yapmıyor. Bunun yerine yüksek sesle nefes veriyor ve "Gidecek bir yerin olsaydı çoktan gider miydin?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum, hâlâ ona bakmıyorum. "Muhtemelen." Sormadan önce bir süre bekliyorum, "Gidebilir miydin? Eğer bir yolunuz olsaydı?"

"Muhtemelen," diye yanıtlıyor. "Cumartesi günü babam geliyor, yani..."

Çarşamba gecesi. Yani bu yarı gariplik içinde yaşamak için önümüzde iki tam gün var. "Umarım yarın babam buradayken o kadar da kötü olmaz."

Cevap vermiyor ve kılını bile kıpırdatmıyor, ben de ona bakıyorum. Gözlerinin içine. *Hata* yaptım. İncindiğini görebiliyorum ve buna neyin sebep olduğunu bilmiyorum. "Babam muhtemelen on bir gibi burada olur. Bir şeyler yapmak için plan yapmak isteyip istemediğinden emin değildim. Burada olduğunu bilmesini istemediğini biliyorum."

Haklısın. Bunu hiç düşünmemiştim. "Tamam, teşekkürler."

"Annenin burada olduğunu bilmesi neden bu kadar kötü olsun ki?" diye soruyor ve iki elini de adanın üzerine koymuş, işaret parmağıyla tezgâha vuruyor.

Arkamdaki lavaboya yaslanıyorum, kollarım yanlarımda gevşek duruyor. "Mesele benim burada olmam değil; daha çok nerede olduğum. Babamla temas halinde olduğumu bilirse hayatıma girmenin bir yolunu bulur, ki burada olduğum için bu daha kolay olur, sonra da parasına ulaşmak için beni kullanabilir."

"Bekle." Gözleri yarıklara kadar inceldi. "*Hayatına geri mi döndün?*"

Başımı salladım. "O gece evinden ayrıldığımdan beri hiç görüşmedik." Ona tüm bunları anlattığımı sanıyordum, ama belki de anlatmamışımdır, çünkü bana çok fazla sorusu varmış gibi bakıyor ve tüm cevapları alana kadar bu işin peşini bırakmayacak. "Ben ayrıldıktan birkaç gün sonra aradı ve ben daha bir şey açıklayamadan, beni hayal kırıklığına uğrattığını ve onu utandırdığımı söyledi."

Hepinizin önünde ona... çok kötü şeyler söyledi, ben de... onu hayatımdan çıkardım."

"Aferin sana," diyor ve günlerdir ilk kez bir gülümseme görüyorum. Onun gülümsemesini özleyorum. Ve şimdi onun karşısında dururken, sonunda kendime *onu* özlediğimi itiraf edebiliyorum.

Bilinçaltımda, onunkiyle aynı olan bileziğime bakıyorum ve tokasıyla oynuyorum, zihnim onu burada tutmak için söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyor. Benimle konuşmasa bile, onu yanımda istiyorum.

Fırının zamanlayıcısı çalışıyor ve kendimi gülümserken yakalıyorum. "Lazanya yaptım," diyorum. "Birazını ahıra götürmek ister misin?"

Lütfen hayır de. Lütfen kalmayı tercih ettiğini söyle. Benimle yemeyi tercih edeceğine söyle.

Fırın eldivenlerini takıyorum, tabağı çıkarıyorum ve aramızdaki tezgâha koyuyorum. "Gördün mü? Çok yaptım," diye mırıldanıyorum ve sonra ona bakıyorum, çünkü cevap vermedi. Ama sonra gözlerini görüyorum ve birden korkuyorum çünkü çözemediğim bir duyguyla bulutlanmışlar.

"Neden bu kadar korkuyorsun Mia?" diye soruyor ve sesi fısıltı gibi çıkıyor. Bakışlarımı indiriyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani..." diyor, sonra boğazını temizliyor. "Hayatında seninle hiçbir şey yapmak istemediğini söylediğin onca insan var... ama sonra ben varım. Ve ben seni *istiyorum*. Seni *seviyorum*. Ve sen beni uzaklaştırıyorsun." Adanın etrafında yürümeye başladı, panikledim, geri çekildim. Olduğu yerde durdu, başını salladı, bakışları öfkeyle parlıyordu. "Senin neyin var bilmiyorum," diye tükürüyor ve sonra hışımla uzaklaşıyor, kapılar çarpılıyor ve bir an sonra müzik çalıyor.

Kalbim karnımda, gözlerim yaşlı mutfakta duruyorum ve *Her Şey!* Lazanyayı çöpe atarak bağırarak istiyorum.

Benimle ilgili *her şey* yanlış.

Holden: *Yolda mısın? Lütfen evet de!*

Holden: *SOS ACİL durumunun ne anlama geldiğini anlamıyor musunuz? Arazimizde tavşan yetiştirmekten ve marihuana bitkileri yetiştirmekten bahsediyor.*

BEŞ DAKİKA ÖNCE Holden bana mesaj atmıştı. Brianna hâlâ onun evindeydi ve gitmiyordu. Babamın kamyonetini alıp bir bahane bulmam gerekiyordu, böylece oraya gittiğimde onu eve götürmek için bir nedeni olacaktı. Ama hareket etmedim. Leo gittiğinden beri yataktan çıkmak istemedim. Sırt üstü uzandım, yorganımı başıma çektim ve ağladım. Gözyaşlarım kuruyana kadar ağladım ve vücudum daha fazla gözyaşı oluşması için yeterince uzun süre kapandı ve sonra biraz daha ağladım. İstedğim en son şey evden çıkmak ve onu beşinci aşamadaki bir yapışkandan kurtarmaktı.

Ben de mesaj atarım:

Onun iyi, masum küçük bir şey olduğunu sanıyordum.

Holden: *Mia, yemin ederim.*

Bir bahane uydururum.

Anahtarları bulamıyorum.

Teknik olarak doğru ama en son Leo'nun aldığına eminim.

Holden: *Leo'da. Ve evet, bu büyük kız külotunu giyip onunla konuşman gerektiği anlamına geliyor.*

Acınası, zavallı bir hıçkırık kaçıyor içimden.

Neden ondan seni kurtarmasını istemiyorsun?

Aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermiyor.

Ne yaptın?

Holden: *Sabır. Zayıf. Eğer hemen gelmezsen, herkese seni aynanla öpüşürken yakaladığım zamanı anlatacağım!*

Yapamazsın!

Geçen seneydi Mia. Sevimli bile değildi.

Yakında orada olacağım.

Koca kız külotumu giydim, evden çıktım, verandanın merdivenlerinden indim. Leo çoktan dışarı çıkmış, kamyona doğru yürüyordu. "Hayır!" Bağıriyorum ve sesim deli gibi çıkıyor. *Harika.*

Dönüyor, kaşları çatık.

"Üzgünüm," diyorum, "Sadece..."

Kamyonete ihtiyacım var." Bir gözü seğiriyor. "Benim de öyle."

"Holden için. İhtiyacım var-"

"Az önce onu aradım," diyor Leo. "Derin bir çalışma modundaydım ve telefonumu sessize almıştım."

"Oh, tamam, yani... iyi misin?"

Omuz silkiyor. "Onun yerine sen gidebilirsin."

Başımı sallıyorum, burnumu kırıştırıyorum. "Kızla uğraşmak zorunda kalmak istemiyorum... yüzleşmeyi pek sevmiyorum, o yüzden..." Geri çekilmeye başladım. "İyi eğlenceler."

Gözlerini deviriyor ve sonra kamyona biniyor, tek kelime bile etmiyor. Sonra verandaya koşup gitmesini bekliyorum. O gittikten sonra verandadaki salıncağa uzanıyorum ve bir kez daha yalnızlığımın boşluğunun göğsümde ağırlaştığını hissediyorum. Ve sonra ağırlığının beni boğmasına izin veriyorum.

Konuşacak birilerinin olmasını her zamankinden daha çok isterdim. Gerçek bir arkadaşım yok; hiç duymadıkları bir adam hakkında saatlerce konuşmamı dinleyecek kadar yakın bir arkadaşım da yok. Babamla bu konuları daha önce hiç konuşmadım ve Holden da en az benim kadar sinirlenirdi. Keşke beni gerçekten önemseyen bir ailem olsaydı. Keşke benim annem *olmayan* bir annem olsaydı. Keşke Holden'ın annesi Tammy gibi bir annem olsaydı. Beni o büyüttü ve her zaman ne yapacağını bilir. Ama konuşmayalı uzun zaman oldu. O gittikten ve ben New York'a taşındıktan sonra ve artık evde eğitim için bana göz kulak olmak zorunda kalmadığında, sanki... sanki artık ona yük olmamam gerekiyormuş gibi hissettim. Eskiden arardı. Başlangıçta çok aradı ama sonra yavaş yavaş kesildi. Belki de daha fazla çaba göstermeliydim. Suratımı asarak telefonumu aldım ve numarasını buldum. Sonra da onu bunlarla rahatsız etmeyi düşündüğüm için kendimi suçlu hissettim. Onu üç yıl boyunca aramadım ve sonra aniden aradım ve bunun nedeni erkeklerle sorun yaşamam mıydı? Acınası bir durum, gerçekten.

Yine de onu aradım.

"Selam tatlım," diyor ve her zaman bildiğim o nazik, kibar ses tonuyla. Gözlerimi kapatıp Tammy'yi düşündüğümde, onu bir

çiçekli elbisesi ve hasır şapkasıyla bir tabak sandviç ve bir sürahi meyve suyuyla evimden çıkıyor. Onları verandaya bırakıyor ve Holden'la benim yüzükoyun uzanarak ders çalışmamızı izliyor. Çömelip Holden'ın saçını karıştırıyor ve sonra benimkini okşuyor. *Sevgiyle*. Tammy'yi düşündüğümde gördüğüm tek şey bu. Ve şimdi, eskiden bize böyle baktığında ne gördüğünü sorguluyorum.

Kardeş olabilirdik, Holden ve ben. Farklı bir dünyada, *mükemmel* bir dünyada. İkimiz de onun olabilirdik. Ve ben ebeveysiz büyümenin acısını hiç hissetmezdim.

"Orada mısın Mia?" diye soruyor ve ben boğazımdaki düğümün içinden konuşuyorum. "Evet, buradayım."

"Uh-oh. Hüzünlü bir sesin var. Neyin var? Oğlum sana bir şey mi yaptı?"

"Hayır. Holden bir şey yapmadı. Ben sadece..." Ne diyeceğim ben? Gerçeği, salak. "Sadece *seninle* konuşmaya ihtiyacım vardı. Sadece beni dinleyecek biriyle konuşmaya ihtiyacım olduğunu sanıyordum ama... Sadece *seninle* konuşmaya ihtiyacım vardı. Sesini duymaya. Seni özledim, Tammy."

"Ah, tatlım," diye mırıldanıyor ve konuşmasındaki çizikleri duyabiliyorum. "Neler oluyor? Konuş benimle."

Bir nefes çekiyorum ve sonra ona hep cevabını istediğim bir şeyi soruyorum. "Babamla tanıştığına pişman mısın? Ona aşık olduğun için? Siz çok gençtiniz. Yani, nasıl biteceğini bilseydiniz..." Saçmaladığımı farkındayım. "Ne sorduğumu gerçekten bilmiyorum. Özür dilerim."

Diğer uçta Tammy'nin nefes alışını duymasaydım, telefonu yüzüme kapattığını düşünürdüm. Ama hâlâ orada ve düşünüyor, dağılmadan bana nasıl hissettiğini anlatmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor. "Holden sana hiç babasıyla neden ayrıldığımızı anlattı mı?"

"Hayır," diyorum pijama gömleğimin ucuyla oynayarak. Kırmızı, ekose ve içinde uyumayı en sevdiğim şey. "Holden benimle bu konular hakkında pek konuşmaz."

"Evet, içindeki çocuk bu." dediğinde başını salladığını hayal ediyorum. Gülümsüyorum. "Boşanmamızın nedeni benim yerleşmiş olmam Mia." Bir an duraksıyor. "Babana her zaman aşkıttım ve Holden'ın babası da bunu biliyordu ama o... o yine de beni istedi. Holden'a hamile kalmasaydım bile, bu gerçeği bilerek kalırdı."

Zavallı Koca H, diye düşünüyorum ama aynı zamanda babamı da düşünüyorum. Tammy'yi ne kadar kötü kırdığını ve bunu yaptığına dair hiçbir fikri olmadığını.

"Biliyorsun," diyor Tammy, "her şey boka sardığında biz de senin yaşındaydık."

Seçtiği kelimelere gülümsedim. Holden küfürlerini kesinlikle Onu.

"O kasabadan gitmek istediğini hep biliyordum. Büyük hayalleri vardı ve ve ben onları hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. Onunla aynı hayatı istemedim ve biliyordum... Bir gün gideceğini biliyordum ve bensiz gideceği gerçeğini kabul ettim. Bu yüzden... pişman olup olmadığını mı sordunuz?"

"Evet."

Uzun, zorlama ve binlerce cevabın ağırlığıyla dolu bir nefes veriyor. "Pişman değilim Mia. Bir saniye bile." Sözlerinin arasından gülümsediğini duyabiliyorum. "Aşk buldum. Bu aşk bir ömür boyu değil, bir an için olsa bile... Aşk buldum ve zaman bana ne kadar izin verirse versin bu aşkı yaşamayı seçtim."

OceanofPDF.com

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

MIA

İki saat sonra kamyonun dönüş sesini duyuyorum. Hâlâ verandadaki salıncaktayım ve bu yüzden gözlerimi kapalı tutup kaç arabanın kapısının kapandığını dinliyorum. Geçen gece onunla birlikte olan kız Brianna'nın arkadaşı, yani Leo *ile* ortak noktaları var ve Leo'nun nasıl bir ruh hali içinde olduğunu, bunun önemli olup olmadığını ya da neden bunu düşündüğümü bilmiyorum, ama düşünüyorum. Ve iki saat kaybolmak için uzun bir süre.

Bir kapı
çarpıyor.
Bekliyorum.
Ve bekle.
Bir kapı daha
çarpıyor. Ve sonra
sesler.
İki.

"Bunu yaptığın için teşekkürler, dostum," diyor Holden ve sonra sessizlik oluyor. "Ben yukarı çıkıp ona bir bakacağım. Eve yürüyeceğim."

Leo cevap verir, "Pekala. Sonra görüşürüz."

Çakıllar kayar, ahır kapısı kapanır ve ardından verandada ayak sesleri duyulur. Dururlar. Sonra tekrar başlıyorlar, yaklaşıyorlar. "Kımıllda," diyor Holden, sert ya da talepkâr değil. Başımı kaldırırken gözlerimi kapalı tutuyorum, Holden'ın yanıma oturduğunu hissediyorum. Elini hafifçe başımın yan tarafına koyduğunda, geriye doğru uzanıyorum ve başımı kucağına yaslıyorum. Saçlarımı okşuyor ve "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Bilmiyorum," diye nefes alıyorum. "Buraya anahtarları almak için geldim, sonra Leo zaten seni almaya gidiyordu, yatağımı ve ne kadar uzak olduğunu düşündüm ve o kadar yolu gitmek mantıklı gelmedi."

Göğsünün derinliklerinden gelen bir sesle kıkırdıyor. "Az önce annenle konuştum."

"Öyle mi?" diye sorar, sesi bir kademe daha yükselir. Holden bunu asla kabul etmez ama o gerçek bir ana kuzusudur. "Ne hakkında konuştunuz?"

"Sadece... *şeyler*," diye mırıldandım. "Kız meseleleri."

"Onunla konuşabildiğine sevindim çünkü burada boyumu aşan işlerle uğraşıyorum Mia Mac." Bunun bir şaka olması gerekiyordu, ama artık benim sorunlarımın yükünü taşımak zorunda olmadığı için sesindeki rahatlamayı duyabiliyorum. "Sen

Biliyor musun... bazen büyüyüp yaşlanmanın, kendi karım ve ailem olmasının ve senin beni kızdırmak için etrafımda olmamanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum."

Bir kıkırdama patlattım. Sadece Holden ruh halimi onun kadar hızlı ve zahmetsizce değiştirebilirdi. "Her zaman buralarda olacağım," diye teminat veriyorum.

Saçlarımdaki eli durdu. "Yine de yapacak mısınız?" Sesinde öyle bir hüznün var ki, ona bakabilmek için sırt üstü kayıyorum. "Bazen endişeleniyorum, hepsi bu," diye mırıldanıyor, önüne bakarak.

"Ne için endişeleniyorsun?"

Gözleri alçalıyor, benimkilere kilitleniyor. "Hiçbir şey. Her şey," diyor başını sallayarak, elleri tekrar hareket ediyor. "Sen."

"Benim için endişelenmene gerek yok," diyorum nefes vererek. "Ben iyi olacağım."

Bakışları benimkileri arıyor, dudağının kenarını çiğniyor ve sonra başka tarafa bakıyor, göğsü aldığı ağır nefesle yükseliyor. "Mutlu musun Mia?" diye soruyor. "Yani, tüm bu Leo olaylarını bir kenara bırak. Gerçekten *mutlu* musun? Çünkü mutlu olduğumu sanmıyorum. Ve hiçbir zaman da olacağını sanmıyorum çünkü... çünkü bir parçanın bunu hak etmediğine inandığını hissediyorum." Bir süre duraklıyor, zihni çalışıyor. "Ve itiraf etmek, yüksek sesle söylemek ne kadar bencilce olsa da, bu *beni öldürüyor*. Sen benim en iyi arkadaşım değilsin çünkü çocukken zorla bir araya getirildik. Sen benim en iyi arkadaşımsın çünkü ben öyle olmanı *istedim*. Oğlunun, karısının eski erkek arkadaşının kızıyla vakit geçirdiğini bilmek babam için kolay mıydı sanıyorsun? Bu yüzden ne kadar tartıştıklarını biliyor musun? Sence umursuyor muydum? Hayır. Senden en iyi arkadaşım olmanı *istedim*. Senin için *savaştım* Mia. Ve bu beni öldürüyor çünkü sen kendin için bile savaşıyorsun."

BİR YERDE, tanıştığınız, ilişki kurduğunuz ve hatta göz teması kurduğunuz her insanın zihninde sizin farklı bir versiyonunuzun var olduğunu o k u m u ş t u m . Kendiniz olarak gördüğünüz kişi sadece sizin için vardır ve diğer herkes gördüklerine dayanarak sizinle ilgili benzersiz bir zihinsel imaja sahiptir.

Hayatım boyunca kendimi bir savaşçı olarak gördüm çünkü buradaydım, gülümsüyordum ve *inançlı* biriydim.

Ama ben hiçbir şey için savaşıyordum.

Hiçbir şey için *yaşamıyordum*
bile. Sadece hayatta kalıyordum.

Geleceğime dair hiçbir öngörüm yoktu ve üniversite düşüncesi bile beni endişelendiriyordu. New York'un beni değiştirdiğini, arkadaşlarımın ve bir erkek arkadaşımın olmasının büyüdüğüm ve nihayet mutlu olduğum bir imaj yarattığım anlamına geldiğini düşünüyordum. Ama bunların hepsi bir dış görünüştü ve benden başka herkes bunu görüyordu.

Babamın battaniyesinin köşesini yatağının üzerine çekiyorum ve yastıkları düzeltiyorum. Banyosunu çoktan temizlemiş, çarşafları değiştirmiş ve yarınki gelişi için her şeyin hazır olduğundan emin olmuşum.

Yarın büyük bir gün olacak. Babam eve geliyor ve sonunda istediğim şey için savaşaacağım: *Leo*.

Bir elim kapı kolunda, babamın odasına hızlıca bir göz atıyorum ve tatmin olduğumda ışığı kapatıp odayı karanlığa gömüyorum ve kapıyı tıklatıp kapatıyorum. Sonra kendimi uykusuz bir geceye daha hazırlıyorum. Hızlıca dişlerimi fırçalıyorum ve sonra odama çıkıp kapıyı açıyorum. Leo'nun yatağın kenarında oturduğunu, dirseklerini dizlerine dayadığını gördüğümde göğsümde bir nefes sıkışıyor. Bırakın odamı, evde olduğunu bile bilmiyordum.

"Özür dilerim," diyor, bana bakıyor, o mavi gözleri ahırdaki o geceden beri gördüğüm gibi: *acılı*. "Seni korkutmak istememiştim." "Sorun yok," diye cevap veriyorum ve fısıltıyla çıkıyor. "Ne... ne Burada ne yapıyorsun?"

Kot pantolon ve kolları dirseklerine kadar çekilmiş mavi uzun kollu bir tişört giymiş, kasketi arkaya doğru. Uyumak değil de dışarı çıkmak üzereymiş gibi görünüyor. Sanki bugün tarihin en uzun günüymüş gibi hissediyorum. Devam etmek için nasıl enerjisi var bilmiyorum. "Bir iyiliğe ihtiyacım var" diyor.

Oda sadece lambayla aydınlanıyor ve yatak odasının kapısını kapatıp "Herhangi bir şey" dediğimde şekillerden ve gölgelerden başka bir şey görünmüyor. Sonra ellerim arkamda kapıya yaslanıyorum, çünkü bana bakışı beni geriyor ve yaklaşmak istemiyorum.

"Yarın sabah kalkacak bir otobüs güzergahı buldum. Ama gara gitmem lazım. Yaklaşık 20 mil. Holden'a sordum ama babasıyla önemli bir teslimat yapacakmış, o yüzden gelemeyecek. Sekizden önce orada olmalıyım ve deden öğlene kadar gelmeyecek, yani o zamana kadar dönmüş olursun." Sanki bu son konuşmamızmış gibi konuşuyor ve ben *bundan nefret ediyorum*.

Gözlerimde yaşlar oluşuyor ve onları geri kırıyorum. Gitmek istiyor. Yarın. Çünkü birkaç gün daha beklemek çok zor olacaktı. "Beni bırakabilir misin?"

Kapıyı itiyorum. "Hayır."

"Hayır mı?"

Onun önünde durdum. "Hayır."

Gözleri gözlerimi arıyor ve cevapları orada bulması için dua ediyorum. Cebinden telefonunu çıkarırken bakışları düşüyor. "Bir araç ayarlayayım o zaman."

"Hayır!" Bacaklarının arasında durana kadar ilerliyorum, ellerim omuzlarında, o bana bakıyor. Onu kaybetmek üzere olduğumu biliyorum ve bir şey söylemem, bir şey yapmam, onun için *savaşmam* gerektiğini biliyorum ama ne yapacağımı bilmiyorum. Hayatımda hiçbir şey için savaşmadım. Bu yüzden ağlıyorum, çünkü bedenimin ve zihnimin duygusal karmaşayı nasıl işleyeceğini bildiği tek yol bu. "Gitmeni istemiyorum," diye fısıldıyorum.

"Mia..." Omuzları düşüyor, sonra kolları belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor, alnı karnıma dayanıyor. "Burada bu şekilde kalamam. Bu çok zor."

"Kal," diye yalvarıyorum, elim başının arkasına gidiyor ve onu orada tutuyor. Tavana bakıyorum, kelimeler arıyorum, cesaret arıyorum. "Yazı benimle geçir, eğer beni hâlâ istiyorsan daha fazlasını da geçir, sonra-" Geri çekilip başını eğerek bana baktığında sözümü kesiyorum.

"Ne diyorsun Mia?"

Tek söyleyebildiğim "Kal," oldu. Ve bana on dört yaşındayken, o su kulesinde otururken bana da aynısını sorduğunu hatırladım. Kal. Onunla birlikte. Onun için. Kendimi anıları orada durdurmaya zorluyorum. Sonra ne olduğunu düşünmemek için.

Hâlâ beni izliyor, emin değil ve ben de eğiliyorum. "Kal," diye fısıldıyorum dudaklarına. Ağzım dudaklarına yapışıyor, dilim ona ulaşmak için yalvarıyor. Hareket etmiyor. Bir santim bile. Saniyeler geçiyor. Vazgeçmeyi reddediyorum. Gitmesine izin vermeyi. Bu şekilde olmaz. Dizimi yatağa bastırıyorum, sonra diğerini, ta ki kucağına oturana, göğsümü göğsüne dayayana, yüzümü boynunun kıvrımına yerleştirirken kollarımı ona dolayana kadar. Kekeleyerek nefes alıyor, elleri belimden sırtıma doğru kayıyor, beni orada tutuyor, daha yakına çekiyor. Geri çekiliyorum, gözlerim açık ve zihnim daha berrak. "Gitmene izin vermeyeceğim Leo. Artık değil, bir daha asla." Gözlerini kırptırıyor. "Geçen gece, zihninde ve kalbinde senin olduğumu söyledin, bu yüzden buradayım, senden rica ediyorum, sana *yalvarıyorum...* beni senin yap."

Gözleri parlıyor ve dilini alt dudağında gezdiriyor. "Ne kadar süre için?"

"Beni seçtiğin sürece." Bir yanıt beklemiyorum. Onu tekrar öpüyorum ve bu sefer o da beni öpüyor. Dudaklar, diller, dişler, eller ve nefeslerden başka bir şey değiliz, sanki doyamıyormuşuz gibi, sanki hayatta kalmak için buna ihtiyacımız varmış gibi. Aniden birbirimizden ayrılıyor, birbirimize bakıyoruz. Ve tekrar bir araya geldiğimizde her şey yavaşlıyor, her şey tıkrıyor, sanki ikimiz de daha önce hiç sahip olmadığımız bir şeye sahip olduğumuzu fark etmişiz gibi. *Zamanımız* var.

Dilini benimkine karşı Tembel Leo tarzında döndürüyor ve inlememin öpücüğünde boğulmasına izin veriyorum, bir eli kıçımı kavrarken diğeri omurgamda geziniyor, parmakları saçlarımı tarayana kadar ve sonra çekiştiriyor. Tekrar inliyorum, başım onun gücüyle geriye çekiliyor. Dudaklarımız ayrılıyor, ama o dudaklarını sıcak tenimde tutuyor, boynumdan aşağıya, köprücük kemiğime doğru ilerliyor. Aşağı doğru itiyorum, öğütüyorum, kalçalarımı döndürüyorum, ona daha fazla ihtiyaç duyuyorum. Her şeyine. "Yavaşla bebeğim," diye mırıldanıyor ama yapamıyorum. Devam ediyorum, aklım bedenimde kayboluyor ve zevkin içimde biriktiğini hissediyorum.

Kıçıma şaplak atıyor ve başımı tekrar geriye çekiyor. "Ah, lanet olsun," diye inliyorum, hareketlerim yavaşlıyor. Yüzü benimkinin üzerinde gezinirken dudağımı ısıriyorum, nefesleri yanaklarıma sertçe çarpıyor.

Bana bakıyor, gözleri hararetle. "Yavaş ol dedim. Beni boşaltacaksın." "Amaç bu değil mi?" Nefes veriyorum.

Başını sallıyor. "Seninle değil." Sonra sırtlıyor ve ben o sırtışı yüzünden yalamak istiyorum. Her bir santimini yalamak istiyorum. Ve bunu yapmam için bana emir vermesini istiyorum.

Oh, Tanrım.

Bir elini saçlarımda tutarak arkasına yaslanıyor ve gözleriyle yüzümü tarıyor. Parmaklarının arkasını göğsümün ucunda gezdiriyor ve gözlerimin zevkle kapanmasına neden oluyor. "Bu pijamaları giymene bayılıyorum," diyor bana. "Bana Noel'i hatırlatıyorlar."

Gözlerimi açtım. "Ne?" Kırmızı ekose pijamalarımı bakıyorum ve neredeyse utançtan yerin dibine giriyorum. Bekâretimi kaybetmeye karar verdiğim gece giyebileceğim *en az* seksi şeydi bu.

Bir tarafa doğru gülümsüyor. "Ambalaj kağıdı gibi." En üstteki düğmeyi çözüyor. "Hediyelerimi açmakta her zaman yavaş davrandım," diyor, gözleri düğmeleri öyle metodik bir şekilde gevşetmeye odaklanmış ki kollarında yanabilirim. "I

Katmanları soyup içinde bir hediye bulma beklentisini sevdim. Sadece benim için bir hediye." Bütün düğmeleri çözdü ama kumaşı açmadı. Elini karnımdan göğsüme doğru kaydırıyor, gözleri gözlerime kilitleniyor. Sıkıyor; sadece avuçluyor, çok nazık, çok güvenli. Başparmağı sivri etimde gezindiğinde bir iniltiyi daha bastırıyorum. Onları çimdiklemesini, ısırmasını, yutmasını istiyorum. Tüm bu görüntüler zihnimde yanıp sönüyor ve ona karşı gıcırdamaya başlıyorum. Yumruğu saçlarımda sıkışıyor. "Sana ne demiştin?"

Bir gülümsemeyi ısıyorum. Böyle olduğunda, böyle... talepkar... Kendimi ona teslim etmek, her emrine uymak istiyorum. Bende yanlış bir şeyler olabileceğinin farkındayım -bunu düşünmek, bunu *istemek*- ama umurumda değil. Beni tahrik eden tek erkek o ve bunun böyle olacağını hiç ama hiç düşünmemiştim. Bakışlarından cesaret alarak, tişörtünü başının üzerinden kaldırarak kadar geri çekiliyorum. Şapkası da onunla birlikte geliyor ve ellerimi saçlarında gezdiriyorum. Hiç görmediğim kadar uzun ve dalgaların şapkasının etrafında dönmesini, şapka gittikten sonra bile öyle kalmasını seviyorum. Elleri göğsümde gezinirken ağzı benimkini buluyor, üstümü onun için açıyor, arkasını döndüğünde beni aç gözlerine maruz bırakıyor. "Kahretsin, göğüslerine bayılıyorum," diyor ve sonra ondan istediğim her şeyi yapıyor. Onları çimdikliyor. Isırıyor. Onları yutuyor. Başını tutuyorum, sırtım zevkten kamburlaşıyor. Kot pantolonunun üzerinden ereksiyonuna biniyorum ama bu yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var. *Her şeye* ihtiyacım var. Önce düğmeyi açıyorum, sonra da fermuarı indiriyorum. "Mia." Bir uyarı gibi çıkıyor. *Uymuyorum*. Boxer şortunu aşağı itiyorum ve onu serbest bırakıyorum. Gözlerim açılıyor. İlk kez bu kadar yakından görüyorum ve bir an için afallıyorum. Leo fark etmiş olmalı, çünkü "İyi misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, *nefes* almak denen o doğal şeyi yapmaya çalışıyorum. "Daha önce hiç görmemiştin."

Uzun süre sessiz kaldı ve ona baktığımda o kadar geniş sırtıyordu ki neredeyse tüm dişleri görünüyordu.

"Gülme; biliyorsun ben... deneyimsizim."

"Ne kadar deneyimsiz olduğumdan emin değildim." Omuz silkiyor, tembelce. "Ama dürüst olacağım. Dokunursan işim biter diye korkuyorum. Ve seni becermeden önce en az iki kez boşaltmak istiyorum, o yüzden..." Şortunu tekrar yukarı çekmeye başladı ama bileğinden tutup onu durdurdum.

Bir kez gülüyor, her bir parmağımı bileğinden sıyrırken gözleri şehvetle bulanıyor. "Bu işler böyle yürümüyor Mia."

"Nasıl değil-" Ben daha sözümü bitiremeden ikimizi de ayağa kaldırıyor ve kot pantolonunu çıkarıyor. Boxerının altında bile ne kadar iri olduğunu görebiliyorum ve bir an için bana zarar verebileceğinden endişeleniyorum. Ayağa kalkıyorum, ellerim yanlarımda, o arkamda hareket ederken, ense mi öpebilmek için saçlarımı değiştiriyor. Omurgamdan bir ürperti geçiyor ve gömleğimi omuzlarımdan kollarıma doğru indirirken diliyle yakalıyor. Kollarım kolların hareketiyle arkamda hareket ediyor, ellerim neredeyse arkamda buluşuyor. Ağzı sırtımın alt kısmında ve boğazının derinliklerinden bir ses çıkarıyor. Arkama bakıyorum, onun çömeldiğini, ellerimin gömleğin kollarına sıkıştığını görüyorum. "Neyin var?"

Gülüyor ama bu bir alay gibi geliyor. "Sadece ellerini bu şekilde bağlayıp seni dizlerinin üzerine çöktürmekten vazgeçirmeye çalışıyorum ki sana gerçekten çok kötü şeyler yapamayayım."

Onun sözleriyle bacaklarımdan arasında sıcaklık birikiyor ve ağzım kuruyor. "Yap şunu," derken buluyorum kendimi.

"Mia, hayır." Şortumun üzerinden kıcıımı ısıyor. "Neden olmasın?"

İç çekiyor, baştan çıkarıcı bir ses.

Ve inliyorum, hayal kırıklığının sesi. "Böyle şeyler söylüyorsun Leo, sonra onları kafamda canlandırıyorum, çok tahrik oluyorum ve sonra beni bundan mahrum bırakıyorsun-"

"*Seni mahrum mu bırakayım?*"

"Dokun bana!" Talep ediyorum. "Bacaklarımdan arasına. Oraya dokun ve bana ne yapacağını gör."

Hâlâ arkamda çömelmiş duruyor ve ben de onu görebilmek için boynumu bükerek ayakta duruyorum. Elleri uyku şortumu indiriyor olsa da bana bakıyor. Bir an için ona ne kadar açıkta olduğumu düşünüp utanıyorum. Soğuk hava ıslaklığıma çarpıyor ve sonra ondan istediğim şeyi yapıyor. Bir parmağını sıvı zevkimde kaydırıyor ve dili parmağının yerini aldığı anda dizlerim altımda bükülüyor. "Oh, lanet olsun!" diye haykırdım. Elini sırtıma dayadı, beni iterek açılı durmamı sağladı, ona daha iyi erişim sağladı ve hiç bu kadar kısa sürede, bu kadar küçük hareketlerle bu kadar çok zevk hissetmemiştim. Nefesimi tutamıyorum ve o devam ediyor, devam ediyor, elleri uyluklarımda sabit, beni onun için açıyor.

"Siktir, bebeğim," diye inliyor ve sonra gidiyor. Artık parmak yok. Artık dil yok.

Kaybettiğim için sızlanıyorum. Sadece bir saniyeliğine, tekrar ayağa kalktığını fark edene kadar, elleri hızlıca üstümü bileklerimden bağlıyor. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ama ellerim arkamdan bağlı halde beni kendisine çevirdiğinde bunu gizliyorum. Şortunu çıkarmış, sikini eline almış, yavaşça okşarken, "Nazik olacağım," diyor.

Nazik olmasını istemiyorum.

Tıpkı söylediği gibi beni omuzlarımdan aşağı itiyor. Önünde diz çöktüğümde, gözlerim onun boyuyla aynı hizaya geldiğinde dudaklarımı ıslatıyorum. Şimdi ellerimi bağlamasını istediğim için pişmanım çünkü ona dokunmak, onu hissetmek istiyorum. Ama sonra bunu yapmak için ağzıma sahip olduğumu fark ediyorum. Ucunu yalıyorum, sadece bir kez ve o kadar gırtlaktan bir ses çıkarıyor ki bacaklarımın arasında titreştiğini hissediyorum. Ona bir göz atma şansım oldu. Beni izliyor, yüzü gergin, çenesi gergin. Bir eliyle başımın arkasını kavrarken diğer eliyle çenemi tutuyor. Sonra başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Aç."

Ona istediğini veriyorum ve gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum.

Ağzımı doldurduğu anda tüm vücudu sarsılıyor. Başını geriye atıyor, ama gözlerini aşağı indirip izliyor.

Mesele şu: Ben yatılı bir kız okuluna gittim, bu da gece sohbetlerinin çoğunun seksten, seksin açık detaylarından ve tam olarak yaptığım şeyi nasıl yapacağıma dair bilgi ve teşvikten oluştuğu anlamına geliyordu. Ve bunu daha önce yapmamış olsam bile, hayal ettim. Ve her yaptığımda, Leo ile oldu. Oral seks hakkında dinlediğim her küçük ayrıntıyı hatırlıyorum ve onları kullanıyorum. Ne yaparsam yapayım, işe yarıyor, çünkü Leo'nun saçımı çekiştirip beni kendisinden uzaklaştırması sadece birkaç dakika sürüyor. Atılmış boxer şortuna uzanıyor, boynundaki kaslar ve damarlar serbest bırakılmasıyla geriliyor. Çıkardığı ses, *kutsal taşaklar*, her yerde hissediyorum. Kendine gelirken gözlerini benimkilerden ayırmıyor, nefesleri o kadar ağır ki her santiminden akıyor. "Çok kötüsün," diyor ve sonra beni ayağa kaldırıyor, döndürüyor, ellerimi çözüyor ve sonra beni yatağa atıyor. Sırt üstü yatıyorum ve yatağın kenarına diz çöküp bacaklarımı açmasını, kalçalarımı yatağa bastırmasını ve sonra başını eğmesini izliyorum. Sanki beden dışı bir deneyim gibi. Ağzının, dilinin, parmaklarının beni tekrar tekrar uçurumun kenarına getirdiğinin farkındayım ama düşmeme asla izin vermiyor. Ben çarşafı, saçlarını, kollarını, elime geçirebildiğim her şeyi kavrarken o beni daha da yükseğe tırmanmaya zorluyor. Kulaklarım, en mahrem yerlerime karşı yaptığı hareketlerin sesleriyle, ağır nefeslerimizle, inlemelerimle doluyor.

Zevk ve aradaki kirli, pis, aşağılık sözleri... Hepsi bana yapmayı planladığı şeylerin vaatleri: O üstte, siki içimde. Ben serbest kalırken o altımda. Ben dört ayak üstünde, o arkamdan içime girerken yüzümü yatağa bastırıyor. Bu sonuncusu beni uçurumun kenarına iten şeydi. O kadar uzun süredir yarı orgazm halinde sallanıyordum ki, tam oraya gelene kadar boşaldığının farkında bile değildim.

Küfür ediyorum. Bir sürü iğrenç kelime. Ve sanki beni bir şekilde kurtarabilecekmiş gibi Tanrı'ya bağıyorum. Leo ayağa kalkıp kot pantolonunun cebinden cüzdanını çıkarıp yatağın üzerine atmadan önce kendime gelme şansım bile olmuyor. Yastıklarımı kaldırıyor, sonra oturuyor, sırtını koltuk başlığına dayıyor. Kucağına vuruyor ama hareket edemiyorum. Ayağa kalkmaya çalışsam bile bacaklarımın beni taşıyacak gücü olduğunu sanmıyorum.

İnlediğimde sırtıyor ve sonra bana doğru uzanıyor, beni vücudunun üzerinde sürüklüyor, terim etini kaplıyor. Berbat haldeyim. Erotik zevkin sıcak, çıplak, yakıcı karmaşası. Beni öperken göğsüne bastırıyor ve dilinde kendi tadımı alıyorum. Ama bu öpücükte çok farklı bir şey var. Şehvet ya da arzudan kaynaklanmıyor. Yavaş, tutkulu ve beni bu duyguyla tanıştırdığından beri aşık olduğum Leo'nun tüm versiyonları.

Yatakta daha aşağıya kayıyor, sırtüstü yatıyor ve ben üstte oluyorum. Elleri vücudumda gezinirken öpüşmeye hiç ara vermiyor, yavaşça, dikkatlice, sanki her eğimi, her çıkıntıyı ezberliyormuş gibi. Bedenimi kilitlenmemeye, tüm kusurlarını düşünmemeye zorluyorum. Gözlerim doluyor ve orada olmalarından nefret ediyorum, ama onun fark etmesinden daha da çok nefret ediyorum. Öpücükten uzaklaşıyor, gözleri beni arıyor. "Sorun ne bebeğim?"

Göğsümdeki ağrıyı yutuyorum. "Tüm bunlar çok fazla." Bu sadece yarım bir yalan, kendimi temin ederim.

"Durmak mı istiyorsun?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Seni istiyorum. Bunu istiyorum. Hepsini." Onu çabucak öpüyorum. "Beni kendinin mi yapacaksın?"

Bizi sırt üstü yatırırken başını sallıyor, gözleri açık. Bacaklarımın arasına diz çöküp cüzdanına uzanıyor ve prezervatifi çıkarıp başımın yanına bırakıyor. Açık cüzdana bakıyorum, anılarım canlanıyor. Bu deri; ilk gördüğüm ise kanvastı. Ve merak ettiğim için, sadece bakmak için başımı kaldırıyorum ve nefesim kesiliyor. Cüzdanını önümde tutarak, başparmağımı resmin üzerini örten plastiğin üzerinde gezdiriyorum. *Neden hâlâ bu fotoğrafım onda?* Ona bakıyorum, gözlerim cam gibi

Duygu. Gülümsüyor ama üzgün. Sonra elini uzatıp yüzümü kavıyor. "Umarım ne kadar güzel olduğunu görürsün, Mia." Yutkunurken boğazı hareket ediyor. "Her zaman ne kadar güzel olduğunu."

Bir hıçkırık bırakıyorum ve tekrar resme odaklanıyorum. Sonra parmağımı plastiğin altına kaydırıyorum, tereddüt ediyorum ve izin almak için yukarı bakıyorum. Leo bir kez başını sallıyor, gözleri kapanıyor, üstüme uzanırken, ağırlığı kollarının üzerinde, prezervatif takılı, en mahrem yerlerimiz zar zor temas ediyor. Cüzdanı yanıma koyuyorum ve resmi yana doğru tutuyorum, böylece dudaklarını tekrar tekrar boynuma bastırabiliyor.

Resmi ters çeviriyorum ve tüm hava ciğerlerimi terk ediyor.

"Sana olan hislerimi ifade etmek için üç kelimeye ihtiyacım yoktu, Mia." Arkasına yaslandı, ne gördüğümü anlamak için başını eğdi. "Sadece bir tanesine ihtiyacım vardı."

Tek kelimeyi yüksek sesle okudum. "*Her şeyi.*"

Fotoğrafı dikkatlice benden alıyor ve komodinin üzerine koyuyor, böylece iki elimi de avuçlarının içine alabiliyor. Bir eliyle onları başımın üstünde tutuyor, diğer eli yanımdan aşağı kayıyor. Gözleri benimkilerde, sesi o kadar yumuşak ki onu zar zor duyuyorum, "Benim için Mia Mackenzie Kovács, sen *her şeysin.*" diyor.

Bu sefer gözyaşlarımı saklamıyorum. Onları gururla taşıyorum. "Senin için üç kelimem var," diyorum onu bir kez öperek. "Seni seviyorum."

İçinden gelen kahkaha mizahtan değil. Bu rahatlamanın sesi. Beş yıldır taşıdığımız tüm endişe, korku ve belirsizlikten kurtulmanın sesi. Beni öpme sırası onda. Ve öpücüklerin arasında mırıldanıyor, "Çok fazla."

Ve fısıldıyorum, "Çok uzun zamandır."

Ve sonra vücutlarımızı *doğru* şekilde konumlandırıyor, mükemmel uyum ve beni kendine ait kılıyor.

Sonsuza kadar.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

MIA

"ÇOK SEVİMLİSİN," diyor Leo, ben verandada bir ileri bir geri yürürken sallanan sandalyesinden beni izliyor. Bu sabah çıplak ve birbirimizin kollarında uyandık ve bu mükemmeldi. O kadar mükemmeldi ki hiç ayrılmak istemedim. Asla çıplak ve ona sarılmış olmak istemedim. Evet, garip olurdu ama neyse.

"Çok heyecanlıyım!" O kadar heyecanlıyım ki ayak parmaklarımın üzerinde zıplıyorum. "Onu bir yıldır görmedim. Ona sarılmak, üzerine titremek ve onu sevmek için sabırsızlanıyorum."

Leo ayağa kalkıyor ve omuzlarımdan tutarak beni durmaya ve onunla yüzleşmeye zorluyor. "Merhaba," diyor.

"Merhaba," diye cevap veriyorum ve onun gülümsemesi de benimkiyle eşleşiyor.

"Büyükbaban hakkında ne yapacağız?" Her kelimeyi yavaşça, tereddütle söylüyor ve ben şaşkınlıkla gözlerimi kısıyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

Beni verandadaki salıncağa götürüyor ve nazıkçe oturmam için cesaretlendiriyor. "Ona bizden bahsedecek miyiz?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Neredeyse bağıracaktım. "Ona söylemek için sabırsızlanıyorum!"

Leo yüzünü buruşturuyor ve aniden artık gülümsemiyorum. "Ona söylemek istemiyor musun?"

"Sadece... bu onun için çok zor olacak, bilirsiniz, geri dönmeniz, ona sürpriz yapmanız ve ailenizin gizlice etrafta dolaşması ve... siz buradasınız, yani bunun nasıl sonuçlandığını biliyoruz."

"Ooohhhh." Anladıkça gözlerim açılıyor. "Bunu hiç düşünmemiştim." Salıncakta ileri doğru itiyorum, sadece ona ulaşacak ve onu hızlıca öpecek kadar. Dudaklarıma gülümsüyor ve ben de tekrar yapıyorum.

"Düşünüyordum da... Cumartesi günü gidiyorum-" diye somurtuyorum. "Sadece birkaç günlüğüne," diye ekliyor aceleyle. "En fazla bir hafta." Yalandan ağlıyorum ve o da kıkırdıyor. "Ama döndüğümde ona söyleyelim. Ve..." Bakışları düşüyor, hep düşünüyor. "Koyduğu kurallar varsa onlara saygılı olacağız. Gizlice dolaşmak yok-"

"Ama-" Ben başlıyorum.

"Biliyorum," diye iç geçiriyor.

"Seks," diye fısıldayarak bitiriyorum ve tam bir karavan garaj yoluna girerken bir kahkaha patlatıyor. Ciyaklıyorum ve Leo'yu yoldan iterek ona doğru koşuyorum. Başı dönen küçük bir kızım ve sevgilimin önünde kendimi utandırıyor olabileceğimin farkındayım ama umurumda değil çünkü babam evde!

Karavan frene basar basmaz yolcu tarafındaki kapıyı açıyorum ve uyuyan bir Papa ile karşılaşıyorum. Omuzlarım düşüyor. Babamın arkadaşı Philip direksiyonun arkasından, "Yorgun," diyor.

"Bunu görebiliyorum," diye mırıldanıyorum.

Sesimi duyan babam başını yana çevirdi ve fısıldayarak "*Baba?*" diye sordu.

"Baba?" Fısıldayarak cevap veriyorum ve gözleri irkilerek açılıyor. Gülümsemesi yavaş, zayıf ve onu gördüğümünden bu yana geçen bir yıl içinde ne kadar yaşlandığını şimdi fark ediyorum.

"Burada mısın?" diye

mırıldanıyor. "Şaşırdın mı?"

Başını sallaması da gülümsemesi kadar zayıf.

Leo yanımda duruyor ve bir tepki vermesi için yüzünü izliyorum. Gözleri endişeyle doluyor ve kaşları çatılıyor. "İyi misiniz efendim?"

"Sadece yorgun," diye tekrarlıyor Philip, babamın bavulunu Leo'nun yanına koyarken. "Onu benim için odasına götür, olur mu oğlum?"

Leo, "Elbette," der ve Philip, Papa'nın karavandan çıkmasına fiziksel olarak yardım etmek zorunda kalır. Dengesiz bacaklarıyla verandaya ve eve doğru yürürlerken babam arkadaşına tutunuyor. Zihnimin tanık olduğum şeyi yakalaması bir an alıyor ve her şey yerine oturduğunda, herkes çoktan eve girmiş ve babamın yatak odasına doğru yürüyorlar. Kapı aralığında duruyorum, kalbim kaburgalarımın doğru çılgınca çarpıyor. Boğazımda bir düğüm oluşuyor, solunum yollarımı tıkıyor ve Philip babamın yatmasına yardım edip yorganı göğsünün üzerine örttüğünde nihayet sesimi buluyorum. "Hasta mı?"

Leo bana bakıyor, bakışları benimkiler kadar emin değil. Philip yaklaştığında, "Bırak şimdilik dinlensin tatlım," diyor. Kolumu ovuyor. "Uyandığında iyi olacak."

Leo Philip'i kapıya doğru götürürken ben yatağın yanında dizlerimin üzerine çöküp babamın elini tutuyorum. Eli soğuk, parmakları yaşlılıktan lekeli. Yıllarca el emeği harcadığı için sertleşmişler ve emekli olalı ne kadar zaman geçerse geçsin, bunun değişeceğini hiç sanmıyorum. Başparmağımı eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. Göz kapakları titriyor ama

açılmıyor. Perdeler çekili ve komodinin üzerindeki lamba tek ışık kaynağı, yüzüne gölgeler düşürüyor. Gür kaşlarından gür sakalına kadar her bir saç teli bembeyaz. Başındaki saç tutamları bile güneş ışığı altında kar gibi parlıyor. Bir el omzuma konuyor ve Leo yanıma çömelip şakağımı öpüyor.

Avuç içi enseme bulup hafifçe ovarken ona dönüyorum. "Onu son gördüğünde de böyle miydi?"

"Hayır," diye yanıtlıyor hızlı bir kafa sallama hareketiyle. "Bir şeyden bahsetti mi-"

"Hayır. Yani, onu gördüğümde bu yana geçen bir yıl içinde beklenebileceği kadar yaşlanmıştı ama böyle değildi. Ben de en az senin kadar şaşırdım bebeğim."

"Ne oldu böyle?" Fısıldıyorum ve babam elimi sıkıyor.

"Ben iyiyim *baba*," diye nefes veriyor, gözleri kapalı. "Sadece yorgunum. Uyuduktan sonra daha iyi olacağım." "Emin misin?"

"Düzgün bir şekilde uyandığımda seni göreceğim. Her şey daha iyi olacak." Boştaki eliyle benimkini örtmek için uzanmaya çabalıyor gibi görünüyor. "Söz veriyorum. Lütfen, endişelenme."

"Belki de uyumasına izin vermeliyiz?" Leo öneriyor. Ben başımı sallıyorum. "Onu bırakmak istemiyorum."

"Git!" Babam diyor ve bu sefer gözlerini açıyor. Kahverengi, benimki gibi ama daha koyu. "Sen git..." Ve sonra göz kırpmıyor. "*Bebeğim*."

Leo kıkırdıyor, alnı omzuma düşüyor ve ben rahatlamış bir şekilde nefes veriyorum. "İyi olacak mısın?" Diye soruyorum ama Leo çoktan beni ayağa kaldırıyor.

"Ben iyi olacağım!" Babam homurdanıyor, yan tarafına dönüyor. "Yatağım hiç bu kadar iyi olmamıştı."

Leo ve ben akşam yemeği için masayı hazırlarken büyükannemin yatak odasının kapısı açılıyor. Onu gördüğümde gülümsüyorum, o da bana karşılık veriyor. Yaklaşık yarım saat önce tuvaletinin sifonunu ve ardından duşun düğmesini duydum, bu yüzden uyanık olduğunu biliyordum. Onu şimdi gördüğümde yüzüne renk gelmişti ve tıpkı tanıdığım baba gibi solmuş kot tulum ve ekose gömlek giymişti. Kollarımı iki yana açarak ona yaklaşmaya başlıyorum, o da elini kaldırıp aramıza giriyor. "Dikkat et *baba*," diye uyarıyor. "Eskisi kadar genç değilim."

Kıkırdayarak ona dikkatlice sarılıyorum. "Beni korkuttun."

Kucaklamama titrek kollarıyla karşılık veriyor. "Ah! Ben yaşlı bir adamım. Yakında o yetişkin bezlerini giyeceğim." Beni bıraktığında omzumun üzerinden baktı. "Şimdi sen, Bay *Bebek*..." Leo babam için bir sandalye çekerken gülüyor. "Ona iyi davranıyorsun, değil mi?"

"Evet efendim," diyor Leo, salata kâsesini adadan alıp masaya koyarken.

"Ve sen *güvendesin*?"

Leo neredeyse dilini yutacaktı.

"Kalbiyle..." Babam söylüyor ve ben de aralarındaki sandalyeye otururken gülümsüyorum.

Leo yavaşça nefes verir. "Evet, efendim."

Babam başını sallıyor, kızarmış tavuğu tabağına yerleştiriyor. "Peki vücudu da mı?"

Bu sefer Leo gerçekten boğuluyor. Az önce yudumladığı su ağzından çenesine doğru damlıyor ve kağıt peçeteyle siliyor. Gözleri kocaman ve kıpkırmızı, cevap almak için bana bakıyor. Salataya odaklanıyormuş gibi yapıyorum. "Um..." *Zavallı Leo*.

Babam homurdanıyor. "Korunuyor musun diye soruyorum. Aptal değilim. Senin yaşındaki çocukların ne yaptığını biliyorum ve *bebek, bebek*-" öpücük sesleri çıkarıyor, tam olarak iki tane "-şeyler."

Kahkahamı bastırıyorum ve Leo'ya bakıp bir kez başımı sallıyorum.

"Evet, efendim. Güvendeyiz." Yani, bunu sadece bir kez yaptık, yani yalan değil.

"Güzel!" Babam gürlüyor, sonra Leo'nun masanın üzerindeki elini tutuyor, avuç içini yukarı çeviriyor ve kapalı yumruğunu masaya vuruyor. Sonra bir kahkaha atıyor, bana buranın neden *evim* olduğunu hatırlatan bir ses. "Şimdi sana onay mührümü veriyorum!"

Leo kıkırdıyor ve babam elini bırakır bırakmaz ağzına bir parça tavuk tıktırıyor. Gözlerimi açıyorum, dikkatini çekmek için başımı sallıyorum ve o da fark ediyor. Ağzının yarısına kadar gelen bir başka çatala babamla bana bakıyor. Sonra yavaşça çatalı indiriyor, yüzünü buruşturuyor.

Dudaklarımı sıkıca bastırıyorum, gülmemi engellemek için elimden geleni yapıyorum. "Önce dua edeceğiz oğlum," diyor babam, sesi alçak ve eşit.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyor Leo.

Ve sonra babam elini geri alıyor. "Pulumu geri ver," diye geveliyor ve bir anda hepimiz gülmeye ve gülümsemeye başlıyoruz. Yemek bittikten sonra bile bütün geceyi böyle geçiriyoruz. Babam ve Leo

ve Leo'nun kolluk kuvvetlerine girme umutları. Oturuyorum, dinliyorum ve içimden gelen, bundan zevk almamam gerektiğini, bunun benim geleceğim olmasının mümkün olmadığını, ben farkına bile varmadan her şeyin biteceğini ve bittiğinde de bunun benim suçum olacağını söyleyen dırdırı duymazdan geliyorum.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

MIA

LEO VE PAPA yan yana durmuş, kollarını kavuşturmuş, bacaklarını ayırmış bir şekilde çöp konteynerinin garaj yoluna indirilmesini izliyorlar. "Evet!" Leo sesleniyor. "Bu çok iyi."

"Evet! Bu iyi!" Babam tekrarlıyor ve ben gülmemi bastırarak arkalarından yürüyorum, kolum Leo'nun beline dolanıyor.

Dün gece benim yatağımda uyuduk ve ikimiz *de bir şeyler* yapmak istesek de babam evdeyken tuhaf hissettik ve bu yüzden sarıldık. Ya da Leo'nun dediği gibi: *kucaklaştık*. Birbirimizin kollarında uyuyakaldık ve bütün gece öyle kaldık.

Leo haklıydı; biz mükemmel bir uyum içindeyiz.

"Gidiyor musun?" diye soruyor, kolunu omuzlarıma doluyor ve başımın üstüne bir öpücük bırakıyor.

"Evet, randevu yarım saat sonra ve oraya varmak yirmi saat sürüyor."

"Nereye gidiyorsun?" Babam öne doğru eğilip Leo'nun arkasından bakarak bana soruyor.

"Dişçi. Sadece standart bir kontrol."

Gözleri parlıyor. "Ben de seninle geliyorum."

Başımı sallıyorum. "Hayır, *baba*," diye yalvarıyorum ama o çoktan ön kapının yolunu yarılamış bile.

"Üstümü değiştirip seninle geleceğim. Bensiz gitme." İç çektim, boyun eğdim. "Tamam. Ama acele et."

Eve geri döndüğünde Leo bana dönüyor, iki kolunu da omuzlarıma dayıyor. "Neden seninle gelmesini istemiyorsun?"

Gözlerimi devirmem onu kıkırdatıyor. "Oradaki hemşireyle flört etmeye gidiyor."

Kız onun yarısı yaşında."

Leo bir kahkaha patlatır.

"Sapık ihtiyar," diye mırıldanıyorum.

"Hayır, sadece eğleniyor," diyor ve sonra çöp kutusunu işaret etmek için kollarını indiriyor.

Brent Silva, "Pazartesi günü onu almak için geri geleceğiz," diyor ve Leo homurdanarak karşılık veriyor. Brent gözlerini bana diyor. "İyi olan ne, Mia Mac?"

Omuz silkiyorum. "Her zamanki gibi." Sonra Leo'ya yaklaşıyorum çünkü bu durum garip ve kendimi içinde bulacağımı hiç düşünmediğim bir durum. Brent, Leo'nun çöp konteynerini kiraladığı hırdavatçıda çalışıyor ve Brent'le ben de geçen yıl *bir kez* çıkmıştık. Leo'ya karşı hissettiklerimi bir başkasına karşı asla hissedemeyeceğimi anlamamı sağlayan randevuydu. Ben o randevuya gittiğimde Leo ailesini ziyaret etmek için eve dönmüştü ve Brent beni eve getirdiğinde Leo verandada beni bekliyordu. Beni sevdiğini ilk kez o zaman söylemişti. Ve ben bunun ne anlama geldiğinden o kadar korktum ki ertesi gün oradan ayrıldım.

"Tamam, gidelim," diyor babam evden çıkarken.

"Kilise kıyafetlerini giymişsin!" Güldüm. Haki pantolon, pantolon askısı, düğmeli gömlek ve birkaç ay önce ona gönderdiğim soluk sarı papyonuyla babam şık görünüyor ve dışı ziyareti için fazlasıyla abartılı giyinmiş.

Yanımda Leo kıkırdıyor. "İyi görünüyorsunuz, efendim."

Babam düz bir şapka takıyor ve Leo'ya muzip bir sırıtışla bakıyor. "Şapkalı mı şapkasız mı?"

"Baba!" Sızlanıyorum.

Gözleri benimkilere kaydı. "Çocuğa soruyorum, *baba!*" Sonra Leo'ya geri dönüyor. "Şapka var mı yok mu?"

"Ben şapka derim," diyor Leo başını sallayarak. "Klasik bir görünüm. Bayanlar bayılacak

o."

"Sadece bir bayan," diye şaka yapıyor babam merdivenlerden inmeden önce, papyon, düz

şapka ve hepsi. "Tamam *baba*, gidiyoruz! Çocuğun yapacak işleri var!" Leo'yu çabucak öptüm. "Yakında döneceğiz."

"Acele etme," diyor. "Bütün gün ahırda olacağım."

PAPA dışının muayenehanesinde durmuş, bir kolunu tezgâha dayamış, masada oturan kadınla çapkınca sohbet etmektedir. Kadın da ona ayak uydurup eğleniyor. Bakışlarımız kilitlendiğinde gözlerimi deviriyorum ve sonra gülümsüyorum, çünkü gerçekten mi? Ne yapabilirim ki?

Diş hijyenisti Bayan Annika'nın uzun bir koridordan çıkıp adımı söylemesi için sadece birkaç dakika beklememiz gerekiyor. Babam onu görünce neşelendi ve ben de anladım. Anladım. Bayan Annika çok güzel. Öyle bir güzel ki

O kadar zamansız bir güzellik ki Holden'ın yaşındaki çocuklar bile bu diş ye gelmeyi seviyor. Holden da dahil. Babam bana döndü. "Gidelim *baba*."

Bir kaşımı çattım. "Oh, benimle mi geliyorsun?"

Başını sallıyor. "Tabii ki. Sen benim bebeğimsin. Sana ben bakarım."

Bulldust. Onu dışarı çağırarak istiyorum ama yapmayacağım. Orada olmayı seviyor çünkü Bayan Annika orada. Kıkırdamamı tutarak ayağı kalkıyorum ve Bayan Annika'nın hemen arkasında duran babamın peşinden koridoru geçip soldaki son odaya giriyorum.

Hayatım boyunca aynı diş ye geldim, bu yüzden Bay Anderson beni gördüğünde gözleri biraz büyüdü. "Mia Kovács! Ne kadar da b y m şs n!"

Gülümseyerek diş  koltuğ na tırmandım. "Merhaba, Bay Anderson." Kirk Anderson babam doğmadan önce bile kasabanın diş isiydi. Kendisine efendim denmesinden hoşlanmaz ve doktor denmesi daha da kötüdür. Nedenini bilmiyorum ve kimsenin sorduğ nu da sanmıyorum.

Bay Anderson ve Bayan Annika bana şehirdeki  oğ  insanın sorduğ  soruları soruyorlar. ř  anda ne yaptığım, babamın nasıl olduğ , New York'u nasıl sevdiğim gibi şeyler... Sonra havadan sudan konuşmalar bitiyor ve iş e koyuluyoruz. Diş  hekimini koltuğ n arkalığ nı indiriyor, ağızımı a mamı emrediyor ve diş imi çekmeye başlıyor. Bayan Annika onun yanında, istediğ  her türlü alet ve edevatı uzatıyor ve ağızımı açtıktan yaklaşık beş dakika sonra Bay Anderson'ın "Bunu görüyor musunuz?" diye mırıldandığını duyuyorum.

Bayan Annika'nın yanıtını görmüyor ya da duymuyorum ama bir an sonra Bay Anderson geri çekiliyor ve sessizce ağızımı kapatabileceğimi söylüyor. Maskesini çıkartıyor ve bana gülümsüyor ama gülümsemede bir *tuhaflik* var. İnsanların ailem hakkında duyduklarında bana g l msedikleri gibi - üzüntü ve acıma dolu.

Nefret

ediyoru

m.

Korkuy

orum.

"Bayan Annika ile kısa bir görüşme yapmamız gerekiyor," dedi bana. "Hemen döneceğiz. Sen olduğ n yerde kal." Sahte sözlerine bir sahte gülümseme daha ekliyor ve ben de sandalyesine yığılmış, yarı uykulu babama bakıyorum.

Gittiklerinde, "Baba!" diye tıslıyorum.

Sarsılarak uyanıyor, gözleri hemen benimkileri buluyor. "Neyin v a r ? *Baba*? Doktor ve hemşire nerede?"

"Dışarı çıktılar, bir şey konuşmaları gerektiğini söylediler." Omuz silktim. "Belki bir çürüğüm vardır?"

Babam alay ediyor. "Belki de o okulda sana yedirdikleri abur cuburlardır. Babamın yemekleri gibi değil, ha?"

Tam kapı tekrar açılırken ona gülümsüyorum. Bayan Annika içeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Genellikle Bay Anderson'ın oturduğu tabureye oturarak, "Mia." diyor. Adım bir iç çekişle karışıyor. "Seninle biraz... hassas bir konu hakkında konuşmam gerekiyor." Elimini tutup babamı işaret ediyor, koyu gri gözleri endişeyle dolu. "Belki baban odada olmadan."

Sırtını dikleştirerek ayağa kalkan babama bakıyorum. "Neden? Sorun nedir?"

"Sorun nedir?" Korkusunu tekrarlayarak söylüyorum. "Çürüğüm falan mı var?" Gülüyorum ama bu mizahtan değil. Sinirden.

Gerginlik odadaki tüm oksijeni emiyor, nefes almayı zorlaştırıyor ve Bayan Annika gözlerini benimkilerden hiç ayırmıyor. "Bu konuşmayı özel olarak yapmanın gerçekten en iyisi olduğunu düşünüyorum."

Babama bakıyorum, kaşları şaşkınlıkla çatılmış. Sonra başımı sallıyorum, gözlerim tekrar onunkilerle buluşuyor. Nabzım kulak zarımda gümbür gümbür atarken ona "Babam kalabilir" diyorum.

Ayrıca...

Ne kadar kötü olabilir ki?

LEO

Mia ve John döndüğünde ahırdaki tüm ıvır zıvırla zar zor başa çıkabildim. Eldivenlerimi çıkardıktan sonra Mia'yı selamlamak için John'un kamyonetinin şoför mahalline doğru ilerliyorum. Kapıyı açtığımda bana dönmedi. Hiç hareket etmiyor. Ön camdan dışarı bakıyor, elleri hâlâ direksiyonda. "Hey... iyi misin?" Bir kez göz kırpmıyor ve sanki günlerdir ilk kez nefes alıyormuş gibi nefesini içine çekiyor. John tek kelime etmeden kamyonetten atladı ve doğruca eve girdi. "Onun nesi var? Ateşli hemşire onu geri mi attı?" Şaka yapmaya çalışıyorum ve tekrar Mia'ya döndüğümde çoktan beni izlemeye başlamış oluyor.

Gözleri yüzümü, her özelliğimi tek tek tarıyor gibi.

"Bebeğim, iyi misin?"

Bir kez başını sallıyor ve sonunda konuşuyor. "Evet, sadece... yorgunum sanırım." "Sana uyuşturucu falan mı verdiler? Biraz kendinde değil gibisin."

"Hayır," diyor ve inmesine yardım etmek için ellerini omuzlarıma koyuyor.

Bir elimi beline koyuyorum ve arabanın kapısını kapatıyorum. John'un izlemediğinden emin olmak için hızlıca kontrol ettikten sonra, omzuna bir öpücük bırakıyorum, tankının kayışının hemen yanına ve sonra ona sarılıyorum. Çünkü onu özlemiştim. Ve çünkü beş yıl boyunca kollarımı ona dolamak istemiştim. "Doktorlar ve dişçiler beni endişelendiriyor," diyorum ona. "Sanırım her şeyin kafama girmesine izin veriyorum ve her şey bittiğinde bir anksiyete çöplüğü gibi oluyor. Karbonhidrat ya da şeker gibi, anlıyor musun? Çok yorucu."

"Evet," diyor ve beni bir kez öpebilmek için geri çekiliyor. "Belki de budur." Önce ahıra, sonra da çöp konteynerine bakıyor. "Hâlâ yapacak çok işin var mı?"

"Evet." Ona olan bağlılığımı gevşetiyorum. "Senden yardım isterdim ama büyükbabanla vakit geçirmeyi tercih edeceğimi biliyorum."

Bunun üzerine kaşlarını çatıyor ve sonra bir iç çekiyor. Ellerini pazılarıma koyarak mırıldanıyor: "Bunu yapsam iyi olacak."

"Ne yapacağımı bilmiyorum, *baba!*" John yalvarıyor ve ben de kulağımı onun kapalı yatak odasının kapısına dayıyorum.

"Baba, önemli bir şey değil. Endişelenme," diye mırıldanıyor Mia ve belli ki bu benim dinlememem gereken özel bir konuşma.

Parmak eklemlerimi kapıya vuruyorum ve "Sanırım akşam yemeği için lokantaya gideceğim..." demeden önce birkaç saniyelik sessizliğin geçmesini bekliyorum. Çünkü çok acıkmıştım ve planları olup olmadığından emin değildim... Neler olduğunu bilmiyorum. Ahırda o kadar meşguldüm ki saatin ne kadar geç olduğunu bile fark etmemiştim. Ve ikisi de beni kontrol etmek için bir kez bile dışarı çıkmadı. Evden çıktıklarını bile sanmıyorum, ki bu çok garip. Geçen yıl hep dışarıdaydılar, verandada oturup çalışmamı izliyorlardı.

"Tamam!" Mia sesleniyor.

"Sen... gelmek ister misin?" "Hayır.

Biz iyiyiz."

"Senin için bir şey almamı ister misin?" "Hayır."

"Tamam, o zaman... Ben gidiyorum." "Tamam."

Birkaç saniye bekliyorum ve başka bir şey gelmeyince hızla duş alıp çıkıyorum.

Geri döndüğümde ikisi de hâlâ onun odasındaydı, kısık sesleri kapının altından dışarı süzülüyordu. Ne dediklerini duymuyorum ve kendimi dinlememek için zorluyorum. Tek bildiğim bir şeylerin değiştiği ve bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı.

Kapının gıcırtısını duyduğumda neredeyse onun yatağında uyuyakalmıştım. Bir parça ışık süzülüyor ve sonra tekrar kayboluyor. Giysiler değişiyor, yatak alçalıyor ve sonra sıcaklık yanıma ısıtıyor. "Merhaba," diye fısıldıyorum ve Mia sadece bir santim sarsılıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Seni uyandırmak istememiştim."

Lambayı yakıyorum ve yüzümü ona dönmek için yan dönüyorum. Sırt üstü yatmış, bakışlarını tavana dikmiş, gözlerini kaçırmış. "Neler oluyor Mia?"

Bakışları değişmiyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, dışıdan döndüğünden beri garip davranıyorsun ve sonra da kendini büyükbabanın odasına kilitleyip bütün gün nefesini tutarak konuşuyorsun."

Gözleri benimkilere kaydı. "Ne dediğimizi duydun mu?"

Başımı salladım. "Hayır. Hiçbir fikrim yok. Aksi takdirde sana sormazdım."

Nefes verirken burun delikleri şişiyor ve tavana bakmaya devam ediyor. "Sadece aile meseleleri."

"Babanla mı?" Ondan *bir şeyler* öğrenmeye çalışarak soruyorum.

"Hayır. Bu..." İç çekerek yanına döner. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Söz veriyorum." Burnunu burnumun üzerinde gezdiriyor ve sonra beni öpüyor ve öpücük tüm endişeleri, tüm korkuları siliyor ve eli saçlarımın arasından kaydıığında, ağzına doğru inliyorum, onu daha sert, daha derin öpüyorum, aramızda hiçbir şey kalmayana kadar - boşluk yok, hava yok.

Soru yok.

Dizleri ayrılıyor ve aralarındaki boşluğa sürünerek giriyorum, üstünü çıkarmak için elimi yan tarafına kaydırıyorum. "Sessiz olmalıyız," diye fısıldıyor, ben de başımı sallıyorum. "Ve çabuk," diye ekliyor, ben yine başımı sallıyorum.

Bittiğinde kollarımda çırılçıplak yatıyor, başını göğsüme yaslamış, akılsızca karın kaslarımın hatlarını çiziyor. "Sana bir şey söylemek istiyorum." Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Yarın geldiğinde babama senden - bizden- bahsetmek istiyorum."

Biraz doğrulup kollarını göğsüme dayıyor, böylece bana bakabiliyor.

"Virginia'ya söyleyebileceği için bilmesini istemediğini söylediğini biliyorum ama söylemeyecek," diye atılıyorum. "Ona söylememesini söylersem, söylemez. Ve senin ortadan kaybolmanı istemiyorum. Seni görmesini istiyorum."

Bakışları düşüyor, tekrar yukarı çıkmadan önce boğazımda kalıyor. "Neden?"

Omuz silkiyorum. "Çünkü seni saklamak istemiyorum," diyorum, yüzünü daha net görebilmek için saç tellerini kulağının arkasına doğru kaydırarak. "Ve çünkü hayatımda olan tüm güzel şeyleri onunla paylaşmayı seviyorum."

Dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor. "Peki ben *iyi* miyim?" diye soruyor. "Mia, sen en iyisisin."

Başını eğiyor, kıkırdaması göğsüme çarpıyor. Sakinleştiğinde nefesini içine çekiyor ve sonra "Tamam" diyor.

"Güzel..." Birdenbire söylemek istediğim şeyi dile getirme konusunda gerginleştim çünkü bunu daha önce konuşmamıştık ve onun bu konuda ne hissedeceğini bilmiyordum. "Şükran Günü tatili için uçuşlara bakıyordum..." Tüm vücudu kollarımın arasında kaskatı kesiliyor ve o bana hayır diyemeden ben devam ediyorum. "Çok erken rezervasyon yaparsam makul bir fiyat alabiliyorum. Ve ben

Noel'i bilmem ama düşünüyordum da... Yeni Yıl'da orada olmak, topun düşüşünü falan izlemek fena olmazdı." Ve gergin olduğum ve çenemi tutamadığım için ekliyorum, "*Eğlenceli olacak....*"

"Eğlenceli mi?" diye soruyor, kaşlarını kaldırmış bana gülümseyerek. Başımı sallıyorum, dudağımı ısırıyorum.

"Noel için geri gelebilirim," diyor, tekrar yan tarafına dönerek. "Noel'i ailenle geçirebilirsin ve hazır olduğunda buraya geri dönersin. Birlikte New York'a gitmeden önce birkaç gün takılabiliriz."

Acıması sırtışımanın boyutunu kontrol etme zahmetine bile girmiyorum. "Kulağa mükemmel geliyor."

"Hepsini ben ayırtacağım," diyor bana, sesi düz. "Babamın Amex'i göçük bile hissetmeyecek."

OceanofPDF.com

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

MIA

Leo'nun telefonunun çalmasıyla irkiliyorum ama hemen cevap veriyor ve ben de tekrar uyumaya çalışıyorum. Bir saniye sonra dudakları alnımdaydı ve Holden ile ahırdaki ağır eşyalar hakkında bir şeyler söylüyordu. Bir ses çıkarıp yüzümü tekrar yastığa sürüyorum. "Hâlâ çıplaksın," diyor ve ben burnumu kırıstırıyorum. "Büyükbaban buraya gelirse diye kıyafet giymek ister misin bilmiyorum."

Doğru.

Akıllıca.

"Giysiler," diye mırıldanıyorum ve doğrulup gözlerimi açmaya çalışıyorum. Güneş çıkmış ve gözbebeklerimi yakıyor. "Saat kaç?"

"Yedi." Leo elinde uyku şortumla yatağımın kenarına diz çöküyor. Bileğimi dikkatlice kaldırıyor, bacak deliğinden geçiriyor ve işlemi diğeriyle tekrarlıyor. Çocuk beni kelimenin tam anlamıyla giydiriyor ve sersemlemiş halimle bile bunun ne kadar samimi olduğunu fark ediyorum ve keşke... keşke yaşadığımız bu anlar sürse diyorum. Çok küçük ama çok önemli.

"Kalk," diye emrediyor ve ben de omuzlarını kullanarak şortumu popomun üzerinden kaydırmasına yetecek kadar kendimi yukarı itiyorum.

"Saat kaç?"

Leo bıyık altından güler. "Bunu bana az önce sordun. Yedi." *Yedi mi?* Saate en son uykuya dalmadan hemen önce bakmıştım ve 5:48'di. Yorgun olmama şaşmamalı. Tişörtümü başımın üzerinden geçiriyor ve ben iki kolumu da deliklerden geçirmek için mücadele ediyorum. "Uyumaya devam et ve bu kadar sevimli olmayı bırak," diyor ve ben tekrar yatağa uzanana kadar omuzlarımı itiyor. Yorganı çeneme kadar çekip üzerime örtüyor ve ben de dişçi koltuğu hayalleri ve babamın sessizliğinin zihnimde uçuşan sesleriyle düşmeye, kaybolmaya başlıyorum.

Bir saniye sonra, kapı açılıp kapanıyor ve bir anda Leo y o k oluyor.

Bir hayalet

gibi. Bir rüya

gibi.

Bir anı.

Holden'in yatak odanın kapısını arkasındaki duvara çarpacak kadar sert ve hızlı bir şekilde açmasıyla uyandığımda saatin kaç olduğunu BİLMİYORUM. Sarsılarak kalkıyorum, gözlerim irileşiyor, nefesim boğazımda düğümleniyor. Yaptığım ilk şey telefonumu aramak oldu çünkü tüm acil durumlar en az bir telefon görüşmesiyle birlikte gelir. "Mia!" Holden diyor ve bir hayalet kadar beyaz. "Aşağı gelmen gerek."

"Ne? Neden?" Ayağa kalkıyorum, damarlarımda dolaşan kanın hızını görmezden geliyorum. Onu iterek geçip omzumun üzerinden sesleniyorum, "Babam mı? Leo mu?" Kulaklarımda atan nabzımdan onun cevabını duyamıyorum. İki merdivenden de aşağı düşüyorum ve mutfığa geldiğimde kayarak duruyorum. Tüm hava ciğerlerimi terk ediyor ve kendimi dik tutmak için elimi duvara tutmak zorunda kalıyorum.

Joseph Kovács kapının hemen içinde duruyor, iri gövdesi hak ettiğiinden daha fazla yer kaplıyor. Üzerinde muhtemelen benim okul harcımdan daha pahalı bir takım elbise var ve telefonu kulağına götürmüş, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Ve anlamalısın *ki o* benim kızım," diyor telefonda, sesi ısırarak.

Yutkunuyorum, sinirlerimi bastırıyorum. Sonra bir an etrafıma bakıyorum. Holden yanımda, kolu benimkini okşuyor. Leo mutfakta duruyor, adaya yaslanmış, dikkati benden babama geçtikçe şaşkınlığı daha da derinleşiyor. Bir de babam var, kanepede oturuyor, başı öne eğik, parmakları birbirine bağlı, elleri çenesinin altında. Eğer dua ediyorsa, artık çok geç. "Onu sen aradın!" Bağırıyorum, öfke gözyaşlarım o kadar hızlı akıyor ki, beklediklerini bile fark etmedim. "Neden?!" Suçluyorum.

"Mia, dur," diyor Holden, sesi sessiz ve sadece benim için.

Babam ayağa kalkar, kolları yana düşer. "Çünkü seninle ne yapacağımı bilmiyorum!" diye bağırıyor. Babam asla bağırmaz. Bana asla.

Bir hıçkırık salıyorum ve sonra onu dizginliyorum. Keşke gidebilseydim. Keşke kapıdan çıkıp tarlaya koşabilsem ve kaçacak bir şey kalmayana kadar koşmaya devam edebilsem. Ama yapamam. Çünkü babam burada ve yoluma çıkıyor.

Bana
bakmayı
kes!

"Bana bakmayı kes!" Bağırıyorum, parmaklarım saçlarımdan etrafında kıvrılıyor. Çekiştiriyorum, çekiştiriyorum ve patlamasını, köklerin serbest kalmasını bekliyorum.

"Mia..." Leo'nun sesi uzakta, çok uzakta.

"Ne kadar sürer, Mia?" Babam çalışanlarına karşı kullandığı otoriter ses tonuyla soruyor. Ama ben onun çalışanlarından biri değilim ve burada hiçbir yetkisi yok.

"Kapa çeneni," diye bağıyorum, dişlerimi sıkarak.

Omuzları düşüyor, bakışları geri dönmeden önce babama kayıyor. Daha nazik bir şekilde, "Az önce diş hekiminizle konuştum ve her şeyi doğruladılar" diyor.

"Kes şunu," diye bağıyorum, omuzlarım güçle titriyor. Göz ucuyla Leo'nun bir adım öne çıktığını görüyorum ama ona ters ters bakıyorum.

Dokunma bana.

Bana bakma.

Kimse konuşmuyor ama oda gürültülü. *Çok gürültülü*. Ve pek çok sesle dolu. Bir sürü *hakaret*.

Babam bir adım öne çıkıyor, ben geri çekiliyorum. Dokunmayın bana.

Bana bakma.

"Önemli bir şey değil," diye mırıldandım.

"Değil a büyük Anlaştık mı?" Baba alay ediyor. Ve sonra o damlalar ve Bomba: "Bu *bulimia*, Mia. Bu çok büyük bir mesele."

Kulaklarımın dibinde kükreyen uçak motorları gibi evi dolduran soluk seslerini duymazdan geliyorum.

Holden beni ona doğru çeviriyor ama hareket etmeyi reddediyorum. Dokunmayın bana.

Bana bakma.

"Ne kadar sürer *baba*?" Babam sesi kırılarak söylüyor. "Ne zamandır kendini kusmaya zorluyorsun?" Ona bakıyorum, gözlerindeki yaşları görüyorum.

-Bu güçlü ve gururlu adam. Bir çocuk gelip aynısını yapmadan önce beni her şeyi yapan bu adam. Şimdi onu gördüğümde içim parçalanıyor ve keşke bunu bilmek zorunda olmasaydı diyorum. Keşke hayatını benim ne kadar lekeli, kırık ve çirkin olduğumu hiç fark etmeden yaşayabilseydi.

"Baba," diye ağlıyorum ve ona doğru gitmeye başlıyorum ama Leo'nun sesi havayı, kalbimi yarıp geçiyor.

"O gecedен beri mi?" diye soruyor. Bakışlarım ona kayıyor ve göz göze geldiğimiz anda pişman oluyorum. Gözleri yaşlarla dolmuş, çenesi gergin, dudakları gerçek kalp acısını gizleyecek bir şekle girmiş. "Öyle miydi, Mia?"

"Hangi gece?" Babam soruyor.

"Bana cevap ver," diyor Leo, ama cevaba ihtiyacı yok ve benimki sadece bir yalanla gelecek. O zaten gerçeği biliyor.

O geceydi.

Kilisenin merdivenlerinde.

Kendime bunun bir kaza olduğunu söyledim. Ağlamalarım çok güçlüydü ve kontrol edemiyordum.

Sonra mükemmel bir cilde, mükemmel dişlere ve mükemmel vücutlara sahip bir grup mükemmel kızla birlikte yatılı bir okula gittim ve ben onların kapsadığı her şeyin tam tersiydim. Babama ayrılmak istediğimi söyledim ve bana başka bir seçenek sunmadı. Ben de kaldım. Ve çok geçmeden, mükemmel kızların sadece mükemmel olmak için kötü şeyler yapan iyi kızlar olduğunu fark ettim. Ve oraya ulaşmak için yaptıkları tüm kötü şeyleri bana öğrettiler. Ben de kendimi iyi hissetmek için kötü şeyler yapan kötü bir kız oldum. Ve çok geçmeden, kötü olan şey iyi bir şeye dönüştü.

En iyi şey.

Kendim için yapabileceğim en güzel şeydi. Ve asla durmak istemiyorum.

Hiç.

Ve yapmayacağım.

"Tanrım, Mia," diyor Leo nefes verirken, kolları iki yanında, gözleri tavanda, çünkü şu anda bana bakmıyor.

Bana bakmasını istediğim tek kişi o, ama bakmıyor.

Çünkü o görüyor. Yıllarımı arındırmak için harcadığım her şeyi.

"Peki, bu konuda ne yapacaksın?" Babam diyor ve babamla konuşuyor çünkü babamın bir şeyler yapabileceğini düşündüğü tek kişi o.

Leo bakışlarını bir santim düşürüyor ve beni onu izlerken yakalıyor. Birbirimize bakıyoruz. Bir kalp atışı geçiyor. İki. Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve kolunun bir hareketiyle onları çabucak yok sayıyor. Konuşmuyor. Tek kelime etmiyor.

Seninle geçirdiğim her yaz ve aradaki her gün, sana aşık oldum Mia!

Şimdi söylemiyor çünkü bunun bir yalan olduğunu anladı.

Babam diyor ki, "New York'un dışında bir tedavi merkezi var.

."

"Hayır!" Babam bağılıyor. "Tek yaptığın onu bir yerlere koymak! Buraya!

İşte orada! Onun

Gittiğinden beri evi yok! Onun bir ebeveyne ihtiyacı var, *József!* İhtiyacı var..." Başka bir şey duymuyorum çünkü Leo bakışmamızı kesip pencereden dışarı bakıyor.

kamyonet garaj yolundan geliyordu. Kamyon durmadan önce Leo mutfak tezgahının üzerindeki çantasını alıyor ve kapıya doğru yürüyor, kapıya ulaşmak için babamı itiyor.

Peşinden gidiyorum, ayaklarım yere çarpıyor.

Hepimiz o şişko düvenin merdivenlerden çıktığını duyardık.

Verandadan seslendiğimde Bay Preston kamyonetinden inmek üzereydi ve Leo da ona doğru geliyordu, "Yani öylece gidecek misin?"

Leo bana dönüyor, sözleri göğsünün derinliklerinden fışkırıyor. "Ne yapmamı istiyorsun Mia? Tüm bunlara sebep olanın ben olduğumu bilerek burada kalmamı mı?"

"Vay canına," diyor Tom, oğlunun yanına gelerek. "Neler oluyor?"

"Bunu sana *ben* yaptım!" Leo bir parmağını göğsüne bastırarak bağılıyor. Çenesini siliyor, etinin üzerinde yüzen öfke gözyaşlarını siliyor.

"Ne olmuş yani?!" Merdivenlerden aşağı koşarak bağıyorum. Yumruklarımı sıkmış bir şekilde önünde duruyorum. "Yani artık bildiğine göre beni istemiyor musun?"

"Nasıl-" Gülüyor, başını hayal kırıklığıyla geriye atıyor. Tek bir ses beni küçültüyor, küçücük hissettiriyor. "*Beni* nasıl *isteyebilirsin* ki?"

"Çünkü seni
seviyorum!" "Bu
yeterli değil!"

"Senin için savaştım, Leo." Göğsünü itiyorum. "Sana sahip olabilmek için kendim için savaştım!"

"Sen olanları görmezden gelip hayatına devam edebilirsin Mia, ama ben *edemem*," diye gürlüyor. "Bunu yapamam!"

Onu tekrar itiyorum çünkü kafamın içinde çok yüksek bir ses var ve gürültüden konuşmak çok zor. "Git o zaman!" Onu itiyorum. Tekrar ve tekrar. Çünkü bu bok sürekli oluyor. Tekrar ve tekrar. "Beni sevdiğini söyledin ama sen de beni terk eden herkes gibisin!" diye kükrüyorum.

Leo bana bakıyor, gözyaşlarımız hiç bitmiyor. "Seni seviyorum," diye boğuk bir sesle konuştu. "Ve bu *yüzden* gitmek zorundayım."

"Tam bir pislisin," diye tükürüyorum. Sonra da sırf onu incitmek için bir şey söylüyorum çünkü beni ne kadar incitmek üzere olduğunu biliyorum. "Şimdi beni korumak istiyorsun, ama gerçekten korunmaya ihtiyacım olduğunda neredeydin!"

Sözlerimin ona tam olarak çarptığı anı görebiliyorum ve o kadar sert çarpıyorlar ki onu kırıyorlar. Artık gözlerinde yaş yok, acı ya da umutsuzluk yok. "Gidelim," diyor babasına ve babası *-gerçek bir* ebeveyn olarak
-Oğlu için en iyi olduğunu bildiği şeyi yapar.

Arabaya bindiler ve Bay Preston motoru çalıştırdı, "İstediğinin bu olduğuna emin misin?" diye sormadan önce oğluna baktı.

"Git, baba!"

"Oğlum, buradan ayrıldığım için kendimi iyi

hissetmiyorum-" "Baba!"

"Belki bir şey vardır-"

"Baba! Baba! Baba!" Bu sözleri söyleyenin Leo olmadığını anlamam biraz zaman aldı. Evden geliyor.

Holden aceleyle n kapıdan çıkıp, "Mia, abuk gel!" diye bağırıyor.

"Baba! Baba! Baba!"

Verandaya koşup içeri girerken arkamdaki akılda tekerlekler dönüyor.

"Baba!"

Babam oturma odasında yere diz çökmüş.

Yerde yatıyordu, gözleri kocaman **a  ı l m ı ř t ı** , gömleği göğsünün ortasındaki taze, çirkin yara izini ortaya çıkaracak şekilde açıktı-"PAPA!"

OceanofPDF.com

BÖLÜM ELLİ İKİ

OceanofPDF.com

MIA

Ahırda kaldırılan ve yeri değiştirilen onca şey arasında koşu bandı kaldı. Köşedeki müzik setinin sesi çıkabildiği kadar yüksek ve Bill Withers'ın "Lean on Me" şarkısı tekrar tekrar çalıyor, bas sesler duvarlardan ve tavandan sekiyor.

Bu babamın şarkısı.

Koşu bandındaki monitör yedi mil koştuğumu gösteriyor, oysa yedi mil daha koşabilirmişim gibi hissediyorum. Vücudumun her santiminden ter akıyor, çıplak ayaklarım altımdan kayan bandı zar zor kavırıyor, tekrar tekrar. Kaslarımla birlikte göğsüm de yanıyor. Yakında duracak. Yanma, ağrı, hepsi duracak.

Ve olduğunda, ben de yapacağım.

Her adımda içimden bir inilti yükseliyor ve mide bulantısının başlamasını bekliyorum. Ama zihnim bulanık ve bedenim yıpranmış. Yorgun. Tıpkı benim gibi.

Birdenbire müziğin sesi *çok* yükseldi.

Ve böylece kafamdaki sesler daha yüksek sesle, daha sert konuşuyor. Bu döngü hiç bitmiyor.

"O koca götlü Mia'dan bir adım önde olduğu kesin."

"Hepimiz o şişko düveyi merdivenlerden çıkarken duyardık."

"Etrafında koca kıçlı, destekli surat varken kızlarla çok kötü vakit geçirecek."

"Evi olmaması benim suçum değil. Ya da ailesinin onu istememesi."

"Kapa çenenini," diye fısıldıyorum. "Sadece kapa çenenini."

Koşu bandından indiğimde dünya eğiliyor ve sonra etrafımdaki karanlık beni içine çekiyor. Kafamın içinde kâbusumu yaşıyorum. Beş yaşındayım ve bir antika dükkanının ortasında duruyorum. Köşeler var, bir sürü köşe ve dönüyorum, dönüyorum, dönüyorum ve sonra pencereler var. Büyük, kocaman pencereler. Önlerinde durup park yerine bakıyorum ama dedemin kamyoneti yok.

Midemi boşaltmak için her zamanki rutinim olan tuvaleti kullanmaktan vazgeçiyorum. Bunun yerine ahırdan çıkıyorum, serin gece havasının etimi, boğazımı yakmasına izin veriyorum. Verandaya ulaşıyorum ve dik durmak için basamakların korkuluklarına tutunuyorum.

Sonra ciğerlerime zorla hava çekiyorum.

Ve sonra iki parmağını boğazıma soktu.

Geriye hiçbir şey kalmayana kadar tüm çirkin, pis ve aşağılık şeyleri sistemimden temizliyorum. Ve sonra tekrar yapıyorum.

Bedenimden başka bir şey kalmayana kadar bunu yapıyorum. Bir kabuk.

Varlığıma dair bir ipucu.

Bacaklarım güçsüz, basamakları tırmanıyorum ve verandadaki salıncağa yığılıyorum; salıncağın üzerine uzanıp yorgunluğumun her hücreme işlemesine izin veriyorum. Gözlerim kapanıyor ve kapının açıldığını duyduğumda bile öyle kalıyorum.

"Mia?"

Gözlerimi açmak için çabalıyorum, babamı önümde çömelmiş, simsiyah giyinmiş ve elinde bir bardak viskiyle görüyorum. Gözleri çok kırmızı, çok çiğ ve elini uzatıp parmaklarının tersiyle alnımı okşadığında gözlerimi tekrar kapatıyorum.

"Burada ne yapıyorsun Mia?" diye sorduğunda sesi kesiliyor. Bir hıçkırığı geri çekiyorum. "Babamın eve gelmesini bekliyorum."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

OceanofPDF.com

MIA

Burada olmak istemiyorum.

Aklımdan geçen ve kanımın sinirsel enerjiyle dolmasına neden olan tek şey buydu.

Ve korku.

Neredeyse on yıl önce hissettiklerimin aynısı. Ancak o zaman yanımda oturan ve elleri direksiyonda olan kişi -şu anki ruh halimden tamamen habersiz bir şekilde- her şeyin yoluna gireceğine, burada mutlu olacağıma dair bana güvence veriyordu. Eminim bu bir varsayımdı çünkü yanındaki on iki yaşındaki kızı çok az tanıyordu ve şimdi? Şimdi neredeyse yabancıyız. Annem olduğunu düşünürsek garip bir şey.

Preston'ların evine doğru son dönüşünü yaparken dimdik oturuyor ve aynada dikkat çekmeden kendini kontrol ediyor. Onunla geçirdiğim yazlarda da aynı şeyi yaparken yakalar, Bay Preston'ın onu farklı bir gözle göreceği günü dilerdim.

Evet, bu asla olmayacaktı.

Ona gözlerimi devirmemeye çalışıyorum ve bunun yerine nefes almak için bir an duruyorum. Sadece *nefes alıyorum*. Avuçlarımdaki endişeden kaynaklanan teri araba koltuğunun yıpranmış döşemesine silerek başımı koltuk başlığına yaslıyorum ve pencereden dışarı bakarak nabzımı sakinleştirmeye çalışıyorum. Ağaçlar yol boyunca sıralanıyor, parlak güneş ışığı biz geçerken kalın yaprakların arasından kırılıyor. Ağaçların arkasındaki kısa ahşap çit, yoldan herhangi bir ev göremeseniz bile buranın özel mülk olduğunu anlamanızı sağlıyor. Altımızda dönen lastiklerden gevşek çakıllar fırlıyor ve camı hafifçe indirdiğimde, keskin, temiz havanın burun deliklerime dolduğunu hissedebiliyorum.

Buraya ilk geldiğimde bana evimi hatırlattı. Bu hissin kaybolması uzun sürmedi.

Annem Preston'ın garaj yoluna girdiğinde araba yavaşlıyor ve nefesim göğsümde kesiliyor, alt dudağım dişlerimin sıkma kuvvetiyle acıyla sızlıyor.

Anıları uzak tutmaya çalışıyorum.

Gözyaşlarımı uzak tutmaya çalışıyorum.

Hiçbir şey farklı değil.

Ve yine de... her şey *değişti*. Burada olmak istemiyorum.
Yine mi?

Hayatımda bir durumdan kurtulmayı o kadar çok istediğim iki an oldu ki, derimden sürünerek çıkmak ve ortadan kaybolmak için her şeyimi verebilirdim. Bu durumlardan biri Preston'ların mülk sınırı içinde gerçekleşti.

Evin girişinde dururken başımı öne eğiyor, ellerimin yiyecek dolu sayısız kabı tutmakla meşgul olmasına şükrediyorum. Annem beni havaalanından alır almaz arabada, "Lucy'nin kızının ilk doğum günü için gidiyoruz," diye açıklamıştı. İnmeden önce bana planlarından bahsetmemişti ve ben orada oturup bu bilgiyi içime sindirmeye çalışırken, gözlerim şaşkınlıkla açılmış bir şekilde ona baktım.

Burada olmak istemeyeceğimi biliyordu. Sadece umursamadı.

Bay Preston önce bizimle birlikte gelen kız kardeşiyle, sonra da annemle sohbet ediyor ve onun gözlerini üzerimde hissettiğimde kabuğuma çekiliyorum. Birbirimizi son görüşümüz pek de *hoş olmamıştı*. Adımı söylediğinde utanç varlığımın her hücrelerini yıkıyor, ses tonundaki yumuşaklık onun da hatırladığını bilmemi sağlıyor. Unutmak zor olurdu. "Vay canına Mia," diye nefes alıyor, "şu haline bak. Uzun zaman oldu."

Yanımda annem yanıma dürtüyor ve boğazını temizliyor, ben de cesaretimi toplayıp ona bakıyorum. Görünüşe göre bir gün bile yaşlanmamış. Gülümsemeye ve başımı sallamaya zorladım. "Merhaba Bay Preston, sizi... sizi tekrar görmek güzel."

Gülümsememe kendi gülümsemesiyle karşılık veriyor ve her zamanki gibi samimi. "Görünüyorsun..." Orada durdu, ne söyleyeceğinden emin değildi.

Ben olsam ben de olurum.

Neye benziyorum? Daha yaşlı mı? Daha akıllı? *Aklı* başında?

"*Harika* görünüyorsun," diyor başını öne eğerek, *bu* konuşmanın bittiğini kabul ederek. Bir adım geri çekiliyor, iri gövdesi bir şekilde kendimi onunla ilk tanıştığım zamankinden daha küçük hissetmeme neden oluyor.

"Çocuklar!" diye sesleniyor omzunun üzerinden. "Ziyaretçileriniz var!" Gözlerini benden ayırmıyor, bakışları dikkatle inceliyor, şüphesiz *neden* burada olduğumu merak ediyor. Keşke parmaklarımı şıklatabilsem ve annemin başının üzerinde parlak kırmızı renkte "HER" yazan dev bir neon tabela yansa.

Sebebi *o*.

O benim sonum.

Bay Preston iç geçiriyor ve sonunda delici bakışlarını benden ayırıp arkasındaki merdivene yöneliyor. "Gidip onları getireyim."

Neredeyse onu durdurmak için uzanacaktım.

Neredeyse.

"Kaba davranıyorsun," diye tıslıyor annem Bay Preston'ı duymazdan gelir gelmez.

Gözlerim kapanıyor. İçimde oluşan hayal kırıklığını hissedebiliyorum.

"Daha iki kelime bile etmedim."

"Sorun ne söylediğin değil Mia. Bu senin davranış şeklin." "Nasıl davranmamı istiyorsun-"

"Burada olmak istiyormuş gibi davran!" diye araya giriyor.

Çenem kapanıyor, burun deliklerim ağır nefes verişimle genişliyor. Bu kadar büyük bir evde, duvarların sizi içine çekip boğmasının imkânsız olduğunu düşünürsünüz ama ben burada nefes nefese duruyorum.

Yukarıda bir yerlerden gelen kahkahalar havayı dolduruyor - hissettiğim her şeyle tam bir tezat oluşturuyor - ve birdenbire onlardan kaç tane olduğunu hatırlıyorum. Sonra da kuru çöl topraklarında tepinen bir fil sürüsünün çıkardığı sese benzeyen gümbürtüler. Ama Preston'lar hayvan değil, kendime hatırlatıyorum, onlar sadece çocuk...

Ya da en azından öyleydiler.

Onları görmeyeli neredeyse sekiz yıl olmuştu ve hepsi de takım elbise giymiş olarak merdivenlerden teker teker inerlerken her birini ismiyle tanıyordum. Hepsinin kardeş olduğu açık olsa da, hepsinin farklı özellikleri var. İkizlerin bile. Artık daha uzunlar, oğlanlar daha erkeksi ve *yetişkin*. Lucy ve Cameron doğum günü kızıyla birlikte ilk ortaya çıkanlar. Ve sonra Lucas, en büyük oğlan, Laney ile el ele tutuşuyor. Hâlâ birlikte olduklarını bilmek güzel. Sanırım bazı aşklar gerçekliğin acımasızlığına dayanmak için yaratılmış. Sıradaki Logan, Leo'dan birkaç yaş küçük. Sırtında kızıl saçlı bir kız taşıyor, sonra da ikizler. Hemen tanıyamadığım tek kişi Lachlan. Onu son gördüğümde daha yeni yürümeye başlamıştı ve şimdi... şimdi ergenlik çağında olmalı. *Tanrım*.

En son ortaya çıkan Leo.

Acının ortaya çıkmasına yetecek kadar uzun süre bakmak istemediğim için bakışlarımı hızla indiriyorum. Ya da aynı acının beni yok etmesine yetecek kadar sert.

"Mia'yı hatırlarsınız," diyor Bay Preston.

Gümbürtüler kesildi ve bir "*Hey, naber?*" korusu kulaklarımı dolduruyor. Annem yanıma dirsek atıyor ve ben de dişlerimi gıcırdatarak başımı kaldırıyorum. Bana odaklanmış çok fazla göz var. Ama ben sadece birine odaklanıyorum.

Ve o gözler - etimi dökmek, atan kalbimi bir zamanlar boş vaatlerle dolu bir kılıfın altında durduğumuz yerde bırakmak istememe neden oluyorlar. Çünkü diğerlerini görmemin üzerinden sekiz yıl geçmiş olsa da Leo'yu görmemin üzerinden sadece beş yıl geçti.

Beş yıl bir insanı değiştirebilir.

Beni değiştirdiği kesin.

Ama Leo'nun bana bakışına bakılırsa, küçümsemeyle karışık bir şaşkınlık içinde, beş yıl yeterli değil.

OceanofPDF.com

BÖLÜM ELLİ DÖRT

OceanofPDF.com

MIA

ANNEM BENİ YOK SAYIYOR, ki bu yeni bir şey değil. Arkadaşı, Leo'nun teyzesi Leslee, annemin şu anda tatilde olduğunu ve tüm *haftayı* Leslee ile geçireceğini ağzından kaçırdı, bu da demek oluyor ki eğer bugün buraya gelme sebepimi öğrenemezsem, muhtemelen günlerce burada mahsur kalabilirim. Ve annemi tanıyorsam, tam da bunu yapacaktır.

Gökkuşığı balonlar, hoparlörlerden çalan Kidz Bop ve etrafta dolaşan evcil bir domuzla bir yaşındaki bir çocuğun doğum günü partisinde bu kadar sinirli, endişeli ve tedirgin hissetmek imkansız olmalı, ama işte buradayım. Etkinliğin kendisi kelimelerin ötesinde abartılı ve doğum günü kızı Katie açıkça şımartılmış, ancak iğrenç bir şekilde büyüyeceğine inanmanıza neden olacak şekilde değil. Sevgiyle şımartılmış ve belki de şu anda içinde boğulduğum duygular listesine *kıskançlığı* da eklemeliyim.

Annem bana ters ters bakıyor ve sanki sessizce yüzümü *düzeltemi* söylüyormuş gibi açık elini yavaşça yüzünün önünde gezdiriyor.

Yüzünü düzeltemeliyim. Yeniden düzenlemeliyim.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirip sıkıyorum. Sonra çabucak bırakıyorum. *Hayır*. Artık bunu yapmıyorum. Hiç yapmadım. Bana bunu yaptıran tetikleyicilerdi.

Derin bir nefes alarak düşüncelerimi yeniden düzenlemeye çalışıyorum. Sadece tetikleyicileri kendime hatırlatmam, üstesinden gelmem gerekiyor ve iyi olacağım. Topuklarımda üzerinde dönüp uzaklaşmadan önce anneme en samimiyetsiz gülümsememi veriyorum. Yirmi iki yaşında olabilirim ama önemsiz biri değilim. Partiyi arkamda bırakarak eve doğru ilerliyorum. Merdivenlere otursam gözlerden uzak olacağım ve o zaman bana büyük Virginia Kovács'ın standartlarına uygun davranmadığımı söyleyemeyecek. Keşke o ismi ondan söküp alabilsem. Bunu hak etmiyor, ben de bu yüzden buradayım.

Güvenli bir şekilde garaja ulaşıyorum ve kapının açık olduğunu fark ediyorum. İçeri bakmak bir hataydı çünkü ilk fark ettiğim şey bisikletler oldu. Leo'nun ve *benimkiler*. Zihnim *tetikle, tetikle, tetikle* diye bağıyor olsa da elimde olmadan onlara doğru yöneliyorum. "Neden hâlâ buradasın?" Parmağımı pembe gidonunda gezdirerek bisiklete zihinsel olarak soruyorum. Hâlâ yeni görünüyor. Ayrıca

Üzerini kaplayan toz ve beyaz sepetin ahşabındaki hafif yıpranma, tam da hatırladığım gibi.

"O sepeti seçme sebebin buydu, hatırladın mı?" Bay Preston'ın derin gürlemesiyle hızla döndüm ve gözlerimdeki ıslaklığı geri kııptım. Gözyaşı dökmeyi beklemiyordum. Artık bundan daha iyiyim. Daha güçlüyüm. Sürekli gözyaşı dökmem bir zayıflık işaretiydi ve buraya, bedenime, *huzuruma* ait değillerdi.

Bir kez başımı sallıyorum, boğazımdaki hava konuşamayacak kadar sığ.

"Leo şehirdeki BULUNDU afişlerini gördüğünde, mümkün olan en kısa sürede geri almamızı sağladı. Sanırım bir parçası senin geri döneceğini umuyordu." *Tetikçi*. "Her yıl büyük bir temizlik yapıyorum ve onlardan kurtulmaya çalışıyorum ama bana izin vermiyor," diyor. *Tetikleyici*. *Tetikleyici*.

Ne kadarını bildiğini merak ederek Bay Preston'a bakıyorum. Leo ona neden gittiğini ya da geçen yaz neden geri dönmemeyi seçtiğini söyledi mi? Cevap ne olursa olsun, önemli değildi. Tüm bunların başlamasının sebebi Bay Preston'dı. Eğer o ilk yaz beni buraya davet etmeseydi, çocuklarıyla asla tanışamayacaktım ve ben- "Beni neden buraya davet ettin?" Kendimi sorarken buluyorum ve kelimelerimin konuşmamla birlikte sallanmasından nefret ediyorum. Bu soruyu son beş yıl içinde defalarca sordum ve hiçbir zaman kesin bir cevap bulamadım. Bunu öğrenme şansına sahip olacağımı hiç düşünmemiştim ama ben buradayım, o burada ve bilmem gerekiyor.

Bay Preston garaj kapısının çerçevesine yaslanırken ellerini ceplerine sokmuş. Bu hareket oğlununkine çok benziyor ya da tam tersi. "Virginia'nın benim çocuğuma bakmak için çalıştığı için yanında olamadığı -bakamadığı- bir çocuğu olduğunu öğrendiğimde, bunun ona haksızlık olduğunu düşündüm."

Alay ettim. "Sana böyle mi söyledi? Burada çalışabilmek için beni terk etmek zorunda kaldığını mı?"

Gözleri kısılıyor, dudakları bir kez başını sallarken kaşlarını çatıyor. "Olan şey bu değil mi?"

Neredeyse gülecektim. *Neredeyse*. "Bay

Preston-" "Tom," diye araya girdi.

"Tom," diyorum ve bu tek hece ağzıma yabancı geliyor. "Annem ben üç yaşındayken beni terk etti. Daha küçükken buraya gelmem için benimle iletişime geçtiğinde, üç yıldır ondan ilk kez haber alıyorduk." Gülümsüyorum, kendimle gurur duyuyorum. Yıllar önce, bana aynısını vermeyen insanları korumayı bırakmaya yemin ettim. "Her ne hikâye anlattıysa

Sana söyledikleri yalandı, muhtemelen senin merhametini kazanmak için. Ve bunu sana yaptığı için üzgünüm."

Tom bir an sessizleşiyor, gözleri benimkilerde ve ben başka tarafa bakıyorum. Bu çok fazla. "Hayır, Mia," diyor sonunda. "*Sana* bunu yaptığı için üzgünüm."

Omuz silkiyorum, önemsememeye çalışıyorum. Şu anda kaldırılabileceğim çok fazla çocukluk travması var.

"Rica ederim," diyor, sesi yükseliyor ve ona baktığımda bisikleti işaret ediyor. "Bu senin."

Başımı sallayarak, "Böyle iyiyim, teşekkürler." dedim. Ayrıca, bisiklet hiçbir zaman benim olmadı. *Buradaki* hiçbir şey benim değildi.

Cevap vermeye fırsat bulamadan telefonu alıyor ve "Hemen geliyorum" gibi bir şeyler mırıldanarak cevap veriyor. Bana bir kez daha bakıyor ve bir şey söylemek istediğini anlayabiliyorum, ama ikimiz de ne olduğunu bilmiyoruz, bu yüzden başını sallıyor ve ben de aynısını yapıyorum, sonra ilk başta garaja neden geldiğimle ilgili orijinal planıma sadık kalıyorum: saklanmak. Apartman merdivenlerinde oturuyorum ve çok ihtiyaç duyduğum bir dikkat dağıtıcı olarak telefonumdaki e-postalarımı gözden geçiriyorum, arşivliyorum, işaretliyorum, iletiyorum, yanıtlıyorum, tekrar tekrar. Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum, erkek seslerinin yaklaştığını duyduğumda işimin içinde kayboluyorum. Kafamı kaldırıyorum ve Preston'ın en küçük üç oğlunun köşeyi döndüğünü görüyorum. Beni gördüklerinde gülümsüyorlar ve sonra garaja doğru ilerliyorlar. Bir süre sonra dışarı çıktıklarında ikizlerden birinin elinde bir kutu gökyüzü feneri, şimdi ergenlik çağına olan "bebek" Lachlan'ın elinde ise bir kutu havai fişek vardı. *Saatlerdir* telefonumdan çalıştığımı ve güneşin batmaya başladığını ancak şimdi fark ediyorum. Gözlerimdeki yorgunluğu kırıştırıyorum ve ayağa kalkıyorum. Çocuklar gitmeye başladı. İkisi gidiyor. Biri kalıyor. Eli boş olan ikiz. "Mia'ydı, değil mi?" diye soruyor ve sesi... Leo'ya o kadar benziyor ki, onu düşünmeme izin verdiğimde zihnime hapsolan on sekiz yaşındaki versiyonu gibi. Karşımda duran çocuk şu anda yaklaşık aynı yaşta olmalı.

Başımı salladım. "Liam?"

Gülümsemesi gözlerine ulaşıyor. "Doğru yapma şansın yarı yarıyaydı." Dudaklarından küçük bir kıkırdama süzülüyor. "Ve başardın."

Gülümsemeye zorladım. Tek yumurta ikizleri arasındaki farkı her zaman söyleyebilirim. Saç çizgileri. Dulların tepeleri merkezden uzak. Liam'inki biraz solda, Lincoln'unki ise sağda. Gençken onları ayırt edebilmemin tek yolu buydu.

"Fenerleri yakmak üzereyiz," diyor Liam, başıyla partiyi işaret ederken sırtışı çarpık. "Gelip izlemelisin."

İçimi kemiren bu duygu sarsıntısı çok tuhaf. Yaz boyunca pek çok gün boyunca tek istediğim onların dünyasına dahil olmak ve onların dünyasının bir parçası olmaktı. Ve bu... tüm gereken buydu. Ne kadar küçük bir jest. Neredeyse on yıl geç gelmesi çok kötü. Reddetmek, aptalca bir bahane uydurmak için ağzımı açtım ama ben söyleyemeden o omuz silkti ve "Annem için. Bu sadece yaptığımız bir şey. O yukarıda, biliyor musun? Cennette. Gökyüzünü ateşe veririz, onu düşündüğümüzü bilmesini sağlarız."

Peki, vur. Yüzümle birlikte omuzlarım da çöktü. Buna nasıl hayır diyebilirim ki?

Liam ve ben partiye doğru yan yana yürüyoruz. Konuşmuyoruz ama beni geride bırakmamak için adımlarını benimkilere uydurmak için kısalttığını söyleyebilirim. Yıllar sonra yapılan küçük bir jest daha. Yaklaştığımızda ve etrafım Preston olmayan diğer konuklarla çevrildiğinde, bana hızlıca "Sonra görüşürüz," diyor ve sonra diğer kardeşlerine yetişmek için koşmaya başlıyor. Bir şeyler bağıyor olmalı çünkü birkaçı ona dönüyor. İlk dönen Lucas oluyor ama gözleri Liam'ı hemen bulmuyor. Benimkini buluyor. Gözlerinin mavisi, onları içime çekerken, damarlarıma sızmalarına izin verirken, kanımı kalın, çirkin bir katranla değiştirirken siyaha dönüşüyor.

Tetikleyici.

Göz kırpıyorum.

"Nereye gidiyorlar?" diye soruyor arkamdaki bir kadın. Ve biri cevap veriyor, "İskelele."

Tetik. Tetik.

Artık burada olamam ve bu bir *gerçek*. Bu duygusal bir seçim, bir görüş ya da bir istek değil. Bu bir *ihtiyaç*. Hızlıca dönüyorum ve mülk kapısının yanındaki derme çatma otoparka doğru ilerlerken annemi arama zahmetine girmiyorum. Annemin arabasının kilidi açıktı ve ben de yolcu koltuğuna oturup kendime iki şey için izin verdim:

Zaman.

Ve zarafet.

Dizlerim zıplıyor, arabayı ileri geri sallıyor ve bunu saklamaya çalışmıyorum. Ağlıyorum, yumuşak ve sessiz. Kalın gözyaşları yüzümden aşağı akıyor ve onları bir dakika bekletiyorum. İki dakika. Üç. Onları sildiğimde, karanlık gökyüzünün ateş kabarcıklarıyla, yani fenerlerle aydınlandığını görüyorum. Gülümsemem çok acınası.

Bayan Preston'ın gökyüzünde, cennette, çocuklarının onu düşündüğünü bildiğini düşünün.

Partiye katılanlar fenerlerin yeni bir varoluşa doğru süzülüşünü izlerken sessizleşiyor ve ben *nefes alıyorum*. Yavaşça. Sessizce. Sonra arabaya uzanıyorum ve bagajı açmak için kolu çekiyorum. Valizim hâlâ orada, annem beni havaalanından aldığından beri durduğu yerde. Nereye gittiğimi bilmiyorum. Sadece burada kalamayacağımı ve onunla kalamayacağımı biliyorum. Bavulları bagajdan çıkarıyorum ve yıllar önce bu yerde nasıl sessizce var olduysam, aynı şekilde ortadan kayboluyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM ELLİ BEŞ

OceanofPDF.com

LEO

AĞLAMADAN, BAĞIRMADAN ve GERÇEKTEN ÖNCE her şey vardı.

Sen vardın, aşk bir seçim olduğundan beri aşık olduğum bir kız ve sen çıplaktın ve yatağın kenarında oturuyordun. Sabah güneşi panjurların aralıklarından süzülüyor ve yarı kapalı göz kapaklarından görebildiğim irislerinin bir kısmını bala benzetiyordu. Tatlıydı.

Senin gibi.

Yarı uykuluydun ve bana iki kez saati sordun. Sesin kullanılmadığı için pürüzlüydü ama yine de yumuşak, saf ve mükemmeldi.

Senin gibi.

Seni giydirmek için acele etmedim, ayak bileklerini ellerime alıp şortunu giydirdim ve ellerin omuzlarıma inip biraz yükseldiğinde onları kalçalarının üzerine getirebildim, bir an oldu.

Tek, önemsiz bir an.

Göğsümden geçen bir yıldırım gibi içimde dalgalandı.

Seninle bir hayat hayal ettim ve bunun nedeni çıplak olman ve benim olman değildi. Ellerin üzerimdeydi. Seni ayakta tutmam için bana güveniyordun. Seni güvende tutmam için. Ama yükselmene yardım etmem için. O zaman sana baktığımı fark etmedin ve gördüğüm imgeler bulanık ya da puslu değildi. Açık ve nettiler. Kendi kendime düşündüm. Sonsuza dek istediğim şey bu.

Bir ömür boyu tek, önemsiz anlar.

Seni güneşimin doğuşu olarak düşünürdüm, ama o anda senin güneş, yıldızlar, ay, gökyüzü, yeryüzü ve aradaki her şey olduğunu fark ettim.

Ağlamadan, bağırmadan ve gerçeklerden önce sen vardın. Ve sen her şeydin.

Mia'yı tekrar görürsem ona söylemek istediğim sözler bunlardı. O kadar çok yazdım ve tekrar yazdım ki ezberledim. Onu geri istediğimden ya da affetmesini istediğimden değil... Sadece, nedense, sevildiğini bilmesine ihtiyacım vardı.

Ağlamadan, bağırmadan ve gerçeklerden önce sevgi vardı.

Dürüst olmak gerekirse, bu fırsatın geleceğini hiç düşünmemiştim. Hâlâ kadere inanan biri değildim ama belki de... O burada, ben buradayım ve ben

Onu tekrar gördüğümde ne hissetmeyi bekliyordum bilmiyorum. *Evimin* kapısının hemen içinde dururken gözümün önüne geldiğinde, sanki bir rüya, bir hayal gibiydi. Ve aklıma gelen tek kelime, bu an için hazırlanırken defterden deftere yazılmış olanlardı. Eğer bu Lucy'nin kitaplarından birinde olsaydı, tüm kardeşlerimi bir kenara iter, merdivenlerden aşağı iner, onun önünde durur ve tüm bu hislerimi yüksek sesle açıklardım. Ama bu kurgusal bir hikaye değildi ve ben kimsenin kahramanı değildim. Bu yüzden gün uzadıkça onu uzaktan izledim. Birkaç saatliğine ortadan kayboldu ama hâlâ buralarda olduğunu biliyordum. Eğer yeterince uzun kalırsa, onu yakalayabilirdim ve sonra... Planladığım şeyi ona kelimesi kelimesine söyler miydim bilmiyorum. Muhtemelen "*Merhaba, nasılsın?*" diye başladım.

Yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu.

Eğer ona yaklaşacak cesareti kendimde bulursam.

Tanrım, çok güzel. Ama her zaman öyleydi, yani bu yeni bir şey değildi. Yine de şimdi ona karşı bir hürmet vardı, *cesur* bir şey. Ve onu bana bakmaya zorlamanın bile tüm bunları alıp götürmesinden korkuyordum. Ve bu korkunç bir düşünceydi.

Ben de bekledim, bekledim ve bekledim. Ve sonra *puf*, gitmişti. Bir rüya gibi.

Fantezi gibi.

PARTİ ARTIK BİTTİ ve Lucy'nin göl kenarındaki ateş çukurunda bulunan arkadaş grubu dışındaki tüm konuklar ayrıldı. Yeğenim Katie, babamın odasındaki beşikte uyuyor ve o da bize her zaman söylediği gibi yorgun bir ihtiyar gibi horlayarak sızmış durumda. Ben de Logan ve kız arkadaşı Red ile garajdaki dairedeyim. Burada kendi odamda geçirdiğimden daha fazla zaman geçiriyorum. Logan'ın başına gelenlerden beri ondan çok uzakta olmayı sevmiyorum. İlk başta, ağabeylik saçmalıklarımla onu boğuyor olabileceğimi düşündüm ama sonra beni kenara çekti ve bunu takdir ettiğini, onun için o kişi olmama *ihtiyacı olduğunu* söyledi ki bu iyi bir şey çünkü yakın zamanda bir yere gitmeyi planlamıyordum.

"Hazır mısın?" Gerçek adı Aubrey olan Red, karşımdaki kanepeye otururken soruyor.

"Ne için?"

Logan biranın kapağını açıp bana uzattı. "Akademi."

Haklısın. Bir haftadan kısa bir süre içinde polis akademisine gidecektim ve neredeyse altı ay boyunca orada olmayacaktım, bu da küçük kardeşimin etrafında dolanmayı zorlaştırıyordu ama yine de yapılabilirdi. Biramdan bir yudum aldım ve bir kez başımı salladım. "Evet, sanırım öyle."

Daha önceki tüm sınavları geçmiştim ve Laney'nin üvey annesi Misty, mezun olur olmaz benim için bir iş ayarladı. Eğer mezun olursam. Misty ve ben son birkaç yıldır, ona kolluk kuvvetlerine katılmak istediğimi söylediğimden beri yakınlaşmıştık. O kadar yakındık ki Laney'nin babasından bir oğlu olduğunda benden onun vaftiz babası olmamı istediler. Adını Preston koydular. Dürüst olmak gerekirse, ilk başta biraz bunaltıcıydı - tüm bu sorumluluk - ama adamım, cehennem gibi sevimli olmasına yardımcı oluyor ve bilinmeyen bir nedenden dolayı bana *gerçekten* bakıyor.

"Dostum," diyor Logan, Red'in yanındaki kanepeye uzanarak. Elleri serbest. Alkol kullanmıyor. Ot onun kötü alışkanlığıydı. Normal şartlarda çok da kötü değil, tabii bu uyuşturucuyu geçmişin anılarını öldürmek için kullanmıyorsan. Ki o öyleydi. "Mia ne kadar değişti?" Sözlerinin altında yatan anlamı duyabiliyorum, kız arkadaşı da öyle, çünkü gözlerini ona diyor ve aynı anda sırtıyor. "Sadece söylüyorum!" Logan gülerek kızın başının yan tarafını öpüyor. Red sadece gözlerini deviriyor ve Logan'ın ona yaklaşmasına izin veriyor. Ve ben daha Mia'nın adını söylediğini bile algılayamadan bana, "Onu otele bıraktım," diyor.

"Ne? Ne zaman? Ne zaman?" Şimdi Logan gözlerini *bana* diyor ve ben de soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. "Yani, onun gittiğini falan görmedim, yani..."

Aubrey bir kıkırdamayı bastırıyor. "Onunla sevişmelisin," diyor bana, Lachlan'ın yeni yürümeye başlayan çocuk dilini kullanarak. "Bütün gün onu izlediğini gördüm."

Bu doğru. Öyleydim. Ve ayrıca: oradaydım, bunu yaptım. Hayatımın en güzel seksiydi.

Sonra ağlama, bağırma ve gerçekler ortaya çıktı.

"Fenerleri yaktıktan sonra," diyor Logan, kız arkadaşının sadece gözleriyle bana göndermeye çalıştığı sessiz mesajdan habersiz. "Lucy benden biraz daha buz almamı istedi, ben de çıktım ve Mia elinde bavuluyla yolun kenarında yürüyordu. Kendimi kötü hissettim ve onu bırakmayı teklif ettim."

"Huh." Tek çıkarabildiğim bu.

"Ne hakkında konuşunuz?" Red soruyor. "Ne kadar *değiştiğini mi*?" Hâlâ birbirlerine her zaman yaptıkları gibi ona takılıyor.

Logan başını sallar. "Hayır, pek konuşmadı. Denedim ama söyleyecek pek bir şeyi olmadığı belliydi."

Dudağımı çiğniyorum.

"Ama burada Virginia'ya babası için boşanma belgelerini imzalatmaya çalıştığından falan bahsetti. Virginia'nın evli olduğunu bile bilmiyordum."

Yarısını bile bilmiyorsun, demek istiyorum ona ama göğsüm çok dar ve boğazım çok kuru olduğu için elimdeki bira şişesinin tamamını deviriyorum.

Red fark eder.

Logan fark etmiyor.

Mia *babası* için bir şey mi yapıyor? Bu tek cümleye sığdırılacak o kadar çok şey var ki nereden başlayacağımı bilemiyorum. Beş yıl *pek çok* şeyin olması, değişmesi için uzun bir süre ve gerçekten Mia'nın hayatı hakkında şu anda tek bir şey bile bilmiyorum. *O zamanlar* pek bir şey bilmediğimden değil.

"Her neyse," diye konuşmaya devam ediyor Logan. "Onu bıraktığımda, ben..." Rahatsızlıkla başının arkasını ovuşturuyor. "Ona karşı bir pislik gibi davrandıysam özür dilemeye çalıştım ve-"

"Bekle." Bira şişesini sehpanın üzerine koydum ve öne doğru eğildim. "Tam olarak ne dedin?" Red merakla bana bakıyor ama umurumda değil. Her ne dediyse, tetikleyici olabilir. Olur böyle şeyler. Bu konuda bir şeyler okudum ve *çok kötü*.

"Sanırım tam olarak şöyle demiştim..." Logan yan gözle bana bakarak başladı. "Sana bir pislik gibi davrandıysam özür dilerim."

"Bu kadar mı?" Başını sallıyor.

"Ne dedi?"

"Biraz alay etti, beni bıraktığı için teşekkür etti ve sonra gitti."

"Bu biraz kabaca," diyor Red, ama bilmiyor. Hiçbiri bilmiyor. Ve Logan'a söylememin hiçbir yolu yok. Özellikle de artık kendi tetikleyicileriyle baş etmesi gerekirken.

Onu terk ettikten yaklaşık bir hafta sonra, olan biten her şeyi gerçekten düşünecek cesareti buldum... öfke, kendine acıma ve suçluluk duygusu görmezden gelinemeyecek kadar güçlendiğinde.

O zaman bana mantıklı gelmemişti - babasının neden orada olduğunu ve tam olarak ne olduğunu ve nasıl ortaya çıktığını.

Babamın da soruları vardı ve ben ne diyeceğimi bilemiyordum. "Ben berbat biriyim" demek yeterli gelmedi. Sonunda beni yalnız bıraktı.

Ama sorularım vardı ve hepsi beni geceleri uyutmuyor, bir nebze olsun düzgün bir insan gibi işlev görmemi engelliyordu.

Ne?

Ne

zaman

?

Nasıl?

Neden

?

Ben de araştırdım ve hatırladım.

Her şeyi.

Diş hekimleri aslında bulimianın yan etkilerini tanımak için eğitilmiştir. Kusmuk, dişlerinizi koruyan mineyi yiyip bitiren asit içerir. Eğer bunu yeterince yaparsanız, dişleriniz aşınabilir. Mia bunu üç yıldır yapıyordu.

Kendini "utangaç" hissettiği ve kimsenin izlemesini istemediği ahırdaki "antrenmanlarının", arınmasının çoğunu yaptığı yer olduğundan şüpheleniyorum. Ahırın kendine ait bir tuvaleti, kilidi ve kimsenin onu duyamayacağı kadar geniş bir alanı vardı.

Nasıl olduğu oldukça açıklayıcıdır.

Ve neden... neden zaten cevabını bildiğim tek soruydu. Ve bu cevaplara sıkıca tutunuyorum. Her saniye. Her gün. Bir daha asla kimsenin hiçbir şey için sebebi olmak istemediğimi kendime hatırlatmak için.

BÖLÜM ELLİ ALTI

OceanofPDF.com

MIA

EĞER SESSİZ BİR ÇIĞLIK gerçekten duyulabilseydi, bu spor barındaki herkes masalarının altına dalar ya da çığlığın boğazından geldiği psikopattan kaçardı.

Ben.

O psikopat ben olurdum.

Telefonumu bara çarpıp kafamı üstüne düşürüyorum. Tekrar ve tekrar. Çünkü bu resmi olarak buradaki üçüncü günüm ve annem benden kaçmak için elinden gelen her şeyi yapıyor. Partiden bir gün sonra arkadaşı Leslee'nin kapısını çaldım ve boşanma belgelerini imzalamasını istedim. Bu iş yaramayınca yalvardım. Yalvardım. Evrakları ona b ı r a k m a m ı , inceleyip imzalayacağını söyledi. Hâlâ imzalamadı. Burada olmaktan bıkmıştım ve eve dönmem gerekiyordu. Babam uçak rezervasyonu yapmamı bile söyledi. Bunun bana verdiği zarara değmeyeceğini söyledi ve başka bir yol bulacağına dair güvence verdi. Ama ben kararlıydım ve bu sadece onun ve yakında müstakbel eşi için de değildi. Bu benim için de geçerliydi. İçten içe bunu biliyordum. Bu benim küçük *eff-you*'m ve beni doğuran kadına son bir veda olacaktı. Ben kimseden nefret etmiyorum. Hiç kimseden nefret etmedim ama o birkaç kez çok yaklaşımtı.

"Onun içtiğinden dört tane daha alacağım," diyor kafatasımın *içinden gelen* sessiz bir kadın sesi.

Çakırkeyifim. Tamam, belki biraz daha fazla, ama bu içki içme olayına alışık değilim ve alkol tüketme yeteneğimi abartmışım. Gözlerim karardı, başımı kaldırdım. "Kötü bir gün müydü?" Lucy Preston, ya da evlilikteki adı her neyse, yanımda duruyor, ceketini çıkarıyor ve benimkinin yanındaki bar taburesinin arkasına yerleştiriyor.

Şu anda hangi *yanım* bana eşlik etmesi için çığlık atıyor bilmiyorum ama ona gitmesini söylemiyorum. O kadar küçük, güzel ve porselen bebek gibi ki, yüksek sesle konuşursam onu kırmaktan korkuyorum.

Ben de gülümsedim. "Bana aldırmayın; sadece varoluşsal bir kriz yaşıyorum."

"Ah," diyor ve taburenin üzerine atlıyor. Barın arkasındaki adam içkileri getiriyor, o da iki tanesini bana doğru itiyor ve sonra neredeyse içine çekiyor

onunkilerden biri. Gerçekten etkileyici ve hayranlık içindeyim. "Bu ne?" diye soruyor dudaklarını yalayarak.

"Manhattan."

"Süslü," diye kıkırdıyor, sonra bana dönüyor. "Sen ödüyorsun, değil mi? Çünkü ben beş parasız bir kaltağım."

İçimden kopan kahkaha kulaklarıma o kadar yabancı ki. "Seni yakaladım."

"Ee," diyor ve tüm vücudunu bana çeviriyor. "Salı akşamı saat 6'da burada ne yapıyorsun? Süslü içkiler içip kafanı barın tepesine mi vuruyorsun?"

Bu kadın çok *komik*. Hep böyle miydi? Ben buralardayken o buralarda değildi, bu yüzden onu gerçekten tanımıyorum ve belki de bu yüzden ondan kardeşlerinden aldığım karanlık hisleri almıyorum. "Önce sen."

Omuz silkiyor. "İşten yeni çıktım, akşam yemeği için biriyle buluşacağım ama geç kalacaklar. Şimdi de sen. *Penis* tipi varoluşsal kriz mi?"

"Hayır!" Nefes nefese kaldım ve etrafıma bakındım. Kafam güzel olabilir ama halka açık yerlerde özel bölgeler hakkında konuşacak biri değilim. Yüzümün kızardığını hissediyorum ve o kıkırdıyor.

"Yani, bir erkek sorunu değil mi?"

"Hayır." Bu düşünceye neredeyse gülecektim. "B-kelimesi anne tipi." "B-kelimesi mi?" Kelimeyi yavaşça söylüyor. "Kaç yaşındasın sen?"

Gülümsemem azalıyor. "Yirmi iki."

Sırıltısı yayılır. "Söyle. Bu seni daha iyi hissettirir."

"Hayır." Başımı sallıyorum, tekrar etrafa bakıyorum.

"Yap!" diye cesaretlendiriyor ve o kadar geniş gülümsüyor ki, ben de onunla birlikte sırttmaktan kendimi alamıyorum.

"Kaltak," diye fısıldadım.

"Ah, Mia," diyor kıkırdarak. "Kızım, bu boku bağırmalısın."

"Orospu," diyorum biraz daha yüksek sesle ve o da onaylamayarak başını sallıyor. Kocaman bir nefes alıyorum ve sonra bırakıyorum. "Biiiiiitch!" Bunu söyler söylemez gözlerim açılıyor ve etrafıma bakıyorum, müziğin durduğu ve herkesin donup size baktığı filmlerden bir sahne bekliyorum. Kimse bana bakmıyor. Hiçbir şey değişmemişti.

Lucy gülüyor, kokteyl bardağını benimkine vuruyor. "'Attagirl."

İçkimi yudumluyorum.

"Ee, Vajina'nın nesi var?"

Bir dakika içinde hem penis hem de vajina dedi. Çoğu durumda bu densizlikten rahatsız olur ve belki biraz da tiksindirir ama dediğim gibi: porselen bebek. "Sen de mi ona V-kelimesi diyorsun?"

Yine kıkırdıyor ama bu sefer beni görmezden geliyor. "Kızım, o ismi ben uydurdum. Onu gördüğüm anda yüzüne karşı söyledime ve sonra da babamın parası için onunla birlikte olmaya çalışmakla suçladığıma eminim."

Yani... haksız değil.

"Babam yeniden evlenmek istiyor, bu yüzden boşanması gerekiyor. Teknik olarak ben doğduğumdan beri *birlikte* değiller, yani..."

"Peki bu kaltağın sorunu ne?" diye soruyor ve ikinci içkisini bitirmiş bile. Barmene elimi kaldırıyorum ve onun için iki tane daha istiyorum.

"İmzalamak istemiyor çünkü bir şekilde onun servetinde hakkı olduğunu düşünüyor."

"Zenginlik mi?" diye soruyor, tek kaşını kaldırarak.

Başımı sallıyorum. Babamın parası hakkında konuşmayı pek sevmem ama bu durumda bir sakınca görmüyorum. "Üniversiteden hemen sonra bazı akıllı yatırımlar yaptı ve o zamandan beri de yapmaya devam ediyor, bu yüzden *çok* parası var."

Yavaşça başını sallıyor ve barmene eliyle işaret ediyor. "Az önce sipariş ettiği iki tanenin üzerine iki tane daha alayım, lütfen ve teşekkür ederim."

Göğsümün derinliklerinden bir kıkırdama fişkırıyor.

"Bunu karşılayabilirsin, değil mi?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Yani, parayı kazandığında o etrafta değildi?"

"Hayır."

"Neredeydin?"

"Büyükbabamla kaldım. Büyürken ikisiyle de çok fazla iletişimim olmadı, ama babam son beş yıldır gerçekten adım attı ve nişanlısını *seviyorum*, bu yüzden bunu esas olarak onun için yapıyorum." Tüm bunları neden sanal bir yabancıya anlattığım bir muamma ama... Onu bir daha asla göremeyeceğimi anladım ve doğruyu söylemek gerekirse, içimi dökmek iyi geldi.

"Anladım," diyor ve sonra keskin bir nefes alıyor. "Sana iyi şanslar. Dürüst olmak gerekirse, biraz sulu penis sorunları umuyordum, bu yüzden..." Omuz silkiyor, gülümsüyor. "Benim için bunlardan var mı?"

"Hayır," diye gülüyorum. "Özür dilerim."

"Biraz sıkıcı oluyor, biliyor musun? Şu annelik meselesi. Beni yanlış anlamayın; kızımı seviyorum ama bazen başka bir şeyle meşgul olmak istiyorum."

Günlerim. Tüm arkadaşlarımla düzenli ilişkileri var ve ben de eskisi kadar kitap okuyamıyorum... yani evet, penis dedikodusu."

"Üzgünüm, bu konuda size yardımcı olamam."

Barmen ona dört içki daha getiriyor, sonra ne olur ne olmaz diye sipariş verdikçe ücret alacağını söylüyor.

"Yani kimseyle çıkmıyorsun?" Lucy bana soruyor.

Başımı sallıyorum, öylece bırakıyorum. Eğer kazmaya başlarsa, gitmek zorunda kalabilirim ve bunu istemiyorum. Kaldığım süre boyunca en önemli şey o oldu.

"Eh," diyor. "Oyuncaklar bunun için var."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, yüzümü kapatarak.

Eliyle yan tarafımı dürtüyor. "Sen çok masum küçük bir şeysin. Senden hoşlanıyorum. Kaltak bir annen olması çok kötü. Daha iyisini hak ediyorsun."

Ben daha iyisini hak ediyorum. Sadece bu kelimelerin bile değerini anlamamın ne kadar uzun sürdüğü hakkında hiçbir fikri yok.

"İşte benim akşam yemeği randevum," diyor. "*Kesinlikle* bize katılmalısın."

Ellerimi indirip bakışlarını takip ediyorum ve orada, bize doğru yürüyen Leo Preston'ı görüyorum.

Gülümsememin silinmesi, omurgamın dikleşmesi, bedenimin yer değiştirmesi ve sanki dünyadaki en büyüleyici şeymiş gibi barın arkasındaki neon tabelaya bakmam saniyenin onda biri kadar sürüyor.

"Bir arkadaş buldum," diye duyuruyor Lucy.

"Bunu görüyorum" dediğinde ona bakmıyorum. Ama onu duyuyorum. Ve onu *her yerde* hissediyorum. Ruhumun en karanlık kısımlarına kadar. "Hey, Mia." Ve işte orada, karanlığı aydınlatan kıvılcım.

Sonra etrafımızda yüzlerce insan varken kaçınabileceğim ama burada aptal gibi görünmeden yapamayacağım bir şey yapıyorum. Onunla yüzleştim. Kafa kafaya. Gözlerim onunkilerde. Benimkileri tutan ve beni nefessiz bırakan gözler. "Merhaba."

"Nasılsın?"

Daha iyiyim. "Ben iyiyim." Ve *sakin*, şaşırtıcı bir şekilde. Hah. "Peki ya sen?" Omuz silkiyor.

Lucy onun beline sarılır. "Leo altı aylığına gitmek üzere, yani-"

Leo iç çekerek onun sözünü kesti. "Sadece Charlotte'ta ve hafta sonları geri döneceğim." Gözlerini şakacı bir şekilde deviriyor.

"Onunla mümkün olduğunca çok vakit geçirmeye çalışıyorum," diyor ve sonra uzanıp yanaklarını sıkıyor. "Benim küçük Leelee'm," diye cıvıldıyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Ellerini onunkilerden uzaklaştırıyor. "Sen kime küçük diyorsun?" Bu doğru. O *küçük* değil. Hem de hiç değil. On sekiz yaşındayken bile yapılıydı, ama şimdi... o bir *tank*.

Beline sarılmaya devam ediyor ve karnını okşuyor. "Polis akademisine girecek."

"Öyle misin?" Onu izlerken gözlerim büyüyor ve o başını sallıyor, bakışlarını bir saniyeliğine kaçırıyor ve tekrar benimkilerle buluşuyor.

"Evet."

"Bu... harika." Gülümsüyorum ve bu gerçek. "Gurur-" Başımı sallayarak sözümü kesiyorum. *Seninle gurur mu duyuyorum?* Kim demiş bunu?

Lucy o kadar yüksek sesle soluyor ki barmen bile dikkatini çekiyor. "Çok iyi bir fikrim var!"

"Uh-oh," diye mırıldanıyor Leo, barın üzerindeki boş kokteyl bardaklarına bakarak. "Ne kadar içtin?"

Lucy ellerini çırparak "Siz çocuklar sevişmelisiniz!" diye bağırdığında gözleri kocaman açılmıştı.

Ben neon tabelaya geri dönerken Leo hemen, "Tamam, seni kesmenin zamanı geldi," diyor. Yeşil ve pembe renkli tabelada kokteyl yazıyor ve benim tek gördüğüm *horoz* ve hayır. Lucy ile beş dakikadır birlikteyim ve şimdiden bana sürtünmeye başladı.

"Hayır, yapmalısın!" Lucy sanki bu gerçekten *harika* bir fikirmiş gibi bağılıyor. Ama değil. "Sen gidiyorsun, o da gidiyor, kimseyle görüşmüyor ve senin yıllardır bir kız arkadaşın olmadı."

"Akşam yemeğini atlamamız gerekebilir. Hadi seni eve götürelim," diyor Leo ve göz ucuyla Lucy'nin koltuğundan kaldırıldığını görüyorum. Belki de ona o kadar içki ısmarlamamalıydım. Ayrıca, tüm oksijen nereye gitti? Çünkü içimde ya da etrafımda değil.

"Yapmalısın, Leelee!" Lucy kararlı. "Ona baksana! Çok ateşli!"

Yüzüm kıpkırmızı oldu.

"Luce." Leo iç geçirdi. "Mia'nın güzelliğinin farkındayım."

Ayrıldıklarında vedalaşmıyorlar ve ben de gidişlerini izlemiyorum.

Leo'nun son sözlerini kafamda tekrar tekrar canlandırmakla

meşgulüm. *Mia'nın güzelliğinin farkındayım.*

Gözlerimden akan umursamaz yaşları geri kırıyorum. Çünkü gerçek şu ki, ona inanıyorum. Ve gerçeği anlamam yıllarımı aldı. Çekip giden tek kişi o değildi.

Bu durumdan kaçınmak için elinden geleni yaptı. Onun suçluluk duygusu vardı, benim de sırlarım. Birbirimizden kaçtık çünkü birbirimizi seviyorduk. Ve birbirimize duyduğumuz bu sevgi, kendimize duyduğumuz sevgiden daha büyüktü.

OceanofPDF.com

LEO

"Mia'nın annesinin bir sürtük olduğunu biliyor muydun?" Lucy'nin *suratı beş karış*. Kamyonetimin arka koltuğuna yayılmıştı ve Mia hakkında konuşmayı bırakmadı. Neyse ki Mia'yı *becermem* konusunu kapattı.

"Evet," diye mırıldanıyorum, fırlamak üzere olmadığından emin olmak için dikiz aynasını kontrol ediyorum. O kadar küçük ki, çok fazla içtiğinden değil; içtiğinde çok fazla içtiğinden.

"Babasının zengin olduğunu biliyor muydun?"

"Evet."

"Boşanma evraklarını imzalatmak için burada olduğunu biliyor muydun?" "Evet."

"Ne kadar skandal."

"Evet."

Homurdanıyor ve koltukların arasında onu kontrol ettiğimde, yüzü tam orada, benimkinden bir santim ötede. "Biliyor mu?" Bana çocukken yaptığı gibi suçlayıcı gözlerle bakıyor ve herhangi birimizin onun odasına girip girmediğini soruyor.

"Neyi biliyorsun?" Öfkelendim. Sarhoş olmasından ya da Mia hakkında konuşmasından rahatsız değilim. Mesele *o* gözler. Beni korkutuyorlar.

"Çocukken benim telefonumdan onun fotoğrafını çektiğini mi?"

Gözlerim açılıyor ve sanki zihninizin çalıştığından emin olmak için o küçük sarsıntıya ihtiyaç varmış gibi o ezik kafa sallama hareketini yapıyorum, çünkü az önce duyduğum şeyi duymuş olmam mümkün değil.

Tepkim yeterli bir cevap olmalı çünkü Lucy sarhoş Lucy gülümsemesiyle gülümsüyor ve yerine oturuyor. "Telefondaki resimleri sildiğinizde, sadece silinmişler klasörüne giderler." Gözleri dikiz aynasından benimkilere kilitleniyor, aniden ayık ve *bilgili*. "Hiçbir şey var olmayı bırakmaz Leo. Sen istemediğin sürece."

BÖLÜM ELLİ YEDİ

OceanofPDF.com

MIA

BEŞİNCİ GÜN ve aklımın sonuna geldim. Eve gitmem gerekiyor. Yapmam gereken işler, görmem gereken insanlar ve beni bekleyen bir iş var. Artık burada, bir otel odasında, arafta oturup annemin kabul etmesini bekleyemem. Para istiyor, hem de çok para. Babam ona biraz vermeye razı. Ona bir *bok* vermeye hazır olmayan benim. Beni doğurmuş olabilir ama bunun ötesinde *hiçbir şey* yapmadı. Ne benim için, ne babam için, ne de kesinlikle babam için.

Otel telefonu çalıyor, ki bu garip, çünkü ara sıra - tamam, günde iki kez oda servisi dışında, beni yalnız bırakma eğilimindeler. Onların "başkanlık süiti" versiyonunda olmanın avantajları.

Hızlı ve temkinli bir "Alo?" ile cevap veriyorum. "Bayan Kovács?"

"Evet...?"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim hanımefendi." *Hanımefendi* denmesinden nefret ediyorum. "Resepsiyonda bir misafiriniz var. Onu odanıza göndereyim mi?"

Misafir mi? *O mu?* Bu da ne... "Hayır, ben inerim."

"Tamam, hanımefendi."

Spor ayakkabılarımı giyip telefonumu ve anahtar kartımı almadan önce yoga pantolonumu ve sweatshirt'ümü değiştirme zahmetine girmiyorum, hatta aynaya bile bakmıyorum. Özel asansör doğrudan oturma odasına bağlandığı için kapıların açılmasını beklemek zorunda kalmıyorum. Zemin kata inmek hiç zaman almıyor ve kapılar açıldığında onu görüyorum. Sırtı bana dönük ama kim olduğunu anlayabiliyorum ve aniden, aptalca bir şekilde, görünüşüm için daha fazla çaba sarf etmediğime pişman oluyorum. Asansörde duruyorum ve düşüncelerimi yeniden düzenlemek için kendime bir an veriyorum, ta ki hepsi sıraya girene kadar ve net düşünebiliyorum. Leo onu sık sık gördüğüm tanıdık şekilde giyinmiş, koyu renk kot pantolon ve kolları yukarı itilmiş uzun kollu tişört. Aramayı yapanın kendisi olduğunu tahmin ettiğim resepsiyon görevlisi onunla konuşuyor, gülümsüyor, büyük olasılıkla flört ediyor. Başka bir kız olsaydım, muhtemelen ben de aynısını yapardım. Sonra konuşmayı kesiyor çünkü bana doğru işaret ediyor ve ben hala asansörde durmuş onun arkasına bakıyorum. Döndüğünde, kaybolabilmek için bir düğmeye, herhangi bir düğmeye basmamak için kendimi zor tutuyorum.

Geçen gün Lucy tamponken her şey yolundaydı. Ya şimdi? Sadece o ve ben varız ve onun burada ne işi var?

Sadece birkaç metre ötede, ama ona ulaşmak için bacaklarımın harcayacağı çaba beni öldürebilirmiş gibi hissediyorum.

Yavaşça, zahmetsizce dudaklarının bir köşesi yukarı kalkıyor ve elini küçük bir el sallamak için kaldırıyor. Nefes alıyorum, kollarımı kavuşturuyorum ve sonra hareket ediyorum, başımı eğik tutuyorum. Ondan güvenli bir mesafede duruyorum. "Hey." Tek bir kelime. Bir *milyon* soru.

"Hey," diyor ve sonra sessizlik bana bağıyor. Kafamı kaldırıyorum, gözlerini gözlerimde görüyorum. Ona bakmak *fiziksel olarak* acıtıyor. Ama bu acı değil, çünkü onu düşündüğümde aklıma gelen şey acı değil. Bu... özlem. Ve acınası. "Seni bu şekilde ziyaret ettiğim için özür dilerim," diyor ve gözlerini kaçırmaya çalışıyor ama yine bana dönüyor. "Umarım sakıncası yoktur ama sana bunu aldım."

Elinde bir yığın kâğıt tuttuğunu ancak şimdi fark ediyorum ve onları aramızda tutarak benim almamı bekliyor. Ben de aldım. Sonunda. "Nedir bu?" diye soruyorum ve sadece bir saniye sonra anlıyorum. Boşanma kâğıtlarını karıştırırken, annemin imzasını tüm uygun satırlarda gördüğümde boğazıma bir nefes takılıyor.

"Her şey imzalandı. Ayrılmadan önce emin oldum."

Gözlerim şaşkınlıkla onunkilere kayıyor. "Nasıl... Yani... Neden? *Nasıl?*"

Leo'nun omuz silkmesi tembelce, sanki önemli bir şey değilmiş gibi. Boynunun arkasına masaj yapıyor, başı aşağıda ama gözleri yukarıda. Bana bakıyor. "Yani... artık gidebilirsin, değil mi?"

Ağzım cevap vermek için açılıyor, ama hiçbir şey gelmiyor ve her şey aynı anda çarpıyor. Bunu benim için yapmadı. Sadece beni etrafında istemiyor. Onun şehri, onun evi. Bahse girerim beni kız kardeşiyle görmek onu çok etkilemiştir. Sözlü olarak cevap verecek gücüm bile yok, bu yüzden incinmişliğimin belli olmamasını umarak bir adım geri çekiliyorum. "Sabaha gitmiş olacağım." Zar zor bir fısıltı ve beni kandırdığı için ses tellerimden nefret ediyorum.

"Hayır." Gözleri açılıyor ve bana doğru uzanıyor, eli dirseğimde. Dokunuşa bakıyorum ama gözlerim oraya vardığında eli gitmiş oluyor. "Demek istediğim bu değildi, Mia. *Kahretsin*. Sadece senin için kolay olmayacağını söylemek istedim.

-Burada olmak, yani..." Bakışlarım tekrar onunkilerle buluşuyor. "Okudum," diyor ve acısını da gizleyemiyor. "*Hastalığın* hakkında." Sanki uygun olup olmadığını bilmiyormuş gibi son kelimeyi söylerken yüzünü buruşturuyor. "Okudum ki bazı şeyler

tetikleyebilir-" Gözlerini devirerek sözünü kesiyor. "Sadece *kötü* bir şeyle uğraşmak zorunda kalmanı istemiyorum."

Ona bakıyorum. Tek yapabildiğim bu. Ama ne kadar uzun bakarsam, o kadar az canlı oluyor.

"Allah kahretsin," diye tükürüyor, bir adım daha yaklaşıyor. "Lütfen ağlama."

Öyle olduğumu fark etmemiştim ama elbette öyleyim çünkü ben Ben'im, o da O ve aramızda her zaman bir şeyler olacak. Gözyaşlarımı düşmeden önce siliyorum ve "Teşekkür ederim" diye mırıldanırken gözlerimi onun gözlerinde tutacak kadar zarafet buluyorum. Kâğıtları kaldırıyorum. "Bunun için. Tahmin ettiğinden çok daha fazla şey ifade ediyor."

Bunun üzerine başını sallar, ayaklarını sürüyerek yürür. Ellerini ceplerine sokmuş, bir çıkış yolu bulmak için etrafına bakınıyor. "Yani... baban yeniden mi evleniyor?"

"Evet, öyle."

"Ve o sana karşı iyi, yani... ne demek istediğimi anlıyorsun..."

Gerçekten gülümsüyorum ve bir kez başımı sallıyorum. Ve Leo Preston'ın beni her zaman önemseyeceği gerçeğini kabulleniyorum, sadece geçmişe dayalı olsa bile ve bu her iki taraf için de geçerli. "Yani... akademiye mi giriyorsun?" diye sordum.

Sırıltısı hafif ama orada ve omuzlarının gevşediği anı görebiliyorum. "Evet, aslında yarın gidiyorum."

"Pek bir şey ifade etmediğini biliyorum ama senin adına mutluyum ve ben..." Bu sefer, yüksek sesle ve net bir şekilde söylüyorum. "Seninle gurur duyuyorum Leo. Oraya ulaşmak için ne kadar çok çalıştığını biliyorum, o yüzden..."

Bir kez gülüyor, ama bu mizahtan değil. Başka bir şeyden. "Pek bir şey ifade etmediği konusunda yanılıyorsun. *Her şey* demek Mia." Son birkaç kelimedede sesi çatlıyor ve bir kez burnunu çekiyor, çözemediğim bir duyguyu ısırarak bastırıyor. "Hey, seni gördüğümde sormak istedim ama biraz..." Anlıyorum. Onu ilk gördüğümde ben de biraz... gibiydim. "Büyükbaban bugünlerde nasıl?"

Verdiğim fiziksel tepki onu duraksatıyor, gözleri açılıyor ve sonra da nefesinin altında küfrediyor.

Elini uzatmaya başlar ama kendini durdurur, ellerini tekrar ceplerine sokar. "Çok üzgünüm-"

"Sorun değil," diye araya girdim, şaşırtıcı derecede sakindim. "Büyükbaba" ağzından çıktığından beri ilk kez nefes alıyorum, sonra ona zayıf bir gülümseme sunuyorum. "Yüzlerce saatlik terapi beni buna hazırladı" diye şaka yapmaya çalışıyorum.

Leo bunu komik bulmuyor. Kaşlarını çatıyor, gözleri hüznle doluyor. "Ne oldu?"

Leo söz konusu olduğunda karşılaşabileceğim diğer pek çok durum gibi bu anı, tam da bu durumu düşündüm ve yapmam gereken bir seçim olduğunu biliyorum. Ya ona *tatmin edecek kadar* belirsiz bir cevap vereceğim ya da ona gerçeği söyleyeceğim. Her bir yürek parçalayıcı zerresini. "Konuşmalıyız."

OceanofPDF.com

LEO

Mia beni Laney'nin vurulduğu yerin hemen yakınındaki küçük bir avluya doğru götürüyor çünkü yıllar önce mezuniyet balosunun yapıldığı oteldeyiz. Yine de bunu ona söylemiyorum ve buranın en karanlık anılarımdan bazılarını geri getirdiğini de söylemiyorum. Bir banka oturmasına izin verdim ve yanına oturdum. Ve hiçbir şey söylemiyorum, çünkü kafanızda milyonlarca düşüncenin dolaşmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve başlamak istediğinizi seçmek yeterince çaba gerektiriyor.

Dakikalarca öylece oturuyoruz, sessiz, önümüzdeki çeşmeye bakıyoruz. Ağladığını anlayabiliyorum; gözyaşları orada, ama sesler değil. Ona sarılmak istiyorum. Bunu yapabilmek için her şeyimi verirdim. Ya da sadece elini tutmak. İkisini de yapmayacağım. Onun dokunuşunu hak etmiyorum. "Kalp kriziydi," diyor, sesi o kadar kısık ki zar zor duyuyorum. Ona dönmüyorum, çünkü sesindeki yıkımı kabul etmek yeterince zor; bunu görmek beni mahvederdi. Bir şekilde konuşmaya devam etmeyi başarıyor. Bana dedesinin arkadaşı Philip'le çıktıkları karavan yolculuğunun aslında Holden'ın annesi Tammy'nin yaşadığı Tennessee'ye bir gezi olduğunu söylüyor. Oraya gitmeyi seçmiş, böylece birkaç ay önce geçirdiği ilk kalp krizinden sonra kendisine önerilen dörtlü bypass kalp ameliyatından sonra ona bakabilecekmiş. Mia'nın hiçbir şeyden haberi yoktu. Tammy'ye göre bu John'un isteğiydi ve Tammy onunla aynı fikirde olmasa da buna saygı duyuyordu. Mia'nın dediğine göre, geri döndüğünde nasıl davrandığı şimdi anlaşılıyordu. Ameliyattan bu yana sadece dört hafta geçmişti.

"Yere yığıldığında seninle dışarıdaydım," diyor ve zihnim hala bana verdiği diğer tüm bilgileri yakalamaya çalışıyor, o yüzden son sözlerinin kafamda yer etmesi biraz zaman alıyor. Ayrıldığım gün oldu. Ona artık yanında olamayacağımı çünkü bunun çok zor olduğunu, büyükbabasının ölmek üzere olduğunu ve onu mahvetmeme izin vermekle meşgul olduğunu söylüyordum.

"Hatırladığım son şey, babama benim hakkımda ve benimle nasıl ilgilenmesi gerektiği konusunda bağırmasıydı ve tüm bu süre boyunca ilgilenilmesi gereken kişi oydu ve ben..."

Onu teselli etmem gerektiğini biliyorum. Bunun onun suçu olmadığını bilmesini sağlayacak bir şeyler söylemeliyim ama sadece lanet olası çeşmeye bakıyorum ve kafamı çevirmiyorum.

Beni öldüren sessizlik, sözleri arasındaki anlar. "Uzun bir süre, onun kalbini *gerçekten* kırdığıma ikna olmuştum."

Boğazım düğümleniyor, bir nefes yakalıyorum ve dizlerimin zıpladığını, bacaklarımın titrediğini fark ediyorum. Ellerimin de. Onlara bakıyorum, durmalarını istiyorum, çünkü şimdi onu kaybetmenin zamanı *değil*. Zihnim nihayet devreye girip bedenime *yaşamak* için havaya ihtiyacı olduğunu hatırlattığında, ciğerlerime dolan oksijen sanki onu reddediyormuş gibi boğuluyorum, oraya, *içime* ait olmadığını haykırıyorum. Suçluluk en acı verici duygudur çünkü beraberinde *keşkelerden* oluşan bir ömür boyu hapis cezası taşır. Ve keşkeler akla gelebilecek en kritik sorulardır. İşkencenin dalgalanma etkisi gibi. Ya çocukken gölde bir şey söyleseydim? Yeme bozukluğu olmazdı ve sonra da

-

"Bulimik olduğumu öğrenmesinin..." diyor düşüncelerimi yarıda keserek. "Bunun ona beni bir şekilde yüzüstü bırakmış gibi hissettirdiğini düşündüm ama bu gerçeklerden çok uzaktı." Çünkü onu hayal kırıklığına uğratan o değildi. *Bendim*.

Bir şeyler söylemem gerekiyor. Tüm kelimeler orada, ama sıkışmış durumdalar ve beynime lanet olsun, ihtiyacım olduğunda konuşamama yeteneğime lanet olsun. *Nefret* ediyorum. *Nefret* ediyorum. *Nefret* ediyorum.

"Cenazesinde kilise korosu 'Lean on Me' şarkısını söyledi," diye ağlıyor. "Bütün kasaba oradaydı. Her bir kişi. Çok güzeldi Leo. Hayatında ne kadar çok insana dokundu."

Hâlâ titriyorum, her yerim titriyor ve sonra bir yerlerden acı bir ses geliyor ve o elimi tutana kadar sesin benden geldiğini fark etmiyorum.

"Sana biraz toprak bıraktı," diyor.

Aman Tanrım. Elini daha sıkı tuttum.

"Çok fazla değil. Sadece birkaç dönüm. Sanırım bu onun için önemli olduğunuzu söylemenin bir yoluydu." Bir süre duraklıyor. "Onu senden satın almak istiyorum."

Başımı sallayıp mırıldanmayı başarıyorum: "Paranı istemiyorum Mia. Alabilirsin." Sonra avuçlarımın topuklarını gözlerime bastırıyorum, orada oluşan ısıyı hafifletiyorum ve gözyaşlarına suçluluk duygusunun neden olduğunu hissetmiyorum. Başka bir şey. Daha sert bir şey.

Bu bir *yas*.

"Seni aramayı denedim," diye fısıldıyor ve bunun nereye varacağını bildiğim için gözlerim kapanıyor. "O gece, onlar, şey, yapabilecekleri başka bir şey olmadığını söyledikten sonra..."

Şimdi onunla yüzleşecek cesareti buluyorum ve onun kadar berbat görünüp görünmediğimi merak ediyorum. Tüm yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış, gözleri kıpkırmızı.

"Benim ve Holden'ın... ve *babamın* numarasını engellediğinden oldukça eminim ve düşündüm ki..."

"Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum." Söylemesi, itiraf etmesi çok acınası bir şey ve *ya...*

Bir kez burnunu çekti, başını salladı ve net bir sesle, "Öyleydin," dedi.

"Mia, ben-" Beni bir öpücükle kesti. Dudaklarımdan. Nefesimi alıyor ve onu rehin alıyor. Uzaklaştığında gülümsüyor ve bu hissettiğim her şeyle büyük bir tezat oluşturuyor ama ben onu istiyorum. O gülümsemeyi ve öpücüğü istiyorum çünkü bunu istemekten hiç *vazgeçmedim* ama tıpkı salıncaklı koltuğundaki o gece gibi, bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Ayağa kalktığında ayaklarıma bakıyorum ve bunu ilk söyleyen ben oluyorum. "Hoşça kal Mia."

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

OceanofPDF.com

MIA

Ertesi gün havaalanına gitmek üzere yola çıktığımda, masanın arkasındaki resepsiyon görevlisi çıkışa varmadan hemen önce beni yakalıyor. "Üzgünüm, Bayan Kovács. Bu sabah birisi bunu sizin için bıraktı." Elinde bir zarf tutuyor, ben de zarfı alıp teşekkür ediyorum. Zarfı yırtıp açmadan önce arabaya binene kadar bekliyorum. İçinde bir defterden koparılmış ve üçe katlanmış bir kâğıt var. Yapışkan bantla tutturulmuş tek bir soluk sarı çiçek var.

*Annem de onunla birlikte. Günlerini ona sarılarak, üzerine titreyerek ve tıpkı sizin yapacağınız gibi onu severek geçiriyor. Biliyorum.
Çünkü benim inancım var.*

OceanofPDF.com

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

OceanofPDF.com

LEO

Akademide beni nelerin beklediğini Misty ile saatlerce tartışmıştım, bu yüzden gerçekten orada olma zamanı geldiğinde hazırlıklıydım. İlk hafta uçup gitti ve ben daha ne olduğunu anlamadan Cuma öğleden sonra oldu. Akademi barınma imkânı sunsa da NC State'te yurttta kaldığım dönemden biliyordum ki bunu tekrar yaşamaktansa kafamı tuğladan bir duvara sokmayı tercih ederdim. Bu yüzden yakınlardaki uzun süreli yerlerden birinde tek yatak odalı bir daire kiralamak kolay bir karardı. Neyse ki, son bir buçuk yıldır babamla birlikte çalışıyordum ve bunu gerçekleştirmek için ona güvenmek zorunda kalmayacak kadar para biriktirmiştim.

Plana göre her hafta sonu eve gideceğim. Cuma gecesi gidip Pazar günü dönmek. Mümkün olduğunca çok orada olmak istiyordum. Özellikle Logan için, ama diğer herkes için de. Söyledikleri doğruymuş, trajedi insanları gerçekten yakınlaştırıyormuş.

İlk haftanın işlerini *iyi* yapmıştım. *İyi* demek isterdim ama gerçek şu ki, dikkatim dağılmıştı. Nasıl olmayayım ki? Daireye yerleşmek için ayrılmadan bir gün önce Mia'yı görmeye gittim ve kendi hayalarımı kesmek kadar iyi geçti. Acı verici ve geri döndürülemez. Sanırım. Ben yapmadım. Henüz yapmadım. Yani evet, aklımdan hiç çıkmıyor. John ve hatta Holden da öyle. İşin garip yanı, orada geçirdiğim zamanın çok kötü bir şekilde sona ermesine rağmen, onları düşündüğümde sadece güzel zamanları görebiliyorum ve paylaştığımız kahkahaları duyabiliyorum. Ve çok fazla vardı. Mia gittikten sonraki ilk yaz John, Holden ve beni bir grup arkadaşıyla birlikte poker gecelerinden birine götürdü. Hepsi John gibi yaşlıydı. Onu Tennessee'ye götüren arkadaşı Philip'in evindeydik ve Philip bambaşka biriydi. Holden ve bana ordudaki günlerinden ve sadece üniformasıyla "çaktığı" tüm kadınlardan bahsetti. Yemin ederim, Holden sırf bu yüzden bile askere yazılmayı düşündü. En iyi ya da belki de en kötü yanı, John'un ev yapımı *grappa* almış olmasıydı. Yüzde elli alkol. Babama söylemeyeceğime dair bana söz verdirdi ve Holden'a da aynısını yaptırdı. Sonu iyi bitmedi. Zavallı Philip'in banyosunda muhtemelen hâlâ benim ve Holden'ın kusuğunun kalıntıları vardır. Bir kere bile iskambil destesi gördüğümü sanmıyorum.

Yeraltı garajındaki kamyonetime binip anahtar kartımı kapı giriş paneline bastırduğımda, John'un anıları zihnimi istila ediyor ve kalbimin kederin ağırlığıyla dolmasına neden oluyor. Yola çıkıyorum ve öğleden sonra güneşi irislerime vuruyor. Vizörü indiriyorum ve işte o zaman Mia'nın bana verdiği su kulesinin resmini görüyorum. Bu benim hatırlatıcım, sebebim. Sağa dönersem evde olacağım.

Sinyal veriyorum. Ve
sola dönüyorum.

Hoş geldiniz tabelasını görmek bir buçuk saat sürüyor, nüfus artık 208. Bu kez, doğum ya da göçmenlerin yeni bir ev bulma hikâyeleri uydurmuyorum. Kendimi burada bir yabancı gibi hissediyorum ve buna hakkım olduğunu sanmıyorum. Holden'ın babasının evinin önünden geçip yoluma devam edene kadar yeşil otlakların yanından geçiyorum. Tanıdık, eskimiş ahşap çit görüldüğünde gülümsüyorum. Elimde değil. Evi gördüğümde yavaşlıyorum, hiçbir şeyin değişmediğini fark ettiğimde sırtışımda daha da büyüyor. Mia şu anda burada kimin yaşadığından bahsetmedi ve New York'tan uçakla geldiğini biliyorum, bu yüzden onun yaşamadığını biliyorum. Ev ve çevresi bakımlı, bu yüzden ya birisinin evi işgal ettiğini ya da Mia'nın babasının bu şekilde kalması için birine para ödediğini varsayıyorum. Hangisini tercih ederdim bilmiyorum. Önemli de değil. Garaj yolunda hiç kamyon yok ve tüm perdeler çekili, bu yüzden içeri girme riskini göze alıyorum, sadece... bilmiyorum... *etrafa bakmak* için? İlk fark ettiğim şey elbette verandaydı ve tam olarak nasıl bıraktıysam, nasıl *yaptıysam* öyle duruyordu.

Kamyonetten inip sırtımı esnetiyorum, Mia ve Holden'ın isimlerinin kazınmış olduğu lastik salıncağı fark ediyorum. Sonra verandaya doğru ilerliyorum ve ayaklarım hafiflemiş bir şekilde basamakları tırmanıyorum. Parmaklıklardaki oyma harfleri kontrol ediyorum. Her şey aynı, Mia evime geldiğinden beri ilk kez ciğerlerime dolan ve onları genişleten hava bile. Verandadaki salıncak hâlâ burada ama sallanan sandalyeler yok. Parmaklıkların üzerinde farklı şekil ve boyutlarda bir sürü taş var ve bunların oraya neden ve nasıl geldiklerini merak ediyorum. Bunu düşünmek için fazla zamanım olmuyor, sonra gözümün önünde mavi bir ışık belirliyor; uzun, açık mavi bir elbise giymiş bir kadın evin yanından geçiyor. Hasır bir şapka başını örtüyor, ellerinde bahçe eldivenleri var. Yüzümü buruşturuyorum çünkü burada kimsenin olacağını düşünmemiştim ve şimdi neden verandada durduğumu, neredeyse pencerelerden baktığımı açıklamak zorundayım. "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor ve elinde bahçe makası var. Yine de korkmuş görünmüyor. Endişeli bile değil. Gülümsüyor. *Tuhaf*. Bahçenin dibinde durdu.

verandada, bana bakıyor. Sessizliğim üzerine biraz daha dikleştii ve etrafına bakındı. "Kayıp mı oldun?"

Başımı salladım, sesimi buldum. "Özür dilerim hanımefendi. Ben, uh..." Ne diyeceğim ben? "Burada yaşayan adamı tanıyordum ve ben-"

"John'u tanıyor muydun?" Adını duyunca gözleri parladı. "Evet, hanımefendi."

Sonra bakışları düşüyor ve makası verandanın alt basamağına koyarken tekrar yukarı çıkıyor. Eldivenlerini çıkarıyor ve derin bir iç çekiyor. "Üzgünüm ama John artık bizimle değil."

"Oh." Onu görmeye geldiğimi sanıyor. "Hayır, biliyorum. Ben sadece..." Omuz silkiyorum, sonra ellerimi ceplerime sokuyorum. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ben gideyim."

Merdivenlerden inmeye başlıyorum, ama elini hafifçe koluma koyuyor ve ona baktığımda yine gülümsüyor. Ama bu hüzünlü. *Çok üzgün.* "Bazen insanları hatırladığımızda, sadece onların etrafında olmak isteriz. Bu... bu senin bunu yapma şeklin mi?" Yüzümü tarıyor, sanki orada tanıdığı ama tam olarak belirleyemediğı bir şey görmüş gibi. Ben de aynısını ona yapıyorum; sadece ne gördüğümü biliyorum. Annem gibi giyiniyor, onun gibi konuşuyor. Ya da en azından hatırladığım kısımları. Muhtemelen annem öldüğünde onunla aynı yaşıydı.

Bir omuz silkme hareketi daha yapıyorum çünkü yapabileceğim tek şey bu gibi görünüyor. "Sanırım öyle, evet."

Bunun üzerine başını sallıyor. "Neden içeri gelmiyorsun?" "Sorun değil. Seni dışarıda bırakmak istemem."

Merdivenleri çıkarken küçük bir kıkırdama sesi çıkarıyor. "John'un her arkadaşı benim de arkadaşımdır." Elini kapı koluna dayayıp bana dönene kadar onu takip ettiğimi fark etmiyorum bile. "Ben Tammy, bu arada."

İsim bir anımı canlandırıyor ve anlamam bir anımı alıyor. "Holden'ın annesi mi?"

Gözleri birazcık açılıyor. Sonra kendini kontrol edip kapıyı açmaya başlıyor. "Öyleyim. Demek sen de oğlumun arkadaşısın?"

Omuz silkiyorum. *Tekrar.* "Ben daha çok Mia'nın bir arkadaşayım."

Evin içinde bir adım dondu ve bana döndü. Bana bakıyor, *gerçekten* bakıyor ve yine o yüz tarama şeyini yapıyor. Birkaç saniye sonra kenara çekilip eve girmeme izin verdi.

İçeri bir adım atıyorum ve nostalji patlaması yaşamıyorum çünkü dışarıdan farklı olarak içerisi dramatik bir şekilde değişmiş. Tüm mobilyalar yeni, sadece

Mutfak gibi. Laney buna "çiftlik evi şıklığı" derdi. Ama bir çiftlik evindeyiz ve tüm bu eşyalar rustik *görünmek* için üretilmiş ve ben bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Söz hakkım olduğundan değil.

"Affedersiniz, adınız ne demiştiniz?" Tammy soruyor ve ben de gözlerimi onunkilere dikiyorum.

"Ben yapmadım."

Gülümsemesi düz.

"Ben Leo." Ona elimi uzattım ve o da sıktı.

Bana bakmaktan vazgeçmeyeceğinin, bir şekilde beni tanımasını beklediğinin farkındayım. Mia bana yakın olduklarını söylemişti ve belki de benim hakkımda söylediğinden daha fazlasını biliyordur. Bu yüzden "Preston" diye ekliyorum ve tepkisini ölçüyorum.

Hiçbir şey.

"Mia'yı nereden tanıyorsun?" diye sorarak buzdolabına doğru ilerliyor. Adaya oturmamı işaret etti, ben de oturdum.

Limonata olduğunu tahmin ettiğim bir sürahi çıkarmasını izleyerek, "Ailemle birkaç yaz geçirdi. Annesi bizim dadımızdı."

Sürahiyi tezgâha gereğinden sert bir şekilde vuruyor ve tek kaşını kaldırıyor. "Virginia mı?"

Başımı salladım.

Tek söylediği "Hmm," oluyor. "Peki, John'u nereden tanıyorsun?"

"Birkaç yazımı burada geçirdim, sadece evi onarmaya yardım ettim."

Başını sallıyor, gözleri uzakta, bulmacayı yavaşça bir araya getiriyor. "Holden'la böyle mi tanıştın?"

"Evet, hanımefendi." İki kadehi ağzına kadar doldururken ben daha uzun oturuyorum. "Bu arada o nasıl?"

"O iyi," diyor ve sesindeki gururu duyabiliyorum. "Boston'da. Bu yıl mezun olacak ve sonrasında ne yapacağını Tanrı bilir."

Gülümsedim.

"Peki ya sen Leo?" diye soruyor, bardağı dikkatlice bana doğru iterek. "Sen ne iş yapıyorsun?"

Bir yudum alıyorum ve cevap vermeye fırsat bulamadan ön kapı açılıyor. Tam zamanında arkamı döndüğümde Mia'nın market alışverişiyle dolu poşeti ayaklarının dibine düşürdüğünü görüyorum. "Lanet olsun!" diye fısıldıyor, alışverişini toplamak için çömeliyor. Poşetten kırık yumurtalar saçılmış, portakallar her yere yuvarlanmış ve un her yere saçılmıştı.

Yardım etmek için tabureden atlayıp onun önünde eğildim. Kalbim göğüs kafesine sertçe çarpıyor çünkü onu görmeyi beklemiyordum.

Belki de öyleydim.

Belki de burada olmamın sebebi odur.

"Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor tıslayarak, dişleri kenetlenmiş, çenesi gergin.

Şans eseri ona baktığımda yüzü kıpkırmızı, gözleri ıslaktı. "Özür dilerim," diyorum ayağa kalkarken. "Bilmiyordum..." Neyi bilmiyordun? Burada olacağını mı? Burada olmama kızacağını mı?

Tammy yerdeki dağınıklığı temizlemeyi üstlenirken Mia artık tam boy ayağa kalkıyor. Adanın diğer tarafına geçip kurtarmayı başardığı ürünleri lavaboya döküyor. Bana dönmeden önce musluğu açıyor, kollarını kavuşturmuş, gözleri her yerde, aynı anda.

"Anne, anne, bak!" Arkamdan bir ses duyuyorum ve arkamı döndüğümde dört ya da beş yaşlarında küçük bir çocuğun verandanın merdivenlerinden koşarak çıktığını görüyorum. Arkasında Mia'nın babası olduğunu hatırladığım bir adam var. Onu son gördüğümde farklı görünüyordu. Belki takım elbisesinin olmayışından, belki de gülümsemesinden. O zaman her şey yerine oturuyor. Mia'nın babası, Holden'ın annesi... boşanma evraklarına olan ihtiyaç. Yeniden evleniyor.

Küçük çocuk kapıyı açıyor ve elindeki kovayı fark ediyorum. İki eliyle kaldırdı ve "Anne, bak!" diye bağırdı.

Tammy'ye bakıp yanıtını bekliyorum.

Ama tepki ondan gelmiyor. Arkamdan geldi. "Elinde ne var dostum?" Mia soruyor, sesi yumuşak, tatlı.

Onun gibi.

Etrafımdan dolanarak hareket ettiğini hissediyorum ama çocuğa bakmaktan kendimi alamıyorum. "Taşlarım var," diyor ona, kız eğildiğinde açık kahverengi gözleri parlıyor onun seviyesine kadar indi. "Babam ve ben dereye gittik."

"Bunu görebiliyorum," diyerek sessizce gülüyor ve adamın siyah saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor. "Babam kirlenmene izin verdi, ha?"

"Özür dilerim," diyor Mia'nın babası eve girerken. Hızlıca bana bakıyor ama odada bir yabancı olduğunu umursamıyor gibi görünüyor. Ve o yabancı bir panik atağın ortasında ve sadece... *olmak için* içimdeki her şeyi alıyorum.

"Bunu Holden Amca için aldım," diyor çocuk, kot tulumunun cebinden bir taş çıkararak. "Yarın ona gönderebilir miyiz?"

"Elbette yapabiliriz. Eminim buna bayılacaktır," diyor Mia, daha yakından inceleyerek. Sonra oğluna dönmeden önce herkese birden bakıyor gibi görünüyor. Ellerini oğlunun kollarında aşağı yukarı gezdiriyor, sonra bana bakıyor. "Benny, bu annemin arkadaşı Leo. Merhaba de."

Benny.

Benny elini kaldırır ve tüm süt dişlerini ortaya çıkararak kocaman gülümser. "Merhaba, efendim."

Ben de elimi kaldırıyorum ama başka bir şey yapmıyorum. Yapamıyorum. Herkesin bana bakıp sözlü bir yanıt bekliyor olması da önemli değil. Gerçekten nefes alamıyorum. Nasıl konuşabilirim ki?

Mia oğluna geri döner. "Neden baban ve Tammy ile gitmiyorsun, böylece sana banyo yaptırabilirler?"

"Baloncuklar mı?" diye ciyaklıyor ve kovayı yere bırakıyor.

Banyoya doğru koşmaya başlar ama Mia'nın babası onu yakalar. "Evin içinde çamur içinde dolaşmasan iyi olur, ufaklık."

Gerçekte, tüm bunlar bir dakikadan kısa bir sürede oldu. Zihnimde, Mia'nın içeri girdiği andan mutfakta sadece ben ve onun durduğu ana kadar her şey ağır çekimdeydi. Ben, ona bakıyorum. O, benden başka her yere bakıyor. Sonunda konuştum. "Kaç yaşında, Mia?"

Başını kaldırıyor ve içeri girdiğinden beri ilk kez gözlerimle buluşuyor. "İkimiz de gerçekten sormak istediğin sorunun bu olmadığını biliyoruz Leo."

Var olan her bir duyguyu yutuyorum. "O benim mi?" "Evet."

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

MIA

"Anne, bu adam neden bir aşağı bir yukarı yürüyor?" Benny oturma odasının penceresinde duruyor, perdelerin arasından dışarı bakıyor ve bana dönüyor, kara kaşları ortadan çatılmış.

"Ne adamı?" Düşüncesizce mutfağı temizlerken soruyorum. Malum nedenlerden ötürü dün gece pek uyuyamadım ve gerçekten de ziyaret havamda değilim. Ne zaman şehirde olsak, insanlar babam hakkında konuşmak ve kontrol etmek için eve akın ediyor gibi görünüyor. Çoğu gün umursamıyorum. Ama bugün

-Bu istediğim son şey.

Benny ve ben tembel bir sabah geçirdik ve öğlene yakın olmasına rağmen ikimiz de hala pijamalarımızı giyiyoruz. "Dünkü adam."

Ben daha paniğe kapılmadan dahili telefonun zili çalıyor. Ben ahırdarken ve babamla Tammy sadece birkaç metre ötedeki ana evdeyken ve cep telefonlarımız varken neden bir dahili telefona ihtiyacımız var, hiçbir fikrim yok. Babam Benny'nin onlarla iletişim kurmasının daha kolay olacağını söyledi. O lanet şeye ulaşamıyor bile. İsteksizce cevap düğmesine bastım, zaten ne olacağını biliyordum. "Tatlım?" Tammy arıyor. "Leo seni görmeye geldi."

Saçm

alık.

Bok.

Lanet

olsun

Onu görmeyi beklemiyordum, en azından bu kadar erken. Dün bana Benny'nin onun olup olmadığını sorduğunda ve ben de doğruyu söylediğimde ilk tepkisi öfke oldu. Gözlerinde parladığını gördüm. Aslında tek tepkisi buydu. Hışımla kapıdan çıkmadan hemen önce kamyonetine bindi ve garaj yolundan çıktı.

"Onu buraya getireyim mi?" Tammy soruyor ve kalbimin güm güm atmasından onu zar zor duyabiliyorum.

"Hayır. Ben... Ben oraya gideceğim." Leo her ne konuşmak istiyorsa, bunu burada ve kesinlikle oğlumun önünde yapmak istemiyorum.

Oğlumuz.

Ahırdan ayrılmadan önce çabucak giyiniyorum ve Benny'nin de giyinmesine yardım ediyorum. Sonra da ana eve doğru yola çıkıyoruz. O mu benim elimi tutuyor yoksa ben mi onunkini tutuyorum bilmiyorum ama bunun için minnettarım. Şu anda güce ihtiyacım var ve bana bunu veren hep o oldu. Leo ahırın kapısının açıldığını duyunca dönüyor, sonra başka tarafa bakıyor. El ele tutuşarak merdivenleri çıktığımızda bile Leo bize bakmıyor. Daha doğrusu Benny'ye bakmıyor. Kapıyı açıyorum ve Benny'ye hemen döneceğimi söylüyorum. Çoktan babamın üzerine tırmanmış, kaderinin söz konusu olabileceğinden tamamen habersiz, gülüyor.

Korkuyorum. Bunu itiraf etmekten utanmıyorum. Leo'nun varlığının ne anlama geldiğinden korkuyorum. Bu anı sık sık düşünmeme ve hazırlıklı olduğumu sanmama rağmen, hazır olmadığım çok açık.

Kapıyı kapattığımda, Leo ses tonu düz bir şekilde, "Bir yere gidip konuşmamız gerek," diyor.

Gözlerinde hala dünkü öfke var, ama şimdi her yerinde. Kasları sert, temkinli ve arabasında sadece beş dakika kaldık. Bizi yıllar önce neredeyse uçurumun kenarına sürüklediği çıkmaz yola götürüyor. Sonuna geldiğimizde durdu, motoru durdurdu ve indi. Yol boyunca tek bir kelime bile etmedi. Dışarı çıkmadan önce korkumu gizlemeye çalışıyorum, onu kamyonun arkasına kadar takip ediyorum. Bagaj kapağında oturuyor, avuçlarının topukları gözlerine sürtünüyor.

Bir şey söylemem gerektiğini düşündüğüm için "Uyudun mu?" diye soruyorum.

Şimdi yukarı bakıyor, mavi-mavi gözlerindeki öfke gitmiş ve sadece... *yıpranmış* görünüyor. Sanki cehenneme gidip gelmiş ve sonra tekrar cehenneme gitmiş gibi ve bu... bu onun cehennem versiyonu. "Benim yerimde olsan yapabilir miydin?" Ses tonunda bir ısırık yok, kötü niyet yok.

Yatağa tırmanmak olması gerekenden çok daha fazla çaba gerektiriyor ve Leo kolumdan çekştirerek bana yardım etmek zorunda kalıyor. Başka bir durumda olsa gülerdim ya da bunun çiftler arasındaki o sevimli anlardan biri olduğunu düşünürdüm. Şimdi, Leo ve ben, sadece acınası görünüyor. Onun yanına oturmuyorum. Sonuna kadar giriyorum, sırtım yatağın kenarına, ona dönük. Yüzünü, her tepkisini, her duygusunu görmek istiyorum.

"Şu anda kendimi kaybetmemek için gerçekten çok uğraşıyorum Mia," diye homurdanıyor, gözleri benimkilere kayıyor. "Bana nasıl söylemezsin?"

"Ne? Seni *aramak* gibi mi?" Ben de karşılık verdim. "Bu zayıflık ve bunu sen de biliyorsun."

Zayıf mı? Bu tek kelime beni sinirlendiriyor. "Seni arayamadım bile çünkü beni ve etrafımdaki herkesi hayatından çıkardın! Ve sen benimle hiçbir şey yapmak istemediğini bile bile bir bebekle sürünerek sana gelmemi mi bekliyorsun?"

"Bu hiç adil değil, Mia!"

"Bunların hiçbirisi *adil* değil!" Neredeyse bağıracaktım ve gözlerimin arkasında yanan yaşlardan nefret ediyordum.

"Nerede yaşadığımı bilmiyor değilsin ya! Evime gelebilirdin!"

"Hayır, yapamam!" Başımı hızlı ve öfkeli bir şekilde sallıyorum. "Kendimi oraya getiremedim, Leo. Ben sadece... *Yapamadım.*" Sesim son kelimede çatlıyor ve belki de haklıydı. Belki de *zayıfım*.

"Geçen hafta oradaydın! *Konuştuk* ve-"

"Peki ne demem gerekiyordu? Hayatın harika gittiği ve istediğin her şeyi elde ettiğin için mutluyum! Akademide iyi şanslar! Oraya girmek için ne kadar çok çalıştığını biliyorum! Bu arada, dört yaşında bir oğlun var!"

"Evet! *Aynen* öyle!"

Ben ona bakıyorum, o da bana bakıyor ve buradan nereye gideceğimi bilemiyorum. Sığ nefesler alarak göz temasımızı kesiyorum ve kucağıma bakıp yırtık kotumun iplikleriyle oynuyorum. Ona binlerce yalan söyleyebilirim ama bu doğru olmaz. Ya da ona gerçeği söyleyip tüm yanlışlarımıza teslim olabilirim. "Anlamıyorsun Leo. Daha da kötüleşti. Babam öldükten sonra, hastalığım... bulimia, beni ele geçirdi ve ben..." Ona bakmayı reddederek gözyaşlarımı siliyorum. Göğsümdeki düğüm konuşmamı zorlaştırıyor ama yarattığımız küçük çocuğun kalbinde gücümü buluyorum ve devam ediyorum. "Keder, öfke ve acıyla öylesine tükenmişim ki... Hamile olduğumu öğrendiğimde zaten dört aylık hamileydim. *Dört ay* içinde kendi bedenime verdiğim zararı düşünemiyorum bile ve bir şekilde o hala oradaydı ve hala savaşıyordu ve ben..."

"Mia," diye iç geçiriyor Leo ve ben ona bakıyorum, gözleri tuttuğu yaşlardan cam gibi olmuş.

"Beni kendimi toparlamaya ve hayatımı değiştirmeye zorladı. Onun için. Benim için." Nefes alıyorum, nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. "İlk defa hak edip etmediğimi sorgulamadım, tereddüt etmedim ya da merak etmedim. Tüm hayatım boyunca

Kim olduğumu ya da ne istediğimi hiç bilmiyordum ama onu *istiyordum*. Ona *ihtiyacım vardı*. Bunu yüksek sesle itiraf etmek çok bencilce olabilir ama gerçek bu." Bir süre durakladıktan sonra fısıltıyla, "Ona kızmanı istemedim," diye ekliyorum.

"Mia, beni bundan daha iyi tanıyorsun," diyor sessizce.

"Doğru kafa yapısında değildim," diye itiraf ediyorum, gözlerim onunkileri tutmakta zorlanıyor. "Bana göre, o zamanlar işler zorlaştığında çekip gittin ve bir daha asla arkana bakmadın. Sen benimle hiçbir şey yapmak istemezken onu sana zorla kabul ettirmek istemedim. Ailemle yeniden baş başa kalacaktım ve Benny bunu hak etmiyor."

Leo keskin bir nefes alıyor, gözleri bana dönmeden önce yana kayıyor. "Dört yıldan fazla oldu. Ben sadece... Bu kadar uzun süre nasıl olup da bunun beni nasıl etkileyeceğini bir kez bile düşünmediğini anlamıyorum."

"Yaptım. *Biliyorum*," diye bağırıyorum, gözyaşlarını tutmaya çalışarak. "Tabii ki seni düşünüyorum. Her gün ona bakıyorum ve seni görüyorum Leo. O-"

"Yapma," diye kesti, ses tonu kesindi. "Onun hakkında konuşmaya hazır değilim, Mia. Sen ve ben, başa çıkabilirim ama-" Bir nefes çekiyor, yanakları nefesin gücüyle şişiyor. Sonra başını geriye atıyor, gözleri gökyüzünde, bir anda her yere dalıyor.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama telefonum çalıyor ve sözümü kesiyor. Ekranda babamın adı yanıp sönüyor ve hemen cevap veriyorum. "Alo?"

"Anne, yakında dönecek misin?" Benny telefonda neredeyse bağırıyor.

Leo bakışlarını indirir, dinler. Her zaman dinler.

"Emin değilim dostum."

"Benny'nin dünyaca ünlü burgerlerini yapıyorum!" diye bağırıyor, ama sesi *boigas* ıkıyor.

Leo'nun elimdeki telefona bakarken kaşlarını atmasını izliyorum. "Anne?"

"Evet." Boğazımdaki yumruyu bastırıyorum. "şimdi eve geleceğim. Dünyaca nl hamburgerlerini kaıramam!"

"Kay! Gle gle, anne!" Ben cevap veremedi telefon kapatıyor ve Leo'nun gözleri benimkilere takılıyor.

"Seni geri götüreceğim," diyor kamyondan atlayarak. Duraklamadan önce sürücü tarafına doğru yürümeye başlıyor, sonra geri dönüp inmem için bana elini uzatıyor. Dokunuşunun beni *her zaman* nasıl hissettirdiğini görmezden gelerek elini tutuyorum ve

Beni yolcu tarafına götürdü. Kapıyı kapatmadan önce oturmamı ve kemerimi takmamı bekliyor.

Eve dönüş de uçuşumun kenarına gidiş kadar hızlı oldu. Garaj yoluna girip motoru durdurdu, sonra bana döndü. "Burada ne yapacağımı bilmiyorum, Mia."

Yüzümü ona döndüm. "Ben de bilmiyorum."

Bir nefes alıp ön camdan dışarı bakıyor. "Sence," diye başlıyor, saçlarını tutup her yöne savurmadan önce. "Bana onun bir fotoğrafını gönderecek misin?"

Bunu bir saniye boyunca düşündüm. "Numaramın engelini kaldıracak mısın?"

Orta konsoldan telefonunu alır ve başını sallayarak birkaç tuşa dokunur, ardından devam etmek için başını sallar.

Ona sadece birkaç gün önce çektiğim bir fotoğrafı gönderiyorum. Benny elinde taş dolu bir kovayla tarlada bir kilimin üzerinde oturuyor, gözleri kocaman, bana son bulduklarını gösterirken gülümsüyor. Leo resme bakıyor-saniyeler, dakikalar. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Başparmağı ekranın camında geziniyor ve sonunda başını çevirdiğinde gözleri parlayarak bana bakıyor. "Hiç taş koleksiyonu yaptın mı?" diye soruyor ve bu o kadar tuhaf bir soru ki anlamam bir an alıyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Bir gün yapmaya başladı ve şimdi kafayı takmış durumda. Bir kitabı var-"

"Taşlar ve mineraller mi?" Başımı salladım.

Resme tekrar bakar. "Gözlerini senden almış," diyor ve ardından telefonunu hızla kapatıp konsola geri atıyor. Nefesini içine çekiyor, elleri direksiyon simidinde sıkıca duruyor.

Ona dedim ki, "Senden hiçbir şey beklemiyorum, Leo. Onun hayatının bir parçası olmak zorunda değilsin."

"Mia..."

"Kimse onun babası olduğunu bilmiyor," diyorum. "Yani dünden sonra Tammy *bir şeylerden* şüpheleniyor ama babam bilmiyor. Bir tek Holden var ve o da tek kelime etmedi. Maddi olarak zor durumda değiliz, bu yüzden suçluluk ya da utanç duymadan çekip gidebilirsin..."

"Çekip gidemem."

Başımı salladım. "Burada olman *gerekliyormuş* gibi hissetmeni istemiyorum Leo."

"Kastettiğim bu değildi," diye mırıldanıyor, neredeyse tedirgin.

İçimi çekiyorum, mutfak penceresinden Benny'nin adadaki taburede durup babamın bıçak kullanışını izleyişine bakıyorum. Tedbiri elden bırakmadan soruyorum, "İçeri gelip onunla tanışmak ister misin?"

Leo'nun gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor, o kadar ağır bir duyguyla ki keşke deşifre edebilseydim. "İstiyorum Mia. Hem *de çok*. Ama hazır olduğumu sanmıyorum."

"Tamam, sorun değil," diyorum hemen, *yatıştırmak* için. Dışarı çıkmaya başlıyorum ama avucunun ön kolumdaki sıcaklığı beni durduruyor.

"Seni arayabilir miyim?" Ben cevap veremedim, "Sadece... Konuşacak birine ihtiyacım var ve bunu henüz aileme açabileceğimi sanmıyorum ve bunu kolaylaştırmadığımı biliyorum ve *özür dilerim*" diye ekliyor.

"Üzülme." Kaşlarımı çatıyorum, kapıyı açık bırakıyorum ve yüzümü ona dönmek için koltuğa geri yerleşiyorum. "Bu senin için çok fazla Leo. Herhangi bir karar vermeden önce her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacın var." Ve sonra ekliyorum, çünkü buna *ihtiyacım* var, "Ben de üzgünüm."

Nefesini o kadar uzun ve yavaş veriyor ki, sanki öğrendiği andan beri nefesini tutmuş gibi. "Gel buraya," diyor ve beni kendine çekiyor. Bana sarılıyor, eli başımın arkasında ve milyonlarca geçici duygu tek bir kucakta toplanıyor. "İyi olacağız," diyor başımın üstünü öperek. "Sadece zamana ihtiyacım var." Geri çekiliyor. "Bana bunu verecek misin?"

Başımı sallıyorum ve son vedamızda yaptığım gibi onu öpmemek için kendimi zor tutuyorum: "Sana sonsuza dek vereceğim, Leo."

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

LEO

Mia'dan ayrılırken saate BAKMADIM, bu yüzden buraya gelmemin ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Bildiğim tek şey en az dört kez geri dönmek zorunda kaldığım çünkü bir boka odaklanamadığım. Kamyoneti park ettiğimde güneş çoktan batmıştı. Ön verandada durdum, kapıyı çalmak için elimi kaldırdım ama tereddüt ettim. Çünkü burada ne halt ettiğimi bilmiyorum. Ne söyleyeceğimi ya da *nasıl* söyleyeceğimi bilmiyorum. Buraya gelirken, konuşmayı kafamda tekrar tekrar gözden geçirdim. Aklımdan bir sürü kelime geçiyordu. Bazıları tam cümlelerdi. Bazıları açıklamalardı. Hatta bazıları özürdü.

Nefes alıp tutuyorum. Sonra kapıyı çalıyorum. "Kapı açık!" diye bağıyor kız kardeşim ve ben de onun kulübesinin kapısını açıyorum. Birkaç dönüm ötede, aynı arazide, *babamın* bulunduğu ana ev var ve henüz onunla yüzleşmekten çok korkuyorum. Akademinin ilk haftasını sağ salım atlattığım için gururla bana bakacak ve tüm çocukları arasında en büyük hayal kırıklığının ben olacağımı fark etmeyecek bile.

Lucy'nin kocası Cameron oturma odalarında yerde yatıyor, kızlarını havada tutuyor ve bir o yana bir bu yana sallarken uçak sesleri çıkarıyor. Üzerinde hâlâ işten kalma takım elbisesi var, kravatı boynunda gevşek. Lucy onun yanında, Katie'nin karnını gıdıklamak için uzanıyor. Katie bebeklerin yaptığı gibi kıkırdıyor, içinizden ölü gibi hissetmenize rağmen sizi gülümseten türden. Onları izlerken ben de aynen böyle hissediyorum. Buna sahip olabilirdim - sadece bir saniyeliğine düşünüyorum - ama işten eve gelmiyor olurdum. *Liseden* eve geliyor olurdum, sonra da üniversiteden.

"Leo, sorun ne?" Lucy doğrulup soruyor, gözleri kısılmış, endişeli.

Tek kelime etmedim ama o beni tanıyor. Mia dışında, beni herkesten daha iyi tanıyor. Katie'ye hızlı bir öpücük verdikten sonra ayağa kalktı ve bana doğru ilerledi. Eli benimkini kavırıyor, boynunu büküp bana bakıyor ve ben de ona, küçük ablama bakıyorum. Anneme çok benziyor; bu canımı acıtıyor. "I..." Kelimeleri bile çıkaramıyorum.

Aldığı nefesle göğsü yükseliyor ve bir kez başını sallayarak burnundan veriyor. Sonra elimi tuttu ve ben tekrar dışarıydım.

sırtımı ovarak, "Nefes al, Leelee. Sadece *nefes al*."

Olmadığımı fark etmemiştim, bu yüzden beni ön bahçedeki meşe ağacının altındaki bank koltuğuna götürürken ciğerlerimin kaldırabileceği kadar havayı içime çekiyorum. Dışarısı karanlık, tek ışık evden ve aydan geliyor. Cameron'ın mırıldanma ve Katie'nin gülme seslerini duyuyorum ve çenem geriliyor. Parmak eklemlerimi teker teker kırıyorum ve yere bakıyorum. Lucy sırtımı ovmayı hiç bırakmıyor. Konuşmuyor. Sadece bekliyor. Gerekirse bütün gece ve bütün gün bekleyeceğini biliyorum. Arabada yaptığım tüm alıştırmaların anlamsız olduğunu şimdi fark ediyorum, çünkü tüm kelimeler karmakarışık ve hiçbir noktada nasıl başlayacağıma karar veremedim. Parmak eklemlerimi tekrar çatlatmaya çalışıyorum ama hiçbir şey gelmiyor. İçimden hırıltılı bir nefes çıkıyor, aramızdaki sessizliği dolduruyor ve eli aşağı yukarı, yukarı aşağı hareket etmeye devam ediyor. Keşke bir dakikalığına da olsa bu anın dışına çıkabilsem de söylemem, açıklamam gereken şeye odaklanabilsem, ama yapamıyorum. "Mia'nın bir oğlu var," diye ağzımdan geçiriyorum.

Lucy'nin eli tekrar hareket etmeden önce bir an için sırtımda duruyor. "Oh?" Bu bir soru. *Bunu ona neden anlatıyorum ki?* Ona bakıyorum ve gözlerimde ne görüyorsa -acı, acı, özlem, ıstırap, kafa karışıklığı- "Oh" diye tekrarlıyor. Ama bu sefer bu bir ifade, bir anlayış.

"O dört yaşında."

Elini sırtımdan çekip elime uzanıyor, yüzü öne doğru kayarak önümüzdeki boşluğa bakıyor. "Yani... sen... olabilir miydin?"

"On sekiz," diyorum, onu izlerken. "On yedi yaşındaydı. Son sınıftan hemen önceydi. Büyükbabasının çiftliğinde kaldım ve o da oradaydı..."

"Yani yaz kaçamağı gibi bir şey miydi?"

"Hayır," diye cevap vermekte gecikmedim. "Tanrım, hayır, Lucy." Nedense böyle düşünmesi canımı acıtıyor. Sanki Mia ve benim olduğumuz her şeyi alıp götürüyor ve bundan *nefret ediyorum*. "Onu on üç yaşından beri seviyorum."

"Ah, Leo," diye iç geçiriyor, içindeki romantik o acınası gözlerle bana bakıyor ve ben daha çok neyden nefret ettiğimi bilmiyorum.

"Sadece iki kez yaptık." Söylemesi aptalca bir şey ama bomba kucağıma düştüğünden beri aklımdan çıkmıyor. "İkisinde de koruma kullandık."

"Sadece bir kez olur ve hiçbir koruma yüz kez değildir-"

"Biliyorum, Luce," diye araya giriyorum ve niyet ettiğimden daha sert çıkıyor. Açıkçası *biliyorum* ve ona karşı sinirli olmak istemiyorum. Ben sadece... Şu anda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum.

"Neden sana söylemedi? Yani, sana söylemedi, değil mi?"

Başımı salladım. "Dün gece öğrendim."

"Tanrım, Leo. Bu sadece..."

"Sadece ne?" Yüzümü ona dönerek soruyorum.

"Bu hiç mantıklı gelmiyor, sanırım," diyor, sesi kısık. "Eğer onu sevdiysen ve onun da aynı şeyi hissettiğini varsayıyorum, neden..."

Sonraki kelimelerimi dikkatle seçmeye çalışıyorum. Yaptıklarımı savunabilmek için onları düzenlemenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum ama gerçek şu ki... *yapamıyorum*. "Hasta olduğunu öğrendim ve korkup kaçtım. Numarasını ve onunla ilişkili herkesi engelledim ve... tüm iletişimi kestim." Bunun beni ne kadar kötü gösterdiğini bildiğim için bir an duraksıyorum. "Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum."

Lucy tüm bunları sindirmek için biraz zaman harcıyor ve bana baktığında, sadece gözlerindeki soru dağını görebiliyorum. Tüm cevapları istiyor ve bende çok fazla cevap yok ama ona bildiklerimi anlatacağım. "Ne yapacaksın, Leelee?"

"Bilmiyorum, Luce." Sesim çatlıyor ve duygularımla savaşmaya çalışıyorum. Korkumu. "Bilmiyorum amına koyayım."

Bir dakika sessiz kaldı, sonra boğazındaki düğümün içinden konuşarak "Adı ne?" diye sordu.

"Benny." Kelimede boğuluyorum.

"Benjamin mi?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım."

"Katie ve Benny," diye düşünüyor. "Onlar kuzen, biliyor musun?"

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum. Ve sonra kırılıyorum. Kız kardeşimin kollarında dağılıyorum. Ve yirmi üç yaşında olmam, beni tutan, bir arada tutan kadının neredeyse iki katı büyüklüğünde olmam umurumda değil. Sanki son iki günün ağırlığı sonunda beni yakalamış gibi ve her duyguyu tek tek işliyorum. Acı, öfke ve kaosun ötesinde başka bir şey daha var. Daha fazlası. "Her şey yoluna girecek," diye garanti veriyor. "Söz veriyorum." Başımı omzuna yasladığımda saçlarımı okşuyorum, gözyaşları *benim için*. "Ve ben buradayım. Neye ihtiyacın olursa, Leelee."

LUCY ve ben bir saat daha bankta oturuyoruz, ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Sonunda akademiye, dairemi ve *diğer her şeyi* nasıl yaptığımı soruyor ve bunun benim güvensizliğimi yatıştırma yolu olduğunu biliyorum. Lucy'nin yapabildiği ve hiçbir erkek kardeşimin yapamadığı iki şey var: bir oturuşta bütün bir kitabı okumak ve *beni* okumak. Aklımı Mia ve Benny'den uzaklaştırmam gerektiğini biliyor.

Benny.

Daha önce hiç Benny, Ben ya da Benjamin diye birini tanımadım ve onun adını içimden söylemek çok tuhaf. Yüksek sesle söylemek ve onun benim bir parçam olduğunu bilmek daha da garip.

Lucy'ye cevap gibi görünen birkaç kelime söyledikten sonra tekrar sessizleşiyor. Dakikalar geçiyor, önümüze bakıyoruz ve sonra tereddütlerle soruyor, "Onun senin olduğundan emin misin?"

Telefonumu çıkardım ve Mia'nın bana gönderdiği fotoğrafı gösterdim.

Kız kardeşimin nefesinin kesildiği anı tam olarak duyuyorum ve daha ağzını açmadan ne olacağını biliyorum. "Tanrım, Leo. Gözlerinin rengini çıkar, o *sensin*."

Telefonu cebime geri sokuyorum ve umutsuzluğumu gizleme zahmetine girmiyorum. "Çok korkuyorum," diye itiraf ediyorum.

"Bu çok fazla-"

"Onu seviyorum Lucy," diye araya girdim. "Onu zaten çok seviyorum ve onu incitmekten çok korkuyorum."

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

MIA

"Size maketleri GÖNDEREBİLİRİM, ama aradığınız şey onlar mı bilmiyorum. Üzerinde çalışmaya devam etmekten mutluluk duyarım," diyorum telefonda. Ofis masamın diğer tarafında babam gözlerini kısıyor, başını bana doğru sallıyor.

Sadece yüz ifademle ona *durmasını* söyledim.

"Tamam, paylaşılan dosyanın linkini şimdi gönderiyorum," diyorum. "İyi günler dilerim. Güle güle." Telefonu kapatıyorum ve babama parmağımı kaldırarak ben e-postayı hazırlarken beklemesini söylüyorum. E-postanın gönderilme sesini duyduğumda ona bakıyorum. "Biliyorum."

"Daha sert olmalısın Mia Mac."

İç çekiyorum, omuzlarım düşüyor. "Deniyorum," diye mırıldanıyorum, sönük. "Sayılar ve analizler gibi değil." Omuz silkiyorum. "Sanki bir parçamı yargılanmak üzere ortaya koyuyormuşum gibi hissediyorum."

"Yaptığın şey tam olarak bu," diyor, iri gövdesi öne doğru kayarak. "Ve endişelenmemelisin çünkü işin *iyi* Mia. İyiden de iyi."

Arkasına bakarken dudaklarım ince bir çizgiye dönüşüyor. Ofisimin cam duvarları arasından babamın çalışanlarını geçerken yakalıyorum, içeri bakıyorlar, Joseph Kovács'ın burada olduğunu anlıyorlar ve hızla uzaklaşıyorlar, olay yerinden kaçarken adımları aceleye geliyor. Keşke en sevdiği pijamasının bulut desenli gök mavisi olduğunu ve *A Walk to Remember*'ı her izlediğinde ağladığını bilselerdi...

"Baban gibi sert olmalısın," diyor sırtarak.

Ona yan gözle bakıyorum. "Ya da annem gibi bir b-word olabilirim." Yüzünü buruşturuyor, dişlerinin arasından hava çekiyor.

İç çekiyorum. "Ben ikiniz gibi değilim, biliyorsun. Ben babam gibiyim."

"Oh, Mia. Babam sert biriydi. O kadar yıl o çiftliği işlettiğini mi sanıyorsun?" -sesinin tonu yükseliyor, benimle alay ediyor- "artık inekleri sağabilirsin, ama sadece istersen ve sanırım istediğin kadar ara vermende bir sorun yok, çünkü bilirsin, her şey senin ne istediğinle ilgili."

Başımı salladım. "Neden buradasın?"

Kıkırdıyor. "Gördün mü? İşte seni böyle sert görmek istiyorum. Bir gün burayı sen yöneteceksin..." Tereddüt ediyor. "Eğer istersen."

Onunla alay etme sırası bende. "*Eğer istiyorsan*," diye tekrarlıyorum. "Şimdi enayi kim?"

Bunun üzerine gülerek ayağa kalkıyor. "Bugün birlikte öğle yemeği yemek ister misin?"

Bir kaşımı çattım ve cevabımı zaten biliyordu. Birlikte çalıştığım insanların beni iş arkadaşı olarak görmesi yeterince zorken, bir de patronlarının patronunun patronuyla öğle yemeği yemem? Bu sadece işleri daha da kötüleştirir.

"Pekâlâ," diyor, kollarını kaldırmış, avuçlarını teslimiyetle açmış. "Öğle yemeği yok. Ama yediğinden emin ol, tamam mı? Bir daha öğün atlamamı istemiyorum." Tek bir kaşımı kaldırıyor ve belki de itiraf etmek istediğimden daha çok ona benziyorum.

Tüm mizahım gitti, "Evet, efendim." diye cevap verdim. Çünkü eskiden olduğu gibi benim için endişelenmesini istemiyorum.

O kapıya varmadan telefonum çaldı - cep telefonum, ofis telefonu değil. -Ve masanın üzerinde titreyerek ona bakıyor. Beni bu telefonda sadece o ve Tammy arıyor ve Tammy'nin bugün Benny'si var. Telefona bakıyorum, gözlerim açılıyor, ekranda Leo'nun adını gördüğümde kalbim küt küt atıyor. "Sorun yok. Onlar değil; onlar..." Ne diyeceğimi bilemeden sözümü kesiyorum.

Babam gülümsüyor. "Centilmen kuryeniz mi?"

Bir kıkırdama patlak verir. "Çık dışarı!"

"Ooh, kızarıyorsun, Mia!" Bildiği kadarıyla Leo, benimle yeniden bağlantı kurmak isteyen, evden bir adam. Benny'yi her gün gördüğünü ve Benny'nin de Leo'dan ibaret olduğunu düşünürsek bu *çok* tuhaf. Babamın *hiçbir şeyden haberi yok*.

Telefon çalmayı keser.

"Ateş et," diye mırıldandım, sonra ona ters ters baktım. "Çık dışarı!" Kıkırdıyor. "Kapıyı kilitlememi ister misin?"

Başımı sallamadan önce dudağımı çiğniyorum ve o da giderken bilmiş bir gülümseme atıyor.

Ayağa kalkıp Leo'nun numarasını çeviriyorum ve ofisimde volta atmaya başlıyorum. Nedense aptal cam duvarlar yüzünden kendimi açıkta hissediyorum ve telefon çalıp dururken panjurları indiriyorum. "Alo?" Leo cevap veriyor.

"Hey!" diye neredeyse bağıracaktım, sonra zihinsel olarak kendimi tekmeledim. Sinirlerimi yatıştırmak için gözlerimi kapatıp nefes almaya odaklanıyorum. "Sen mi aradın?"

"Evet..." Sesi benimkinden çok daha kısık. "Um... İletişime geçmem uzun sürdüğü için üzgünüm." On gün oldu. Tam on gün ve

Telefonum her çaldığında, o olduğunu düşünerek zıplıyordum.

"Sorun değil," diyorum, tekrar sandalyeme yerleşiyorum. "Dediğim gibi, beklentim yok."

"Bunu söylemenden nefret ediyorum," diye mırıldanıyor ve göğsümün sıkıştığını hissediyorum. "Beklentiler olmalı, Mia. Ben onun babasıyım."

Duymamasını umarak yavaşça nefesimi bırakıyorum. "Onunla tanışmak istiyorum, gerçekten. Ben sadece..." Sözüünü kesiyor.

"Hazır değil misin?" Fısıltının biraz üstünde bir sesle soruyorum. "Anlıyorum." Neden hayal kırıklığına uğradığımı bilmiyorum. Leo'ya söylemeyerek doğru şeyi yaptığımı kendime söyleyerek, kendimi *ikna* ederek çok uzun yıllar geçirdim. Ve Benny için hangi yönün en iyisi olacağından hiç şüphem yokmuş gibi. Sanırım Leo'nun onun hayatının bir parçası olmasını istemek bencilce, çünkü belki o zaman oğlumuzun ebeveynlerinden başka bir şey olmasak bile o da benim hayatımın bir parçası olurdu.

Ebeveynl

er.

Oğlumuz

.

Kelimeler o kadar yabancı ki, düşüncelerimde bile.

"O bile değil, Mia..." Telefona doğru nefes veriyor. "Ben sadece... Hâlâ aklımda bu kadar çok soru varken ona istediğimi veremeyecekmişim gibi hissediyorum ve bunları benim için yanıtlamana ihtiyacım var." Zihnim daireler çizerken bir süre duraklıyor ve ben de alt dudağımı sızlayana kadar ısıırıyorum. "Bu işe körü körüne girmek istemiyorum. Her şeyi berbat etmek istemiyorum. Bunu düzeltmek için tek bir şansım varmış gibi hissediyorum ve sadece... *Sana* ihtiyacım var Mia. Onun konusunda bana güvenmeden önce, benim *senin* konusunda bana güvenmen gerektiğini hissediyorum."

Evet. Bunu hazmetmek çok zor ve hiç de böyle hissetmesini beklemiyordum. Ve bunu dile getirmesi bile... "Tamam..." Hala ne demek istediğini tam olarak anlamış değilim ama ona verebileceğim en iyi yanıt *tamam*.

"Düşünüyordum da... belki akşam yemeği ya da başka bir şey için buluşabiliriz? Eğer ona göz kulak olacak biri varsa..."

"Um..." Akşam yemeği. Ben ve o. *Tek başımıza*. Bunu yapabilirim. Değil mi? "Yoksa bu iyi bir fikir değil mi?"

"Hayır," demekte gecikmedim. "Ama... Ben New York'tayım.

"Oh." Tek bir ses sonsuza kadar devam edecek gibi. "New York'ta mı yaşıyorsun?"

Eminim bunu biliyordu. "Evet. Yani, geri gidiyorum. Ve ileri. Ama burada. Çoğunlukla. Ayda bir hafta babamlarda. Yani, evet. New York." *Orada mısın?*

Tanrı mı? Benim, hayatımı kurtarmak için cümle kuramayan kız. Neyim var benim?!

"Kahretsin." Sessiz bir nefes aldı. "Ne demek istediğimi anladın mı? Bunu bilmiyordum bile. Katie'nin partisinden önce New York'tan geldiğini biliyordum, ama sonra seni büyükbabanda gördüm, o yüzden... Ne varsayıdığımı bilmiyorum. Bilmediğim o kadar çok şey var ki..."

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için, göğsümde endişeyle, "Aşağı uçabilirim-" dedim.

"Yapmak zorunda değilsin-"

"Hayır. Yapacağım." En azından bunu yapabilirim. Çoktan klavyeme dokunmaya başladım, uçuşlara bakıyorum. "Ne zaman boşsun?"

"Hafta boyunca Charlotte'dayım."

"Genelde Charlotte'a uçarım, yani bu işe yarar."

Boğazını temizliyor ve onun ayakta durduğunu, bir şeye yaslandığını, yere baktığını, bacaklarını bileklerinden çaprazladığını hayal ediyorum. "Peki... buraya en erken ne zaman gelebilirsin?"

"Yani, teknik olarak, bu gece oraya gidebilirim."

"Bu işe yarar."

"Gerçekten mi?"

"Sana adresimi mesaj atarım."

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

OceanofPDF.com

LEO

Boku yedim.

Bu sabah uyandım ve aklımdaki ilk şey Benny'ydi. İkincisi Mia'ydı. Öğrendiğimden beri hep aynı şekildeydi. Duştayken, bir şekilde kendimi bugün arayacağıma ve ona nasıl hissettiğimi söyleyeceğime ikna ettim. Bir nevi. Evet, Mia'nın kendisi için bu kadar önemli bir konuda bana güvenmesini istiyordum, özellikle de hayatımı değiştiren aşırı haberler karşısında verdiğim tepki küçük bir sürtük gibi kaçmak olduğu için. Ama aynı zamanda kendi içimdeki şeytanlarla da savaşıyordum. Suçluluk duygusu bunlardan biriydi - o boktan orospu çocuğu. Diğeri ise kendime verdiğim değerle ilgili soruydu. Çünkü gerçek şu ki, ben hazır değilim. Polis akademisinin üçüncü haftasındayım ve elbette *mezun* olduğumda -eğer mezun olursam- benim için ayarlanmış bir işim var ama o pislik kazak-yelek haklıydı. Kolluk kuvvetleri bok gibi para ödüyor. Meselenin para olmadığını biliyorum çünkü Mia'nın babası zengin ama Benny'nin babası değil.

Öyleyim.

Bir de hâlâ çocukluğumun geçtiği evde yaşıyor olmam gibi küçük bir sorun var.

Çünkü bu *ebeveynliği* çağrıştırıyor. Değil.

Yirmi üç yaşındayım ve doğru yolda olduğumu düşünüyordum ama şimdi bir yol ayrımındayım ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Ve tüm bunlar, *sonrasında* ne olacağına dair soruları içermiyor bile.

Çok fazla sorum var ve hepsi on bir gündür kafamın içinde hapsolmuş durumda, sadece ben, kendim ve ben cevap bulmaya çalışıyorum. Ama cevaplar bende değil. Mia'da var. Ben de ondan benimle buluşmasını istedim. Ve şimdi yolda, ve

I.

Am.

Boku

yedim.

Buzdolabının kapağını kapatırken tam olarak ne kadar berbat durumda olduğumu düşünüyorum ve katılmak için geldiği akşam yemeğinde ona *ikram* edecek hiçbir şeyim olmadığını fark ediyorum. Her akşam ızgara tavuk ve buharda pişmiş sebze yiyorum ve bu tam olarak... tam olarak ne? Romantik mi? Sanırım istediğim bu değil.

Yediklerini beğenip beğenmediklerini umursamadığınız, sadece konuşmalarını, size geçmiş beş yılın tüm ayrıntılarını ve gelecek beş yıl için neler öngördüklerini anlatmalarını istediğiniz birine ne ikram edersiniz?

Fazla düşünüyorum. Düşündüğümü biliyorum. Ama daha fazla düşünmeden telefonum bir mesajla çalıyor. Arayan Mia'ydı. Ve hemen dışarıda.

İki elinde bir gecelik çanta tutan Mia, koyu gri bir kazak, paçaları yırtık siyah bir kot pantolon ve siyah *topuklu* ayakkabılarıyla apartmanın girişinde duruyor. Bana ilk döndüğünde göğsümde hava sıkışıyor, açık kahverengi gözleri giydikleriyle bir tezat oluşturuyor. Saçları bugün dalga dalga dökülmüş ve bu gece için hazırlıklı olmadığım pek çok şey var. Onu şahsen görmek *kesinlikle* bunlardan biri.

Gülümsüyor ve boğazımdaki bir valf gibi havayı yavaşça serbest bırakıyor. "Merhaba," diyor elini kaldırarak.

"Selam." Üzerimde gri eşofman altım ve on bir üç yıldır giydiğim lacivert gömleğim var ve çantasını elinden alıp ona doğru yürürken kendimi yetersiz hissediyorum. "Beşinci kattayım," diyorum ona, aynı anda o da "Taşımak zorunda değilsin..." diyor.

Bizi asansöre götürüyorum, sırtım ona dönük ve gerginim. *Kahretsin, çok gerginim.* Ona mesaj atıp on beş yaşındaki halimle benim olmasını istediğimi söylediğimden beri böyle hissetmemiştim.

Onu almak için asansörden yeni çıktığımdan, arabayı beklemek zorunda kalmadık ve böylece içeri girdik, karşılıklı durduk ve birbirimize baktık. "Burası güzelmiş," diyor etrafına bakarak. Ama kelimenin tam anlamıyla 7'ye 7 metrelik bir kutunun içindeyiz ve görececek hiçbir şey yok. Ama *hissedecek* her şey var. Mia başparmağını çiğneyip göğsüme ve sonra tekrar gözlerime bakarken nabzım sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi kaburgalarımın çarpıyor. O zaman anlıyorum; o da en az benim kadar gergin. Bu düşünceyle içimden bir kıkırdama yükseliyor ve gözlerimi deviriyorum. "Seni on yıldır tanıyorum Mia ve hâlâ kalbime çılgınca şeyler yapıyorsun."

Gözleri büyüdü ve ne söylediğimi anladım.

Sözümü geri almıyorum.

Ayrıca, bu gece ondan gerçeği istiyorsam, benim de ona aynısını vermem doğru olur.

Dairemin kapısını açmak için anahtar kartımı kullanıyorum ve içeri girmesi için kapıyı açık tutuyorum. Etrafına bakıyor ama görecek pek bir şey yok: kanepeler, televizyon, küçük bir mutfak ve yemek alanı ve iki kapı. Biri yatak odasına, diğeri banyoya açılıyor. Çantasını ön kapının yanına koyuyorum ve "Hiçbir şey pişirmedim. Ben... iyi bir aşçı değilim."

Bana dönüyor, dudaklarının kenarları kıvrılmış. "Şanslısın ki öyleyim," diyor kollarını sıvayarak. Ben onu durduramadan mutfağıma girip buzdolabını açıyor.

Yaltaklanıyorum.

"Neyiniz var?" diye omzunun üzerinden sesleniyor. "Tavuk, patates ve brokoli."

Bir an için hareket etmiyor, konuşmuyor. Sonra omuzları titremeye başlıyor ve gülüyor. Sessiz, ama orada ve buzdolabını kapatıp bana döndüğünde gözlerindeki ıslaklığı siliyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır." Başını sallıyor, kahkahası gitmiş ama gülümsemesi hâlâ yerinde. "Seni her gece ızgara tavuk, buharda pişmiş patates ve brokoli yerken hayal ediyorum."

Gözlerim kısılıyor ama dudaklarım gülümsemek için seğiriyor.

"Tıpkı lokanta gibi. Aynı yemekler, her gün, her gün."

"Bilmeni isterim ki..." Ona ulaşmak için küçük tezgâhın etrafında dolanmaya başladım. "Hamburger ve-" Kollarını belime dolayıp beni sıkmadan önce söyleyebildiğim tek şey bu. Bu bir sarılma mı yoksa ölümüne bir tutuş mu bilmiyorum, ama o çekilip bana bakmadan önce karşılık olarak bir şey yapma şansım olmadı.

"Beş yıl oldu ve sen hiç değişmedin Leo Preston." "Bu iyi mi, yoksa..."

O Omuz silkiyor, alarak a adım geri ve eğilerek karşı ve Buzdolabı. "Soru," diyor ve bu sefer gülümsüyorum. Başımı salladım. "Nasılsın?"

"Ben..." Ağır nefes verişim aramızdaki boşluğu dolduruyor. "Dürüst olmak gerekirse ben bir enkazım."

Başını yana eğmeden önce sallıyor. "Özür dilerim. Şu anda hayatının çok yoğun olduğunu biliyorum ve bu ihtiyacın olan son şey."

Dudağımın kenarını çiğniyorum, gözlerinin bu hareketi takip ettiğinin tamamen farkındayım. "Soru."

Gülümsüyor. "Devam et."

Kalçamı tezgâha bastırarak kollarımı kavuşturuyorum ve gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. "Şu an neden bu kadar tatlı görünüyorsun?"

Çenesi düştü, gözleri öyle büyüdü ki düşecek diye korktum. Bunu söylemek istememiştim. Planladığım son şey onunla flört etmeye çalışmaktı. Bunu yaparsam ne tür bir sık kafalı olurum? Ben. Ben o sık kafalıyım. "Böyle şeyler söyleyemezsin Leo."

"Neden? Erkek arkadaşın mı var?" *Kapa çeneni, sık kafalı!*

"İstiyorum," diyor ve göğsümde aptalca bir şey oluyor. Kalbimde. Acıyor. "O dört yaşında ve adı Bennett."

"Bennett?" Tekrar ediyorum.

Mia başını sallar. "Benjamin olduğunu mu düşündün?" "Sanırım, evet."

Burnu kırışıyor. "Benjamin ismi *sağ elimin oğlu* anlamına geliyor." Bir kahkaha patlattım.

"Değil mi?" diyor. "Kulağa çok yanlış geliyor, sanki..." Mastürbasyon yapmak için evrensel işareti yapıyor, sonra kızarıyor, gözleri odayı tarıyor.

Sadece yaydıkları sıcaklığı hissetmek için uzanıp parmaklarımın arkasını yanaklarında gezdirmek istiyorum. Tabii ki yapmıyorum, çünkü bu gülünç olurdu. "Benjamin bunu kastediyorsa, Bennett ne anlama geliyor?"

Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor, çözemediğim bir duyguyla parlıyor. "Kutsanmış."

Teslim edilmek üzere yemek siparişi vermeyi önerdim. Mia pişirmek için malzeme sipariş etmekte ısrar ediyor. Onu durdurumuyorum. Teslimatı beklerken kanepeye oturuyoruz ve soru oyununa devam ediyoruz, ileri geri, ileri geri. Sorular hafif başlıyor, eski arkadaşların ayrı kaldıkları yılları yad etmesini andırıyor... Ta ki üniversiteyi sorana kadar. "NC State'i kazandım," diyorum ve gülümsemesi o kadar geniş ve o kadar sınırsız ki, bir an için onu yakalayıp sonsuza kadar saklayabilmeyi diliyorum.

"İstedğin buydu, değil mi?"

Başımı salladım, bakışlarımı indirdim.

"Erken mi mezun oldun, yoksa...?"

"Üçüncü sınıfın ortasında okulu bıraktım." Gözleriyle tekrar buluşuyorum. "Evde bazı şeyler oldu ve ben de geri dönmek zorunda kaldım." Başımı sallıyorum. "Yani, dönmek *zorunda değildim*. Bunu ben seçtim."

Bakışları benimkileri arıyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor ve ona Laney'den bahsettiğimde bana baktığı gibi bakıyor.

"Uh-huh." Gülümsemeye zorladım. "Öyle olacak." Ona Logan'dan bahsetmeyeceğim. Bu benim anlatacak hikâyem değil.

Yemekler geldi ve Mia benim yardımımı reddederek mutfakla meşgul oldu. Oyunu oynamaya devam ediyoruz, ama artık tüm soruları ben soruyorum. O da hepsine cevap veriyor.

Benny doğduktan sonra kabin ateşi çok fazla olduğunda ders alarak yemek yapmayı öğrendiğini söylüyor. Bunu yapmasını öneren Tammy'ydi ve dört ay boyunca yirmi dört-yedi saat Benny ile birlikte olduktan sonra ondan uzak kalmak onun için zor olsa da, bu çok ihtiyaç duyduğu bir molaıydı. Yemek yapmaktan hoşlanıyor, özellikle de kendisinininkinden başka doyurması gereken bir boğaz olduğu için. Bunun zihinsel olarak da ona yardımcı olduğunu söylemekten çekiniyor - sadece dışarı çıkanı değil, vücuduna gireni de kontrol edebiliyor.

O sırada Tammy bir şekilde onlarla birlikte yaşıyordu. Mia sekiz aylık hamileyken, doğumun gerçekleşmesi konusunda paniklemeye başladı ve yardım için Tammy'ye ulaştı. Mia ve babası o sırada New York'taydı ve bir otelin üst katındaki dairede yaşıyorlardı. Mia'nın bahsettiği kız arkadaşı - kendisinden nefret eden- babası sonunda kızını ilk sıraya koyduğunda onu terk etmişti.

Büyükbabası öldükten sonraki birkaç ay boyunca babası onunla birlikte çiftlikte kalmış ve oradan çalışmış. "Ta ki..." Mia, kırmızı soslu bir tavuk ve mantar tabağı hazırlarken şöyle diyor. "Ta ki..." Tezgâhın diğer tarafında oturan bana bakıyor, kulaklarım ve gözlerim ona odaklanmış durumda. Şimdiye kadar söylediği her kelimeyi yuttum ve durmasını istemiyorum. *Bu-zamandaki bu boşluğu doldurmak ondan istediğim şey ve şimdi kilitli.*

"Neye kadar?" Israr ediyorum. "Hamile olduğunu fark edene kadar mı?"

Gözleri yaşlarla doluyor ve onları kırpıştırarak tabağıını önüme koyuyor. Yemeği görmezden geliyorum ve tabureden kalkıp ona doğru ilerliyorum. Bir elimi omzuna koyup gözleriyle buluşabilmek için biraz eğiliyorum. "Neye kadar, Mia? Ne olana kadar?"

Şimdi yukarı bakıyor, gözleri uzak, boş. "Babam banyonun kapısını kırdı ve beni yerde baygın, kendi kusmuğumla dolu bir havuzun içinde yatarken buldu" diye mırıldanıyor, sesi acıyla geriliyor. "Ambulans çağırdı ve beni hastaneye göturdüler. Ben de böyle öğrendim." Tüm vücudu gergin, nefes alışları bir bıçağın delip geçen kenarları gibi keskin.

kalbime giriyor, beni güçsüzleştiriyor. Onu fiziksel ve duygusal olarak o halde hayal etmemeye çalışıyorum. Boğazıma bir safra kaçıyor ve onu yutuyorum.

"Mia..." Tek çıkarabildiğim bu.

Geri adım atıyor, dokunuşumdan uzaklaşıyor ve gözlerini kırptırıyor. Sadece bir kez. "Onun hiçbir sorunu yok," diyor içinden gelen bir güçle.

"Ben-"

"Hatalar yaptığımı biliyorum Leo, en büyüğü de o içimdeyken kendime dikkat etmememdi ama yemin ederim onda *yanlış* bir şey yok." Tek bir damla gözyaşı süzülüyor ve hemen onu siliyor. "Doğumu hızlı ve nispeten ağrısız geçti ve mükemmel bir bebektir. Nadiren ağlardı ve haftalar içinde gece boyunca uyurdu. Sekiz aylıkken emeklemeye, on üç aylıkken de yürümeye başlamıştı. İlk kelimesi *toptu*, her ne kadar anne olmasını ummuş olsam da. Önüne ne koyarsam bir şampiyon gibi yiyor. Ve çok kibar. Herkese ve her şeye gülümsüyor ve güldüğünde, *gerçekten* güldüğünde, tüm vücudu onunla birlikte gülüyor." Bir nefes alıyor ve ben konuşmaya fırsat bulamadan, "Lütfen bana kızma. Kanıtım var. Resimler ve videolar. Bir sürü video. Ve kendini izlemeyi çok seviyor. En çok ilk saç kesimini izlemeyi seviyor. Bir kere bile hareket etmedi. Neredeyse gözünü bile kırpmadı. Bunun çok komik olduğunu düşünüyor, sanki bir robotmuş gibi. Ve o akıllı, Leo. *Gerçekten* zeki ve fen deneylerini seviyor. Her zaman yaparız. Ve o-"

"Mükemmel," diye araya girdim, kalbim ağırlaşmıştı. "O mükemmel Mia," diye fısıldıyorum, onu kendime çekerek. Yüzünü göğsüme bastırılmış, hıçkırık üstüne hıçkırık döküyor ve ben saçlarını umarsızca okşuyorum, bakışlarım kayboluyor, geçmişin, şimdinin ve *geleceğin* görüntüleriyle doluyor. Başının tepesini öpüyorum. "Ve sen de öylesin." Nefesleri kesiliyor, sonra geri çekiliyor, bana bakıyor, gözleri umutla dolu. Alnına bir öpücük daha konduruyorum. "Onunla ne zaman tanışabilirim?"

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

MIA

Parmaklarım titrerken, içime dolan sinirlerle savaşımaya çalışırken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Şimdiye kadar, ellerimi meşgul tutarak ve konuşmayı hafifleterek bunu yeterince iyi gizlemeyi başardım ve sonra *tetiklendi*.

Lanet olsun!

Bir anda ortaya çıktı ve hazırlıklı değildim. Sanırım bu duygusal durumda olmanın tek iyi yanı, tepkilerim üzerinde fazla düşünecek zamanımın olmaması. Her şeyi tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyorum ve eğer böyle davranmam *gereken* biri ya da bir konu varsa o da Leo ve Benny'dir.

Şimdi mutfak tezgâhında yan yana oturuyoruz -Leo beni yemek soğumadan yemeye zorluyor- ben de telefonumdaki takvimi inceleyerek Benny'yi aşağı indirmek için bir sonraki fırsatı arıyorum. Bir yandan karnımı doyururken bir yandan da telefonuma bakıyor olmak zihnime çöküşüm dışında odaklanabileceğim başka bir şey veriyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum ve Leo kıkırdıyor.

"Hâlâ küfür etmeme olayını sürdürüyorsun, ha?" Gözlerimi ona dikiyorum, o da sırtarak başıyla telefonumu işaret ediyor. "Ne zaman?"

"Önümüzdeki hafta sonuna yetişmesi gereken bir projem var, o zamana kadar işim başımdan aşkın olacak. Yine de o hafta sonu onu getirebilirim."

Leo başını sallar, düşünür ve sonra dudaklarına yavaş bir gülümseme yayılır. "Bu benim için iyi olur. Gitmem gerek-" Sözünü kesti. "Sadece... *bir şey*... Logan'la, yani..." Yemeğine odaklanır. "Logan'ın önceliği olduğundan değil-"

"Anlıyorum," diye araya girdim. "Açıklamak zorunda değilsin."

Sessizliğe gömüldük, zihnim dönüp duruyordu. İlk konuşan Leo oldu. "Ne iş yapıyorsun? İş için yani."

"Babam için çalışıyorum," diyorum ona, göz devirmeme engel olarak, çünkü *tabii ki* çalışıyorum. Babamın başka bir şey yapmamdan mutlu olacağını sanmıyorum. "Grafik ve dijital pazarlama departmanlarında çalışıyorum. Çoğu işi uzaktan yapabiliyorum, bu yüzden ofiste pek bulunmuyorum. Günlerimi Benny ile geçiriyorum ve o uyuduğunda çalışıyorum." Omuz silkiyorum. "İşe yarıyor, çünkü çalışmalarımı ders yükümün bir parçası olarak sunabiliyorum-"

Leo'nun başı dönüyor, gözleri dikkatle inceliyor. "Sen de mi okuyorsun?"

Başımı sallıyorum, aniden endişeleniyorum. "Uzaktan eğitim, yani yüzde 100 online. Çift diploma yani muhtemelen Benny ile aynı zamanda mezun olacağım." Gergin bir kıkırdama çıkarıyorum, sonra topal bir şekilde ekliyorum, "Benny ile geçireceğim zamanı kaçırmayacağım. Söz veriyorum."

Leo'nun iç çekişi kısa ve keskindir. Ağzını silmek için bir kâğıt peçete kullanıyor ve sonra onu artık boş olan kâsesine atıyor. Onu bir kenara iterek tüm vücuduyla bana dönüyor. "Demek liseden mezun oldun." Bu bir soru değil.

Gülümseyerek ve başımı sallayarak, "Evet. Hamile olduğumu öğrendikten sonra babam bizi New York'a geri taşıdı, böylece hamileliğim, hastalığım ve kederim için en iyi tedaviyi alabilecektim" diyorum. Vay be. Bir cümlede anlatılacak çok şey vardı ama geri adım atmadım. Ve zihninin çalıştığını, işlediğini görebiliyorum. "Yine de okulda yatılı kalmadım ve sanırım daha önce birkaç hamile öğrencileri olmuş olabilir çünkü o durumda orada olmam o kadar da skandal görünmüyordu."

Tek söylediği "Huh," oldu.

O anıyı hatırlayarak gülümsüyorum. "Diplomamı almak için sahneye kucağımda sekiz haftalık Benny ile çıkmıştım."

"Kapa çeneni," diyor. "Pic ya da bu olmadı."

Göğsümde bir kıkırdama oluşuyor. "Telefonumda yok ama eve gittiğimde sana gönderirim."

Sırıttırıyor ve başıyla yemeğimi işaret ediyor. "Ye," diye emretti. Ben de öyle yapıyorum, o da oturup beni izliyor ve başka bir şey sormuyor.

YEMekten sonra, buzdolabından bir bira aldı ve bana teklif etti. Kabul ediyorum ve mutfak tezgahından kanepeye geçiyoruz. Ayakkabılarımı çıkarıp bacaklarımı altına alırken onu her hareketimi izlerken yakalıyorum. Ağzı bir şeyler söylemeye hazırlanıyor ama telefonum gelen bir görüntülü arama için beni uyarıyor. "Benny arıyor," diyorum. "Açmak zorundayım."

"Tabii ki."

"Um..." Etrafımda özel bir yer arıyorum ve Leo neye ihtiyacım olduğunu anlamış olmalı ki küçük oturma odasındaki büyük pencereyi işaret ediyor, şimdi fark ediyorum ki bu pencere dar bir balkona açılan sürgülü bir kapı. Oraya doğru ilerleyip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Görüntülü görüşmede Benny ve ben iyi geceler diliyoruz, ardından düzinelerce öpücük konduruyoruz. Aramayı sonlandıran babam oldu çünkü orada saatlerce oğluma bakacağını biliyordu. Kapatmadan önce göz kırparak "*Dikkatli ol.*" diyor.

Daireye geri döndüğümde Leo bulaşıkları bitirmek üzereydi. Bir bulaşık havlusu kapıp kurulamaya başladı, ben de tezgâhın etrafından dolaşıp bezi ondan aldım. "Sen yıkadın, ben kuruladım," diyorum ona.

"Sen pişirdin, ben temizledim," diye karşılık veriyor, sesi alçak, tonunda biraz hüzün var, bakışlarım sorgulayarak ona bakmama neden oluyor.

"Burada *benimle* olduğunu bilmesini istemiyor *musun*?" diye soruyor ama bana bakmıyor. Başka bir bulaşık havlusu bulmak için çekmeceleri karıştırıyor. Yemek yapmak için kullandığım tavayı alıp silmeye başlıyor ve artık boş olan lavaboya bakıyor.

Elimdeki kâseye odaklanıyorum. Kuru ama yine de kurulamaya devam ediyorum. "Senin onun olduğunu bilmiyorum... Ona söylemedim," diye itiraf ediyorum. "Sadece... Emin olmak istiyorum, anlıyor musun?" Sessiz kalıyor. Sessizce ekliyorum, "Ben de *senin* emin olmanı istiyorum, Leo."

"Evet," diyor ağır bir nefesle. "Sanırım."

Vereceği cevabın sözde büyümemde tökezlememe neden olabileceğini bilerek sormadan önce tereddüt ediyorum: "Ailene söyledin mi?"

Dudaklarından tek bir nefes düşüyor. "Sizin için en iyi cevap ne olurdu?"

Gerçeği söylemek istiyorum. O da şu: "Tüm bunlar gerçekten kafa karıştırıcı ve... *zor* oldu," diye itiraf ediyorum. "Senin için de aynı derecede, hatta daha fazla zor olacağını biliyorum ama kardeşlerinin bildiğini ve sana söylemediğim için beni yargıladıklarını bilmek-"

"Onlara söylemedim," diye araya giriyor ve başımı kaldırıp ona baktığımda gözleri tam benimkilerin üzerinde. Nefesini içine çektikten sonra ekliyor: "Lucy'ye söyledim çünkü *birine* söylemem gerekiyordu ama o kimseye tek kelime etmemem gerektiğini biliyor..."

"Ne zamana kadar?"

Omuz silkiyor. "İkimiz de emin olana kadar, sanırım." Başımı salladım, rahatlamıştım.

"Güzel."

"Ama Mia..." diyor ve aniden üzerimde yükseliyor. Kaseyi daha sıkı kavriyorum. Elimden alıp tezgâhın üzerine koyuyor. "Kardeşlerim..." diye başlıyor, gözleri biraz kısılıyor, "artık eskisi gibi değiller." Bunu gözlerinde bir kararlılıkla söylüyor, sanki

ona güvenmem için beni ikna etmeye çalışıyor. Ona güveniyorum; sadece... konu kardeşleri olduğunda gücüme güvenmiyorum. Ben bunu açıklayamadan Leo, "Ve ikimiz de emin olana kadar beklediğimi söylediğimde, bu *benimle* ve burada kalmak istememle ilgili değil. Ben buradayım, Mia. Senin için ve Benny için-" Benny'nin adını söylerken dudakları kıvrılıyor. "Hiçbir yere gitmiyorum. Krizlerle başa çıkma konusunda pek iyi bir geçmişim olmadığını biliyorum ama bu... bu farklı ve bunu bilmeni istiyorum. O zamanlar olduğum kişi olmadığımı güvenmeni istiyorum."

Leo'nun çiftlik evinin mutfağında durduğu ve Benny'nin içeri girdiği andan beri göğsüm daralıyor. O ana kadar üzerimde ne kadar büyük bir baskı olduğunu fark ettiğimi sanmıyorum. Leo'nun sözleriyle, neredeyse *ilanıyla*, ciğerlerimin fiziksel olarak genişlediğini, bana baktığı her saniye omuzlarımdaki ağırlığın azaldığını hissediyorum.

Buradayım, Mia. Senin için ve Benny için. Terapistim bana bunun durmam, düşünmem ve değerlendirmem gereken anlardan biri olduğunu söylerdi. Ben de öyle yapıyorum. Ve bundan çıkardığım sonuç şu: tüm o gerginlik, endişe, tereddüt ve bilinmeyene dair sorular... Yalnız değilim.

Leo'ya gülümsüyorum ve her ne kadar ona sarılmak istesem de sarılmıyorum. Tezgâha yaslanarak soruyorum. "Peki... Benny hakkında sorularınız mı vardı?"

Leo başını sallıyor, omuzları birkaç santim çöküyor. "Doğum günü mü?"

"1 Nisan."

Çarpık bir sırıtışla beni kutsuyor. "Katie'ninkinden iki gün önce."

"Biliyorum."

"Tam adın?"

"Bennett János Kovács."

Leo'nun sırıtışı gitmiş, yerine kaşları çatılmış.

İçimi çektim. "Doğduğunda ona senin soyadını vermeyi düşündüm ama..." Ayrıntıya girmiyorum. *Anlatamam.* "Çok acıdı" demek, şimdi *burada* olduğumuz için çok kararsız görünüyor - asla olacağımızı düşünmediğim bir yerde.

Leo dudaklarını yalıyor. "Yani, annen-"

"Tanrım," diye mırıldanıyorum kısa bir kahkaha ve göz devirmeyle.

Leo'nun gülümsemesi geri döner. "Sadece, Leslee teyzem mi? O bir dedikoducu ve annen Benny hakkında bir şey söylemiş olsaydı bundan bahsederdi."

Omuzlarım kalktı ve omzumun üzerinden "Bilmiyor" diyerek oturma odasına geri döndüm. Elimde bira, kanepeye oturuyorum ve Leo'nun da aynısını yapmasını bekliyorum. Kolunu kanepenin arkasına uzatarak yanıma oturdu. Sırtımı kolçağa dayadım, yüzüm

Ona. Yerleştikten sonra ona şöyle dedim: "Babam öldüğünde cenaze planları için ona ulaştım. Dedi ki-" Alay ediyorum, bira şişesini dudaklarıma götürüyorum ve sıvının yarısını yudumluyorum. "Orada olmayacağını, babamın hayatında önemli bir rol oynamadığını söyledi."

Leo'nun gözleri öfkeyle parlıyor. "Kızını büyütmek dışında mı?" Başımı salladım. "Vasiyetinde varsa onu aramamı söylemişti."

"Ondan nefret ediyorum Mia. Yani... bana uzun zaman önce nefretin faydasız olduğunu öğrettin, ama onunla..."

"Oh, o zehirli bir b-kelimesi," diye katılıyorum. "Bu yüzden Benny'nin onun yakınında olmasını istemiyorum."

"Akıllıca bir seçim," diyor biramı kendi birasıyla tokuştururken.

Ona gülümsemekten ya da bakmaktan kendimi alamıyorum. Onu *takdir ediyorum*. Onun kadar iyi görünmek bir suç olmalı. Onun çocukluktan gençliğe ve erkeklığe geçişini izledim ve Leo Preston *tam* bir erkek. Dudağımı çiğneyerek gözlerimi onunkilerden ayırıyorum ve biramı sehpa indirim. Alkolün düşüncelerimle hiçbir ilgisi olmasa da bu gecelik bu kadar yeter diye düşünüyorum. Sadece onun alabileceği türden bir zevki almayalı uzun zaman olmuştu-

Bu düşünceleri zihnimden silkeliyorum - fiziksel olarak başımı bir *aptal* gibi sallıyorum - ve o bana *sırtıttığında* allığının boynuma doğru süzüldüğünü hissediyorum.

Bu düşünceler içinde kaybolduğum süre boyunca ikimizin de bir şey söylemediğini fark ediyorum ve aslında ne kadar zaman geçtiğini merak ediyorum. *Hay aksi*. "Başka bir şey var mı?" Acele ediyorum. "Sorular, yani. Benny hakkında?" Tanrım, bana yardım et.

"Hayır." Başını sallıyor, burnunu kıvrıyor. "Onu kendi başıma tanımak istemem garip mi?"

Kalbim eridi. Gerçekten. "Hayır, çok tatlı."

"Yine de bir sorum var," diyor birasını benimkinin yanına koyarken. "Ve uygunsuz olup olmadığını bilmiyorum."

"Yine de soracaksın, değil mi?"

"Şu anda kimseyle görüşmediğini biliyorum, ama geçmişte?"

"Um..." Saçlarımı bir yana çekip alt dudağımı oynatıyorum. "Biraz çıktım," diye itiraf ediyorum. "Zor, bilirsin, bir çocukla ve her şeyle. Herkes bekâr bir anneyle çıkmak istemez."

"Yani ciddi bir şey yok mu?" diye soruyor. "Bir tane vardı."

Kirpiklerini indirdi. "Ne oldu?"

"Seattle'dan bir iş teklifi aldı."

"Ve o mu aldı?"

Başımı salladım. "Bana ve Benny'ye ona katılmamızı teklif etti ama ben hayır dedim."

"Neden?" Her tepkimi izlerken gözleri sertleşiyor, her kelimemi içine çekiyor.

"Çünkü onu, onun için dünyamı değiştirecek kadar sevmiyordum. Bundan sonra devam etmenin bir anlamı yoktu, özellikle de uzun mesafeli."

Leo buna yanıt vermiyor ama derin düşüncelere dalmış olduğunu hissedebiliyorum ve ne düşündüğünü çok iyi biliyorum. "Bir yıl boyunca çıktık. Benny'yi onun yanına getirecek kadar rahat hissetmem beş ayımı aldı ve Benny'yle çok iyi anlaştılar."

Yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Benny onu seviyor muydu?"

Benny Jase'i çok severdi ve ayrıldıktan sonra sık sık onu sorardı. Neyse ki neler olduğunu tam olarak anlayamayacak kadar küçüktü. Cevap vermedim, bu da yeterli bir cevaptı. "Sen iyi misin?" Dudaklarını gölgeleyen kaşlarını fark ederek sordum.

"Yalan söylemeyeceğim," diyor ağır bir nefes vererek. "Başka bir adamın baba figürü olduğunu bilmek biraz acı verici-"

"Hayır," diye araya girdim. "O asla öyle biri olmadı. Benny'nin sahip olduğu tek baba figürü babam ve Holden."

Leo'nun başı geriye doğru savrulur ve kanepenin arkasına düşer. "Holden benden ne kadar nefret ediyor?"

"Öyle değil," diye teminat veriyorum. "Azıcık bile değil." "Saçmalık," diye mırıldandı Leo.

"Holden senin en büyük destekçindi, Leo. En başından beri. Seninle birlikte olmak için kendime yeterince güvenmemi sağlayan oydu. Ona hamile olduğumu söylediğimde, sana söylemem için *ısrar etti*. Ama neden söyleyemediğimi anladı..."

Leo nefesini üfler.

Kucağıma bakıyorum. "Bana kızmakta sonuna kadar haklısın," diye mırıldanıyorum.

Parmak eklemlerini teker teker kırıyor ve gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, bu yüzden cesaretimi toplayıp ona bakıyorum. Gözleri net ve *kararlı*. "Daha önce okul hakkında konuşurken Benny'yle geçireceğin zamanı kaçırmayacağını söylemiştin. Ondan önce de hamile olduğunu nasıl öğrendiğinden bahsederken, sanki seni yargılamamdan korkuyormuşsun gibi onun hiçbir sorunu olmadığını söyleyip durdun."

Dizlerim zıplıyor, endişeliyim ve gözlerimin arkasındaki sıcaklık yanıyor. "Elbette öyleyim," diyorum, zar zor fısıldayarak.

"Neden?"

"Ona hamile olduğumu öğrendiğimden beri verdiğim her karar *onun içindi*, onun iyiliği içindi, ama hiçbir zaman bu seçimleri gerekçelendirmek zorunda kalmadım. Her zaman sadece Benny ve ben vardık, şimdi ise sen varsın. Ve eğer *bunu yaparsak* onunla ilgili bana güvenmen çok önemli."

"Mia..." Benim adım bir iç çekiş... ve bir lanet. Ayağa kalktı, elimi tuttu. "Sana bir şey göstermek istiyorum." Beni yatak odasına götüreceğini sanıyorum, ki bu pek çok açıdan yanlış, ama götürmüyor. Beni banyoya götürüyor ve aynanın karşısına geçiriyor. Bana ne gösterdiğini anlamam bir an alıyor. Göz hizamın üzerinde, aynanın üzerine bantla yapıştırılmış, bir zamanlar duvarımda asılı olan tanıdık bir resmin arkası var.

Yıllar önce yazdığım kelimeleri okudum:

Leo,

*Tanrı size bir sebepten dolayı ses
verdi. Onu kullan.*

*Çünkü bir şeyin arkasında durmazsan, her şeyin altında kalırsın. Seni
seviyorum,*

Mia.

"Senin yüzünden Mia," diyor Leo, arkamda dururken sesi sertleşiyor, omuzlarıma nazıkçe dokunuyor. "Bu yüzden kolluk kuvvetlerine girmek istedim... sesimi *doğru* bir şeyi savunmak için kullanabilmek için." Gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. "Sen benim hayatımı değiştirdin. Her şeyden önce sen *beni değiştirdin*. Bende kimsenin göremediği bir şey gördün." Elleri omuzlarımdan kollarıma doğru inerken yutkunmasıyla birlikte boğazı hareket ediyor ve beni kendisine çevirerek parmaklarımızı birbirine bağlıyor. Gözlerimin içine bakabilmek için hafifçe eğilerek, "Sana o zaman da güvenmiştim, şimdi de güveniyorum" diyor.

Gözyaşları benimkileri parlatırken onun bakışlarındaki duyguyu görmek zor. Biraz delirmiş olabileceğim için soruyorum, "Biriyle mi görüşüyorsun?"

Leo gözlerini kırptırıyor, gözlerinden önceki tüm sıcaklığı siliyor. Bana sevmekten nefret ettiğim o ukala sırtışını yapmadan hemen önce boyunun ölçüsünü alıyor. "Neden? Başka bir Benny mi yapmak istiyorsun?"

Alay ederek boğuluyorum ve gözlerimi devirerek onu kendimden uzaklaştırıyorum. "Yemin ederim, ağzından çıkan şeylere bak."

Kıkırdatarak beni içine çekti. Sonuna kadar değil, sadece ondan yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar. Gözlerini hafifçe kısarak, sesi titreyerek omurgama doğru ilerliyor: "Eğer doğru hatırlıyorsam, ağzından çıkan şeylerden *hoşlanıyorsun*." Dudaklarını kulağıma indiriyor, elleri belime gidiyor ve hafifçe sıkıyor. "Ve ağzımla yaptığım şeylerden gerçekten ama gerçekten hoşlanıyorsun."

Oksijen. Ona ihtiyacım var. Stat. Ve onda biraz var. Ben de onu öptüm. Kalbimin göğsüme çarpmasına neden olan yumuşak, hızlı, *iffetli* bir öpücük. Geri çekildiğimde bile hafiflemiyor. Bu kadar çok geçmişimiz varken ve bu geçmişin büyük bir kısmı geleceğimizi belirlerken bir çocuğu -hayır, bir erkeği- öpmenin ne kadar tehlikeli olduğunun farkındayım. Panikliyorum. Çünkü *tabii* ki panikliyorum. "Gitmeliyim."

Bir adım bile atlamıyor.

"Hayır." Neredeyse gülecektim. "Pardon?"

Sırıttıyor. "Beni öpüp öylece çekip gidemezsin Mia.

Üç vuruşta oyun dışı kalırsın."

Adil. Haklı olduğu bir nokta var. Ama aynı zamanda: İnatçıyım ve hâlâ panikliyorum. Gözlerim şakacı bir şekilde kısıldı. "Öyle mi? Ne yapacaksın? Beni cezalandıracak mısın?" Gözlerinin ateşle parladığını gördüğüm anda verdiğim cevaptan pişman oluyorum. *Oh, hayır*.

"Seni cezalandırmayı *çok* isterim." Sırıttışı daha da sırtttıyor. "Ama bu hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Kapa çeneni!" Omzunu itiyorum ve yanaklarımı boyadığından emin olduğum kıpkırmızı rengi saklamaya çalışarak arkamı dönüyorum.

"Kal," diyor. "Beni öpmeye devam etmene bile izin vereceğim, çünkü benim yanımdayken kendini kontrol edemediğin çok açık."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım.

"Sadece kal," diye tekrarlıyor ve beni kendisine çeviriyor. Sırıttışı gitmişti. Gözlerindeki sıcaklık da. "Sana dokunmayacağıma söz veriyorum."

Dudağımı çiğniyorum, tereddütlüyüm. Bunun iyi bitmesi mümkün değil. "Kal," diyor tekrar, gözleri yalvarıyor.

Ben de öyle yapıyorum.

Duştan çıktığımda, dünya tarihindeki en kötü pijamalarımı giymiştim, Leo yatağında oturuyordu ve başucu ışığı yanıyordu.

Gömleksi

z.

Okuyor.

Gözlüklü

.

Olayları bu sırayla fark ediyorum.

Yatağa doğru ilerlediğimde gözleri hızla benimkilere kayıyor ve sonra iki kez bakmadan kitabına geri dönüyor. Bu iyi bir şey, çünkü bu bana ona bakma fırsatı veriyor. Gözlüklerinin çerçeveleri kalın ve siyah, vay anasını... "Ne zaman gözlük aldın sen?"

Kıkırdıyor, kitabını kapatıp komodinin üzerine koyuyor. "Son sınıfta," diyor. "Bu arada, insanların sana dört göz demeye başlaması için harika bir zaman." Homurdanıyor. "Onlara *ihtiyacım* yok. Sadece okumaya yardımcı oluyorlar."

Gece çantamdan losyonu çıkarıp kollarıma ve bacaklarıma sürmeye başlamamı izliyor, tek kaşını kaldırarak. İşim bittiğinde, ondan olabildiğince uzakta yatağa giriyorum. Işığı kapatıyor ve yorgunluğun çökmesi uzun sürmüyor. Tam uykuya dalmak üzereyken, hâlâ uyanık olduğumu fark edip etmediğinden emin olmadan fısıldadığını duyuyorum: "Sen hep benim oldun Mia Kovács. Aklımda ve kalbimde."

Bir an sonra horluyor ve ben tamamen uyanığım, gözlerim tavanda, gözyaşlarımdan tenime işlemesine izin veriyorum.

OceanofPDF.com

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

MIA

Ertesi sabah Leo'nun alarmı çaldığında soğuk hava sırtıma çarpıyor. Bunun sebebinin göğsünü bana bastırması olduğunu anlamam bir saniye sürüyor ve şimdi telefonunun alarmını kapatıyor. Bir an sonra kalkıyor, kolunu yastığının altından çekip aptal eğitim, aptal yasalar ve aptal suçlular hakkında bir şeyler mırıldanıyor. Banyonun kapısını kapatması için tam zamanında gözlerimi zar zor açıyorum. Duş açılıyor ve ben tekrar uykuya dalıyorum.

Bir sonraki uyanışında Leo'nun ıslak, sıcak ağzı alnıma bastırıyor. "Uçağın ne zaman?" diye soruyor, sesi alçak.

Sabah nefesimi gizlemek için yorganı ağzıma kadar çekiyorum ve "Gün ortası" diye mırıldanırken gözlerimi kapalı tutuyorum.

"Alarminız var mı?"

"Uh-huh." Gözlerimi açıyorum ve onun mavi-mavi irisleri tam benimkilerin üzerindeyken ödüllendiriliyorum.

Yatağın kenarına çömeliyor ve gülümseyerek saçlarımı nazikçe gözlerimden uzaklaştırıyor. "Yani gitme vakti gelene kadar burada mı kalacaksın?"

"Sorun olur mu?"

Başını sallıyor. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Elbette." Göz kapaklarım çok ağır ve yatağı çok sıcak.

"Bana başka bir resim gönderebilir misin?"

"Elbette."

"Belki ikinizden biri?"

Yastığa karşı gülümsüyorum ve gözlerimi tekrar açmaya zorluyorum.

"Bunu yapabilirim." Telefonunda bir alarm daha çalıyor. "Kahretsin," diyor. "Gitmem gerek."

Ama ayağa kalkmak için bir hamle yapmıyor.

Birkaç saniye o beni inceledikten ve ben de aynısını yaptıktan sonra, delici bakışlarından sadece biraz utanarak, "Geç kalacaksın" dedim.

İç çekiyor, başını omuzlarının arasına düşürüyor. Başını kaldırdığında, "Senden uzaklaşmaya asla hazır değildim, Mia Kovács," deyişinde bir hürmet var. Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüyor ve ben onu izliyorum.

Kalbim boğazımda. Ön kapının açıldığını duyana kadar doğrulmadım, nabzım kulak zarlarımda atıyor ve adını sesleniyorum.

Bir saniye sonra yatak odasının kapısında dikiliyor. "Ne oldu?"

Nefesimi düzene sokmaya çalışırken omuzlarım düşüyor. Ve bilmesini istediğimden başka bir nedeni olmadığı için, ona sakladığım son sırrı söylüyorum: "Sen her zaman benim hikayemin ana karakteri oldun, Leo Preston."

OceanofPDF.com

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

LEO

MIA HER RESİM GÖNDERDİĞİNDE bir tane daha istiyorum.

Telefonumun kamera rulosu Benny ve Mia'nın fotoğraflarından başka bir şeyle dolu değil.

"Kız kim?" Logan soruyor ve telefonumu ön cebime öyle bir sokuyorum ki taşaklarım vuruyorum. Kamyonetinin direksiyonunda kardeşim gülüyor.

Acıyla irkildikten sonra "Hayır kızım," diyorum.

"Ya da erkek," diyor. "Yargılamak yok." Tekrar yola odaklanmadan önce hızlıca bana bakıyor. "Telefonun her çaldığında hemen kontrol ediyorsun ve eve geldiğinden beri o şeyle uğraşıyorsun, bu çok garip. *Senin için.*"

Bu doğru, garip. Ve o haklı; çok fazla kullanıyordum. Ama bu sefer telefonumda değildim çünkü Mia bir fotoğraf göndermişti. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Beyin yıkayıcı, gerçekten. Logan benden bu toplantıya gelmemi ilk istediğinde yanlış duymuş olmalıyım. Bana "ayıklık" toplantılarından biri olduğunu söylediğini sanmıştım. Ama değilmiş. Sadece o ve terapisti Amanda vardı. Mesele şu ki, kulağa çok bencilce gelecek ama Logan'ın geçmişiyle ilgili detayları bilmemeyi tercih ettiğim bazı şeyler var. Bugün konuştukları şey de bunlardan biriydi. Artık onun sırları benim ve onlarla ne yapacağımı bilmiyorum. Keşke onları geri verebilseydim, böylece onları asla bilmek zorunda kalmazdım çünkü onlardan *nefret ediyorum*. Gördüklerimden nefret ediyorum, boğazımdaki safradan ve kalbimdeki nefretten nefret ediyorum - damarlarımda, göğsümde ve zihnimde kök salmış olan nefretten nefret ediyorum ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bu yüzden arabaya binip yola çıkar çıkmaz Mia'nın son birkaç gündür gönderdiği resimlere baktım ve nefret yavaş yavaş azaldı. Ve sonra aktı. O kadar hızlı ve yoğun aktı ki çok fazla geldi. Tek düşünebildiğim Benny ve onu Logan'a eziyet eden şeylerden korumak için orada olmadığım gerçeği.

Onun seansını izlerken, üçümüz de o küçük odada oturuyorduk, Logan'ın dizleri zıplıyor, çenesi geriliyor ve ceplerine vuruyor, vuruyor, vuruyordu. Bunu her yaptığında Amanda başıyla hareket ediyordu ve

Kendini durmaya zorlayacaktı. "Buna ihtiyacın yok," dedi ve uyuşturucudan bahsettiğini anladım.

Logan çok sık böyle oluyordu - titreme ve kafasından, anılarından bir çıkış yolu bulma arzusu. Ne zaman tetiklense, zihninde çalışana kadar hareketleri yapmasını izlerdim ve sonra dururdu, hiçbir şey olmamış gibi davranırdı. Bu sürecin sağlıklı olup olmadığını, iyileşmesinin bir parçası olup olmadığını merak ediyordum. Amanda'ya sormalıydım ama sormadım.

"Dünya'dan Leo'ya mı?" Logan parmaklarını yüzümün önünde şıklatarak söylüyor. "Buradayım," diyorum ona ama değilim.

Pek sayılmaz.

Telefonum cebimde çalışıyor. Muhtemelen başka bir fotoğraf. Aklım oğlumla ilgili düşüncelerle doluyken yine gitmişim.

Benim *oğlum*.

Logan'a bakıyorum ve sırlarımı onunla paylaşırsam nasıl olurdu diye merak ediyorum; o da benim sırlarımı paylaştığım gibi sırlarımı geri vermek ister miydi?

Yapmazdı.

Çünkü sırlarımız birbirine hiç benzemiyor.

Günün geri kalanını şehirde dolaşarak geçirdim. Benny'den sadece birkaç ay büyük olduğunu fark ettiğim vaftiz oğlum Preston'ı ziyaret ediyorum. Sonra Lucy'nin tek başına çalıştığı kitapçıya gidiyorum. Sesini alçaltarak Benny'yi soruyor ama söyleyecek pek bir şeyim yok. Önümüzdeki hafta sonu onunla düzgün bir şekilde buluşacağımı söylüyorum ve o da paylaşacak başka fotoğrafım olup olmadığını soruyor. Bana o gözlerle bakıyor - suçlayıcı olanlardan değil - romantizm seven gözlerle ve keşke beni okumaya zorladığı kitaplara daha fazla dikkat etseydim çünkü belki o zaman kahramanın nasıl davranması ya da hissetmesi gerektiğini bilirdim. Ona resimleri gösteriyorum ve gülümsüyor, gülümsemesi genişliyor. Ama sonra gözleri sulanıyor ve her şeyi söylemek istediğini biliyorum ama söylemiyor. Bunun için minnettarım.

Eve döndüğümde babamla verandada oturuyorum. Ben kitap okuyorum, o da kahvesini yudumlarırken çalışıyor ve bu bana çiftliği hatırlatıyor. "Sana bir sallanan sandalye almalıyız," diyorum düşüncesizce ve o da bana *ne halt* ediyorsun *evlat* diye bağırarak bir bakışla bakıyor.

Gece çöktüğünde ve ev sessizleştğinde, çocukluğumun çoğunda yaptığım gibi odamda oturup pencereden dışarı bakıyorum. Bu çok garip. *Evimdeyim*, arkadaşlarım ve ailemle çevriliyim... ama değilim.

Ailem New York'ta.

Benim

ailem. Vay

anasını.

Ellerim telefonumu kavramadan ve Mia'nın numarasını çevirmeden önce beynimin bu düşünceyi işlemesine bile izin vermiyorum. İlk çalışta cevap veriyor ve "Nasılsın?" diye soruyor.

Ve aklımdaki tek düşünce, ben onu durduramadan yüksek sesle söyleniyor. "Tamamlanmamış."

Sessizlikle karşılaştım. Ve bu sessizlik o kadar uzun sürüyor ki beni duyup duymadığını bile merak ediyorum. Ama sonra dedi ki, "Ben de çok uzun zamandır aynı şekilde hissediyorum, Leo."

Boğazımda bir düğüm oluşuyor ve onu bir duvarın önünde dururken hayal ediyorum, siyah saçları beyaz fonla kontrast oluşturuyor. Ondan başka bir şey göremiyorum ve belki de bunun nedeni hayatının nasıl olduğu, dairesinin neye benzediği hakkında hiçbir fikrim olmaması ya da... çünkü sadece *onu* görmüş olmam. Göğsümdeki ağrıyı görmezden gelerek birkaç gün önce sormaya cesaret edemediğim soruyu soruyorum: "Benny beni hiç sordu mu?"

"Bir kez," diyor nefesini içine çekmeden

önce. "Ona ne söyledin?"

Cevap vermesi biraz zaman alıyor. "Ona annesiyle babasının birbirlerini çok sevdiklerini ama genç olduğumuzu ve bazı kötü seçimler yaptığımızı söyledim. Ve onu doğurmadan hemen önce hastalandığımı söyledim... ve senin tüm kalbiyle seven harika bir adam olduğunu ve içindeki iyi olan her şeyin senden geldiğini söyledim." Tek bir hıçkırıyla ağlamayı kesiyor ve onu tutmak, gözyaşlarını silmek için yanında olmadığım için nefret ediyorum.

Duygularımı geri çekiyorum, nefeslerim beni terk ederken düzensizleşiyor. "Ne dedi o?"

"Fil kakasının ne renk olduğunu sordu," diyor kıkırdayarak ve ben de kendimi onunla birlikte gülerken buluyorum.

Gitmesi gerektiğini söylemeden önce bir süre daha konuşuyoruz. "Haftaya görüşür müyüz?" diyor ve ben onu özlediğimi söylemek istiyorum.

"Evet, orada olacağım."

"Tamam," diyor, sonra duraklıyor. "Seni özledim, Leo."

Gülümsemem gülünç. "Ben de seni özledim Mia." Dudaklarımdan rahatlamış bir iç çekiş dökülüyor. "Hem de çok."

"Çok uzun zamandır," diyor ve sonra gidiyor.

Telefonumu yatağın üzerine atıyorum ve doğruca dolabıma gidip eski bir sırt çantası çıkarıyorum. Sonra odamdaki üç kitap rafından birine geçiyorum. Lucy'nin aksine, kitaplarımı kurgu, kurgu dışı ve eğitim kitapları dışında sıraladığım bir düzenim yok. Eğitim kitaplarının yanına gidiyorum ve en alt raftaki kitaplara erişmek için dizlerimin üzerine çöküyorum. Toplamda yedi tane var, hepsi kalın ciltli, parlak renkli kapakları ve büyük puntolarla yazılmış başlıkları var. Üzerlerindeki tozu gömleğimin altıyla siliyorum ve sonra ilkini açıp başlık sayfasına bakıyorum: *Kayaçlar ve Mineraller Kitabım: Bulunacak, Toplanacak ve Hazinesi Çıkarılacak Şeyler*.

Başlıktaki "Benim" kelimesinin üzeri çizilmiş ve yedi yaşındaki karalamamla Leo Preston yazılmış. Masamdan bir kalem alıp *Leo*'nun üstünü çiziyorum, sonra da yazıyorum: *Benny* yazıyorum.

Soyadı söz konusu olduğunda tereddüt ediyorum ve bu yüzden olduğu gibi bırakıyorum.

Benny Leo-Preston.

OceanofPDF.com

BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ

OceanofPDF.com

LEO

Tam Hoş Geldiniz tabelasını geçerken, yolun kenarına çekiyorum. Çiftliğe giderken bunu üçüncü kez yapıyorum, bu yüzden neden tekrar yaptığımı bilmiyorum. Yine de kitaplarla dolu sırt çantasını açıp onları kontrol ediyorum. Saatlerce paketleyip açtığım ve yeniden paketlediğim hediyeyle birlikte yedi tanesi de hâlâ orada. Beş farklı ambalaj kâğıdı almıştım ve üzerinde farklı yazı tiplerinde B'ler olan mavi bir ambalaj kâğıdı seçmiştim.

Oyalanıyorum. Oyaladığımı biliyorum. Ve benim durumumdaki çoğu erkeğin oğullarıyla tanışma şansına atlayacağını farkındayım, ama belli ki ben *çoğu erkek* değilim. Bu da berbat. Çünkü şu anda tek olduğum şey kocaman bir sinir yumağı.

Sırt çantamın fermuarını çekiyorum ve saçlarımı tutarak kendimi toparlamaya çalışıyorum. Boynumdaki gerginliği yuvarlıyorum ve ardından ellerimdeki katılığı silkelemeye çalışıyorum.

Beş dakika içinde oğlumla yüz yüze geleceğim.

Benim

oğlum.

Yüce

İsa.

Mia bana babasının ve Tammy'nin de onlarla geleceğini söylemişti, ziyaret edeceğimden endişelendikleri için değil -çünkü Tammy *şüphelense de* benden hâlâ emin *değillerdi*- sadece *benimle* vakit geçirmek isterse ona bir mola vermek için.

Bunu özür diler gibi söyledi, sanki orada olsalardı bir şekilde farklı hissedecektim gibi. Dürüst olmak gerekirse, Benny'yi düşündüğümde ve onunla bir gelecek umduğumda, sadece onu ve Mia'yı görmüyorum. Babasını, Tammy'yi ve Holden'ı da görüyorum.

Kafamın içinde çok derinlere daldığımda yaptığım gibi, olası her senaryoyu gözden geçiriyorum ve her durumu felaketleştiriyorum. En kötüsü de Benny'nin bana bir bakış atıp benden nefret etmesi olurdu. Sanırım hediye bu yüzden aldım.

Ona *rüşvet* veriyorum.

Acaba rüşvet herhangi bir ebeveynlik kılavuzunda yer alıyor mu? Ebeveynlik kılavuzları var mı? Muhtemelen birkaç tane almalıyım.

Tekrar yola çıktığımda gözlerimi deviriyorum ve kafamda sohbet konularını gözden geçiriyorum. Dört yaşında, Preston'la aynı yaşta, bu yüzden onunla *konuşabileceğimi* biliyorum ve dört yaşındaki çocukların nelerden hoşlandığı konusunda oldukça bilgiliyim. Preston *Paw Patrol* döneminden geçiyor. Anne ve babasından dolayı en sevdiği karakterler polis Chase ve inşaat işçisi Rubble. En sevdiği yemek dilimlenmiş ve kürdanla yenen sosisli sandviç, çünkü neden olmasın?

Tüm bunları yüksek sesle kendime söylediğimi fark ediyorum. Ve daha ne olduğunu anlamadan çiftliğe giriyorum. Ve ben daha kendimi sorgulayamadan, Tammy evle ahır arasında, içi toprak dolu bir el arabasını iterek yürüyor. Kontrolü kaybettiğinde neredeyse devrilmek üzere olduğunu görünce kamyondan inip ona doğru koşuyorum. "Ben hallederim," dediğimde sessizce gülüyor ve tutamakları kavrayabilmem için yoldan çekiliyor. "Nereye koymamı istersin?"

"Verandanın kenarı harika olur," diyor ön koluyla yüzündeki teri silerken.

El arabasını işaret ettiği yere götürüyorum ve ona dönmeden önce yavaşça bırakıyorum. "Merhaba," diye nefes veriyorum ve gülümsemesinin sıcaklığı üzerimize vuran güneşin sıcaklığına meydan okuyor.

"Seni tekrar görmek güzel," diyor. "Mia ve çocuklar öğle yemeği için bir şeyler almak üzere hızlıca markete gittiler."

"Çocuklar mı?"

"Benny ve Joseph. Ona hâlâ çocuk diyorum çünkü bazen çocuk gibi davranıyor."

Dudağımı çiğneyerek bir kez başımı salladım.

Ellerini kalçalarına yerleştiriyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Kaşlarımı soru sorar gibi kaldırıyorum ve gülümsemesi sinsileşiyor. "Varsayımlarda bulunmak için burada değilim Leo," diyor iki elini teslimiyetle havaya kaldırarak, "ama sana iyice baktığım anda bunu sorguladım." Başını sallıyor, aramızdaki boşluğa bakıyor. "Joseph biraz aptal olabilir ama bir şey söylemeyeceğim." Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. "Ee? Nasılsın?"

İçime çekebildiğim kadar hava çekiyorum, sonra bir *nefesle* dışarı veriyorum. "Altıma sıçmak üzereyim," diyorum ona dürüstçe. O kadar yüksek sesle ve kaygısızca gülüyor *ki neredeyse* ben de onunla birlikte güleceğim. Bunun yerine ona ellerimi gösterip titrediklerini gösteriyorum. "Gördün mü?"

"Hayır," diyor bana bakarak, iki eli de benim ellerimden birini tutuyor. "Endişelenecek bir şey yok." Ellerimize bakıyorum,

Aklıma annem ve onun da aynı durumla karşılaşsa ne yapacağı geliyor. Ben daha fazla düşünmeden bir kamyon garaj yoluna giriyor. Tammy bana göz kırparak, "Bunu sen halledersin," diyor.

Kamyonun iki ön kapısının açılmasını izlerken yerimde çakılıp kalıyorum. Mia dışarı çıkıyor ve ilk fark ettiğim bacakları oluyor. Bir tarafta kısa kot pantolon, diğer tarafta sarı Chucks ayakkabılar. Yanımda Tammy kıkırdıyor. Parmaklarını dudaklarına götürüp fermuar çekme hareketi yapmadan hemen önce ona dönüyorum. "Tek kelime etme," diye fısıldıyor bir şarkının içinde, kamyona doğru ilerlemeden önce.

Adımlarım ağırlaşarak Mia'ya doğru ilerliyorum. Beni, içinde saatlerce kaybolabileceğim bir gülümsemeyle karşılıyor. Sonra ayak parmaklarının ucuna kalkıp bana sarılıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. Arka kapıyı açmam ve Benny'yi araba koltuğundan indirmem için beni serbest bırakırken tek kelime etmiyor. Nefesimi tutuyorum, titremelerini gizlemek için ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Benny, annemin arkadaşı Leo'yu hatırlıyor musun?" diye sorar, elini kendi elinin içine alarak.

Önümdeki küçük çocuğun düzinelerce fotoğrafı var ve hiçbirisi -bir tanesi bile- onun açık kahverengi gözlerine baktığımda beni tüketen duyguyu ortaya çıkarmaya yaklaşmadı bile. "Merhaba Benny," demeyi başarıyorum, sesim fısıltının biraz üzerinde.

Benny başını kaldırıp bana bakıyor, sonra bir adım geri atıp annesinin arkasına saklanırken hemen geri çekiliyor. Korkumu gizleyemeyerek Mia'ya bakıyorum.

"Öğle yemeğine başlayalım," diye sesleniyor Tammy, Mia'nın babasını sürükleyerek götürürken. Mia bana gülümsüyor, ama üzgün bir gülümseme, sonra çömeliyor ve Benny göz göze geldi. "Sorun ne dostum?" diye soruyor ve gözleri anlamadığım bir şey ifade ediyor. Daha yakına kayıyor, kulağını ağzına yaklaştırıyor, böylece ona bir şeyler fısıldayabiliyor ve ben kendimi *kaybolmuş* hissediyorum. Bir yabancı gibi -ki ben de tam olarak öyleyim.

Mia Benny'den uzaklaşırken gülümsüyor ve bana bakıyor. "Senin çooooook uzun olduğunu söylüyor," diyor kıkırdarak.

Gülümsemeye zorluyorum ve yardımcı olacağını umarak çömeliyorum. "Daha iyi misin?"

Benny, dudaklarını bir çizgi halinde bastırarak Mia ve bana bakıyor ve en büyük korkumun gerçekleşmekte olduğunu fark ediyorum. Benden *nefret ediyor*. "Ben, uh..." Boynumun arkasını ovuyorum. "Sana bir hediye aldım," diyorum. "Annen için de uygunsa, sana vermek istiyorum."

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyor Mia, ayağa kalkarak.

"Biliyorum. İstedim," diyorum, ben de ayağa kalkarak.

"Leo'nun sana ne aldığını görmek ister misin?" Mia ona sorar ve o da başını sallar.

Mia onun herkese ve her şeye gülümsediğini, ama bana gülümsemediğini söyledi ve ben de bunu şekerle kaplamayacağım bile - bu acıtıyor.

Kitapları oldukları yerde bırakarak kamyonetimden hediye aldım ve yan yana oturup bekledikleri verandanın merdivenlerine yöneldim. Benny'nin yanına oturuyorum, Mia da onun diğer yanında. "Al bakalım, dostum," diyerek hediye ona uzatıyorum.

"Teşekkür ederim efendim," diyor sessizce ve kaşlarını çatıyor.

"Bana Leo diyebilirsin," diyorum, bir gün bana baba diyeceği umudunu bir kenara iterek. Eğer bu etkileşim bir şey ifade ediyorsa, bu yıllar alabilir. Ama tıpkı verandadaki parmaklık gibi, zaman ve çabaya değecek.

Mia'ya bakıyorum, o da güven verici bir şekilde başını sallıyor ve sonra Benny'nin benim yapacağımın tam tersi bir şekilde şimdiki zamana dalmasını izliyor.

Önemli olduğundan değil.

Kutuyu elinde tutup ters çeviriyor, Mia'ya bakmadan önce kaşlarını çatıyor. "Nedir bu?" diye sorar.

"Bu bir kaya tamburu," diye cevap veriyorum, dikkatlice elinden alıp kutunun üzerindeki resmi göstererek. "İçine biraz su ve kumla birlikte taş koyuyorsunuz ve bir süre sonra..." Sözümü yarıda kesiyorum çünkü Benny söylediğim tek kelimeye bile dikkat etmiyor. Mia'ya bakıyor, kolunu çekiştirerek dikkatini çekmeye çalışıyor.

Mia, Benny'ye odaklanmadan önce bana acıyan bir bakış attı. "Benny, çok kaba davranıyorsun. Leo deniyor-" Mia'nın kolunu tekrar çekiştirirken uzanıp ağzını Mia'nın kulağına dayıyor. Tam olarak duyamadığım bir şeyler fısıldıyor ve Mia aynı anda hem gülüyor hem de iç çekiyor. Gözlerini devirerek, "Dünyadaki en güçlü adamın sen olup olmadığını bilmek istiyor," diyor.

Dudaklarım seğiriyor, bakışlarım Mia'dan Benny'ye kayıyor. Yüzünün yarısını korumak için kolunu kullanırken, solgun yanaklarında annesine çok benzeyen pembe lekeler var. "Gördüğün en güçlü adam ben miyim?" Sesimi alçak tutarak ona soruyorum.

Benny annesinin gölgesinden çıkarken başını yavaşça sallıyor.

"Bu beni *sizin* dünyanızdaki en güçlü adam yapıyor ve önemli olan da bu, değil mi?"

Benny *gülümsüyor* ve o kadar çok şey bir anda oluyor ki, doğru düzgün görmekte zorlanıyorum. Sonra yavaşça, utangaç bir şekilde uzanıyor, bir parmağını havaya kaldırıyor, gittikçe yaklaşıyor ve ben nefesimi tutarak izliyorum. Parmağının ucunu pazuma bastırıyor, kasımı dürtüyor ve sonra *gülüyor*. Tamamen, tamamen

gölüyor, tüm vücudu onunla birlikte titriyor. Mia kıkırdarken ben de gülüyorum. "Sen tam bir şapşalsın, Benny!"

Bay Kovács bizi öğle yemeğine çağırıyor ve biz de kalkıyoruz, hediye verandaya bırakılıyor. Mutfak masasının bir ucuna Mia'nın babası, diğer ucuna da Benny oturdu. Ben Mia'nın yanına, Tammy'nin karşısına oturdum ve Bay Kovács'ın beni sorgulamasına izin verdim. Bunun olacağını biliyordum, bu yüzden sorular başladığında hazırlıklıydım. Nereli olduğumu, Mia'yı nereden tanıdığımı ve kariyer planlarımı soruyor. Ona şu anda polis akademisinde olduğumu söylediğimde, insanların etkilendiklerinde dudaklarıyla yaptıkları şeyi yapıyor - bu beni şaşırtıyor. "Kolluk kuvvetleri zor bir iş dostum. Ben kesinlikle yapamazdım." Başını sallıyor, çatalıyla bir parça marul koparıyor. "Sana saygı duyuyorum." Ve sonra garip bir şey yaptı. Yumruğunu çarpmam için bana uzattı. Yumruğuna dokunduğumda Mia nefesinin altından "Aman Tanrım "a benzer bir şeyler mırıldanıyor.

Tammy gözlerini devirerek, "Joseph hâlâ üniversitede olduğunu düşünmeyi seviyor," diyor.

Bay Kovács gözlerini ona dikti. "Daha kırk yaşına bile gelmedik, Tams."

"Ye Benny," diyor Mia ve gözlerimi masanın ucunda oturan, elinde çatal olan küçük çocuğa dikiyorum. Kımıldamıyor. Bay Kovács'a doğru bakıyor ama bakışları mesafeli, bu benim aşına olduğum bir şey.

"Benny? Neredesin, Benny?" Tammy şarkı söylüyor. Benny onu duymuyor gibi görünüyor.

"Biz buna *yeniden başlatma* diyoruz." Bay Kovács kıkırdıyor. "Yakında kendine gelecektir."

Benny bir kez bile gözünü kırpmadı.

"Bunu her zaman yapıyor," diyor Mia, sesi o kadar yakın ki tüm vücuduma yayıldığını hissediyorum. "Sanki o-"

Benny gözlerini kırpıştırır ve o kocaman gözleriyle etrafına bakınır. Masadaki herkes alaycı bir şekilde alkışlıyor.

"İşte orada!" Bay Kovács neredeyse bağırıyor ve ben tabağıma bakarken gülümsemekten kendimi alamıyorum. Ben de pek çok yemek zamanımı aynı şeyi yaparak geçirmiştım. Ailem buna "check out" derdi. Ben *yeniden başlatmayı* daha çok seviyorum.

Tammy bize bahçede yaptığı işleri anlatırken yemeğe devam ediyoruz ve sonra birdenbire "Leo?"

Gözlerim Benny'ninkilere kayıyor, kalbim göğsümde çarpıyor. "Öyle mi?"

"Yarı gezegensel kayaçların yeryüzündeki en yaygın kayaçlar olduğunu biliyor muydunuz?"

Tortul demek istiyor ve evet. Evet, söyledim. "Bunu bilmiyordum."

Cevabıma tepki vermedi. Sadece tabağındaki salatayı karıştırmaya devam ediyor.

Yemeğime geri

döndüm. "Leo?"

Gülümsemem gülünç. "Evet, dostum?"

Başını eğip beni değerlendiriyor. "Favori bir taşın var mı?"

Başımı sallayarak, "Topaz" demeden önce kağıt peçeteyle ağzımı siliyorum.

"Neden?"

Boğazımı temizliyorum. "Çünkü sarı."

"Sarı en sevdiğin renk mi?"

Başımı sallıyorum. "En sevdiğin renk

ne?" "Mavi," diye yanıtlıyor.

"Peki... en s e v d i ğ i n taş..." Gözlerimi kısarak hatırlamaya çalışıyorum. "*Turkuaz* mı?"

Mükemmel küçük yüzü aydınlanıyor. "Nereden bildin?"

"Tahmin ettim," diyorum ona gülümseyerek.

Mia'nın eli dizimin üzerine düşüyor ve gözlerindeki camsı ifadeyi fark ederek ona hızla bakıyorum.

"Yatak odalarımın hepsi maviye boyalı," diyor Benny bana ve ben de tüm benliğimle ona odaklanıyorum.

"Öyle mi? Kaç tane yatak odanız var?"

"Dört," diyor üç parmağını kaldırarak. "Biri burada, biri ahırda, biri babamın evinde, biri de apartmanda." Vay canına. Ve ahır... Mia'yı daha önce oradan çıkarken görmüştüm ama yaşanabilir bir yer olduğunu bilmiyordum.

"Tüm bu odalara sahip olmak harika olmalı," diyorum.

Benny omuz silkiyor, ağzına bir kaşık dolusu yemek tıkıştırıyor. "Leo?" der ve mısır masanın üzerinden uçar.

Mia iç çekti. "Ağzın doluyken konuşmak yok."

Benny çiğniyor, çiğniyor ve yutkunuyormuş gibi yapıyor. "Leo?" diye tekrar soruyor ve içimden çıkan kıkırdama göğsümün o kadar derinlerinde oluşuyor ki, onu dışarı çıkarmak beni rahatlatıyor.

"Evet, dostum?"

"Sana odamı gösterebilir miyim?" Sandalyesinden kalkmaya başladı bile.

"Belki ögle yemeğinden sonra?" Mia onu tekrar aşağıya çekerek söyler.

Benny'nin omuzları çöktü. "Tamam..." Suratını asıyor ve sadece bu bakış bile ona öyle bakmak zorunda kalmamak için *hemen* odasını görmek için *yalvarmak* istememe neden oluyor. Odaklanacak başka bir şey bulmak için çatalımı elime alıyorum.

"Leo?"

Çatalı bırakıyorum. Kimin yemeğe ihtiyacı var ki?

"Benny?" "Taş bardağını kurmama yardım eder misin?"

Mia dizimi sıkıyor. "Çok isterim."

"Leo?"

Yemin ederim, denesenez bile yüzümdeki gülümsemeyi silemezsiniz.

"Benny?" "Neden en sevdiğin renk sarı?"

Bir nefes çekiyorum. "Çünkü annemindi."

Başını sallıyor, gözleri kocaman. "Sarı annemin de en sevdiği renktir!" Mia'ya bakıyorum. "Gerçekten mi?"

"Annemin sarı bir bileziği var. Septeminal olduğunu söylüyor." "Uh..."

Mia "Duygusal" diye açıkladığında kalbim sıcacık oldu.

"Ben de öyle dedim!" Benny gülüyor. "Sen tam bir şapşalsın, anne!"

Öğleden sonrayı Benny ile geçirdim, kaya tamburunu kurdum ve sonra çiftlikte dolaşarak içine koyacak taş aradım. Mia ona zaten birçok kovada, kasede ve kıyafetlerinin ceplerinde tonlarca taş olduğunu söylese de Benny bunların doğru taşlar olmadığını söylüyor. Böylece Benny ve ben -Mia da sessizce arkamızdan geliyor- onun deyimiyle "maceraya" atılıyoruz. Bir kova ve kürekle çimlerin arasında ilerliyoruz ve ara sıra, beni kelimenin tam anlamıyla eriten bir sırıtışla bana bakıyor ve yeri işaret ediyor. "Tam burası!" der, biz de kazarız. Kazıyoruz, kazıyoruz ve bazen hiçbir şey bulamıyoruz, bu yüzden devam edip yürümeye devam ediyoruz.

Yürürken çok fazla konuşmuyor, ki bu iyi bir şey. Ben de pek konuşkan biri değildim. Ama konuştuğu zaman dinliyorum. Ağzından çıkan rastgele şeyleri, hayatımdaki diğer herkesten ve her şeyden daha dikkatle dinliyorum.

tüm hayatı boyunca. Bir noktada küçük bir dereye rastladık ve bana buranın kayaları yıkadıkları yer olduğunu söyledi. Biz de kayaları yıkadık. Bana buranın derilerini soyup kendilerini kaya tanrılarına kurban ettikleri yer olduğunu söyleyebilirdi ve ben de yapardım. Kayaları elimizden geldiğince kirden arındırıyoruz ve ben elimde ıslak kayalarla dolu bir kovayla ayağa kalktığımda boştaki elimi kendi eline alıyor. Küçük eli parmaklarımın ucunu kavıyor ve ben donup kalıyorum. Her bir kasım kilitleniyor. Sonra öylece ona bakıyorum, bana bakan bu küçük çocuğa. Nefes almıyorum. Gözümü kırpmıyorum. Sonra gülümsüyor ve avuçlarımız birbirine değene kadar elini elime daha sıkı bastırıyor. Parmaklarımı onunkilere doluyorum. Arkamda Mia'nın bir ses çıkardığını duyuyorum ama ona bakmıyorum. Oğlumuza, geniş gülümsemesine, bal rengi gözlerine, siyah saçlarına ve burnundaki çillere bakıyorum. "Leo?" diyor, beni de peşinden sürükleyerek yürümeye devam ederken beni şaşkınlığımdan çekip çıkarıyor. "Akşam yemeğine kalacak mısın?"

"Yapmamı ister misin?" Soruyorum, kelimeler boğazımdaki duygulara karşı sert.

"Evet," diyor ve bu çok basit, tek kelimelik bir yanıt ama *her* anlama geliyor.

"O zaman kalacağım," dedim ona.

Mia onun yanına gidip diğer elini de tutuyor ve üçümüz birlikte eve dönüyoruz ve yavaş yavaş, emin adımlarla, kalbimdeki korkunun yerini ellerimdeki umut alıyor.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

MIA

"ONU UYANDIRMALI MIYIZ?" Leo fısıldıyor, nefesi yanaklarımda dolaşıyor.

Benny kıkırdar. "Korkut onu," diye cevap verir, sesi alçaktır.

"Hayır, bunu yapmamalıyız," diye mırıldanıyor Leo. "Ona bir baksana. O çok *tatlı*."

Ve küçük."

Gülümsememeye çalışıyorum ama dudağım karşılık olarak seğiriyor. Tüm öğleden sonra taş aradıktan sonra Leo akşam yemeğine kaldı ve ardından Benny'nin isteği üzerine akşam yemeği bir filme dönüştü. Gece için ahırın oturma odasına yerleştik ve kayalar ve mineraller hakkında neredeyse üç milyon kez izlediğim bir belgesel izledik. Hatırladığım son şey üçümüzün de kanepede oturup film izlediğimizdi ve şimdi kanepede üzerimde bir battaniye ile *yatıyorum* ve bunun nasıl olduğunu bilmiyorum.

"Şirin, küçük anne," diye fısıldıyor Benny, küçük eli yanağımı kavıyor.

"UYAN, ANNE!"

Gözlerimi açıyorum. "Seni küçük-" Ona uzanmaya çalışıyorum ama gülerek geri çekiliyor. Ayağa kalkarken gözlerim kısılıyor. "Dişlerini fırçala ve yat."

Benny protesto için inliyor ama yine de banyoya gidiyor.

Birkaç dakika sonra yatağında, Leo mutfakta meşgulken ben de onu yatırıyorum. "Yarın kahvaltıyı lokantada yapabilir miyiz?" Benny esneyerek soruyor.

"Elbette."

"Leo da mı?" diye soruyor.

Battaniyeyi çenesine kadar çekerek iç geçiriyorum. "Leo buraya gelmek için uzun bir yol kat etti, bu yüzden-"

"Orada olacağım!" Leo sesleniyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

Tek kaşımı kaldırıp Benny'ye bakıyorum. "Sanırım onu yarın göreceğiz. Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, ha?"

Benny başını sallar.

"Annen sana bir sır verebilir mi?" diye fısıldıyorum. Benny tekrar başını sallıyor, gözlerini kocaman açıyor ve ben eğilip ağzımı kulağına dayıyorum, kelimelerim sadece ikimiz için. "Ben de ondan gerçekten hoşlanıyorum."

Geri çekildiğimde gülümsüyor, gözleri kapalı, ben de yanağına bir öpücük kondurup odadan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Leo şimdi kapının hemen dışında duruyor, ellerini ceplerine sokmuş. Konuşmak için ağzını açıyor ama dudaklarını kapatmak için elimi kaldırıyorum. "Şşşt," diyorum, belimdeki ellerinin sıcaklığını görmezden gelerek. Neredeyse kollarının arasında dönüyorum ve kapının koluna bakıp bekliyorum. Leo'nun ön tarafı sırtıma bastırılmış, sıcak ve sert; bedenimin ona verdiği tepkiyi görmezden gelmeye çalışıyorum. Küçük ayak sesleri yerde sürünüyor ve sonra kapı kolu kayıyor. "Boo!" Bağıryorum ve Benny ciyaklayarak yatağına koşuyor, battanileri kafasına geçirirken gülüyor. "İyi geceler Benny," diyorum ona.

"İyi geceler anne," diye sesleniyor. "Seni seviyorum, dostum."

"Seni seviyorum!" diyor, ama *luhyoo* diye çıkıyor, tek bir kelime.

Kapının hemen dışındaki duvara yaslanıyorum, Leo önümde, elleri kalçalarımın, gözleri tam benimkilerde. Benny'nin tekrar kalkmayacağından emin olmak için bir dakika boyunca sessiz kalıyoruz. Güvenli olduğunu düşündüğümde onu mutfığa götürüyorum, tezgâha yaslanıyorum ve kollarımı kavuşturup fayanslara bakarak soruyorum: "Sence nasıl geçti?" Günün büyük bölümünde dudaklarını süsleyen gülümsemeye bakılırsa, iyi geçtiğini varsayıyorum.

"Başlangıçta biraz zordu," diyor ve sonra ağır bir nefes veriyor. "Ama, Tanrım, Mia, o..." Sözüünü kesiyor.

"Her şey mi?" Ona bakarak soruyorum.

Başını salladı. "Ve sonra biraz."

Alt dudağımı ısıyorum, içimde kaynaşan tüm duyguları anlamaya çalışıyorum. İlk buluşmalar söz konusu olduğunda, daha iyi bir sonuç isteyemezdim. Ama korkuyorum, bunun ne anlama geldiği konusunda endişeliyim ve buradan nereye gideceğim konusunda kafam karışık. "Yani... belki de bir program yapmalıyız?" Bakışlarımı onunkilerden uzaklaştırarak teklif ediyorum, çünkü bana yine gözlerinde sıcaklıkla bakıyor. Gün içinde birkaç kez bunu yaparken yakaladım onu, arzuyla karışık çalıntı bakışlar ve onun istediği şeyleri istememek çok zor. Ama bu aynı zamanda bencillik olurdu. Benny etrafımızdayken ve o bizim tamponumuzken iyiydi, ama şimdi sadece biz varız ve bu neredeyse çok fazla. Boğazımı temizliyorum, mikrodalganın üstündeki telefonuma uzanıyorum ve o, gözleri ve sırtışı dışında başka bir şeye odaklanmak için takvimime bakıyormuş gibi yapıyorum ve kızarıyorum.

Saçmalık.

"Senin için hangisi uygunsa, onu gerçekleştireceğiz," diye nefes veriyorum.

Öne doğru bir adım atıyor, ayaklarımız neredeyse birbirine değiyor. "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum, takvimimdeki tarihler arasında düşüncesizce geziniyorum. "Yeterince şey kaçırdın ve bunu senin ve Benny için istiyorum. Onunla birlikte olmanı istiyorum..." Leo'nun avuç içi kalçama doğru kayıyor, başparmağı şortumla üstüm arasındaki çıplak teni okşuyor. İçimden kesik kesik bir nefes çıkıyor ve düşüncelerimi yeniden odaklamaya çalışıyorum. "Ne düşünüyorsun? Her hafta sonu olduğu gibi mi?"

İleriye doğru itiyor, ağzı kulağıma gelene kadar burnu çenem boyunca ilerliyor. "İşe yarıyor," diye mırıldanıyor ve sonra tüm eli üstümün altında, sırtımın küçük kısmında ve dizlerim bükülüyor, ama beni tam zamanında yakalıyor, güçlü kolu beni ona tutuyor.

"Kahretsin," diye tıslayarak göğsüne bastırıyorum. Kımıldamıyor. Kımıldamasını istiyor muyum bilmiyorum. "Geç oluyor."

Saniyeler geçip de yanıt gelmeyince ona bakıyorum, tam zamanında dilinin dışarı fırlayıp alt dudaklarını ıslattığını görüyorum. Sanırım inledim, ki bu *aptalcaydı*.

"Dönüş yolunuz uzun." Zar zor bir fısıltı.

"Uh-huh," diyor ve sonra ağzı boynumda, dudakları ayrılıyor. Saçlarının arasından kayan parmaklarımın ucuna kadar omurgamda ısı yayılıyor. "Sanki çok uzakta, uyuyakalabilirim..." diyerek inliyor. Sırtım dikleşiyor, göğüslerimi ona doğru bastırıyorum, sanki *burada* bağıyorlarmış gibi, *o ağzı burada istiyorum!* Etime karşı gülümsüyor çünkü ne yaptığını çok iyi biliyor. Çok geçmeden bu gülümseme hınzır, ukala bir kahkahaya dönüşüyor. Orospu çocuğu benimle *dalga* geçiyor.

Bu sefer onu itiyorum ve ona ters ters bakmaya çalışıyorum.

O da gülüyor. *Pislik*.

"Kanepem *gerçekten çok* rahatsız." Battaniyeyi kapmak için hareket ediyorum ve sert göğsüne bastırıyorum. "Umarım şimdiye kadarki en kötü uykunu uyursun!" Sonra kollarımı kavuşturup odama doğru yürüyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Yatağa girmeden önce kıyafetlerimi çıkarıp büyük boy bir tişört giyiyorum. Dakikalarca dönüp duruyorum ve üzerimde böyle aptalca bir güce sahip olmasına neden bu kadar sinirlendiğimi bilmiyorum. Gücü geri almalıyım. Sahip çıkmalıyım. Şortumun cebinden telefonumu çıkarıp bir mesaj yazıyorum:

Bir daha benimle böyle alay edersen, suratına oturup o pis ağzına bineceğim Leo Preston!

Yüzümde hınzır bir sırıtış ve yeni keşfettiğim özgüvenle gönder tuşuna bastım.

Bir saniye sonra telefonundaki alarmin çaldığını duyuyorum ve bir dakika sonra da "Kahretsin, Mia!"

OceanofPDF.com

BÖLÜM ALTMİŞ DOKUZ

OceanofPDF.com

MIA

Ertesi sabah tek başıma uyandım, Benny yatağa tırmanmamıştı - ki bu beşiğinden çıktığından beri olmamıştı. Telefonumdan saate baktım, saat ona geliyordu. Bu kadar uzun süre uyumuyorum, Benny babamda kaldığında bile. Çok fazla endişeleniyorum; bunu biliyorum. Yine de bu paniğin damarlarımda dolaşmasını engellemiyor. Yorganı üzerimden atıp neredeyse koşarak odamdan çıkıyorum ve onları oturma odasında görünce duruyorum. Sırtlarını örten ortak bir battaniyenin altında, Benny ve Leo kanepede oturmuş, açık bir kitabın sayfalarına bakıyorlar. Leo bana doğru bakıyor, sonra Benny'nin kitapta işaret ettiği şeye odaklanarak, "Günaydın uykucu kafa," diyor.

Benny kıkırdıyor. "Evet. Günaydın uykucu." Dizlerinin üzerine çökmüş, sayfaları çeviriyor.

Leo'nun gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor, gülümsemesi tembel, saçları her yöne doğru uzamış. "İstersen hâlâ biraz kahve var. Benny ve ben tost yedik bile. Ne zaman uyanacağından emin değildik ama yine de kahvaltı için lokantaya gidebiliriz."

"Leo, şuna bak!" Benny neredeyse bağırıyor, parmağını kitabın üzerine vuruyor.

"Bu gerçekten harika bir şey," diye yanıtlıyor Leo.

"Sence tamburdaki taşlardan herhangi biri böyle mi olacak?"

"Belki."

Bir an orada öylece duruyorum, kalbim boğazımda, konuşmalarını izliyorum, *bağlandıklarını* görüyorum. Ve içimde kaynaşan tüm duyguları bastırmaya çalışıyorum. Pişmanlık göğsümü ısıyor, kaçmak için pençeliyor ve o kadar acı veriyor ki gözlerimin arkasındaki ısının yanmasına neden oluyor. Kalp ağrımı geri çekerken solunum yollarım kapanıyor. Ve Leo yıkımımı hissetmiş olmalı çünkü bana bakıyor, gözleri acımayla dolu ve sonra battaniyeyi kaldırıp onlara katılmamı işaret ediyor. Beni kendine çekerken çıplak göğsünden yayılan sıcaklığı görmezden gelerek oturuyorum, eli kolumu okşuyor, aşağı yukarı, yukarı aşağı. Dudaklarını şakağıma bastırıyor ve zar zor duyabileceğim kadar alçak sesle fısıldıyor: "Sorun yok."

Gözyaşlarımı omzuna siliyorum, çünkü öyle değil. Bunların hiçbirisi iyi değil. Birbirimize yaşattığımız acılar -suçluluk, pişmanlık, kargaşa ve acı- birlikte bir oğlumuz olduğu için ortadan kalkmıyor. Ve tüm bunlar sadece bizim küçük baloncuğumuzda var. Ailesi öğrenip olaya dahil olduğunda ne olacak? Ki kaçınılmaz olarak öğrenecekler ve bu dünyada beni dehşete düşüren onca şey varken, kardeşlerinin yargısının benim tek felaketim olabileceğini ona nasıl söyleyeceğim? Benny "Bu ne?" diye sorduğunda bir hıçkırığı daha içime çekiyorum.

Leo sayfaya bakmak için öne doğru eğilir. "Bu ametist gibi görünüyor."

"Oooh, ben hammafisti severim."

Leo kıkırdıyor.

"Bu kitaplar nereden geldi?" Sonunda konuşuyorum, sesim duygularımdan boğuk çıkıyor.

"Leo getirdi onları," diye cevaplıyor Benny. "Onlar benim gibi küçükken onunmuş!"

LEO

Lokantaya gitmiyoruz. Bunun yerine Mia, Benny ve ben çiftlikte kalıyoruz ve onlar ayrılmadan önce birlikte olabildiğince çok zaman geçiriyoruz. Havaalanı evime yakın olduğu için, Benny ve Mia'yı arabayla bırakmayı teklif ediyorum, böylece onlarla biraz daha fazla zaman geçirebiliyorum. Tammy ve Bay Kovács Benny'nin araba koltuğunun taşınması konusunu açtıklarında, onlara arabamda zaten bulunan koltuğu gösteriyorum. Orada iki tane var; biri Preston için, diğeri Katie için. Kendisine Joseph dememde ısrar eden Bay Kovács, bunların benim çocuklarım için olup olmadığını sorduğunda kekeliyorum. Kimin için olduklarını açıkladıktan sonra Tammy ve Joseph öğle yemeğinden hemen sonra Charlotte'ta alışveriş yapmak üzere ayrıldılar.

Benny ve ben, Mia peşimizdeyken yeni bir maceraya atılıyoruz. Ne yapacağımızı bilemediğimiz kadar çok taş buluyoruz ve Benny'nin hangi taşları toplamayı tercih ettiğini yavaş yavaş öğreniyorum. Pürüzsüz, gri taşları tercih etmiyor. Keskin kenarlı ve kusurlu olanları seviyor - muhtemelen bu yüzden benden hoşlanıyor gibi görünüyor.

"Bak anne!" diyor, ayak bileğine kadar dereye batmış, son bulduğu şeyi dereden çıkarıp havaya kaldırırken.

Mia gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor. "Bu çok hoş, dostum." Kısa bir mesafe ötedeki bir ağaç gövdesine yaslanmış, kolları iki yanında gevşek duruyor. Sabahtan beri sessiz ve biraz da mesafeli olduğu dikkatlerden kaçmıyor. "Geri dönmeliyiz Benny. Annen sana güneş kremi sürmemiş ve yanmaya başlıyorsun."

Benny başını sallar, taşı cebine sokar.

Eve döndüğümüzde Benny kovayı verandaya atıyor ve hazinesini yere döküyor. Sonra yüzüstü yatıyor ve elime uzanarak benim de aynısını yapmamı işaret ediyor. Her birini gözden geçirip tam olarak anlamadığım yığınları yerleştirirken biz de böyle kalıyoruz. Bunu yaparken çoğunlukla sessiz, küçük aklı çalışıyor, her birkaç taşı değerlendirirken kaşları çatılıyor. Zamanımızın neredeyse bittiğini bilmenin göğsümde yarattığı sızıyı görmezden gelerek onu izliyorum. Mia verandadaki salıncakta oturmuş bizi izliyor, dudaklarının kenarları aşağı doğru çekilmiş.

Bir saat kadar sonra Mia eve gidiyor ve birkaç dakika sonra elinde kesilmiş bir sandviç, bir iPad ve bir çift küçük kulaklıkla geri dönüyor.

"Atıştırma zamanı Benny," diyor ve tüm eşyaları Benny'nin önüne koyuyor. iPad'e birkaç kez dokunuyor, sonra otururken kulaklıkları kulaklarına takmasına yardım ediyor. Gözleri benimkilere takılıyor ve başını salıncak koltuğuna doğru eğiyor. Ayağa kalkıyorum ve hemen sırtımı esnetiyorum, uzun süredir aynı pozisyonda olmaktan kaynaklanan tüm düğümleri hafifletiyorum. Salıncağa tekrar oturuyor, ben de yanına oturuyorum, omuzlarını eğmiş, kollarını açmış, elleriyle koltuğun kenarını kavramış bir şekilde oturuşunu izliyorum. Temkinli ve nedenini bilmiyorum. "Bir şey mi yaptım?"

Gözleri benimkilere kayıyor. "Hayır, Leo," diye iç geçirdi. "Sen yanlış bir şey yapmadın." Ne diyeceğimi bilemiyorum, o yüzden sessiz kalıyorum.

Uzun bir sessizlikten sonra, Benny'yi izlerken alçak sesle şöyle diyor: "Bu sabah ikinizi de görmek... Bilmiyorum. Sanırım size söylemediğim için pişman oldum. Çok şey kaçırdınız ve... bu benim bencilliğimdi." Sesi çatlıyor ve eklemenden önce sesini temizliyor, "Sanırım kendime yalan söyleyerek, doğru şeyi yaptığıma kendimi ikna ederek o kadar iyi bir iş çıkardım ki sonunda... buna inandım."

Yüzlerimiz daha yakın olsun diye öne doğru eğiliyorum ve Benny duymasın diye sesimi fısıltının biraz üzerinde tutabiliyorum. "Bunu kolay yapmış değilim," diye itiraf ediyorum. "Açıkçası hayatının ilk dört yılını kaçırdığım için kızgınım ama *sana* kızgın değilim. Kendimizi içine soktuğumuz duruma kızgınım." Parmak eklemlerimi kırarak bir süre duraksıyorum. "İkimiz de hatalar yaptık ama Benny onlardan biri değil."

Anlayışla başını sallıyor. "Bilmeliydim," diyor, hâlâ oğlumuzu izliyor.

"Neyi biliyorsun?" Israr ediyorum.

Cevap vermesi biraz zaman alıyor. "Onunla ne kadar iyi olurdun. Onun için. Yani, *seni* tanıyordum Leo. Kalbini biliyordum ve seni bunun için seviyordum." Gözleri üzüntü ve pişmanlık dolu gözyaşlarıyla benimkilere kayıyor. "Kardeşlerin benden zaten nefret ettiklerinden daha fazla nefret edecekler."

Nefesim boğazımda düğümleniyor, çünkü söylemesini beklediğim onca şey varken bu değildi. "Kardeşlerim senden nefret etmiyor, Mia." İçimi çekiyorum. "Neden bunu düşünüyorsun ki?"

"Bilmiyorum," demekte gecikmiyor. "Ben sadece... endişeleniyorum."

"*Ne* hakkında?" Acımasız olmak istemem ama bu şekilde ortaya çıkıyor. "Bu kardeşlerimle ya da başka biriyle ilgili değil ve biliyorum... Üstesinden gelmemiz gereken çok şey olduğunu biliyorum -seninle benim- ve belki de bunun bir kısmı Lucas ve Logan'la yaşanan ve senin-"

Göğsümdeki baskı zihnimin oraya geri dönmesini engelliyor. Benny'ye bakıyorum, hâlâ iPad'de oynayan taş ocakları belgeseli ile meşgul olduğundan emin oluyorum. "Şu anda sadece *oğlumuz* odaklanmamız gerektiğini hissediyorum."

"*Tek* odaklandığım şey bu Leo," diye tersliyor ve başını sallıyor. Dizleri zıplıyor, salıncağı sallıyor ve yukarı uzanıyor, parmakları saçlarında kıvrılıyor, köklerini çekiştiriyor.

Uzanıp parmaklarını çekiyorum ve yüzünü bana dönmesini sağlıyorum.

Gözleri dağınık, benden başka her yere bakıyor. Sanki aklından geçen her şey tek bir nefeste dökülüyormuş gibi, kelimeleri aceleyle söylüyor: "Şimdi, sadece üçümüz olduğumuzda her şey yolunda, ama öğrendiklerinde, sana söylemediğim için beni yargılayacaklar, benden nefret edecekler ama onu sevecekler, seninle de aynı şeyi yapman için konuşacaklar, onun velayeti için savaşmanı isteyecekler, iş mahkemeye gidecek ve bir yargıç hafta sonları ve tatiller hakkında karar verecek ve-"

"Mia!"

Tek bir damla gözyaşı kaçarken ağzı kapanıyor. Sanki hiç var olmamış gibi gözyaşını silip atıyor. "Bu doğru Leo," diye fısıldıyor.

Ve işte aklımın ucundan bile geçmeyen boktan şey. Bu doğru. En azından bir kısmı. Kardeşlerimle ilgili anıları onların şimdiki hallerini tanımlamıyor. O zamanki boktan insanlardan çok uzaklar. Laney ve ardından Logan'la olanlardan sonra hepimizin içinde bir şeyler değişti. Preston ismi bir isimden daha fazlası oldu; bir *onur* haline geldi. Ve bu onurla birlikte bir bağ, öyle güçlü bir sadakat geldi ki, kimsenin gelip bunu bozmasına izin veremezdik. Ve Mia bunu yapabilecek güce sahipti. Benim *için çok* kızarlardı çünkü geçmişimizi bilmiyorlardı ve bu... bu benim suçum.

Sikeyim.

Mia her zaman benim sırrım olmuştu, çünkü aptal ve toydum ve onu paylaşmak istemiyordum, ama daha fazlası... Onun hakkında benimle *alay etmelerini* istemiyordum. Ne kadar acınası.

"Endişelenmen gereken bir şey değil," diye yalan söylüyorum, çenem gergin.

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Ne istersen yaparım Leo. Her hafta sonu uçakla gelmemizi istiyorsan, geliriz," diye ağlıyor ve gözyaşlarını serbest bırakıyor. "Ne istersen yaparım, sadece lütfen onu benden almayacağına söz ver."

"Mia..." Yüzünü ellerimin arasında tutuyorum, bakışlarım onunkileri ararken yanaklarını boyayan gözyaşlarını parmaklıyorum ve keşke korkularını hafifletecek bir şey söyleyebilseydim, güçlü bir şey. Ama yok. Sadece gerçekler var ve ben de ona bunu veriyorum: "Sen ve Benny artık benimsiniz ve bize bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

OceanofPDF.com

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

LEO

"BU, hayatımın en uzun iki haftası olacak," diye mırıldanıyorum, ağzımı Mia'nın başının tepesine bastırarak.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor. "İstedğin zaman arayabilirsin. Görüntülü sohbet edebiliriz." Kollarımda ve gitmesine izin vermek istemiyorum.

Bunca zaman Benny için o kadar endişelenmiş ve benden hoşlanacağını ummuştum ki, veda etmenin nasıl bir şey olacağını düşünmemiştim bile.

"Bu berbat bir şey," diye mırıldanıyorum, sonunda onu serbest bırakıyorum.

"Devam edin!" diye bağılıyor havaalanı güvenliği gibi giyinmiş bir adam, gözleriyle beni işaret ederken.

Gözlerimi deviriyorum ve Benny'nin önünde çömeliyorum. "Bu hafta sonu benimle takıldığın için teşekkürler," diyorum ama o bir "yeniden başlatmanın" ortasında, bu yüzden tepkisi çok az.

Mia elini saçlarında gezdiriyor. "Hoşça kal demelisin, dostum. Leo'dan ayrılıyoruz."

Benny gözlerini kırıştırıyor, sonra annesine bakıyor. "Babam nerede?"

Hayal kırıklığı kalbimi delip geçiyor, öyle olmaması gerektiğini bilsem de. Kahretsin, ailemin bana karşı kaç kez böyle hissettiğini merak ediyorum. Beni "düzeltmeye" çalışmaları için yeterli olmuş olmalı, orası kesin.

"Benny," diye ısrar ediyor Mia, elini sıkarak.

Ayağa kalktım. "Sorun yok." Alnından öpüyorum, toplum içinde küçük bir sürtük gibi yıkılmamaya çalışıyorum. "Seni arayacağım."

"Devam edin!" diye bağılıyor güvenlik görevlisi. Siktir et onu.

"İşte babam!" Benny bağılıyor ve ardından açık sürgülü kapıdan içeride bekleyen Tammy ve Joseph'e doğru koşmaya başlıyor.

Mia bana dönmeden önce babasının kollarında güvende olana kadar onu izliyor. Suratını astı. "*Sen olduğun* için teşekkür ederim." Gözlerini devirerek neredeyse gülüyor.

İki elini de ellerime alıp kamyonuma yaslanıyorum, bastıran duygular ayakta durmamı zorlaştırıyor. "Bunu gerçekleştirdiğin için teşekkür ederim."

"İki hafta," diyor. "İki hafta," diye tekrarlıyorum.

Beni o kadar hızlı öpüyor ki, bavulunu arkasından sürükleyerek uzaklaşmadan önce bunu fark edecek zamanım bile olmuyor.

Güvenlik görevlisi önümde durana kadar onun gidişini izliyorum. "Yürümeye devam et!"

"Tanrım, *tamam!*"

"Sırayı bekletiyorsun!" Arkama baktım. Arabalar var tabii ama sıra yok. Ona döndüm, gözlerim kısılmıştı. Benden en az yarım ayak kısa, cılız biri ve neden benimle bir sorunu varmış gibi görünüyor bilmiyorum. Buradaki tek kişi ben değilim. Boynundaki kordona takılı bir rozeti işaret ediyor. "Sadece işimi yapıyorum."

Gözlerimi deviriyorum. Eğer bir rozet yüzünden bok çuvalına dönersem, birinin hayalarımı koparmasını istiyorum. Şimdi uzaklaşmakta olan Benny ve Mia'ya bir kez daha bakıyorum ve gardiyana göstermek için cebimden anahtarlarımı çıkarıyorum. "Gidiyorum," diyorum ona, ellerim teslimiyetle havada.

"Leo!" Benny'nin sesiyle ona o kadar hızlı döndüm ki neredeyse ayağım kayacaktı. Bana doğru koşuyor, Joseph sadece bir adım arkamda yürüyor. Kollarını uzattı ve ben de onu yakalamak için çömeldim. Göğsüme çarpıyor, kollarını başımın etrafına doluyor ve dört yaşındaki kaslarının kaldırabileceği kadar sert bir şekilde sıkıyor.

"Yakında görüşürüz dostum," diye boğuluyorum ve onu bırakmak da istemiyorum. Asla.

Geri çekiliyor, tutuşunu gevşetiyor ama hâlâ bana tutunuyor. "Sana bir şey vermeyi unuttum."

"Yaptın mı?"

Beni bırakıyor ve cebinden bir taş çıkarıp iki elinin arasında tutuyor.

Bi

z. "Para cezası alacaksınız," diye uyarıyor güvenlik görevlisi.

"Bana uyar," diyorum, dikkatimi Benny'den hiç ayırmadan. Köşeden Gözümün önünde, bir el cihazı çıkardığını görüyorum. Umurumda değil.

"İçinde sarı var." Benny bana taşın üzerindeki sarı lekeleri gösteriyor, sonra gülümseyerek bana bakıyor. "Bu senin en sevdiğin renk."

"Öyle," diye nefes veriyorum. "Teşekkür ederim. Bunu hep yanımda taşıyacağım." Ondan alıyorum ve sırtışı genişliyor.

"Geri döndüğümüzde kaya bardağını açmak için sabırsızlanıyorum."

"Biliyorum," diyorum, ciğerlerim onun varlığının sıcaklığıyla doluyor.

"Elinde ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Başka bir maceraya atılabilir miyiz?"

Gülümsemem aptalca. "İstediğin kadar maceraya atılabiliriz."

Joseph elini omzuna koyduğunda başını sallıyor. "Özür dilerim," diyor bana. "Gitmeliyiz, yoksa uçağı kaçıracağız."

"Pekâlâ." Oğluma odaklanıyorum. "Anneni arayacağım ve belki sen ve ben bundan sonra nereye gideceğimizi konuşabiliriz?"

"Tamam." Sonunda onu bırakmadan önce bana bir kez daha sarılıyor. "Hoşça kal, Leo!" El sallıyor, ben de ayağı kalkarken el sallıyorum. Birlikte sürgülü kapıdan geçerken Joseph'in elini tutuşunu izliyorum. Sonra Mia'nın bizi izlediğini görüyorum, hüzünlü gülümsemesi önce bana, sonra da Benny'ye yöneliyor. Diğer elini tutarken dudaklarını genişletmeye zorluyor ve ona anlayamadığım bir şeyler söylüyor.

Nefesimi içime çekip yüksek sesle nefes verdikten sonra, hâlâ orada dikilmekte olan bekçiye bakıyorum. Kamyonetimin ön camını kontrol ederek iç geçiriyorum. "Cezam nerede?" Ona soruyorum.

Sürgülü kapıları işaret ediyor. "O adam aldı."

OceanofPDF.com

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

LEO

Gözleri dışında BENNY'nin tüm özellikleri bana ait. Ama tavırları Mia'ya çok benziyor. Özellikle de kaşlarını çatması. Neyse ki Mia kadar çok kaşlarını çatmıyor. Bunu ona söylediğimde kaşlarını çattı ve ne demek istediğimi kanıtladı. Babası bunun çok komik olduğunu düşündü.

Bu iki ay önceydi. Dört aydır zamanımı hafta içi akademiye, hafta sonları da dönüşümlü olarak eve ve çiftliğe ayırıyorum. Çoğu zaman Tammy, Mia ve Benny ile seyahat ediyor. Ayda bir kez de babası bize katılıyor.

Joseph Kovács'ı hiç tahmin etmediğim bir düzeyde tanıdım. -Daha doğrusu bunu *isteyeceğimi* hiç düşünmemiştim. Çiftlikteki üçüncü hafta sonumdu, sabah koşusuna çıkmak için altıda uyandığımda o da oradaydı, verandanın basamaklarında geriniyor, aynı şeyi yapmaya hazırlanıyordu. O gülmeden önce birkaç saniye boyunca garip bir çekişme yaşadık ve ben de kendimi onunla birlikte gergin bir şekilde gülerken buldum. O çiftlikteyken çoğu sabah birlikte koşarız ve konuşuruz. O konuşuyor, ben dinliyorum. Bana çoğunlukla işinden bahsediyor ama arada bir Mia ve Benny hakkında da konuşuyor. Bazen sanki akli başka şeylerle meşgulmüş gibi sessizleşir. Bir keresinde koşudan döndüğümüzde şöyle dedi: "Dinle, Mia hakkında... Ben-" Yemin ederim özür dilemek üzereydi, ama ne için olduğunu bilmiyorum ve ayrıca özür dilemesi gereken kişi ben değilim.

Bir keresinde bana Virginia'ya boşanma belgelerini imzalatmak için ne yapmam gerektiğini sordu, ben de ona gerçeği söyledim - Mia'ya davranışları yüzünden ona kaltak dedim ve bu işe yaramadığı için şu anki işverenini arayıp babama ve *bize* cinsel tacizde bulunduğu tüm zamanları ifşa etmekle tehdit ettim. Son kısmı yalandı. Ama ne olursa olsun, o kağıtlar imzalanana kadar gitmeyeceğimden emindim. Onu kazandığım anın bu olduğuna eminim.

Mia onun geçmişte yaptığı hataları telafi etmek için gerçekten çok çalıştığını söylüyor. Ona sık sık en büyük pişmanlığının onu terk etmek olduğunu söylüyor ve sonra onun için geri döndüğünde babasının ölümünü izlemek kafasını karıştırmış. Artık ona babalık yapamayacak kadar büyüdü ama

Deniyor. Ve Benny için gerçekten iyi bir büyükbaba, ki önemli olan da bu. Benny'nin duygularını ifade etmekte zorlandığını, bu yüzden onlara olan sevgisini ve bağlılığını başka şekillerde, özellikle de onları istemedikleri ya da ihtiyaç duymadıkları maddi şeylerle şımartarak gösterdiğini söylüyor. Ama kadın onun geçmişte yaşadıkları acıları iyileştirmeye çalıştığını anlıyor ve ona izin veriyor.

Tammy zamanının çoğunu çiftlikte, evin arka tarafında John'un anısına yapılan bahçede çalışarak geçirmektedir. New York'u ya da nişanlısının lüks yaşam tarzını *sevmiyor* ama Joseph'i seviyor, hep sevdi ve hep sevecek ve bu yüzden taviz veriyor. Çünkü bir keresinde limon ağacı için çukur kazmasına yardım ederken söylediği gibi, "Aşk budur Leo. Bir uzlaşmadır." O sırada Benny ve Mia'ya baktım, ikisi birlikte çimenlerin üzerindeki piknik battaniyesine uzanmış, ellerini kaldırmış, parmaklarıyla gökyüzünü işaret ederek bulutların oluşturduğu görüntüleri gösteriyorlardı.

Biliyorum ki bir noktada Mia ve ben bu *konuşmayı* yapmak zorunda kalacağız. Gelecekte bu konuşmayı yapmayı o kadar sık konuştuk ki, şimdiye kadar gerçek konuşmayı yapmış olabilirdik. Sorun şu ki, ben hâlâ akademideyim ve bu iş bitene kadar geleceğimle ilgili herhangi bir karar veremeyeceğim. Ya da belki de bu sadece bunu meşrulaştırma yöntemimizdir, çünkü gerçek şu ki, ikimizin de bu iş bittikten sonra nasıl ilerleyeceğimizi bildiğimizi sanmıyorum. Artık bahanemiz kalmayacak ve gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacağız ve bu gerçekler berbat.

"Ziyaret" kelimesinden nefret etmeye başladım çünkü oğlum beni "ziyaret etmeli" ya da ben onu "ziyaret etmeliyim" gibi hissetmiyorum. Elbette bu başkaları için geçerli ama benim için geçerli değil.

Neredeyse uyanık olduğum her saniyeyi Benny ile geçiriyorum, o ne isterse onu yapıyorum. Maceraya mı çıkmak istiyor? *Maceraya çıkıyoruz.* Heykel gibi durmamı ve bana tırmanmasını mı istiyor? *Elbette, dostum. Atla bakalım.* Konuklarımız taşlar olacakmış gibi bir akşam yemeği partisi mi vermek istiyor? *Onlara ne ikram etmek isterse onu pişireceğim.* Annesi altını ıslatmak üzere olduğunu haykırana kadar onu gıdıklamamı mı istiyor? *Kesinlikle, bunu yapabilirim.*

Yemin ederim bu çocuk, oğlumun olmasını hayal edebileceğim her şeyin ötesinde. Keşke bu mutluluğu Mia'dan başka paylaşabileceğim biri olsaydı.

Ona, Benny'nin öğrenmesine hazır olduğunda benim de hazır olacağımı söyledim. Onun babası olmayı bu dünyadaki her şeyden çok istiyorum, ama bunun üstesinden gelmesi gereken bir şey olduğunu da biliyorum. Öğrendiğinde, ona

Aileme söylemek zorundayım ve bu onun pek hazır olmadığı bir adım. Ne yazık ki bunu anlıyorum.

Ancak, her hafta sonu neden eve gitmediğime dair yalanlar uydurmak giderek zorlaşıyor. Logan'ın terapi seanslarından birini daha kaçırmak zorunda kaldım - yine de kalbim bir tanesini daha kaldırabilir mi bilmiyorum.

Onun için her şeyin
üstesinden gelirdim.
Onun için her şeyi
yaparım.

Laney elbette şüpheleniyor ve işin içinde bir kız olduğunu düşünüyor. Varsayımına itibar etmiyorum çünkü ortada bir kız var.

Benny gece yatağına yattığında ve sadece Mia ve ben kaldığımızda, kıyafetlerini yırtıp onu kanepeye atmamak ve ona kirli, pis şeyler yapmamak için içimdeki her şeyi alıyorum. Öpüşüyoruz. Daha doğrusu o beni öpüyor. Her zaman hızlı ve iffetli oluyor ve hiç dil kullanılmıyor, bu da berbat bir şey çünkü hem ağzının hem de *diğer kısımlarının* tadını özlüyorum. Bunu beni kızdırmak için yapmıyor. Sanki kendini kontrol edemiyor ve sonra hiç olmamış gibi geri çekiliyor, gözlerimi deviriyorum ama aynı zamanda ona hak veriyorum.

Başlarda, Benny'yi tanımanın öncelikli olduğuna ve birbirimize karşı hissettiklerimizin beklemesi gerektiğine karar verdik. Sanırım hala bir parçası beni onun hayatında olmaya zorladığından korkuyor ve bizim "dahil" olmamız sadece bu baskıyı artıracak. Onu defalarca aksi yönde ikna etmeye çalıştım, ancak bunun kendi başına fethetmesi gereken bir savaş olduğunu kabul etmek zorundayım.

Ayrı kaldığımızda onları her gece görüntülü arıyorum, şu anda da öyle yapıyorum. Mia birkaç kez çaldıktan sonra cevap veriyor ve çok yorgun olduğunu hemen anlıyorum. Benny son birkaç gündür yaz nezlesinden hasta. Tammy Tennessee'de ailesini ziyaret ediyor ve babası da hasta olma riskini göze alamıyor çünkü kaçıramayacağı bir konferansı var. Mia hala çalışmak ve ders çalışmak zorunda, bu yüzden birçok şeyi tek başına yapıyor ve bu durumdan onun adına *nefret ediyorum*. Yine de, dalgalı saçları başının üstünde dağınık, orantısız bir düğüm halindeyken görüş alanıma girdiğinde gülümsemekten kendimi alamıyorum. Açık kahverengi gözlerinin etrafında koyu halkalar var, yanaklarında hiç renk yok ve çenesine kırmızı bir sos bulaştığından eminim. Berbat görünüyor. Ama tanrım, çok güzel. "Benny duşta oynuyor," diyor selamlarken, sonra gözlerini kısıyor. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Gülümsemem genişliyor ve başımı sallayarak derin bir iç çekiyorum. "Sana aşık olarak çok uzun yıllar geçirdim, Mia." Omuz silkiyorum. "Kırılması zor bir alışkanlık."

"Kes şunu," diye azarlıyor, düşün gürültüsünden banyo olduğunu tahmin ettiğim yerin kapı çerçevesine yaslanarak. Bir şey daha söylemek için ağzını açıyor ama gözleri yana kayıyor. "Benny, hayır! Camı kıracaksın!"

Benny kıkırdıyor.

Bir iniltiden sonra bana döndü. "Özür dilerim."

"Önemli değil." Gülümsememi engelleyemiyorum. "O nasıl?"

"Son birkaç gündür kendini çok daha iyi hissediyor, o yüzden-" Odak noktası değişiyor. "Pekâlâ! Çıkma zamanı. Dinlemiyorsun." Bana, "Onu yatmaya hazırlayacağım. Seni on dakika sonra ararız." Ben cevap veremeden telefonu kapatıyor ve on dakika sonra telefonumda numarası beliriyor. Cevap verdiğimde tek gördüğüm bir kara delikti.

"Benny, eminim Leo burnunun ucunu görmek istemiyordur," diyor Mia. Kıkırdıyorum.

Ve sonra Bennett'in güzelliği ile kutsandım. Mia'nın ona neden bu ismi verdiğini şimdi anlıyorum. "Hey, dostum!"

"Merhaba, Leo!" Başını yatağındaki yastıkların üzerine koyarak genişçe gülümsüyor. "Duşa işedim."

Kahkahamı bastırıyorum. "Annenin artık bunu yapmaman gerektiğini söylediğini sanıyordum."

"Camın her yerine bulaştı!"

"Yaptın, ha?"

Başını sallıyor, küçük kafası düzensiz bir şekilde hareket ediyor. "Sonra da ayaklarımla temizlemeye çalıştım." O kadar yüksek sesle hapsiriyor ki kıkırdamadan edemiyorum.

"Annen daha iyi hissettiğini söylüyor. Bu iyi bir şey, değil mi?"

Tekrar başını sallıyor. "Burnum sümük doluydu. Hâlâ biraz var. Görmek ister misin?"

Bir kahkaha patlattım. "Böyle iyiyim, Benny. Yine de teşekkür ederim." "Vombat kakasının kare şeklinde olduğunu biliyor muydun?"

Erkeklerin kakayla ne alıp veremediği var? "Bunu bilmiyordum." "Gökkuşağının renklerini biliyor musun?"

"İstiyorum."

Beklentiyle kaşlarını kaldırıyor.

"Kırmızı, turuncu, sarı, yeşil, mavi, çivit mavisi, menekşe - bu sırayla." Parlak gözleri genişliyor. "Nereden biliyorsun?"

"Kız kardeşim öğretti," diyorum. "Eğer ROY G BIV ismini hatırlarsan, renkleri de hatırlayabilirsin," dedi.

"Kız kardeşin var mı?" "Evet."

"Benim bir kız kardeşim yok."

Gülümsüyorum.

"Biliyorum." "Adı ne?"

"Lucy."

"Erkek kardeşin var mı?" diye soruyor ama "*bruvvas*" diye çıkıyor.

Başımı sallayarak "Beş tane var" diyorum.

"İsimleri ne?"

"Lucas, Logan, Lincoln, Liam ve Lachlan."

"Leooooo," diye şarkı söylüyor.

"Beeeeeenny," diye taklit ediyorum.

Parmağını dudaklarına götürüyor. "Şirin, küçük annecik uyuyor." Sonra telefonu taş a benzetilmiş bir minder üzerinde uyuyan Mia'ya doğrultuyor. Ben onu durduramadan, Benny "Uyan anne!" diye bağıyor.

Mia'nın gözleri hızla açılırken irkildim. "Aman Tanrım." Telefonu Benny'den aldı. "Ne zamandır baygındım?"

"Bir dakikadan az," diyorum ona.

İç geçiriyor, sonra telefonun sesi değişiyor ve Benny'yi öptüğünü duyabiliyorum, büyük olasılıkla her gece yaptığı gibi alnından. "İyi geceler, Benny. Annen seni seviyor."

"Luhooo da," diye yanıtlıyor.

"Bu gece gizlice çıkmak yok, tamam mı dostum? Annenin yapacak çok işi var."

"Tamam, anne."

Benny ekranda tekrar beliriyor ve dudaklarımın kenarları yukarı kalkıyor. "İyi geceler, dostum."

Benny, "İyi geceler Leo" demeden önce kocaman bir esneme sesi çıkarır.

Mia ekrana geri dönüyor ve Benny'nin yatak odasının kapısını kapattığını görüyorum. Oradan ofisine geçiyor. Onlarla pek çok kez görüntülü görüşme yaptım, dairelerinin kat planını çıkarabiliyorum. Bana odaklanmadan önce masasının arkasındaki sandalyeye oturuyor. Yorgun gözlerini yavaşça kırıştırıyor. "Selam," diyor iç çekerek.

"Selam." Gülümsemeye zorlamaya çalışıyorum ama güzelliğini gölgeleyen derin kaşlarını gördüğümde bu çok zor oluyor. "İyi misin?"

Aşağı bakıyor, derin nefes alışıyla omuzları yükseliyor ve tekrar yukarı baktığında gözleri yaşlarla doluyor. "Çok yorgunum," diyor hıçkırıklarını tutmaya çalışarak. O uzun, ağır bir nefes verirken ben koltukta biraz daha uzun oturuyorum. Başını sallayarak, "Yapacak o kadar çok işim var ki gözlerimi bile açık tutamıyorum" diyor.

"Özür dilerim Mia, keşke-"

"Benny hastayken, neredeyse her saat ayaktaydı ve ben hiçbir şey yapamadım. Tammy gitti ve benim de teslim etmem gereken bir sürü kurs ödevim vardı, o yüzden onlara odaklanmam gerekiyordu ve şimdi *asıl* işimin gerisinde kaldım. En az bir hafta gerideyim ve çok..." İç çekerek telefonu masanın üzerine, onu hala görebileceğim bir yere bırakıyor, ama elleri serbest ve o elleriyle üstünün kolunu uzatıyor ve çok hızlı, çok serbest akan gözyaşlarını siliyor. "Çok yorgunum, yapmam gereken çok şey var ve hepsini yapmak için yarın ve hafta sonu var çünkü Pazartesi günü teslim etmem gerekiyor." Gözlerini kapatıyor, her hıçkırıktaki omuzları titriyor. "Çok bunaldım" diyor ve ellerini indirmeden önce nefesini içine çekiyor. "Özür dilerim, sana bu kadar yüklendiğim için."

Gözlerim onun her hareketini takip ediyor, kalbim sempati, suçluluk ve bunların arasındaki her şeyle ağırlaşıyor. "Bunu yaşadığın için üzgünüm," diyorum, sesim kısık. "Keşke bir şeyler yapabilseydim."

Başını iki yana sallar. "Sorun yok. Sadece... bir çöküş sanırım." Gözlerini ovuşturduktan sonra, "Sanırım bir saat kadar kestirmem gerekiyor, sonra iyi olacağım. Sadece yeniden şarj olmam gerekiyor." Gülümsemeye çalışıyor. "Yarın bizi arar mısın?"

"Elbette," diyorum nefes vererek.

"Tamam." Telefonu kapatıyor ve ben telefonumun artık boş olan ekranına bakıyorum. Dakikalarca orada öylece oturup onu ve yapması gereken her şeyi düşünüyorum. Sonra mutfak tezgahına geçip akademinin bize verdiği kılavuzlardan birini açıyorum. Sayfalarda yazan kelimelere konsantre olmaya çalışıyorum ama odağım başka bir yerde. New York'ta. Yaklaşık olarak... aramızda *kaç mil var?*

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve web tarayıcısına tıkladım. *Kuzey Carolina'dan New York'a* yazıyorum. İlk arama sonucu uçuşlar için. *Günde* kırk dört aktarmasız uçuş var ve oraya gitmek iki saatten az sürüyor. Düşünmedim bile. Sadece tıklıyorum, tıklıyorum, kredi kartımı çıkarıyorum, biraz daha tıklıyorum, sonra alarmı ertesi sabahın erken saatlerine kuruyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YETMİŞ İKİ

OceanofPDF.com

LEO

Kovács Industries'in adresini bulmak zor olmadı; web sitelerinde yazıyor. JFK Havaalanı'nda muhtemelen hayatım boyunca görmediğim kadar çok insan bir arada bulunuyordu. Taksi durağını bulmak kolaydı ve internetteki bilgilere göre sizi ofislerinin bulunduğu şehre götürmek için sabit bir ücret ödüyorsunuz. Yolculuk hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor. Duruyoruz, başlıyoruz, duruyoruz ve başlıyoruz. Her şey evden *çok* farklı ve nereye bakacağımı bilemiyorum. İki saatliğine uçağa binip tam bir kültür şoku yaşayabileceğimi düşünmek garip ama tam olarak böyle oluyor.

Dönüş uçağım Pazar günü öğleden sonra kalkıyor, bu yüzden yanıma alacak çok şeyim yoktu. Yanımda sadece kıyafetlerle dolu bir sırt çantası, telefonum ve cüzdanım vardı. Çiftliğe gittiğimde yanıma aldığımın aynısı. Hafta sonu evde olmam gerekiyordu, bu yüzden yalan söylemek zorunda kaldım -yine- ve babama akademideki çocuklardan birinin bekarlığa veda partisine götürüldüğümü söyledim. Yalan söylemekten nefret ediyordum ama başka ne yapacağımı bilmiyordum. Orada olmalıydım ama burada olmam gerekiyordu.

"İşte buradasınız," diyor şoförüm, şimdiye kadar gördüğüm en yüksek binaya yanaşıyor, her yer cam, bir sürü insan hızla girip çıkıyor.

Ona gülünç bir miktar para ödüyorum ve bir turist gibi görünmemeye çalışarak dışarı çıkıyorum. İlk fark ettiğim şey *havanın* farklı olduğu. İkincisi, herkesin hızlı, çok hızlı olduğu ve kaldırımında durup bir binaya bakmanın hoş karşılanmadığı. *Not edildi.* Sırt çantamın kayışlarını kavriyorum ve on bir üç kapıdan birinden içeri giriyorum. Az giyinmişim. Üzerimde bir tişört, basketbol şortu ve spor ayakkabısı var ama herkes takım elbise ve *kazak-yelek* giymiş. Bu düşünceye gülmek zorundayım ve şimdi kocaman bir fuayenin ortasında durmuş kendi kendime gülüyorum, bir deli gibi görünüyorum. *Harika.* Telefonumdan *Kovács Industries*'in kaçınca katta olduğunu kontrol ediyorum. Katlar 17-21. *Kahretsin.* Mia'yı aramaya nereden başlayacağım ki? Etrafımdaki herkesin şüphe dolu bakışlarını görmezden gelerek asansöre doğru yürüyorum. Asansörün kapıları açıldığında, içeride işi düğmelere basmak olan bir adam vardı... sanırım. Hiç bu kadar süslü bir yere gitmemiştim. O bana bakıyor, ben de ona bakıyorum ve neredeyse ona kendi düğmeme basabileceğimi söylemek istiyorum.

Onun yerine, "On yedi." diye mırıldandım. Fuayedeki herkesin baktığı gibi o da bana bakıyor ve düğmeye basıyor.

Kapının üstündeki rakamların gittikçe yükselmesini izlerken sinir bozucu müziğin alçak uğultusu asansörü dolduruyor. İnsanlar binip iniyor ve nihayet on yediye geldiğimde asansör görevlisine dönüp "Teşekkür ederim" diyorum.

Bana öylece bakıyor, gözleri kocaman.

Acaba bahşış mı verseydim diye düşünmeden önce arabadan iniyorum. Burada işler böyle mi yürüyor? Lanet olsun. Ben daha fazla düşünmeden, tam önümdeki büyük masanın arkasındaki kadın "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor. Sanırım yirmili yaşlarının sonlarında ve üzerinde göz kamaştırıcı parlaklıkta yeşil bir bluz var, sarı saçlarını mükemmel bir topuzla toplamış.

Kovács Industries logosu arkasındaki duvara basılmıştı ve ben de ileri geri yürüyen insanların arasından sıyrılarak bir adım öne çıktım. "Mia buralarda mı?" diye soruyorum.

"Mia...?"

"Kovács."

Birkaç saniye önce olmayan gülümsemesini takınmadan önce gözleri açılıyor. "Ofisi yirminci katta," diyor bana.

"Yani, ben sadece..." Arkamı gösteriyorum.

"Hayır." Başını sallıyor ve ayağa kalkarak solumu işaret ediyor. "İç asansörle onun katına çıkabilirsiniz. Orada başka bir danışma masası var. Trent size yardımcı olabilir."

"Tamam," diye nefes veriyorum.

Gülümsüyor. "Şehir dışından geliyorsun, değil mi?" "O kadar belli oluyor muyum?"

Sessizce gülüyor. "Mia'nın arkadaşı mısın?"

Başımı salladım. "Sanırım, evet."

"Onun küçük oğlu muhteşem." "Benny'yi tanıyor musun?"

"Şaka mı yapıyorsun?" diye neredeyse alay ediyor. "O babasının gözbebeği." Sonra göz kırpmıyor, flört mü ediyor yoksa Benny'yle birbirimize çok benzediğimiz için kim olduğumu bildiğini mi ima ediyor bilmiyorum. Her halükarda, oradan hızla çıkıp asansöre doğru ilerliyorum. Bir dakika daha geçti ve başka bir masadayım ve bu masanın arkasında daha genç bir adam var. Binada gördüğüm diğerleri kadar profesyonel giyinmemiş. Oraya gitmeden önce etrafa bakıyorum. Bu kat açık,

masalar gruplar halinde dağılmış. Dış cepheyi kaplayan ofisleri cam duvarlar çevreliyor ve... köşede bir basketbol potası var. "Hey," diye sesleniyor adam. Trent olduğunu tahmin ediyorum. "İyi misin, kardeşim?"

Ona ulaşmak için birkaç adım atıyorum. "Evet, Mia Kovács buralarda mı?"

Gözlerini kısarak beni değerlendiriyor ve sonra yavaşça başını sallıyor. "Randevunuz var mı?"

Başımı salladım. "Bu bir sorun mu?"

Omuz silkerek omuzlarını kaldırdı. "Bana bir saniye ver. Ofisini aramayı deneyeceğim." Telefonu eline alıyor, birkaç kez dokunuyor, sonra bekliyorum, etrafa biraz daha bakıyorum. Bu kattaki insanlar genç görünüyor, üniversiteden yeni çıkmış gibiler. Bazıları pantolon ve düğmeli gömlek giymiş, ama çoğu kot pantolon ve günlük gömlek giymiş. "Cevap vermiyor," diyor ve sonra dikkati masaya gelen bir adama kayıyor.

"İyi olan ne?" diye sorar Trent.

"Pek bir şey yok, dostum. Mia'yı gördün mü?" diye soruyor, beni işaret ederek.

Yeni adam beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Mia için mi buradasın?"

Başımı sallıyorum, hakkında hiçbir şey bilmediğim bu adamdan şimdiden nefret ediyorum. Bir tarafa doğru gülümsüyor. "İyi şanslar dostum. Hepimiz denedik."

Boyumun birkaç santim daha uzun olduğunu fark ederek ayağa kalkıyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Ooh..." diyor, elleri teslimiyetle havaya kalkıyor. "Onu *tanıyor* gibisin."

Trent ona "Caleb, kapa çeneni" der. *Akıllı adam*. "Joseph onun hakkında böyle konuştuğunu biliyorsa, bavulunu toplasan iyi olur."

Caleb önerildiği gibi susmuyor. "Tek söylediğim çok seksi olduğu ve zengin bir kız gibi davranmadığı, anlıyor musun? Yani evet, hepimiz ona asılmaya çalıştık ama o kendini oğluna o kadar kaptırmış ki, erkeklerin ona asıldığını bile fark etmiyor."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ona *vurmayı* denedin mi?"

Başını sallıyor. "Bu kattaki diğer herkes de öyle."

Trent iç çekti. "Kapa çeneni, ahbap."

Caleb yine dinlemiyor. "Yani, iyi şanslar dostum," diyor, eski arkadaşmışız gibi omzuma dokunarak. "Buna ihtiyacın olacak."

Dokunduğu yere ve sonra ona bakıyorum, çenem gergin. Kafasını masaya vurmama iki saniye kalmıştı. Neyse ki o iki saniye içinde Trent "İşte orada." dedi. Onun dokunduğu yönü takip ediyorum.

işaret ediyordu ve kesinlikle *oradaydı*. Gri sade bir elbise ve siyah topuklu ayakkabılar giymiş olan Mia, başını öne eğmiş, dalga dalga siyah saçları yüzünü kapatarak bana doğru yürüyor. Elinde rulo yapılmış posterlerle dolu bir kutu taşıyor ve yaklaşık on adım uzaklaştığında Trent ona sesleniyor. Yukarı baktı. Nefesim kesildi. Mia yürümeyi bırakıyor, dudakları dışında tamamen donuyor. Hareket ediyorlar ama ne dediğini bilmiyorum. Sonra omuzları düşüyor, göğsü nefes verişiyile birlikte iniyor. Kutuyu yere bırakıyor ve içindekilerin etrafa saçılmasına izin veriyor. Sonra bana doğru yürüyor, topukları karo zeminde tıkırdıyor ve birbirimize ulaşır ulaşmaz kollarımda, ağzı benimkinde ve bu sefer hızlı değil, iffetli de değil. Dili dudaklarıma doğru kayıyor, ben de dudaklarımı ayırıyorum ve ikimizin de ihtiyacı olan şeyi ona veriyorum. Kollarımda çok yumuşak, dili benimkine karşı sıcak. Kolları boynuma dolanıyor, beni kendine çekiyor ve beklediğim tüm tepkiler arasında bu *rüya* kategorisine bile girmiyor. Çekildiğinde gözleri cam gibiydi. "Buradasın."

"Öyleyim."

"Benim
için mi?"

Başımı
salladım.

Beni tekrar öptü. Sadece bir kez. "Teşekkür ederim." Gülümsüyorum. "Bana teşekkür etme. Burada olmak istiyorum."

İç çektikten sonra, "Gidelim." dedi. Kutuya doğru yürüyor ve her şeyi yerine koymaya başlıyor. Caleb'a dönüyorum, tamamen kasıtlı bir sırtıma takınıyorum. Ve sonra ona parmağımı gösterdim. Çünkü *on iki* yaşındayım.

Mia beni tavandan tabana cam olan ofisine götürdü. Yaptığı ilk şey panjurları indirmek oluyor, böylece kimse içeriyi göremiyor. Masasına yaslanıyorum ve sırt çantamı yere bırakıyorum. "Burada olduğuna inanamıyorum," diyor ve aynı anda o kadar çok şey söylüyor ki.

Elini tutup bacaklarımin arasına çekiyorum, avucum çenesine gidiyor. "Zor zamanlar geçiriyor olmandan nefret ediyorum. Bu yüzden elimden ne gelirse yaparım, ben buradayım, tamam mı?"

"Ne zaman gidiyorsun?" diye soruyor, iri kahverengi gözlerini kırıştıtarak bana bakıyor. "Pazar günü."

Kolları aramıza sıkışmış bir şekilde bana doğru eğilirken gülümsemesi yavaş. Başını göğsüme yaslıyor ve "Bana beş saat kadar sarılmanı istiyorum" diyor.

Kıkırdıyorum, kollarımı ona doluyorum ve başının üstünü öpüyorum. "Neye ihtiyacın olursa, Mia." Ona sadece birkaç saniye sarılabiliyorum.

Kapısı pat diye açılıyor ve babası beliriyor. Telefonuna bakarken mırıldanıyor: "Bana insanların neden senin hakkında neredeyse ağlayacakmış gibi konuştuklarını söylemek ister misin..." Kafasını kaldırıp beni görünce susuyor.

"Hey..." diyor, Mia uzaklaşıp daha uzun dururken bana yan gözle bakıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Yumruk atmam için bana yumruğunu uzattı, ben de karşılık verdim ve "Mia'nın-" dedim.

Mia sözümü keserek, "Bize sürpriz yapmaya geldi," diyor.

"Bekle." Mia ve Joseph'e baktım ve Mia'da karar kıldım. "Ağlıyor muydun?"

Joseph kapıyı arkasından kapattı ve derin bir iç çekti. "Neler oluyor Mia?"

Mia kollarını kavuşturarak, "Yok bir şey," diye cevap veriyor. "Ben iyiyim."

Joseph Mia'nın başının üstünden bana bakıyor, ben de başımı sallıyorum. Mia fark etmiş olmalı çünkü bana ters ters bakıyor, sonra babasına geri dönüyor. "Ben *iyiyim*," diye tekrarlıyor.

Sanki sözlerinin arasını okumaya çalışıyormuş gibi bir an onu izliyor. "Mia..." Adını söyleme şekli neredeyse tehditkâr.

Mia'nın kolları iki yanına düşüyor. "Sadece bunaldım, tamam mı? Ludlow hesabı üzerinde çalışmak için fazla zamanım olmadı ve sınıf için teslim etmem gereken başka çalışmalarım vardı, bu yüzden biraz geride kaldım çünkü Benny hastaydı ve-"

Yusuf'un burun delikleri, "Ve bana gelip söyleyebileceğini düşünmedin mi?" demeden önce alevlenir.

"Senin kızın olduğum için özel muamele istemiyorum!"

Joseph alay ediyor. "Eğer çalışanlarımdan biri bana gelip çocuğunun hasta olduğunu ve ek süreye ihtiyacı olduğunu söyleseydi, onlara bir mola verirdim. Elbette, belki daha önce değil, ama şimdi? Hadi ama Mia, sen daha iyi bilirsin!" Sinirini yatıştırmaya çalışarak bir elini yüzünde gezdirdi.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim." Mia'nın sesi o kadar kısık ki onu zar zor duyuyorum. "Özür dilerim."

Yusuf'un gözleri onunkilere kayar ve ardından tüm vücudunu gevşeten bir duygu kaplar içini. "Tanrım," diye mırıldandı. "Buraya gel." Mia öne doğru adım atıp babasının kollarına giriyor ve babası onu kucaklayıp başının arkasını okşuyor. "Beni *asla* hayal kırıklığına uğratmayacaksın," diyor fısıltının biraz üzerinde bir sesle. "Geçmişte bunu sorgulamana neden olacak şeyler yaptığım için özür dilerim." Son birkaç kelimedede sesi duyguyla çatlıyor ve gitmem gerektiğini hissediyorum. Sanki aralarındaki bu an benim gözlerim ve kulaklarım için değilmiş gibi.

Ben rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum ve Joseph kızını serbest bırakıyor. "Evine git," diyor ona.

"Baba, hayır! Ben-"

"Eve git," diye tekrarlıyor ve bu sefer bir emir. "Doğrudan eve git. Konutu geçmeyin; bir Benny almayın."

Monopoly kelime oyununa gülümsüyorum ve Joseph fark ediyor, gözleri çözemediğim bir mesaj iletiyor. "Burada ne kadar kalacaksın?" diye soruyor.

"Sadece Pazar gününe kadar."

Başını sallıyor, sonra bir elini Mia'nın omzuna koyarak, "Ludlow hesabını Pazartesi günü halledeceğiz. Bu bir öncelik değil. Senin önceliğin. Rahatla, kendine biraz zaman ayır. Bernado's'u arayıp öğle yemeği getirmelerini söyleyeceğim, orada olsan iyi olur."

"Baba, ben-" Mia itiraz etmeye başlar ama Joseph çoktan telefonuna sarılmıştır, birkaç kez dokunur ve sonra kulağına götürür.

"Evine git Mia," dedi kapıya doğru giderken. "Bırak Benny'nin babası seninle ilgilensin."

Nefesim kesiliyor ve Mia kulaklarımda çınlayacak kadar yüksek sesle soluyor.

Yusuf gözlerini kısarak aramıza bakıyor. "Beni ne kadar aptal sanıyorsun?" İyi bir ölçü için bir göz devirmesi atıyor. "Çocuk tıpatıp benziyor."

İkimiz de bir şey söyleyemeden telefona sarıldı, adını ve *makarna* için bir sürü süslü terim mırıldandı. Eliyle telefonu kapattı ve "Limuzin aşağıda bekliyor." dedi. Sonra da kapıyı arkasından kapattı.

Son birkaç dakikaya dair işlemem gereken çok fazla bilgi var ama beynim - moron - en önemsiz ayrıntıya takılıyor. "*Limuzinin* var mı?"

BÖLÜM YETMİŞ ÜÇ

OceanofPDF.com

MIA

Asansöre daha fazla insan bindiğinde telefonu kulağıma daha sıkı tutuyorum ve sırtımı Leo'nun göğsüne yaslıyorum. Herkesin sığabileceği kadar yer var ama ben ona bu kadar yakın olmak *istiyorum*. Ve kolunun ortama dolanışına bakılırsa o da bunu istiyor. Tam telefonun çalmak üzere olduğunu düşünürken Tammy cevap veriyor. "Az önce baban aradı," diyor selamlamak yerine. "Daireye gelmek yok. Asansöre erişimi engelledim. Benny bu gece bizimle kalıyor, o yüzden-"

"Ama Leo burada," diye araya girdim, kollarında döndüm ve gözleriyle buluşmak için yukarı baktım. "Eminim onu görmek isterdi."

Leo gözlerini kısarak ve beni daha yakın tutarak karşılık veriyor.

"Bu akşam yemeğe gelebilirsin. Altı buçukta," diyor Tammy. "Sonra da gidersin, tamam mı?" Tammy benimle nadiren böyle konuşur, bu yüzden konuştuğunda onunla tartışmanın bir anlamı olmadığını bilirim. Ben cevap veremeden telefonu kapatıyor.

"Üzgünüm," diyorum Leo'ya, suratımı asarak ve telefonumu çantama bırakarak. "Akşam yemeğine kadar Benny yok."

Leo sadece bana bakıyor, gözleri gözlerimi tutuyor. Tek kelime etmiyor, yer seviyesine gelene kadar tek bir kasını bile oynatmıyor. Elimi tutuyor, ben onu limuzine götürürken parmaklarımız birbirine kenetleniyor. Arkasından arabaya bindiğimde, onun etrafı taradığını, gözlerini etrafta gezdirdiğini fark ediyorum. Aradığı şeyi bulduğunda dudakları kıvrılıyor ve düğme konsoluna uzanıyor. Bir saniye sonra, gizlilik ekranı kalkıyor ve bizi sürücünün görüşünden koruyor. Bana dönüyor, gülümsemesi mahcup, ve uzun bank koltuğuna yaslanıyor, sırtı köşeye dayalı, bir ayağı koltukta, diğeri yerde. "Buraya gel," diyor ve bacaklarının arasına kaymamı işaret ediyor. Onun burada olmasından ne kadar memnun olsam da, onun yanında kendimi kontrol etmek ne kadar zor olsa da, limuzinin arkasında oyalanmak pek *uygun değil*. Özellikle de şoförümüz Henry'yi her gün görmek zorunda olduğum için. Ona burnumu kıvırdığımda Leo gözlerini deviriyor. "Sana sarılmamı istedin, değil mi?"

Göğsümün derinliklerinden kız gibi küçük bir kıkırdama fışkırıyor ve ona doğru eğildiğimde sersemliğimi gizleme zahmetine girmiyorum.

Kollarını bana doluyor, dudaklarını şakağıma bastırıyor. Boynumu bükerek ona baktım ve "Burada olduğuna inanamıyorum" dedim. O kadar bunalmıştım ki, bundan kurtulmanın hiçbir yolu yokmuş gibi hissediyordum ve sonra o, habersizce, kaybolmuş ve biraz temkinli görünerek ortaya çıktı ve ona ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Sadece *ona*. İçimi çektim, karnımın üzerinde duran elini kapattım ve çenesindeki kirli sakalı öpmek için yukarı doğru ittim. Ben uzaklaşırken dudaklarımı yakaladı ve beni bir kez öptü.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," diyor. "Sadece bu hafta sonu için."

Endişeyle ona dönmeye çalışıyorum ama sıkı tutuşu beni durduruyor. "Neye ihtiyacın var?"

Bir elini kaldırıp yüzümü okşuyor, gözleri gözlerimin içine bakıyor. "Seninle ilgilenmeme izin vermeni istiyorum, Mia."

"Leo, sen-"

"Çok fazla şey yapıyorsun ve bunları çok uzun zamandır tek başına yapıyorsun -Benny, iş ve okul- ve yardıma *ihtiyacın* olduğunu söylemiyorum, sadece diyorum ki..." Ağır nefesi yanaklarımda dalgalanıyor. "Sana ne kadar minnettar olduğumu göstermeme izin ver."

Ne dediğini anlamam için dudaklarında hınzır bir sırıtış oluşması gerekiyor ve ben karşılık veremedim beni öpüyor, parmakları saçlarımı kavırıyor, ağzıma daha iyi erişebilmesi için başımı geriye çekiyor. Ve dilinin benimkine sürtünmesinde çok pis bir şey var, çok *mükemmel bir* şey. Tırnaklarım kollarının güçlü kaslarına batarken inlemelerimi içine çekiyor. Limuzin hareket ettiğinde bedenlerimiz öne doğru sarsılıyor ve o ağzını benimkinden hiç çekmiyor. "Kahretsin Mia," diye inliyor ve bana bu pozisyonda en son ne zaman olduğumuzu hatırlatıyor. *Sahte randevumuzdan önce Holden'ın kamyonetinin arkasındaydık ve bana bakışını, benimle konuşma şeklini hâlâ hatırlayabiliyorum. "Eğer daha küçük bir adam olsaydım, seni dört ayak üzerine çevirir, elbiseni kaldırır ve seni hemen arkadan becerirdim."* Bu anı, bu görüntü bacaklarımın arasında bir zonklama yaratıyor ve baskıyı hafifletmek için onları birbirine bastırmaya çalışıyorum ama eli orada, tam *orada* ve ne zaman olduğunu bile bilmiyorum. Ağzını geri çekerek ciğerlerimi yaşam kaynağıyla doldurmama izin veriyor.

Ama sonra eli göğsümü kaplıyor, başparmağı ucunu okşuyor, bir yandan da kulağımın hemen altındaki noktayı emiyor. Bacaklarımın arasındaki eli yukarı, daha yukarı kayarken gözlerim kapanıyor-"O mükemmel bacaklarını benim için aç, bebeğim."

Bacaklarım ayrılırken başım göğsüne düşüyor, içimi saran zevkle nefes almaya çalışırken nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Her bir santimini takdir edeceğim," diye mırıldanıyor kulağıma doğru. "Önce ellerimle..." İç çamaşırımın üzerinden beni okşuyor ve eminim bunu hissedebiliyor - beni ne kadar ıslattığını. "Ve sonra dilim... ve sonra sikim." Kalçalarını kaldırıp sertliğini popoma bastırarak sonuncusunu vurguluyor.

İnlemelerim bir fahişeyi bile kıskandırır.

Parmakları iç çamaşırımı kenara iterken ağzı benimkine çarpıyor. Soğuk hava merkezime çarpıyor ve nerede olduğumu, ne yaptığımı ya da ellerimi nereye koyacağımı bilemiyorum. Parmağının ucu yarığımı okşuyor, o kadar yavaş ki neredeyse parmaklarını sokması ve elinin her tarafına boşalana kadar beni parmaklaması için bağıracağım.

Oh, hayır.

Bunu benden sadece Leo çıkarıyor. Başka hiç kimse.

Asla.

Klitorisime bastırmadan hemen önce duruyor ve sonra tekrar aşağı iniyor ve ben *nefes alamıyorum*. "Neden benimle alay ediyorsun?" İnliyorum.

Tamamen geri çekiliyor. Artık el yok. Ağzı yok. Beni iterken kızgın gözlerinin altında sadece bir sırıtma var. "Sana bir daha sataşırsam yüzüme oturacağını söylemiştin." Omuz silkiyor, hareket halindeki arabanın camından dışarı bakarken çok tembel ve kaygısız. "Tehditlerini yerine getirsen iyi edersin, Mia Kovács." Kaşlarımı çatıyorum, bu da onu sadece güldürüyor. "Şaka yapıyorum," diyor ve beni kendisine geri getirmek için kolumdan çekiştiriyor. Omzuma bir öpücük bırakıyor. "Eğer o anda durmasaydım, seni buraya, bir limuzinin arkasına götürürdüm ve işlerin böyle gitmesini hiç istemem."

Haklı olduğu bir nokta var ve onun doğru düşünebilmesine sevindim çünkü ben düşünemiyordum.

Yanıt vermeyince beni kucağına çekip karşısına oturtuyor. Özel bölgelerini hızlıca ayarladıktan sonra elini kaldırıyor ve başparmağıyla yanaklarımdaki allığı okşuyor. Gözleri benimkilerde, "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Ben..." Bir an için yalan söylemeyi düşündüm. "Yorgunum... ve şimdi azgınım" -bunun üzerine kıkırdıyor- "ve şimdi burada olduğun için çok daha iyiyim."

Kaşları havaya kalktı. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "*Sana* ihtiyacım vardı Leo," diyorum parmaklarımı geniş göğsünün üzerinde gezdirerek, kalbinin avuçlarımda altında attığını hissederek. "Seni görene kadar tedavinin sen olduğunu fark etmemiştim bile. Sanki yeniden *nefes* alabilecekmışim gibiydi."

Öpücüğü nazik, yumuşak ve samimi. "Bana ihtiyacın olmasını *istiyorum*," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, sonra geri çekiliyor. "Senin için burada olamamaktan nefret ediyorum."

"Artık buradasın." Başımı omzuna yasladım. "Önemli olan tek şey bu."

Uzun bir süre sessiz kalıyor, parmakları saçımın bir tutamını düşüncesizce döndürüyor. "Seni özledim Mia," diye mırıldanıyor, sesi o kadar yumuşak ki onu zar zor duyuyorum. Onun bu itirafı göğsümü ağrıtıyor. İki parmağını çenemin altından geçirip gözlerimi kendine doğru kaldırıyor ve burnunu gözlerim boyunca gezdiriyor. "On yıl oldu ve sen hâlâ istediğim tek kızsın," demeden hemen önce gözleri kapanıyor.

Onu öperim.

Sahip olduğum ve olduğum her şeyle onu öpüyorum, sadece bu hareketle bile benim için ne kadar önemli olduğunu göstermeyi umuyorum. Öpücüğü ilk derinleştiren o oluyor, eli saçlarımı kavırıyor ve sertçe çekiyor. Limuzin lobinin hemen dışında durduğunda, şaşkınlıkla geri çekiliyorum ve sonra kendini toparlamaya çalışmasını izlerken kıkırdıyorum. Antrenman şortu giydiği için ereksiyonunu gizlemesinin gerçek bir yolu yok. Gözlerim onunkinin dış hatlarına kilitlenirken dudaklarımı yalıyorum-

"Ne kadar azgınsın?" diyor kıkırdarak.

Omuz silkiyorum, sıcaklığın boynumdan kulaklarımdan ucuna kadar yayıldığını hissediyorum.

Şoför kapıyı açtığında, önce ben dışarı kayıyorum, Leo hemen arkamda. Lobiden geçip asansöre doğru yürüyor, önü sırtıma dayanmış, sertliği aramıza girmiş. Daireme doğru yürürken tek kelime bile konuşmuyor. Kapıyı açtığım anda *üzerimdeydi*. Elleri, ağzı ve her şeyi aynı anda... Soruları, güvensizlikleri, *ya olursa'ları* bir kenara itiyorum... Ta ki parmakları elbisemin fermuarını çekene kadar. Donup kaldım, kilitlendim. Ve şehvet dolu sersemliğiyle bile Leo fark etti. Vücudumu herkesten daha iyi okuyor. "Sorun ne?" diye sordu, gözleri odaklanmamıştı.

Sırtımı kapıya dayayarak geri çekiliyorum, çünkü daireye daha bir adım bile atmamıştık. Utanç bakışlarımı alçaltmaya, sesimi çatlatmaya zorluyor. "Vücudum aynı değil, Leo." Güvensizliklerimin *şu anda* ortaya çıkmasından ve bu güvensizliklerin gözlerimi sulandıracak, nefeslerimi durduracak kadar güçlü olmasından nefret ediyorum.

Leo hemen cevap vermiyor, kıpırdamıyor ve ona baktığımda beni izliyor, kaşları o kadar derin ki ona bakmak acı veriyor. "Mia," diye fısıldıyor, bir adım daha yaklaşarak. Eliyle çenemi kavıyor ve kirpiklerime yapışan gözyaşlarımı öpüyor. "Tüm varlığımı senin benim için her zaman mükemmel olduğunu, olduğunu ve olacağını kanıtlamak için harcayacağım."

O da öyle yapıyor. Sonraki bir saat boyunca bana, kendi Leo tarzıyla, beni nasıl gördüğünü gösterdi. Güzelliğimi, çocuğumuzu taşımaktan kaynaklanan yara izlerinin beni nasıl daha seksi yaptığını anlatırken pis sözler mırıldanıyor.

Ve sonra konuşuyoruz, konuşmalarımızda neşeli - hafif ve anlamsız.

Bunun ne anlama geldiği ya da oğlumuzu nasıl etkileyebileceği hakkında konuşmuyoruz. Geleceğimizin öngörülemezliğinden ya da yapmamız gereken seçimlerden bahsetmiyoruz.

yakında yapmak zorunda kalacağız.

Sanki yeniden on yedi yaşındaymışız ve tüm yazı birlikte geçirecekmişiz gibi davranıyoruz, ya da istersek tüm hayatımızı.

Akşam yemeği için evden çıkıp kapının hemen dışında görene kadar babamızın sipariş ettiği öğle yemeğini hatırlamıyoruz bile. Yemeği görmezden geliriz... tıpkı dile getirilmeyen tüm belirsizliklerimizi görmezden geldiğimiz gibi.

BÖLÜM YETMİŞ DÖRT

OceanofPDF.com

LEO

"NE?" Mia güler. "Öylesin!"

Kaşlarımı çatarak ona ters ters baktım. İnsanların beni rencide etmek için söyleyebilecekleri onca şey arasında *helikopter ebeveyn* kelimesinin yer alacağını hiç düşünmemiştim. "Ben değilim!"

"Öylesin," diyor ve beni parktaki banka doğru geri geri yürümem için itiyor. "Benny iyi."

O bunları söylerken, gözlerimin tekrar Benny'ye döndüğünün farkındayım, onu oyun alanındaki yapılardan birine tırmanırken izliyorum. Çocuklar etrafında ve üstünde koşturuyor ve o küçük pisliklerden birinin ona çarpıp düşmesine, bir kemiğinin kırılmasına, hatta belki de beyninin hasar görmesine neden olması yeterli. Gözlerim kısıldı. "Dikkat et, Benny!" diye bağıryorum ve Mia omuzlarıma bastırarak beni oturmaya zorluyor.

"O iyi," diyor ve gözlerini devirdiğinden eminim, ama Benny'yi izlemekle o kadar meşgulüm ki ona bakamıyorum. Yanıma oturduğunu, vücudunu yanıma yasladığını hissediyorum. Bir kolumu omuzlarına atıyorum. "Leo!" Gülüyor. "Buraya her zaman geliyoruz. Bu oyun parkında gözleri kapalı bile dolaşabiliyor."

Ekipmanın altında çim ya da kauçuk bile yok. Sadece beton. Her yer beton. Gördüğüm kadarıyla neredeyse hiç çim yok. Benny'nin dışarıda oynayabilmesi için parka yürümemiz ya da taksiyle gitmemiz gerekiyor. Kapıyı açıp "Hadi bakalım çocuk" diyemeyiz.

Şimdi Jay-Z ve Alicia Keys'in "Empire State of Mind "da neden bahsettiklerini anlıyorum. New York gerçekten de bir beton ormanı. Ama bu sokaklar bana kendimi yepyeni hissettirmiyor ve ışıklar bana kesinlikle ilham vermiyor. Beni endişelendiriyor ve eve dönmek için kaşındırıyor. Beni yanlış anlamayın; buranın cazibesini ve bazı insanların neden burayı sevdiğini kesinlikle anlayabiliyorum. Belki birkaç yıl önce ben de o insanlardan biri olabilirdim. Ama ben değiştim, önceliklerim de değişti ve burası bana göre değil. "Endişelendiğim o değil," diye mırıldanıyorum, biri önümde durup görüşümü engellerken sinirlenerek enseme ovuşturuyorum. "Burada çok fazla insan var," diyorum etrafımıza bakarak. Birinin onu kapıp götürmesi için bir saniye yetiyor ve-

"Gitmek istiyor musun?" diye sorarak düşüncelerimi böldü.

"Hayır."

Mia iç geçiriyor ve uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor. "Bak, buranın senin evin ya da çiftlik olmadığını biliyorum ama burası bizim *evimiz*," diyor sessizce.

Zihnimi nasıl böyle okuyabildiğini bilmiyorum. Bakışlarımı Benny'den ayırıp yanımdaki kıza odaklanıyorum. "Biliyorum."

"Buradan nefret ediyorsun." Bu bir soru değil.

"*Nefret* ettiğimden değil. Sadece... alıştığımдан çok farklı.

Ben böyle yetiştirilmedim ve sanırım-"

"Çocuğunu kendin gibi mi yetiştirmek istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Bu çok mu kötü?"

Mia kaşlarını çatıyor. "İmkânsız olduğu zaman öyledir."

Ve bu, tam burada, tüm hafta sonunu kaçınarak geçirdiğimiz şey. Benny'ye dönüp bakıyorum, bu konuşmadan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum çünkü hazır değilim. Görünüşe göre Mia hazır. "Bu bizim hayatımız. Burada bir işim, bir dairem, babam ve Tammy'nin ötesine geçen bir destek sistemim var" diyor. Bir nefes aldıktan sonra ekliyor: "Terapistlerim burada..." Sesi çatallaşıyor ve şimdi ona bakmaktan kendimi alamıyorum, itirafı kalbimi sızlatıyor.

"Biliyorum," diyorum. Ve biliyorum, bu da işleri daha da kötüleştiriyor.

Mia ve ben ilişkimizde bir sonraki adımı attık ve bunu geri almak istemiyorum. Fiziksel olarak, sonuna kadar gitmeden gidebileceğimiz yere kadar gittik. Duygusal olarak da hiç olmadığımız kadar yakınlaştık. Ama yürütemezsek bunların hiçbir anlamı yok. Önceliğimiz Benny. Her zaman da öyle olacak. Ona hak ettiği hayatı verebilmemiz için annesine ve onun *sağlıklı* olmasına ihtiyacı var ve Logan sayesinde sağlam bir destek sisteminin önemini anladım, bu yüzden ona ihtiyacı olanı verecek tek kişi olamayacağımı biliyorum.

Tüm bunları bildiğim halde yine de "Ailem bize yardım edebilir" diyorum. Bunu söylemek aptalca ve neden söylediğimi de bilmiyorum. Lucy dışında ailemin ondan haberi bile yok ve belki de benim sorunum budur. Belki de bu konuda desteğe ihtiyacım var ve kimsem yok.

Mia cevap vermiyor. Söyleyecek hiçbir şeyi yok, en azından olumlu bir şey.

"O senin değil!" Oyun alanından gelen sesi duyuyorum. Ergen bir serseri Benny'nin başında dikilmiş ona bağılıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan ayağa kalkıyorum. Mia, Benny'yi kucağına alarak önümden koşuyor. "Neler oluyor?" Mia soruyor.

Serseri ona bakmıyor. Bana bakıyor, ta yukarılara ve gözlerimin içine. Ona nasıl bakarsam bakayım geri adım atıyor. Aramızdaki sarı damperli kamyonu kaldırıyor. "Bak, senin çocuğun kardeşimin oyuncağını almaya çalıştı. Hepsi bu."

Benny'nin yaşlarında bir çocuğun gözleri yaşlı bir şekilde kardeşinin arkasında durduğunu ancak şimdi fark ediyorum. "İnsanların oyuncaklarını öylece alamazsın," diyor Mia, aynı anda Benny de "Ben onun çocuğu değilim!" diye bağırıyor.

Hay sikeyim. Ben bir şey söyleyemedim Mia, "Özür dilemelisin Benny." dedi.

Benny inliyor, sonra bir adım öne çıkıp aramızda duruyor. Küçük çocuğun kardeşi Benny'nin onunla konuşabilmesi için yoldan çekiliyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor Benny ama ses tonunda samimi bir şey yok.

Mia yanına çömelip, "Söyle ve ciddi ol," diye uyarıyor.

Benny'nin omuzları düşer. "Kamyonetini aldığım için özür dilerim," dedi. "Senin olduğunu bilmiyordum." Sonra da bir şampiyon gibi çocuğa yumruğunu uzatıyor, tıpkı babası gibi.

Çocuk başını kaldırıp ağabeyine bakıyor, o da devam etmesini işaret ediyor. "Özür dilerim," diyor Mia genç kıza. "O pek etrafta takılmaz. onun yaşındaki çocuklar..." Sanki bu yeterli bir açıklamaymış gibi sözünü keser. Bir an sonra Mia, Benny'nin omuzlarına tutunarak onu uzaklaştırır. "Sana ait olmayan bir şeyi neden aldın?" diye sorar ona, sinirli bir şekilde.

Benny omuz silkti. "Benim olmadığını bilmiyordum."

"Bu dünyadaki her şey senin değil Benny. Çok şımarıksın," diyor iç çekerek. "Belki de o dondurmayı şimdi almamalısın."

"Ne?" Onunla yüzleşmek için dönüyor. "Dondurma yiyebileceğimi söylemiştin!"

"Ama sonra yapmamanız gereken bir şey yaptınız ve sonucu da bu oldu."

"Yapamayacağımı bilmiyordum!" diye bağırıyor ve onu ilk kez böyle görüyorum.

Bir şey söylemem gerektiğini hissettiğim için, "Benny, annenle böyle konuşmamalısın," diyorum.

Küçük gözleri benimkilere kaydı ve sonra gözyaşlarına boğuldu. "Dondurma yiyebileceğimizi söylemiştin!" Mia'yı sertçe itiyor ve bir adım geriye düştüğünde onu yakalamak zorunda kalıyorum.

"Benny!" Azarlıyorum ve kaçmadan hemen önce gözleri açılıyor.

Peşinden koşup onu hızla kucağıma alıyorum. Tekmeliyor ve çığlık atıyor, onu sakinleştirmeye çalışıyorum ama ağlamayı kesmiyor ve küçük

Yumrukları göğsüme çarpmaya devam ediyor, canımı yakmaya, beni uzaklaştırmaya çalışıyor. "Gidelim," diye tıslıyor Mia ve bizi bir taksiye götürüyor. Yolda hiç durmuyor.

ve biz içeri girdiğimizde hala devam ediyordu. Başladığından beri ilk kez onu serbest bırakıyorum. Doğruca odasına koşuyor ve kapıyı çarpıyor. Mia sesle irkiliyor, elleri kanepenin arkasını kavıyor, göğsü sert ve keskin nefesleriyle inip kalkıyor.

"Hiç görmedim-" diye başlıyorum.

"Olur böyle şeyler," diye mırıldanıyor ve gözleri bulutlanmış bir halde bana baktığında içimden biraz ölüyorum. "Mesele aptal dondurma değil," diyor, neredeyse bir itiraf gibi. "Onun yaşında hiç arkadaşı yok, bu yüzden diğer çocukların yanında tedirgin oluyor ve nasıl davranması gerektiğini bilmiyor ve bunun onu etkilediğini söyleyebilirim, anlıyor musun? Ama benimle bu konuda konuşmuyor. Kendini kapatıyor ve sonra da böyle-"

"Patlamalar mı?" Araya giriyorum ve o da başını sallayıp bana bilmiş bir bakış atıyor. Oğlumun patlamaları var.

Benim gibi.

"Resim olayını denedim, biliyor musun? Annenin senin için yaptığı üç kelimelik şeyi, ama o yapmıyor-" Onu göğsüme hapsedip sıkıca tutuyorum. Bastırılmış nefesinin sıcaklığı çarpan bedenime doluyor. "O böyleyken ne yapacağımı bilmiyorum," diye ağlıyor. "Onu senin tuttuğun gibi tutamıyorum ve o da benimle birlikte gidip geliyor. Çürükler içinde kalıyorum."

"Mia..."

"Çok sık olmuyor," diyor, sanki haklı çıkarmaya çalışıyormuş gibi. "Belki birkaç ayda bir." Uzaklaşıyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda yalvarıyor. "Sence bir şey yapmalı mıyım, onu biriyle görüştürmeli miyim?"

"Bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe, zihnim yarıyor. Gözlerimde, zihnimde Benny *mükemmel*.

Kollarımdan ayrılıyor ve gözlerini siliyor. "Ona bir etiket yapıştıracaklarından ve hayatı boyunca bu damgayı taşıyacağından korkuyorum ve bu olabilecek *en kötü* şey değil. Bunu biliyorum. Ama ya ona ilaç verirlerse ve artık benim Bennett'im olmazsa?" Başını sallıyor. "Üzgünüm, tüm bunları neden senin üzerine yıktığımı bilmiyorum."

"Babası olduğum için mi?" Sessizce söylüyorum. "Ve bu seçimleri tek başına yapmak zorunda olmamalısın."

Benny'nin kapısına bakmadan önce yüksek sesle yutkunur. Ağlama sesi kesilmişti. "Benny?" diye seslendi.

Cevap vermeyince, kapısına doğru ilerledik. Kapıyı çaldım. "Benny?"

Hala bir şey yok.

Yavaşça, sessizce kapıyı açıyorum ve oğlumuz mavi yatak odasında yerde uyuyor. "Çok yorulmuş olmalı," diyor Mia, kıkırdaması birkaç dakika önce hissettiklerimizle tezat oluşturuyor.

Mia örtüleri indirirken içeri girip onu yatağına taşıdım. Onu yatağının ortasına yatırıyorum ve birbirimize tek kelime etmeden Mia ve ben onun iki yanına geçiyoruz. Mia saçlarını okşayarak nefesinin kesilmesine neden oldu. Gözleri hafifçe açıldı ve zar zor duyulabilen küçük sesiyle, "Özür dilerim anne," dedi. Sonra bir iç çekip tekrar uykuya dalıyor. Kasları o kadar gevşiyor ki yumruk yaptığı elleri açılıyor ve tutunduğu bir taş ortaya çıkıyor. "Nedir bu?" Mia taşı ondan alarak sordu.

Gözlerimi kısarak elindeki şeye bakıyorum ve sonra kalbim göğsümden fırlıyor. "Bu ametist. Onunla ikinci kez karşılaştığımda vermiştim."

Mia somurtuyor.

Elimi yüzümden gezdirip son bir saati anlamlandırmaya çalışıyorum. Onun babası olduğumu bilmesini istiyorum. Benim de *taşkınlıklarım* olduğunu ve bunun onun suçu olmadığını. Bu suçluluğu, bu yükü taşımasını istemiyorum. "Ona ne zaman söyleyebiliriz?" "Ona ne zaman söyleyebiliriz?" diye soruyorum, aynı anda o da "Kendini burada yaşarken göremiyorsun, değil mi?" diyor.

Uzun bir an boyunca ikimiz de soruya yanıt vermedik. Sadece birbirimize bakıyoruz, cevaplanmamış yüzlerce soru aramızda bir kaleydoskop gibi süzülüyor - umutlarımızı yansıtan aynı aynalı görüntüler... sonsuza dek değişen umutlar.

BÖLÜM YETMİŞ BEŞ

OceanofPDF.com

MIA

"BU ÇOK HAVALI!" Benny soluk soluğa Leo'nun geçici dairesine girdi. Cumartesi sabahıydı ve uçakla yeni gelmiştik. Bu hafta sonu çiftliğe gitmek yerine Leo'da kalacağız.

Benny'yi götürmek istediği kaya ve mineral müzesi evinin yakınında olduğu için bundan bahseden Leo olmuştu. Bu gece burada kalacağız ve "kamp yapacağız." Leo, Benny'nin hiç kamp yapmadığını, hatta gerçek hayatta bir çadır bile görmediğini öğrenince bunu gerçekleştirmek *zorunda kaldı*. Şimdi Benny, Leo'nun oturma odasında kurulan çadırın etrafında dolaşiyor, gözleri neredeyse gülümsemesi kadar geniş. "İçeri girebilir miyim?" Benny ayakkabılarını tekmeleyerek heyecanla soruyor.

Leo çadırın fermuarını açmak için dizlerinin üzerine çöküyor. "Devam et!"

Benny içeri adımını attığında heyecanla ciyaklar. "Hangisi benim yatağım?"

"Mavi uyku tulumu," diyor Leo kıkırdarak.

Leo'nun yanına oturmak ve içine bakmak için kendimi alçaltıyorum. İki uyku tulumu var, biri yanındakine kıyasla daha küçük. Başlarının arasında küçük, katlanabilir bir masa ve üzerinde kitaplar var, çadırın kenarlarında da farklı taşlar var. Yastıkların her birinin üzerinde el fenerleri, bir kutu kızdırma çubuğu, bir karalama defteri ve boya kalemleri var. "Her şeyi yapmışsın, ha?"

Leo başını sallıyor, oğlumuzun el fenerini açıp kapatmasını izlerken gülümsüyor. Çadırın fermuarlı kapağını beni hızlıca öpecek kadar kapatıyor. "Merhaba," diyor, sırtışı genişliyor. "Nasılsın?"

"Güzel."

Boynumu okşuyor. "Son birkaç haftadır seni çok özledim." Kıkırdıyorum, midemde keleklerin uçuştığını hissediyorum. Sadece Leo bana böyle hissettirmişti -bu su kulesi hisleri- ve hâlâ yapmamış olsak da ona doyamıyorum.

"Ben de." Açıkta kalan köprücük kemiğimi hafifçe kemirdiğinde gülüyorum. "Kes şunu!"

"Neyi durdurayım?" Benny sesleniyor. "Ne yapıyorsunuz siz?"

Leo'yu itiyorum. New York'tan sonra Benny'nin yanında çok fazla samimiyet göstermemenin daha güvenli olacağına karar verdik. Kafasını karıştırmak istemedik.

Leo ve benim geleceğimiz söz konusu olduğunda kafamız yeterince karışık olduğundan, Benny'nin duygularını da buna eklemek bizi mahvedebilir.

"Yok bir şey," diyor Leo, açıklığı tekrar aralayarak. "Yani bu sadece bir deneme, tamam mı dostum? Eğer bütün gece çadırda kalabilirsen, ben akademiye bitirdiğimde ormanda gerçek bir kamp gezisine çıkabiliriz." Yüzünü buruşturarak bana baktı. "Eğer annen için sorun olmazsa."

Benny uyku tulumunun içine giriyor. "Ne kadar sürecek?" diye sorar.

"Ne ne kadar?"

"Sen bitirene kadar."

"Bir ay içinde bitiriyorum," diyor Leo

ona. "Bu kaç yıl eder?"

Leo kıkırdar. "Dört hafta." "Kaç yıl?"

"Bir yıldan az kaldı."

Benny battaniyenin altında, kafası dışarı çıkana kadar kayar. "Kaç gün oldu?"

"28 ya da daha fazla..."

"Peki kaç yıl?"

Nefesimin altında gülerek kafamı içeri sokuyorum, daha iyi bakıyorum ve dramatik bir şekilde suratımı asıyorum. "Ben nerede uyuyacağım?"

"Yatağında," diye cevaplıyor Leo. "Bu bir erkek kamp gezisi." Ona kaşlarını çattığımda omuz silkiyor. "Üzgünüm." Üzgün değil. Birazcık bile değil.

"Evet, anne!" Benny gülüyor. "Sadece erkekler!" Doğruluyor, bacakları hâlâ uyku tulumunun içinde. Sonra kaşları yavaşça aşağı inerek etrafına bakınıyor. "Atıştırmalıklar nerede?"

"Atıştırmalıklar," diye tekrarlıyor Leo fısıltıyla. "Lanet olsun."

"Yapmak zorunda değilsin-" Başlıyorum ama Leo çoktan ayağa kalkmış, sehpadan telefonunu, anahtarlarını ve cüzdanını alıyor. "Leo, şimdi gitmek zorunda değilsin," diye ikna etmeye çalışıyorum. "Hâlâ müzeye gitmemiz gerekiyor."

"Ama *atıştırmalıklar*," diyor. Başını sallar, kaşları çatılmıştır. "Nasıl olur da atıştırmalıkları unutturum? Bir erkek kamp gezisi için çok önemlidirler."

"Onları sonra alabiliriz!"

Ön kapıyı çoktan açmış. "Bir isteğiniz var mı?" Sanki beni hiç duymuyor.

"S'mores!" Benny bağılıyor.

"Doğru." Leo başını sallar. "Yani bir çeşit ateş." Gözleri derin düşüncelere daldığında yaptığı o uzak şeyi yapıyor. "Geri geleceğim." Kapıyı kapattı ve ben

İç çek, çadıra tekrar bak.

Benny'nin sırtışı o kadar büyük ki ben de aynısını yapmaktan kendimi alamıyorum. Yanındaki boşluğa vuruyor. "İçeri gel, anne."

"Emin misin? Sadece erkeklere özel olduğunu sanıyordum?"

"Leo dönene kadar gelebilirsin. Ona söylemem."

Gülüyorum ve küçük alana sürünerek giriyorum. Doğruca masaya gidiyorum - taşlar ve mineraller hakkında daha fazla kitap. Bu kadar çok kitap ürettiklerini bile bilmiyordum.

Leo bana kız kardeşinin bir kitapçı dükkânı olduğunu, bu yüzden ona indirimli fiyattan sipariş verdiğini söyledi. Her zaman kitapların etrafında büyümüş ve ailesi onları maddi *şeylerle* şımartmasa da, konu kitaplara geldiğinde asla bir sınır yoktu. Çocukken evdeki işlerden kazandıkları harçlıklarla istedikleri şeyleri -oyuncaklar ya da geziler- alıyorlardı ama annesi her zaman kitapların parasını ödüyordu çünkü eğitime, hayal gücüne, zaman ve uzay yolculuğuna değer biçemezsiniz; kitaplar da Leo için böyledir.

Bana annesi ve kız kardeşiyle birlikte şehre yaptıkları gününbirlik gezilerden bahsetti, sadece üçü, yeni ve kullanılmış kitapçılara gitmekten başka bir şey yapmazlardı. Eve o kadar çok kitapla dönerlermiş ki, babası onları taşımak zorunda kalmış. Sonra annesi sıcak çikolata yaparken o ve kız kardeşi mutfak masasına oturur ve aldıkları tüm kitapları gözden geçirirlerdi. Lucy kitapları düzgünce istifler, alfabetik sıraya koyar ve sayfaları koklarken, Leo -kız kardeşini dehşete düşürmek için- kitapların sırtlarını dramatik bir şekilde kırar, başlık sayfalarına adını yazar ve -sırf onu gerçekten kızdırmak için- sayfaları köpek kulağıyla karıştırırdı.

Büyüdükçe, kitapları kız kardeşi kadar çabuk bitiremediğini fark etti, bu yüzden onlarla çok fazla gezintiye çıkmadı, evde kalmayı ve elindekileri gerçekten okumayı tercih etti. Benny'ye öğretmek istediği şeyler arasında, başka bir dünyada kaybolma sevgisinin, ahşap işçiliği ve bilirsiniz... iyi bir insan olmanın yanı sıra listenin en üstünde yer aldığını söyledi.

Son zamanlarda Benny hakkında çok konuşuyor ve sadece yaptığı sevimli şeylerden ya da birlikte çıktıkları maceralardan bahsetmiyor. Benny için umutlarından ve hayallerinden bahsediyor ve bazen ne gördüğünü merak ediyorum. Özellikle de bizim geleceğimizi *nasıl* gördüğünü.

Geçen hafta, Benny'nin gelecek yıl okula gitmesiyle ilgili planlarımın ne olduğunu sordu. Ona New York'ta incelediğim iki okulun linkini gönderdim. Biri devlet okulu. Diğeri ise çok uzun bir bekleme listesi olan bir okul.

doğduktan birkaç gün sonra Benny'nin adını yazdı. Her iki web sitesini de inceledikten sonra Leo şöyle cevap verdi: *Onun oynayacağı yer nerede?*

İşte o zaman ikimiz de The Talk'u daha fazla erteleyemeyeceğimizi fark ettik. Akademiden mezun olmasına bir aydan az bir süre kalmıştı, bu yüzden - onun deyimiyle- yetişkinliğe adım atma zamanı gelmişti. Bu hafta sonu, her şeyi Benny hakkında yapmayı planladık. İki hafta sonra döndüğümde oturup konuşacağız. Kararlar alınana kadar konuşacağız.

Cebimdeki telefonum çalıyor, Leo'dan bir mesaj:

Kıçın. O kotlar. Lanet olsun, Mia.

Bunu dil ve şeftali emojileriyle takip ediyor. Alay ediyorum.

"Sorun ne anne?" Benny yığından bir kitap alıp başlık sayfasına kadar açarak soruyor. Kutudan bir boya kalemi alıyor ve adını yazmaya başlıyor.

"Yok bir şey," diyorum. "Leo sadece aptallık yapıyor."

E'nin yarısında kıkırdarak, "Leo aptal değil. O benim dünyamdaki en iyi ve en güçlü adam."

Dudaklarım cevap vermek için aralanıyor ama boğazımdaki ani düğüm buna engel oluyor.

İlk N'yi bitirdiğinde durdu ve bana baktı. "Anne?" Dudakları büzülmüş, kara kaşları neredeyse ortada buluşuyor. "Leo'ya onu sevdiğimi söylesem sorun olur mu?"

Dudaklarımdan hırıltılı bir nefes dökülüyor ve ciğerlerimdeki havayı yavaşça boşaltıyorum. "Evet, dostum," diye boğuluyorum. "Eğer böyle hissediyorsan."

"Evet," diyor ve benim o anki duygusal durumumdan tamamen habersiz bir şekilde işine geri dönüyor.

"O zaman ona söylemelisin." Gözlerimdeki yaşları fark etmemesini umarak başka tarafa bakıyorum.

"Tamamdır!" Benny bana maviyle yazılmış tuhaf adını göstererek şöyle diyor. "Bu harika-" Kapı çalındığında ara veriyorum. Bakıyorum Benny. Omuz silkerek bana bakıyor. "Belki de Aptal Leo bir şey unutmuştur," diye mırıldanarak çadırdan sürünerek çıkıyorum.

"Aptal Leo, sen..." diyerek kapıyı açmaya başladım. Bay Preston tam diğer tarafta durup iri cüssesiyle neredeyse çerçeveyi doldurduğunda sözlerim havada kalıyor.

Beni gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı, neredeyse benim kadar şaşırmıştı. "Mia." Bu bir isim. Bir soru. "Nesin sen-"

"Kim o, anne?" Benny sesleniyor ve ben onu durduramadan kolumu kaldırıp bacağımla kapı kasası arasında duruyor.

Bay Preston'dan gözümü ayırmıyorum, çünkü -her ne kadar kendine zarar verici olsa da

-Benny'yi ilk gördüğündeki yüz ifadesini kaçırmak istemiyorum. Sanki bir hayalet görmüş gibi ağzını açıp bir adım geri atıyor ve ben o bakışı *biliyorum*.

Ben de gördüm.

Rüyalarımda...

Vicdanımda.

Hatırlamıyorum, fiziksel olarak

değil. Ama biliyorum.

Daha önce gördüğümü

biliyorum. Yaşadım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YETMİŞ ALTI

OceanofPDF.com

LEO

MIA BENİ HIÇ UYARMADI. Tehlikeli bölgeye girmek üzere olduğumu bildiren bir mesaj bile atmadı. Babam, Benny'yle birlikte oturma odamın zemininde oturuyor, Benny'ye geçen hafta aldığım kitaplardan biri babamın elinde. Kapının eşiğinde durduğumda tüm gözler benim üzerimdeydi, elim hala kolu tutuyordu, sanki bu daha fazla ilerlememem, geri dönmem gerektiğine dair bir işaretti. Koş.

"Atıştırmalıklarım var," diye mırıldanıyorum çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Babam gözlerini benden ayırmıyor. *O da biliyor.* Bunu şimdiden görebiliyorum, yüzünde endişeyle karışık bir hayal kırıklığı ve bir sürü *"ne oluyor lan"* ifadesi var.

"Baban geldi!" Benny sanki bilmiyormuşum gibi anons ediyor. Bana doğru yürüdüğünü, kollarını açtığını ve boğmakta olduğum kâğıt torbaya uzandığını gördüğümde gülümsemeye zorluyorum kendimi. Poşeti ona uzatırken mutfak tezgâhının diğer tarafında duran Mia'ya bakıyorum, gözlerinde duygudan eser yok.

Boğazımı temizledikten sonra babama baktım. "Burada ne işin var?" Kapının arkamdan kapanmasına izin vererek içeri giriyorum. Ses tonumda suçlama yok, kötü niyet yok. Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum ama ben yokken neler konuşulduğunu bilmiyorum ve Mia'nın tepkisizliğine bakılırsa *bir şeyler* ters gidiyor.

"Beklediğimiz kadar evde değildin, ben de bir uğrayıp nasıl olduğuna bakayım dedim."

"Doğru." Başımı salladım. "Çünkü bir telefon görüşmesi yeterli olmazdı?"

"Leo." Mia'nın tek kelimesi ancak bir fısıltı ve ona baktığımda başını sadece bir kez sallıyor, göz kapakları ağırlaşmış.

Babam iç çekiyor. "Bir tedarikçi konferansı için şehirdeydim," diye açıkladı, çenesi gergindi. "Oğlumu öğle yemeğine çıkarayım dedim."

"Ama taş müzesine gidiyoruz," diyor Benny, *yanımda* durarak. Onunla ilk tanıştığımda Mia'ya yaptığı gibi yarı bacağımın arkasına saklanıyor.

Bir elimi omzuna koyup korkularını yatıştırmaya çalışıyorum. "Yine de müzeye gideceğiz," diye teminat veriyorum. "Merak etme."

Kolumdan çekiştiriyor, ben de kulağıma fısıldayabilsin diye eğiliyorum. "Baban da bizimle gelebilir mi?" Bunu herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyor, çünkü babam başını eğerek tepki veriyor ve Mia bir nefes alıyor, başını sallamadan önce gözleri benimkilerle buluşuyor, gülümsemesi neredeyse acı verici.

Babama baktım. "Bizimle gelmek ister misin?"

Babam Benny'ye gülümser. "ok isterim, Benny. Davetin için teşekkür ederim."

OceanofPDF.com

MIA

Bay Preston kamyonetini aldı ve bizimle müzede buluşacağını söyledi. Leo'yu, babasının Benny'ye hiçbir şeyden bahsetmediğini söyleyecek kadar uzun süre yalnız yakaladım. Leo sadece omuz silkti, ama bunun onu rahatsız ettiğini söyleyebilirdim. Nasıl etmesin ki? Eminim babasının bunu öğrenmesini böyle hayal etmemiştir. Benny'nin neler olduğu hakkında hiçbir fikri yok ve ben de Bay Preston'ın ilk tepkisini aklımdan çıkaramıyorum.

MÜZE ÇOK KÜÇÜK. Temelde dönüştürülmüş eski bir ev ve doğru yerde olduğumuzu anlamamızın tek yolu ön taraftaki dev kayalar oldu. Başka bir durumda, tüm sergileri incelemek on beş dakikadan az sürerdi, ama Benny, Benny olarak, doyamıyor. Leo'nun elini tutuyor, her kayanın başında duruyor ve Leo'dan yüksek sesle her biri hakkında ne yazdığını okumasını istiyor.

Yaklaşık yarım saat sonra Bay Preston bir telefon görüşmesi yapmak için mazeret bildirdi ve biz de devam ettik. Leo'ya tuvaleti bulmam gerektiğini söylemeden önce birkaç dakika bekledim. Aslında babasını bulmak istiyorum çünkü onunla konuşmam gerektiğini hissediyorum ve bunu Benny ya da Leo etraftayken yapmak istemiyorum. Binanın içini aradım ama görebildiğim hiçbir yerde yoktu. Bu yüzden dışarı çıktım ve onu girişin hemen dışındaki bir bankta buldum. Telefonuyla konuşmuyordu. Sırtı dönük, omuzları çökmüş, dirseklerini dizlerine dayamış. Yavaşça, temkinli bir şekilde yanına gittim. "Bay Preston?"

Omurgası dikleşirken yüksek sesle nefes alışını duyuyorum. "Mia," diyor ama bana dönmüyor.

Bankı yuvarlayarak yanına oturuyorum, başlamak için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bu durumda olanın ben olacağımı hiç düşünmemiştim. Neyse ki, belki de değil, önce o konuştu. "Ne zamandır tanıyor?"

"Leo?"

Bana bakıyor, gözleri içime işliyor ama cevap vermiyor.

Bakışlarımı indiriyorum. "Torununun doğum günü partisinden birkaç hafta sonra."

Başını sallıyor, zihni bulmacayı bir araya getirmeye çalışıyor. "Yani ona daha önce söylemedin mi?"

Başımı sallıyorum, ona bakmaya çalışıyorum ama gözlerindeki acı benimkileri tekrar düşürmeme neden oluyor.

"Neden olmasın?" diye sorar, sesi düzdür.

Gözlerimin arkasındaki ısı yanıyor. "Pek çok nedenden dolayı." Bir kez burnunu çekti.

"Ben sadece..." Yüzümü öne çeviriyorum, koltuğun kenarına tutunuyorum ve sinirlerimi bastırmaya çalışıyorum. "Üzgün olduğumu söylemek istedim."

"Ona söylemediğin için mi?"

"Ve sen," diye itiraf ediyorum. Boğazımdaki düğümü temizliyorum ve ekliyorum: "Bugün Benny'yi gördüğünde, bu... bu..." Bu ne? Bir anının sarsıntısı mı? Bu benden başka kimseye mantıklı gelmez. "Annem beni büyükbabama bıraktığında Benny'den sadece bir yaş küçüktüm. Ben hatırlamıyorum ama o bunu sık sık anlatırdı -yeni doğduğumdan beri beni ilk kez görüyormuş gibi hissettiğimi ve bunu her zaman kafamda canlandırabildiğimi ve senin de aynı bakışa sahip olduğunu. Ve üzgünüm." Gözyaşlarımı siliyorum ve nefes almaya çalışıyorum. "Onu senden sakladığım için üzgünüm çünkü babamın hissettiklerinin bir gramını bile hissetseydin..." Daha fazla ne söyleyeceğimi, onun tepkisini görmenin bana ne kadar acı verdiğini göstermek için daha ne ekleyebileceğimi bilmeden sözümü kesiyorum.

Bay Preston uzun süre cevap vermedi. Cevap verdiğinde ise sözleri beni şaşırtıyor. "Oğullarım arasında Leo için hiç endişelenmeme gerek kalmadı. Elbette o daha küçükken bazı sorunlar yaşadık ama büyüdü ve iyi bir adam oldu." *Şimdi* endişelenmesi gerekiyormuş gibi konuşuyor. Sanki oğlunu sonsuza *dek mahvetmişim* gibi. "Bana hiç yalan söylediği bir zamanı hatırlamıyorum," diyor. "Ama son beş aydır yalan *söylüyor*. Ondan yalan söylemesini mi istediniz? Bize oğlunuzdan bahsetmemesini?"

Başımı sallıyorum çünkü bu doğru. Başımı salladım.

Boğazını temizledikten sonra, eşit bir sesle, "Ailem son birkaç yıldır çok şey yaşadı Mia, belki sen bunun farkında değilsin. Oğullarım her zamankinden daha yakın oldular ve Leo'ya ihtiyaçları vardı. Özellikle de Logan'ın. Logan'ın eve dönmesine ihtiyacı vardı ama dönmedi ve nedeni hakkında yalan söylüyordu. Şimdi onun aileye olan sadakatini sorguluyorlar... ve ben de bu yüzden buradayım. Çünkü Leo'yla bu konuyu konuşmam gerekiyordu ama... Bugün yaptığım şeyle karşılaşacağımı hiç beklemiyordum."

Cevap vermiyorum, zihnim ahır kapıları, klozetler ve *yeterli olmadığı* için iki parmağımın boğazıma girdiği görüntülerle beni uyarmakla meşgul.

Ben. Benim oğlum. Leo'nun ailesine bu şekilde ihanet etmesi için yeterli sebep değiliz.

"Oğlundan utanıyor musun Mia?"

Nefes nefese kaldım. "Tanrım, hayır.

Asla. Bu değil-"

"Bir kızı olduğunu öğrendiğimde ben de annene aynı şeyi sormuştum."

Her bir olumsuz duygu damarlarımda geziniyor, bedenimden çıkmak için içimi tırmalıyor.

Benim pis, iğrenç, aşağılık vücudum.

"Bu hiç adil değil," diye çıkıştım. "Beni ya da oğlumu tanımıyorsun."

"Sen de böyle olmasını istiyordun, değil mi?"

Kirpiklerimden yağlı, çirkin gözyaşları dökülüyor ve ciğerlerim büzüşerek solunum yollarımı kapatıyor. Kendimi tutuyorum. *Sadece*.

"O küçük çocuk benim torunum ve benim ondan haberim bile yoktu." Konuşmaya başladığından beri ilk kez, suçlayıcı tonunun yerini gerçek bir acının aldığını duyabiliyorum. "Bir teyzesi, amcaları ve bilmediği küçük bir kuzeni var, değil mi? Ona babası yerine Leo dediğini duydum, o yüzden bilmediğini varsayıyorum."

Başımı salladım. "Ona söylemek için bekliyoruz..." Ağzımdan çıkan her kelime işe yaramaz, acınası görünüyor.

"Neye kadar?"

Yanımdaki adama bakıyorum. Gerçekten, gerçekten ona bakıyorum. Ve artık büyükbabamı görmüyorum. *Benny'ninkini* görüyorum. "Hazır olana kadar." Cevap verirken boğuldum.

"Peki, bu ne zaman olacak? Bir dört yıl daha mı?"

Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe.

Bay Preston'ın göğsü nefes alışıyla birlikte yükseliyor ve benden otoparka doğru bakıyor. Sessizlik aramızda uzuyor, ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Sessizliği bozuyor, ağırlığıyla altımızdaki bankın gıcırdamasına neden olacak kadar kayıyor. "İki hafta sonra Cadılar Bayramı olacak." Ayağa kalkışını izliyorum, kalbim kaburgalarımın, kulak zarlarımda güm güm atıyor ve bir sonraki sözünü duymamı zorlaştırıyor. "Seni ve torunumu orada görmeyi umuyorum." Burnunu çekiyor, kırmızı, çiğ gözlerini ovuşturuyor; gözleri çözülemeyecek kadar karmaşık duygularla dolu. "Leo'ya önümüzdeki hafta eve gelip kardeşlerine anlatması gerektiğini söyle. Benny'nin Leo'nun babası olduğunu bilmesine gerek yok ama Leo'nun kardeşlerinin bir yeğenleri olduğunu bilmeye hakları var." Bir süre duraklıyor. "İki hafta sonra görüşürüz," diyor ve sonra topuklarının üzerinde dönüp kamyonuna doğru yürüyor.

Ne kadar süre orada oturup gözyaşlarımın dinmesini, çirkinliğin kaybolmasını beklediğimi bilmiyorum. Tam kalkacakken, "Anne!" sesini duyuyorum.

Döndüğümde Leo ve Benny'nin bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Benny kulaktan kulağa gülümsüyor, Leo ise gözlerini kısmış beni izliyor. "İyi misin?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

İyi değilim.

Ama

olacağım.

Çünkü önümde duran küçük çocuk, gözleri sürekli taşıdığı gülümsemesi kadar parlak.

Benim

sebeğim.

Benim

amacım.

Benim *her şeyim*.

BÖLÜM YETMİŞ YEDİ

OceanofPDF.com

LEO

"TAMAM, HEPİNİZ YATTINIZ MI?" Mia soruyor.

Benny gözlerini devirir; bu hareketi *kesinlikle* annesinden almıştır. "Evet, anne."

"İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?" Mia çadırın etrafına bakıyor. "Su şişen masanın üzerinde, el fenerin de başının hemen yanında."

"Anne! Kızlara izin yok," diyor Benny kıkırdayarak.

"Evet, küçük anne," diyorum uyku tulumumdaki yerimden onun kalçasını sıkarak. "Kız yok!" Bana ters ters baktığında dilimi çıkarıyorum. "Ben buradayım," diye gülüyorum. "Ona bir şey olmaz. Sen yan odadasın."

Hızla Benny'ye dönüyor ve dolu su şişesini masadan alıp tam göz çukuruma düşürüyor. "An-" Mia'nın nefesi kesilince tükürdüm. Avucumun içini gözüme bastırarak acıyı hafifletmeye çalışıyorum.

"Anne ne?" Benny oturduğu yerden kalkıp Mia ile benim arama bakarak soruyor.

"Hiçbir şey," diye cevap vermekte gecikmeyen Mia'nın gözleri incelmış, bana hançer gibi saplanıyor.

"Anne *ne*?" Benny tekrar sorar.

"Yok bir şey," diyorum, gözümü açtığımda siyah noktalardan başka bir şey göremiyorum. "Vay canına, acıttı."

Mia su şişesini alıp tekrar masanın üzerine koyuyor. "Eminim *o* kadar da acımamıştır," diye takılıyor Mia.

Belinden tutup onu üstüme çekiyorum, sırtı göğsüme dönük, parmaklarım hızla yanlarını çimdikliyor ve ciyaklamasına neden oluyor. "Çekil üstümden!" Kahkaha nöbetleri arasında dışarı çıkmayı başarıyor.

"Gıdıkla onu, gıdıklayana kadar!" Benny kıkırdıyor, küçük yumruğu havaya kalkmış, beni teşvik ediyor.

"Sen nasıl istersen dostum," diye mırıldanıyorum, Mia'nın kollarını tutmaya çalışıyorum ki geçen seferki gibi beni vurmasın.

"Ohhh! Ne söyleyeceğini biliyorum!" Benny bağırır. "Motherrrr...." Duraklıyor ve bize meşhur Arsız Benny yan bakışını atıyor. Mia'yı gıdıklamayı anında bırakıyorum ve ikimiz de Benny'ye dönüp onu durdurmaya hazır bir şekilde bekliyoruz. "Anne *sevgilim*" demeden hemen önce bir tarafa gülümsüyor.

Mia ve ben aynı anda rahatlamış bir şekilde nefes verdik. "Çünkü annemi seviyorsun, değil mi?"

Mia konuşmak için ağzını açıyor ama ben ayağa kalkıp onu da yanıma alarak kucağıma oturmaya zorluyorum. Kollarımı beline doluyor ve yanağından öpüyorum. Sonra gözlerimi Benny'ye kilitliyorum. "Seviyorum," diyorum ona. "Hem de çok." Mia başını bana doğru çeviriyor ama ben bakışlarımı oğlumuzdan ayırmıyorum. "Annemi sevmem senin için sorun olur mu?"

Benny başını sallayarak tekrar yatar pozisyona geçer. "Evet," der ve el fenerini alır. Fenerini yakıyor, sonra da çadırın çatısına tutuyor. "Annemi seviyorsun. Ben de seni seviyorum."

Onun sözleriyle içimdeki her şey duruyor ve ben süzülüyorum, uçuyorum, çok yüksek, çok yüksek, çok yüksek. Sonra yüksekliğimden inip Mia'yı kucağımdan itiyorum. Benny'ye doğru sürünüyorum ve ona daha önce hiç sarılmadığım kadar sıkı sarılıyorum. Arkamda Mia gülüyor ve duşa girmekle ilgili bir şeyler söylüyor. "Çok sıkı," diye mırıldanıyor Benny, ben de onu arkama dönüp küçük yanaklarını tekrar tekrar öpecek kadar bırakıyorum. "Seni çok seviyorum, Benny." Kahretsin, neden gözyaşlarımın eşiğindeyim? Bu çocuğun dünyasındaki en güçlü adam olduğunu iddia eden biri için, küçük bir sürtük gibi davrandığımdan eminim.

"Biliyorum," diyor Benny.

"Nereden biliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Çünkü bana öyle olduğunu gösteriyorsun," diye cevap veriyor ve şimdi anlıyorum ki dört yaşındaki bir çocuğun gözünde aşkın hiçbir karmaşık yanı yok.

Birinin sizi sevdiğini bilirsiniz çünkü size sevdiğini gösterir. Bu kadar basit.

Uyku tulumuma geri dönmüyorum. Oğlumun yanına oturuyorum ve kara kirpikleri yanaklarına yerleşene kadar gözlerinin yorgunlukla yavaşça savaştığını izliyorum. Birkaç taşı kavrayan küçük eli gevşeyene kadar bekliyorum ve nefesleri eşitlenip dudakları nefes alıp verme hareketiyle kıpırdayınca çadırdan çıkıp Mia'yı arıyorum.

Banyo aynasının önünde üzerinde havludan başka bir şey olmadan duruyordu. Başka zaman olsa üzerindeki havluyu yırtıp atar, onu tezgâhın üzerine kaldırır ve bacaklarını ayırırdım, böylece onu yiyip bitirebilirdim. Şimdi ise aynadan onu izliyorum, kendime ne kadar şanslı olduğumu hatırlatıyorum. O kadar güzel ki ona bakmak neredeyse acı veriyor ve bana Benny'yi, oğlumuzu, dünyanın en büyük hediyesini verdi. "Gülümsemeyi bıraktın mı?" diye soruyor, gözleri aynadan benimkilere bakarken.

Elimi uzatıp yanaklarımdaki kaslara masaj yapıyorum, sırtışımanın şiddetinden dolayı ağrıyorlar. "Bir saniye bile değil." Bir adım öne çıkıp ellerimi arkadan kalçalarına yerleştiriyorum ve bir çeşit yüz kremi sürmesini izliyorum. "Söylediklerimde ciddiydim, biliyor musun? Seni seviyorum derken?"

Kollarımda dönüyor, yüzünün her yerinde beyaz lekeler var. Başparmaklarımla her birinin üzerinde gezinerek kremi etine yayıyorum. Ben bunu yaparken sessiz kalıyor, elleri kollarımı kavlıyor. İşim bittiğinde eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Benim de seni sevdiğimi biliyor musun?" Bunu söylerken sesi titriyor ve gözlerine baktığımda yavaş bir işkence gibi geliyor.

Gözyaşlarıyla dolmalarını ne kadar süre izlediğimi bilmiyorum ama geçen her saniye güvensizliğim daha da artıyor. "Bu kötü bir şey mi? Birbirimizi sevmemiz?"

Avuçlarım hala yüzünü kavıyor, bu yüzden başını sallamasıyla birlikte hareket ediyorlar. "Hayır, öyle değil."

Ellerimi bırakıyorum. "Babam bugün sana bir şey mi söyledi?"

Dudakları bir çizgi halinde inceliyor ve ben bir adım geri çekilerek kendime nefes alacak bir alan bırakıyorum. Benny'nin beni sevdiğini söylemesinden birazdan olacıklara geçmek istemiyorum. "Bunu bu gece yapmasak olmaz mı Mia?" Hayal kırıklığına uğramış bir halde saçlarımı tutuyorum. "Ben sadece... ne kadar acınası ve çocukça olsa da, yapmak istemiyorum."

"Leo," diye iç geçiriyor Mia, beni yaklaştırmak için tişörtümü çekiştiriyor. Tezgâhın üzerine oturmaya çalışıyor ama çok küçük ve zayıf olduğu için belinden kavrayıp kaldırıyorum. Bana utangaç bir gülümseme sunuyor; aşkın ne olduğunu bile bilmeden önce aşık olduğuma emin olduğum bir gülümseme. Hızlı bir öpücükten sonra kollarını omuzlarıma yerleştiriyor ve bacaklarını aralarına girmem için açıyor. Bu şehvetli bir hareket değil; bu... samimi... ve *doğru*. Bütün bu gün ve gece çok doğru hissettiriyor. Benny ile çiftlik dışında vakit geçirmek, burada benimle olmaları, sadece biz. Oğlumun bana beni sevdiğini söylemesi ve sonra aynı şeyi benim *Mia'ma* söylemesi. İlk defa kendimi bir aile gibi hissediyorum ve bunu istiyorum. Mia bir keresinde bana hamile olduğunu öğrendiğinde hayatında kim olduğunu ya da ne istediğini hiç bilmediği bir noktada olduğunu ama onu *istediğini* söylemişti. Ona *ihtiyacı vardı*. Ben de bunu istiyorum. Onları. Onlara *ihtiyacım var*.

Mia gömleğimin eteğiyle oynarken gözlerini kaçırıyor. Duygularını bastırmak için kullandığı yürek parçalayıcı tek bir hırıltıyla çenesini kavrayıp onu bana bakmaya zorluyorum. Nefesimi içime çekip tutuyorum ve onun konuşmasını bekliyorum. "Benny'nin dört yılını kaçırdın.

Çünkü en iyisinin bu olduğuna inanarak senden bir şeyler sakladım, ama öyle olmadı."

Başımı sallıyorum. Tek yapabildiğim bu.

"Artık bunu yapmayacağım Leo."

Boğazım kapanıyor, ciğerlerimin yaşam kaynağını engelliyor.

"Bugün babanla konuştum..." Sonra bana *her şeyi* anlatmaya devam etti.

-Babamın söylediği her söz, hissettiği her suçlama, içini parçalayan her yürek parçalayıcı ıstırap.

Ayağa kalkıyorum, dinliyorum ve ağlarken ona sarılıyorum.

Tek kelime etmiyorum. Ama bir söz veriyorum - dört yaşındaki bir çocuğun zihninden gelen bir söz. Mia söz konusu olduğunda daha önce pek çok kez yapamadığım bir şeyi yapacağıma söz veriyorum. Ona, onu sevdiğimi *göstereceğim*. Ve bu gerçekten bu kadar basit olacak.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YETMİŞ SEKİZ

OceanofPDF.com

LEO

MIA bana babamla yaptığı konuşmayı anlatmayı bitirdikten sonra, ona bu konuyla ilgileneneğimi, endişelenmesini gerektirecek bir şey olmadığını söyledim. Ve endişelenmedi. Bu benim suçumdu. Sonra gülümsedim, gözyaşlarını öperek sildim ve gecenin geri kalanında onu güldürmeye, unutturmaya çalıştım.

Ama göğsümün derinliklerinde, içimde... kaynayan bir öfke vardı, Logan'ın geçmişi ortaya çıktığından beri hissetmediğim bir şey. Ama orada, patlamayı bekleyen bir bomba gibi. Konuşmaya başladığı anda hissettim. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Ben artık böyle biri değilim. Benny ve Mia'nın tanıdığı *ve sevdiği* adam değilim ve bu yüzden onlar için bir maske taktım.

Zamanlarının geri kalanını burada bir *aile* olarak geçiriyoruz. Öfke yavaş yavaş kayboldu, yerini neşe ve kahkaha anları aldı ve kaçırdığımı bilmediğim her şey oldu.

Bir sonraki hafta sonuna kadar BEKLEMeye GEREK GÖRMÜYORUM. Ertesi gün Mia ve Benny'yi havaalanına bıraktıktan sonra aile grup sohbetine bir mesaj göndererek iki saat içinde evde olacağımı ve herkesin orada olmasını söyledim. Babam çenesini kapalı tutamadığı sürece, neler olacağından haberleri yok.

Kamyonetime biner binmez, The Beatles'ın "Here Comes the Sun" şarkısını son ses tekrar açıyorum; yaptığım şeyi neden yapmak üzere olduğumu hatırlatıyor.

Mia ve benim hiçbir zaman çok fazla ortak noktamız olmadı. Hâlâ da yok. Buna hiç ihtiyacımız olmadı. Sahip olduğumuz tek şey, hikayemiz için en önemlilerinden biri: Dünyada en sevdiğimiz yer tam olarak yüz otuz fit havada.

Ben on dört, o da on üç yaşındaydı. Bizimle geçirdiği ikinci yazdı. İlk yaz onunla konuşmaya cesaret edebildim. Bir

Sabah güneş doğduktan hemen sonra telefonunun hoparlöründen "Here Comes the Sun" çaldı. Şarkıyı daha önce de duymuştum ama sözlerine hiç dikkat etmemiştim. Mia şarkıyı ezbere biliyordu ve söyledi... Her kelimesini sessizce, başını aşağı yukarı sallayarak söyledi. Her zamanki kıyafetlerini giymişti: kot pantolon ve büyük boy bir tişört. Parmak arası terliklerini çıkarmıştı ve her zaman yaptığımız gibi çıkıntının üzerine değil, karşısına oturmuştu. Dizleri yukarı kalkmıştı ve uzanmış kollarının üzerinde arkasına yaslanmıştı, yüzü gökyüzüne dönüktü, gözleri kapalıydı. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Şarkı devam ettikçe sesi daha da yükseliyor ve akortsuzlaşıyordu. Dürüst olmak gerekirse sesi berbattı ama onu durdurmadım.

Sadece oturdum, izledim ve izlerken gülümsemekten kendimi alamadım. Kendi kendime, "Dostum, bu kadar kötü şarkı söylemeye katlandığına göre birini gerçekten seviyor olmalısın" diye düşündüm. İşte o zaman anladım. O an, hoşlantıdan aşka dönüştüğü andı.

Eve gittiğimde şarkının sözlerine baktım. Çok fazla söz yok, ama temel olarak güneş olmadan kışların nasıl uzun sürdüğünü, güneş olmadığında yılların nasıl geçtiğini ve en çok hissettiğim: güneş görüldüğünde gülümsemelerin nasıl geri geldiğini anlatıyor. O gün Mia, yanında olmayı özlediğim bir kız olmaktan çıktı. Mutluluğumun sebebi oldu. Güneşimin doğuşu oldu.

Eve girdiğimde babamı ve tüm kardeşlerimi oturma odasında oturmuş beni beklerken gördüğümde şaşırmadım. Sehpaya yönelip uzaktan kumandayı alıyorum ve hızla televizyonu kapatıyorum.

Babam mutfak kapısında duruyor, ellerini yıpranmış kot pantolonunun ceplerine sokmuş. "Oğlum," diyor selamlarken ve çenem titriyor. Cevap vermiyorum.

Lucas ve Logan bir kanepede, ikizler ise diğerinde oturuyor. Göz ucuyla, bakıştıklarını görüyorum. Sadece birbirlerinin bildiği bir şeyi, ne kadar uğraşırsak uğraşalım hiçbirimizin anlayamayacağı bir şeyi anlatıyorlar.

Lachlan bir zamanlar anneme ait olan koltukta oturuyor. Yanında, kolunda kız kardeşim var.

Televizyonun önünde durup düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum.

"Yani..." Lucas başlıyor, sanki onları bir tür kargaşayla şaşırtmaya gelmişim gibi gözlerini odada gezdiriyor. Hayır. Bu bir şaka değil ve şaka olmadığı da kesin. "Neler oluyor?"

Logan'a bakıyorum ama gözlerini kaçırıyor. Onunla daha sonra ilgileneceğim. Özür borçlu olduğum tek kişi o.

Lucas ekliyor, "Hepimize bunun önemli olduğunu ve seninle buluşmamız gerektiğini söyleyen bir mesaj gönderiyorsun, sanki hepimiz her şeyi bırakıp-"

"Evet, neler oluyor?" Lincoln araya giriyor, kaşları çatılmış. "Buraya ne için geldin? Her hafta sonu mu? Ve buradayken de kendini odana kilitliyorsun-"

"Ya da telefonunla konuşuyorsun," diye ekliyor Liam.

Lachlan konuşuyor. "Her hafta sonu eve geleceğini söylemiştin." Lucy diyor ki, "Çocuklar, o polis akademisinde. Bilmiyoruz-"

Liam sözünü bitiremeden araya giriyor. "Burada olmadığın hafta sonları ne halt ediyorsun?"

"Evet, bu kadar önemli olan ne?" diye ekliyor ikizi.

"Bir keresinde üç hafta üst üste eve gelmemiştin!" Lachlan neredeyse bağırıyor.

"Ve sen çok ketumsun," diyor ağabeyim. Logan'ın tek kelime etmediğinin farkındayım.

"Biriyle mi görüşüyorsun? Öyle mi?" Lincoln soruyor. "Evet."

Liam, her zaman büyük ikizini taklit eder. "Bir kız mı?"

"Yoksa erkek mi?" Lincoln alay ediyor.

Boğazımı temizliyorum.

"Lanet olsun!" diye bağırıyor. "O bir erkek! Akademide biriyle tanıştın ve şimdi de *eşcinsel* mi oldun?"

"Umurumuzda değil-" Lucas söylüyor ama Lincoln onun sözünü kesiyor.

"Biliyordum! Sana söylemiştim!" İkizinin üzerinde durmadan önce ayağa kalkıp odadaki herkese işaret ediyor. Elini Liam'ın önüne uzatarak, "Bana elli dolar borçlusun" diye şarkı söylüyor.

Sonunda konuştum. "O bir erkek."

Logan dışındaki tüm kardeşlerim hep bir ağızdan homurdandı. Logan sadece bana bakıyor, gözlerinde hiçbir duygu yok. Kız kardeşim bunun nereye varacağını bildiği için gülümsüyor. Ben babama bakamayacak kadar kızgınım. Başka kimse bir şey söyleyemeden, sesimi sertleştirerek söylüyorum. "Benim bir oğlum var."

Odayı bir koro dolduruyor. Sorular geliyor, ama hepsini görmezden geliyorum. Yirmi üç yıl boyunca, hiçbir zaman

dikkat çekmedim, mahkemeye çıkmadım, odak noktası olmadım. Şimdi olmak zorundayım. Herkesin duyabileceği şekilde sesimi yükselterek, "Adı Bennett János Kovács, ama herkes ona Benny diyor," diyorum.

Babam kapı çerçevesini iterek konuşana kadar daha fazla soru havada uçuşuyor. "Kapa çeneni ve bırak konuşsun."

Herkes sessizliğe bürünür. Lachlan hariç herkes. "Preston olmadığı halde nasıl senin oğlun oluyor?"

Daha uzun duruyorum. "Soyadımı taşımaması umurumda değil çünkü gerçek şu ki, bunu henüz hak ettiğimden emin değilim." Şimdi tüm gözler benim üzerimde, Logan'ınki bile. "Son senemden önceki yaz hamile kaldı."

"Ne?" Lucas tıslıyor. "Biliyor muydun?"

Yüz ifademi kontrol altında tutmaya çalışarak babama bakıyorum. "Annesi bana birçok nedenden dolayı ondan bahsetmedi. Bir: Sonrasında benimle iletişime geçmesini kolaylaştırmadım ve hayır, bu bir yaz kaçamağı ya da tek gecelik bir ilişki değildi." Nefes alıyorum. "Mia ve ben *birbirimize* çok aşık olduk."

"Mia?" İkizler aynı anda bağırır. "Vay anasını!"

"Nasıl?" Lucas soruyor ama onu duymazdan geliyorum.

Onun yerine babama odaklanarak, "*Ailesi* olarak size söylememeye karar verdik. Mia bana hiçbir şey için baskı yapmadı. Konuyu o açtı ve ben de kabul ettim çünkü gerçek şu ki çok korkuyordum." Teker teker kardeşlerime bakıyorum. "Baba olmaya hazır olup olmadığımı bilmiyordum ve başka birini bu işe karıştırmadan önce onun beni hayatının bir parçası olarak görmek istediğinden emin olmak istedim."

"Bu..." Lincoln nefesini içine çekerek başlıyor.

"Evet," diye onaylıyor Liam, aynı şeyi yaparak.

Sinirlerimi yuttuktan sonra, "Benny dört yaşında... zeki, komik ve çok sevimli. Taşları ve mineralleri seviyor ve bulabildiği her yerden toplayabildiği kadar çok topluyor. Cepleri onlarla dolu dolaşıyor ve şu anda doğum taşlarını ezberlemeye çalışıyor. Bu arada onunki bir elmas. Onun doğum günü 1 Nisan, Katie'ninkinden iki gün önce." Lucy gülümsüyor ama bu üzücü. "Taş toplamadığı zamanlarda resim yapmayı seviyor, çoğunlukla boya kalemleriyle ve her zaman maviyle, başka bir şeyle değil; en sevdiği renk bu. Güldüğünde -kontrol dışı güldüğünde- o *yakyak* sesini çıkarır ve bu dünyadaki en harika sestir. O sesin içinde yaşayabilirim. İçinde ölebilirim." Babama bakıyorum. "Kendini kaybettiği anlar oluyor. Biz ona yeniden başlatma diyoruz. Bir keresinde akademide yorucu bir hafta geçirdim ve onu görmeye gittiğimde ne kadar yorgun olduğumu anladı, o yüzden

daha iyi hissetmem için bana sarılmayı teklif etti. Ve öyle de oldu. Ona beni yeniden şarj ettiğini söyledim." Lucy'yi gülümserken yakalıyorum ve devam ediyorum. "Bunun çok komik olduğunu düşünüyor

-O yeniden başlatıyor ve ben yeniden şarj oluyorum. Ve şimdi bunu her söylediğimde o *yakyakyak* kahkahasını atıyor, bu yüzden sırf o sesi duyabilmek için sık sık sarılmak istiyorum." Kaslarımın artık gergin olmadığını şimdi fark ediyorum. Benny hakkında konuşmak bile ruhumu rahatlatıyor. "New York'ta yaşıyorlar, bu yüzden Mia onunla vakit geçirebilmem için her hafta sonu onu buraya getiriyor - kesinlikle yapmak zorunda olmadığı bir şey. Bunu benim için yapıyor." Göğsüm sıkışıyor, sesim kısılıyor ve şöyle diyorum: "Dün gece ilk kez beni sevdiğini söyledi. Bunu ilk söyleyen oydu ama ben onu tanışmadan önce de seviyordum. Mia'yı da on yıldır seviyorum. Yazları buraya gelmeye başladığından beri. Onu sır olarak sakladım, saklamamalıydım. Mia

-Benim için her *şeydir*. Onu paylaşmak istemedim ve sizin de bunu mahvetmenizi istemedim. İstemedim... Bilmiyorum." Bir nefes verdim ve sonraki kelimelerimde boğuldum. "Hep bende bir sorun olduğuna inanarak büyüdüm. Terapistler, patlamalar, öğrenme bozukluğu..." Durup bir nefes alıyorum. "On beş yaşımdayken Mia'ya hayattaki en büyük korkumun gerçekten yaşamamak olduğunu ve bu hayatın... benim için yeterli olmadığını söyledim... Kendi evimde bile kendimi hep bir yabancı gibi hissettim ama Mia ve Benny bana bir şeyin parçasıymışım gibi hissettirdiler... daha büyük ve daha yüce bir şeyin. İlahi bir şeyin. Bana onların bir parçası olduğumu hissettiriyorlar ve bu bana verebilecekleri en büyük hediye." Kirpiklerime yapışan ani gözyaşlarını siliyorum ve odaya bakıyorum.

Bütün gözler üzerimde ama kimse tek kelime etmiyor.

Duygularımı geri çekiyorum. "Benny onun babası olduğumu bilmiyor, henüz değil. Doğru zamanı bekliyoruz ve bu kararı birlikte vereceğiz. Mia ve bana gelince, söyleyecek başka bir şey yok. Birbirimizi seviyoruz ve şu anda küçük oğlumuz için elimizden gelen en iyi insanlar ve ebeveynler olmaya çalışıyoruz. Geleceğin ne getireceğini bilmiyoruz. Ve bu kararlar söz konusu olduğunda, bunlar sadece ve sadece bizim kararlarımız." Babama sert bir bakış attım. "Ve umarım hepimiz bu işin peşini bırakırsınız."

"Leo," diye mırıldanıyor.

"Hayır, baba." Başımı salladım. "Onu buna zorlamaya hakkın yoktu ve yemin ederim, eğer onları kaybetmeme sen sebep olursan, seni asla affetmeyeceğim." Gözlerimi tekrar odanın içinde gezdiriyorum. "Onun hakkında, hayatı ve *mücadeleleri* hakkında bilmediğin o kadar çok şey var ki..." Duraksıyorum, k e n d i m i dizginlemeye çalışıyorum.

"Bana neden ondan bahsetmediğini anlıyorum ve önemli olan da bu. Konu o ya da Benny olduğunda başka hiç kimse neyin doğru neyin yanlış olduğu konusunda söz sahibi olamaz ve burada hiç kimse Tanrı'yı oynayamaz. Kimse *yargılayamaz*."

"Yapmayız," der Lucas, sesi kısık bir şekilde.

"Evet, yapardın Luke. *Yaptın*. Sen ve diğer herkes. Bu durumda, bunun bir sevgi, beni koruma ya da benim *için* kızma isteğinden kaynaklanabileceğini anlıyorum, ama bu senin görevin değil."

"Biz..." Lachlan diyor, sonra ben ona bakınca ağzını kapatıyor. Lucy'ye yaklaşıyor.

"Ne yapacaksın?" Ses tonumu yumuşak tutmaya çalışarak soruyorum. Lachlan ve Lucy buradaki en masum kişiler.

"Onunla tanışabilecek miyiz?"

İçime keskin bir nefes çekiyorum. "Cadılar Bayramı. Buraya geliyorlar." "Gerçekten mi?" Babam soruyor, gözleri kocaman.

"Ona gerçekten fazla seçenek bırakmadın baba. Herkesin onunla tanışmasına hazır değildik, ben de hepinizin bilmesine hazır değildim ama sen dediğini dedin ve şimdi buradayız."

"Ne demek istiyorsun?" Lucy sorar.

"Babam ne demek istediğimi biliyor," diye tükürdüm. "Ve gitmem gerekiyor."

Kimseden tek kelime daha duymadan kamyonetime ulaştım. Daha ayağımı frenden yeni çekmişim ki yolcu kapısı açıldı ve Logan içeri girdi. "Özür dilerim," diyorum, aynı anda o da "Dostum," diyor.

"Biliyorum."

Kapıyı kapatıyor, sonra bana dönüp kapıya yaslanıyor. "Sen bir *babasın*."

"Biliyorum."

"Vay anasını."

"Biliyorum." Duraksıyorum, tereddüt ediyorum. "Dinle, üzgünüm-"

Başını sallayarak sözümü kesti. "Kızmıştım, yalan söylemeyeceğim, ama sadece bir kızla takıldığınızı sanıyordum, ama *bu...* kahretsinsin, dostum."

"Biliyorum." Tekrarlayışına neredeyse gülecektim. "Ama senin için orada olmalıydım. Sana söylemek istedim. Dürüst olmak gerekirse, sadece..."

Bakışları düşüyor. "Yani, gittiğin terapi seansından sonra bunun senin için çok zor olduğunu düşündüm... Bilmiyorum."

"Çok zordu. Beni öldürdü, kardeşim. Ama seni iyileştirmek için gereken buysa, seninle birlikte bunlardan binlercesine katlanabilirim."

Bir nefes çekti. "Yapacağını biliyorum dostum. Bu yüzden *sana* sordum."

Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle başını kaldırmadan önce birkaç saniye rahat bir sessizlik içinde oturuyoruz. "Hiç fotoğrafın var mı?" Konsoldan telefonumu alıp *Benny ve Mia* başlıklı fotoğraf albümünü açıyorum ve ona uzatıyorum. Yukarı bakmadan önce gülümsemesi genişliyor. Bir süre bana bakıyor, kaşları alçalırken gülümsemesi soluyor. "Yani... bu New York'a taşınacağın anlamına mı geliyor?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM YETMİŞ DOKUZ

OceanofPDF.com

MIA

"ÖN KAPIYI KAPAT," diyor Holden, telefonunu kaldırmış Benny'nin fotoğraflarını çekerken. Üniversiteden mezun olduğunda ne yapacağını bilemiyordu. İş aradı ama hiçbir şey çıkmadı. Sadece birkaç gün önce babamın şirketinde bir işi kabul etti ve babam ona bizden birkaç blok ötede bir daire ayarladı. Holden annesiyle aynı apartmanda yaşamak istemiyordu -her gece eve getirebileceği kızlarla ilgili olduğunu tahmin ettiğim nedenlerden dolayı. İş ve daireyi kabul etmek onun için zor oldu ama onu ikna ettim. Onun yakınında olmasını seviyorum, hepimizin bir arada olması Tammy'yi mutlu ediyor ve babam da Tammy'yi mutlu etmeyi *seviyor*.

Sonunda.

En iyi arkadaşımın sırtıışı aptalca, oğluma bakarken yeşil gözleri parlıyor. "N'aber kadın katili?" Yumruğunu vurmak için kaldırıyor ama Benny sadece ona bakıyor, kafası şaşkınlıkla eğik.

"Hiçbir kadını öldürmek istemiyorum Holden Amca." Benny kostümüne bakar. "Ben bir polisim."

Holden'ın kısa kahkahası kulaklarımı dolduruyor ve bana bakıyor. "Haklı."

Otel yatağının kenarına otururken bacaklarım ileri geri sallanıyor. "Sana onun zeki olduğunu söyleyip duruyorum."

Yanıma uzanırken sesini alçaltıyor, sadece benim için konuşuyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Gerginim, endişeliyim ve korkuyorum ama o tüm bunları zaten biliyor. Bu yüzden burada. Bay Preston'ın Benny'yi Leo'nun ailesiyle tanıştırma ısrarına uymam için beni ikna eden Holden'dı. Doğrudan değil. Ama çünkü... Benim hiç erkek ya da kız kardeşim yok. Holden sahip olduğum en yakın şey ve ailelerimiz evlendiğinde bu resmiyet kazanacak. Benny'yi ondan saklamak zorunda kalacağımı ya da Dünyanın En Harika Çocuğunu büyütmenin tüm zevklerini paylaşamayacağımı hayal bile edemezdim.

Holden kendimi bildim bileli yanımda ve hem benim hem de oğlumun hayatında çok önemli bir rol oynadı. Her şeyde yanımdaydı. Doğumhanede bile durmayı reddetmesine rağmen

Başımın hemen yanında, elimi tutuyordu. Tüm doktorlar ve hemşireler onun baba olduğunu düşündüler. Onları düzeltmedi. Boston'daki üniversiteye gittiğinde, tipik üniversite hayatını yaşamaya başladı ve ben anne olmakla meşguldüm, ama yine de - ona ne zaman ihtiyacım olsa hep orada, kenar mahallelerde.

Ve ona şimdi ihtiyacım var.

Ona bakarken ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltıyorum, gözlerinin içine, tek kelime etmeme gerek kalmadan beni anlayacağını biliyorum. Bir elini benimkinin üzerine koyuyor. "Her şey yoluna girecek," diyor. "Ben buradayım ve Benny de çok eğlenecek. Bundan emin olacağız, tamam mı?"

Ona inanmasam da başımı sallıyorum. "Tamam."

Leo'ya Holden'ın bize katılacağını söylediğimde en ufak bir rahatsızlık duymadı. Holden'ı tekrar göreceği için heyecanlıydı ve dürüst olmak gerekirse, Holden'ın bu şansa atlamasının nedeninin yarısının Leo olduğuna eminim. Birbirlerini görmelerinin üzerinden beş yıl geçti ve çok şeyin değiştiğinden şüpheliyim. Bu ikilinin Holden'ın deyimiyle tuhaf bir *ilişkisi* vardı ve ona sorarsanız bunu geçiştirecek olsa da, Leo onu hayatından çıkardığında Holden incinmişti. Leo klişe bir yıkım topu gibi hayatımıza yeniden girdiğinde, Holden'ın bu konuda söyleyeceği tek bir olumsuz şey bile yoktu. Her zaman Leo'nun bilmesini istemişti ama bunun gerçekleşmesi için asla zorlamamıştı.

Kapının çalınmasıyla Holden bana sırtarak bakıyor. "İşte annem ve babam," diyor kıkırdayarak. Evet. Bizimkiler de burada. Benny'yi kostüm içinde görme fırsatını kaçırmak istemediler ama daha çok Leo'nun ailesiyle tanışmak istediler. Yoğun terapi sayesinde hepsi geçen yaz Preston'ların evinde neler yaşadığını biliyor ve her *ihhtimale* karşı yanımda olmak istiyorlar.

Holden kapıyı açıyor ve ailelerimiz Benny'nin kostümüne hayran kalıyor. Telefonlar çıkıyor, fotoğraflar çekiliyor ve Benny ilginin tadını çıkarıyor. Bir dakika sonra odadan çıkıp Leo'nun bana babamın boşanma evraklarını verdiği lobiye doğru yürüyoruz. Arabaya doluştuk ve hayallerimin ölmeye gittiği yere doğru yola koyulduk.

Burada olmak istemiyorum.

Ama sonra Benny araba koltuğunda bana dönüyor, gülümsemesi kulaktan kulağa yayılıyor. "Sence Leo kostümümü beğenecek mi anne?"

Ben de onun *için* gülümsüyorum. "Eminim buna bayılacaktır."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

MIA

NABZIM kulak zarımda atıyor, ellerim o kadar hararetle titriyor ki Benny'yi araba koltuğundan bile çıkaramıyorum.

Hepsi burada, Preston çocuklarının her biri.

Evin önüne geldiğimizde verandada bekliyorlardı. Leo her neyse hallettiğini, her şeyin yolunda olduğunu ve endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığını söylemişti. Yine de endişeleniyorum, onun ya da Benny için değil ama kendim için.

Burada olmak istemiyorum.

"Hey, iyi misin?" Leo yanımda duruyor, ağzı kulağıma o kadar yakın ki sıcak nefesinin boynumda gezindiğini hissedebiliyorum. Başka zaman olsa kelebekler uçuşurdu ya da en azından beni rahatlatırdı. Şimdi ise sadece beni tedirgin ediyor. "İşte, ben hallederim," diyor, emniyet kemerini açmak için beni dikkatlice yoldan çekerek.

"Benny! Benim küçük adamım. Seni özledim, dostum!" Sesi sakın, içimdeki her şeyin tam tersi. Benny'nin elini tutarak kamyondan inmesine yardım ediyor ve Holden'la birbirlerini selamladıklarını görüyorum. Ama sanki bir film izliyor gibiyim... bir gölün yüzeyinin altından.

Bir göl.

Burada olmak istemiyorum.

Her şey bulanık, sesler boğuk ve tanıtımları dinleyecek kadar bile odaklanamıyorum. Holden yanımda durup elini nazıkçe omzuma koyana kadar gözümü kırkıyorum ve kendime geliyorum. Ona bakıyorum ve bana güven veren bir gülümseme sunuyor. "Bunu sen halledersin," diyor. "Benny için."

Başımı sallıyorum. Bunu *anladım*.

"Derin nefes al Mia Mac," diye fısıldıyor Holden ve ben de alabildiğim kadar havayı içime çekip yavaşça dışarı veriyorum ve yeniden odaklanıyorum.

Leo, Benny'nin önünde çömelerek, "Kostümüne bayıldım dostum," diyor.

"Senin gibi giyindim!" Benny bağırır.

Verandada, Logan'ın kız arkadaşı olduğunu tahmin ettiğim kız iç çekiyor. "Bu sevimlilikle yapamam," diyor Logan'a bakarak. Logan ona gülümsüyor ve onun gözünde yeterince iyi olabilmesi için ne kadar mükemmel olması gerektiğini merak ediyorum.

Leo ayağa kalkar ve ailesiyle yüzleşmek için döner. "Sana beş erkek kardeşim olduğunu söylemişim, hatırlıyor musun?" diye sorar Benny'ye ve Benny başını sallar. "İşte hepsi bu."

Oğlumu farklı şekillerde selamlamak için verandanın merdivenlerinden teker teker iniyorlar. En son Bay Preston geldi ve Benny ona bakıp megawatt gücünde bir gülümseme verdi. "Merhaba, Bay Preston, efendim!" diyor küçük elini sallayarak.

"Merhaba Benny. Seni tekrar görmek güzel." Gülümsemesi zoraki.

Burada olmak istemiyorum.

"Hepiniz çok büyük ve güçlüsünüz," diyor Benny onlara, başı bir o yana bir bu yana hareket ederek.

İkizlerden Lincoln buna güler ve "Muhtemelen sen de bizim gibi büyük ve güçlü olacaksın" der.

"Neden?" Benny başını eğerek sorar.

Kalbim göğsümden fırlıyor ve bir yanıt bulmaya çalışıyorum. Diğer herkesin de aynı şeyi yaptığını görebiliyorum. Leo kardeşlerinin bir şey söylemeyeceğine dair bana *güvence verdi*. Bunun ortaya çıkmasını istemiyorduk, onlardan değil. İstedik ki- "Leo bütün sebzeleri yediğini söyledi, değil mi?" Konuşan Logan'dı.

Benny başını sallar.

"Sebzeler seni büyük ve güçlü yapıyor." Logan sırtıyor, sonra pazusunu esnetiyor. "Onları her zaman yiyorum ve şu halime bak."

Benny gülüyor, sonra Logan'a başını sallıyor. "Leo kadar büyük ve güçlü değilsin!" der ve heyecanla Leo'nun kolunu çekiştirir. "O hepinizden daha büyük!" Bay Preston'a bakıyor, gülümsemesi orantısız. "Sizden bile!" Bu benim bile kahkaha atmama neden oldu.

"Torunum Katie ve Leo'nun vaftiz oğlu Preston'ı bekliyoruz. Yakında burada olurlar," diyor babama bakarak. "Bir şeyler içmek için içeri gelmek ister misin?"

"Elbette," diyor babam, Tammy'nin elini tutup Bay'ın arkasından giderken. Preston.

"Burası çok güzel bir eviniz var," diye mırıldanıyor babam.

Bay Preston'ın cevabını duyamıyorum, çünkü çoktan eve girmişler.

Benny, Lincoln ve Liam'ın arasına bakar, gözleri kısılmıştır. "Neden ikiniz varsınız?"

Leo gülerek, "Onlar ikiz. İkizlerin ne olduğunu biliyor musun?"

Başını sallayan Benny, "Hayır" diye cevap verir.

"Yani aynı anda annemin karnındaydılar." Benny'nin gözleri büyüdü. "Oraya nasıl girdiler?"

"Um..." Leo bana dönüyor, yanakları kızarıyor.

"Hey, Benny!" Logan seslenerek Benny'nin dikkatini dağıtır. Mavi bir kova almak için verandanın arkasına uzanıyor. "Taşları sevdiğini duydum."

Benny'nin gözleri parlıyor. O kadar heyecanlı ki neredeyse yerinde zıplıyor. Logan'ın elinden kovayı alarak, "Ben yaparım!" diye bağılıyor.

"Şurayı görüyor musun?" Logan kovanın üzerinde mavinin daha koyu bir tonuyla yazılmış Benny'nin ismini işaret ederek, "Şurayı görüyor musun?" diyor. Laney'i işaret ederek, "Bunu oraya sadece senin için koydu, dostum," diyor.

"Teşekkür ederim!" Benny kovayı göğsüne bastırıyor, sonra Leo'ya bakıyor. "Macera zamanı mı?"

Leo başını sallar. "Sen önden git. Kardeşlerim seninle gelecek. Ben bir dakika içinde yetişirim."

Hayır demeye başladım ama Holden beni durdurdu. "O iyi, Mia."

Logan ve Lucas'ın Benny'nin iki yanında yürüyüp onu uzaklaştırmalarını izliyorum. "Merhaba," diyor Leo, önümde durarak.

"Merhaba," diye tekrarlıyorum.

"Her şey yoluna girecek, Mia." Dudaklarını alnıma bastırıyor. "Sadece rahatla." Ve sonra beni öpüyor, ağzı tamamen açık, kolları belime sarılmış ve ben onun kucaklamasının rahatlığında eriyorum, anı yaşıyorum, şimdi için.

Holden "İğrenç," diye mırıldanıyor ve Leo ile ben tam zamanında onun eve girdiğini görmek için uzaklaşıyoruz.

"Seni özledim," diyor Leo.

"Anlayabiliyorum," diye gülüyorum, öpüşmemizin izlerini dudaklarından silerek.

Leo iç çekerek bana olan bağını gevşetiyor. "Yani, bir noktada, babam seninle konuşmak istiyor."

Yüzümü buruşturuyorum.

Başını sallar. "Merak etme, tamam mı?"

Yüzümü daha da buruşturuyorum.

Leo kıkırdar. "Her zaman bu kadar sevimli olmayı bırak, yoksa seni hemen odama götürürüm ve tüm çocukluk fantezilerimi gerçekleştiririm."

"Kapa çeneni," diye fısıldıyorum omzunu iterek.

"Oyun oynadığımı mı düşünüyorsun?" Bir kaşını kaldırdı.

"Öyle olmadığını biliyorum," diye mırıldandım. "İşte bu yüzden *kapa çeneni*." Omzunun üzerinden Benny ile yürüyen kardeşlerine bakıyorum, birkaç saniyede bir durup

Bir şeye bakmak. "Kova ve taş olayı gerçekten çok hoştu ve yemin ederim - Lincoln dediğinde -"

"Lincoln bir aptal." Gözlerini deviriyor. "Ama sana yemin ederim Mia. O zamanki insanlar değiller. Çok destekleyici oldular ve onun hakkında sorular sordular ve benim için heyecanlandılar."

"Öyle mi?" Gözlerimi tekrar ona çevirerek soruyorum.

"Öyleler. O yüzden *rahatla*," diyor kollarımı sallayarak. "Benny harika vakit geçirecek."

Leo'nun kardeşleriyle yarım saat süren bir kaya avından sonra Lucy, kocası Cameron ve kızları Katie ile birlikte geldi. Katie bir prenses gibi giyinmiş, tacı falan da var ve beni kocasıyla resmen tanıştırdıktan sonra, Lucy beni cüssesine göre şaşırtıcı derecede sıkı bir şekilde kucaklıyor. Kulağıma "Penis dedikodusu" diye fısıldıyor ve ben de gülüyorum, dedikodusunu yapacağım penisin kardeşine ait olduğunu fark edip etmediğini merak ediyorum.

Holden Lucy'nin ilgisini çeker. Onu arzuladığı için değil ama konuşurken hiçbir şey yapmamasını büyüleyici buluyor. Aylar önce spor barında içki içtiğimizde benim verdiğim tepkinin aynısıydı. Leo, Holden ve ben Cam ve Lucy ile verandada otururken ailelerimiz arka tarafta oturuyor ve Prestonların geri kalanı kostümlerini giyiyor. Bazıları şeker dağıtmak için burada kalacak, bazıları da bizimle birlikte şeker toplamaya gelecek. "Çok tatlı," diyorum Lucy'ye, Katie'nin bahçede dolaşmasını izlerken. Benny ona *vurulmuş*, peşinden koşuyor, hiç ilgilenmediği taşlarını ona göstermeye çalışıyor.

"Ele avuca sığmıyor," diyor Lucy, kocasının kucağında otururken. "Ama sen bunun nasıl bir şey olduğunu bilirsin," diye ekliyor gülümseyerek. Cameron, Holden'la beyzbol hakkında yaptığı konuşmaya ara bile vermiyor. Sadece elini karısının beline dolayarak onu kendine doğru çekiyor.

Katie çimlere takılır ve yüzüstü düşer. Leo onu kurtarmak için ayağa kalkar ama Benny ondan önce davranarak elindeki kovayı bırakır ve Katie'nin yanına koşar. "Tüh," der ve Katie'nin önce oturmasına, sonra da sallanan ayaklarının üzerine kalkmasına yardım eder. "Tuttum seni prenses," diyor ona ve Lucy ile benden gelen sesler tek bir ses gibi çıkıyor.

Sonra Lucy alay ediyor. "Otur, Leelee! Sen tam bir helikopter ebeveynsin!" "Ben de aynı şeyi söyledim!" Holden'ın bana bakışını yakalayarak gülüyorum.

Bunun ne anlama geldiğini anlamam biraz zaman aldı. Ancak şimdi farkına varıyorum.

İçinde boğulduğum sinir, endişe ve korku azaldı ve ben... ben *iyiyim*.

Son iki haftadır bu tek gece için endişeleniyor, olası tüm senaryoları gözden geçiriyordum ve hepsi de korkunç bir şekilde sonlanıyordu. Bundan sağ çıkabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama buradayım, Leo'nun *ailesiyle* birlikte gülümsüyor ve gülüyorum ve her şey yolunda.

İyi, hatta.

Yan tarafında buradaki diğer araçların çoğuyla aynı *Preston, Gordon & Sons* logosu bulunan başka bir kamyon yanaşiyor. Hatırladığım kadarıyla Brian Laney'nin babası ve Misty de kız arkadaşı ya da nişanlısı olabilir mi? Misty burada kolluk kuvvetlerinde çalışıyor ve Leo'ya bu süreçte yardımcı oldu. Leo'nun vaftiz oğlu olan Preston adında bir oğulları var. Preston ve Benny'nin benzer yaşlarda olduklarına eminim. Leo omzunun üzerinden "Baba! Geldiler!" diye bağırırken hepimiz onları selamlamak için ayağa kalkıyoruz.

Misty arka kapıyı açıyor ve bir dakika sonra kamyondan siyah saçlı küçük bir çocuk atlıyor. Sanırım bir polis köpeği gibi giyinmiş ve parlak sarı bir damperli kamyonu tutunuyor. "Chaaaase!" Leo şarkı söyleyerek ona doğru ilerliyor.

"Adının Preston olduğunu sanıyordum," diye mırıldanıyorum, herkesten çok kendime.

"Chase'i tanımıyor musun?" Lucy soruyor. "*Paw Patrol*'dan." "Oh."

"Damperli kamyonun mu var?" Benny, Preston'ın yanına giderek sorar. Leo onları tanıştırıyor ve Preston başını sallayarak Katie'nin minik kolları ona uzandığında ona sarılıyor. "Oynamak ister misin?" Preston Benny'ye sorar.

"Taşlarımı kamyonunuza koyabilir miyim?" "Evet!"

"Biz yetişkinler de çocuklar gibi arkadaş edinebilseydik hayat ne kadar kolay olurdu?" Holden yanımda durarak söylüyor. "Birinin yanına gidip, '*Oyun oynamak ister misin? Ve bum*, ömür boyu arkadaş."

"Benny'nin hiç kendi yaşında bir arkadaşı olmadı," diye mırıldandım.

"Benny'nin hiç arkadaşı olmadı, *nokta*. Etrafı yetişkinlerle çevrili. Yaşadığınız yerdeki sorun da bu." Omuz silkiyor. "Belki okula başladığında farklı olur."

"Belki." Güneş alçalmaya başlarken üç çocuğun ön bahçede birlikte oynamasını izliyorum.

"İyi misin?" Leo sorar.

"Şuna bak," diyorum, sesim kısık. "Daha önce hiç bu kadar kolay arkadaş edinmemişti. Her zaman endişeli ya da korkaktı ama burada sanki... *rahat*." Yanıt almak için Leo'ya bakıyorum ama o onları izlemekle meşgul, kaşları çatık. Bir an sessiz kaldık, ikimiz de oğlumuzu izliyorduk. Sonra kolunu omuzlarıma atarak beni kendine yaklaştırıyor. "Ne düşünüyorsun?" Ona soruyorum.

Leo omuz silkiyor. "Sadece merak ediyorum..." diyor bana dönerek. "Çiftlikte hiç taşkınlık yaptı mı?"

Yapıp yapmadığını hatırlamaya çalışıyorum ama aklıma tek bir zaman bile gelmiyor. "Hatırladığım kadarıyla hayır."

Leo bunun üzerine başını sallar. "Sesler beni rahatsız ediyor," diyor. Kaşlarım havaya kalkıyor. "*Sesler* mi?"

"Evet. İnsanlar. Kalabalıklar. *Gürültüler*. Endişeleniyorum. Sanki hiç gelmeyecek bir panik atağın eşigindeymişim gibi hissediyorum."

"New York'ta da böyle mi hissettin?" Kaşlarım endişeyle çatılmış bir halde soruyorum.

"Birazcık. Ben çocukken daha kötü olurdu. Yine de daha iyiye gitti. Sanırım üniversite yardımcı oldu."

Anlıyormuş gibi başımı sallıyorum ama zihnim dönüyor, daireler çiziyor. O, Preston ve Katie birlikte oynarken küçük oğlumuza bakıyorum, kahkahaları sınırsız. Ve yavaşça, *emin* adımlarla, sekiz yılı aşkın bir süredir göğsümde taşıdığım gerginliğin azalmaya, dağılmaya başladığını hissediyorum.

SEKSEN BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

MIA

LUCY VE BEN DİRSEKLERİMİZİ BİRLEŞTİREREK ÇOCUKLARIN ARKASINDA YÜRÜYÖRÖZ, Cameron ve Leo onları her kapıya götürüp çalmalarına izin veriyor. Ödülleri aldıklarında her ciyakladıklarında gülümsüyorum. "Benny eğleniyor," diye mırıldanıyor Lucy.

"Öyle. Bu onun ilk gerçek Cadılar Bayramı. Evde kutlayamıyoruz."

"Hayır mı?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Bir otelin üst katında bir dairede yaşıyoruz, bu yüzden kapı çalma olayı muhtemelen hoş karşılanmayacaktır."

"Doğru. Evet, Leo bundan bahsetmişti" diyor ve sonra dönüp arkamızdaki birine bakıyor. Bakışlarını Bay Preston'a kadar takip ediyorum, bize bakarken gülümsemesi geriliyor.

"Lucy, Mia'yı bir dakikalığına çalma şansım var mı?"

"Elbette." Lucy çocuklara katılmadan önce kolunu benimkinden çözdü.

"Mia," diyor Bay Preston. Ne olduğunu tam olarak bildiklerinden emin olmak için arkamdan babama ve Tammy'ye bakıyorum. Sadece birkaç adım gerideler ve babam başını sadece bir kez sallayarak sessiz bir mesaj veriyor. Arkalarında Holden, elinde balkabağı gibi giydirilmiş bir bebek tutan genç bir anneyle sohbet ediyor.

"Bay Preston," diye cevap veriyorum, sesim titreyerek.

Herkesin önünde söyleyemeyeceğı ne söyleyecek merak ediyorum. Benny'yi buraya getirdiğim için bana teşekkür mü etmek istiyor? Çünkü bunu onun için yapmadım. "O yaz seni neden bizimle kalmaya davet ettiğimi biliyor musun?" mu demek istiyor? Ya da bunu söyleyebilir.

Ona bakıp başımı sallıyorum. Tek yapabildiğim bu. "Çünkü Kathy - rahmetli karım - o da aynı şeyi yapardı." Omuz silkiyor. "Bazen bir şeyler yapmaya çalışıyorum çünkü onun benimle gurur duyacağını biliyorum. Çocuklarımlın hepsi onunla gurur duyuyor. O... inanılmaz bir anneydi. Ben de çocuklarımlın benim için aynı şeyi düşünmelerini istiyorum. Sanırım her ebeveynin amacı bu, değil mi?"

Başka bir baş sallama.

"Ama bence daha fazlası vardı. Karım şüphesiz kadere inanırdı ve sen... Leo'yla o yazları burada ve hatta büyükbabanın çiftliğinde geçirdiğın zamanlar... Onu *değıştirdin* Mia. Kalabalığı takip eden ve kendisinden bekleneni yapan o sessiz çocuktan

Bu adam... gururlu duran, bir amaç edinen. Ve ben..." Boğazını temizledikten sonra ekledi, "Çok geç olana kadar ondaki değişiklikleri göremedim. Sanırım söylemeye çalıştığım şey, haddimi aştığım Mia. Ve sana kocaman bir özür borçluyum. Burada olman bile, dürüst olmak gerekirse, benim taşımadığım bir olgunluk ve zarafet seviyesini gösteriyor. Bunu kanıtladım. O yüzden..." Kaldırımın ortasında durdu ve gözlerini benimkilere dikti -çaresizlik ve özlem dolu gözlerini- bana değil, "Anne, anne, bak!" diye bağırarak bana doğru koşan küçük çocuğa dikti.

"Umarım yersiz konuştuğum için benden nefret etmiyorsundur, Mia. Ve umarım bir gün beni affedebilirsin," diyor Bay Preston, oğlumun bana ulaşabilmesi için kenara çekilerek.

Benny, muhtemelen birinin bahçesinden koparılmış sarı bir çiçek tutuyor. "Bunu senin için aldım."

"Bu çok güzel, Benny." Ondan alıyorum. "Ama yapmamalısın-"

"Sahiplerinden izin istedi," diye araya giriyor Leo, babasının yanında durarak. "Ona yapması gerektiğini bile söylemedim. O sadece yaptı."

"Çok naziksin Benny," diye cilveleniyor Bay Preston. "Oğullarımın bunu yapacağını sanmıyorum."

Benny kıkırdar. "Aptal Leo," diye şarkı söylüyor ve sonra yeni arkadaşlarına katılmak üzere yola çıkıyor. Leo peşinden koşuyor, sonsuza dek helikopter ebeveyn.

Bakışlarımı tekrar Bay Preston'a yöneltiyorum. "Kalbimde nefret taşıyorum, Bay Preston.

Preston, ya da kin tutmak." Ben *korkuya* tutunuyorum. "Biz iyiyiz." Bir tarafa doğru gülümsüyor, tıpkı oğlu gibi. "Öyle mi?"

"Uh-huh."

Eve döndüğümüzde, diğer Preston çocukları bize bir sonraki kasabada arka arkaya korku filmleri gösteren bir arabalı sinemaya gideceklerini söylüyorlar. Holden, Leo ve benim de onlara katılmak isteyip istemediğimizi soruyorlar ama reddediyoruz. Lucy ve Cameron şeker mi şaka mı oyunundan sonra doğruca evlerine gittiler, Lucy ve ben de bir dahaki sefere şehre geldiğimde görüşmek üzere plan yaptık. Holden arabaya döndüğümüzden beri telefonda balkabağı bebek hanımla mesajlaşıyor ve şimdi geri kalanımız verandada oturmuş, Benny ve Preston'ın yerde topladıkları şekerleri elden geçirmelerini ve şekerleri değiş tokuş etmelerini izliyoruz. "Pekâlâ, gitmem gerek," diyor Holden, öyle hızlı ayağa kalkıyor ki bütün başlar ona dönüyor.

"Nereye gideceksin?" Tammy soruyor.

"Sadece..." Omuz silkiyor, utangaç görünüyor. "Gitmem gerek, arabayı alayım mı? Seni otele bırakayım mı?"

"Nereye gideceksin?" Tammy itiyor ve babam kahkahasını bastırıyor. Ne olduğunu çok iyi biliyor. "Ateşli bir randevu mu?" Babam soruyor.

"Nasıl?" Tammy alay ediyor. "Burada mı?" Başını sallar. "Nasıl?" diye tekrarlıyor.

"Şeker mi şaka mı oynarken bir anne aldı," diye bilgi veriyorum. Holden gözlerini bana diyor. "İspiyoncu," diye tükürüyor.

"Erkek şıfıntı," diye karşılık veriyorum. Leo kıkırdıyor.

Tammy başını sallar. "Holden, cehennemin dibini boy lay a c a k s ı n . Bunu biliyorsun, değil mi?" Ama o çoktan eşyalarını toplamaya başlamıştı.

"Biz de gitmeliyiz," diyor Misty ve Preston sızlanıyor.

"Hayır, anne! Benny ile oynamak istiyorum!"

"Evet," diye atlıyor Benny. "Preston'la oynamak istiyorum!" Gülümsemem yanaklarımı acıtıyor.

"Mia, tatlım," diyor Misty, dikkatimi çekerek. "Neden numaranı almıyorum ve bir dahaki sefere şehre geldiğinde bir oyun randevusu ayarlayabiliriz."

"Kulağa hoş geliyor," diye cevap veriyorum. "Oyun randevusu nedir?" diye soruyor Benny.

"Pencerem kapanıyor," diye h o m u r d a n a n Holden, çoktan bizim pencereye doğru yürümeye başlamıştı.

Araba.

Tammy gözlerini devirir. "Geri dönecek misin, yoksa Benny ile Burada mı kalıyorsun?"

"Kal!" Leo neredeyse bağılıyor ve ben de ona bakarak gülüyorum. "Bir film izleyebiliriz, sonra da Lucy'nin eski odasında Benny'yle kalırsın."

"Kalmalısın," diye ekliyor Tom.

"Anne, yapabilir miyiz?" Benny'nin gözleri yalvarıyor.

"Puhleaaaaase?" Sanki başka seçeneğim varmış gibi. "Tamam."

HERKESE VEDA ETTİKTEN SONRA Tom mazeret bildirerek yatmaya gitti ve Leo, Benny ve ben oturma odasında oturup bir kase patlamış mısırı paylaşırken madenlerle ilgili bir belgesel izledik. Benny'nin günün yorgunluğunu atması uzun sürmüyor ve Leo ile benim üzerime yayılmış bir şekilde uyuyakalıyor. "Onu odaya taşıman gerekecek," diye fısıldıyorum, Benny'nin saçlarını alnından uzaklaştırarak. "*Kakasını yaptı.*"

Leo, Benny'nin altından dikkatlice kayarak çıkmadan ve onu sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırmadan önce içinden gülüyor. Onu merdivenlerden - daha önce hiç çıkmadığım merdivenlerden- Lucy'nin eski odasına kadar takip ediyorum. Burada karşılıklı duvarlara dayalı ikiz yataklar var. Bir genç kızın yapacağı şekilde dekore edilmiş ve o gittiğinden beri dokunulup dokunulmadığını merak ediyorum. Komodinın üzerindeki lambanın yumuşak ışığında onun, Cameron'ın, birkaç arkadaşının ve Preston klanının fotoğrafları görünüyor. Uyuyan Benny'yi yatağa yatırdıktan sonra Leo elimi tutuyor ve beni odanın hemen dışına götürüyor, orada beni sessizce koridorun duvarına doğru itiyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Saçlarımı çekiştirirken elleri sertleşiyor, beni oradan öpebilmek için boynumu büküyor. Onu ne kadar istesem de, babası koridorun hemen aşağısında uyurken bunu yapıyor olmak *yanlış* geliyor. Gözlerini devirdiğinde kıkırdayarak onu itiyorum. "Gel benim odamda uyu," diye teklif ediyor.

"Yapamam. Benny uyandığında nerede olduğunu bilmeyecek."

Leo'nun sırtışı hınzırlaşıyor ve ağzını kulağıma yaklaştırıp fısıldıyor: "Yatak başlığımın tahta çıtaları var. Seni bağlayabilirim."

Onu itiyorum, yanaklarım yanıyor. Leo sırtıyor. "Bunu sevdiğini biliyorum."

"Kapa çeneni!" Tıslayarak omzunu itiyorum. Boş evin etrafına bakıyorum, sonra sesimi alçaltarak "Bir dahaki sefere" diye ekliyorum.

Leo inliyor. "Söz mü?" Gözlerimi deviriyorum. Bir adım geri çekilip karşı duvara yaslanıyor. "Peki, sence nasıl geçti?"

"Bu... iyiydi." Bir nefes verdim. "Beklediğimden çok daha iyiydi." "Öyle mi?"

"Rahatladım," diye itiraf ediyorum. "Çok endişelenmiştim ve-"

"Sana söyledim, endişelenecek bir şey yok Mia. Ben icabına baktım."

"Biliyorum."

"Bana daha çok güvenmelisin."

"Biliyorum," diye kabul ediyorum. "Hâlâ öğreniyorum."

Gülümsüyor. "Öğrenmeyi asla bırakma," diyor. "Bu annemin en sevdiği cümlelerden biriydi."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor ve alnıma bir öpücük kondurmak için yaklaşıyor. "Yarın Pazar Aile Kahvaltısı var. Herkes burada olacak. Holden'ı ve aileni arayıp onların da gelmesini sağlamalısın."

"Tamam."

Gözleri başımdan ayak parmaklarıma doğru ilerliyor, alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmış. "Biraz odama gelmek istemediğine emin misin?"

Tabii ki *istiyorum*. "Eminim."

Yanağımı kavrayan bir el ve "Anne, anne, anne" fısıltılarıyla uyandığımda ne kadar zamandır uyduğumu BİLMİYORUM.

Gözlerimi açtığımda Benny'nin yatağın yanında durduğunu, yüzünün bana bir santim mesafede olduğunu görüyorum. "Neyin var bebeğim?"

"Susadım ve su şişemi bulamıyorum."

"Ah." Gözlerimi ovuşturarak doğruldum. "Şişeni getirmedik dostum. Aşağı inip sana bir bardak su getireyim, tamam mı?"

"Tamam, anne."

"Sen yatağına dön, ben hemen geliyorum." Alt katta ışık olup olmayacağını bilmediğim için el feneri olarak kullanmak üzere komodinden telefonumu alıyorum. Sonra Benny'nin yatağına dönmesini bekleyip odadan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Leo'nun bana ödünç verdiği tişörtü giydiğimi ancak şimdi fark ediyorum. Telefonumdan saati kontrol ettim. Saat ikiyi geçiyordu. Birinin beni görme olasılığı düşük. Alt katta açık bırakılmış bir lambanın yumuşak ışıltısı yolumu bulmama yetecek kadar ışık veriyor. Sesleri ilk duyduğumda merdivenlerden inip kapalı mutfak kapısına kadar geldim. "Babalık testi yaptırmalı." Preston'ları seslerini deşifre edecek kadar iyi tanımıyorum ama olduğum yerde duruyorum, kalbim ayaklarıma çarpıyor. Yapmamam gerektiğini, duyacağım şeyin beni mahvedebileceğini bilsem de, kulağım kapıda, yaklaşıyorum.

"Şaka mı yapıyorsun? Çocuk *tıpkı ona* benziyor."

"Hayır. Çocuk sıradan siyah saçlı bir çocuğa benziyor. Mia'ya benziyor." "Sadece neden ona söylemediğini anlamıyorum."

"Peki neden şimdi?"

Bir kız -sanırım Laney- "Bence bunu konuşmamalıyız" gibi bir şey söylüyor.

Ama herkes onu görmezden geliyor. "Belki de Leo'nun parasının peşindedir." "Leo'nun hiç parası *yok*."

"Annemin ona bıraktığı para onda." "Vajina hep babama asılmaya çalışmaz mıydı?"

"Parası için, değil mi?"

"Elma ağaçtan uzağa düşmez."

Yanaklarımdaki sıvı acıyı siliyorum, boğazım tuttuğum hıçkırıklarla ağrıyor. Yine on dört yaşındayım, rıhtımın altında saklanıyorum. Çok gerçekçi geliyor, sanki dalgalar etime çarpıyor ve ayakta durmamı zorlaştırıyor. Ama burada dalga yok. Sadece bacaklarım güçsüz. *Ben* güçsüzüm.

"Leo'nun söylediklerinin, yani buraya geldiği ilk yazdan beri ona aşık olduğunun gerçekten doğru olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bir alay ve sonra: "Eğer bu doğruysa neden gitsin ki? Unutma, bizimle kalacak ve liseye gidecekti."

"Oh evet."

"Peki neden onu terk etti?" "Vajina onu şişmanlar kampına göndermedi mi?"

Kıkırdamalar patlak verir.

Sessiz bir hıçkırık içimi parçalıyor, her parçamı kırıyor. Güç tuğlaları üzerine tuğlalar yok oldu.

"Bir adamla onca zaman geçirdiğinizi ve onun babanız olduğunu bile bilmediğinizi düşünün."

Titreyen ellerimle Holden'a bir mesaj gönderiyorum:

Mia: SOS

Cevabı anında geldi.

On dakikaya oradayım.

"Çocuk için üzülüyorum," diyor içlerinden biri ve ben ne yaptığımı anlayamadan kapıyı iterek açıyorum. Bütün gözler bana çevrildi, far ışığında bir sürü geyik. Hepsi buradaydı, aralarındaki mutfak masasının üzerinde şeker paketleri vardı. Bir hıçkırık salıyorum, sadece bir tane. Onlara daha fazlasını vermeyi reddediyorum. "Mia..." Logan o kadar hızlı ayağa kalkıyor ki sandalyesi arkasına sürtünüyor. Benden başka her yere bakıyor.

Kapının eşiğinde duruyorum, kalbim boğazımda, acım aramızda çırılçıplak. Ama saklanmayacağım. Onların yargısı altında küçülmeyeceğim. Benim hakkımda istediklerini söyleyebilirler, ama *Benny için üzülüyorlar mı?* Siktirsinler.

"Leo'nun parasına ihtiyacım yok," diyorum onlara, ki bu başlangıç için çok aptalca bir şey. "Benim babam Joseph Kovács. Kovács Industries'in sahibi. Onu araştırabilirsiniz. Net serveti dokuz yüz milyona yakın." Gözlerim kayıyor

odanın etrafında. Herkes burada, Lachlan bile. Laney ve Aubrey de.

*Burada olmak
istemiyorum. Ama
buradayım.*

"Annem o yaz beni *şışmanlar kampına* göndermedi. Ben kaçtım." Lucas ayağa kalkıp kolunu uzatıyor ama ben bir adım geri çekiliyorum. "Kaçtım çünkü... çünkü..." Boğazım düğümleniyor, konuşmak bir yana nefes almak bile imkânsız hale geliyor. Ama sonra Benny'yi, neden burada olduğumu ve beni olmaya zorladığı kişiyi düşünüyorum.

Güçlü.

Meydan okuyan.

Acınası, bitmek bilmeyen gözyaşlarımı siliyorum ve çenemi kaldırıyorum. Sonra kendime sakinleştirici bir nefes izni veriyorum, sonra bir tane daha. "Kaçtım çünkü seni, Lucas'ı ve Logan'ı bir partiden döndükten sonra iskelede duydum. Gölde yüzüyordum ve üzerimde sadece iç çamaşırlarım vardı ve beni nasıl gördüğünüzü bildiğim için kendimi göstermekten çok korkuyordum. Şışman. Çirkin." Son iki kelimeyi dilimde asit gibi tükürdüm. "Bu yüzden iskelenin altında durdum ve hakkımda *korkunç* şeyler söylemeni dinledim." Önce Lucas'a baktım. "Brace suratlı düve mi?" Gözleri kapanıyor, çenesi geriliyor ama konuşmuyor. "Bekle, hayır. *Şişko kışkı*, destek suratlı düve. Bu doğru." Başımı sallıyorum, unutmak için çok uğraştığım her şeyi hatırlıyorum. "Ve Logan." Ona baktığımda neredeyse kırılacaktım. *Neredeyse*. "Sen... beni *seven* bir ailem olmadığı için benimle alay ettin," diye ağlıyorum.

"Tanrım, Logan," diye mırıldanıyor kız arkadaşı. Logan yere bakar, cebine dokunurken tüm vücudu titrer.

"En kötüsü de Leo oradaydı ve hiçbir şey söylemedi. Konuşmaya katkıda bulunmadı ama sesini de yükseltmedi. Bir kere bile. Ve onu affetmem gerçekten uzun zaman aldı. Bunu yapmak *zorunda* olmadığını anlamam için. Bu dünyaya beni korumak için gelmemişi. Bu ailemin göreviydi, ama dediğin gibi, ailem *yoktu*. En azından beni umursayan bir ailem yoktu." Duygularımı geri çekiyorum ve devam ediyorum, onlara yıllar önce söylemek istediğim her şeyi anlatıyorum. "Bu yüzden kaçtım ve beni hayatım boyunca mahveden korkunç bir hata yaptım. Sana *inandım*. Kendimi senin gözlerinden gördüm ve kendimle ilgili her şeyden nefret ettim. Dış görünüşümden nefret ettim ama daha da kötüsü... İçimde hissettiklerimden nefret ettim. Bu yüzden hepsini temizledim. İçimdeki tüm çirkin, pis ve iğrenç şeyleri. Her gün

Üç yıl boyunca kendimi hepsini atmaya zorladım. Kendime bir yeme bozukluğu *verdim*."

"Aman Tanrım," diye inliyor Laney gözlerinde yaşlarla. Onun sempatisini istemiyorum. Sadece anlamasını istiyorum. Hepsinin söyledikleri ve yaptıkları şeylerin insanları *etkilediğini* fark etmelerini istiyorum.

"Mesele şu ki... buna siz sebep olmuş olabilirsiniz ama çok geç olana kadar bunu durduracak kimse yoktu. Ailem beni korumak için orada değildi, ama ben oğlumu korumak için buradayım. Size şunu söylediğimde bana güvenin: Benny için *üzülmeniz* için tek bir neden bile yok. Ama Leo'ya ondan bahsetmememin pek çok nedeni var ve bu nedenlerden biri de *sensin*," diye tükürdüm, yüzleri pasif bir ifadeyle bana bakan Lucas ve Logan'ın arasına bakarak. "Oğlumun böyle zehirli pisliklerin etrafında olmasını istemedim çünkü Tanrı korusun, sizin gözünüzde *mükemmel* değil."

Gitmek için dönüyorum ama sert bir göğse çarpıyorum. Bay Preston kapıda duruyor, çenesi gergin, gözleri akmamış yaşlarla cam gibi. "Neden bir şey söylemedin?" derken sesi çatlıyor.

Gülüyorum, o kadar acıklı bir ses ki kulaklarımda yankılandığında acıtıyor. Yalan söyleyebilirdim, milyonlarca farklı bahane bulabilirdim, ama yapmıyorum. Ona gerçeği söylüyorum. Acınası her kelimesini. "Çünkü hangi davranışın çocuklarını terk edecek *kadar kötü* olarak sınıflandırılacağını bilmiyordum." Gözlerimi onunkilere kilitledim. "*Onları* korumak için hiçbir şey söylemedim."

"Mia!" Bunu söyleyenin Logan olduğunu düşünüyorum ama ona dönmüyorum, odağım Bay Preston'ın yanında duran ve küçük eliyle adamın büyük elini kavrayan küçük çocuğa kayıyor.

"Anne?" Başını eğiyor. "Neden üzgünsün, anne?"

Nefesimin altından küfrediyorum ve gözyaşlarımdan hızlıca kurtulmaya çalışıyorum. "Ben değilim." Gülümsemek acı veriyor. "Değilim, bebeğim. Özür dilerim. Kendimi kaptırdım. Sana şu suyu getirelim, tamam mı?"

Elini tutuyorum ve onu lavaboya götürüyorum, öyle sağır edici bir sessizlik var ki, etime işlediğini hissedebiliyorum. Bardağı musluğun altına tutup dolmasına izin verirken parmaklarım titriyor. "Dökmemeye çalış, tamam mı?" Söylemeyi başarıyorum.

Bardağı dudaklarına götürüp yavaşça içerken başını sallıyor. Holden'ın geldiğini haber veren ışık evin içinde parladığında Benny'ye, "Holden Amca geldi. Otele geri dönmemiz gerekiyor. Annem yukarı çıkıp eşyalarımızı alacak."

İçkisini bitiriyor ve bardağı bana uzatmadan önce ön kolunu ağzının kenarına siliyor. Başını sallıyor ve sonra elimi çekiştiriyor.

boynuna sarılacak kadar. "Üzülme anne. Seni yeniden şarj edebilirim."
Bıraktığında, gözleriyle etrafı tarayarak odaya bakıyor. "Başka şarj ihtiyacı olan var mı?"

Gözlerim kapanıyor.

Burada olmak istemiyorum.

Logan konuşuyor. "Kesinlikle bir tane kullanabilirim, Benny."

OceanofPDF.com

SEKSEN İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

LEO

Ertesi sabah, beklediğimden çok daha geç uyandığımda ev sessizdi, ki bugünün Pazar olduğunu ve hepimizin kahvaltı için uygun bir saatte uyandığını düşünürsek bu garipti. Dürüst olmak gerekirse, yatağıma atlayan dört yaşında sevimli bir çocuk tarafından uyandırılmayı umuyordum. Bir gün bu olacak ve o gün Mia hemen yanımda olacak. Esneyerek yataktan kalkıyorum, üzerime bir şeyler geçiriyorum ve gözlerim kararmış bir şekilde merdivenlerden aşağıya iniyorum. Mutfak kapısı açık ve ailemin hepsi orada, bazıları masada oturuyor, bazıları ayakta, ama kimse kıpırdamıyor. Pişen hiçbir şeyin kokusunu bile alamıyorum. *Tuhaf*. "Neler oluyor?" Kapı çerçevesine yaslanarak soruyorum. Etrafıma bakıyorum. Herkes burada, ayrıca daha uzun duruyorum, aniden tetikteyim. *Fazla uyanık*. "Neredeler?"

Nabzım atmaya başlarken hepsinin gözleri hareket ediyor, birinden diğerine kayıyor. "Leo..." Lucas söylüyor ama sonra başını sallıyor ve başka bir şey söylemiyor.

Bütün kardeşlerime teker teker bakıyorum. Kimse bana bakmıyor. Logan'dan başka kimse ve onun yüzündeki suçluluk ve pişmanlık göğsümdeki öfkeyi ateşliyor. "Ne yaptın lan sen?" Mırıldanıyorum, geriye doğru yürüyorum.

Düşünemiyor
um. Nefes
alamıyorum.

"Leo, bekle!" Babam sesleniyor ama ben çoktan anahtarlarımı alıp kapıdan çıkıyorum. Kamyonetime binip otele gitmek için sokaklarda hızla ilerliyorum. Sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyor. Vale bölümüne girdiğimde lastiklerim gıcırıyor, bana oraya park edemeyeceğimi söyleyen görevliye aldırmiyorum. Aceleyle kapıdan içeri giriyorum, lobinin fayansları çıplak ayaklarıma soğuk geliyor. Benny'nin kanepelerin etrafında koşturduğunu, Holden peşinden koşarken kıkırdadığını görünce içimi bir rahatlama kaplıyor. Etrafta Mia'yı arıyorum ama burada değil. Babası resepsiyonun yanında duruyor ve arkasındaki kadınla konuşuyor. Koşarak yanına gidip, "Mia nerede?" diye soruyorum.

Bana döndüğünde gözleri kısıktı. "Odasında." "Oda numarası ne?"

"Leo, sadece..." İç çekiyor. "Bana bir saniye ver, tamam mı?" İşlemlerini bitirmek için kadına geri dönüyor. Beklediğim birkaç saniye

Sonsuzluk. İşi bittiğinde, "Benimle gel." der.

Onunla hiçbir yere gitmek istemiyorum. Mia'yı bulmak, onunla konuşmak ve neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Yine de yan kapılardan çıkıp Mia'nın beni götürdüğü çeşmenin yanındaki banka kadar onu takip ediyorum. Bu noktada, tüm bu *otelde* hiç iyi bir şey olmamıştı ve keşke bir şeyleri yumruklayabilseydim. Sertçe. İçimde hiçbir şey kalmayana kadar tekrar tekrar.

"Otur," diye emretti Joseph ve ben de oturdum. O da oturdu. Yan yana, sanki bize tüm cevapları verecekmiş gibi çeşmeye bakıyoruz.

Sadece su. Akışkan. Damarlarımı dolduran ısırap gibi.

Joseph öne doğru eğilir, kollarını dizlerine dayar. "Holden bu sabah ikiden sonra ondan bir mesaj aldı. Tek söylediği SOS'ti." Gözlerim kapanıyor. "Birkaç dakika içinde oradaydı, kızın berbat durumda olduğunu söyledi. Ağlıyordu ama Benny'nin hatırı için sessiz kaldılar."

"Ne oldu böyle?" Fısıldıyorum, gözlerimi kapalı tutuyorum ve içimde hissettiğim her şeye uyması için dünyamı karanlıkta bırakıyorum.

"Bu sabah onu ikna etmek zorunda kaldım. Söylemek istemedi ama... kardeşlerinizin konuşmasına kulak misafiri olduğunu söyledi ve... tek söylediği buydu."

Gözlerimi açtım. "Tanrım, yine mi?"

"Hepsi bu değil," diye mırıldanıyor ve ben ona bakıyorum, gözlerim yalvarıyor... *bir şey*. Çünkü bundan sonra söyleyeceklerini duymak isteyip istemediğimi bilmiyorum ama duymak *zorunda olduğumu* biliyorum. "Onları odalarına götürdükten sonra Holden beni almaya geldi, çünkü ben... telefonumu sessize almıştım. Sessize almamalıydım. Oraya döndüğümüzde... o... o-" Nefesini düzene sokmaya çalışarak orada durdu. "Banyoda yerdeydi, tuvaletin yanında, parmakları boğazındaydı."

"Hayır..." Tek düşünebildiğim bu. *Hayır. Hayır. Hayır!*

"Benny oradaydı, Leo. O odadaydı, neredeyse tek başınaydı ve ağlıyordu ve..." Joseph de benim gibi gözyaşlarını içine çekiyor. "Buradan nereye gideceğimi bilmiyorum ama New York'a dönmek için özel bir uçak ayırttım ve terapisti bizimle evde buluşacak."

"Bilmiyordum," diyorum acınası bir şekilde, ama bu adamın asla, *asla, bile* bile bunun olmasına izin vereceğimi düşünmesini istemiyorum. Bir daha olmaz.

"Kendine dikkat etmesi gerekiyor. Benny için. Bunun ne kadar süreceğini ya da ne yapması gerektiğini bilmiyorum ama..."

Onunla yüzleşmek için döndüğümde kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Onu tekrar kaybedemem."

Dudaklarından hırıltılı bir nefes dökülüyor. "Ben de yapamam, dostum." Bana dönmeden önce boğazını temizliyor. "Bak Leo. Benny'nin babasının kim olduğuna dair umutlarıma gelince, daha iyi bir adam isteyemezdim. Sen adım attın ve bu benim yaptığımdan çok daha büyük bir şey. Benny'nin senin için ne kadar önemli olduğunu ve dahası Mia'yı ne kadar mutlu ettiğini görüyorum. Yirmi iki yaşında olabilir ama benim hiç küçük bir kızım olmadı, gerçekten olmadı ve bu yüzden onu böyle görüyorum."

Avlunun kapısı açılıyor ve Holden, Benny omuzlarında otururken beliriyor. Holden benim varlığımı görmezden gelerek, "Vale arabayı az önce getirdi," diyor.

"Bir dakika içinde orada olacağım," der Joseph ona.

Holden başka bir şey söylemeden ayrılıyor ve ben çeşmeye bakıyorum, sonsuza dek ya da asla sınırında sallanıp durduğumu biliyorum. "Benny'ye ne olacak? Onu hâlâ görebilecek miyim?"

Joseph hemen, "Elbette," diye cevap veriyor ve benim yaşlarla ıslanmış gözlerim açılıyor. "Mia bunu ikinizden de almayacağını açıkça belirtti. Ona yakın olmak istiyorum, bu yüzden New York'ta olacağım. Sanırım Tammy birkaç hafta içinde onu buraya getirebilir."

Ellerini ceplerine sokarak ayağa kalktı. "Gitmem gerekiyor."

"Onunla konuşabilir miyim, sadece... Bilmiyorum."

"Evet." Beni takip etmemi işaret ediyor ve ben de ayağa kalkıyorum, hırpalanmış kalbimi ayaklarımın dibinde yere bırakıyorum ve beni valeda bekleyen arabasına doğru götürmesine izin veriyorum. Mia arka kapının yanında duruyor, Benny'yi koltuğuna oturtuyordu. "Mia," diye sesleniyor Joseph ve Mia dönüyor, gözleri anında benimkilerle buluşuyor.

Nefesim

kesildi.

Hareketsizim.

Şu anda olmamam gereken her şeyim. Bana bakıyor, bir şey umuyor, herhangi bir şey. Ve ona verebileceğim tek şey: "Özür dilerim."

Öne doğru bir adım atıp elimi tutmadan önce gözleri biraz daha açılıyor. Onun dokunuşu oksijen gibi, alkol için ateş gibi, beni tutuşturuyor, beni hayata döndürüyor. Sonra o benim kollarımda ya da ben onun kollarındayım.

her şey, her

şey, her

şey.

BÖLÜM SEKSEN ÜÇ

OceanofPDF.com

LEO

"KAPA ÇENENİ!" Eve girdiğim anda söylediğim ilk şey bu. Ama bunu söylemiyorum, bağıyorum. Kapı açılır açılmaz hepsi birden atılıyor, konuşmaya, özür dilemeye ya da dün gece söyledikleri her neyse onunla neden oldukları yıkımı ortadan kaldırmaya çalışıyorlar. "Tek kelime bile duymak istemiyorum!"

"Açıklamamıza izin verecek misin?" Lucas bağıyor.

Yumruklarım toplanıyor. Onu yumruklamak için neler vermezdim. Sadece bir kere. "Açıklayacak ne var ki?"

Ağzı açılır ve boğuk bir ses çıkar, ama kelime yoktur. Hiçbir şey yok.

"Bunu düzeltmek için söyleyebileceğin tek bir lanet şey bile yok!"

Laney sesimin yüksekliğinden, sözlerimin sertliğinden irkiliyor. Umurumda değil.

"Neyiniz var sizin?!" Etrafımdaki kardeşlerime bakarak bağıyorum. "Bu lanet bir şaka değil! Bu *benim hayatım*. Benny benim oğlum ve Mia-" Durup bir nefes alıyorum. "Mia hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kişi ve sen onu parçalıyorsun. Benim için anlamı olan her şeyden ve her şeyden beni koparıyorsun!" Göğsümü göstererek bağıyorum. "Neden sadece... sadece... lanet çeneni kapatamıyorsun!"

Toplanmak için merdivenleri çıkmaya başlıyorum, Logan'ın adımı söylediğini duyunca duruyorum. O benim Aşıl topuğum ve o da bunu biliyor. Yavaşça ona dönüyorum, öfkemi kontrol altında tutmaya çalışıyorum. "Ne?" Tükürdüm.

Aubrey'nin elini tutuyor, dizleri zıplıyor, boştaki eli cebine dokunuyor. Tetikleyici. "Özür dilerim, dostum," diye boğuk boğuk konuştu. "Çok özür dilerim."

"Hepimiz öyleyiz," diye ekliyor Lucas.

"Evet," diyor ikizler aynı anda.

Merdivenlerde duruyorum, gözlerimi kapatıp aklımı kaybetmemeye çalışırken göğsüm inip kalkıyor. "Özür dilemene ihtiyacı olan ben değilim," diye mırıldanıyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda Laney'i arıyorum. "Bana kiralık bir ev bulmanı istiyorum. Üç yatak odalı. Büyük bahçeli."

Babam konuşuyor. "Taşınıyor musun?"

"Hayır," diye kestirip atıyorum. "Hayatıma devam ediyorum." "Ve hepinizden uzaklara" diye mırıldanarak merdivenleri çıkmaya devam ediyorum.

OceanofPDF.com

SEKSEN DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

LEO

UNUTULMUŞ,
terkedilmiş,
atılmış.

On beş yaşındayken Mia benimle altı gün boyunca konuşmadığında da böyle hissetmiştim. Şu anda on altıncı gündeyim ve aynı şekilde hissetmemek için gerçekten çok çabalıyorum. Zor oluyor ama kendime onun ne yaptığını ve bunu *neden* yaptığını hatırlatıyorum. Onun ve Benny'nin fotoğraflarına bakıyorum ve kendimi anlamaya zorluyorum.

On üç yaşındayken, Mia'yla konuşmadan önce Mia'nın fotoğrafıyla konuşurdum. Ve şimdi, yirmi üç yaşında, ben de aynısını yapıyorum. Ona akademideki günlerimi, konfor alanımın dışına nasıl çıktığımı ve gurur duyacağı bir kırmızı sos pişirdiğimi anlatıyorum. O kadar çok pişirdim ki, dört gün boyunca her öğünde yedim. Bir gün porsiyonları doğru ayarlayacağım. Ya da umarım bir gün ayarlamam gerekmeyecek ve üçümüze de yetecek.

Ona Tammy ve babasının oğlumla konuşabilmem için her gece beni aramalarını ne kadar takdir ettiğimi söyledim. Böylece o bana günüle ilgili her şeyi anlatabiliyor, ben de ona apartman çevresinde ve akademide bulduğum taşları anlatabiliyorum. Ona programa göre çiftliğe gidip kaya tamburundaki su ve kumları döktüğümü söyledim ve ne olduklarını gösterdim.

Sahte Mia'ya oğlumuz onları şahsen ne zaman görebileceğini sorduğunda nasıl yanıt vereceğimi bilemediğimi söyledim.

Ona planlarımı anlattım. Çalışmadan duramam. Altı aylık eğitimden aldığım maaşı geri ödemem gerekecek ve bu şu anda mümkün değil. Bekleyip New York'ta bana uygun bir pozisyon olup olmadığına bakabilirim, ki eminim olacaktır, ama saha eğitimimi orada yapmak istemiyorum. Orada hayatta kalabileceğimi sanmıyorum. Burada doğru eğitimi alacağım ve dört gün açık, dört gün kapalı programımla uçup onları görmek için daha fazla zamanım olacak. Bir yıl sonra taşınacağım. New York'ta yaşamak *istemiyorum* ama yaşayacağım. Onlar için.

Ona sırlarımı anlatıyorum: Yaptıkları için ailemden ne kadar *nefret* etmek istesem de edemiyorum. Çünkü bana nefretin tek taraflı bir duygu olduğunu öğretti,

ve bu taşımamam gereken ağır bir yük. Ona bu dünyada emin olduğum tek bir şey olduğunu söylüyorum, o da sevginin var olduğu ve birçok şekilde var olduğu. Ona ve Benny'ye olan sevgim daha ağır, daha güçlü. Daha fazla tutku. Ama kardeşlerime duyduğum sevgi içgüdüselidir. Kökleşmiş. Belki de nefret ettiğim şey budur. Ama onlardan nefret etmiyorum.

Ve sonra ona korkularımı anlatıyorum: bir gün bir seçim yapmak zorunda kalacağım ve hiç düşünmeden onu ve Benny'yi seçeceğimden emin olsam da, bunu yaptığımda geride bırakacağım şeylerden korkuyorum.

Babamla birlikte tüm kardeşlerim mezuniyet törenimdeydi. Orada olmalarını takdir ettim ve benimle ne kadar mutlu olduklarını ve gurur duyduklarını söyleyebilirim, ancak gözlerinin içine zar zor bakabildim. Onlardan nefret etmesem de hayal kırıklığına uğradım.

Dört gündür evdeyim ve yarın ilk vardiyama başlıyorum. Misty, bir yıl içinde emekli olacak eski bir çalışanla birlikte çalışacağımı söyledi. Bana işin inceliklerini ve beraberinde gelen *tüm* evrak işlerini gösterecek. Yatağın kenarına oturup üniformama bakıyorum, içimde milyonlarca farklı duygu dolaşıyor ve en yaygın olanı, görmezden gelmeye en çok çalıştığım duygu. Telefonumu elime alıp Mia ve Benny'nin bir fotoğrafını açarken gözlerim kapanıyor. Sonra her birinde birkaç saniye geçirerek resimler arasında geziniyorum. Benny, Preston ve Katie'nin Cadılar Bayramı'nda çekilmiş bir fotoğrafı çıktığında göğsümün sıkıştığını, damarlarımda donuk bir ağrının dolaştığını hissediyorum. Konuşmak, Mia'ya hissettiğim her şeyi anlatmak için ağzımı açıyorum, daha önce defalarca yaptığım gibi, ama artık yeterli gelmiyor.

Bu hayat artık yeterli değil.

Hayatımın nasıl olabileceğinin tadına vardığımdan beri değil.

MIA

"Özel bir uçak almalıyım," diye mırıldanıyor babam.

Ticari uçağın koridorundan ona ters ters bakıyorum. "Sadece iki saatlik bir uçuş. Tam bir züppesin."

Tammy başını sallarken babam alay ediyor. "Dürüst olmak gerekirse, henüz bir tane almamış olmana şaşırdım. Sen ve oyuncakların."

"Oyuncaklar, ha?" Babam emniyet kemeri tabelasına bakarak düşünüyor. "Bunu her zaman bir iş gideri olarak düşünmüşümdür ama yeni bir oyuncak..." Ellerini birbirine sürüyor. "Babana gel."

"Yapamam!" Benny öne doğru oturup beni geçerek babama doğru bakarak bağıyor. "Hâlâ kemerim bağlı, baba!"

Babam bir kahkaha patlatıyor, ben de aynısını yapıyorum ve *kendimi... daha* hafif hissediyorum - eve her geldiğimde hissettiğim gibi. Ev, Kuzey Carolina'daki gibi.

New York'taki dairemde iki hafta geçirdim. İlk hafta, psikoloğum Krista'nın yoğun rehabilitasyon adını verdiği bir süreçti. İçimdeki her şeyin çirkin, pis ve aşağılık olmadığını yeniden öğrenmem ve kendimi yeniden ikna etmem gerekiyordu ve içten içe bunu *bilsem* de bazen bir hatırlatıcıya ihtiyacım oluyordu ve o hatırlatıcı Benny'ydi. Ayrıca, onu içimde büyüttüm, yani orada kesinlikle bir güzellik var. Güzellik, cesurluk, cesaret. Benny beni böyle görüyor ve ben de böyle **o l m a l ı y ı m**. Zayıf anlarım *olmayacak* değil. Bu sadece bu zayıflıklar için mümkün olan en kısa sürede yardım almak anlamına geliyor ki ben de tam olarak bunu yaptım. Ama bu iblislerle savaşması gereken kişi benim, sadece benim. Kafamın içinde yaşayan tek kişi benim. Bedenimin içinde.

Sonraki hafta daha az yoğundu ama pek dışarı çıkmak istemiyordum. Tammy ve babam sık sık yanımdaydı, geceleri Benny'nin yatmasına yardım ediyorlardı ve ben de yatak odasının kapısının hemen dışında durup babasıyla konuşmalarını dinliyordum. Kendilerine has esprileri ve hikayeleri vardı, neredeyse kendi dilleri gibi. Benim için bu Leo'yu *istemediğimden* ya da onu orada bırakmanın bizim için Son anlamına geldiğinden değil. Sadece... kafamda Leo'yu ailesinin geri kalanından ayırmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu ki bu çok zor. Herkes için olurdu. Yapmak istediğim son şey onu onlar ve bizim aramızda seçim yapmaktır. Bu Benny'den önce de var olan bir korku. Bu yüzden

İlk etapta onunla bir şeye başlamakta tereddüt ettim. Oteldeyken birbirimize herhangi bir söz vermedik. Kendimizden ve bundan sonra nereye gideceğimizden bahsetmedik. Tek bildiğim onu *istediğimdi*. Onu Benny için istiyordum ve bencilce, onu kendim için istiyordum. Ailemizi istiyordum. Nasıl olursa olsun. Saniyeler gibi gelen dakikalar boyunca beni kollarında tuttu ve ayrılmak zorunda kaldığımda, onun da aynı şeyi istediğini bilmemi sağlayan üç basit kelime söyledi. "Bu bir veda değil."

Kendimi yeniden kendim gibi hissettiğimde, istediğim tek şey eve gitmekti. Babama yakın olmak istiyordum. Beni gerçekten iyileştireceğini bildiğim tek şey buydu. Babam programını ayarladı ve hepimize ilk müsait uçakta yer ayırttı. Çiftliğe varır varmaz, ayrıldığımdan beri ilk kez Leo'yu arayacağım ve onun sesinde kaybolmak için kendime izin vereceğim. Onun varlığında. Üç saat uzakta olsa bile.

Bebek adımları.

Emniyet kemerinin ışığı söner sönmez, Benny dışarı çıkmak için kayışlarla ve tokalarla oynamaya başlıyor. Çocuk hapsedilmekten hoşlanmıyor. Tammy, onun özgür bir ruh olduğunu söylüyor, tıpkı Holden ve benim çocukluğumuzdaki gibi. Bazı günler bizi izlerken gözünü kırpmaya korkardı çünkü bir saniye sonra orada olurduk, bir saniye sonra giderdik, küçük bacaklarımızın bizi götürebileceği her yerde kendi küçük maceralarımıza atılırdık. Neyse ki kalbimizin istediği kadar açık arazimiz vardı.

Benny'yi oturduğu yerden kaldırıyorum ve hemen babasına doğru koşmaya başlıyor. "Şimdi geliyorum!" Kabin kapılarının açılmasını beklerken telefonumu açıyorum. Bildirim üstüne bildirim geliyor, sessizliği *ding ding ding* sesleri dolduruyor!

"Tanrım, dairen falan mı yanıyor?" Babam omzumun üzerinden bakarak mırıldanıyor.

Uyarıları incelemeden önce pinglemenin durmasını bekliyorum. Hepsi kısa mesaj. Ve hepsi Leo'dan.

Leo: *Konuşmadığımız için bilmiyorsun ama yarın resmi olarak benim ilk günüm.*

Leo: *Tüm bu kolluk kuvvetleri yolculuğu ilk yılımda başladı. Hatırladın mı? Bunu yapmak istememi sağlayan bana bıraktığın o nottu. Sanırım, bir bakıma, benimle gurur duyacağını düşündüğüm için yaptım.*

Leo: Bir şey için ayakta dur ya da her şey için düş, değil mi?
Yolun her adımında oradaydın Mia. Belki fiziksel olarak değil ama...
ne demek istediğimi anlıyorsun.

Leo: Ve şimdi her şey bitti ve gerçek bok başlıyor ve sen etrafta
değilsin. Ve anlıyorum. Neden olamadığını anlıyorum, ama bu
berbat olmadığı anlamına gelmiyor. Çünkü keşke burada
olsaydın. **Leo:** Yalan söylemeyeceğim, şu an biraz korkuyorum.

Leo: Neden öyle olduğumu bilmiyorum ama öyleyim.
Benny'yi düşünüp duruyorum.

Leo: Ve bu işin benim için bir işten çok daha fazlası
olduğunu. **Leo:** Bir oğlum var ve bu dünya, onu içinde
yetiştirdiğimiz bu toplum onun için yeterince iyi değil. Ve
korkuyorum çünkü onu tüm kötülüklerden, adaletsizliklerden,
istismardan ve Logan'la ilgili şeylerden korumam gerekiyor.

Leo: Yüce İsa.

Leo: Seni bile koruyamazken tüm bunları nasıl yapmam
gerektiğini bile bilmiyorum. Ve şimdi dünyayı korumak
zorundayım.

Leo'yu: Benny'nin ne kadar tatlı ve masum olduğunu
düşünüyorum ve hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin bu masumiyeti
ondan almasını istemiyorum.

Leo: Artık bir üniforma giymem gerekiyor ve bunu yaptığımda
insanların güvendiği biri haline geliyorum.

Leo: Bunu neden yapmak istedim ki? Kimse bana güvenmemeli.
Hiç kimse.

Çok korkuyorum.

Tüm bunları sana yüklediğim için üzgünüm. Çok şey yaşadığını
biliyorum.

Çok özür dilerim.

Keşke burada olsaydın Mia. Hepsi bu kadar.

Leo: Keşke burada olsaydın.

BÖLÜM SEKSEN BEŞ

OceanofPDF.com

MIA

Havaalanından ayrıldığımızda güneş yeni batmaya başlamıştı. Yolda Benny ve benim için hızlı bir akşam yemeği aldım ve iki saate yakın bir süre sonra Preston evinin ön bahçesine park ettim.

Kiraladığım arabanın arka koltuğunda uyuyan Benny'ye arkamdan baktıktan sonra, ihtiyacım olan cesareti vereceğini umarak sakinleştirici bir nefes alıyorum. Çenemi kaldırarak kapıyı çalıyorum. Uzun bir süre kimse cevap vermedi. Tekrar vuruyorum. Diğer taraftan, merdivenlerden inen aceleci ayak sesleri gibi bir gümbürtü duyuyorum. Cevap veren Liam, hemen arkasında da ikizi. İkisi de beni görünce aynı şaşkınlık ifadesini paylaşıyor, sonra bana dönmeden önce birbirlerine bakıyorlar. "Mia."

"Liam." Bir kez başımı salladım, sonra arkasından kardeşine baktım.

"Lincoln." "Nasıl her zaman doğru anlıyorsun?" Liam soruyor.

Alnımı gösteriyorum. "Saç çizgileri." *Neden bundan bahsediyoruz ki?* "Leo evde mi?" Onların ötesine ve evin içine bakmaya çalışarak soruyorum.

Lincoln omuz silkerek omuzlarını kaldırır.

"Muhtemelen." "Peki... onu yakalayabilir misin?"

"Bekle," diyor Liam, kapıyı daha geniş açarak. "Leo artık burada yaşıyor."

Şimdi şok olan benim. "Taşındı mı?" Lincoln başını salladı. "Bilmiyor muydun?"

"Belli ki," diye mırıldanıyorum, cebimden telefonumu çıkarıp navigasyonu açıyorum. "Yeni adresini alabilir miyim?"

Uzun bir süre kimse konuşmadı. Onlara bakıyorum. Liam, "Adresi bilmiyoruz." diyor.

Lincoln aceleyle, "Ama sizi götürebiliriz," diye ekler.

"Çok memnun olurum." Arabama dönmeye başladım, onlar sadece bir adım arkamdaydı. "Sen söyle ona."

"Hayır, sen."

"İstemiyorum."

"Ben de

istemiyorum!"

"Söyle ona."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum, neredeyse iki ayrı tuğla duvara çarpıyordum. "Bana *neyi* anlatacaksın?"

Liam nefesini üflüyor ve sanki bir savaşa hazırlanıyormuş gibi omuzlarını dikleştiriyor. Bundan sonra ne söyleyeceğine bağlı olarak olabilir. "Dinle, olanlar hakkında..."

Onu durdurmak için ağzımı açıyorum, çünkü şu anda odağım Leo'dan başka hiçbir şey ve hiç kimse değil. Ama ikisi de bana bakıyor, bekliyorlar, muhtemelen onlara saldırmamı bekliyorlar. Beni durduran babamın sözlerini hatırlamam oldu.

New York'a döndükten birkaç gün sonra babam beni oturttu ve o gecenin ayrıntılarını benden zorla aldı. Ona her acı gerçeği anlattım ve nefretin yükünü onunla paylaştım. Bir süre bana baktı, gözleri Leo'nun yaptığı gibi yüz hatlarımı taradı. "Kalbinde nefret taşıyamayacak kadar iyisin Mia ve bu senin en iyi özelliklerinden biri ve en çok minnettar olduğum şey. Eğer beni affetmeseydin... bana bir şans vermeseydin, içinde ne kadar büyük bir kalbin yaşadığını bilemezdim. Kızımı tanıyamazdım. *Babanın* seni nasıl muhteşem bir kadın olarak yetiştirdiğini bilemezdim." Sonra yere baktı, dudakları çatıldı. "İnsanlar değişebilir. Ve umarım beni bunun kanıtı olarak görürsün."

Omuzlarımın gevşemesine izin veriyorum, savunmamı düşürüyorum ve ikizlere "Evet...?" diyorum.

"Um..." Liam bakışlarını indiriyor ve ensesini ovuşturuyor. "Sadece bizim yaptığımızı bilmeni istiyoruz. Lucas ve Logan'ın söyleyecek pek bir şeyi yoktu."

Lincoln, sanki bu konuşmayı prova etmişler gibi, "Ve bir sonraki bölüm - bu bir bahane değil," diyor.

"Linc ve ben her zaman birbirimize sahiptik ama Lucas, Leo ve Logan her zaman üçümüzdü ve bu bizim de dahil olduğumuz ilk aile olayı, anlıyor musun?"

"Kulağa çok aptalca geliyor, ama sanki..." Lincoln omuz silkerek, ellerini ceplerine sokarak konuşmasını sürdürür. "Bilmiyorum."

"Söz hakkımız olduğunu hissettik-"

"Hayır," diye araya giriyor Lincoln. "Luke ve Logan'a hava atıyorduk, eğer kabul edecekleri bir şey söylersek havalı olduğumuzu düşüneceklerini ve bizi daha fazla boka dahil edeceklerini düşünüyorduk." Alay ediyor.

"Bu doğru değildi." Birlikte söylüyorlar.

Başımı eğiyorum, büyülenmiş gibi. *Bunu nasıl yapıyorlar?*

Liam beni merakla süzdükten sonra ekliyor: "Logan'la olanlardan sonra bile sanki gölgede kalmış gibiydik." İkisi de beklentiyle beni izliyor.

"Ben, uh..." Logan'ın adının ilk kez bu şekilde anılmadığının bilinciyle başımı sallıyorum. Merak etsem de konuyu zorlamayacağım. "Logan'a ne olduğunu bilmiyorum."

"Oh." Bir bakış daha paylaşırlar. "Leo'nun size anlatmış olabileceğini düşündük." Omuz silkerek, "Bu onun anlatacağı bir hikâye olmayabilir." dedim.

"Sanki senin hikayeni yargılayacak olan biz değilmişiz gibi?" Lincoln neredeyse utanarak mırıldanıyor.

"Evet, sanırım öyle."

"Bakın," diyor Liam cebinden anahtarları çıkarırken. "Her şeyi... mahvettiğimizi anlıyoruz ama Leo bunların hiçbirini hak etmiyor. O..." Nefes nefese kaldı.

Lincoln düşüncesini tamamlar. "Lucas ve Logan'a söylemeyin ama Leo her zaman bizim favorimiz olmuştur. Bize her zaman zaman ayırdı ve sabır gösterdi ve bizimle konuşmamasından nefret ediyoruz."

Kaşlarım kalkıyor. "Değil mi?"

"Hayır." Aynı anda söylüyorlar.

Lincoln ekliyor, "Ulaşmaya çalıştık. Mezuniyetinde bile, ama sanki... o ayrıldı."

Yeniden başlatılıyor, demek istiyorum ama anlamıyorlar. "Beni ona götürebilir misin?"

İKİZLER on dakikadan fazla sürmeyen bir araba yolculuğundan sonra ağaçlarla kaplı bir sokağa sapıyor ve *Gilmore Girls dizisindeki* evi andıran iki katlı şirin bir evin önünde yavaşlıyorlar. Dış cephe kaplaması açık maviye boyanmış, ön tarafta etrafı saran bir sundurma var ve o sundurmada dizlerinin üzerinde Leo Preston oturuyor. İki arabanın da yavaşladığını görünce ayağa kalkıyor. Dışarısı karanlık olduğu için araçlarda kimlerin olduğunu seçebildiğinden emin değilim. İkizlerin kamyonetine doğru başını sallayarak verandanın merdivenlerinden inmeye başlıyor. El sallıyorlar ve sonra hızla uzaklaşıyorlar. Garaj yoluna girip onun kamyonetinin yanına park ediyorum. Hâlâ merdivenlerin dibinde duruyor, gözleri şaşkınlıkla kısılmış. Dışarı çıktığımda ilk fark ettiğim şey taze boya kokusu. İkincisi Leo'nun yüz ifadesiydi. Önce şok, sonra... merak. O konuşmadan arka koltuğu işaret ettim. "Benny uyuyor," diyorum ona. "Onu içeri taşıyabilir misin?"

Tek kelime etmeden oğlumuzu koltuğundan kaldırıp eve doğru götürmeye başladı. Onu verandanın basamaklarına kadar takip ediyorum ve burada ne aradığını görünce duruyorum. Yerde, parçalar halinde bir sundurma salıncağı vardı. Çatıdaki zincirler çoktan yerlerine takılmıştı. "Geliyor musun?" Leo kapıyı benim için açık tutarak fısıldıyor.

Kirpiklerime yapışan gözyaşlarımı geri kırıyorum çünkü bunun ne olduğunu biliyorum. Bu sadece bir sundurma salıncağı değil.

Evi rastgele bir renge boyamadı. Bu sadece bir ev değil.

Burası bir ev.

"Evet," diye nefes alıyorum. "Geliyorum."

Girişi geçip soldaki ikinci yatak odasına giden merdivenlerden yukarı doğru ilerliyor. Tek ışık koridordan geliyor, bu yüzden yatak ve Leo'nun Benny'yi yatağa yatırmak için aşağı kaydırıldığı örtüler dışında pek bir şey seçemiyorum. Battaniyeyi çenesine kadar çekiyor ve odanın hemen dışında bana katılmadan önce alnından öpüyor. Kapıyı dikkatlice, sessizce kapatıyor ve gıcırdayınca irkiliyor. "Menteşeler üzerinde çalışmam gerek," diye mırıldanıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan ağzı ağzıma yapışıyor, güçlü kolu belime dolanıyor ve beni kendisine bağlıyor. Ve belki de beni iyileştirmek için ihtiyacım olan şey buydu, çünkü dokunuşu, vücudunun sertliği öpücüğünün şefkatiyle karışıyor - düşünebildiğim tek şey bu. İçinde kayboluyorum. O kadar kaybolmuşum ki, bizi başka bir odaya taşıdığının farkında bile değilim. Başka bir yatağa. Beni yavaşça, sabırla yatırıyor, sonra üstüme çıkıyor ve her yerimi sarıyor. Konuşmamız gerektiğini biliyorum. Söyleyecek çok şeyimiz var. Ama sonra elleri yanlarıma doğru kayıyor, üstümü de yanlarına alıyor ve belki de bu onun konuşma şekli. Ve benim cevap verme şeklim.

O beni istiyor.

Onu

istiyorum.

Ve başka hiçbir şeyin önemi yok.

Birkaç dakika içinde giysilerimiz çıktı, atıldı ve neredeyse kimin diğerini daha önce çıkarabileceğini görmek için bir yarış gibiydi. Ona uzandığımda beni alt ediyor, yanıma yanaşırken ellerimi başımın üzerinde sıkıca tutuyor. "Aç onları," diye emrediyor boynuma karşı, avuç içi bacaklarımın arasında. Her zaman yaptığım gibi ona açılıyorum ve parmaklarını derinlere, çok derinlere kaydırduğunda neredeyse kendimi kaybediyorum. *Neredeyse*. Ama onu öpmeye konsantre oluyorum, dilimi acı verecek kadar yavaşça onunkinin üzerinde kaydırıyorum, alt dudağımı dişliyorum

çekildiğinde. Göğsümü ağzına alıyor, dişleri ucuna hafifçe kenetleniyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve ellerimi saçlarında gezdirip onu orada tutmak istiyorum ama bileklerimi bırakmıyor. Ona karşı koymaya çalışıyorum ama nafile. Yavaşça beni serbest bırakmanın eşiğine getiriyor, ancak durup ellerimi bırakıyor. Üzerimde diz çöküyor, sertliği ağzıma yaklaşıyor. Dirseklerime yaslanıp dudaklarımı ayırıyorum ama o geri çekiliyor, oynadığımız bu küçük ön sevişme oyununu kazanmak üzere olduğunu bildiğinde yaptığı gibi sırtıyor. Ve ben de biliyorum. Çünkü göğsümü sertçe avuçlarken karnımdan aşağıya doğru öpüyor. Bunu son yaptığında parmak uçları morluklar bırakmıştı. Ve *lanet olsun*, mükemmeldi. Sıcak nefesinin, sıvı zevke karşı havanın serinliğinin yerini aldığını hissettiğimde inliyorum. "Sessiz olmalısın bebeğim," diye mırıldanıyor ve sonra dilini yarığımın tüm uzunluğu boyunca kaydırıyor ve ben tepki olarak sarsılıyorum, parmaklarım çarşaflara doğru kıvrılıyor. Parmakları bir an sonra birleşiyor ve ben yapamıyorum-"Leo, yapamıyorum-"

"O zaman bırak," diyor, klitorisimi sertçe emmeden hemen önce ve deniyorum. Dürüst olmak gerekirse, sessiz olmaya çalışıyorum, ama beni terk eden inilti gırtlaktan geliyor ve hiç bitmiyor.

Sonunda aşağı indiğimde, "Buraya gel." diye mırıldandım.

Üzerimde kayıyor, ağırlığını ön kollarından alıyor. Sonra bir tarafa doğru eğiliyor, sikinin başını kıvrımlarımın arasında gezdirirken bana gülümsüyor ama bir kez bile içime girmiyor. Ucunu bile sokmadı. Birkaç saniye sonra duruyor ve ben de karşılık olarak inliyorum. Alnını omzuma koyarak, "Kahretsin Mia, hiçbir şeyim yok," diyor.

"Temiz misin?"

"Hiç kullanmadım-"

"Doğum yapıyorum-" Daha sözümü bitiremeden içime girdi. Beş yıldır ilk kez Leo *içimdeydi* ve- "Kahretsin, içimde ne kadar büyük olduğunu unutmuşum."

Boynuma gülümseyerek yavaşça içime pompalıyor. "Çok pis bir ağzın var, Mia Kovács," diye şaka yaparak komodinin çekmecesine uzanıyor. Bir dizi kelepçe çıkardı. "Ve şimdi senin o küçük, pis hayallerini gerçeğe dönüştüreceğim."

Kızlık organlarım zonklarken gözlerim açılıyor.

Leo sırtarak içimden çıktı. "Ters dön, ellerini başlığın yanına koy, kıcını havaya kaldır."

"Tutuklu muyum, Memur Preston?"

Çenesi düşer. "Vay anasını, gerçekten de pis bir ağzın var. Ve beni şimdiden boşaltacaksın. Çevir. The Fuck. Ters çevir."

Dediğini yapıyorum, kelepçelerin yerine oturduğunu duyduğumda yatağa doğru gülümsüyorum. Tekrar içime girmeden önce sadece bir kez kıcıma şaplak atıyor. Elini boynuma bastırıyor, benimle sevişmiyor, yaptığımız şeyi tatlandırmıyor. Beni beceriyor. Beni o kadar *sert* ve hızlı sikiyor ki, nefesimi zorlukla tutabiliyorum.

Buraya gelme sebebim bu değildi ve böyle olmasını beklemiyordum ama ikimiz de bunu istiyoruz, buna ihtiyacımız var.

Ve bittiğinde, her şey sona erdiğinde, ikimiz de tatmin olduğumuzda ve nefes alış verişlerimizi düzene sokmaya çalıştığımızda, beni kollarına alıyor. "Seni seviyorum" dedi.

"Biliyorum," diye karşılık veriyorum.

Bunun üzerine kıkırdar. "Beni hâlâ seviyor musun?" Kendini belli etmemeye çalışıyor ama sesinin dalgalanışındaki gerçek endişeyi duyabiliyorum.

"Seni on yıldır seviyorum, Leo. Seni sonsuza dek seveceğimden eminim."

"Oldukça emin misin?"

Göğsüne doğru kıkırdıyorum. "Eminim."

"Güzel," diyor komodinin üzerindeki lambayı yakarak.

Odanın etrafına bakıyorum. Beyaz duvarlar, üzerlerinde hiçbir şey yok. Burası boya kokmuyor, o yüzden sadece dışını boyamış olmalı. Banyoya açılan kapının üzerinde onun üniforması asılı. Yüzümdeki gülümseme beni ele geçiriyor. "Seninle gurur duyuyorum" diyorum ve ekliyorum: "Mezuniyetini göremediğim için üzgünüm."

Ellerini saçlarımda gezdiriyor. "Anlıyorum. İyileşmeye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Şimdi iyi misin?"

"Hayır," dedim ona dürüstçe. "Ama olacağım."

Başımın üstünü öpüyor. "Muhtemelen burada olabildiğince çok saha eğitimi alacağım ve sonra New York'a transfer olmaya bakacağım."

Eğilip ona baktım, gözlerim kısılmıştı. "Orada yaşamak istemeyeceğini düşünmüştüm."

Beni bir kez öpüyor. "Bu artık benimle ilgili değil Mia. Onunla ilgili. Ve senin de. Senin destek sistemine ihtiyacın var, benim de sana, yani..." Omuz silkiyor. "New York'a taşınacağım."

Onu izliyorum, gözlerinin her kayışını ve gözlerinden geçen her duyguyu inceliyorum. Ama sadece bir tane var: kesinlik. Tekrar uzandım, elimi karnına dayadım.

Ve sonraki bir saati her şeyden konuşarak geçiriyoruz. Ben ona ikizlerin ben gelmeden önce söylediklerini anlatıyorum, o da bana evden bahsediyor. Piyasada onun ihtiyaçlarına uygun olan tek evdi. Tek sorun evin satılık olmasıydı. Evi *satın almış*, babasıyla birlikte krediyi imzalamış ve New York'a taşındığında tapuyu babasına devretmeyi planlıyor, onlar da muhtemelen kâr etmek için evi satacaklar. Ona son iki hafta boyunca yaşadığım terapiden ve mesajlarını aldığım da nasıl da yeni indiğimizi anlattım. Çiftlikte bir hafta kalmayı planladığımızdan ve oraya vardığımızda onu aramayı planladığımdan bahsettim, böylece boş zamanı olursa ziyaret edebilecekti. Sonra da ona buraya gelmek istememin ve çiftliği ziyaret etmesini istememin *asıl* nedenini anlattım. "Benny'ye söylemek istiyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM SEKSEN ALTI

OceanofPDF.com

MIA

"ANNE! AHHHH! ANNE!"

"Kahretsin!" Doğrudum. "Kıyafetlerim nerede?!"

"Anneaaa!"

"Al." Leo çoktan yataktan kalkmış, giysilerini üzerime fırlatırken bir yandan da boxer'ını silkmeyi başarıyor.

"Anne!"

"Ben Geliyorum, Dostum! Sadece kal Orada!" I
bağır, kayma üzerinde iç çamaşırım. Leo'ya tısladım,

"Tişörtünü bana ver!"

"Ne?!"

"Tişörtün! Ona ihtiyacın yok. Çok uzun sürecek-"

Bana tişörtü fırlatıyor, suratımın ortasına vuruyor. O gülüyor. Ben gülmüyorum. Üstüme geçiriyorum ve odadan çıkıp yandaki odaya koşuyorum. Kapıyı açıp ışığı yakıyorum ve sonra donup kalıyorum. Benny'nin nefesi kesildi. "Oha! Neredeyiz anne?"

Oda maviye boyanmış, ama tek bir mavi değil. Sanki uzaydaymışız ve burası başka bir gezegenmiş gibi farklı tonlarda benekler var ve... Parmağımı duvardaki düzensiz parıltılı girdaplar boyunca gezdiriyorum. Sanki... sanki-
"Bu ezilmiş kaya," diyor Leo, kapı çerçevesine yaslanarak.

"Leo!" Benny ciyaklıyor, ona sarılmak için yataktan kalkıyor ama sadece bir saniyeliğine çünkü bu oda -onun odası- çok... çok... Nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum. Tüm mobilyalar ahşap. Bir yatak, çalışma masası ve üç kitaplık var. Leo'ya bakıyorum. "Bu..." Sözümü kesiyorum.

Başını sallıyor. Bu onun çocukluk odasındaki mobilyalar.

Benny'nin örtüleri, yastık kılıflarıyla aynı şekilde pürüzsüz bir çakıl taşı baskısına sahip. Kitap raflarından birinde kitaplar var, diğeri boş ve üçüncüsünde her rafta bir tepe lambası ile her türlü kaya ve mineral sergileniyor. Lambalar bile Benny'nin sevdiği her şeyden yapılmış. Benny bir noktadan diğerine yürürken, keşfettiği her yeni şey karşısında tıpkı gülümsemesi gibi gözleri de kocaman açılıyor.

"Leo," diye nefes alıyorum. "Bu-"

"Burası benim odam mı?" Benny neredeyse ciyaklayarak yatağın üzerine atlıyor.

Leo çerçeveyi iterek, "Eğer burada kalırsan öyle," diyor. "Beğendiğine sevindim dostum."

"*Bayıldım!*" Benny kollarını Leo'nun boynuna dolayarak şöyle der. "Ve seni seviyorumuuu!"

Leo kıkırdar. "Ben de seni seviyorum. Ve seni özledim."

"Ben de!" Leo'yu yataktan atlaması ve kitaplığındaki mineral koleksiyonunu incelemesi için serbest bırakıyor. "Hiç ayrılmak istemiyorum!"

Leo'ya doğru ilerliyorum ve dirseğimle yan tarafını dürtüyorum. "Planın buydu, değil mi?" Fısıldıyorum.

Leo bana bakıyor, utangaç bir şekilde gülümsüyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Hey, Benny," diye sesleniyorum, yatağın kenarına oturarak. "Buraya gel dostum. Leo ve benim sana söylemek istediğimiz bir şey var."

Leo'nun gözleri genişler. "Şu anda mı?" diye soruyor. Omuz silkiyorum. "Neden olmasın?"

Ben de karşılık veriyorum.

Sırıltısı gülünçtü. Benny önümüzde duruyor, gözleri Leo ve benim aramda gidip geliyor. "Ee," diye başlıyorum ve sonra duruyorum çünkü tam olarak ne söyleyeceğimi planlamamıştım.

"Eee?" Benny kalçalarını bir o yana bir bu yana sallayarak şarkı söylüyor.

Bakışlarımı indirip düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. "Bana babanı sorduğun zamanı hatırlıyor musun? Annemle birbirlerini çok sevdiklerini, babanın iyi bir adam olduğunu ve sende iyi olan her şeyin... olduğunu söylemiştim," diyorum karnını gıdıklayarak. Kıvranıyor ve ben de ekliyorum, "...babandan mı geliyor?"

Benny başını sallar. "Hatırlamıyorum."

Pekala. Bu da gitti. İç çektim. Ve sonra ona söyledim. "Benny, Leo senin baban."

Benny, o kadar büyük gülümseyen Leo'ya bakıyor ki yanakları güçten ağrıyor olmalı. Sonra Benny'nin odağı bana kayıyor, kaşları ortaya doğru itiliyor. "Tammy'nin senin annen olacağı gibi mi?"

"Hayır." Başımı sallıyorum.

Leo iç geçiriyor, omuzları çöküyor.

"Yani, o *senin baban*."

"Hayır, değil," diyor Benny. "O benim Leo'm."

Dudaklarım aralanıyor ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Evin bir yerinden bir bip sesi geliyor ve Leo ayağa kalkıyor. "Bu benim alarmım. Duşa girip gitmem gerekiyor." Odadan çıkmadan önce alnıma bir öpücük bırakıyor, sonra Benny'ninkini.

Leo'nun peşinden gitmeden önce Benny'ye "Git oyna dostum," diyorum.

Çoktan ana banyoya girmiş, duşu açıyor. Bana dönüyor ve ben de onunla konuşmak zorunda kalacağımı düşünüyorum, ama sonra bir kahkaha atıyor ve başını geriye atıyor. "Neden dört yaşındaki bir çocuğun anlayacağını düşündük ki?!" diye gülüyor.

"I..." Başımı sallıyorum.

"Ona ne söylememiz gerekiyor?" diyor, kıkırdamadan duramıyor. "İçine o kadar derin ve güçlü bir şekilde boşaldım ki prezervatifi yırttı ve dokuz ay sonra *bom*, dünyaya hoş geldin Bennett!"

Bir kıkırdama olarak başlıyor ve sonra nefesimi kesen, sessiz, kontrol edilemez bir kahkahaya dönüşüyor. Karnımı tutup ağrıyı dindirmeye çalışırken gözlerim sulanıyor.

Leo boxer şortunu indirip tüm çıplaklığıyla önümde dururken hâlâ gülüyor. Akıntının altına giriyor, bir lifin üzerine sıvı sabun döküyor ve kendini fırçalayarak temizlemeye başlıyor. Bu o kadar garip, samimi ve *sıradan* bir an ki, neredeyse son birkaç haftada olan her şeyi unutuyorum. Anıları bir kenara itiyorum çünkü onları hatırlamak istemiyorum. *Bu ev*, bu *yuva* bizim balonumuz olabilir.

"Bana böyle bakmaya devam edersen Mia, ilk günüme geç kalacağım."

Leo'nun parçalarını hızlıca inceledikten sonra - üniformasıyla mı? *Tanrım, direksiyona* geç. *Leo* bize evi gezdiriyor. Üst katta iki yatak odası ve iki banyo var. Alt katta oturma odası, çamaşır odası, mutfak ve mutfağın dışında daha küçük bir oda daha var. Şakağımı öperek, "Yedek yatak odan ve ofisin, buradan çalışman gerektiğinde ya da gerektiğinde kullanman için," diyor. Oturma odasından geniş bir bahçeye açılan sürgülü kapıyı açıyor ve Benny'yi serbest bırakıyor.

"Hey," diyor iki elimi de avuçlarının içine alarak. Onu tekrar okşamaya çalışıyorum ama elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Ben döndüğümde burada olabilir misiniz, yoksa gitmeniz mi gerekiyor?"

"Burada olacağız," diye teminat veriyorum. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "*Baba* meselesi üzerinde de çalışacağım." Kıkırdıyor. "Beni dışarı mı çıkaracaksın?"

Seslendim, "Benny! Leo, yani *baban* gidiyor. Gel de veda et."
"Oh, bu iyi. Böyle yapmaya devam edelim," diye mırıldanıyor Leo.

BENNY ve ben Leo ile birlikte kamyonetine doğru yürüyoruz. "İyi şanslar *baba*," diyorum ve onu çabucak öpüyorum. Geri çekildiğinde gözleri parlıyor... ve nedenini tam olarak anlayamıyorum.

"Hoşça kal, Leo! İyi şanslar!" Benny, Leo onu kucağına alıp sıkıca tutana kadar yerinde zıplayarak şöyle der.

Leo ona "Bu şarjı bütün gün tutacağım," diyor. Beni bir kez daha öperken oğlumuzu tutmaya devam ediyor.

"Harika olacaksın, tamam mı? Merak etme."

Leo başını sallayarak Benny'yi tekrar ayağa kaldırır. "Sen ortaya çıktığın an endişelenmeyi bıraktım."

Leo yola doğru geri geri giderken Benny ve ben yan yana duruyoruz, gitmeden önce iki kez korna çalıyor. O gittikten sonra Benny dönüp bana bakıyor. "Bugün ne yapmak istiyorsun anne?"

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Preston'ı ziyaret edebilir miyiz?"

"Preston'ı hatırlıyor musun?" İnsanların isimlerini hatırlamak Benny'ye göre değildi, özellikle de iki hafta öncesine ait olanları.

Benny başını sallıyor. "O benim en iyi arkadaşım," diyor ve beni eve doğru çekiyor. "Odamda oynamaya devam edebilir miyim?"

"Oldukça havalı bir oda, değil mi?"

"Burası dünyada en sevdiğim yer."

"Öyle mi?"

"Dünyada en sevdiğin yer neresi anne?"

Keskin bir nefes alıyorum, yavaşça bırakıyorum. "Belki yakında bir gün sana gösteririm."

BENNY sabahı yatak odası ile avlu arasında koşturarak ve evin her tarafını kirleterek geçiriyor. Leo'nun çok fazla mobilyası yok, bir kanepe ya da mutfak masası bile yok ama küçük bir otele yetecek kadar temizlik malzemesi var. Elimden geldiğince temizlediğimden emin oluyorum. Şaşırtıcı bir şekilde,

Mutfağı oldukça dolu ve açıkçası çok etkilendim. Izgara tavuk ve buharda pişmiş sebzelerden, elindeki malzemelerle

-Sıfırdan makarna sosu yapmak. Ahırda ona verdiğim hazırlıksız yemek pişirme derslerinden olmalı.

Babamı arayıp güvende olduğumuzu haber veriyorum ve sonra sıkıldığım için Benny'nin odasından bir kağıt ve bir boya kalemi -mavi değil- çalıp oturma odasının zeminine oturuyorum ve evin hızlı bir kat planını ve satın almaya karar verdiğinde mobilyaların nereye konulmasını önerdiğimi çiziyorum. Burada, derme çatma bir masa ve bir kitaplık üzerinde duran bir televizyonun önünde sadece eski bir katlanır sandalye var. Dün gece yatak odasına girdiğimizde içerisi bir şey göremeyecek kadar karanlıktı... ve ben de başka şeylerle meşguldüm. Bu sabah, yatak odasının Benny'den daha uzun kitap yığınlarıyla kaplı olduğunu fark ettim. Benny'nin odasındaki raflardaki tüm kitapların oraya gittiğini varsayıyorum. Bu rafta sadece birkaç kitap var. Onları incelemek için ayağa kalktım. Bir tanesinin siyah kapağı var, başlığı yok, yazarı yok. Bir resim bile yok. Sadece düz siyah bir kitap. Ama sayfalar yıpranmış görünüyor ve sırt kısmı birçok yerden çatlamış. Göz gezdirdiğimde, kenar boşluklarında Leo'nun el yazısını ve vurgulanmış bölümleri fark ediyorum. Onu rafa geri koyuyorum ve diğerlerine geçiyorum. Hepsi kompozisyon defteri ve bir tanesini çıkarıp göz gezdiriyorum. Leo'nun el yazısı, ki beklediğim de buydu. Beklemediğim şey ise ismim. Onu yerine koymalıyım. Yapmam gerektiğini biliyorum ama yapmıyorum. Kelimeler sayfadan fırlıyor ve en üstte karalanmış tarihe baktığımda - oğlumuzu doğurduğum tarih - Leo'nun yazılı aşk beyanı kalbimdeki tüm boşlukları, anılarımdaki tüm boşlukları dolduruyor.

Mia,

Ağlamadan, bağırmadan ve gerçeklerden önce her şey vardı.

Sen vardın, aşk bir seçim olduğundan beri aşık olduğum bir kız ve sen çıplaktın ve yatağın kenarında oturuyordun. Sabah güneşi panjurların aralıklarından süzülüyordu ve yarı kapalı göz kapaklarından görebildiğim gözbebeklerinin bir kısmını bal gibi gösteriyordu. Tatlıydı.

Senin gibi.

Yarı uykuluydun ve bana iki kez saati sordun. Sesin kullanılmadığı için pürüzlüydü ama yine de yumuşak, saf ve mükemmeldi.

Senin gibi.

Seni giydirmek için acele etmedim, ayak bileklerini ellerime alıp şortunu giydirdim ve ellerin omuzlarıma inip biraz yükseldiğinde onları kalçalarının üzerine getirebildim, bir an oldu.

Tek, önemsiz bir an.

Göğsümden geçen bir yıldırım gibi içimde dalgalandı.

Seninle bir hayat hayal ettim ve bunun nedeni çıplak olman ve benim olman değildi. Ellerin üzerimdeydi. Seni ayakta tutmam için bana güveniyordun. Seni güvende tutmam için. Ama yükselmene yardım etmem için. O zaman sana baktığımı fark etmedin ve gördüğüm imgeler bulanık ya da puslu değildi. Açık ve nettiler. Kendi kendime d ü ş ü n d ü m . Sonsuza dek istediğim şey bu.

Bir ömür boyu tek, önemsiz anlar.

Seni güneşimin doğuşu olarak düşünürdüm, ama o anda senin güneş, yıldızlar, ay, gökyüzü, yeryüzü ve aradaki her şey olduğunu fark ettim.

Ağlamadan, bağırmadan ve gerçeklerden önce sen vardın. Ve sen her şeydin.

OceanofPDF.com

BÖLÜM SEKSEN YEDİ

OceanofPDF.com

MIA

Toplamda dört kompozisyon defteri var ve her birini gözden geçiriyorum, aynı kelimeleri farklı sıralarda, farklı proseslerde okurken kalbim çarpıyor, ama hepsi aynı bildiri. O kadar çok yazmış ki, sanki onun için o kadar önemliymiş gibi, mükemmel hale getirmek zorundaydı.

Son yazdığı, benim ilk okuduğumdu.

Mükemmelliğin doğduğu gün onu mükemmelleştirmişti.

Kapının çalınması beni irkilterek hayallerimden uzaklaştırıyor. Leo kimsenin uğradığından bahsetmemişti, bu yüzden kapı tekrar çalınmadan önce bir süre tereddüt ediyorum. "Anne? Sen misin?" Benny merdivenlerin tepesinden sesleniyor.

"Kapıda biri var dostum," dedim ve kapıyı açtım.

Lucas ve Logan'ın omuz omuza durduğunu gördüğümde kalbim ayaklarıma çarpıyor. Boğazım düğümlenmeden önce, "Leo burada değil," demeyi başarıyorum. Sesimdeki ani korkudan, ruhumdaki ıstıraptan nefret ediyorum.

"Evet, biliyoruz," diyor Lucas. "Şey... biz de sizinle konuşmayı umuyorduk."

Logan'a bakıyorum, ayaklarına bakıyor, eli cebine dokunuyor. Onu birkaç hafta önce bunu yaparken görmüştüm ve bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum. Tüm bunlar ne anlama geliyor?

Lucas boğazını temizliyor. "İçeri girebilir miyiz?"

Kapıyı yüzlerine çarpıyorum, ciğerlerim o kadar hızlı bir şekilde çok fazla oksijenle doluyor ki vücudum ikiye katlanıyor ve dik durmak için kapı koluna tutunmak zorunda kalıyorum.

"Kim o, anne?" Benny merdivenlerden inerken sorar.

"Bu, şey..." Bir nefes üfledim. "Bu..." *Amcaların*. Kelimeleri bile çıkaramıyorum ama onlar öyle ve yakında Benny bunu çözecek kadar büyüyecek. Bunu aklımda tutarak kapıyı tekrar açmak için acele ediyorum, ancak geri çekilen sırtlarıyla karşılaşıyorum. "Bekle!" diye sesleniyorum ve bana dönmelerini bekliyorum. "Bir dakikaya ihtiyacım var! Lütfen."

Logan başını sallayarak, "Acele etme," derken gözlerini kocaman açıyor.

Benny önümde durup başını eğerek nefes almaya çalışmamı izlerken kapıyı kapatıyorum. Nefes ver. Sadece *nefes al*. "Sorun ne anne?"

"Hiçbir şey, bebeğim." Onu kendime çektim, küçük kolları beni sardığında gözyaşlarımı tutamadım. "Annenin sadece yeniden şarj olmaya ihtiyacı vardı, hepsi bu."

Geri çekilip boynunu bükerek bana baktığında gülümsüyor. "Leo'nun kardeşleri benimle maceraya atılmak için mi buradalar?" Gözleri kocaman, içlerini dolduran neşe ve heyecan neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertecek.

Onlarla tekrar yüzleşmek zorunda olduğumu biliyorum. Burada, kendi küçük baloncuğumuzda sonsuza kadar saklanamam. İkizlere göre, Leo onları çoktan uzaklaştırmış. İlk korkum gerçek oluyor. Leo seçim yapmaya zorlanıyor. *Hiç* olmasını istemediğim bir şey. O zamanlar bile, beş yıldan fazla bir süre önce, bunu yapmak zorunda kalmanın onun için ne anlama geleceğini, ona ne *yapacağını* biliyordum. Hastalığım gibi, bununla da sadece ben savaşılabirim çünkü o benim *içimde*.

Denemek

zorundayım.

Leo için.

Benny için.

"Belki," diyorum Benny'ye ve gülümsemesi genişliyor.

"Önce bir yetişkin konuşması yapmamız gerekebilir, tamam mı?"

Benny başını sallıyor, ben de arkamı dönüp kapıyı üçüncü kez açıyorum.

"Merhaba." "Selam," diyorlar hep bir ağızdan.

Sinirlerimi yutuyorum. "İçeri gelmek ister misin?"

"Aslında," diyor Logan, ayaklarının üzerinde kayarak. Elleri ceplerinde ama yumruk olmuş gibi görünüyorlar. "Belki sen ve ben burada konuşabiliriz, Lucas da Benny'ye göz kulak olur diye umuyordum."

Bir bahane bulmak için ağzımı açıyorum çünkü Benny'nin yalnız kalacağı fikri aklıma geliyor-"Ona odamı gösterebilir miyim?" Benny kolumu çekiştirerek soruyor. "Lütfen anne! Lütfen!"

Bakışlarım düşüyor. "Evet, tamam."

Lucas bir adım öne çıkıyor, ben de kenara çekilerek ona eve girmesi için yer açıyorum. "Teşekkürler Mia," diyor ve bunun tek bir kelimeden daha fazlasını ifade ettiğini biliyorum.

Bunu söyleme biçiminde hissedebiliyorum, altında yatan anlamı. Bu şans için minnettar, kendisi için mi yoksa Logan için mi, emin değilim.

Merdivenleri çıkarken Benny Lucas'a, "Burası dünyadaki en sevdiğim yer," der.

"Öyle mi?" Lucas cevap veriyor. "Görmek için sabırsızlanıyorum!"

Logan'a döndüğümde verandanın basamaklarını işaret ediyor. "Oturmak ister misin?"

"Elbette." Bacaklarım titreyerek verandaya oturuyorum, ön kapıyı kapattığını fark ediyorum. Muhtemelen söyleyeceklerini Benny'nin duymasını istemiyor, ki bu mantıklı. Bir dakika sonra yanımda oturuyor, dokunmamıza gerek kalmayacak kadar uzakta. Ona en yakın olduğum anın bu olduğunu fark ediyorum ve nefes yollarımı tıkayan korkuyu görmezden geliyorum.

"Muhtemelen neden burada olduğumuzu biliyorsunuzdur" diyor.

Boğazımı temizliyorum ama cevap vermiyorum. Ön bahçedeki büyük meşe ağacına bakıyorum. Dalların altında, yerde eski bir lastik var... Eminim *salıncak* içindir.

"Rıhtımdaki o gece için özür dilemek istedik." Bir süre duraklıyor. "Söylediğimiz şeyler, sana hissettirdiklerimiz ya da sonrasında olanlar için hiçbir mazeretimiz yok. Dürüst olmak gerekirse kendimizi... tamamen bok gibi hissediyoruz Mia. Cadılar Bayramı'nda bizi dövdükten sonra doğru düzgün düşünemez oldum. Laney de Luke'la konuşmayı neredeyse bıraktı, bu da onun için eğlenceli... Lucy hepimizle konuşmayı bıraktı." Başını sallıyor. "Ama bu seni ilgilendirmez."

Beni izliyor mu bilmiyorum ama ona bakmaya çok korkuyorum.

Ağır nefes veriş aramızdaki sessizliği dolduruyor. "Bizi affetmeni ya da anlamanı beklemiyorum ama umarım bir gün artık aynı insanlar olmadığımızı görürsün." İç çekiyor. "Söyleyeceğim her şeyin bir bahane gibi geleceğini hissediyorum, ama hiçbir şey söylemezsem, sonsuza dek eskiden olduğumuz o lanet olası pislikler olduğumuzu düşüneneğini hissediyorum. Bu yüzden sadece söyleyeceğim ve dinlemek zorunda değilsiniz."

Sessiz kalıyorum, endişe içimi kemiriyor.

"Lucy'den sonra annemin ölümüne en çok üzülen Lucas oldu ve bunun nedeni onu kaybetmiş olmamız ya da onu özleyecek olmamız değildi. Çünkü on iki yaşının kaldırabileceğinden daha fazla adım atması ve daha fazlası olması gerektiğini hissetti. Lucy, Cameron'la birlikte çok sık gidiyordu ve ana evden taşındığında, annenle birlikte temelde sorumlu oydu - ama esas olarak küçük çocuklara odaklanmıştı. Sanırım bizi hizada tutmak için her zaman böyle *iğrenç* bir *pislik* olması gerektiğini düşünüyordu."

Sözleri karşısında şok olmuş bir halde gözlerim ona kayıyor ve o da yarım bir gülümseme atıyor. "Ama işe yaradı," diye ekliyor. "Çoğunlukla. Dürüst olmak gerekirse, Lucas

Çoğu insana, hatta en yakın arkadaşına bile -hatırladığım kadarıyla o gece oradaydı- rol yapardı. Garraı?"

Başımı salladım, tekrar başka tarafa baktım.

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama Luke kötü bir adam değil. O sadece elinden gelenin en iyisini yapmaya, babamı gururlandırmaya ve hiçbirimizi geride bırakmamaya çalışan bir adamdı. En büyük çocuk olduğu için üzerinde büyük bir baskı vardı ve tabii ki ukala ve kabaydı ama çok seviyordu Mia. Laney'le olanlardan sonra onu *gerçekten* değiştirdi, anlıyor musun? O... özverili biri oldu." Sesi son kelimedede çatlıyor ve ona baktığımda gözleri bulutlanmış, yaşlarla dolmuştu. Duygularıyla savaşıyor bir kez burnunu çekti. "Benim tam bir bok çuvalı olduğuma gelince-" Boğazını temizlemek için sözünü kesiyor. "Bakın, çok şey yaşıyordum. Tüm dünyadan nefret ediyordum ve dürüst olmak gerekirse, o zamanlar kafam o kadar iyiydi ki, o geceyi hatırladığıma bile şaşıyorum." *Kafası mı güzeldi?* Kaç yaşındaydı? On iki mi? On üç mü? Logan tekrar cebine dokunuyor ve gözlerim harekete kayıyor. Hemen durdu. Ama dizleri zıplamaya başlıyor. Yavaş başlıyor, sonra giderek daha çılgınca bir hal alıyor. "Ot bağımlısıyım," diyor ve ben başımı kaldırıp gözlerine bakmaya çalışıyorum ama o önüne bakıyor, bakışları uzak. "Ve ot, *unutmak* için kullanmadığınız sürece o kadar da kötü değil. Ve unutmak istediğim çok şey vardı." Şimdi tüm vücudu titriyor, iki eli de ceplerine çarpıyor ve...

Gözlerim kapanıyor. Bunun ne olduğunu daha önce fark etmediğime inanamıyorum. *Bu*, ceplerini karıştırması, onun tetikleyici tepkisi. Eskiden saçımı çekerdim, sadece kökleri çıktığında tatmin olurdum. Her zaman sol elimi kullanırdım, sağ elim boğazımı sıkmakla meşguldü. Bunu o kadar sık yapardım ki kafa derimden bir parça eksilirdi. "Bana söylemek zorunda değilsin," diye acele ettim. "Sorun değil."

"İstiyorum Mia," diyor. "Çünkü bana güvenmene ihtiyacım var."

Ve ben onu durduramadan, onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu bilmeden ya da umursamadan ona güvenmeye çalışabileceğimi söyleyemeden, Logan *bana anlatıyor*. Ve bana *her şeyi* anlatıyor; istismarı, bağımlılığı ve rehabilitasyona götüren alemleri, sesi her kelimeye karşı zorlanırken. Ve sonra bana yeğeni Katie'den bahsediyor, onun için her şeyi nasıl tersine çevirdiğinden. Dinliyorum, midem bulanıyor, gözlerim o kadar çok yaşla doluyor ki onları saklamaya bile zahmet etmiyorum. Nefes almak, konuşmak imkansız. Ama *deniyorum*. "Çok üzgünüm Logan."

"En kötüsü bu bile değil," diye mırıldanıyor, gözleri sonunda benimkilerle buluşuyor. "Aubrey onun kızı."

Gözlerim kapandı.

"Bunu öğrenmek bükülmeye yol açan şeydi." Boğazını temizliyor. "Sana ulaşmak istiyordu çünkü *yabancı* olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor... sanırım. Tüm ailem onun kim olduğunu biliyor ve bazen kendini babasının dölü olarak görüyor ama biz bilmiyoruz. *Ben görmüyorum*. Ama içlerinden biri ona sana davrandığımız gibi davransaydı... kahretsin, tüm dünyayı yakardım Mia. Ve Leo da o noktada. Bunu görebiliyorum. Kibriti çaktı ve sadece bekliyor... Ve ben bunu istemiyorum, çünkü..." Bir nefes duraklıyor. "Benim yanımda olmak için üniversiteyi bıraktı ve öyle de oldu. Ona söyleyemediğim bazı şeyleri başka hiç kimseye, hatta Aubrey'e bile söyleyemiyorum. Fiziksel ve duygusal iyileşme sürecimde bana güç verdi ve onu kaybetmek istemiyorum. Kaybedemem. Belki de bu beni dünyanın en bencil pisliği yapıyor ama o geldiğinde New York'a taşınmayı ciddi ciddi düşünüyorum. Ona *ihtiyacım* var ve onun hayatımda var olabilmesi için sana ihtiyacım var-" Orada durur, gözleri kısılır. "Senden ne istediğimi bilmiyorum ve senden *bir şey* istemek gibi *bir* niyetim de yoktu ama..." Şimdi bana bakıyor, gözleri kaybolmuş ve hayatımda ilk kez Logan Preston'a *sarılmak* istiyorum. "Mia, nüksetti."

Midem bulanıyor.

"Şu Cadılar Bayramı gecesi...."

Ben de öyle,

söylemiyorum.

"Sadece bir içkiydi."

Sadece bir

temizlenmeydi.

"Bundan daha iyi olmalıyım."

Ben de öyle.

"Katie için."

Benny için.

Logan Preston'a

sarıldım. O da bana

sarıldı.

Sonra içimdeki gücü, içimdeki *anneyi* buldum ve ona söyleyeceğimi hiç düşünmediğim bir şey söyledim. "Bunu atlatacağız Logan. Ve bunu *birlikte* yapacağız."

Beni bırakmıyor. Ta ki ön kapı açılıp Benny kafasını dışarı çıkarana kadar. "Bak ne çizdim anne," diyor, bir kâğıt uzatarak.

Gözyaşlarımdan kalıntılarını yanaklarımdan siliyorum ve Benny'nin çizimini alıyorum, o ise kaşlarını çatarak Logan'a bakıyor. "Bir tane daha ister misin?"

Şarj mı?"

Logan kıkırdar. "Kesinlikle öyle."

Lucas dışarı çıkar, kardeşine bakarken kaşları çatılmıştır. Konuşmuyor. Benny'nin, kapısının üzerinde *Benny* yazan parlak mavi bir tabela olan orantısız bir oyun evi resmine bakıyorum! "Bu harika," diyorum ona.

"Leo'nun kardeşlerinin ev inşa ettiğini biliyor muydun?" diye soruyor.

Gülümseyerek cevap veriyorum, "*Babanın* kardeşlerinin ev inşa ettiğini biliyordum. Peki *babanın* kardeşlerine ne dendiğini biliyor musun?" Her iki Preston çocuğunun da gözlerinin büyüdüğünü gözden kaçırmıyorum.

"Hayır."

"Onlar senin *amcaların*."

"Hayır," diyor Benny. "Benim zaten bir amcam var. Holden."

"Birden fazla amcan olabilir."

"Nuh-uh," diye şarkı söylüyor ve ben iç çekiyorum, çizime tekrar bakarken gözlerimi deviriyorum.

"Burası harika bir oyun evi, Benny." Sonra verandada duran kardeşlere bakarken gözlerim kısılıyor. "Lafı açılmışken, ikinizin de işte olmanız gerekmiyor mu?"

Lucas başını sallarken Logan hem alay ediyor hem de gülüyor. "Kovulduk," diyor Lucas bana.

"Baban seni *kovdu* mu?"

"Evet," diye yanıtlıyor Logan. "Preston Baba oynamıyor." Ayağa kalktım. "Bu ne zaman oldu?"

"Cadılar Bayramı gecesi."

BÖLÜM SEKSENSEKİZ

OceanofPDF.com

LEO

Evimin ön kapısını açtığımda ilk fark ettiğim şey Mia'nın yemeklerinin kokusu oluyor. İkinci fark ettiğim şey ise müzik. Commodores'un yumuşak ve pürüzsüz "Easy" şarkısı, telefonda geldiğini tahmin edebileceğim kadar yüksek bir sesle çalıyor. Girişte ayakkabılarımı çıkarıp mutfığa doğru ilerliyorum. Benny elinde eskiz defteri ve boya kalemleriyle mutfak tezgâhında oturuyor, Mia da masayı hazırlıyor. Eve bu manzarayla gelmenin ne kadar harika bir his olduğunu, kalbimi nasıl ısıttığını ama güvensizliğimi nasıl artırdığını anlatırdım ama... Mia'nın şu anda çatal bıçak takımlarını yerleştirdiği masa? Bu sabah orada değildi.

"Merhaba," diyorum ve Mia elini göğsüne götürerek dönüyor. "İçeri girdiğini duymadım!"

"Leo!" Benny bağılıyor, ruhumu yeniden şarj etmek için tabureden kayıyor. Mia bana gülümseyerek, "İlk günün nasıldı?" diye soruyor.

"Evet, ilk günün nasıldı?" Benny kollarını kaldırmış yankılanıyor. Kucağa alınma ve sarılma isteğinin hangi yaşta sona ereceğinden emin değilim, ama şu anda tamamen bununla ilgileniyorum.

Cevap veriyorum, "Dürüst olmak gerekirse... can sıkıcıydı. Arabada oturup eğitim subayımın eski, sıkıcı hikâyelerini dinlemekle geçti." Mia'nın alınına bir öpücük bırakıyorum ve Benny'yi yere bırakmadan önce yan tarafını gıdıklıyorum. Burada bulunan tek koltuk *olan* tabureye tırmanıyor. Şimdi mutfak masasının iki yanında birer bank var. Mia'ya bakarken gözlerim kısılıyor. "Ne zaman bir masa aldın?"

"Ah, bu," diyor, gülümsemesi cehennem gibi kafa karıştırıcı. "Bunu inşa etmeleri için kardeşlerini görevlendirdim. İki saat gibi bir sürede yaptılar. Oldukça havalı, değil mi?"

Bu cümlenin hangi kısmını okumamam gerektiğinden emin değilim. "Bekle." Onu ocağın başına kadar takip ediyorum, o kıpırdanırken yanında duruyorum. "Kardeşlerimi ne zaman gördün?"

"Buraya geldiler. Lucas ve ben odamda oynadık," diye cevap veriyor Benny arkamdan.

Mia dönüyor, elleri göğsümde sıcacık. "Babanın *onları kovduğunu* biliyor muydun?" derken sesini alçaltıyor.

Geri çekiliyorum. "Kim?"

"Lucas ve Logan."

Başımı sallayarak, "Gerçekten konuşmadım..." diye mırıldandım. Aklım başımdan gidiyor. "Bekle, *burada mıydılar?*"

Mia dudaklarını sıkıca bastırarak başını sallıyor.

Elimi cebime atıp telefonumu çıkarıyorum, "Onlara bunu bir daha yapmayacaklarını söyleyeceğim" diye mırıldanırken çenem geriliyor.

"Hayır!" İki eliyle telefonumu kapatıyor. "Sorun yok." "İyi değil."

Sanki bu konuşmayı onun önünde yapmamalıymışız gibi Benny'ye doğru işaret ediyor. "Sorun değil," diye tekrarlıyor. "Bu... *yardımcı* oldu."

"Yararlı mı?" Alay ediyorum.

Parmak uçlarıyla çeneme dokunuyor ve beni çabucak öpmeden önce kaslarımı düzeltiyor. "Evet. Endişelenme, tamam mı?"

Endişelenmemek mümkün değil, özellikle de bu aptallar ve benim için önemli olan herhangi bir şey söz konusu olduğunda, ama buna izin veriyorum. Şimdilik.

"Yukarı çıkıp hemen üstümü değiştireceğim."

Mia kaşlarını çatı. "Üniformayla kalamaz mısın?"

"Azgın kız," diyorum ve kahkahası kulaklarımı, kalbimi dolduruyor.

"Leo! Gel de çizimime bak!" Benny sesleniyor.

Kıkırdamamı bastırıyorum. "*Baba* konusunda *şansın* yaver gitmedi, ha?" "Hayır," diye iç geçiriyor Mia. "Üzerinde çalışmaya devam edeceğim."

MIA

Leo, Benny'nin göz hizasına çömelirken ellerini dizlerine koyarak, "Annem yemek pişirdiğinde biz de temizlik yaparız," diyor. "Anlaştık mı?"

Oğlumuzun bakışları açık bulaşık makinesine, sonra lavaboya ve sonra tekrar Leo'ya kayıyor. "Anlaştık." Yumruklarını tokuşturuyorlar. "Yemek yaparsam ne olur?" Benny ona soruyor.

Leo bunu bir süre düşünür. "Sonra biz -annen ve baban- ortalığı temizleriz."

Benny bunu anlayarak başını sallar. "Yer kabuğunun kayadan oluştuğunu biliyor muydun?"

Leo sinirli iç çekişini aşırı dramatik bir sırtışın ardına gizlerken ben kıkırdamamı kontrol altına alıyorum. "Bunu bilmiyordum," diyor boyuna göre ayağa kalkarak. Ben mutfak tezgahında oturup baba ve oğlunu izlerken o masayı toplamaya başlıyor.

"Ekmek kabuklarını sever misin?"

Leo, Benny'ye bir yığın boş kâse uzatarak, "Onları sevmiyorum," diyor.

"Kafam karıştı." Benny bulaşık makinesine doğru yürür. "Kafan neden karıştı?"

"Annem her zaman taş yememe izin verilmediğini söyler, ama eğer dünyanın kabuğu taşlardan oluşuyorsa ve ben ekmek kabuklarını yiyorsam, o zaman..." Kafası eğik. "*Toprak* nedir?"

Leo bir kahkaha patlatır. "Sana biraz daha kitap almamız gerekecek, ha?"

Benny başını sallayarak cevap verir, gözleri de gülümsemesi kadar geniştir. "Bana aldığın kitapları seviyorum."

"Kitapları sevmen hoşuma gidiyor... *oğlum*."

Benny pencereden dışarı bakar. "Güneş bugünlük eve gitti. Artık karanlık."

YEMEKTEN SONRA Leo duş alıyor ve *üniformasını* değiştiriyor -boo- ve sonra Benny ile birlikte verandaya çıkıp salıncakta sallanmaya başlıyorlar. Ben basamakların karşısına oturup telefonumdan müzik çalıyorum. Çalma listesi eski. Dokuz

Tam olarak bir yaşında ve Leo'nun çocukken dinlediğimiz tüm şarkıları içerdiğinin farkında olup olmadığını merak ediyorum. Leo'nun oğlumuzla birlikte aletlerin üzerinden geçişini izliyorum, ona her birinin nasıl kullanılacağını gösterirken sabrını ortaya koyuyor. Dizlerinin üzerinde, elinde bir matkapla Benny'nin arkasında duruyor ve tetiği çekmesine izin veriyor. Matkap canlanınca Benny ciyaklıyor ve Leo ona "Gördün mü? Taş ocaklarında kullanılan burgu delicilerin daha küçük bir versiyonu gibi" diyor.

"Ama taş yerine tahtaya giriyor," diye onaylıyor Benny.

Dudakları kıvrılıyor. "Bu kadar zeki olmayı nasıl başardın?"

Benny sırtıyor. "Hadi bir tane daha yapalım!"

Kafamda Leo'yu bu yaşta, Benny'nin mavi gözlü bir versiyonu olarak canlandırıyorum, Bay Preston'a oğlumuzun ona baktığı gibi bakıyor - sanki dünyayı omuzlarında taşıyor ve bu dünya *güvenli* ve *iyilikten* başka bir şeyle dolu değilmiş gibi. Ben de eskiden babama böyle bakardım.

Acaba Logan Preston babasına hiç böyle baktı mı? Dünyanın karanlık ve kötülükle dolu gölgeli köşeleri olduğunu fark etmek zorunda kalması onu mahvetmiş olmalı. Ve kötülük kaç yaşında olduğunuzu ya da ne kadar acı çekeceğinizi umursamaz.

Dünya mükemmel olmaktan çok uzak ve belki de benim sorunun buydu.

Mahatma Gandhi bir keresinde hiçbir insanın kurtarılamayacak kadar kötü olmadığını söylemiştir.

Ben katılmıyorum.

Logan'ın masumiyetini alan adam bunun çok ötesinde.

Acı çeken ve acılarıyla başa çıkmak için mücadele eden iki genç çocuk mu? O kadar da kötü değiller. Elbette çok kötü şeyler söylediler ama mükemmel de değiller. Sanırım kafamda onları hep öyle gördüm - sevgi, sadakat ve *kardeşlikle* dolu mükemmel bir aile. Bir kez bile durup onları *çocuk* olarak düşünmedim - *ki öyleydiler*. Onlar çocuktı, sorunlu, yaralı ve hasarlıydılar ve o zamana kadar babam bu dünyada benim de aynı şeyleri hissetmemi sağlayacak şeyleri saklamaya özen göstermişti. Lucas ve Logan'ın başka seçeneği yoktu.

Hoparlörlerden Johnny Nash'in "I Can See Clearly Now" şarkısı yerini Etta James'in "At Last" şarkısına bırakıyor ve hemen aklıma babam geliyor. Leo iki tahta parçasını vidalarken Benny'nin onları bir arada tutmasını izlerken boğazımda bir düğüm oluşuyor. Tanrım, babam Benny hakkında ne düşünürdü? Tıpkı bana yaptığı gibi onun da üzerine titrerdi. Onu severdi, ona değer verirdi, ne kadar yorgun olursa olsun bir sürü kaya avı macerasına çıkardı.

Leo'nun gözleri benimkilere kayıyor ve ağladığımı ancak şimdi fark ediyorum. Gülümsemeye, ona iyi olduğumu söylemeye çalışıyorum ama bu çok zor. Çok zor. Leo, Benny'ye "Dayan dostum," diyor ve ayağa kalkıyor. Bana doğru yürüyüp "Kalk" diye emrediyor.

Bir çılgılığı daha içime çekerek ona bakıyorum.

"Kalk," diyor tekrar ve ben de ayağa kalkıyorum. Ellerimden birini tutuyor, diğerini kalçama koyup beni kendine yaklaştırıyor. Ve ben daha ne olduğunu anlamadan, göğsüne yasladığı başımı okşarken bir o yana bir bu yana yavaşça hareket ediyoruz. Bizi bu yavaş dansa yönlendirirken kalp atışlarını yanağımda hissedebiliyorum. Kısık bir sesle soruyor, "Bu senin büyükanne ve büyükbabanın düğün şarkısıydı, değil mi?"

Şaşırarak geri çekildim. "Nereden biliyorsun?" Başımı sallıyorum çünkü cevaba ihtiyacım yok. "Sadece babamı düşünüyordum..."

Tek söylediği "Biliyorum".

Yanağıma tekrar göğsüne bastırıyorum. "Benny ile tanışma fırsatı bulamadan bu dünyadan ayrılmış olması çok yazık."

Leo başını sallayarak geri çekilir. Ve sonra gülüyor. Sadece bir kez. "Büyükbabanın ya da annemin Benny ile tanışmadığını mı sanıyorsun?"

Kaşlarım çatıldı.

"Onu kim yarattı sanıyorsun, Mia? Onlar birlikte bize Bennett'in mutluluğunu armağan ettiler."

Ona göz kırpiyorum. Tekrar ve tekrar. Çünkü yapabildiğim tek şey bu ve sonra gülümsüyor... ve on yıllık tüm duygular tek bir jestte toplanıyor. "İşte bu yüzden *kutsanmış*."

Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden ona hiç değişmeyen tek gerçeği söylüyorum. "Seni seviyorum, Leo Preston."

"Biliyorum."

Kaşlarımı çatmam onu kıkırdatıyor ve ben de zamanında gülümsememi gizleyemiyorum.

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve mırıldanıyor: "Keşke gülümsemene sarılabilsaydım. Burada olma gücünün etrafına. Benim için. *Bizim için*. Beni sevdiğini böyle anlıyorum Mia. Çünkü bana gösteriyorsun." Ve sonra beni tekrar öpüyor, daha derin ve daha yumuşak ve öpücüğünde kaybolabilirim. Sonsuza kadar.

Ama sonsuza kadar vaktimiz yok.

Benny var. "Oooh! Anne aşığı!"

Kahkahalarımızı bastırarak birbirimizden ayrılıyoruz. "Banyo ve yatak. Hadi bakalım." "Anne!" diye sızlanıyor, ayağını yere vuruyor.

Leo oğlumuzu kaşlarını kaldırdı. "Annemi dinle, Benny." "Peki," diye mırıldanarak yanımızdan geçip gitti.

Leo başını eğerek soruyor. "Yine mi kalacaksın?" "Sorun olur mu?"
"Bu bir soru mu?"

Duştan çıktığımda Leo yatakta oturuyordu, gömleksizdi, okuma gözlükleri takılıydı ve elinde bir kitap vardı. Çantamdan dizüstü bilgisayarımı alarak "Soru" diyorum. "Senin üniformanla, gözlüklerinle, benim üstümde olma ihtimalin nedir?"

Kitabının üzerinden yatağın ucunda duran bana bakıyor. "Ben hâlâ üniformalıyken nasıl sikime binebiliyorsun?"

Edepsiz sözleri karşısında yüzüm kızardı. "Pantolonunun fermuarı var, değil mi? Sadece o şeye ihtiyacım var."

Kıkırdıyor, kitabına geri dönüyor. "İğrençsin, Mia."

Bilgisayarımı yanına bırakarak bacaklarının arasına giriyorum, homurdanarak kollarını ve bacaklarını manevra ettiriyorum. Sonunda pozisyonlarımızdan memnun kalınca arkama yaslanıyorum, sırtımı onun sert göğsüne dayıyorum ve kolunu omzuma çekiyorum. Sonra dizüstü bilgisayarımı alıp ekranı açıyorum ve e-postalarımı bakıyorum. "Orada rahat mısın?" Kıkırdıyor.

"Evet."

"Bugün kardeşlerim geldi mi?"

"Evet."

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın, yoksa...?"

Omuz silkiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, b u n u n olması gereken bir konuşma olduğunu düşünüyorum ve bu sayede çok daha iyi bir yerdeyim. *Asıl* konuşmaya gelince, bunu hala sindirmeye çalışıyorum ve sanırım bu kendi başıma yapmam gereken bir şey."

"Bu iyi, değil mi?" "Evet, öyle."

Sonraki birkaç dakika boyunca ben iş mesajlarımı gözden geçirirken o okumaya devam etti. Sonra, "Hey, yaptığın kat planının küçük taslağını gördüm" dedi.

"Öyle mi?"

"Ne düşünüyorsun? Mobilya olarak. Ahır gibi griler ve pasteller mi?"

Geriliyorum, yüzümü buruşturuyorum ve sessiz kalıyorum. "Mia...?"

"İnternette biraz mobilya sipariş etmiş olabilirim. Yarın burada olur."

"Bunun parasını kim, nasıl ödeyecek?"

"Babam." Zar zor duyuluyor. "Mia!"

diye azarlıyor.

"Ne?" Ona dönerek söyledim. "Farkına bile varmaz, ayrıca bu Benny için. Yani..." Surat astım. "Kızma."

Leo komodinden cüzdanını almak için uzanırken gözlerini deviriyor. Bir kredi kartı çıkardı ve bana uzattı. "Artık babanın parasıyla bir şeyler almak yok. Bunu kullan. Buna alışık olmadığını biliyorum ama kartın bir limiti var, o yüzden kafayı yeme," diyerek kıkırdıyor ve sanki bir çocukmuşum gibi saçlarımı karıştırıyor.

Kartla onun arasına tekrar tekrar bakıyorum. "Sen zaten bize bir ev aldın Leo. İçine girecek eşyaları ben alabilirim."

Sadece sırtıyor ve kitabına geri dönüyor. "Benim kartımı kullan,

Mia." "Ama faiz-"

Ağır iç çekişi sözümü kesiyor. "Burada okumaya çalışıyorum." "Özür dilerim," diye abartarak gözlerimi deviriyorum.

Dizüstü bilgisayarına geri dönüp iş e-postamdan kişisel e-postama geçiyorum. E-postaların çoğu bugün yaptığım alışverişlerin onayları, ama New York'taki bir ofisten gelen bir tane var. Gönderdikleri bilgileri incelemek için yaklaşıyorum. "Leo."

İnliyor, kitabını kapatıp komodinin üzerine koyarak dramatik bir gösteri yapıyor. Sonra ben ona surat asınca kollarını belime doluyor. "Sadece oynuyorum. Ne oldu?"

"Daha önce söylemeyi unuttum ama biz New York'tayken bir çocuk psikoloğundan randevu aldım."

Kaşları kalktı. "Sen mi yaptın?"

Başımı sallayarak, "Patlamaları, gürültü, insanlar ve diğer şeyler hakkında söylediklerinizi düşünüyordum, bu yüzden ona yardımcı olmak için yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını görmek istedim - eğer sorun buysa."

"Tamam..."

"Doldurmanız gereken bir anket gönderdi, sadece belirli şeylere nasıl tepki verdiğiyle ilgili. Duyusal bir sorun olabileceğini söyledi."

Gözleri aynı anda her yerde. "Doğru."

"Ben belgeyi hazırlayayım, belki yarın akşam o t u r u p üzerinden geçeriz."

"Evet..." diyor ama akli başka yerde gibi görünüyor.

"Bu kötü bir şey değil," diye teminat veriyorum.

"Biliyorum," diye aceleyle söze girdi. "Sadece... eğer daha fazla randevusu olursa, orada olmak isterim. Önümüzdeki birkaç ay için sana programımı verirsem, izinli olduğum zamana denk getirebilir misin?"

"New York'a uçacak mısınız?"

Başını sallar. "Evet, eğer gereken buysa. Elbette." Beni sıkıca tutarken kirpiklerini indiriyor. "Bugün eve, sizin yanınıza gelmek gerçekten çok güzeldi."

"Öyle mi?"

Bir kez daha başını salladı. "Burada bir hafta kalmayı planladığınızı söylemişsiniz, değil mi?"

"Evet."

"Bugün Çarşamba ve benim son vardiyam Cumartesi günü. Belki o zamana kadar kalabilir ve Pazar günü birlikte çiftliğe gidebiliriz? Kiraladığınız aracı depolardan birine bırakırız ve siz de oradan New York'a geri dönersiniz?"

Dudaklarım kıvrılıyor, neredeyse bütün bir haftayı onunla geçirme düşüncesi göğsümü genişletiyor. "Kulağa harika bir plan gibi geliyor."

"Güzel," diyor. "Şimdi soyun."

BÖLÜM SEKSEN DOKUZ

OceanofPDF.com

MIA

Ana Cadde'deki LITTLE STRIP alışveriş merkezi bana evimi hatırlatıyor. Burada oradakinden çok daha fazla dükkan var ama hepsi küçük ve şirin ve her birine girdiğimde selamlar kişisel ve gülümsemeler gerçek. "Bak, anne!" Benny bir dükkânı işaret ederek bağıyor. Vitrinin arkasında hepsi kahverengi kağıtlarla kaplı bir kitap sergisi var ve üstündeki tabelada çizgi roman tarzında el yazısıyla "Bir Kitapla Kör Randevu! Siz bize zevkinizi söyleyin, biz de size bir randevu ayarlayalım!" Altında ise çok daha küçük puntolarla ve parantez içinde "İnekler için Tinder gibi" yazıyor.

"Sence Leo tüm kitaplarımı oradan mı alıyor?" Benny soruyor.

Cam kapının üzerinde "Lucy's Bookstore" yazısını gördüğümde kocaman sırtarak, "Eminim öyledir," diyorum. "Hadi gidelim." Benny'nin elini tutuyorum ve bir an bile düşünmeden kapıyı iterek açıyorum. Lucy masanın arkasından başını kaldırıp beni görünce gözlerini kocaman açıyor. "Mia!" diye soluk soluğa bağıyor, Benny "Prenses!" diye bağırmadan hemen önce. Karton bir kutunun içinde oturmuş ambalajlarla oynayan Katie'ye doğru koşuyor. "Ne var orada?" diye soruyor. "Bir kutu mu?"

Katie tekrarlıyor, "Bock!"

Ve ben daha ne kadar sevimli olduklarını anlayamadan porselene sarılıyorum. "Şehirde olduğunu duydum," dedi Lucy bana. "Bu akşam işten sonra uğrayacaktım."

"Leo hala seninle konuşuyor mu?"

Lucy başını sallayarak beni serbest bırakıyor ve şöyle diyor: "Evet, Leelee benim için sorun değil.

Asıl kızdığımız o pisliklerin geri kalanı."

İç çekiyorum, göğsümde bir rahatsızlık hissediyorum. *Tüm* suçun bende olmadığını biliyorum ama buna benim sebep olduğumu da biliyorum. Bu aileyi parçalıyorum ve bu onlar için hiç hoş değil. Benim için de.

Katie ciyaklıyor, "Anne!"

Lucy inliyor. "Bugün çok muhtaçtı, bu da berbat bir durum çünkü teslim etmem gereken bir teslimat var ve Red Logan'ın terapisinde."

"Red... Aubrey'deki gibi mi? Burada mı çalışıyor?" "Uh-huh."

"Öyle mi-" Hmm. Sorulara yol açmadan konuyu nasıl açacağımı bilmiyorum. "Logan'ın terapisi yerel mi?"

"Ah evet," diyor, tekrar tezgâhın arkasına geçerek. "Amanda yolun hemen yukarısında. En iyi arkadaşlarımdan biridir. Harika biridir." Bir süre duraklıyor. "Uzmanlık alanı çocuk psikolojisi ama Logan'ı bana bir iyilik olarak görüyor."

"Doğru," diye düşünüyorum, zihnim çalışıyor.

"Anne!" Katie ağlıyor ve Lucy keskin bir nefes alarak gözlerini kapatıyor.

"Seni seviyorum bebeğim, ama annenin sadece on dakikaya ihtiyacı var." Sesi tatlı ama bunu söylerken dişlerini birbirine geçirmesi başka bir şeyi açığa çıkarıyor.

"Onu bir süreliğine almamı ister misin?" Teklif ediyorum.

"Ciddi misin sen?" Neredeyse ağlayacaktı. "Mia, seni sonsuza dek seveceğim." "Benim için sorun değil," diyorum küçük kızı kutudan alırken. Durdu.

hemen ağlamaya başladı. "Benny ve ben dondurma almak üzereydik. O-"

"Ne isterse," diye araya giriyor Lucy.

Kıkırdıyorum. "Yarım saat içinde dönmüş oluruz?"

"Hayatımı, işimi ve akıl sağlığımı kurtarıyorsunuz."

Dondurma dükkanı sadece birkaç kapı ötede. Benny mavi bir şey alıyor, ben de Katie için vanilyalı dondurma alıyorum. Onu taşıırken külahı ağzına tutuyorum ve çıldırmasına izin veriyorum. Elleri boşa olmayan Benny çantamın askısını tutuyor. Dışarı adımımızı atar atmaz nerede olduğumuzu fark ediyorum. Buraya son geldiğimde hava karanlıktı ve etrafta ne olduğunu hiç fark etmemiştim. Yolun karşısında yüksek bir çan kulesi olan beyaz bir bina ve her şey değiştiğinde oturduğum basamaklar var. Paniğin başlamasını, tetiğin çekilmesini bekliyorum ama hiçbir şey olmuyor. Tekrar kiliseye, merdivenlere bakıyorum. Aynı kilise olduğuna eminim. Yine de onu gördüğümde içgüdüsel bir tepki vermiyorum. "Hadi," diye mırıldanıyorum. "Annenle yürüdüğünden emin ol, tamam mı?"

Yolun karşısına geçiyoruz ve ışıklarda bile karşıya geçmeden önce iki kez bakmamız gereken New York'a hiç benzemiyor. Benny kilisenin merdivenlerine kadar sekerek gidiyor ve Katie kucağımda, yan yana oturuyoruz.

"Prensesin çenesinde dondurma var!" Benny kıkırdıyor ve ben Katie'ye bakıyorum, mavi gözleri kocaman açılmış, dudaklarını ayırıp dondurmayı yutuyor.

Çantamdan mendil çıkarıp onu temizliyorum. Bir saniye sonra tekrar işinin başına döndü.

Benny daha sert güler. "Çok tatlı."

"Katie'nin senin *ailen* olduğunu

biliyorsun, değil mi?"

Benny yalamanın ortasında donup kalıyor ve kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor.

"Lucy-Katie'nin annesi-babanın kız kardeşi."

"Leo'nun kız kardeşi mi demek istiyorsun?"

"Evet." Gülümsüyorum. "Bu Katie'yi *kuzenin* yapar."

"Kuzenim," diye tekrarlıyor. "Başka kuzenlerim var mı?"

"Hayır, sadece Katie." Yine de Holden'ın bu kadar karışık olduğunu düşününce merak ediyorum.

Sessizce oturuyoruz, Katie birkaç dakikada bir araya girip daha fazla dondurma istiyor ve ben bekliyorum. Ciğerlerimin daralmasını, boğazımın düğümlemesini ve kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi hızlı ve sert atmasını bekliyorum. Derimin sürünmesini, damarlarımın panik ve huzursuzluktan başka bir şeyle dolmamasını bekliyorum. Bekliyorum ve bekliyorum.

Asla gelmez.

Özgür hissediyorum. Nefes alabiliyormuşum gibi. Leo altı ay önce ahıra geldiği andan itibaren hayatımı belirsizlik içinde, nasıl hissedeceğimi ve ne yapacağımı bilemeden yaşıyordum. Her şey sorgulanıyordu, hâlâ da öyle ama... en azından tüm bu belirsizlik içinde *nefes alabiliyorum*. Çan kulesine bakıyorum, güneş tam haçın arkasında patlıyor ve dudaklarım kıpırıyor. Babam öldüğünden beri kiliseye adımımı atmadım çünkü... çünkü inanca inanmayı bıraktım. Ruhumun en önemli parçalarını söküp atarken, geride kalan boş alanları kirli, pis çirkinlikle doldururken inanç nasıl var olabilirdi?

Ama olmadı.

İnanç boşluğumu Bennett ile doldurdu.

Kutsanmış Bennett.

Kilisenin kapıları açılır ve koyu gri giysili, beyaz papaz yakalı, güzel, siyah, orta yaşlı bir kadın belirir. Merdivenlerden inerken gülümsemesi yumuşaktı. "Günaydın bebekler," diyor çocuklara, sonra dikkatle bana bakıyor. "Kasabada yeni misin, tatlım?"

"Leo'mu ziyarette geldik," diyor Benny ona.

"Senin Leo'nu mu?" diye sorar.

Benny'nin "babam" demesini istiyorum ama o sadece başını sallamakla yetiniyor.

"Okul programıyla ilgili olarak burada olabileceğinizi düşündüm," diyor yanımdan geçerken.

"Okul programı mı?" Sesleniyorum.

Bize geri döndü. "Küçük oğlunuz için." Benny'ye sırtıyor. "Başlamaya hazır olmalı, değil mi?"

"Gelecek yıl." Başımı salladım.

"Herhangi bir nedenle kalmaya karar verirsiniz, isteyen küçükler için ilkokulla birlikte tamamen isteğe bağlı bir programımız var..." Göz kırıyor. "Kalplerini biraz *inançla* doldurun."

"Kulağa..." Sözümlü kesiyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladığında gülümsemesi genişliyor. Omzunun üzerinden, "Seninle tanışmak gerçekten güzeldi, Mia." diyor.

O nasıl-"Bekle!" Seslendim. "Adımı nereden biliyorsun?"

Topukları üzerinde dönüyor, geriye doğru yürümeye başlıyor. "Leo'n bana senin hakkında çok şey anlattı."

OceanofPDF.com

DOKSANINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

LEO

"UYAN! UYAN! UYAN!" Benny yanımdaki yatağa atlayarak bağıyor.

Önce bir gözümü, sonra diğerini açıyorum. Sonra homurdanarak Benny yatağa düşene kadar bacaklarını çekiyorum. Kıvrana kadar yanlarını gıdıklıyorum, gülüyor ve "Dur! İşeyeceğim!" diye bağıyor.

"Dur. Yeni yatağının her yerine... işeyecek," diye uyarıyor Mia, kıyafetlerini düzelterek banyodan çıkarken. O çoktan duş almış ve giyinmişti, bense hâlâ yarı uykulu ve *kafam karışık*.

"Çiftliğe bu kadar erken gideceğimizi bilmiyordum," diye mırıldanarak komodinin üzerindeki telefonuma uzanıyorum. Saat dokuzu yeni vurmuştu, ki bu benim için *büyük* bir uykusuzluktur, ama yine de...

Benny çıplak omzumu itip pijamalı bedenini benimle birlikte yorganın altına soktuğunda tekrar uzanıyorum. Elimi kaldırıyor ve kendini kolumun altına sıkıştırıyor. "Çok rahat," diye mırıldanıyor. "Her gece burada, seninle uyuyacağım Leo!"

Gerildim, gözlerim Mia'ya *bir şey* söylemesi için yalvarıyordu.

Bakın, oğlumu seviyorum; bu bir soru değil. Ama annesini de seviyorum. Ve bu yatakta annesine yapabileceğim şeyleri *seviyorum*.

"Her gece burada olursan taşlarına kim göz kulak olacak?" Mia elleri kalçasında, tek kaşı havada soruyor. *Çok zeki*. Bunu nasıl yapabiliyor?

"Oh evet!" Benny elini çenemdeki kirli sakalın üzerinde gezdiriyor. "Ve henüz çiftliğe gitmiyoruz," diyor, çiftliğin sonuna doğru yürürken. yatağa. Üzerimizde hiçbir şey kalmayana kadar yorganı sertçe çekiştiriyor.

Benny ve ben mızızlanıyoruz, ısınmak için birbirimize daha sıkı sarılıyoruz. "Anne!" diye bağıyoruz, o da gözlerini deviriyor.

"Bugün Pazar," diyor, sanki bunun bir anlamı olması gerekiyormuş gibi. Ona boş boş baktığımda kaşlarını çatıyor. "Bugün Pazar Aile Kahvaltısı!"

Benny'yi de yanıma alarak doğruluyorum. "Ama-"

"Acele et!" diye emrediyor. "İlk seferime geç kalmak istemiyorum!" Uzaklaşmaya başladı, ben de ona doğru gitmeye çalıştım ama Benny gövdeyi tırmanıyordu, ben de onu yanıma aldım.

Odadan çıkmadan hemen önce onu yakalıyorum. "Bebeğim, bekle." Kolundan çekiyorum ve bana döndüğünde gülümsüyor. Gözlerinde herhangi bir şüphe ya da endişe arıyorum ama tek gördüğüm içinde kaybolmak istediğim berrak, açık kahverengi gözler. "Emin misin?"

"Eminim," diyor, ne kadar emin olduğunu bana *gösterebilmek* için gözlerini bir nefes daha benimkilerden ayırmıyor. "Hadi seni giydirelim, Benny." Tırmanan maymunu sırtından alıyor ve "*Babanın* tüm ailesini görmeye gidiyoruz..." diyerek onu odasına doğru götürüyor.

Benny *hala* buna tepki vermiyor, ki evet, bu beni biraz üzmeye başladı.

Mia ekliyor: "Amcaların orada olacak, hatta belki teyzen ve kuzenin bile."

"Prenses!"

BENNY elimi tutarken diğer eliyle de kayaçlar ve mineraller kitaplarından birini tutuyor. Mia'ya göre, evden kitapsız çıkmayı reddediyor ve çantasında taşımak zorunda olanın kendisi olduğunu düşünürsek, sırtında ve omuzlarında hiç de eğlenceli değil. Ona daha hafif, daha kompakt kitaplar almaya başlayacağıma söz verdim.

Mia'ya bakarak bir kez daha sordum: "Emin misin?"

Başını çocukluk evimin kapısına doğru eğiyor. "Kapıyı aç, bebeğim." Sonra omuzlarını dikleştirdi. "Ben hallederim."

"Seni seviyorum," diyorum, çünkü seviyorum ve o da bunu bilmeli. O da sırtıyor. "Biliyorum."

"Oooh," diye ciyaklar Benny. "Anne lo-"

Mia ağzını kapatıyor, ben de kendimi destekleyip kapıyı açıyorum.

İkizler birer koltukta yarı uyur vaziyette, Lachlan ise annemin eski koltuğunda top gibi kıvrılmış. Babam koltuğunda oturuyor; üzerinde boxer şortu, önünde kahve lekeleri olan beyaz bir tişört ve ağzının yarısına kadar gelmiş bir parça kızarmış ekmek var. "Sen ne..." Tişörtündeki kırıntıları silerek konuşmasını sürdürüyor.

"Pazar Aile Kahvaltısı," diye mırıldanıyorum, evin etrafına bakarken. Çok sessizdi. Televizyon açık bile değil.

İkizler başlarını kaldırıp bizi görünce şok oldular. "Sen bunu yapmayı bıraktığında..." Lincoln ayağa kalkarak başladı. Liam'ın kolunu tekmeliyor ve Lachlan'ın omzunu sarsıyor.

Bir saniye sonra, sahne içeri girdiğimizden tamamen farklıydı. Babam Mia ve Benny'ye sarılıyor, sonra Mia ikizlere sarılmak için yanlarına gidiyor ve onları fısıltıyla "N'aber sizi küçük pislikler?" diyerek selamlıyor. Lachlan ona ve Benny'ye beşlik çakıyor ve ardından Benny'yi mavi kovaşını alması için verandaya çıkarıyor. Onlar birlikte maceraya atılırken, babam giyiniyor ve ben ikizlere "Herkes nerede?" diye soruyorum.

Linc, "Sen bizimle konuşmayı bıraktığında biz de Pazar Aile Kahvaltısını bıraktık," diye cevap veriyor.

Liam omuz silkerek ekliyor, "Evet. Doğru gelmedi."

Sonra ikisi birden, aynı anda: "Eğer onlara gelmelerini söylersen, gelirler!"

Mia yan gözle bana bakıyor, eli elimde gevşek duruyor. "Bunu nasıl yapıyorlar?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, cebimden telefonumu çıkarıyorum ve cevap veriyorum: "Yıllarca bunu anlamaya çalıştım ama nafile. Asla anlayamayacağız."

Telefonuma dokunarak aile grup sohbetini açıyorum, okunmamış tüm mesajları görmezden geliyorum.

Pazar Aile Kahvaltısı, sizi sıkıklar. Benim kızım burada olabiliyorsa, siz de olabilirsiniz!

Bir dakika geçmeden babam tekrar aşağıya indi ve Logan kapıdan içeri daldı. "Kapa çeneni! Kapa çeneni!" diye bağırarak Mia'yı ayaklarından kaldırdı ve bir çemberin içinde döndürdü. Mia kıkırdıyor ve Logan'ın omuzlarına tutunuyor.

"Tamam," diyorum Logan'ı onun üzerinden çekerek. "Bu kadar yeter." Mia'yı arkamdan itiyorum, gözlerim kısık, kollarım çapraz, küçük kardeşime bakıyorum. "Dibs."

"Bunu sana kaç kere söylemem gerekiyor?" Red kapıdan içeri giriyor. "İnsanlar üzerinde hak iddia edemezsin."

"Bebeğim!" Logan bağırıyor. "Bak." Mia'yla beni işaret ediyor. "Grup tekrar bir araya geldi, sürtükler!"

"Müzik grubunuz mu var?" Mia ciyaklıyor, gözleri öyle kocaman ki onu hayal kırıklığına uğratmak beni neredeyse öldürüyor.

"Hayır." Kıkırdıyorum. "Bu sadece bir ifade."

"Ah." Omuzları düşüyor, bakışları alçalıyor. "Bekle!" Ve sonra gülüyor. Kontrol edilemeyen, gözleri sulandıran kahkahalar gibi. Ve hiç kimse

tek bir ipucu bile yok. Gerçekten konuşabilecek kadar sakinleştğinde, hepimizin ona baktığını fark ediyor. "Zaten bir polisiniz var," demekte zorlanıyor. "Ve bir inşaat işçisi..."

Bunun nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok ve kardeşlerimin yüzlerindeki şaşkınlık ifadesine bakılırsa onlar da bilmiyor.

Mia neden anlamadığımızı anlayamıyormuş gibi başını sallıyor. "Yani sadece-" diye ekliyor.

Babamın ani kahkahası hepimizi korkuttu.

Şimdi ikisi de gülüyor ve *bu da ne?*

Mia kollarını her yerde hareket ettirmeye başlar. "Neden Em See..." diye şarkı söylemeye başlar. "The Village People?" Gözleri bir kişiden diğerine kayıyor, gülümsemesi soluyor. "Hayır. Sen..."

Hepimiz kafamızı sallıyoruz.

Başını okşayarak, "Sen çok tuhaf, küçük bir şeysin," diyorum.

İç çekerek, "Hayır. Ben sadece yanlış nesilde doğmuşum" diye mırıldanıyor.

BİR SAAT SONRA mutfak masası bir orduyu doyurmaya yetecek kadar yiyeceklerle dolmuştu, ki aslında biz de öyleydik. Burada pişirecek yemek yoktu, bu yüzden Lucas ve Laney lokantaya gidip kahvaltı menüsündeki her şeyden beşer tane sipariş ettiler. Mia'nın kıkırdamasına bakılırsa, şu anda tanık olduğu yemek yeme seviyesini daha önce gördüğünü sanmıyorum. Herkesin oturması için yeterli sandalye yoktu, bu yüzden Lucas, Logan ve ikizler ayakta durmayı tercih etti. Lucy de Cameron'la birlikte burada. Benny zamanının çoğunu Katie'nin fırlattığı yiyeceklerden kaçarak geçiriyor. Lucy onu her azarladığında küçük kaşları çatılıyor, sonra Katie'ye gülümseyerek kaşlarını siliyor. "Sorun yok prenses," diye yatıştırıyor.

"Daha büyük bir masaya ihtiyacımız olacak," diye düşünüyor babam.

"Ve daha fazla oda," diyor Logan, Lincoln'ün yan tarafına dirsek atarak.

Ağız dolusu yumurta yerken mırıldanıyorum: "Resmi yemek odasının duvarını yıkmalısın. Kimse orayı kullanmıyor. En son ne zaman biri oraya girdi ki?"

Babam başını sallıyor. "İyi plan."

Mia, Aubrey'le kızsal şeylerden konuşurken ben yüzümü doldurmaya devam ediyorum. Sonra kafamın hemen yanında bir çekiç beliriyor. Neredeyse yemeğimden boğuluyordum ama çekici tutan kolu takip edince babamın Benny'ye baktığını gördüm. "Duvara bir delik açmak ister misin Benny?"

Benny'nin gözleri kocaman oldu. "Gerçekten mi?" diye soruyor, sandalyesinden fırlayarak.

"Elbette," diyor babam ve hepimiz sessizleşiyor, koltuklarımızda dönüyor ve onların mutfakla resmi yemek odası arasındaki duvara doğru ilerleyişini izliyoruz. Masanın altında Mia elini bacağıma koyuyor. Ya da en azından Mia olduğunu düşünüyorum çünkü başka biri olsaydı gerçekten ürkütücü olurdu. Elini elimde tutuyorum, başparmağımı bileğinin iç kısmında gezdiriyorum. Mia dudaklarını çeneme bastırırken gözlerimi babamdan ve oğlumdan ayırmıyorum. "Tam burada," diyor babam ve Benny ona bakıyor.

"Sen benim diğer babam mısın?"

Babamın boğazına bir nefes

takıldı. Benim de.

Gözleri

parlıyor.

Benimki de

öyle.

"Evet, Benny. Babanım. Ben senin babanım."

Benny'nin gülümsemesi *her şeyimi* ısıtıyor. "Leo'ya bir şeyler inşa etmeyi sen mi öğrettin?"

Babam bana baktı. "Ben yaptım," diyor torununa.

"Yani bana da öğretebilir misin?"

"Dünyada hiçbir şeyi bu kadar çok istemezdim, Benny."

Benny başını sallar ve çekici duvara vurur. Tezahüratlar patlar ve ikizler onun adını söylemeye başlar. İlginin tadını çıkarıyor, çekici tekrar tekrar vuruyor. Zar zor bir çentik açıyor ama mesele ilerleme değil.

Bu, duvarları yıkmakla ilgili ve bir kez gittiğinde hepimiz hatırlayacağız.

-Benny, oğlum, artık orada olmamasının sebebiydi.

LACHLAN ve ikizler her zamankinden çok daha az bulaşık olduğu için temizlik yapmayı teklif ederler ve Lucas ile Logan, kuzenine kitabından bir resim gösteren Benny'ye yaklaşırlar. Bu bir elmas, onların doğum taşı. "Hey, Benny?" Lucas soruyor ve Benny ona bakıyor. "Logan ve ben sana bir şey göstermek istiyoruz. Görmek ister misin?"

Benny kuzeni ve amcaları arasında gidip gelir. "Prenses de gelebilir mi?"

"Elbette!" Logan, Katie'yi mama sandalyesinden alarak "Elbette!" diyor. Arka kapıdan çıkıyorlar ve ben de peşlerinden gidiyorum çünkü *lanet olsun*, ben bir helikopter ebeveynim. Mia arka güvertede beni durdurup dirseğine tutunarak Lucas ve Logan'ın

Benny, onların inşa ettiği bir oyun evine doğru gidiyor. Mavinin farklı tonlarında ve biraz orantısız bir yapıdır ve kapının üzerinde *Benny* yazan bir tabela **v a r d ı r !** Benny'nin el yazısıyla yazılmış, ters E ve hepsi. "Onlar nasıl...?" Benny'nin heyecanla zıplamasını ve ciyaklamasını izlerken sözümü yarıda kesiyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Mia, gözleri hayretten kocaman açılmış. "Benny bunu *çizdi*. Lucas'a hediye olarak verdi... ve onlar... onlar..." Bana döndüğünde ağzı açık, gözleri akmamış yaşlarla doluydu.

Alnından öpüyorum ve onu kendime yaklaştırıyorum. "Luke kelimeleri söylemekte pek iyi değil ama bunu başka şekillerde nasıl göstereceğini çok iyi biliyor."

"Sert sevdiği için mi?" diye soruyor ve başımı sallayarak geri çekiliyorum. "Evet." Duygularımı yutuyorum. "Gerçekten seviyor, Mia."

Benny binanın içinde, dışında ve etrafında koşturuyor, keşfettiği her yeni şeye gülüyor, ciyaklıyor ve nefes nefese kalıyor. "Anne!" diye bağıyor. "Taşlarım için raflar var."

"Kavislidirler," diye ekliyor Lucas. "Yani tehlikeli değiller!"

İncelemek için aşağı inmeye başlıyorum ama Mia beni durduruyor. "Bırak da bu keyfi amcaları yaşasın," diyor. "Onlar bunun ilk dört yılını kaçırdılar."

Luke ve Logan'la ne konuştuğunu bilmiyorum ama minnettar olduğumu biliyorum. Kardeşlerime erkek gibi davrandıkları için minnettarım ve Mia'ya açık fikirli, nazik ve... *her şey* için çok ama çok minnettarım.

Mia Kovács *her şeydir*.

Onları dinlemek zorunda değildi ve kesinlikle onları *affetmek* zorunda değildi. Ve hayatı boyunca ona yanlış yapan sadece onlar ya da başkaları değil. *Ben* de yaptım.

Babam Mia'nın yanına geliyor, oyun evine, çocuklarına ve çocuklarının çocuklarına bakıyor. "Onu söküp senin evine getirebilirler," diye mırıldandı. "Ya da ziyarete geldiğinde, Benny geceleri ya da hafta sonları kaldığında ya da... bilirsin işte, burada bırakabilirsin. Ben buradayım. Ona göz kulak olabilirim. Amcaları da öyle. Bakabilecek bir sürü insan var-"

"Baba," diye araya girdim gülerek. "Anladık."

"O iyi bir çocuk, Mia." Babamın sesi çatlar. "Oğlunu yetiştirirken olağanüstü bir iş çıkardın."

O bahçeye bakarken Mia ona bakıyor, gözleri yine yaşlarla doluyor. Orada birkaç uzun dakika geçiriyor, gözleri onun yüz hatlarını takip ediyor ve ne aradığını, ne *gördüğünü* merak ediyorum. Sonunda, "Siz de yaptınız, Bay Preston. Bütün oğullarınla birlikte." Bakışları

O da gülümsüyor. Kadın da ona karşılık veriyor. "İşlerinde gerçekten iyiler," diye düşünüyor Mia. "Bu bir israf gibi görünüyor-"

"Onlara işlerini geri vereceğim," diye araya giriyor babam gülerek.

"Sen iyi bir adamsın, Preston Baba," diyor ona, ayak parmaklarının ucuna kalkıp yanağından öperek.

"Katie nerede?" Lucy minik, gizli bir ninja gibi yanıma gelerek soruyor.

Oyun evine doğru ilerliyorum. "Benny ile oynuyorum."

"Muhtemelen onu kontrol etmeliyim. Her yüzeyi yaladığı bir dönemden geçiyor." Lucy elimi tuttu ve beni merdivenlerden aşağı indirdi. Ben Mia'ninkini tutuyorum, o da babaminkini. Dördümüz bir Red Rover hattı gibi oyun evine doğru yürüyoruz.

Yaklaştığımızda Lucas parmağını ağzına götürerek sessiz olmamızı söylüyor. Biz de öyle yapıyoruz. Açıklığa doğru sürünüyoruz ve hepimiz içeri bakıyoruz. Benny kucağında kitapla yerde oturuyor, kolunu Katie'nin omuzlarına dolamış. Benny ona granitle ilgili her şeyi anlatırken Katie yavaşça Benny'nin yanına uzanmış uyukluyor.

Lucy'ye dönüyorum ve onun da benim düşündüğümü düşünüp düşünmediğini sorguluyorum. "Lulee'nin Kütüphanesi," diye fısıldıyor ellerini göğsünde birleştirerek. "Bu çok fazla." Sonra oğluma bakıyorum, bahçedeki oyun evinde oturuyor, ailemle birlikte anılar yarattığım günler ve geceler geçiriyorum. Onun geleceği için umudum, aynı şeyi yapma şansına sahip olması. Tam burada. Sayısız kitabın sayfaları arasında keşfettiğim maceraları yaşadığım yer. Dalların kılıç, çarşafın pelerin olarak kullanıldığı, güneş battığında eve yara bere içinde döndüğümüz ve ailemiz ne olduğunu sorduğunda kardeşlerimle benim hiçbir fikrimizin olmadığı, çünkü eğlenmekle meşgul olduğumuz bir yer. Burası benim *evim*. Burası kardeşliklerin olduğu ve bağların kurulduğu yer. O kadar güçlü bağlar ki kimsenin onları kıramayacağını düşünürdüm.

Mia yapabilirdi.

Ama yapmadı.

Çünkü bunun benim için ne anlama geldiğini biliyordu. Bu aşktı.

Bu sadakatti.

Korkularımı bastırıyorum - beton ormanlardan, çok fazla insandan ve çok fazla sestten korkuyorum, ama sonra Benny başını kaldırıyor, gözleri gözlerimi tutuyor ve tüm bu korkular yok oluyor. Boğazımdaki düğümün üzerinden "Selam dostum," diyorum.

Benny gülümser. Sonra da: "Merhaba, *baba*."

OceanofPDF.com

BÖLÜM DOKSAN BİRİ

OceanofPDF.com

MIA

"GITMEYE HAZIR MISIN?" Leo ellerini arkamdan belime dolayarak soruyor. Çiftlik evinin arka bahçesinde duruyorum, o kadar çok güzellikle çevriliyim ki ayrılmak zorunda kalmak bana acı veriyor. Tammy babamın anıt bahçesi için çok çalışmıştı ve bittiğinde böyle görüneceğini hiç tahmin etmemiştim. Ve bu kadar içgüdüsel bir tepki vermeyi de beklemiyordum.

"Bu çok..." Duygularımı gizleyemeyerek fısıldıyorum. Saklamak zorunda olduğumdan değil.

"Onun olduğu her şey." Beni kendine doğru döndürüyor ama sıkı sıkı tutuyor. Parlak mavi gözleri benimkilerle aynı hizada. "O harika bir adamdı Mia ve kulağa ne kadar klişe gelse de, dönüştüğün kadınla gurur duyardı. Kendin hiç anne olmamış olmana rağmen, nasıl bir anne olduğunla."

Ama yanılıyor. Tammy vardı. Ve birkaç ay içinde, kağıt üzerinde annem olacak. Üvey değil. Sadece annem.

"Hemen yola çıkmazsak uçağını kaçıracaksın." "Bu saatte trafik korkunç" diye eklemekte tereddüt ediyor.

Uçağımı kaçırmak dünyadaki en kötü şey olmazdı ama o haklı. Etrafıma bir kez daha bakıyorum, babamın varlığını içime çekiyorum ve sonra Leo'nun beni arabaya götürmesine izin veriyorum, Benny zaten arka koltuğa bağlanmış durumda. Arabaya binerken gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Eve gitmeye hazır mısın?" **d i y e** soruyorum.

Benny cevap vermiyor, yeniden başlatmakla meşgul.

"İşte," diyor Leo, telefonunu bana uzatarak. "Müziği sen seç."

Babam ve Tammy'nin bizi havaalanında karşılayacağı Charlotte'a doğru yola çıkarken çalma listelerini gözden geçiriyorum. *Mia* adlı şarkıyı seçiyorum, Van Morrison'ın "Brown Eyed Girl" şarkısı hoparlörlerden çaldığında dudaklarım titriyor ve gözlerim kapanıyor.

"Siz ne zaman geri dönmeyi düşünüyorsunuz? Ya da ben oraya gidebilirim," diyor Leo ve ben onun profiline bakıyorum - on yıldır aşık olduğum çocuk, şimdi bir erkek. Çok değişmiş ama yine de ben ağlarken elimi tutan aynı çocuk. Benimle birlikte yüz otuz fit yükseklikte oturup görmek istemediğim küfürlerin üzerine el feneriyle ışık tutan çocuk.

Hiç duymadığı ama benim için duygusal olduğunu bildiği için -çünkü bana babamı hatırlatıyordu- dinlediği müziği mırıldanan.

Orada oturduğumuz ilk sabah ona güneşin doğuşunun bana dünyanın ikiye bölündüğü hissini verdiğini söyledim. O da bunun kendisine beni hatırlattığını söyledi. Ne demek istediğini anlamamıştım, ne o zaman ne de şimdi. Ama şu anda bunu *hissediyorum* - dünyanın ikiye bölündüğünü.

"Mia?"

"Emin değilim," diye cevap veriyorum sonunda. "Programımı kontrol edeceğim. Umarım yakında." "Randevularını bana söyleyeceksin, değil mi? Hiçbirini kaçırmak istemiyorum." "Elbette."

Yolculuğun geri kalanında pek konuşmuyoruz. Van Morrison, Otis Redding'e dönüyor, sonra Aretha Franklin, Sam Cooke ve böyle devam ediyor. Yol boyunca zihnim koşturuyor, kalbim havaalanına varmaktan korkuyor. *Kimseye* veda etmek istemiyorum. Ne yazık ki, bir duraklatma düğmem ya da zaman makinem yok ve ne olduğunu anlamadan Leo kısa süreli bir park yerine yanaşıyor.

Bagajlarımızı kamyonetin kasasından indirmek için iniyor ve Benny'nin koltuğundan kalkmasına yardım ediyorum. Bu çok tanıdık bir rutin ve ilk kez *bundan* ne kadar *nefret* ettiğimi fark ediyorum.

Benny yürüyemeyecek kadar yorgun olduğunu söylüyor, bu yüzden Leo onu omuzlarında taşıırken bavulumuzu da arkasından sürüklüyor. Yolda konuşacak pek bir şeyi olmayan tek kişi ben değildim ve Leo'nun aklından neler geçtiğini merak ediyorum. Benny'nin de. Leo ve benim aksime, Benny kendini tutmadı. "Seni bir daha ne zaman göreceğim baba?"

Aynı yürüyüşte Leo'ya aynı soruyu ilk kez sormuyor, ama *baba* kelimesini ilk kez kullanıyor ve bu beni öldürüyor. Beni *mahvediyor*.

Babam ve Tammy'yi güvenlik kapılarının hemen dışında buluyoruz, burada bulduğumuzda her zaman oldukları yerde. Ama bir şeyler farklı. Bir şeyler *ters* gidiyor ve sadece bana mı öyle geliyor bilmiyorum ama Tammy de bunu hissediyor olmalı. Bana baktığı anda bunu hissedebiliyorum. "Sorun ne tatlım?" diye soruyor bize yaklaşarak.

Leo'nun dikkati bana yöneldi. "Bir sorun mu var?"

"Bilmiyorum." Hıçkırıklara boğulmamak için kendimi zor tutuyorum. Neyim var *bilmiyorum*.

Tammy üçümüze birden bakıyor -hepsine birden- ve bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Sonra bir elini koluma koyuyor ve Leo'ya "Geri döneceğiz" diyor.

Beni Kovács/Preston adamlarının görüş alanından gizlenmiş bir dizi sandalyeye götürüyor ve Benny... Benny hâlâ bir Kovács ve öyle olmamalı. O bir *Preston* olmalı.

"Otur tatlım," diyor Tammy. "Bayılmak üzereymişsin gibi görünüyorsun."

Ona bakıyorum, her zaman çok şey bilen, çok şey görmüş bir kadının yüzüne. Babam ona meleğim derdi, öyle de. Her zaman oradaydı, beni koruyordu. Her zaman. Gözleri benimkileri arıyor, endişeden... tamamen başka bir şeye geçiyor. Dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor ve uzun uzun iç çekiyor. "Ah, Mia," diyor, sesi duygu yüklü. "Biliyorsun... sen her zaman *benim* küçük kızım oldun." Göğsünü okşadı. "Üç yaşından beri. Burada her zaman *benim oldun*. Ve senin büyümeni izlemeyi hem sevdim hem de nefret ettim. Şimdi de öylesin tatlım. Artık büyüdün ve kendi seçimlerini yapabilirsin; kendin ve Benny için en iyi olduğunu düşündüğün seçimleri. *Seni* mutlu edecek seçimler."

O *biliyor*. Tek kelime etmeme gerek kalmadan biliyor.

"Ve güneşin doğacağından ne kadar eminsen, Mia, oradaki adam, Benny'nin babası, onun kadar çok ve onun kadar sert seven tek bir adam gördüm. O da senin baban."

Geri dönerken fiziksel olarak ağlamamı durduramıyorum. Bir ailenin üç kuşağı önümde duruyor, yüzlerindeki endişe dolu ifadeyle durumumu değerlendiriyorlar. Leo'nun bana yaklaşmak istediğini görebiliyorum ama o her zaman yaptığı şeyi yapıyor. Beni bekliyor. Önlerinde duruyorum, odağım babamda. "Özür dilerim," diye haykırıyorum.

"Mia, ne var-" Tammy başını sallayarak konuşmama izin vermesi için onu yönlendirince sözünü kesti.

Zorlu nefesler alarak ekliyorum: "Benim için yaptığın her şeyi takdir etmediğimi düşünmeni istemiyorum. İhtiyacım olan her şey ve daha fazlası oldun ve bana oğlumu büyütmek dışında tek bir şey için endişelenmek zorunda kalmadığım bir hayat verdin. Bana olan desteğiniz sınırsızdı. Geçtiğimiz beş yıl..." Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum.

Babam Tammy'yle benim aramda gidip gelirken gözleri açılıyor ve tam olarak o anda anladığını görebiliyorum.

"Mia," diye fısıldıyor, yüzümü ellerinin arasına alarak. Kırmızı, çiğ gözleri benimkileri tutuyor. "Seninle sadece beş gerçek yıl geçirmiş olmam benim hatam. Ama yaşadığımız onca şeye rağmen hayatımın en güzel beş yılıydı." Ayrılmadan önce alnımdan öpüyor. "İki hafta içinde seni ziyaret etmek ve ihtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin olmak için geri döneceğiz."

O ve Tammy, Benny'ye görüntülü arama sözü vererek veda ederken kalbim boğazımda, başımı sallıyorum. Babam Leo'nun elini sıkarak, "Onlara iyi bak, tamam mı?" diyor.

Leo başını sallıyor ama tek kelime etmiyor. Ne konuşma sırasında, ne de onların güvenlikten geçip kapıya doğru yürümelerini izlerken bile. Onları artık göremediğimde Leo'ya ve hâlâ babasının omuzlarında oturan oğlumuza dönüyorum. Ve sonra gözlerimi siliyorum, dünyanın ikiye bölünmesinin verdiği acının neden olduğu gözyaşlarımı. Ancak şimdi, doğru tarafta durduğumu *biliyorum*.

Hissedebiliyorum.

Çünkü *inancım* var.

"Hadi eve gidelim."

EPILOG

OceanofPDF.com

MIA

"Babanın özel jetini gönderdiğine İNANAMIYORUM!" Lincoln diyor ki.

Liam ekliyor, "Evet. Bu çılgınlık."

"Sadece gösteriş yapıyor," diye mırıldanıyorum, pencereden uçağın hangarımıza yanaşmasını izlerken. Babamın bizi her ziyarete geldiğinde inip kalktığı yerel bir havaalanındayız.

İlk geldiğinde, bizim için ofis alanı bakmaya gelmişti. Bütün binayı satın aldı.

İkinci ziyaretinde onu Pazar Aile Kahvaltısı'na götürdük ve orada kendisine Tom ya da *Baba* dememde ısrar eden Bay Preston ile Preston, Gordon ve Oğulları'nın bir sonraki kasabada inşa etmekte olduğu bir inşaat hakkında konuşmaya başladılar.

Babam yatırım yaptı.

Üçüncü ziyaretinde, evimizi bizim için satın almasına izin vermem için beni ikna etmeye çalıştı. Leo'nun bu fikirden *nefret* edeceğine inandığım için homurdandım. Leo'ya bunu söylediğimde omuz silkti ve "Fena bir teklif değil. Dediğin gibi, bunu neredeyse hiç hissetmeyecek ve finansal olarak avantajlı bir başlangıç yapabiliriz. Bilirsin, sahip olacağımız diğer tüm çocuklar için."

"Kaç tane doğurmayı planlıyorsun?" Neredeyse alay edecektim.

"Lucas ailelerimizi yenmek için sekiz istiyor, ben de onu yenmek için dokuz istiyorum," diye şaka yapıyor.

"Benden fiziksel olarak dokuz bebek daha doğurmamı mı istiyorsun?"

Başını salladı ve sanki söyleyeceği şey çok açıkmiş gibi gözlerini büyüttü. "Sadece *sekiz*. Zaten bir tane var, yoksa Benny'yi unuttun mu?"

"Beni kim unuttu?" Benny ön bahçedeki lastik salıncaktan bağırdı.

"Ayrıca," dedi Leo, "tüm birikimimi buna yatırdım." Ve sonra bana bir yüzük uzattı. Yüzüğü. Bir Salı sabahıydı ve Leo işten çıkmıştı. Verandanın merdivenlerinde oturmuş Benny'nin oyununu izliyorduk ve o günle ya da bana evleneceğimizi *söyleme* şekliyle ilgili kayda değer hiçbir şey yoktu. Sadece öyleydik, o kadar.

mükemmeldi. Bu birkaç hafta önceydi ve kimseye söylemedik. Biz aşkı kutlamaktan yana değiliz. İçinde yaşamayı seviyoruz.

"Düğünleri seviyorum!" Aubrey şarkı söylüyor. "Ben de!" diyor Laney.

Lucas ve Logan aynı anda, "Sakin olun," diyor ve ben gülümseyerek uçağın fotoğraflarını çekmekte olan ikizlere bakıyorum. Muhtemelen sosyal medyada paylaşmak için. Daha önce nasıl aklıma gelmedi bilmiyorum ama ikizler *ünlü*. YouTube, sosyal medya, influencer ünlüleri gibi. İki küçük pisliğe göre, iş konusunda çok akıllılar. Ayrıca temiz yaşama çok inanıyorlar. İçki içmiyorlar, sigara içmiyorlar, uyuşturucu kullanmıyorlar, ikisi de *bakire* ve tüm gençlerin akran baskısı veya alay olmadan aynı hayatı yaşayabilmeleri gerektiğini düşünüyorlar. Şu anda babamla birlikte ebeveynleri gençlerle buluşturan bir uygulama üzerinde çalışıyorlar. Temel olarak, her yüklediğinizde farklı görünen bir uygulama, böylece etrafınızdaki insanlar ne olduğunu bilmiyor ve ileri geri iletişim kurmak için hızlı mesaj seçenekleri var, böylece diyelim ki bir partideyseniz ve rahatsızsanız ve ayrılmak istiyorsanız, arkadaşlarınız bilmeden süper hızlı bir şey gönderebilirsiniz. Gördünüz mü? Akıllıca.

Herkes burada, tüm Preston'lar, kız arkadaşları. Babam istediğimiz herkesi davet etmemizi söyledi, biz de ettik. Uçak maksimum kapasitede. Benny'nin en iyi arkadaşı Preston ve ailesi bile burada.

Bennett Preston -evet, soyadını değiştirdik- ve Preston Sanders sonbaharda okula birlikte başlayacaklar. Leo ile birlikte ilkokulu gezdik ve kendisinin gittiği okulla aynı olmasına rağmen emin olmamı istedi. İçeri girdiğim anda emin oldum ve açık pencerelerden dışarıdaki taze çimlerin kokusunu alabiliyordum. Benny'nin koşmaya, oynamaya, küçük odalarla ve beton oyun alanlarıyla sınırlandırılmamaya ihtiyacı var. Bir şeylere dokunmaya, bir şeyleri kaldırmaya, itmeye ve çekmeye ihtiyacı var. Tüm bunları Benny'nin kız arkadaşı Amanda adını verdiği terapisti aracılığıyla öğrendik. Amanda, Logan'ın gittiği terapistin aynısı ve inanılmaz. Korkularımı anlıyor ve Leo ve benimle birlikte bunların üstesinden gelmeye çalışıyor.

Terapime gelince, ayda bir kez babam Leo'nun izin günlerinde uçağını gönderiyor ve hepimiz birkaç günlüğüne New York'a gidiyoruz. Terapistlerimi orada görüyorum ve *eve* dönüyorum. Onlara ihtiyacım olursa, sadece bir telefon ya da mesaj uzağımdalar. İleride bana daha yakın bir yerde danışmanlık alabilirim ama şimdilik işe yarıyor. Ayrıca, babamı ve Tammy'yi ziyaret etmek için bir nedenimiz oluyor.

"Baba!" Benny gülüyor. "Prenses'e bak!"
Leo'nun çocukların seviyesine inmesini izliyorum. "Neye bakıyorum ben?"
Benny Katie'nin kulağının arkasına uzanır ve bir peni çıkarır. "Sihir," diyor.

Logan ona beşlik çakıyor. "Sen bir şampiyonsun, Benny. Bunu çok çabuk başardın." Logan ve ben... *daha iyiyiz*. Onun ve Lucas'ın yanındayken hâlâ küçük bir rahatsızlık hissediyorum ama bunu idare etmek giderek kolaylaşıyor. Logan Benny'yle çok iyi anlaşıyor ve Lucas her zaman evin etrafında Leo'ya ufak tefek işlerde yardım ediyor; bizi sevdiğini ve üzgün olduğunu söylemeden göstermenin bir yolu bu.

Benny Logan'a megawatt gücünde bir gülümseme verir. "Annem akıllı olduğumu söylüyor."

"Öyle mi?" diyor. "Bunu ondan almış olmalısın, çünkü baban-"

"Hey!" diye homurdanıyor Benny. "Babam benim dünyamdaki en iyi, en büyük ve en güçlü adam!"

Leo kollarını kavuşturup başını küçük kardeşine doğru salladı. "Gördün mü? Sana çocukluğumuzdan beri söylüyorum, dostum. *Ben* en iyisiyim."

BABA VE TAMMY'NİN çiftlikteki düğünü hem güzel hem de tamamen abartılıdır. Babam sağ olsun, davetli listesi yüzlerle ifade ediliyor ama törenin kendisi abartılı değil. Holden'ın babası Büyük H sayesinde *her yerde* çiçekler var. Babamın sadece çiçeklere harcadığı para bile Koca H'nin fidanlığını önümüzdeki birkaç yıl boyunca ayakta tutmaya yetti ki bu da Holden'ı rahatlattı çünkü ona göre kapanmalarına bir sezon kalmıştı.

Holden eve gelip aile şirketini yönetmek için babasının şirketindeki işinden ayrılmış. Boston ve New York'ta özlediği tek şeyin bitmek bilmeyen p-synonym: cat-word olduğunu söylüyor.

Düğün, tüm konukları ağırlamak için alanda yapıldı. Beyaz çadırların altında masa masa süslemeler var. Bu kasabanın ve çevresinin ekonomisi *canlanacak*. Sadece bu alanda burada ikamet edenlerden daha fazla insan var.

Yemekler masalara gelmeye başlar başlamaz Leo bakışlarını yakalıyor, mavi gözleri kahverenginin üzerinde ve o sevdiğim, sevdiğim, sevdiğim sırtışını sırtıyor.

"Hadi gidelim," diyor ve ben de tuvaleti kullanmak için bir bahane uydurarak başımı sallıyorum. Küçük yüzük taşıyıcı kıyafetini giymiş Benny'yi kapıyor ve araba yoluna varmadan hemen önce bana yetişiyor. Elimi tutup beni aceleyle evin etrafından dolaştırarak babamın bahçesine götürürken heyecandan sersemlemiş bir halde gülmeye başlamıştım bile; orada Gloria - evdeki rahip- bizi bekliyordu. Yanında, Leo ile tanıştıkları lokantada hâlâ çalışan Bayan Sandra var. Yıllardır, çoğunlukla e-posta yoluyla iletişim halindeydiler. Burada geçirdiği ilk yaz boyunca, yani çok fazla nefret ve karanlıkla dolu olduğu o yaz, ruhuna biraz ışık tutanın genellikle Bayan Sandra olduğunu söylüyor. Onun için ne kadar önemli olduğumu ilk o görmüş. Bu yüzden onun için, bizim tanışımız olması çok anlamlıydı.

"Hazır mısın?" Gloria sorar.

"Ben hazırım," diye bağılıyor Benny, aramızda durarak.

Leo nefesini içine çekiyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "On yıldır hazırım."

Birkaç dakika içinde, *"evet"*

diyoruz. Ve aynen böyle:

Ben Mia Mackenzie Preston.

Ben atkuyruklu, tulum ve lastik çizme giyerek büyümüş göçmen bir süt çiftçisinin torunuyum. Yeryüzünde en sevdiğim yer tam olarak 130 feet yükseklikte.

Ben anneyim.

Ve şimdi, ben bir *eşim*.

"Tebrükler!" Bayan Sandra ciyaklıyor.

Ve sonra Leo beni öpüyor ve bu öyle bir öpücük ki içinde pek çok vaat, geleceğe dair pek çok umut ve hayal barındırıyor. Birlikte. Elbette bu çoğu kızın hayalini kurduğu bir düğün olmayabilir ama benim istediğim buydu.

Ayrıca, biz gizlice aşık olduk. Ve bu

aşkı özel olarak sürdürdük.

Bu sevgiyi aynı şekilde mühürlemek uygun görünüyor.

DAHA FAZLASINI ISTER
MISINIZ?

OceanofPDF.com

SERİNİN ÖNCEKİ KİTAPLARINI OKUYUN:

- ♦ [Lucas](#)
- ♦ Logan

OceanofPDF.com

SERIDEN DAHA FAZLASI

Cameron ve Lucy'nin hikayesinin devamını ister misiniz? Onlar hakkında her şeyi More Than Serisi'nde, özellikle More Than Forever'da (bağımsız olarak okunabilir) bulabilirsiniz.

- ♦ [Bundan Daha](#)
- ♦ [Fazlası Ondan](#)
- ♦ [Daha Fazlası](#)
- ♦ [Sonsuzluktan Daha](#)
- ♦ [Fazlası Yeterden](#)
[Daha Fazlası](#)

OceanofPDF.com

AYRICA JAY MCLEAN TARAFINDAN

OceanofPDF.com

SERIDEN DAHA FAZLASI

- ♦ Bundan Daha
- ♦ Fazlası Ondan
- ♦ Daha Fazlası
- ♦ Sonsuzluktan Daha
- ♦ Fazlası Yeterden
Daha Fazlası

OceanofPDF.com

PRESTON KARDEŞLER ROMANI

- ♦ [Lucas](#)
- ♦ [Logan](#)
- ♦ [Leo](#)

OceanofPDF.com

YOL SERİSİ

- ♦ [Yol Beni Nereye Götürürse](#)
- ♦ [Kick Push](#)
- ♦ [Sahil](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

MÜCADELECİ ÜÇLEME

- ♦ [Savaşçı Kurtarıcı](#)
- ♦ [Yıkıcı](#)
- ♦

OceanofPDF.com

KARANLIK ÖNEMLİDİR

- ♦ [Karanlık Önemlidir](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

KALP AĞRISI DÜETİ

- [Kalp Ağrısı ve Umut](#)
- [İlk ve Sonsuza Kadar](#)

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Jay McLean, uluslararası çok satan bir yazar ve tam zamanlı bir okuyucu, Yeni Yetişkin Romantizm yazarı ve yetenekli bir erteleyicidir. Bunlardan herhangi birini yapmadığı zamanlarda, iki küçük oğlunun peşinden koşarken, evcilik oynarken ve Netflix izlerken bulunabilir.

Okumayı sevdiği şeyleri, yani onu güldüren, acıtan ve hissettiren kitapları yazıyor.

Jay, Avustralya'nın Melbourne banliyösünde, müziğin gürültülü ve kahkahaların daha yüksek olduğu, sonsuza dek yarım kalmış bir evde yaşıyor.

Yayın hakları (Yabancı ve Yerli) Film veya televizyon için lütfen Trident Media Group'taki temsilcisi Erica Spellman-Silverman ile iletişime geçin.

Jay ile Bağlantı Kurun

www.jaymcleanauthor.com

jay@jaymcleanauthor.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.